

BÜYÜK AV

ZAMAN ÇARKI · 2

ROBERT JORDAN

Büyük Av

Zaman Çarkı 2

Robert Jordan

İngilizce aslından çeviren: Gamze Sarı

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 238

Zaman Çarkı 2. Cilt
Büyük Av
Robert Jordan

Özgün Adı: *The Wheel of Time 2*
The Great Hunt

İngilizceden Çeviren: Gamze Sarı

Sertifika No: 11407

2. Baskı, Ekim 2013, İstanbul

E-kitap:
2. Sürüm, Ocak 2015
Ekim 2013 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Kapak Resmi: Kekai Kotaki
Harita: Ellisa Mitchell

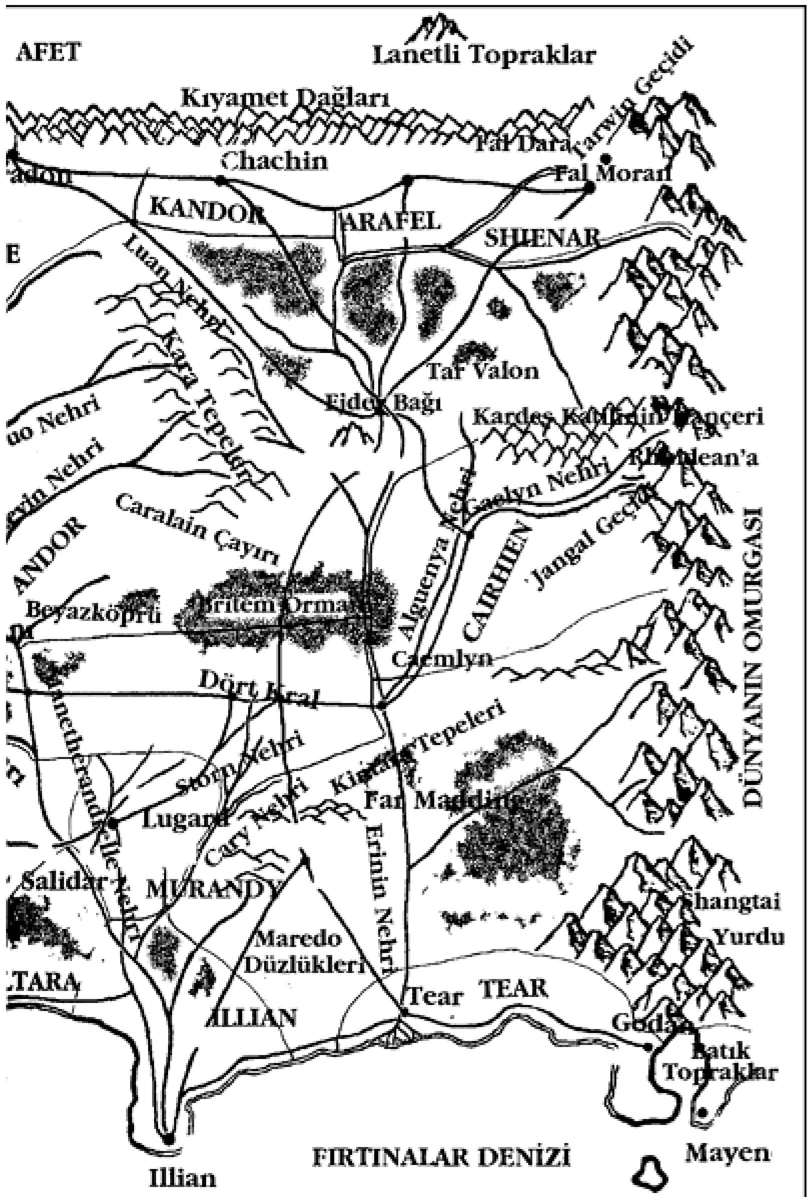
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Ölü Deniz
ARYTH OKYANUSU
Kuzey
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Arinelle Nehri
Baerlon
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
Tümentepe
FALME
Jehannah
GHEALDAN
Tanchico
TARABON
Elmora
Amador
AMADICIA
Eldor Nehri
Gölge Sahili
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Fal Dara
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Gaelyn Nehri
Caralain Çayırı
Jangal Geçidi
CAIRHIEN
Alguenya Nehri
DÜNYANIN OMURGASI
Beyazköprü
Caemlyn
Dört Kral
Lugard
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Maredo Düzlükleri
Shangtai Yurdu
Tear
TEAR
ILLIAN
Batık Topraklar
Mayen
FIRTINALAR DENİZİ
Illian

Ve gün gelecek, insanların yaptıkları yıkılacak ve Çağın Deseni'ne Gölge düşecek ve Karanlık Varlık, elini bir kez daha insanların dünyasına koyacak. Yeryüzünün ulusları, eskimiş kumaşlar gibi yırtılıp parçalanırken, kadınlar ağlayacak ve erkekler haykıracak. Hiç kimse ve hiçbir şey ayakta kalmayacak.

Fakat Gölge'nin yüzüne, daha önce yeniden doğmuş olan ve sonsuza dek defalarca doğacak olan biri doğacak. Ejder yeniden doğacak ve yeniden doğuşunda haykırışlar ve diş gıcırtıları duyulacak. Ejder insanları kefen ve küllerle giydirecek ve tüm bağları kopartarak dünyayı yeniden kuracak.

Hepimizi şafak gibi körleştirip doğuracak ve Yenidendoğan Ejder, Son Savaş'ta Gölge ile yüzleşecek ve kanı bize hayat verecek. Bırakın aksın gözyaşları, ey dünyanın halkları. Kurtuluşunuz için ağlayın.

Ejder Kehanetleri,
Karaethon Döngüsü'nden.
Arafel Sarayı'nın Baş Kütüphane Memuru
Ellaire Marise'idin Alshinn tarafından
Üçüncü Çağ'ın Yeni Dönemi'nde
231 yılında çevrilmiştir.

Önsöz
Gölgede

Kendisine, en azından bu yerde Bors diyen adam, kemerli odada kazların usul gevezelikleri gibi yankılanan mırıltıya burun kıvırdı. Ancak, yüzünü saklayan, odadaki diğer yüz çehreyi örtenlerle aynı olan siyah ipekten maske, yüzündeki ifadeyi gizliyordu. Yüz kara maske ve arkalarında yatanı görmeye çalışan yüz çift göz.

Çok yakından bakılmadığı sürece, dev oda, uzun, mermerden şömineleri ve kubbeli tavandan asılı altın lambaları ve mozaik zeminindeki girift desenleriyle bir saraya aitmiş sanılabilirdi. Çok yakından bakılmadığı sürece. Örneğin, şömineler soğuktu. İnsan bacağı kadar kalın kütüklerin üzerinde alevler dans ediyor, ama hiç sıcaklık vermiyordu. Duvar halılarının ardındaki duvarlar, lambaların çok üzerindeki tavan, kaplanmamış taştan, neredeyse siyahtı. Hiç pencere yoktu ve odanın iki ucunda birer tane kapı vardı. Sanki birisi buraya bir sarayın davet salonu izlenimini vermek istemiş, ancak ana hatlarla birlikte, ayrıntı olarak da birkaç dokunuştan öte bir zahmete girecek kadar umursamamış gibiydi.

Kendisine Bors diyen adam, odanın nerede olduğunu bilmiyordu, diğerlerinin de bunu bildiğini sanmıyordu. Nerede olabileceğini düşünmekten hoşlanmıyordu. Çağrılmış olması yeterliydi. Bunu düşünmekten de hoşlanmıyordu, ama böyle bir çağrı alınca, o bile gelirdi.

Pelerinini düzeltirken ateşlerin soğuk olmasına şükretti, aksi halde yere kadar inen siyah yünlere göre etraf fazla sıcak olacaktı. Tüm giysileri siyahtı. Pelerinin şişkin kıvrımları, boyunu gizlemek için çıkardığı kamburunu gizliyor ve şişman mı zayıf mı olduğu konusunda kafaları karıştırıyordu. Orada bir terzi karışı boyu kumaşa bürünmüş olan sadece kendisi değildi.

Sessizce yanındaki kişileri izledi. Sabır, yaşamının büyük bir bölümüne damgasını vurmuştu. Daima bekleyip yeterince uzun izlerse, birileri bir hata yapardı. Buradaki erkek ve kadınların çoğu aynı felsefeye sahip olabilirdi; onlar da izliyor ve konuşmak zorunda olanları sessizce dinliyorlardı. Bazıları beklemeye veya sessizliğe katlanamadıklarından, bildiklerinden daha fazlasını ele veriyorlardı.

Konukların arasında hizmetkârlar, bir reverans ve sözsüz gülümsemeyle şarap sunan zayıf, altın saçlı gençler dolaşıyordu. Hem kız, hem de erkek olanları, dar beyaz pantolonlar ve dökümlü beyaz gömlekler giymişlerdi. Ve hem kızlar hem de erkekler, rahatsız edici bir incelikle hareket ediyorlardı. Her biri diğerinin aynadaki yansıması gibi, kızlar ne kadar güzelse, erkekler de o kadar yakışıklıydı. Yüzler konusunda çok iyi bir hafızaya ve keskin bir göze sahip olmasına rağmen, aralarından birini diğerinden ayırt edebileceğinden şüphe ediyordu.

Gülümseyen, beyazlı bir kız ona kristal kadehlerle dolu tepsisini uzattı. Bir tanesini, içmeye hiç niyetlenmeden aldı; bütünüyle reddetmesi durumunda güvensiz veya daha kötü bir durumda görünebilirdi ve burada her ikisi de ölümcül olurdu, ancak bir içkiye her türlü şey katılmış olabilirdi. Yanındakilerden bazılarının, iktidar yolundaki rakiplerinin, bu bahtsızlar kim olursa olsun, sayısını azaltmaya itirazı olmayacağı kesindi.

Hizmetkârların bu toplantıdan sonra katledilmesinin gerekip gerekmeyeceği üzerine aylak aylak fikir yürüttü. *Hizmetkârlar her şeyi duyar.* Hizmetçi kız reveransından doğrulduğunda, adamın gözleri o tatlı gülümsemenin üzerindeki gözlerle karşılaştı. İfadesiz gözler. Boş gözler. Bir oyuncak bebeğin gözleri. Ölümün kendisinden daha ölü gözler.

Kız zarafetle uzaklaşırken adam ürperdi ve fark etmeden kadehi dudaklarına yaklaştırdı. Kanını donduran şey, kıza yapılmış olan değildi. Artık hizmetinde olduğu kişilerde ne zaman bir zaaf saptadığını sansa, birinin bunu ondan önce düşündüğünü görmesi, farz edilen zaafın onu hayrete düşüren bir katiyetle kesilip çıkarılmış olduğunu keşfetmesiydi. Yaşamının ilk kuralı her zaman zaaf aramak olmuştu, zira her zaaf yoklayıp, içine dalabileceği ve nüfuz edebileceği bir çatlaktı. Halihazırdaki efendilerinin hiçbir zaafı yoksa...

Maskesinin ardında kaşlarını çatarak oda arkadaşlarını inceledi. Hiç değilse burada bol bol zaaf vardı. Gerginlikleri onları ele veriyordu, dillerine hâkim olacak kadar aklı başında olanları bile. Buradakinin duruşundaki bir katılık, diğerinin eteklerini tutuşundaki ani bir hareket.

Tahminine göre aralarından en az bir çeyreği, siyah maskelerin dışında bir tebdili kıyafete zahmet etmemişti. Giysileri çok şey anlatıyordu. Altın ve kırmızı renkli bir duvar halısının önünde duran bir kadın, gri bir kukuletaya bürünmüş biriyle –erkek mi kadın mı olduğunu anlamak imkânsızdı– konuşuyordu. Kadın burayı, besbelli duvar halısındaki renkler kendi giysisini daha güzel gösterdiği için seçmişti. Dikkatleri kendi üzerine çekerek iki kat aptallık etmişti, zira çok fazla et sergileyen dekoltesi derin ve ayaklarındaki altın terlikleri örtmeyen elbisesi onun Illian'dan zengin, hatta belki de soylu kandan bir kadın olduğunu gösteriyordu.

Illianlıya pek de uzak olmayan bir yerde başka bir kadın duruyordu, tek başınaydı ve takdir edilesi bir biçimde sessizdi. Kuğuyu andıran bir boynu ve belinin aşağısına inen parlak siyah saçları olan kadın, sırtını duvara vermiş, her şeyi gözlemliyordu. Bu kadında gerginlik yoktu, kendisine hâkimdi. Bu son derece takdir uyandırıcıydı, ancak bakır rengi teni ve kırık beyaz, yüksek boyunlu giysisi –elleri dışında hiçbir yerini ortaya çıkarmayan, ancak hafif saydam olduğundan her şeyi ima edip hiçbir şeyi göstermeyen– Arad Doman'ın ilk kanından olduğunu açık seçik belli ediyordu. Ve kendisine Bors diyen adam tahmininde tamamen yanılmıyorsa, sol bileğindeki geniş altın bilezik, soyunun simgelerini taşıyordu. Bunlar kendi Evine ait olacaktı; hiçbir Domanlı Evinin kibri, başka bir Evin mühürlerini taşımasına izin vermezdi. Aptallıktan beter.

Yüksek yakalı, gök mavisi bir Shienarlı paltosu giymiş bir adam, maskesindeki göz deliklerinden baştan ayağa, alıcı gözüyle baktı. Adamın tavrından asker olduğu belliydi; omuzlarının duruşu, bakışının asla uzun zaman bir yerde kalmaması ve elinin orada olmayan bir kılıca uzanmaya hazır görünmesi, tümü bunu ayan beyan belli ediyordu. Shienarlı kendisine Bors diyen adamla fazla zaman kaybetmedi; düşük omuzlar ve kambur bir sırt bir tehdit teşkil etmiyordu.

Sağ elini yumruk yapıp şimdiden gözleriyle başka yerde tehlike arayan Shienarlı uzaklaşırken, kendisine Bors diyen adam bir homurtu çıkardı. Hepsini, sınıfına ve ülkesine kadar okuyabiliyordu. Tacir ve savaşçı, avam ve asil. Kandor ve Cairhien, Saldaea ve Ghealdan'dan. Her ulustan ve neredeyse her halktan. Burnu ani bir tiksintiyle kırıştı. Parlak yeşil pantolonu ve zehirli bir sarı paltosu içinde bir Tenekeci dahi vardı. *Gün gelirse* onlar *olmadan yapabiliriz.*

Çoğu pelerinli ve örtülü olmalarına rağmen gizlenmiş olanlar da daha iyi değildi. Bir koyu renkli cübbenin altından, gözüne bir Yüksek Tear

Lordu’nun altın, gümüş işlemeli çizmeleri, başka birinin altından da yalnızca Andor Kraliçesi Muhafız Alayı’nın yüksek rütbeli subayları tarafından giyilen altın aslan başlı mahmuzlar ilişti. İnce yapılı bir adam – yere inen siyah bir cübbe ve sade bir gümüş iğneyle tutturulmuş şekilsiz, gri bir pelerinin içinden bile ince olduğu belli olan– derin başlığının gölgelerinin içinden izliyordu. Herhangi bir yerden gelmiş, herhangi biri olabilirdi... Sağ elinin baş ve işaret parmakları arasındaki zar üzerinde bulunan altı uçlu yıldız dövmesi olmasa. Demek ki, Deniz Halkı’ndan biriydi ve sol eline bir kez bakıldığında, klanı ve soyunun işaretleri görülecekti. Kendisine Bors diyen adam, denemeye zahmet etmedi.

Gözleri birden kısılarak, parmakları dışında hiçbir yerini göstermeyen siyah bir giysiye bürünmüş bir kadına odaklandı. Sağ elinde kendi kuyruğunu ısıran yılan şeklinde bir altın yüzük vardı. Aes Sedai ya da en azından Aes Sedailer tarafından Tar Valon’da eğitilmiş bir kadın. O yüzüğü başka kimse takmazdı. Onun için ikisinin arasında bir fark yoktu. Kadın, izlendiğini fark etmeden başını çevirdi ve neredeyse aynı anda baştan aşağı siyahlara bürünmüş ve Büyük Yılan yüzüğü takmış başka bir kadın gördü. İki cadı, birbirlerini tanıyormuş gibi görünmüyordu. Beyaz Kule’de bir ağın ortasındaki örümcekler gibi oturuyor, krallar ve kraliçeleri oynatan ipleri çekiştiriyor, müdahale ediyorlardı. *Topu ebedi ölümle can veresiceler!* Dişlerini gıcırdatmakta olduğunu fark etti. Sayıların azalması gerekecekse – ve Gün’den önce azalmalıydı da– Tenekecilerden bile daha az özlenecek olanlar vardı.

Ahenkli bir çınlamayla, aynı anda dört bir yandan gelen ve diğer tüm sesleri bıçak gibi kesen, tek bir titrek nota duyuldu.

Odanın uzak ucundaki yüksek kapılar savrularak açıldı ve odaya, dizlerine kadar gelen siyah zırhları dikenlerle süslenmiş iki Trolloc girdi. Herkes geri çekildi. Kendisine Bors diyen adam bile.

Oradaki en uzun boylu adamdan bile daha yüksek başı ve geniş omuzları olan bu yaratıklar, mide bulandırıcı bir şekilde insanla hayvan karışımıydı, insan yüzleri çarpıtılmış ve değiştirilmişti. Birisinin ağzının olması gereken yerde büyük, sivri uçlu bir gaga vardı ve başını saç yerine kuş tüyleri örtüyordu. Diğeri toynaklar üzerinde yürüyordu, yüzünde öne uzanan kıllı bir hayvan burnu ve kulaklarının üzerine takılı keçi boynuzları vardı.

İnsanlara kulak asmayan Trolloclar kapıya doğru döndüler ve yaltakçı, dalkavuk bir edayla eğildiler. Birinin kuş tüyleri kabararak sıkı bir sorguç

biçimini aldı.

Aralarına bir Myrddraal adım attı ve dizlerinin üzerine çöktüler. Myrddraal Trollocların zırhlarının ve insanların maskelerindeki siyahın parlak gözükmesine yol açan, bir engerek zarafetiyle hareket ederken dalgalanmadan kımıltısız duran siyah giysilere bürünmüştü.

Kendisine Bors diyen adam dudaklarının dişlerinin üzerinde yarı alay ve –kendisine itiraf etmeye utansa da– yarı korkuyla gerildiğini hissetti. Myrddraal'in yüzü açıktaydı. Hamurumsu suratı, insan yüzüne benziyordu, ama yumurta gibi gözsüz haliyle, mezardaki bir solucanı andırıyordu.

Düz beyaz surat döndü ve görüldüğü kadarıyla her birini teker teker süzdü. O gözsüz bakışa maruz kalan herkeste gözle görülür bir ürperti gezindi. Maskeliler birer birer kalabalığa karışmaya, bu bakışlardan kaçınmak için etrafta dolanmaya başlarken ince, kansız dudaklar neredeyse gülümseme olabilecek bir hareketle büküldü. Myrddraal'in bakışı onları kapıya dönük bir yarım çember şeklinde dizdi.

Kendisine Bors diyen adam yutkundu. *Bir gün gelecek Yarı-insan. Karanlığın Yüce Efendisi geri döndüğünde yeni Dehşetlordlarını seçecek ve sen onların önünde sineceksin. Benim önümde! Neden konuşmuyor? Bana bakmayı bırak da konuş!*

"Efendiniz geliyor." Myrddraal'in sesi kuru bir yılan derisinin parçalanması gibi törpüleniyordu. "Karınlarınızın üzerine çökün, sizi solucanlar! Yere kapanın, şavkı sizi kör edip kavurmasın diye!"

Kendisine Bors diyen adamın içi, sözcüklerin kendisi kadar sesin tonu karşısında öfkeyle doldu, ama sonra Yarı-insan'ın başının üzerinde hava parıldadı ve meselenin önemini kavradı. *Olamaz! Olamaz!..* Trolloclar kendilerini çoktan karın üstü yere atmışlar, yeri kazıp içine girmek istermiş gibi kıvranıyorlardı.

Hareket eden başka birinin olup olmadığını görmek için beklemeden, kendisine Bors diyen adam yüzüstü kapaklandı ve taşa çarpıp yaralandığı için homurdandı. Dilinin ucuna tehlikeye karşı bir efsun kabilinden sözcükler geldi –sözcükler bir efsundu, ancak korktuğu şeye karşı etkileri yok denecek kadar azdı– ve kendisinden başka yüz sesin de yere karşı korku dolu soluklanmalarla aynı şeyleri söylediğini duydu.

"Karanlığın Yüce Efendisi benim Efendimdir ve ona ruhumun en son zerresine kadar canı gönülden hizmet ederim." Zihninin gerisinde bir ses korkuyla konuşup duruyordu. *Karanlık Varlık ile Terkedilmişlerin hepsi tutsak...* Ürpererek sesi susturdu. Bu sesi uzun zaman önce terk etmişti.

“Bak işte, benim Efendim ölümün Efendisidir. Hiçbir karşılık beklemeden onun geleceği Gün için hizmet ederim, yine sonsuz yaşam ümidinden emin, umutla hizmet ederim.” *...Shayol Ghul’de tutsak, Yaratıcı tarafından yaratım anında tutsak edilmiş. Hayır, artık farklı bir efendiye hizmet ediyorum.* “Şüphesiz ki, sadıklar diyarda yüceltilecek, inanmayanlardan yüce kılınacak, tahtlardan yüce kılınacaktır, ancak ben onun Dönüş Günü için tevazu ile hizmet ediyorum.” *Yaratıcı’nın eli hepimizi esirger ve Işık bizi Gölge’den korur.* Hayır, hayır! Farklı bir efendi. “Dönüş Günü tez gelsin. Karanlığın Yüce Efendisi bize yol göstermek ve dünyaya ebediyen egemen olmak için tez gelsin!”

Kendisine Bors diyen adam duayı on mil koşmuş gibi, nefes nefese tamamladı. Dört bir yanında alınan nefesler ona, bunda yalnız olmadığını gösteriyordu.

“Ayağa kalkın. Hepiniz, ayağa kalkın.”

Kulağa hoş gelen bu sesi duyunca şaşırdı. Kesinlikle kendisi gibi maskeli yüzlerini yerdeki mozaiklere bastırmış, karınlarının üzerine uzanmış kişilerden biri konuşmuş olamazdı, ama bu sesi beklemiyordu... İhtiyatla başını tek gözüyle bakabilecek kadar kaldırdı.

Myrddraal’in başının üzerinde bir erkek figürü havada asılı duruyor, kan kırmızı cübbesinin eteği, Yarı-insan’ın bir karış üzerine geliyordu. Kan kırmızısı bir maske de yüzündeydi. Karanlığın Yüce Efendisi onlara bir insan suretinde görünür müydü? Üstelik de maskeli olarak? Yine de Myrddraal, bakışlarında katışıksız bir korkuyla figürün gölgesine sinmiş, titriyordu. Kendisine Bors diyen adam zihninin ikiye bölünmeden kavrayabileceği bir yanıt aradı. Belki Terkedilmişlerden biriydi.

Bu düşünce de yalnızca biraz daha az acı vericiydi. Durum bu bile olsa, Terkedilmişlerden biri özgür kalmışsa, Karanlık Varlık’ın Döneceği Gün yakın demekti. Kudretli Güç kullanıcılarıyla dolu bir Çağ’da Tek Güç’ü kullananlar arasında en kudretlilerinden on üçü olan Terkedilmişler, Karanlık Varlık’la birlikte, Ejder ile Yüz Yoldaşı tarafından Shayol Ghul’de, insanların dünyasından uzakta esir edilmişti. Ve bu esaretin verdiği karanlık hasar, Gerçek Kaynak’ın eril yarısını yozlaştırmıştı ve tüm erkek Aes Sedailer, bu lanetli Güç kullanıcıları delirmiş ve dünyayı kırmış, kayalarda parçalanan bir çömlek gibi paramparça ederek ölmeden önce Efsaneler Çağı’nı sona erdirmiş, yaşadıkları sürece de çürümeye devam etmişlerdi. Kendisine Bors diyen adam için bu, Aes Sedailerin hak ettiği bir ölümdü. Tek üzüntüsü kadınların geride kalmasıydı.

Yavaşça, acıyla, paniği zihnin gerisine itti, oraya kapattı ve çığlık çığlığa dışarı çıkmaya çalışmasına rağmen orada tuttu. Elinden gelenin en iyisi buydu. Karınlarının üzerine yatanlar arasından hiçbiri kalkmamıştı ve başlarını kaldırmaya ancak birkaç tanesi cesaret edebilmişti.

"Ayağa kalkın." Bu kez kızıl maskeli figürün sesinde bir buyurganlık vardı. İki eliyle birden işaret etti. "Ayağa kalkın!"

Kendisine Bors diyen adam zorlanarak doğruldu, ama yarı yarıya ayağa kalktığında tereddüt etti. İşaret eden bu eller feci şekilde yanıktı; üzerlerinde birbirini kesen kara yarıklar, yarıkların içinden görünen, figürün giysileri kadar kırmızı çıplak etler vardı. *Karanlık Varlık, böyle görünür mü? Hatta Terkedilmişlerden biri?* Kan kırmızısı maskenin göz delikleri yavaşça üzerinde gezinince aceleyle doğruldu. Bu bakışta, açık bir fırının ısısını hissedebildiğini düşündü.

Diğerleri de, komuta ondan daha zarif bir şekilde veya daha az korkuyla uymamışlardı. Hepsi ayağa kalktığında, havada asılı duran figür konuştu.

"Ben pek çok adla anıldım, ama beni tanıyacağınız ad Ba'alzamon'dur."

Kendisine Bors diyen adam, takırdamasınlar diye dişlerini sıktı. Ba'alzamon. Trolloc dilinde, Karanlığın Yüreği anlamına gelirdi ve inanmayanlar bile bunun Trollocların, Karanlığın Yüce Efendisi'ne verdikleri isim olduğunu bilirdi. Adı Anılmaması Gereken Kişi. Gerçek isim olan Shai'tan değil, ama yine de yasak. Oraya toplananlar ve kendi cinslerinden diğerleri için, iki ismi de bir insan diliyle kirletmek küfür sayılırdı. Soluğu burun deliklerinden geçerek ıslık çaldı ve etrafındaki diğerlerinin maskelerinin arasından hızla soluk aldıklarını duydu. Hizmetkârlar gitmişti, gittiklerini görmemesine rağmen Trolloclar da.

"Durduğunuz yer Shayol Ghul'ün gölgesinde." Bunun üzerine birden fazla inleme sesi duyuldu; kendisine Bors diyen adam kendi sesinin de bunların arasında olmadığından emin değildi. Ba'alzamon ellerini iki yana açarken sesi neredeyse alaylı denebilecek bir tonda çıktı. "Korkmayın, çünkü Efendinizin dünyada yükseleceği gün yakındır. Dönüş Günü yaklaşıyor. Burada oluşum, kardeşleriniz arasından makbul sayılan sizler tarafından görülebilmem, size bunu anlatmıyor mu? Çok geçmeden Zaman Çarkı kırılacak. Çok geçmeden Büyük Yılan ölecek ve bu ölümün, Zaman'ın kendisinin ölümünün gücüyle, Efendiniz, bu Çağ ve gelecek tüm Çağlar için dünyayı kendi suretinde yeniden yaratacak. Ve bana sadakat ve azimle hizmet edenler, gökteki yıldızların üzerinde, ayaklarımın dibinde oturacak ve sonsuza dek insanların dünyasını yönetecekler. Vadettiğim

budur ve sonu olmadan böyle olacaktır. Sonsuza dek yaşayacak ve egemen olacaksınız.”

Dinleyiciler arasında hevesli mırıldanmalar dolaştı ve bazıları esrik gözlerini kaldırarak, havada asılı duran, kırmızı şekle doğru bir adım bile attılar. Kendisine Bors diyen adam bile bu vaadin çekici gücünü, uğruna ruhunu yüz katıyla sattığı bu vaadin gücünü hissetti.

“Dönüş Günü yaklaşıyor,” dedi Ba’alzamon. “Ama hâlâ yapılacak çok şey var. Yapılacak çok şey.”

Ba’alzamon’un sol tarafındaki hava titreşip koyulaştı ve orada, Ba’alzamon’un az aşağısında, genç bir adamın görüntüsü belirdi. Kendisine Bors diyen adam bunun canlı bir varlık olup olmadığına karar veremedi. Giysilerine bakılırsa taşralı bir delikanlıydı, bir şaka yapmayı planlıyormuş gibi kahverengi gözlerinde muzip bir ışık, dudaklarındaysa bir gülümseme izi vardı. Teni sıcak görünüyordu, fakat göğsü soluk alıp verişle inip kalkmıyor, gözleri kırpılmıyordu.

Ba’alzamon’un sağındaki hava adeta ısıyla parıldadı ve taşra giysileri içindeki ikinci bir şekil, Ba’alzamon’un az aşağısında havada belirdi. Bir demirci kadar kaslı, kıvırcık saçlı bir gençti. Gençte tuhaf bir şey vardı: Yan tarafında bir savaş baltası, kalın bir demirle dengelenmiş, çelikten, büyük bir yarımay. Kendisine Bors diyen adam bundan daha da tuhaf olan bir şeye dikkatle bakarak aniden öne eğildi. Sarı gözleri olan bir genç.

Hava üçüncü defa, bu kez Ba’alzamon’un gözünün hemen aşağısında, neredeyse ayaklarının dibinde katılaşarak genç bir adam şeklini aldı. Tuhaf olan bir şey daha vardı, gerçi burada herhangi bir şeyin olağan olmasını neden beklediğini bilmiyordu. Figürün kemerinden bir kılıç, kınına bronz bir balıkçıl, uzun, iki taraflı kabzasına da diğer bir balıkçıl işlenmiş bir kılıç sarkıyordu. *Balıkçıl nişanlı bir kılıca sahip bir* köylü çocuğu *mu? Bu imkânsız! Bu ne anlama gelebilir? Ve de* sarı *gözleri olan bir çocuk.* Myrddraal’in şekillere titreyerek baktığını fark etti, ancak bu kez titremesi korkudan değil, nefrettendi.

Etrafa bir ölüm sessizliği çökmüştü, Ba’alzamon konuşmadan önce bu sessizliğin derinleşmesine izin verdi. “Artık dünyada yürüyen biri var, geçmişte Ejder olan ve gelecekte de olacak olan, ancak henüz olmayan biri.”

Dinleyicilerinin arasında hayret dolu bir mırıltı dolaştı.

“Yenidendoğan Ejder! Onu öldürecek miyiz, Yüce Efendim?” Bu yan tarafında, normalde kılıcının asılı duracağı yeri hevesle kavrayan

Shienarlıdan gelmişti.

“Belki,” dedi Ba’alzamon yalnızca. “Belki de değil. Belki tarafımdan kullanılmak üzere yönlendirilebilir. Er ya da geç, bu ya da başka bir Çağ’da böyle olacak.”

Kendisine Bors diyen adam gözlerini kırpıştırdı. *Bu ya da başka bir Çağ’da mı? Dönüş Günü’nün yakın olduğunu sanıyordum. Ben bunu beklerken ihtiyarlayıp öleceksem başka bir Çağ’da olacaklardan bana ne?* Ama Ba’alzamon tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Desen’de daha şimdiden bir eğilme, Ejder olacak kişinin benim hizmetime döndürülebileceği çok sayıdaki eğilmeden biri oluşmaya başladı. Döndürülmek! Bana ölü olmasındansa diri olarak hizmet etmesi yeğdir, ama ister diri olsun, ister ölü, bana hizmet etmesi gerekir ve öyle olacak! Bu üçünü tanımanız şart, çünkü her biri *benim* desende dokumaya niyetli olduğum birer iplik ve benim buyurduğum şekillerde yerleştirilmeleri size düşen bir görev. Onları iyi inceleyin ki, tanıyabilesiniz.”

Birden bütün sesler kesildi. Kendisine Bors diyen adam tedirginlikle kımıldandı ve diğerlerinin de aynısını yaptıklarını gördü. Bunu yapmayan tek kişinin Illianlı kadın olduğunu fark etti. Kadın ortaya serdiği kıvrımlı eti gizlemek istercesine ellerini göğsüne örterek, yarı korku, yarı esrimeyle dolu gözlerini iri iri açarak, birisiyle yüz yüzeymiş gibi, hevesle kafa sallıyordu. Zaman zaman bir yanıt verir gibi görünüyordu, ama kendisine Bors diyen adam, tek kelime bile duymuyordu. Birden geriye doğru büküldü ve titreyerek parmak uçlarında yükseldi. Kendisine Bors diyen adam kadının görünmeyen bir şey tarafından tutulmuyorsa neden düşmediğini anlamıyordu. Derken kadın aynı derecede ani bir şekilde, tekrar ayaklarının üzerine yerleşti ve eğilip ürpererek onaylarcasına başını salladı. O daha doğrulurken, Büyük Yılan yüzüğü takmış kadınlardan biri irkildi ve başını evet anlamında sallamaya başladı.

Demek her birimiz kendi talimatlarını duyuyor ve kimse bir başkasınınkileri duymuyor. Kendisine Bors diyen adam sinirle homurdandı. Diğerlerinden birine bile hangi emrin verildiğini bilse, bu bilgiyi kendisine çıkar sağlayacak şekilde kullanabilirdi, ama bu yolla... Sabırsızlıkla sırasını beklerken, kendisini düz duracak kadar unuttu.

Toplanan kişiler birer birer emirlerini aldılar; her biri sessizliğe gömülmüştü, ancak iştah açıcı ipuçları veriyorlardı; okumayı bir başarabilseydi... Atha’an Miere, Deniz Halkı’na mensup adam başıyla evetlerken tereddütle kasıldı. Shienarlı onaylarken bile duruşuyla kafasının

karıştığını belli ediyordu. İkinci Tar Valon kadını, sanki sersemlemiş gibi irkilmiş ve kendisine Bors diyen adamın cinsiyetini belirleyemediği gri kuşaklı şekil, dizlerinin üzerine çöküp başıyla şiddetle onaylamadan önce başını iki yana sallamıştı. Acı yüzünden parmak uçlarında doğruluyormuş gibi görünen bazıları, Illianlı kadın gibi titreme nöbetlerine tutuluyordu.

"Bors."

Kızıl bir maske gözlerini doldururken, kendisine Bors diyen adam irkildi. Odayı ve önünde duran Ba'alzamon ile üç şekli görebiliyordu, ama aynı anda tek görebildiği kırmızı maskeli yüzdü. Sersemleyerek kafatası çatlayıp ikiye yarılıyor ve gözleri yuvalarından fırlıyormuş gibi hissetti. Bir an maskenin göz deliklerinden alevleri görebildiğini sandı.

"Sadık mısın... Bors?"

Bu isimdeki alay izi omurgasından bir ürperti geçmesine neden oldu. "Sadığım, Yüce Efendim. Senden saklanamam." *Sadığım! Buna yemin ediyorum!*

"Hayır, saklanamazsın."

Ba'alzamon'un sesindeki güven yüzünden ağzı kurudu, ama kendisini konuşmaya zorladı. "Bana buyruk verin, Yüce Efendim, ben de itaat edeyim."

"Öncelikle Tarabon'a dönüp iyi işlerine devam edeceksin. Aslına bakarsan, sana çabalarını ikiye katlamanı emrediyorum."

Ba'alzamon'a şaşkınlıkla baktı, derken maskenin ardında alevler yine harlandı ve gözlerini uzaklaştırmak için bir reveransı bahane olarak kullandı. "Nasıl buyurursanız, Yüce Efendim, öyle olsun."

"İkinci olarak, üç genç adamı gözleyeceksin ve müritlerinin de onları gözlemesini sağlayacaksın. Dikkatli ol; tehlikelidirler."

Kendisine Bors diyen adam, Ba'alzamon'un önünde havada asılı duran şekillere baktı. Bunu nasıl yapabilirim? Onları görebiliyorum, ama onun yüzü dışında hiçbir şey göremiyorum. Kafası patlayacak gibiydi. İnce eldivenlerinin altından elleri terden yapış yapış olmuş, gömleği sırtına yapışmıştı. "Tehlikeli mi, Yüce Efendim? Çiftçi çocukları mı? Aralarından biri-"

"Bir kılıç, ucundaki adam için tehlikelidir, ama kabzasındaki adam için tehlikeli değildir. Eğer kılıcı tutan adam bir ahmak, dikkatsiz ya da bilgisiz olursa, kılıç onun için başka biri için olduğundan iki kat daha tehlikelidir. Sana onları tanımanı söylemem yeterlidir. Bana itaat etmen yeterlidir."

"Nasıl buyurursanız, Yüce Efendim, öyle olsun."

“Üçüncü konu, Tümentepe’ye inenler ve Domanlılar hakkında. Bu konudan hiç kimseye bahsetmeyeceksin. Tarabon’a döndüğünde...”

Kendisine Bors diyen adam dinlerken ağzının açık kaldığını fark etti. Talimatlar hiçbir anlam ifade etmiyordu. *Diğerleri arasından bazılarına söylenenleri bilseydim, belki parçaları bir araya getirebilirdim.*

Aniden, başının, adeta şakaklarını çatlatan dev bir el tarafından kavrandığını, havaya kaldırıldığını hissetti ve dünya, her bir ışığı zihninde uçuşan veya o güçbela yakalar yakalamaz dönerek uzaklarda yiten bin güneşe bölündü. Kırmızı, sarı ve siyah renkte, dünyanın gördüğü en kuvvetli rüzgâr tarafından itiliyormuş gibi uçan şeritli bulutlarla dolu, imkânsız bir gökyüzü. Beyazlar giymiş bir kadın –kız?– göründüğü gibi geriye doğru siyahlığın içine çekildi ve ortadan kayboldu. Bir kuzgun ona *tanıyarak,* baktı ve gitti. Dev, zehirli bir böceğe benzeyecek şekilde boyanmış ve varakla kaplı kaba bir miğfer takmış, zırhlı bir adam, kılıcını kaldırdı ve kendini yana doğru, görüş alanının dışına attı. Kıvrık ve altın renkli bir boru uzaktan savrularak geldi. Ona doğru uçup, ruhunu da kendine çekerken, borudan tek ve keskin bir nota duyuldu. Son anda boru içinden geçerek onu iliklerine kadar donduran, kör edici, altın bir ışık halesiyle parladı. Görünmeyen yerlerdeki gölgelerin içinden bir kurt fırladı ve boğazını yırttı. Çığlık atamıyordu. Sel sürüp gidiyor, onu boğuyor, gömüyordu. Kim olduğunu ya da ne olduğunu hayal meyal hatırlayabiliyordu. Göklerden ateşler yağıyor, ayla yıldızlar düşüyordu; nehirler kanıyor ve ölüler yürüyordu; dünya yarılarak açıldı ve erimiş kayalar püskürdü...

Kendisine Bors diyen adam, kendisini diğerleriyle birlikte, odada yarı çömelmiş halde buldu; çoğu onu izliyor, kimse konuşmuyordu. Nereye dönüp baksa, yukarıda, aşağıda, her yerde Ba’alzamon’un maskeli çehresi gözlerini dolduruyordu. Zihnine doluşan imgeler siliniyordu; çoğunun çoktan belleğinden silindiğine emindi. Tereddütle doğruldu, Ba’alzamon her zaman önündeydi.

“Yüce Efendim, ne?..”

“Bazı komutlar yerine getiren kişiler tarafından dahi bilinemeyecek kadar önemlidir.”

Kendisine Bors diyen adam eğilip selam verirken neredeyse iki büklüm oldu. “Nasıl buyurursanız, Yüce Efendim,” diye fısıldadı boğuk bir sesle, “öyle olsun.”

Doğrulduğunda, bir kez daha yalnız bir sessizliğe gömüldü. Bir başkası, Tear'ın Yüksek Lordu kimsenin görmediği birine başını sallıyor ve eğiliyordu. Kendisine Bors diyen adam titreyen elini alnına götürerek hatırlamak istediğinden bütünüyle emin olmasa da zihninde patlayan bir şeylere tutunmaya çalıştı. Artakalan son görüntü de sönerek kayboldu ve birden kendisini hatırlamaya çalıştığı şeyin ne olduğunu merak ederken buldu. *Bir şey vardı, biliyorum, ama ne? Bir şey vardı! Yok muydu?* Ellerini ovuşturarak eldivenlerinin altındaki ter hissi yüzünden suratını buruşturdu ve dikkatini yeniden Ba'alzamon'un havada asılı duran şeklinin altında yüzen üç şekle çevirdi.

Kaslı, kıvırcık saçlı çocuk; kılıçlı çiftçi ve yüzünde hınzır bir bakış olan delikanlı. Kendisine Bors diyen adam daha şimdiden, onlara Demirci, Kılıçlı ve Hilekâr adlarını takmıştı. *Bulmacadaki yerleri nedir?* Önemli olmalıydılar, yoksa Ba'alzamon onları bu toplantının merkezine koymazdı. Ama yalnızca ona verilen emirlere bakılırsa üçü de her an ölebilirdi ve diğerleri arasından en azından bazılarının da bu üçü hakkında en az onunkiler kadar ölümcül emirler aldığını düşünüyordu. *Ne kadar önemliler?* Mavi gözler Andor asil soyuna delalet edebilirdi –o giysiler içinde biraz zordu– ve açık renkli gözleri olan Sınırboyluların yanı sıra bazı Tearlılar, Ghealdanlı az sayıda kişi ve elbette... Yok, orada bir yarar yoktu. Ama *sarı* gözler? Kim *onlar?* Ne *onlar?*

Koluna biri dokununca irkildi ve başını çevirince beyaz giysili hizmetkârlardan birinin, genç bir adamın yanında durduğunu gördü. Diğerleri de geri dönmüştü, sayıları öncekinden çoktu, maskeli her kişiye bir hizmetkâr düşüyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Ba'alzamon gitmişti. Myrddraal da gitmişti ve kullandığı kapının olduğu yerde, yalnızca kaba taşlar vardı. Ancak üç şekil hâlâ havada asılıydı. Kendisine Bors diyen adama ona bakıyorlarmış gibi geldi.

"Lordum Bors, isterseniz, size odanızı göstereyim."

O ölü gözlere bakmaktan kaçınarak, üç şekle bir bakış daha attıktan sonra hizmetkârı izledi. Tedirginlikle gencin hangi ismi kullanacağını nereden bildiğini merak etti. Ancak tuhaf oymalı kapılar ardında kapanıp on adım attıktan sonra koridorda hizmetkârla yalnız olduğunu fark etti. Kaşları maskesinin ardında kuşkuyla aşağı indi, ama daha ağzını açamadan, hizmetkâr konuştu.

"Diğerlerine de odaları gösteriliyor, Lordum. İzin verirseniz, Lordum? Zaman kısa ve Efendimiz sabırsız."

Kendisine Bors diyen adam hem bilgi eksikliğinden, hem de hizmetkârın eşiti olabileceği imasından dolayı dişlerini gıcırdattı, ama sessizlik içinde hizmetkârı izledi. Hizmetkâra ancak bir ahmak ağız kalabalığı yapardı ve daha kötüsü, adamın gözlerini hatırlayınca, bunun yararı olup olmadığından emin olamamıştı. Ya ne soracağımı nereden bildi? Hizmetkâr gülümsedi.

Kendisine Bors diyen adam ancak, oraya ilk geldiğinde beklediği odaya gelince, çok olmasa da, biraz rahatladı. Eyer torbalarındaki mühürlere dokunulmadığını görmek bile içini pek ferahlatmadı.

Hizmetkâr içeri girmeden koridorda durdu. “İsterseniz, kendi giysilerinizi giyebilirsiniz, Lordum. Kimse buradan ayrıldığınızı veya hedefinize vardığınızı görmez, ama oraya uygun giysiler içinde gitmeniz en iyisi olabilir. Kısa bir süre içinde birisi gelip size yolu gösterecektir.”

Kapı, görünür bir el dokunmadan kapandı.

Kendisine Bors diyen adam elinde olmadan ürperdi. Aceleyle eyer torbalarının mühürlerini kaldırıp, tokalarını açarak her zamanki pelerinini çıkardı. Zihninin gerisinde ufak bir ses vadedilen gücün, hatta ölümsüzlüğün bile buna benzer bir toplantıya daha değip değmeyeceğini merak ediyordu, ama anında bu sesi gülerek bastırdı. *Bu kadar güç için Gerçeğin Kubbesi’nin altında Karanlığın Yüce Efendisi’ne övgüler düzmeye razıyım.* Ona Ba’alzamon tarafından verilen buyrukları hatırlayarak beyaz pelerinin göğsüne işlenmiş, insanların dünyasındaki makamının işareti olan altın güneşe ve güneşin ardındaki kırmızı çoban değneğine dokundu ve az kaldı gülecekti. Tarabon’da ve Almoth Ovası’nda yapılacak işler, büyük işler vardı.

1
Tar Valon'un Alevi

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçerek önce efsane olan, sonra solup söylenceye dönen, o Çağ tekrar geldiğinde uzun zaman önce unutulmuş olan anılar bırakır. Bazılarının Üçüncü Çağ, gelecek bir Çağ, uzun zaman önce geçmiş bir Çağ dediği Çağ'da, Kıyamet Dağları'nda bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı'nın dönüşünde ne başlangıçlar, ne de sonlar vardır. Ama bu *bir* başlangıçtı.

Şimdilik daha tehlikeli olan şeylerden gizlenen yüksek geçitlerde hâlâ ölümün kol gezdiği kara, bıçak sırtı dorukların arasında doğan rüzgâr, Karanlık Varlık'ın dokunuşuyla kirlenen ve çarpıtılan karmakarışık Büyük Afet ormanında güneye esiyordu. İç bulandıran tatlı çürüme kokusu, insanların Shienar sınırı dediği, ilkyaz çiçeklerinin ağaçlarda durduğu o görünmez sınıra ulaşıldığında yok oluyordu. Yazın artık gelmiş olması gerekirdi, ama bahar gecikmişti ve topraklar aradaki farkı kapamak için delice çabalıyordu. Her çalıda yeni gelen soluk yeşil yapraklar hışırdıyor ve her dalın ucundan yeni, kırmızı sürgünler uzanıyordu. Rüzgâr, çiftçilerin, neredeyse gözle görülür bir biçimde tırmanan ekinlerle dolup taşan tarlalarını yeşil havuzlar gibi dalgalandırıyordu.

Ölümün kokusu, rüzgâr, tepelerdeki Fal Dara'nın taş duvarlı kasabasına erişmeden ve kasabanın tam merkezinde duran kalenin, tepesinde iki adamın dans edermiş gibi durduğu kulesini kamçılamadan çok önce, silinip gitmişti. Sağlam surlu ve yüksek Fal Dara'nın, ne iç kalesi ne de kasabası, asla alınmamış, asla ihanete uğramamıştı. Rüzgâr tahta padavralı çatılar boyunca, uzun taş bacaların çevresinde ve onlardan da uzun kulelerin etrafında bir ağıt gibi ötüyordu.

Belinden yukarısı çıplak olan Rand al’Thor, rüzgârın soğuk okşayışı yüzünden titredi ve elindeki idman kılıcının uzun kabzasındaki parmaklarını esnetti. Sıcak güneş yüzünden göğsü kayganlaşmıştı ve terden ıslanmış koyu, kızıl saçları karmakarışık bir halde kafasına yapışmıştı. Havanın girdaplarındaki belli belirsiz bir koku burnunu çekmesine neden oldu, ama kokuyu başının içinde aniden çakan, yeni açılmış eski bir mezar kokusuyla özdeşleştirmedi. Ne koku ne de imgenin farkında değildi; zihnini boş tutmaya çabalıyordu, ama kule tepesini onunla paylaşan diğer adam boşluğa müdahale edip duruyordu. On adım çapındaki kule tepesinin çevresinde, göğüs yüksekliğinde, mazgallı bir duvar vardı. Burada kalabalıkta hissetmemeye yetecek de artacak kadar yer vardı, bir Muhafız ile paylaşılmadığı sürece.

Genç olmasına rağmen Rand pek çok adamdan daha uzun boyluydu, ancak Lan de onun kadar uzun ve o kadar geniş omuzlu olmasa da, daha kaslıydı. Muhafız’ın uzun saçını taştan satıhlar ve açılardan oluşur gibi görünen, sanki şakaklarındaki yegâne ak tutamı yalancı çıkarmak için kırışıksız olan yüzünden geride tutan, derinden örülmüş, dar bir şerit vardı. Sıcağa ve sarf ettiği efora rağmen, göğsü ve kollarının üzerinde sadece incecik bir ter katmanı parıldıyordu. Rand, Lan’in buz mavisi gözlerinin içini arayarak diğer adamın amacını anlamaya çalıştı. Muhafız hiç göz kırpmıyor gibiydi ve elindeki idman kılıcı bir vücut durumundan diğerine geçerken, kendinden emin ve rahat bir şekilde hareket ediyordu.

Kılıç yerine kullanılan ince, gevşekçe bağlanmış bir deste çubuktan oluşan idman kılıcı bir yere çarptığında büyük bir gürültü çıkarıyor, tene değdiği yerde de iz bırakıyordu. Rand bunu iyi biliyordu. Kaburgalarının üzerindeki kırmızı renkli üç ince çizgi acıyor, bir başkası ise omzunu yakıyordu. Daha fazla süslenmemek için elinden gelen çabayı sarf etmesi gerekmişti. Lan’in üzerinde herhangi bir iz yoktu.

Kendisine öğretildiği gibi, Rand zihninde tek bir alev oluşturdu ve ona yoğunlaşarak tüm duygularını ve tutkusunu ona verip, kendi içinde, düşüncenin bile dışında kaldığı bir boşluk oluşturmaya çalıştı. Boşluk geldi. Son zamanlarda sık sık olduğu üzere, bu kusursuz bir boşluk değildi; alev ya da durgunluğun içine dalgalar gönderen bir ışık hissi hâlâ vardı. Ama ucu ucuna yeterliydi. Boşluğun serin huzuru onu avcuna aldı ve idman kılıcıyla, çizmelerinin altındaki düzgün taşlarla hatta Lan’le bile bir olmuştu. Her şey birdi ve hiç düşünmeden Muhafız’ın adımları ve hamleleriyle birebir örtüşen bir uyumlulukla hareket etti.

Rüzgâr tekrar yükselerek kasabadan çan seslerini getirdi. *Birisi hâlâ baharın en sonunda gelişini kutluyor.* Bu harici düşünce ışık dalgalarının sırtında hiçliğin içinde titreşerek boşluğu bozdu ve Muhafız, Rand'ın düşüncelerini okuyabilirmiş gibi, Lan'in ellerindeki idman kılıcı havada bir çember çizdi.

Kalenin üzerini uzunca bir süre boyunca deste haline getirilmiş çıtaların hızla birbirine çarparken çıkardıkları ses doldurdu. Rand diğer adama ulaşmak için hiçbir çaba göstermedi; tek yapabildiği, Muhafız'ın darbelerinin kendisine ulaşmasını önlemekti. Lan'in hamlelerini, mümkün olan en son anda uzaklaştırarak geri çekilmek zorunda kaldı. Lan'in yüz ifadesi hiç değişmiyordu; idman kılıcı ellerinde canlı gibiydi. Aniden Muhafız'ın savurduğu geniş açılı darbe yarı yolda saplama hamlesine dönüştü. Hazırlıksız yakalanan Rand bu defa durduramayacağını bildiği darbeyle şimdiden yüzünü buruşturarak geri adım attı.

Rüzgâr kulede uğuldadı... ve onu kapana kıstırdı. Sanki hava aniden jöleye dönüşmüş, onu bir koza içine almıştı. Onu öne itiyordu. Zaman ve hareketler yavaşladı; dehşet içinde Lan'in idman kılıcının göğsüne doğru kaymasını izledi. Darbede yavaş veya yumuşak bir yan yoktu. Kaburgaları bir tokmak darbesi yemiş gibi gıcırdadı. Homurdandı, ama rüzgâr çekilmesine izin vermiyor, bunun yerine onu öne itmeye devam ediyordu. Lan'in idman kılıcındaki çıtalar esneyip kıvrıldı –Rand'a çok yavaş göründü– sonra paramparça olarak yüreğine doğru saplanan keskin uçlar, kıymıklar derisini delip geçti. Gövdesine acı saplandı; bütün teni kesilmiş gibiydi. Güneş onu tavadaki pastırma gibi alevler içinde kızartırmışçasına yakıyordu.

Bağırarak ve sendeleyerek kendisini geriye atıp taş duvara düştü. Titreyen elleriyle göğsündeki yaralara dokundu ve kanlı parmaklarını inanmazlıkla gözlerine yaklaştırdı.

"Bu aptalca hamle neydi, çoban?" diye sordu Lan gıcırtılı bir sesle. "Artık bunu yapmayacak kadar bilgi sahibisin ya da öyle olman gerekir; eğer sana öğretmeye çalıştığım her şeyi unutmadıysan elbette. Yaraların?.." Rand başını kaldırıp ona bakarken sustu.

"Rüzgâr." Rand'ın ağzı kurumuştu. "O- o beni itti! O... duvar kadar katıydı!"

Muhafız sessizlik içinde ona baktı, sonra elini uzattı. Rand, eli tutup yukarı çekilmesine izin verdi.

“Afet’in bu kadar yakınında tuhaf şeyler olabilir,” dedi Lan nihayet, ama sözlerindeki tüm sakinliğe rağmen sıkıntılı gibiydi. Bu da başlı başına tuhaftı. Muhafızlar, Aes Sedailere hizmet eden o yarı efsanevi savaşçılar, duygularını nadiren belli ederlerdi, Lan ise duygularını bir Muhafız’a göre bile az gösterirdi. Paramparça olmuş idman kılıcını bir kenara atarak gerçek kılıçlarının, idman yaptıkları yerin uzağında durduğu duvara yaslandı.

“Öyle değil,” diye itiraz etti Rand. Diğer adama katılarak sırtını duvara verip diz çöktü. Bu yolla başı duvarın altında kalıyor, ona rüzgâra karşı bir tür korunma sağlıyordu. Eğer bu bir rüzgârsa. Hiçbir rüzgâr hiç öyle... katı... gelmemişti. “Barış adına! Belki Afet’in içinde bile değil.”

“Senin gibi biri için...” Lan bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuzlarını silkti. “Gitmene ne kadar var, koyun çobanı? Bir ay önce gideceğini söylemiştin, ben de üç hafta önce gitmiş olursun sanıyordum.”

Rand hayretle başını kaldırıp ona baktı. *Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor!* Kaşlarını çatarak idman kılıcını bıraktı ve gerçek kılıcını dizlerinin üzerine yatırarak parmaklarıyla üzerinde bronz bir balıkçıl kabartması olan uzun, deriye sarılmış kabzasını okşadı. Kının üzerinde bir balıkçıl daha vardı, başka biri de kının içindeki bıçak kısmının üzerine işlenmişti. Bir kılıca sahip olmak ona hâlâ biraz tuhaf geliyordu. Kılıç ustasının işaretini taşıyan bir kılıç şöyle dursun, herhangi bir kılıca sahip olmak bile onun için tuhaftır. O, uzaklardaki İki Nehir’den gelme bir çiftçiydi. Belki artık sonsuza dek uzaklarda kalmıştı. O da babası gibi bir çobandı –*Çobandım. Şimdi neyim?*– ve babası ona balıkçıl nişanlı bir kılıç vermişti. *Tam benim babam, kim ne derse desin.* Kendi düşüncelerinin de kendi kendisini ikna etmeye çalışıyormuş gibi görünmüyor olmasını diledi.

Lan yine düşüncelerini okumuş gibiydi. “Sınırboyları’nda, koyun çobanı, bir adam bir çocuğu yetiştirdiyse, o çocuk o adama aittir ve aksini kimse söyleyemez.”

Rand kaşlarını çatarak Muhafız’ın söylediklerini duymamış gibi yaptı. Bu, kendisinden başka kimseyi ilgilendirmezdi. “Bunun nasıl kullanıldığını öğrenmek istiyorum. Öğrenmeye ihtiyacım var.” Balıkçıl nişanlı bir kılıç taşımak başına bela olmuştu. Kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyor, hatta onu fark dahi etmiyordu, ancak öyle de olsa, balıkçıl nişanlı bir kılıç, erkek denecek yaşa yeni ulaşmış bir gencin ellerindeyken, yanlış kişilerin dikkatini çekiyordu. “Kaçamadığım bazı zamanlarda blöf yapmayı başardım, üstelik şansım da yaver gitti. Ama ya kaçamadığım, blöf yapamadığım ve şansım tükendiği zaman ne olacak?”

“Onu satabilirsin,” dedi Lan dikkatle. “O kılıç balıkçıl nişanlı kılıçlar arasında bile nadir bulunan cinsten. İyi bir fiyata giderdi.”

“Hayır!” Bu, kendisinin de birkaç defa düşündüğü bir şeydi, ama şimdi onu her zamanki nedenle, başka birinden geldiği için daha da şiddetli bir biçimde reddetti. *Bende olduğu sürece, Tam’e baba deme hakkım oluyor. Bunu bana o vermişti ve kılıç bana bu hakkı veriyor.* “Bütün balıkçıl nişanlı kılıçların nadir olduğunu sanırdım.”

Lan ona yan yan baktı. “Tam sana söylemedi, öyle mi? Mutlaka biliyordur. Belki de inanmıyordu. Pek çokları inanmaz.” Balıkçılların olmaması dışında Rand’ınkinin neredeyse eşi olan kendi kılıcını kaptı ve kınından çıkardı. Hafif kavisli ve tek kenarı keskin olan kılıç, gün ışığında gümüş rengi parıltılar saçıyordu.

Bu, Malkier krallarının kılıcıydı. Lan bundan bahsetmezdi –başkalarının bahsetmesinden bile hoşlanmazdı– ama al’Lan Mandragoran Yedi Kulenin Efendisi, Göller Lordu ve taç giymemiş Malkier Kralı’ydı. Yedi Kuleler artık yıkılmış, Bin Göller ise menfur şeylerin inine dönüşmüştü. Malkier’in çevresini Büyük Afet sarmıştı ve tüm Malkier lordları arasından sadece biri hayattaydı.

Bazıları Lan’in Muhafız olup kendisini Aes Sedailere bağlamasının nedeninin, Afet’te can verip soyunun geri kalanlarına katılma isteği olduğunu söylemişti. Rand gerçekten de Lan’in görünürde kendi güvenliğini hiç düşünmeden, zarar görebileceği durumlara atıldığına şahit olmuştu, ancak Moiraine’in, bağlı olduğu Aes Sedai’nin yaşamını ve güvenliğini kendi şahsından çok daha değerli sayıyordu. Moiraine yaşadığı sürece, Lan’in gerçek anlamda ölmeye çalışacağına inanmıyordu.

Gün ışığında kılıcını çeviren Lan konuştu. “Gölge Savaşı’nda, Tek Güç’ün kendisi silah olarak kullanılıyordu ve silahlar Tek Güç kullanılarak yapılıyordu. Bazı silahlar Tek Güç’ü *kullanıyordu;* bunlar tek bir darbede bir şehrin tamamını yok edebilir, fersahlarca uzanan toprağa yıkım getirebilirdi. Kırılış sırasında bütün bunların kaybolması iyi oldu; nasıl yapıldıklarını hatırlayan kimsenin kalmaması da öyle. Ama, kılıç kılıca dövüşte, Myrddraallere ve Dehşetlordlarının yaptığı daha beter şeylerle karşılaşanlar için daha basit silahlar da vardı.

“Tek Güç’ü kullanan Aes Sedai topraktan demiri ve diğer madenleri çıkardı, eritti, şekillendirip işledi. Hepsini de Güç’ü kullanarak yaptılar. Kılıçlar ve diğer silahlar. Dünyanın Kırılışı’ndan artakalan pek çoğu, Aes Sedailerin işlerinden korkan ve nefret eden insanlarca yok edildi, diğerleri

ise yıllar içinde ortadan kayboldu. Geriye pek azı kaldı ve gerçekten ne olduklarını pek az insan biliyor. Onlar üzerine anlatılan destanlar, kendilerine ait bir gücü olan kılıçlar hakkında abartılı öyküler vardı. Âşıkların hikâyelerini duydun. Gerçek yeterli. Bölünüp parçalanmayan ve asla körleşmeyen kılıçlar. Onları bileyen –daha doğrusu bilermiş gibi yapan– adamlar gördüm, sırf bir kılıcın kullanıldıktan sonra bilenmeye ihtiyaç duymayacağına inanamadıkları için. Tek yaptıkları bileği taşlarını aşındırmak oldu.

“O silahları Aes Sedailer yapmıştı ve benzerleri hiçbir zaman olmayacaktır. Her şey bittiğinde, savaş ve Çağ bir arada sona erdiğinde, dünyanın tuzla buz oluşuyla, ölüp gömülenlerin sayısı hayatta olanların sayısını geçtiğinde ve bu yaşayanların kaçıp, bir yer, güvende olacakları herhangi bir yer bulmaya çalışırlarken ve her iki kadından biri kocasını ya da oğullarını bir daha göremeyeceği için gözyaşı dökerken, hâlâ hayatta olan Aes Sedailer bir daha asla bir adamın başka bir adamı öldürmesine yarayan silahlar yapmayacaklarına yemin ettiler. Her Aes Sedai bu yemini etti ve o günden beri aralarındaki tüm kadınlar bu yemine sadık kaldılar. Kızıl Ajah bile dahil olmak üzere, herhangi bir erkeğin başına ne geleceği umurlarında değildi.

“Bu kılıçlardan biri, sıradan bir asker kılıcı,” –hafifçe yüzünü buruşturarak, Muhafız’ın duygularını gösterdiği söylenebilirse neredeyse hüzünle, kılıcı tekrar kınına bıraktı– “daha fazla bir şeye dönüştü. Öte yandan, lord generaller için yapılanlar, hiçbir demircinin nişanını vuramayacağı kadar sert olan, ancak yine de üzerine balıkçıl nişanı vurulmuş olanlar, aranan kılıçlar oldular.”

Rand’ın elleri dizlerinin üzerinde duran kılıçtan aniden uzaklaştı. Kılıç devrildi ve Rand yerdeki taşlara çarpmadan önce onu gayriihtiyari yakaladı. “Bunun Aes Sedailer tarafından yapıldığını mı söylüyorsun? Ben de *kendi* kılıcından bahsediyorsun, sandım.”

“Tüm balıkçıl nişanlı kılıçlar Aes Sedailerin elinden çıkma değildir. Pek az insan, kılıcı kılıç ustası namına ve balıkçıl nişanlı bir kılıca hak kazanacak kadar iyi kullanır, ama öyle de olsa, geride bir avuç kişiden fazlasının sahip olacağı kadar Aes Sedai kılıcı yoktur. Çoğu usta kılıç yapıcılarından gelir; insanların yapabileceği en iyi çeliktendir, ama yine de erkek eliyle şekillenmiştir. Ama o elindeki, koyun çobanı... en az üç bin yılın ve daha fazlasının öyküsünü anlatabilir.”

“Onlardan uzaklaşamıyorum,” dedi Rand. “Değil mi?” Önündeki kılıcı kınının üzerine dikti; bilmediği zamandan farklı görünmüyordu. “Aes Sedai elinden çıkma. Ama onu bana Tam verdi. Babam bana verdi.” Balıkçıl nişanlı bir kılıcın nasıl olup da İki Nehirli bir çobanın eline geçtiği konusunu düşünmeyi reddediyordu. Bu düşüncelerde tehlikeli akımlar, keşfetmek istemediği derinlikler vardı.

“Gerçekten uzaklaşmak istiyor musun, koyun çobanı? Tekrar soracağım. O halde neden hâlâ gitmedin? Kılıç? Beş yılda seni ona layık biri, bir kılıç ustası haline getirebilirim. Bileklerin hızlı, dengen iyi ve aynı hatayı iki kez yapmıyorsun. Ama seni eğitmeye ayıracak beş yılım yok, senin de öğrenmeye ayıracak beş yılın yok. Bir yılın bile yok ve bunu biliyorsun. Şimdiki durumunda kılıcı kendi ayağına saplamazsın. Kılıcın yeri belinmiş gibi duruyorsun koyun çobanı ve köy zorbalarının çoğu bunu hissedecektir. Ama bu kadarı onu ilk taktığın zaman da vardı. O halde neden hâlâ buradasın?”

“Mat’le Perrin hâlâ burada,” diye mırıldandı Rand. “Onlar gitmeden gitmek istemiyorum. Onları bir daha, belki de yıllarca görmeyebilirim.” Başı gerisingeri duvara yaslandı. “Kan ve küller adına! En azından onlarla eve gitmediğim için deli olduğumu düşünüyorlar sadece. Nynaeve iki bakışından birinde bana altı yaşındaymışım da dizimi sıyırmışım, o da beni iyileştirecekmiş gibi, diğerinde ise bir yabancı görüyormuş gibi bakıyor. Çok yakından bakarsa gücendirebileceği biri gibi. Bir Hikmet olmasının yanında, hiçbir şeyden korkmuş olduğunu sanmam, ama o...” Başını iki yana salladı. “Ve Egwene. Kahrolayım! Neden gitmek zorunda olduğumu biliyor, ama bundan ne zaman bahsetsem, bana bakıyor, içim düğüm düğüm oluyor ve...” Gözlerini kapatarak kılıcın kabzasını alnına bastırdı, bastırmakla düşündüğü şeyler ortadan kaybolabilirmiş gibi. “Keşke... keşke...”

“Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını mı istiyorsun, koyun çobanı? Ya da kız Tar Valon’a gitmesin de seninle gelsin mi istiyorsun? Göçebe bir yaşam için Aes Sedai olmaktan vazgeçeceğini mi sanıyorsun? Seninle mi? Ona bunu doğru şekilde ifade edersen, bunu yapabilir. Aşk tuhaf bir şeydir.” Lan’in sesi birden yorgun çıkmıştı. “Olabilecek en tuhaf şey.”

“Hayır.” İstediği de buydu, kızın onunla birlikte gelmesi. Gözlerini açtı, sırtını dikleştirdi ve sesine kararlı bir hava verdi. “Hayır, o istese bile benimle gelmesine izin vermem.” Bunu ona yapamazdı. *Ama, Işık, uğruna, bir an için, istediğini söylese fena mı olurdu?* “Ona ne yapıp yapmayacağını

söylemeye çalıştığımı düşündüğü zaman katır gibi inatçı oluyor, ama onu hâlâ bundan koruyabilirim.” Kızın hâlâ Emond Meydanı’nda olmasını diliyordu, ama Moiraine İki Nehir’e geldiği gün bu konudaki umutlar hepten sönmüştü. “Bu bir Aes Sedai olacağı anlamına da gelse!” Gözünün ucuyla Lan’in kaşını kaldırdığını gördü ve kızardı.

“Tüm nedeni bu mu peki? Onlar gitmeden önce yurdundan arkadaşlarınla elinden geldiğince çok zaman geçirmek mi istiyorsun? Ayaklarını bu nedenle mi sürüyorsun? Topuklarındaki şeyin ne olduğunu biliyorsun.”

Rand öfkeyle ayağa fırladı. “Pekâlâ, sorun Moiraine! O olmasa burada dahi olmazdım ve benimle konuşmuyor bile.”

“O olmasa ölmüş olurdun, koyun çobanı,” dedi Lan sakince, ama Rand hızını kesmeden devam etti.

“Bana... benim hakkımda korkunç şeyler söylüyor” –kılıcı tutan parmakları bembeyaz oldu. *Delirip öleceğimi!*– “ardından birdenbire bana iki kelime etmez oluyor. Beni bulduğu günden bu yana bir şey değişmemiş gibi davranıyor ve bu da bana tuhaf geliyor.”

“Sana olduğun gibi mi davranmasını istiyorsun?”

“Hayır! Bunu demek istemiyorum. Kahrolayım, çoğu zaman ne dediğimi kendim de bilmiyorum. Bunu istemiyorum, diğerinden de korkuyorum. Şimdi de ortadan kaybolup bir yerlere gitti...”

“Sana zaman zaman yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylemiştim. Eylemlerini sorgulamak ne sana, ne de başka birine kalmış.”

“...üstelik kimseye nereye gittiğini, ne zaman döneceğini, hatta dönüp dönmeyeceğini bile söylemeden. Bana yardımcı olacak bir şey söyleyebilecek olmalı, Lan. Bir şey. Söylemek zorunda. Geri gelirse tabii.”

“Geri geldi, koyun çobanı. Dün gece. Ama sana söyleyebileceği her şeyi söylediğini düşünüyorum. İnan bana. Ondan öğrenebileceğin kadarını öğrendin.” Kafasını iki yana sallayan Lan’in sesi canlandı. “Orada durarak bir şey öğrenmediğin kesin. Biraz denge çalışması yapmanın zamanı geldi. Sazlarda Yürüyen Balıkçıl’dan başlayarak İpeği Aralamak’a geç. Balıkçıl duruşunun sadece denge alıştırması amaçlı olduğunu unutma. Duruş çalışması dışındaki her şeyde seni bütünüyle savunmasız bırakır; ilk hamleyi diğer adamın yapmasını istiyorsan bu konumdan etkili olabilirsin, ama onun kılıcından asla kaçınamazsın.”

“Bana bir şey söyleyebilecek olmalı, Lan. O rüzgâr. Doğal değildi ve Afet’e ne kadar yakın olduğumuz da umurumda değil.”

“Sazlarda Yürüyen Balıkçıl, koyun çobanı. Bileklerine de dikkat et.”

Güneyden gelen borazanların zayıf tınısı, davulların tekdüze gümbürtüsü eşliğinde, yavaşça yükselip daha gürültülü bir hale dönüştü. Rand ile Lan bir an birbirlerine baktılar, sonra davulların sesi onları kuleye doğru çekip güneye bakmaya sevk etti.

Şehir yüksek tepelerin üzerine kurulmuştu, şehir surlarının çevresindeki topraklar her yönde tam bir mil boyunca bilek boyunu aşan bitki örtüsünden arındırılmıştı. Kulenin tepesinden, Rand, bacalar ve çatıların üzerinden ormana doğru açık bir görüş alanına sahipti. Ağaçların arasından ilk beliren davulcular oldu; on iki kişiydiler, adımlarını ritimlerine uydurup, tokmaklarını döndürürken davullarını havaya kaldırıyorlardı. Ardından borazancılar geliyordu; uzun, parlak borularını kaldırmış, hâlâ hep bir ağızdan çalmayı sürdürüyorlardı. Bu uzaklıktan, Rand arkalarında rüzgârda dalgalanan dev, kare şeklindeki sancağı seçemiyordu. Ancak Lan homurdandı; Muhafız’ın gözleri kar kartalınınki gibiydi.

Rand ona bir göz attı, ama gözlerini ormandan beliren sütuna dikmiş olan Muhafız hiçbir şey söylemedi. Ağaçların arasından, zırh giymiş at binen adamlar ve kadınlar çıktı. Sonra biri önde, biri arkada olmak üzere iki at tarafından çekilen, perdeleri kapalı bir tahtırevan ve daha başka atlı adamlar. Kargıları başlarının üzerinde uzun dikenler gibi yükselen sıra sıra piyadeler ve oklarını göğüslerinin üzerinde çapraz tutmuş okçular, hepsi de adımlarını davulların ritmine uydurmuştu.

Borazanlar tekrar haykırdı. Sütun, şarkı söyleyen bir yılan gibi, dolanarak Fal Dara’ya yaklaştı.

Rüzgâr, insan boyundan uzun, bir tarafa dümdüz uzanan sancağı dalgalandırdı. Olanca büyüklüğüne rağmen, Rand’ın açıkça görebileceği kadar yakına gelmişti artık. Ona hiçbir şey ifade etmeyen bir renk girdabı, ama tam ortada saf beyaz bir gözyaşını andıran bir şekil. Tar Valon’un Alevi.

“Ingtar da yanlarında.” Lan’in sesi düşünceleri başka bir yerdeymiş gibi çıkmıştı. “Nihayet avdan döndü. Uzun zamandır yoktu. Acaba şansı yaver gitti mi?”

“Aes Sedai,” diye fısıldadı Rand sesi nihayet çıktığında. Oradaki bütün o kadınlar... Moiraine, Aes Sedai’ydi, evet, ama onunla yolculuk etmişti ve ona tam olarak güvenmese de, hiç değilse onu tanıyordu. Ya da tanıdığını sanıyordu. Ama o sadece bir taneydi. Bir araya toplanmış ve bu şekilde gelen bunca Aes Sedai bambaşka bir şeydi. “Neden bu kadar çoklar, Lan?

Birinin bile gelmesine ne gerek var? Üstelik de gelişlerini ilan eden davullar, borazanlar ve bir bayrakla."

Aes Sedailer Shienar'da, en azından çoğu insan tarafından saygı, geriye kalanlardan da saygıyla karışık bir korku görürlerdi, ama Rand bunun farklı olduğu, sadece korkunun, sık sık da nefretin olduğu yerlerde bulunmuştu. Onun yetiştiği yerde, en azından bazı erkekler "Tar Valon cadıları"ndan, Karanlık Varlık'tan bahsettikleri gibi bahsederlerdi. Kadınları saymaya çalıştı, ama düzenli safları yoktu ve birbirleriyle ya da tahtırevandaki kişiyle konuşmak için atlarını etrafta dolaştırıyorlardı. Tüyleri diken diken oldu. Moiraine ile birlikte yolculuk etmiş, başka bir Aes Sedai ile tanışmıştı ve kendisini, güngörmüş biri olarak görmeye başlamıştı. Hiç kimse İki Nehir'i terk etmezdi ya da neredeyse hiç kimse, ama o terk etmişti. İki Nehir'deki hiç kimsenin gözleriyle görmediği şeyleri görmüş, onların sadece rüyalarında, o da rüyaları o kadar uzağa ulaşırsa, göreceği şeyleri yapmıştı. Bir kraliçe görmüş ve Andor Kız-Veliahtı'yla tanışmış, bir Myrddraal ile karşı karşıya gelip Yollar'da yolculuk etmiş, ancak bunlardan hiçbiri onu bu ana hazırlamamıştı.

"Neden bu kadar çoklar?" diye fısıldadı yine.

"Amyrlin Makamı bizzat gelmiş." Lan, ona yüzünde kaya kadar sert ve okunmaz bir ifadeyle baktı. "Derslerin bitti, koyun çobanı." Ardından durdu ve Rand neredeyse onun yüzünde merhamet gördüğünü sanacaktı. Ama bu elbette olamazdı. "Bir hafta önce gitmiş olsan, senin için daha iyi olurdu." Bunun üzerine Muhafız gömleğini kaptı ve kuleye inen merdivenlerde kayboldu.

Rand, kuruyan ağzını oynatarak biraz ıslaklık bulmaya çalıştı. Fal Dara'ya yaklaşan sütuna, gerçekten de bir yılan, ölümcül bir engerek yılanıymış gibi baktı. Davullar ve borazanlar kulaklarında çınlıyordu. Aes Sedailere buyruk veren Amyrlin Makamı. *Benim yüzümden geldi.* Başka bir neden düşünemiyordu.

Onların bildiği şeyler vardı, ona yardım edecek bilgilere sahiplerdi, bundan emindi. Ve hiçbirine sormaya cesaret edemiyordu. Onu ehlileştirmeye gelmiş olmalarından korkuyordu. *Bunun için gelmediklerinden de korkuyorum,* diye kendisine itiraf etti gönülsüzce. *Işık adına, hangisi beni daha çok korkutuyor, bilmiyorum.*

"Niyetim Güç'ü yönlendirmek değildi," diye fısıldadı. "Bir kazaydı! Işık adına, bununla herhangi bir ilgim olsun istemiyorum. Ona bir daha asla dokunmayacağıma yemin ederim! Yemin ederim!"

İrkilerek Aes Sedai kafilesinin şehir kapılarından girmekte olduğunu fark etti. Rüzgâr vahşice girdaplanıyor, terini buz damlaları gibi soğutuyor, borazanların kulağa kurnaz kahkahalar gibi gelmesine neden oluyordu; havada açılmış bir mezarın güçlü kokusunu duyduğunu sandı. *Burada durmayı sürdürürsem, benim mezarım olacak.*

Gömleğini kaparak merdivenden aceleyle indi ve koşmaya başladı.

2
Karşılama

Fal Dara kalesinin düz taş duvarları, zarif bir sadelikte duvar halıları ve boyalı panolarla aralıklı olarak süslenen salonları, Amyrlin Makamı'nın yaklaşan gelişinin haberiyle telaş içindeydi. Siyah ve altın renklere bürünmüş hizmetkârlar işlerine koşuyor, odaları hazırlamaya veya mutfaklara sipariş götürmeye seğirtiyor, önceden haber almadıklarından, böyle büyük bir şahsiyete gereğince hazırlanamamaktan yakınıyorlardı. Deri bir kayışla bağlı bir tepe topuzu dışında kafaları tıraşlanmış, kara gözlü savaşçılar koşmuyordu, ama adımlarında acele vardı ve yüzleri, normal koşullarda savaşa saklanan bir heyecanla parlıyordu. Rand, yanlarından aceleyle geçerken adamlardan bazıları konuştular.

"Ah, buradasın, Rand al'Thor. Barış, kılıcına lütuf göstersin. Yıkanmaya mı çıkıyorsun? Amyrlin Makamı'na takdim edildiğinde iyi görünmek istersin. Kadınlar kadar seni ve iki arkadaşını da görmek isteyecektir, buna emin olabilirsin."

Yirmi adamın yan yana geçebileceği, erkeklerin odalarına çıkan merdivene doğru seğirtti.

"Amyrlin'in kendisi, bir çerçi kadar bile gelişini haber vermiyor. Moiraine Sedai ve siz güneyliler yüzünden olmalı, ne dersin? Başka ne olacak ki?"

Erkeklerin kaldığı odaların geniş, demirle bağlı kapıları açık duruyordu ve Amyrlin'in gelişi yüzünden telaş içinde olan topuzlu adamlarla sıkışık haldeydi.

"Hey, güneyli! Amyrlin burada. Herhalde seninle arkadaşların için gelmiştir. Barış adına, senin için ne büyük bir onur! Tar Valon'dan nadiren ayrılır ve kendimi bildim bileli Sınırboyları'na hiç gelmemişti."

Hepsini birkaç kelimeyle savuşturdu. Yıkanması ve temiz bir gömlek bulması gerekiyordu. Konuşmak için zamanı yoktu. Anladıklarını düşünüyorlardı ve gitmesine izin verdiler. Aralarından hiçbiri, o ve arkadaşlarının bir Aes Sedai ile birlikte yolculuk ettiği ve arkadaşlarından ikisinin Aes Sedai olarak eğitim görmek üzere Tar Valon'a giden kadınlar olduğu dışında bir şey bilmiyorlardı, ama her şeyi biliyorlarmış gibi, sözleri ona batıyordu. *Benim için geldi.*

Erkeklerin odalarından bir hışımla geçti, Mat ve Perrin'le paylaştığı odaya daldı... ve ağzı hayretle açılarak donakaldı. Oda, azimle çalışan, hepsi de siyah ve altın renklere bürünmüş giysiler içinde kadınlarla doluydu. Büyük bir oda değildi ve iç avlulardan birine bakan bir çift uzun, dar ok yarığı olan pencereleri de onu daha büyük göstermeye yaramıyordu. Siyah beyaz karolu platformlar üzerindeki, her birinin ayakucunda bir sandığın durduğu üç yatak, kapının yanındaki bir yıkanma yeri ile uzun, geniş bir dolap odayı dolduruyordu. İçerideki sekiz kadın, bir sepetteki balıklara benziyordu.

Kadınlar ona bakmadı bile ve giysilerini –Mat ve Perrin'inkileri de– dolaptan çıkarıp yenileriyle değiştirme işine devam ettiler. Ceplerinde buldukları her şeyi sandıkların üzerine yığdılar ve eski giysiler paçavralar gibi özensizce çıkın halinde bir araya getirildi.

Soluğunu topladığında, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Onlar benim giysilerim!" Kadınlardan bir tanesi burnunu çekti ve yegâne paltosunun kolundaki bir deliğe parmağını soktuktan sonra paltoyu yerdeki yığının üzerine ekledi.

Belinde anahtarların asılı durduğu geniş bir halka olan, siyah saçlı başka bir kadın gözlerini ona dikti. Bu kalenin *shatayan*'ı Elansu'ydu. Sert suratlı kadını evi idare eden biri olarak düşünüyordu, idare ettiği ev bir kale olmasına ve onlarca hizmetkârın emirlerini uygulamasına rağmen. "Moiraine Sedai tüm giysilerinin yıpranmış olduğunu söyledi, Leydi Amalisa da sana verilecek yeni giysiler yaptırdı. Sen ayakaltından çekil yeter," diye ekledi kararlı bir sesle, "o zaman işimiz daha çabuk biter." *Shatayan*'ın, zorbalıkla istediğini yaptıramayacağı çok az erkek vardı –bazılarının söylediğine göre Lord Agelmar bile bunlardan biriydi– ve oğlu olabilecek yaştaki tek bir adamın ona sorun çıkarmasını beklemediği açıktı.

Dilinin ucuna geleni yuttu; tartışmak için zaman yoktu. Amyrlin Makamı, her an gelmesi için haber yollayabilirdi. Shienarlıların geleneklerine uygun biçimde, "Armağanı için Leydi Amalisa'ya şerefler

olsun," diyebildi. "Sana da şerefler olsun, Elansu Shatayan. Lütfen, sözlerimi Leydi Amalisa'ya ilet ve ona yüreğim ve ruhumla hizmetinde olduğumu söyle." Bu herhalde, her iki kadının da Shienarlılara özgü tören aşkını tatmin ederdi. "Ancak, şimdi beni mazur görürseniz, üzerimi değiştirmek istiyorum."

"Bu iyi," dedi Elansu rahat bir tavırla. "Moiraine Sedai, eskilerin hepsini almamızı söyledi, tüm elbiseleri. İç çamaşırlarını da." Kadınlardan birkaçı ona yan yan baktılar. Hiçbiri kapıya doğru hamle etmedi.

Deli gibi gülmemek için yanağını ısırdı. Shienar'daki geleneklerin çoğu, alışık olduklarından farklıydı ve bazılarına sonsuza kadar yaşasa bile alışamazdı. Diğer herhangi bir zamanda bir kadının kendisiyle birlikte suya dalabileceğini öğrendikten sonra sabahın erken saatlerinde banyo yapma alışkanlığı edinmişti. Bu bir bulaşıkçı veya Lord Agelmar'ın kız kardeşi Leydi Amalisa'nın kendisi olabilirdi –banyolar Shienar'da rütbe gözetilmeyen tek yerdi. Sırtını keselemesi karşılığında ondan da aynısını bekleyebilir, ona yüzünün neden böyle kızardığını sorabilirlerdi, yoksa güneşte çok fazla mı kalmıştı? Çok geçmeden yüz kızarmalarının ne anlama geldiğini öğrenmişlerdi ve kaledeki hiçbir kadın bunlarla ilgilenmiyordu.

Bir saat içinde ölü ya da daha beter bir durumda olabilirim; onlarsa yüzüm kızarsın diye bekliyorlar! Genzini temizledi. "Dışarıda beklerseniz, size geri kalanları da veririm. Şerefim üzerine söz veriyorum."

Kadınlardan biri usulca kıkırdadı, Elansu'nun dudakları bile seğirdi, ama *shatayan* başıyla onayladı ve diğer kadınlara yaptıkları çıkınları almalarını işaret etti. En son çıkan o oldu ve kapıda durup, "Çizmeler de, Moiraine Sedai hepsi dedi," diye ekledi.

Rand ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Hiç değilse çizmeleri hâlâ yeniydi. Emond Meydanı'ndaki ayakkabıcı Alwyn al'Van'ın elinden çıkmış ve ayağına uymuşlardı. Ama çizmelerinden vazgeçmek *shatayan*'ın onu rahat bırakmasını sağlayacaksa, ona çizmelerini ve istediği her şeyi vermeye razıydı. Hiç zamanı yoktu. "Evet. Evet, elbette. Şerefim üzerine." Kapıyı iterek kadını dışarı çıkmaya zorladı.

Tek başına kalınca kendini yatağına atıp çizmelerini çekti –hâlâ iyi durumdaydılar, derileri yer yer çatlamıştı, ama hâlâ giyilebilir haldeydiler ve ayaklarına uyuyorlardı– ardından aceleyle soyunarak her şeyi çizmelerin üzerine yığdı ve aynı hızla lavaboda yıkandı. Su soğuktu; erkeklerin odalarında, su her zaman soğuk olurdu.

Dolabın üzerinde, yalın Shienar usulünde, bir dizi şelaleyle kayalık havuzu göstermekten çok andıran oymalar bulunan üç geniş kapısı vardı. Ortadaki kapıyı çekip açarak bir an yanında getirdiği birkaç giysinin yerini alan şeylere baktı. En iyi yünden yapılma ve bir tacirin veya lordun sırtında gördüğü giysiler kadar iyi bir terzilik eseri, yüksek yakalı, çoğu şölen giysileri gibi işlemeli ceketler. Bir düzine! Her ceket için üçer gömlek, hem keten, hem ipekten, geniş kollu ve sıkı manşetli. İki pelerin. Bütün yaşamı boyunca tek bir pelerinle idare etmişken üstelik. Pelerinlerden biri sadeydi, dayanıklı yün kumaştan yapılmıştı ve koyu yeşildi, üzerine altın renkte balıkçıllar işlenmiş katı bir yakası bulunan diğeri koyu maviydi... sol göğsünde, bir lordun işaretini takacağı yerde ise...

Eli kendiliğinden pelerine kaydı. Parmakları ne hissedeceklerinden emin değilmiş gibi, neredeyse bir çember halinde kıvrılmış, ancak dört bacaklı ve bir aslanın altın yelesine sahip, altın ve kırmızı pullu, her bir ayağının ucunda beş altın pençe bulunan yılan işlemesini okşadı. Yanmış gibi elini aniden geri çekti. *Işık bana yardım, etsin! Bunu yaptıran Amalisa mı Moiraine miydi? Bunu kaç kişi gördü? Kaç kişi bunun ne olduğunu, ne anlama geldiğini biliyor? Bir kişi bile çok. Yaksınlar beni, beni öldürtmeye çalışıyor. Kahrolası Moiraine benimle konuşmuyor bile, ama şimdi, bana içinde ölünecek kahrolası yeni giysiler verdi!*

Kapı vurulunca aniden havaya zıpladı.

“İşin bitti mi?” dedi Elansu. “Giysilerinin hepsini vereceksin. Belki de ben gelip...” Tokmağı zorluyormuş gibi bir gıcırtı.

Rand irkilerek hâlâ çıplak olduğunu fark etti. “İşim bitti,” diye bağırdı. “Barış! İçeri gelme!” Aceleyle, üzerindekileri çizmeleriyle birlikte toparladı. “Ben getiririm!” Arkasına saklanarak kapıyı çıkını *shatayan*’ın kollarına itmesine yetecek kadar açtı. “Hepsi bu.”

Kadın, aralıktan içeri bakmaya çalıştı. “Emin misin? Moiraine Sedai her şey, demişti. Belki ben bir baksam-”

Rand, “Hepsi bu,” diye hırladı. “Şerefim üzerine!” Omuz vererek kapıyı kadının yüzüne kapadı ve diğer taraftan gelen kahkahaları duydu.

Kendi kendine mırıldanarak aceleyle giyindi. Hiçbirinin yine de bir mazeret uydurup zorla içeri dalmayacaklarına emin olamazdı. Gri pantolon alışık olduğundan daha dar, ancak yine de rahattı ve bol kollarıyla gömlek, çamaşır gününde Emond Meydanı’ndaki her kadını memnun edecek kadar beyazdı. Dizine kadar gelen çizmeler, onları bir yıldır giyiyormuş gibi

üzerine uyuyordu. Bunun Aes Sedailerin değil, sadece iyi bir ayakkabıcının elinden çıkmış olmasını ümit etti.

Tüm bu giysiler, kendi boyunda bir yolculuk çıkını yapardı. Yine de temiz gömleklerin rahatlığına, aynı pantolonu her gün, ter ve pislik yüzünden kaskatı olana ve daha sonrasına kadar giymek zorunda kalmamaya tekrar alışmıştı. Sandığından eyer torbalarını aldı ve onlara tıkabildiklerini tıktı, sonra süslü pelerini gönülsüzce yatağın üzerine serip onun da üzerine birkaç gömlek ve pantolon yığdı. Tehlikeli arma içe gelecek şekilde katlanmış ve omza asılacak şekilde bir kayışla bağlanmışken, yolda diğer gençlerin elinde gördüğü çıkınlardan pek de farklı görünmüyordu.

Ok yarıklarından trompetlerin sesi, surların dışından hep bir ağızdan çalan trompetlerle onlara içeriden yanıt veren davulların sesi duyuldu.

"Fırsat bulunca işlemeleri sökerim," diye mırıldandı. Kadınların yanlış yaptıklarında veya desen konusunda fikirlerini değiştirdiklerinde işlemeleri söktüklerini görmüştü ve bu çok zor görünmüyordu.

Giysilerin geri kalanını –aslında çoğunu– tekrar gardıroba tıktı. Gittikten sonra başını içeri sokacak ilk kişiye kaçışının kanıtını bırakmaya gerek yoktu.

Hâlâ çatık kaşlarıyla yatağının içinde diz çöktü. Yatakların üzerinde durduğu karo döşenmiş platformlar, ufak bir ateşin tüm gece yanıp Shienar kışının en kötü gecesinde bile yatağı sıcak tutabileceği birer sobaydı. Geceler hâlâ, yılın bu zamanında alışık olduğundan daha serindi, ama artık battaniyeler ısınmak için yeterliydi. Ocağın kapağını çekerek açıp geride bırakamayacağı bir çıkın çıkardı. Elansu'nun kimsenin oraya giysi saklamayacağını düşünmesinden memnundu.

Çıkını battaniyelerin üzerine koyarak bir ucunu çözdü ve kısmen açtı. Üzerini kaplayan yüzlerce, hayal edilebilecek her renkte ve boyutta yamayı gizlemek üzere tersyüz edilmiş bir âşık pelerini. Pelerinin kendisi yeterince sağlamdı; yamalar, âşığın alameti farikasıydı. Bir zamanlar.

İçinde sert deriden iki çanta vardı. Büyük olanının içinde hiç dokunmadığı bir arp vardı. *Arp asla bir çiftçinin kaba saba parmakları için yapılmamıştı, evlat.* Uzun ve ince olan diğerinin içinde, evden ayrıldığından beri yemeğini ve yatacak yerini birden çok defa kazanmasını sağlayan altın gümüş oymalı flüt vardı. Thom Merrilin ölmeden önce ona bu flütü çalmayı öğretmişti. Rand flüte ne zaman dokunsa, keskin mavi gözleri, uzun beyaz bıyığıyla Thom'un, çıkın haline getirilmiş pelerini eline tutuşturup kaçması

için bağıran halini hatırlamadan edemiyordu. Ardından Thom'un kendisi de koşmuş, onları öldürmek için yaklaşan Myrddraal'le yüzleşirken, bir gösteri yapıyormuş gibi bıçaklar elinde sanki sihirli bir biçimde belirmişti.

Ürpererek çıkını yeniden bağladı. "Bu iş bitti." Kulenin tepesindeki rüzgârı düşünerek ekledi, "Afet'in bu kadar yakınında tuhaf şeyler olur." Lan'in söylemeye çalıştığı şeye inandığından emin değildi. Her halükârda, Amyrlin Makamı olmasa bile, Fal Dara'dan ayrılmasının zamanı gelmiş de geçiyordu.

Dışarıda bıraktığı pelerinin –koyu, yeşil renkteydi ve ona, yetiştiği Tam'in Batıormanı'ndaki çiftliğiyle yüzmeyi öğrendiği Suormanı'nı hatırlatıyordu– içinde omuzlarını silkerek, balıkçıl nişanlı kılıcı kemerine taktı ve oklarla hışırdayan sadağını diğer tarafa astı. Sicimi gerilmemiş yayı, köşede Mat ve Perrin'inkilerle birlikte duruyordu, boyu kendisinden iki karış uzundu. Yayı Fal Dara'ya geldikten sonra kendisi yapmıştı ve kendisi dışında onu gerebilen yegâne kişiler Lan ve Perrin'di. Dürülmüş battaniyesini ve yeni pelerinini çıkınındaki halkalardan geçirerek, iki çıkını sol omzuna astı, eyer torbalarını kayışların üzerine attı ve yayını aldı. *Kılıç tutan kolun boşta kalsın,* diye düşündü. Bırak tehlikeli olduğumu düşünsünler. *Belki* birisi *düşünür.*

Kapıyı biraz açınca koridorun neredeyse boş olduğunu gördü; yanından hızla özel üniformalı bir hizmetkâr geçti, ama Rand'a bakmadı bile. Adamın hızlı ayak sesleri duyulmaz olunca, Rand hemen koridora adım attı.

Doğal ve rahat bir biçimde yürümeye çalışıyordu, ama omzundaki eyer torbaları ve sırtındaki çıkınlar sayesinde neye benzediğini tahmin ediyordu: yolculuğa çıkan ve geri dönmeye niyeti olmayan bir adama.

Lordun Ahırı adı verilen kuzey ahırında, Lord Agelmar'ın atla geziye çıktığında kullandığı saldırı kapısının yakınında bir atı, uzun boylu, doru bir aygırı vardı. Ancak o gün ne Fal Dara Lordu, ne de ailesinin herhangi bir ferdi at gezisine çıkmayacaktı. Rand'ın odasından Lordun Ahırı'na ulaşmanın iki yolu vardı. Birisi onu kalenin etrafından dolaştırıp, Lord Agelmar'ın özel bahçesinden, sonra da uzak uçtan ve aynı şekilde boş olduğu mutlak olan nalbant ocağından geçirip ahıra çıkaracaktı. O yoldan giderse, daha atına ulaşamadan emirlerin verilmesi ve bir aramanın başlaması için yeterince zaman olacaktı. Diğer yol çok daha kısaydı; önce Amyrlin Makamı'nın halihazırda on iki ya da daha fazla Aes Sedai ile birlikte gelmekte olduğu dış avludan geçiyordu.

Bunu düşününce tüyleri diken diken oldu; aklı başında bir yaşam için gereğinden fazla Aes Sedai'yle karşılaşmıştı. Bir tanesi bile çok fazlaydı. Tüm hikâyeler bundan bahsediyor, o da bunun gerçek olduğunu biliyordu. Ama ayakları onu dış avluya götürdüğünde şaşırmadı. Efsanevi Tar Valon'u hiç görmeyecekti –bu tehlikeyi asla göze alamazdı– ama gitmeden önce Amyrlin Makamı'nı göz ucuyla bir kez görebilirdi. Bu bir kraliçeyi görmek gibi olacaktı. *Yalnızca uzaktan bakmanın bir tehlikesi olmaz. Yürümeyi kesmem ve o benim orada olduğumu daha fark edemeden gitmiş olurum.*

Dış avluya açılan ağır, demir kemerli bir kapıyı açtı ve sessizliğe adımını attı. Muhafız yolunun dört bir yanındaki duvarların üzerine insanlar, saçları topuz yapılmış askerler, özel üniformalı hizmetkârlar ve hâlâ pis giysileri içindeki uşaklar, hepsi balık istifi dizilmişti; çocuklar büyüklerinin omzuna oturmuş veya belleriyle dizlerinin arasından manzarayı görmek için sıkışıyorlardı. Her bir okçu balkonu, elma sepeti gibi doluydu ve duvarlardaki dar ok yarıklarından bile yüzler görülüyordu. Avlunun içine insanlar ayrı bir duvar gibi dizilmişti. Tümü de sessizlik içinde izliyor ve bekliyordu.

Duvar boyunca dizilmiş demirci ve ok ustalarını tezgâhlarının –Fal Dara, boyutuna ve kaba ihtişamına rağmen saray değil, bir kaleydi– önünden yolunu zorla açıp, ittiği insanlardan sessizce özür dileyerek ilerledi. İnsanlardan bazıları kaşlarını çatarak çevrelerine baktılar, birkaçı ise eyer torbaları ve çıkınlarına dönüp bir daha baktılar, ama hiçbiri sessizliğini bozmadı. Çoğu, kendilerine çarpıp geçenin kim olduğuna bile dönüp bakmadı.

Çoğunun başlarının üzerinden kolaylıkla, avluda neler olup bittiğini anlamasına yetecek kadarını görebiliyordu. Ana kapının hemen içinde, bir dizi adam, on altı kişi, atlarının yanında bekliyordu. Hepsinin zırhı ve kılıç cinsi birbirinden farklıydı ve hiçbiri Lan'e benzemiyordu, ama Rand'ın bunların Muhafız olduğuna kuşkusu yoktu. Yuvarlak kare, uzun, dar yüzlerinde, diğer insanların görmediği şeyleri görüyor, diğer insanların duymadığı şeyleri duyuyorlarmış gibi bir bakış vardı. Rahatta dururken bir kurt sürüsü kadar ölümcül görünüyorlardı. Bunun dışında ortak olan sadece bir şeyleri vardı. Hepsinde de ilk kez Lan'de gördüğü rengi değişen, çoğu zaman arkasındaki şeyden ayırt edilemeyen pelerin vardı. Bu pelerinler içinde bu kadar çok adamı bir arada görmek ne gözlere, ne de mideye iyi gelmiyordu.

Muhafızların on iki adım önünde bir sıra kadın atlarının başlarının yanında duruyorlardı, pelerinlerinin başlıklarını açmışlardı. Artık onları sayabiliyordu. On dört. On dört Aes Sedai. Kesinlikle öyle olmalıydı. Uzun boylu, kısa boylu, ince yapılı ve toplu, esmer ve sarışın, uzun veya kısa saçlı, saçları omuzlarına salınmış veya arkadan örülmüş bu kadınların giysileri Muhafızlarınkiler kadar farklı kesimler ve renklerdeydi. Bununla birlikte onlarda yalnızca böyle bir arada durduklarında belli olan bir aynılık vardı. Hepsinin de yaşı belirsizdi. Bu uzaklıktan hepsinin de genç olduğunu söyleyebilirdi, ama daha yakına gelince Moiraine gibi olacaklarını biliyordu. Genç görünecekler, ama genç olmayacaklardı, tenleri pürüzsüz olmasına rağmen genç olamayacak kadar olgun, gözleri fazla bilgiç olacaktı.

Daha yakına gelince mi? Ahmak! Şimdiden fazla yakınım. Yaksınlar beni, uzun yoldan gitmem gerekirdi. Amacına, avlunun uzak ucundaki başka bir demir bağlı kapıya doğru ilerledi, fakat kendisini bakmaktan alamıyordu.

Aes Sedailer sakince, onları izleyenler orada yokmuş gibi davrandılar ve dikkatlerini, artık avlunun orta yerinde olan tahtırevandan ayırmadılar. Tahtırevanı çeken atlar, seyisler koşumlarını tutuyormuş gibi hareketsizdi, ancak tahtırevanın yanında tek bir uzun boylu kadın duruyordu, yüzü bir Aes Sedai çehresiydi ve atlara hiç kulak asmıyordu. İki eliyle birden tuttuğu asası kendi boyuna geliyordu, üzerindeki yönlendirilmiş alev göz seviyesinin üzerindeydi.

Lord Agelmar, açık, dosdoğru ve okunamaz bir yüz ifadesiyle avlunun uzak ucundan tahtırevana bakıyordu. Koyu mavi renkteki yakası yüksek ceketi, Shienar'ın avını kapmaya hazır şahiniyle Jagad Evi'nin koşan üç tilki armasını taşıyordu. Yanında ihtiyarlamış, ama hâlâ uzun boylu olan Ronan duruyordu; *shambayan*'ın taşıdığı asanın üzerinde avantin taşından oyulmuş üç tilki vardı. Ronan, kalenin yönetiminde Elansu'nun dengiydi, *shambayan* ile *shatayan,* ama Elansu ona törenlerle ilgilenmek ve Lord Agelmar'a sekreterlik yapmak dışında pek az iş bırakıyordu. İki adamın tepe topuzu da kar beyazıydı.

Tümü de –Muhafızlar, Aes Sedailer, Fal Dara Lordu ile onun *shambayan*'ı– taş kadar hareketsiz duruyordu. Onları izleyen kalabalık, nefesini tutmuş gibiydi. Rand gayriihtiyari yavaşladı.

Ronan birden, asasını üç kez geniş parke taşlarına çarparak sessizliğe seslendi. "Buraya gelen kim? Buraya gelen kim? Buraya gelen kim?"

Tahtırevanın yanındaki kadın yanıt olarak asasını üç kez yere vurdu. “Mühürlerin Bekçisi. Tar Valon’un Alevi. Amyrlin Makamı.”

“Neden bekçilik ediyoruz?” diye sordu Ronan.

“İnsanoğlunun umudu için,” diye yanıt verdi uzun boylu kadın.

“Neye karşı koruyoruz?”

“Öğle vaktindeki gölgeye.”

“Ne kadar koruyacağız?”

“Doğan güneşten batan güneşe, Zaman Çarkı döndüğü sürece.”

Agelmar eğildi, tepe topuzu meltemde kımıldadı. “Fal Dara, ekmek, tuz ve hoş karşılama sunuyor. Hoş geldi Amyrlin Makamı Fal Dara’ya, zira bekçilik edilen yer burasıdır, Akit’in korunduğu yer burasıdır. Hoş geldiniz.”

Uzun boylu kadın tahtırevanın perdesini çekti ve Amyrlin Makamı dışarı çıktı. Koyu renk saçları, tüm Aes Sedailer gibi yaşı belirsiz olan kadın, doğrulurken oraya toplanan izleyicilere göz gezdirdi. Bakışları üzerinden geçince, Rand irkildi; sanki ona dokunulmuş gibiydi. Ama kadının gözleri onu geçip Lord Agelmar’ın üzerinde durdu. Özel üniformalı bir hizmetkâr, elinde, bir tepsiye konulmuş, buharları hâlâ tüten, katlanmış havlularla birlikte kadının yanında diz çöktü. Ellerini ve yüzünü usulen nemli bezle sildi. “Karşılaman için teşekkürlerimi sunuyorum, oğlum. Işık Jagad Evi’ni aydınlatsın. Işık Fal Dara ile tüm halkını aydınlatsın.”

Agelmar tekrar eğilerek selam verdi. “Bize şeref verdiniz, Anne.” Ne kadının ona oğul, ne de Agelmar’ın kadına anne şeklinde hitap etmesi kulağa tuhaf gelmiyordu, kadının pürüzsüz yanaklarıyla karşılaştırıldığında adamın buruşuk yüzünden dolayı babası, hatta büyükbabası gibi görünmesine rağmen. Kadının Agelmar’ınkinin çok ötesinde bir vakarı vardı. “Jagad Evi senindir. Fal Dara senindir.”

Dört bir yandan tezahüratlar yükseldi ve parçalanan dalgalar gibi kale duvarlarına çarptı.

Ürperen Rand artık kime tosladığına bakmadan kapıya ve güvenliğe doğru acele ediyordu. *Sadece senin kahrolası hayal gücün. Senin kim olduğunun bile farkında değil. Kan ve küller adına, eğer farkında olsaydı...* Kadının kim olduğunu, ne olduğunu bilmesi durumunda olacakları düşünmek istemiyordu. Kadının kulenin tepesindeki rüzgârla bir bağlantısı olup olmadığını merak etti; Aes Sedailer böyle şeyler yapabilirdi. O kapıyı geçip arkasından kapayarak karşılama tezahüratlarının sesini kestiğinde ferahlayarak içini çekti.

Koridorlar diğerleri kadar boştu ve koşmaya başladı. Ortasında bir çeşmenin şapırtıyla aktığı ufak bir avludan, başka bir koridora geçip taş döşemeli ahır avlusuna çıktı. Kalenin suruna inşa edilmiş Lordun Ahırı, duvarların içindeki büyük pencereler ve iki katta barındırılan atlarla, yüksek ve uzundu. Avlunun öte yanındaki nalbant dükkânı, nalbant ile yardımcıları Karşılama'yı görmeye gittiğinden sessizdi.

Kösele suratlı seyisbaşı Tema, onu geniş kapılarda, önce alnına, sonra da yüreğine dokunup yerlere kadar eğilerek karşıladı. "Ruhum ve yüreğimle hizmetindeyim, Lordum. Tema sana nasıl yardım edebilir, Lordum?" Bu adamda savaşçı topuzu yoktu; Tema'nın saçları kafasının üzerine ters çevrilmiş bir ak kâse gibi oturuyordu.

Rand içini çekti. "Yüzüncü kez söylüyorum, Tema, ben bir lord değilim."

"Lordum nasıl isterse." Seyis bu defa daha da çok eğilmişti.

Sorunun nedeni ismi ve bir benzerlikti. Rand al'Thor. Al'Lan Mandragoran. Lan'in durumunda Malkier geleneklerine göre, kendisi onu hiç kullanmasa da asalet eki "al" onun Kral olduğunu gösteriyordu. Rand için "al", sadece isminin bir parçasıydı, ancak bir defasında, bunun, İki Nehir'in İki Nehir adını almasından çok uzun zaman önce, "oğlu" anlamına geldiğini duymuştu. Fal Dara kalesindeki bazı hizmetkârlar bunu onun da bir kral ya da en azından bir prens olduğu şeklinde yorumlamışlardı. Aksi yöndeki tüm iddiaları, yalnızca lord rütbesine indirilmesine yaramıştı. Hiç değilse öyle olduğunu düşünüyordu; Lord Agelmar karşısında bile, bu kadar eğilme ve selam verirken ayaklarını sürüme görmemişti.

"Kızıl'in eyerlenmesi gerekiyor, Tema." Bunu kendisi yapmayı teklif etmeyecek kadar aklı vardı; Tema, Rand'ın ellerini kirletmesine izin vermezdi. "Birkaç gün kasaba etrafındaki toprakları gezeyim dedim de." İri, doru aygırın sırtına bir atladı mıydı, birkaç gün içinde Erinin Nehri'ne ulaşmış veya sınırı aşıp Arafel'e varmış olurdu. *O zaman beni asla bulamazlar.*

Seyis neredeyse iki büklüm oldu ve doğrulmadı. "Beni affedin, Lordum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Beni affedin, ama Tema itaat edemez."

Rand, utancından kızararak etrafa kaygılı bir bakış attı –görünürde başka kimse yoktu– sonra adamı omuzlarından kavrayıp çekerek doğrulttu. Tema ile diğer birkaç kişinin böyle davranmasını engelleyemezdi belki, ama

başka birinin bunu görmesini önlemeye çalışabilirdi. “Neden, Tema? Tema, lütfen bana bak. Neden?”

“Emir böyle, Lordum,” dedi Tema yine fısıldayarak. Gözlerini indirip duruyordu, korkudan değil, Rand’ın istediğini yapamadığı için mahcup olduğundan. Shienarlılar, utancı, başkalarının hırsız yaftası yemeyi karşıladıkları gibi karşılardı. “Buyruklar değişene dek hiçbir at bu ahırdan çıkamaz. Kaledeki hiçbir ahırdan, Lordum.”

Rand ağzını açıp adama sorun olmadığını söyleyecekti, ama bunun yerine dudaklarını yaladı. “Hiçbir ahırdaki hiçbir at çıkamaz mı?”

“Evet, Lordum. Emir kısa bir süre önce geldi. Daha birkaç saniye önce.” Tema’nın sesi güçlendi. “Kapıların da hepsi kapandı, Lordum. Kimse izin olmadan girip çıkamaz. Tema’ya söylendiği üzere, şehir devriyeleri bile.”

Rand güçlükle yutkundu, ama bu, boğazına parmakların yapıştığı hissini azaltmadı. “Emir, Tema. Lord Agelmar’dan mı geldi?”

“Elbette, Lordum. Başka kimden olabilir? Lord Agelmar emri Tema’ya vermedi, elbette, Tema’yla konuşan adama bile vermedi, ama Lordum, Fal Dara’da böyle bir emri başka kim verebilir?”

Başka kim? Kale kulesindeki en büyük çan gürültüyle çalınca, Rand yerinde zıpladı. Diğer çanlar da ona katıldı ve onları da kasabadaki çanlar izledi.

“Tema cüretkâr davranabilirse,” diye seslendi seyis çınlamaları bastırarak, “Lordum çok mutludur herhalde.”

Rand sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı. “Mutlu mu? Neden?”

“Karşılama bitti, Lordum.” Tema’nın el hareketi çan kulesini kapsıyordu. “Amyrlin Makamı şimdi Lordumu ve Lordumun arkadaşlarını yanına çağıracak.”

Rand koşmaya başladı. Tema’nın yüzündeki şaşkınlığı görecek vakti zor buldu, sonra gitmişti. Tema’nın ne düşündüğü umurunda değildi. *Şimdi beni çağıracak.*

3
Dostlar ve Düşmanlar

Rand fazla uzağa koşmadı, sadece ahırın köşesindeki saldırı kapısına kadar. Oraya varmadan önce yavaşlayarak yürümeye başladı, rahat ve acelesiz görünmeye çalışıyordu.

Kemerli kapı sıkı sıkı kapalıydı. Ancak iki adamın yan yana geçebileceği genişlikteydi, ama dış surdaki tüm kapılar gibi, siyah demirden geniş şeritlerle kaplanmış ve kalın bir çubukla kilitlenmişti. Kapının önünde düz konik miğferleri ve hem çelik plakalı, hem de örme zırhları ile sırtlarındaki uzun kılıçlarıyla birlikte iki muhafız duruyordu. Altın renkli cübbelerinin göğsünde Siyah Şahin arması vardı. Aralarından birini, Ragan'ı, biraz tanıyordu. Ragan'ın esmer yanağına bir Trolloc oku, kaskının arkasından görünen beyaz üçgen şeklinde bir yara izi bırakmıştı. Rand'ı gördüğünde Ragan'ın buruşmuş teni bir gülümsemeyle çukurlaştı.

"Barış seni bulsun, Rand al'Thor." Ragan çanların sesini bastırmak için neredeyse bağırıyordu. "Gidip tavşanları kafalarından vurmaya mı niyetlisin, yoksa hâlâ o sopanın bir yay olduğunda ısrarlı mısın?" Diğer muhafız kapının ortasına yaklaşmak için yer değiştirdi.

"Barış seni bulsun, Ragan," dedi Rand önlerinde durarak. Sesini sakin tutmak için çaba göstermesi gerekiyordu. "Bunun yay olduğunu biliyorsun. Beni onunla ok atarken görmüştün."

"At üzerinden işe yaramaz," dedi diğer muhafız ters ters. Rand onu tanımıştı, hiç kırpılmıyormuş gibi görünen çökük, siyaha yakın gözleri vardı. Miğferinin içinden mağaranın içindeki iki oyuk gibi dışarıyı süzüyorlardı. Başına kapıları Masema'nın tutmasından büyük bir talihsizlik gelebileceğini de düşündü, ama bir Kızıl Aes Sedai değilse, bunun nasıl

olabileceğine emin değildi. “Çok uzun,” diye ekledi Masema. “Sen o canavarla bir ok sallayamadan, ben bir süvari yayıyla üç ok atabilirim.”

Rand bunu bir şaka olarak görüyormuş gibi kendisini sırıtmaya zorladı. Masema’nın bir şaka yaptığını ya da yapılan bir şakaya güldüğünü hiç duymamıştı. Fal Dara’daki erkeklerin çoğu Rand’ı kabullenmişti; Rand Lan’den eğitim alıyor, Lord Agelmar onu masasına oturtuyordu ve en önemlisi, Fal Dara’ya bir Aes Sedai olan Moiraine ile birlikte gelmişti. Ancak bazıları onun dışlanmış biri olduğunu unutamıyor, onunla sadece iki kelime, onu da mecbur kaldıklarında konuşuyordu. Masema bunların en beteriydi.

“Benim için yeteri kadar iyi,” dedi Rand. “Tavşanlardan konu açılmışken, Ragan, beni dışarı salsan nasıl olur? Bütün bu gürültüyle telaş, bana fazla geldi. Hiç tavşan görmesem bile dışarıda tavşan avlamak daha iyi.”

Ragan arkadaşına bakmak için hafifçe yana döndü ve Rand umutlanmaya başladı. Ragan’ın dehşetli yara izini yalancı çıkaran yumuşak başlı bir tabiatı vardı ve Rand’ı sever görünüyordu. Ama Masema çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. Ragan içini çekti. “Olamaz, Rand al’Thor.” Açıklamak istermiş gibi kafasını Masema’ya doğru hafifçe eğerek başını salladı. Bir tek kendisine kalsa... “Kimse yazılı bir geçiş izni olmadan buradan ayrılamaz. Birkaç dakika önce sormaman kötü oldu. Kapıları kapama emri daha biraz önce geldi.”

“Ama Lord Agelmar neden *beni* içeride tutmak istesin ki?” Masema, Rand’ın sırtındaki çıkınları süzüyordu. Rand o orada yokmuş gibi davranmaya çalıştı. “Ben onun konuğuyum,” diye Ragan’a sözlerini sürdürdü. “Şerefim üzerine, şu son birkaç haftada istediğim zaman gidebilirdim. Neden bu buyruğu benim için vermiş olsun? Bu emir Lord Agelmar’dan geldi, değil mi?” Bunu duyan Masema gözlerini kırptı ve yüzünden hiç eksik olmayan kaş çatışı daha da sert bir hal aldı; neredeyse Rand’ın çıkınlarını unutacak gibiydi.

Ragan güldü. “Başka kim böyle bir emri verebilir ki, Rand al’Thor? Elbette, bana emri aktaran Uno’ydu, ama kimin emri olabilirdi ki?”

Masema’nın Rand’ın yüzüne dikilmiş gözleri kıpırdamadı. “Kendi başıma dışarı çıkmak istiyorum, o kadar,” dedi Rand. “O halde bahçelerden birini deneyeyim. Tavşan bulunmaz, ama en azından kalabalık olmaz. Işık seni aydınlatsın ve barış seni bulsun.”

Hiçbir şekilde bahçelere yaklaşmamaya karar vererek bunun karşılığı olan hayır dileğini beklemeden uzaklaştı. *Yaksınlar beni, törenler biter bitmez, herhangi birinde Aes Sedailer geziniyor olabilirdi.* Masema'nın sırtına dikilmiş gözlerini –bunun Masema olduğuna emindi– aklından çıkarmadan, yürüyüş hızını normal tuttu.

Birden çanların sesi durdu ve adımını şaşırdı. Dakikalar geçiyordu. Bir sürü değerli dakika. Amyrlin Makamı'na odasının gösterilmesine yetecek kadar zaman. Onu çağırtmasına, bulunamayınca bir arama başlatılmasına yetecek kadar zaman. Saldırı kapısının göz menzilinden çıkar çıkmaz, tekrar koşmaya başladı.

Kışla mutfaklarının yakınındaki, kalenin yiyecek maddelerinin içeri sokulduğu Arabacı Kapısı, kapalı ve sürgülüydü, önünde de bir çift muhafız duruyordu. Hiç durmaya niyetlenmemiş gibi oradan aceleyle geçerek mutfak avlusuna yöneldi.

Kalenin arka tarafındaki, yayan tek bir adamın geçebileceği genişlik ve yükseklikteki Köpek Kapısı'nın önünde de muhafızlar vardı. Muhafızlar onu görmeden önce döndü. Kale büyük olmasına rağmen, pek fazla kapısı yoktu ve Köpek Kapısı sürgülüyse, hepsi de öyle olacaktı.

Belki bir miktar ip bulurdu... Merdivenlerden birinden dış surun tepesine, mazgallı duvarları olan geniş kale korkuluğuna çıktı. O rüzgâr yeniden gelecek olursa, bu kadar yüksek ve savunmasız bir konumda olmak onun için rahat olmayacaktı, ama buradan kasabanın uzun bacaları ve keskin çatılarının ötesindeki, şehir suruna kadar uzanan bölgeyi görebiliyordu. Aradan neredeyse bir ay geçmiş olmasına rağmen, İki Nehirli gözlerine, saçakları neredeyse yere kadar uzanarak binalara boydan boya tahta kiremitlerle kaplıymış havasını verdiği ve bacaların ağır karın kayıp geçmesine imkân vermek için eğimli olduğu binalar hâlâ tuhaf geliyordu. İç kalenin etrafında; geniş, taş döşenmiş bir cadde vardı, ama duvarın ancak yüz adım ötesinde, günlük işlerine bakan insanlar, dükkânlarının önündeki güneşliklerden bakan esnaf, kasabaya alışveriş için gelmiş, kaba giysili çiftçiler, düğümler halinde toplanmış seyyar satıcılar, tacirler ve kasabalılar, şüphesiz Amyrlin Makamı'nın gelişini konuşmak üzere toplanmışlardı. Şehir surundaki kapılardan birinden akan araba ve insanları görebiliyordu. Belli ki, oradaki muhafızlar birilerini durdurmak hakkında bir emir almamıştı.

En yakındaki nöbetçi kulesine baktı; askerlerden biri eldivenli elini ona doğru kaldırdı. Rand acı bir kahkahayla el sallayarak cevap verdi. Surun,

askerlerin göz hapsinde olmayan tek bir karışı yoktu. Bir mazgal şevinden uzanıp eğilerek taştaki aralıklardan, taş duvardan başlayıp aşağıdaki kuru hendeğe inen yüzeyde girinti olup olmadığına baktı. Yirmi adım genişliğinde, on adım derinliğinde, cephesi kaygan bir hal alana kadar parlatılmış taşlarla kaplıydı. Saklanma yeri bırakmamak için meyilli, alçak bir duvar, herhangi birinin kazayla içeri düşmesini önlemek üzere etrafını sarıyordu, dibi de jilet kadar keskin dikenlerden bir ormandı. Aşağı inecek bir ipi olsa ve etrafta hiçbir muhafız olmasa bile, burayı geçemezdi. Trollocları dışarıda tutmaya yarayan şey, son raddede onu da içeride tutmak için aynı derecede etkiliydi.

Kendisini birdenbire bitkin ve gücü tükenmiş hissetti. Amyrlin Makamı oradaydı ve dışarı çıkmanın yolu yoktu. Amyrlin Makamı, Rand'ın orada olduğunu biliyorsa, onu kavrayan rüzgârı o gönderdiyse, o an bile, bir Aes Sedai'nin güçleriyle onu aradığı çok açıktı. Tavşanların bile Rand'ın yayı karşısında daha fazla şansı vardı. Yine de vazgeçmeyi reddediyordu. İki Nehir halkının taşları eğitip katırlara ders verebileceğini söyleyenler vardı. Geride başka bir şey kalmadığında, İki Nehir halkı inatçılıklarına tutunurdu.

Surun yanından ayrılarak, kalenin içinde gezindi. Nereye gittiğini hiç umursamıyordu, gitmesi beklenen bir yer olmadığı sürece. Odasının, ahırların veya kapıların –Masema gitmeye çalıştığını rapor etmek uğruna Uno'nun diline katlanmaya razı olabilirdi– ve bahçelerin yanına hiç uğramıyordu. Tek düşünebildiği, *herhangi* bir Aes Sedai'den uzak durmaktı. Moiraine'den bile. O Rand'ı *biliyordu.* Buna rağmen, ona kötü bir şey yapmamıştı. *Şimdilik. Bildiğin kadarıyla, şimdilik. Ya fikrini değiştirdiyse? Belki de Amyrlin Makamı'nı çağıran odur.*

Bir an, kendisini kayıp hissederek, koridor duvarına, omzunun altındaki sert taşlara yaslandı. Boş gözlerle, uzakta, olmayan bir şeye baktı ve görmek istemediği şeyleri gördü. *Ehlileştirilmek. Her şeyin bitmesi o kadar da kötü mü olurdu?* Gerçekten *bitmesi?* Gözlerini kapadı, ama hâlâ kendisini bir tavşan gibi sinmiş, kaçacak bir yeri kalmamış, çevresini kuzgunlar gibi saran Aes Sedailerle birlikte görebiliyordu. *Ehlileştirilen erkekler, sonradan neredeyse her defasında ölürler. Yaşamak istemez olurlar artık.* Thom Merrilin'in sözcüklerini bununla yüzleşmeyecek kadar iyi hatırlıyordu. Kafasını sertçe sallayarak aceleyle koridorda ilerledi. Bulununcaya kadar tek bir yerde kalmaya gerek yoktu. *Seni bulmaları ne kadar sürer ki zaten? Ağıldaki bir koyundan farkın yok. Ne kadar?*

Yanındaki kılıcın kabzasına dokundu. *Yo, bir koyun değil. Ne Aes Sedai, ne de başka biri için.* Kendisini biraz aptal hissediyordu, ama azimliydi.

İnsanlar işlerine dönüyordu. Amyrlin Makamı ile kafilesine o gece şölen verilecek olan Büyük Salon'a en yakın mutfağı insan sesleri ve birbirine çarpan tencerelerin hengâmesi doldurmuştu. Aşçılar, aşçı yamakları ve bulaşıkçılar işlerini neredeyse koşarak yapıyordu; şiş yapılacak etleri çevirmek için şiş köpekleri sazdan tekerleri içinde koşuyordu. Sıcağın ve buharın, baharat ve yemek kokularının içinden hızla geçti. Kimse ona dönüp bakmadı; hepsi de fazlasıyla meşguldü.

Hizmetkârların ufak dairelerde yaşadığı arka salonlar, en iyi üniformalarını giymek üzere koşuşturan kadın ve erkeklerle tekme yemiş bir karınca yuvası gibi kıpır kıpırdı. Çocuklar oyunlarını ayakaltından uzakta, köşelerde oynuyordu. Oğlan çocukları tahta kılıçlarını sallıyor, kızlar ise tahtadan oyma bebeklerle oynuyordu, bazıları *kendi* bebeğinin Amyrlin Makamı olduğunu ilan etmekteydi. Kapıların çoğu açık duruyordu, kapılar yalnızca boncuklu perdelerle örtülüydü. Normalde bu, orada yaşayan kimse, konuk ağırlamaya hazır olduğu anlamına gelirdi, ancak bugün sadece sakinlerinin acele içinde olduğunu gösteriyordu. Ona eğilerek selam verenler bile bunu durmadan yaptılar.

Aralarından biri servis yapmaya gittiğinde Rand'ın arandığını duyup onu gördüğünden bahseder miydi? Bir Aes Sedai'yle konuşup onu nerede bulacağını söyler miydi? Yanından geçtiği gözler birden onu kurnazca süzüyormuş ve arkasından tartıyor, düşünüp taşınıyor gibi göründü. Çocuklar bile zihninin gözünde daha keskin bakmaya başladılar. Bunun hayal gücünden ibaret olduğunu biliyordu –bundan emindi; öyle olmalıydı– ama hizmetkârların odaları arkasında kaldığında, aniden kapanabilecek bir tuzağı ardında bırakmış gibi hissetti.

İç kaledeki bazı yerlerde insan yoktu, orada çalışanlar aniden gelen tatil yüzünden işlerinden muaf tutulmuştu. Zırh ustasının demirci ocağındaki tüm ocakların üzeri kapatılmıştı, örsler sessizdi. Sessiz. Soğuk. Cansız. Yine de her nasılsa, boş değildi. Teni karıncalandı ve topuklarının üzerinde döndü. Orada hiç kimse yoktu. Sadece büyük, kare şeklindeki alet edevat sandıklarıyla yağla dolu daldırma fıçıları. Ensesindeki tüyler ürperdi ve bir kez daha hızla arkasını döndü. Tokmaklar ve maşalar duvardaki yerlerinde asılıydı. Öfkeyle büyük odaya göz gezdirdi. *Burada hiç kimse yok. Sadece hayal gücüm. O rüzgâr ve Amyrlin; hayaller görmeme yeter.*

Dışarıda, zırh ustasının bahçesinde, rüzgâr bir an çevresinde girdap gibi döndü. Onu yakalamak istediğini düşünerek elinde olmadan zıpladı. Bir an çürümenin kokusunu hafiften tekrar hissetti ve arkasından birinin kurnaz bir kahkaha attığını duydu. Sadece bir anlığına. Korkarak bir çember halinde yan yan ilerleyip ihtiyatla bakındı. Kaba taşlarla döşenmiş bahçe, onun dışında boştu. *Sadece senin kahrolası hayal gücün!* Yine de koştu ve arkasından kahkahayı, bu defa rüzgâr olmadan duyduğunu sandı.

Kereste deposunda orada birinin olduğu duygusunu yeniden hissetti. Uzun odunlukların altındaki yüksek odun yığınlarının etrafından ona bakan gözler, bahçenin öte yanındaki, şimdi sıkı sıkı kapanmış olan marangoz dükkânı için bekleyen sertleşmiş kalas ve kerestelerin üzerinden bakışlar atan gözlerin hissi. Etrafına bakınmayı reddetti, bir çift gözün nasıl olup da bir yerden diğerine o kadar büyük bir hızla ilerleyebileceğini, yakacak odun barakasından kereste barakasına kadar görebileceği tek bir hareket izi olmadan geçebileceğini düşünmeyi reddediyordu. Bunun bir çift göz olduğuna emindi. *Hayal gücü. Ya da belki şimdiden delirmeye başladım.* Ürperdi. *Daha olmasın. Işık, lütfen daha olmasın.* Sırtı kaskatı bir halde, tahta bahçesinde sakıngan adımlarla ilerledi; görülmeyen izleyici de peşinden geliyordu.

Yalnızca birkaç saz meşaleyle aydınlanan derin koridorlar, kurutulmuş bezelye veya fasulye çuvallarıyla dolu, buruşuk şalgam ve pancarlarla veya şarap fıçılarıyla ve tuzlanmış et ile bira varilleriyle dolu çatılı raflarla tıka basa yığılı kiler odalarında gözler her zaman oradaydı, bazen onu izliyor, bazen içeri girdiğinde bekliyordu. Kendi ayak sesinden başka bir ses hiç duymadı, kendi açtığı veya kapadığı zaman dışında hiçbir kapı gıcırtısı duymadı, ama gözler oradaydı. *Işık adına, deliriyorum.*

Sonra başka bir kiler kapısını açtı ve insan sesi, insan kahkahaları dışarı taşarak içini ferahlamayla doldurdu. Orada görünmeyen göz olmazdı. İçeri girdi.

Odanın yarısı, tavana kadar tahıl çuvallarıyla doluydu. Diğer yarısında çıplak duvarlardan birinin önünde, diz çökmüş adamlar yarım daire halinde oturuyordu. Hepsinde uşakların giyeceği türden deri yelekler vardı ve saçları tepelerinde yuvarlak kesilmişti. Hiçbir savaşçı topuzu, hiç üniforma yoktu. Kimse onu kazayla ele veremezdi. *Ya kasten?* Alçak sesli mırıldanmalarının arasından zarların sesi duyuldu ve birisi atılan zar üzerine boğuk bir kahkaha attı.

Loial, barbut oyunlarını izliyor, büyük bir adamın başparmağından kalın bir parmakla çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturuyordu, kafası neredeyse iki karış yukarıdaki çatı kirişlerine değiyordu. Barbut oynayanlardan hiçbiri ona dönüp bakmıyordu. Ogier, Sınırboyları'nda ya da başka bir yerde sık görülmezdi, ama burada tanınır ve kabul görürlerdi ve Loial Fal Dara'da çok az heyecan uyandıracak kadar uzun zamandır bulunuyordu. Ogier'in koyu renkli, dik yakalı tuniğinin düğmeleri boynuna kadar iliklenmişti ve büyük ceplerinden biri bir şeyin ağırlığıyla sarkıyordu. Rand onu tanıyorsa bunlar kitap olmalıydı. Adamların kumar oynamasını izlerken bile, Loial bir kitaptan uzak duramazdı.

Rand, her şeye rağmen gülümsediğini fark etti. Loial onda çoğu zaman bu etkiyi uyandırırdı. Ogier bazı şeyler hakkında çok fazla, bazı şeyler hakkında da çok az bilgi sahibiydi ve her şeyi bilmek ister gibi bir hali vardı. Rand yine de, püsküllü kulakları, uzun bıyıklar gibi sarkan kaşları ve neredeyse yüzü kadar geniş burnuyla Loial'i ilk gördüğü zamanı hatırlıyordu –onu gördüğü ve karşısındakinin bir Trolloc olduğunu sandığı zamanı. Bundan hâlâ utanıyordu. Ogier ve Trolloclar. Myrddraaller ve gece yarısı masallarının karanlık köşelerinden fırlayan şeyler. Öyküler ve efsanelerden çıkma şeyler. Emond Meydanı'ndan ayrılmadan önce onları böyle görüyordu. Ama evinden ayrılalı beridir, bundan asla emin olamayacak kadar çok hikâyenin ete kemiğe büründüğüne tanık olmuştu. Aes Sedai ile görülmeyen izleyiciler ve tutup bırakmayan bir rüzgâr. Gülümsemesi soldu.

"Tüm öyküler gerçek," dedi usulca.

Loial'in kulakları seğirdi ve başı Rand'a doğru döndü. Kim olduğunu görünce Ogier'in yüzünde bir gülümseme belirdi ve yakına geldi. "Ah, buradasın." Sesi pes bir arı vızıltısıydı. "Seni Karşılama'da görmedim. Bu daha önce görmediğim bir şeydi. İki şey. Shienar Karşılaması ve Amyrlin Makamı. Sence de yorgun görünmüyor mu? Kolay olmasa gerek, bir Amyrlin olmak. İhtiyar olmaktan beterdir herhalde." Düşünceli bir bakışla duraksadı, ama sadece nefes almak için. "Söyle bana, Rand, sen de barbut oynuyor musun? Burada sadece üç zarla daha basit bir oyun oynuyorlar. Biz *yurtta* dört zar kullanırız. Beni oynatmıyorlar, biliyorsun. Sadece, 'İnşaatçılara şerefler olsun,' diyor ve benimle bahse tutuşmuyorlar. Ben bunu adil bulmuyorum, ya sen? Kullandıkları zarlar hayli küçük" –bir insan kafasını içine alabilecek kadar geniş olan ellerinden birine bakarak kaşlarını çattı– "ama ben yine de düşünüyorum ki-"

Rand koluna yapıştı ve sözünü kesti. *İnşaatçılar!* “Loial, Fal Dara’yı inşa edenler Ogierlerdi, değil mi? Kapılar dışında bir çıkış yolu biliyor musun? Bir sürünme deliği? Bir tahliye borusu. Bir adamın içinden sürünerek geçebileceği genişlikte olsun, yeter. Rüzgârın girmediği bir yerde olursa da fena olmaz.”

Loial acıyla yüzünü buruşturdu, kaşlarının uçları neredeyse yanaklarına süründü. “Rand, Ogier Mafal Dadaranell’i inşa etmişti, ama o şehir Trolloc Savaşları’nda yok edildi. Bu” –taş duvara geniş parmak uçlarıyla hafifçe dokundu– “insanlar tarafından inşa edildi. Mafal Dadaranell’in bir planını çizebilirim –bir defasında Shangtai Yurdu’nda eski bir kitapta haritaları görmüştüm– ama Fal Dara hakkında senden fazla bilgim yok. Ancak iyi inşa edilmiş, değil mi? Sade, ama iyi yapılmış.”

Rand kendini bırakarak duvara yaslanıp gözlerini sımsıkı kapadı. “Dışarı çıkmak için bir yol bulmam gerek,” diye fısıldadı. “Kapılar kapalı ve kimseyi geçirmiyorlar, ama dışarı çıkmak için bir yol bulmam gerek.”

“Ama neden, Rand?” dedi Loial ağır ağır. “Buradaki kimse sana zarar vermez. İyi misin? Rand?” Sesi birden yükseldi. “Mat! Perrin! Galiba Rand hasta.”

Rand gözlerini açtı ve arkadaşlarının barbutçuların arasından ayağa kalkmakta olduğunu gördü. Leylek gibi uzun bacaklı Mat Cauthon, başka kimsenin görmediği komik bir şey görüyormuş gibi yarım bir gülümseme taşıyordu. Dağınık saçlı Perrin Aybara’nın demirci çırağı olarak çalışmaktan iri omuzları ve kalın kolları vardı. İkisinin de üzerinde hâlâ düz ve sağlam, ancak yolculuklar yüzünden yıpranmış İki Nehir giysileri vardı.

Mat dışarı adım atarken zarları tekrar yarım dairenin ortasına fırlattı ve adamlardan biri, “Hey, güneyli, kazanırken oyunu bırakamazsın,” dedi.

“Kaybederken bırakmaktan iyidir,” dedi Mat bir kahkahayla. Gayriihtiyari ceketinin beline dokundu ve Rand yüzünü buruşturdu. Mat’in orasında kabzasında bir yakut olan hançeri vardı, asla uzak olmadığı, olamadığı bir hançer. Ölü Shadar Logoth şehrinden alınmış, neredeyse Karanlık Varlık kadar büyük bir melanetle lekelenmiş, iki bin yıl önce Shadar Logoth’u öldüren, ancak terk edilmiş harabelerde hâlâ yaşayan bir kötülükle lekelenmiş ve yozlaşmış bir hançerdi. Mat hançeri yanında tutarsa bu yozluk onu öldürecekti; bir kenara atarsa daha da çabuk öldürecekti. “Onu tekrar kazanmak için bir şansın daha olacak.” Diz çökmüş adamlardan gelen alaylı gülüşler, bu olasılığın düşük olduğunu gösteriyordu.

Mat'in peşinden Rand'ın yanına giderken, Perrin gözlerini yerden ayırmadı. Bugünlerde Perrin hep yere bakıyordu ve omuzları tüm genişliklerine rağmen taşıyamayacakları kadar ağır bir yükün altında eziliyormuş gibi aşağı sarkıktı.

"Sorun nedir, Rand?" diye sordu Mat. "Yüzün gömleğin kadar beyaz. Hey! O giysileri nereden buldun? Shienarlı mı oluyorsun? Belki ben de kendime bunun gibi bir ceket, bir de iyi gömlek alırım." Ceketinin cebini sallayarak içerideki paraları şıngırdattı. "Zarlar konusunda şansım yaver gidiyor gibi. Onlara dokunup da kazanmadığım hiç olmuyor gibi."

"Hiçbir şey satın almana gerek yok," dedi Rand yorgun bir sesle. "Moiraine tüm giysilerimizi yenileriyle değiştirtti. Bildiğim kadarıyla siz ikinizin sırtındakiler hariç hepsi yakıldı. Elansu muhtemelen bunları da almak için etrafta dolanıyor olacaktır, bu yüzden yerinizde olsam o sırtınızdan çekip almadan önce ben kendim çıkarırdım." Perrin hâlâ başını kaldırıp bakmıyordu, ama yanakları kızardı; Mat'in sırıtışı derinleşti, ancak zorlama görünüyordu. Onların da banyolarda başlarından birtakım olaylar geçmişti ve bu önemli değilmiş gibi davranmaya çalışan tek kişi Mat'ti. "Hasta da değilim. Sadece buradan çıkmam gerek. Amyrlin Makamı burada. Lan dedi ki... onun buraya gelişinden bir hafta önce gitmiş olsaydım benim için daha hayırlı olacağını söyledi. Buradan ayrılmam gerekiyor ve kapıların hepsi kapalı."

"Öyle mi dedi?" Mat'in kaşları çatıldı. "Anlamıyorum. Asla bir Aes Sedai hakkında kötü bir şey söylemez. Neden şimdi söylesin? Aes Sedaileri senin sevdiğinden çok sevmiyorum, ama bize bir şey yapacak değiller." Bunu söylerken sesini alçaltmış ve kumarbazlardan herhangi birinin dinleyip dinlemediğini görmek için omzunun ardından bakmıştı. Aes Sedailerden korkuluyordu belki, ama Sınırboyları'nda nefret görmekten uzaktılar ve onlar hakkında edilecek saygısızca bir söz insanın bir kavgaya karışmasına ya da daha kötü bir şeye yol açabilirdi. "Moiraine'e baksana. Aes Sedai olmasına rağmen o kadar da kötü değil. Evde, Badeçay Hanı'nda masallarını anlatan ihtiyar Cenn Buie gibi düşünüyorsun. Demem o ki, o bize zarar vermedi, diğerleri de vermeyecektir. Neden versinler ki?"

Perrin gözlerini yerden kaldırdı. Loş ışıkta cilalı altın gibi parlayan sarı gözler. *Moiraine bize zarar vermedi mi?* diye düşündü Rand. İki Nehir'den ayrıldıklarında Perrin'in gözleri de Mat'inkiler kadar koyu kahverengiydi. Bu değişikliğin nasıl olduğu konusunda Rand'ın hiçbir fikri yoktu –Perrin bu konuda ya da bu olaydan beri herhangi bir konuda konuşmayı pek

istemiyordu–, ama omuzlarındaki çöküşle ve tavrındaki, insanı etrafında arkadaşları varken bile kendini yalnız hissediyormuş gibi düşündüren o uzaklık ile aynı zamanda gelmişti. Perrin'in gözleri ve Mat'in hançeri. Emond Meydanı'ndan ayrılmamış olsalar ikisi de olmayacaktı ve onları alıp götüren Moiraine olmuştu. Bunun adil olmadığını biliyordu. Moiraine köylerine gelmemiş olsa muhtemelen Trollocların elinde can verir, Emond Meydanı halkının büyük bir bölümünü de yanlarında götürürdüler. Ama bu, Perrin'in eskiden olduğu gibi kahkaha atmasını sağlamıyor veya Mat'in kemerindeki hançeri alıp götürmüyordu. *Ya ben? Evde ve hâlâ hayatta olsam, şimdi olduğum şey olur muydum yine? Hiç değilse Aes Sedailerin bana yaptığı şey yüzünden endişeleniyor olmazdım.*

Mat, ona soran gözlerle bakıyordu ve Perrin başını kaşlarının altından ona bakmasına yetecek kadar kaldırmıştı. Loial sabırla bekliyordu. Rand onlara neden Amyrlin Makamı'ndan uzak durması gerektiğini anlatamazdı. Ne olduğunu bilmiyorlardı. Lan biliyordu, Moiraine de öyle. Egwene ve Nynaeve de. Hiçbirinin, en çok da Egwene'in bunu bilmiyor olmasını diliyordu, ama hiç değilse Mat ve Perrin –Loial de– onun hâlâ eskisi gibi olduğuna inanıyordu. Onların öğrenmesinden ve zaman zaman Egwene'in ve Nynaeve'in gözlerinde, ellerinden geleni yaptıkları zamanlarda bile gördüğü tereddüt ve kaygıyı görmemek için canını vermeye razıydı.

"Birisi... beni izliyor," dedi nihayet. "Beni takip ediyor. Ancak... ancak, ortada kimse yok."

Perrin'in kafası birden kalktı ve Mat dudaklarını yalayarak, "Bir Soluk mu?" diye fısıldadı.

"Elbette değil," diye homurdandı Loial. "Gözsüzlerden herhangi biri Fal Dara'ya, şehrine veya kalesine nasıl girebilir? Kanun uyarınca şehir surlarının içinde kimse yüzünü gizleyemez ve lambacılar geceleri sokakları aydınlık tutarak bir Myrddraal'in içinde gizlenebileceği bir gölge bırakmamaktan sorumlu. Bu olamazdı."

"Duvarlar bir Soluk'u durduramaz," diye mırıldandı Mat. "İçeri girmek istediği zaman durduramaz. Yasalarla lambaların daha iyisini yapabileceğinden kuşkuluyum." En çok altı ay önce Slukların âşıkların uydurduğu masallar olduğunu düşünen biri gibi konuşmuyordu. O da çok fazla şey görmüştü.

"Bir de rüzgâr var," diye ekledi Rand. Kule tepesinde olanları anlatırken sesi titremedi bile. Perrin yumruklarını boğumları çatırdayana kadar sıktı.

“Tek istediğim buradan gitmek,” diye bitirdi Rand. “Güneye gitmek istiyorum. Uzaklarda bir yere. Sadece uzaklarda bir yere.”

“Ama ya kapılar kapalıysa,” dedi Mat, “dışarı nasıl çıkacağız?”

Rand ona baktı. “Biz mi?” Tek başına gitmesi gerekiyordu. Yanında gezen herhangi biri, kesinlikle tehlikede olacaktı. O tehlikeli olabilirdi ve Moiraine bile ne kadar zamanı kaldığını söyleyemiyordu. “Mat, Moiraine ile birlikte Tar Valon’a gitmen gerektiğini biliyorsun. O kahrolası bıçaktan ölmeden ayrılabileceğin tek yerin orası olduğunu söyledi. Yanında tutarsan da ne olacağını biliyorsun.”

Mat, hançerinin üzerindeki ceketine dokundu, yaptığı şeyin farkında değilmiş gibiydi. “‘Bir Aes Sedai’nin armağanı balıklara yemdir,’” diye alıntı yaptı. “Eh, belki de ağzımdaki kancayı çekiştirmek istemiyorumdur. Belki de Tar Valon’da yapmak istediği her neyse, hiç gitmememden daha kötüdür. Belki de yalan söylüyordur. ‘Bir Aes Sedai’nin söylediği gerçek asla olduğunu sandığın gerçek değildir.’”

“İçinde tutmak istemediğin başka atasözlerin var mı?” diye sordu Rand. “‘Güney rüzgârı sıcak bir konuk, kuzey rüzgârıysa boş bir ev getirir?’ ‘Altına boyasan da domuz domuzdur?’ Ya ‘makastan bahsedersen etrafta koyun kalmaz’a ne demeli? ‘Bir ahmağın sözleri tozdan farksızdır?’”

“Sakin ol, Rand,” dedi Perrin usulca. “Bu kadar sert davranmaya gerek yok.”

“Yok mu? Belki de siz ikinizin benimle gelmesini, sürekli etrafta dolanıp başınızı belaya soktuktan sonra sizi kurtarmamı beklemenizi istemiyorumdur. Bunu hiç düşünmüş müydünüz? Yaksınlar beni, her arkamı döndüğümde sizi orada bulmaktan bıkmış olabileceğim aklınıza gelmedi mi? Her zaman oradasınız ve ben bundan bıktım.” Perrin’in yüzündeki incinmişlik ona bir bıçak gibi saplandı, ama Rand dur durak bilmeden devam etti. “Burada benim bir lord olduğumu sananlar var. Bir lord. Belki de bundan hoşlanıyorumdur. Ama halinize bir bakın, seyis yamaklarıyla zar atıyorsunuz. Ben gidersem, tek başıma giderim. Siz ikiniz Tar Valon’a ya da cehennemin dibine gidebilirsiniz, ama ben buradan tek başıma ayrılacağım.”

Mat’in yüzü kaskatı bir hal almıştı ve ceketinin üstünden hançerini sıkmaktan parmak boğumları bembeyaz olmuştu. “Böyle istiyorsan,” dedi soğuk soğuk. “Ben sanmıştım ki biz... Nasıl istersen, al’Thor. Ama ben seninle aynı anda gitmeye karar verirsem giderim, sen de benden uzak durabilirsin.”

“Kapılar kapalıysa,” dedi Perrin, “kimse bir yere gitmiyor demektir.” Tekrar yere bakıyordu. Birisi kaybedince duvar dibindeki kumarbazlardan bir kahkaha koptu.

“İster gidin, isler kalın,” dedi Loial. “Birlikte veya ayrı ayrı, fark etmez. Üçünüz *ta’veren*’siniz. Bunu Yeti’ye sahip olmamama rağmen, sırf etrafınızda olup biten şeylere bakarak ben bile görebiliyorum. Moiraine Sedai de böyle söylüyor.”

Mat ellerini havaya kaldırdı. “Artık değil, Loial. Ben bunu artık duymak istemiyorum.”

Loial başını iki yana salladı. “Duysan da duymasan da bu doğru. Zaman Çarkı Çağın Deseni’ni, insanların yaşamlarını iplik niyetine kullanarak dokur. Siz üçünüz de dokumanın odak noktaları olan *ta’veren*’siniz.”

“Artık değil, Loial.”

“Siz ne yaparsanız yapın, Çark bir süre, Desen’i siz üçünüzün etrafında bükecektir. Ve yaptığınız şeyler muhtemelen sizden çok Çark tarafından seçilecektir. *Ta’veren*’ler peşlerindeki tarihi çeker ve salt varlıklarıyla Desen’i şekillendirir, ama Çark *ta’veren*’leri diğer insanlardan daha sıkı bir hatta dokur. Çark başka türlü bir seçim yapmadığı sürece siz nereye giderseniz gidin, ne yaparsanız yapın-”

“Artık değil!” diye bağırdı Mat. Zar atan adamlar etraflarına bakındılar, Mat de onlara oyunlarına dönene kadar dik dik baktı.

“Özür dilerim, Mat,” diye guruldadı Loial. “Çok konuştuğumu biliyorum, ama niyetim-”

Mat, karşısındakilere, “Burada ağzı kalabalık bir Ogier ve kafası şapkaya büyük gelen bir ahmakla birlikte kalacak değilim. Geliyor musun, Perrin?” dedi. Perrin içini çekip Rand’a bir bakış attıktan sonra omuzlarını silkti.

Rand, gitmelerini boğazında bir düğümle izledi. *Tek başıma gitmem gerekiyor. Işık bana yardım etsin, buna mecburum.*

Loial de arkalarından bakıyordu, kaşları endişeyle sarkmıştı. “Rand, niyetim gerçekten-”

Rand sesini sertleştirdi. “Ne bekliyorsun? Sen de onlarla gitsene! Neden hâlâ burada olduğunu anlamıyorum. Bir çıkış yolu bilmiyorsan işime yaramazsın. Haydi git! Git ağaçlarını, kıymetli korularını bul, hepsini kesmedilerse, kestilerse de iyi olmuş.”

Loial’in faltaşı gibi açılmış gözleri başta hayret ve incinmişlikle doluydu, ama ağır ağır sertleşerek öfke olabilecek bir şeye büründüler.

Rand bunun böyle olabileceğini sanmıyordu. Eski öykülerden bazılarında Ogierlerin vahşi olduğu iddia edilir, gerçi tam olarak ne şekilde olduğu hiç söylenmezdi, ama Rand Loial kadar sevecen birini hiç görmemişti.

“Böyle olmasını istiyorsan, Rand al’Thor,” dedi Loial soğuk bir tavırla. Kaskatı bir selam vererek Mat ve Perrin’in ardından ağır adımlarla yürüdü.

Rand, istiflenmiş tahıl çuvallarına yaslanarak kendini bıraktı. *Eh*, diye alay ediyordu kafasının içinden bir ses, *yaptın, değil mi? Yapmak zorundaydım,* dedi sese. *Öylece etrafta dolanmak tehlikeli olurdu. Kan ve küller adına, deliriyorum ve... Hayır! Hayır, delirmeyeceğim! Güç’ü kullanmayacağım, bu yüzden de delirmeyeceğim ve... Ama bu riski göze alamam. Alamam, anlamıyor musun?* Ama ses ona gülmekle yetindi.

Kumarbazların ona baktığını fark etti. Hâlâ duvarın önünde çömelmiş durumda olan adamların hepsi dönüp ona bakıyordu. Her sınıftan Shienarlılar kan davalılarına karşı bile her zaman nazik ve görgülüydü ve Ogierler hiçbir zaman Shienarlıların düşmanı olmamıştı. Kumarbazların gözleri hayretle doluydu. Yüzleri boştu, ama gözleri yapılanın yanlış olduğunu söylüyordu. Bir parçası onları haklı buluyordu, fakat arkasından kovalıyorlarmış gibi kiler odasından tökezleyerek kaçtı.

Hissiz bir biçimde kiler odalarının arasından geçerken kendisini kale kapılarından geçişe tekrar izin verilene kadar saklayacak bir yer aradı. Daha sonra belki de bir erzak satıcısının arabasına gizlenebilirdi. Çıkışta arabaları aramazlarsa tabii. Onu bulmak için kiler odalarını, kalenin tamamını aramazlarsa. Bunu düşünmeyi inatla reddetti, inatla güvenli bir yer aradı. Ama bulduğu her yerde –tahıl çuvalları yığını içindeki bir oyuk, şarap fıçılarının arkasındaki bir duvarda dar bir aralık, boş sandıklar ve gölgelerle yarı yarıya dolu bir oda– arayanların onu bulabileceğini tahayyül ediyordu. O görünmeyen izleyicinin, her kimse –veya her neyse– onu orada bulacağını hayalinde canlandırıyordu. Bu yüzden susamış, toza toprağa bulanmış haliyle ve saçlarında örümcek ağlarıyla aramaya devam etti.

Derken, meşalelerle loş bir şekilde aydınlatılmış bir koridora girdi ve Egwene yanından geçtiği kiler odalarına göz atmak için duraksayarak, koridor boyunca ihtiyatlı bir şekilde ilerliyordu. Beline kadar gelen koyu renkli saçları, kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı ve üzerinde Shienar usulünde, kırmızı biyeli, kaz grisi bir elbise vardı. Onu gören Rand’ın içine, Mat, Perrin ve Loial’i kovaladığı zamankinden beter bir hüzün ve kayıp duygusu çöktü. Bir gün Egwene’le evleneceğine inanarak büyümüştü; ikisi de öyle. Ama şimdi...

Rand'ı burnunun dibinde bulunca zıpladı ve soluğunu yüksek sesle tuttu, ama tek söylediği, "Demek buradasın. Mat ile Perrin bana yaptığın şeyi anlattılar. Loial de. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum Rand ve düpedüz ahmakça," oldu. Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve iri, koyu renkli gözleri Rand'a dik dik baktı. Rand, kızın nasıl olup da, boyu yalnızca göğsüne gelmesine, kendisinden iki yaş da küçük olmasına rağmen kendisine tepeden bakar gibi görünmeyi başardığına her zaman şaşmıştı.

Rand, "İyi," dedi. Kızın saçı onu aniden sinirlendirdi. Rand İki Nehir'den ayrılmadan önce saçı örgülü olmayan yetişkin bir kadın görmemişti. Orada her kız köyündeki Kadın Kurulu'nun saçını örebilecek yaşa geldiğini ilan etmesini hevesle beklerdi. Egwene de kesinlikle böyle yapmıştı. Yine de saçı kurdele hariç salınmış bir halde duruyordu. *Ben eve gitmek istememe rağmen gidemiyorum, o ise Emond Meydanı'nı unutmak için sabırsızlanıyor.* "Sen de gidip beni yalnız bırak. Artık bir koyun çobanıyla vakit geçirmek istemezsin. Artık etraflarında aylak aylak dolaşabileceğin bir sürü Aes Sedai var burada. Hiçbirine de beni gördüğünü söyleme. Peşimdeler ve senin onlara yardım etmene ihtiyacım yok."

Egwene'in yanaklarında parlak kırmızılıklar peydah oldu. "Sence ben-"

Rand gitmek üzere arkasını döndü ve Egwene bir haykırışla kendisini ona doğru atarak kollarını Rand'ın bacaklarına doladı. İkisi de yere kapaklanırken eyer torbaları ve çıkınlar dört bir yana dağıldı. Rand yere çarpıp kılıcının kabzası yan tarafına saplanınca ve kız tırmanarak sırtına oturunca iki kez inledi. "Annem," dedi Egwene kararlı bir sesle, "her zaman bana bir erkeği idare etmenin en iyi yolunun katıra binmeyi öğrenmek olduğunu söylerdi. Çoğu zaman ikisinin aklı da aynıdır, derdi. Zaman zaman katır daha akıllıymış," dedi.

Rand başını kaldırıp omzunun üzerinden kıza baktı. "İn üzerimden, Egwene. İn! Egwene, eğer inmezsen" –sesini uğursuz bir biçimde alçalttı– "sana bir şey yaparım. Kim olduğumu biliyorsun." Pekiştirmek için buna öfkeli bir bakış ekledi.

Egwene burnunu çekti. "Yapabilseydin bile yapmazdın. Sen kimseye zarar vermezsin. Ama zaten yapamazsın da. Tek Güç'ü istediğin zaman yönlendiremediğini biliyorum; bu kendiliğinden oluyor ve sen kontrol edemiyorsun. Bu yüzden ne bana ne de bir başkasına bir şey yapmayacaksın. Öte yandan ben, Moiraine'den dersler aldım ve dolayısıyla, aklını biraz başına devşirmezsen, Rand al'Thor, pantolonunu tutuşturabilirim, bu kadarını becerebilirim. Böyle devam et ve bak bakalım

bunu yapabiliyor muyum.” Aniden, bir anlığına en yakınlarındaki meşale kükreyerek alevlendi. Kız tiz bir çığlık atıp irkilerek ona dik dik baktı.

Arkasını dönen Rand, kızın koluna yapıştı, onu sırtından çekerek indirdi ve duvara yaslayarak oturttu. Kendisi de doğrulup oturduğunda Egwene karşısında oturmuş, kolunu şiddetle ovalıyordu. “Bunu sahiden yapmazdın, değil mi?” dedi Rand kızgınlıkla. “Anlamadığın şeylerle oynuyorsun. İkimizi de yakıp kül edebilirdin!”

“Erkekler! Bir tartışmayı kazanamadığımız zaman ya kaçar ya da kaba kuvvete başvurursunuz.”

“Dur bakalım orada! Kim kime çelme taktı? Kim kimin tepesine oturdu? Üstelik de sen tehdit ettin –yapmaya çalıştın.” İki elini birden kaldırdı. “Hayır, olmaz. Bunu bana sürekli yapıyorsun. Ne zaman bir tartışmanın istediğin şekilde gelişmediğini düşünsen, aniden bambaşka bir şey üzerinde tartışmaya başlıyoruz. Bu defa olmaz.”

“Ben tartışmıyorum,” dedi Egwene sakince, “konuyu da değiştirmiyorum. Saklanmak kaçmaktan başka nedir ki? Ve saklandıktan sonra da, gerçek anlamda kaçarsın. Ya Mat, Perrin ve Loial’in kalbini kırmana ne demeli? Ya benim? Bunu neden yaptığını biliyorum. Yakınında kalmalarına izin verirsen birini daha da beter inciteceğini düşünüyorsun. Yapmaman gerekeni yapmazsan, kimseyi incitmek konusunda endişelenmene gerek olmaz. Tüm bu etrafta dolanıp sağa sola vurmalar için ortada bir neden olup olmadığını bile bilmiyorsun. Neden Amyrlin veya Moiraine dışında herhangi bir Aes Sedai var olduğundan bile haberdar olsun ki?”

Bir an Rand ona gözlerini dikip baktı. Egwene, Moiraine ve Nynaeve ile zaman geçirdikçe onların tavırlarına daha da çok bürünüyordu, en azından istediği zamanlarda. Zaman zaman Aes Sedailer ile Hikmetler birbirini andırıyordu, mesafeli ve çokbilmiştiler. Egwene’de olunca bu sinirini bozuyordu. Rand nihayet kıza Lan’in söylediği şeyi anlattı. “Başka ne kastediyor olabilir ki?”

Egwene’in kolunu tutan eli dondu ve kız derin düşüncelerle kaşlarını çattı. “Moiraine’in senden haberi var ve hiçbir şey yapmadı, şimdi neden yapsın ki? Ama eğer Lan...” Kaşlarını çatmaya devam ederek Rand’ın gözlerinin içine baktı. “Kiler odaları bakacakları ilk yerdir. Bakarlarsa eğer. Bakıp bakmadıklarını öğrenene kadar, seni aramayı hiç düşünmeyecekleri bir yere koymamız gerek. Biliyorum. Zindan.”

Rand ayağa fırladı. “Zindan!”

“Hücreye değil, budala. Oraya bazı akşamlarda Padan Fain’i ziyarete gidiyorum. Nynaeve de öyle. Bugün erken gidersem kimse bunun tuhaf olduğunu düşünmez. Aslına bakarsan, herkes Amyrlin’e bakarken, kimse bizi fark etmez bile.”

“Ama Moiraine...”

“O Fain Usta’yı sorgulamak için zindanlara gitmiyor. Onu yanına getirtiyor. Bunu da haftalardır yapmadı. İnan bana, orada güvende olacaksın.”

Rand yine de tereddütteydi. Padan Fain. “Neden o çerçiyi ziyaret ediyorsun ki? O kendi ağzıyla itiraf ettiği üzere bir Karanlıkdostu, üstelik de kötülerinden. Yaksınlar beni, Egwene, Trollocları Emond Meydanı’na getiren oydu! Karanlık Varlık’ın av köpeği,” diyordu kendi kendisine, “Kışgecesi’nden beri de izimi koklayıp duruyordu.”

“Eh, şimdi demir parmaklıkların arkasında güvenli bir yerde, Rand.” Tereddüt etme sırası Egwene’e gelmişti ve Rand’a neredeyse yakararak bakıyordu. “Rand, arabasını İki Nehir’e ben doğmadan önceki zamandan beri getirirdi. Tanıdığım tüm insanları, tüm yerleri biliyor. Tuhaf, ama hapis kaldığı süre arttıkça, daha huzurlu bir hal aldı. Sanki neredeyse Karanlık Varlık’tan kopuyor gibi. Tekrar gülüyor, Emond Meydanı hakkında, hatta zaman zaman daha önce hiç duymadığım yerler hakkında komik hikâyeler anlatıyor. Bazen neredeyse eskisi gibi oluyor. Evden biriyle konuşmayı seviyorum, o kadar.”

Ben senden uzak durduğum için, diye düşündü Rand*, ve Perrin herkesten uzak durduğu için ve Mat tüm zamanını kumar oynayarak ve kafayı çekerek geçirdiği için.* “Bu kadar kendi içime çekilmemeliydim,” diye mırıldandı, sonra içini çekti. “Eh, Moiraine güvende olduğunu düşünüyorsa, sanırım benim için de güvenli sayılır. Ama bu işe karışman için bir neden yok.”

Egwene ayağa fırladı ve elbisesini silkelemeye konsantre olup gözlerini ondan kaçırdı.

“Moiraine bunun güvenli olduğunu *söyledi,* değil mi? Egwene?”

“Moiraine Sedai bana Fain Usta’yı ziyaret edemeyeceğimi hiç söylemedi,” dedi Egwene dikkatle.

Rand ona dik dik baktıktan sonra patladı. “Ona hiç sormadın. Bilmiyor. Egwene, bu aptalca. Padan Fain bir Karanlıkdostu ve tüm Karanlıkdostları kadar kötü.”

“O bir kafeste kilitli,” dedi kız kaskatı bir ifadeyle, “ben de yaptığım her şey için Moiraine’in iznini almak zorunda değilim. Bir Aes Sedai’nin ne düşündüğü konusunda endişelenmek için sence de biraz geç kalmadın mı? Şimdi, geliyor musun?”

“Zindanı sensiz bulabilirim. Beni arıyorlar ya da arıyor olacaklar ve benim yanımda görülmek senin için iyi olmayacaktır.”

“Ben olmazsam,” dedi Egwene soğuk soğuk, “muhtemelen düz yolda tökezleyip Amyrlin Makamı’nın kucağına düşer, sonra da konuşarak paçayı sıyırmaya çalışırken her şeyi itiraf edersin.”

“Kan ve küller adına, evdeki Kadın Kurulu’ndan olman lazımmış senin. Erkekler senin besbelli düşündüğün kadar sarsak ve çaresiz olsaydı, biz asla-”

“Onlar seni bulana kadar durup burada konuşacak mısın? Eşyalarını topla Rand ve benimle gel.” Egwene bir yanıt beklemeksizin topuklarının üzerinde döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Rand kendi kendisine bir şeyler mırıldanarak, gönülsüzce ona itaat etti.

Geçtikleri arka yollarda insanlar –daha çok hizmetkârlar– vardı, ama Rand hepsinin de kendisine özellikle dikkat ettikleri duygusuna kapıldı. Bir yolculuk için yüklenmiş bir adama değil, özellikle Rand al’Thor’a dikkat ediyorlardı. Bunun hayal gücü olduğunu biliyordu –öyle olduğunu ümit ediyordu– ama kalenin çok altında, üzerine yerleştirilmiş demirden ufak bir ızgara bulunan, uzun, demir bir kapının önünde durduklarında, kendini hiç rahatlamış hissetmedi. Izgaranın altında bir çan tokmağı vardı.

Rand, ızgaradan boş duvarları ve üzerinde bir lamba olan bir masanın başında oturmuş saçları topuzlu iki askeri görebiliyordu. Adamlardan biri bir hançeri bir taşa uzunlamasına ve ağır ağır sürterek biliyordu. Egwene çan tokmağını vurarak keskin bir demirin demire çarpma sesi çıkardığında eli hiç sekmedi. Yüzü düz ve asık olan diğer adam ayağa kalkmayı düşünür gibi bir süre tereddüt ettikten sonra nihayet kalkıp yanlarına geldi. Bodur ve tıknazdı, boyu çapraz demirlere anca yetişiyordu.

“Ne istiyorsun? Ah, gene sen, kızım. Karanlıkdostunu görmeye mi geldin? O kim?” Kapıyı açmak için herhangi bir harekette bulunmadı.

“O benim bir arkadaşım, Changu. O da Fain Usta’yı görmek istiyor.”

Adam Rand’ı incelerken üst dudağı pelteleşerek dişlerini ortaya serdi. Rand bunun bir gülümseme olduğunu düşünmüyordu. “Eh,” dedi Changu nihayet. “İyi. Uzun boylusun, değil mi? Uzun boylu. Senin gibilere göre de süslü giyinmişsin. Birisi seni Doğu Sınırları’nda yakalayıp ehlileştirdi mi?”

Sürgüleri sertçe çekti ve kapıyı hızla çekerek açtı. “Eh, geleceksen gel.” Alaycı bir ses tonuna büründü. “Dikkat et de kafanı çarpmayasın, Lordum.”

Böyle bir tehlike yoktu; kapı Loial’e bile yetecek kadar uzundu. Rand, Egwene’in peşinden içeri girerken kaşlarını çatıp bu Changu denen adamın bir tür bela çıkarmaya niyetli olup olmadığını merak etti. Tanıştığı ilk küstah Shienarlıydı; Masema’nınki bile gerçek bir küstahlıktan ziyade soğukluktu. Ama bu adam sadece kapıyı çarparak kapadı, sürgüleri yerine yerleştirdi, sonra da masanın uç tarafının arkasındaki raflardan birine gidip oradaki lambalardan birini aldı. Diğer adam bıçağını bileme işine hiç ara vermedi, başını kaldırıp hiç bakmadı bile. Oda masa, banklar ve raflar dışında boştu, zemini samanla kaplıydı ve daha derin bölgelere açılan, demirle bağlı, başka bir kapısı vardı.

“Biraz ışık istersiniz, değil mi?” dedi Changu, “İçeride Karanlıkdostu olan o arkadaşınızla birlikteyken.” Kaba ve keyifsiz bir kahkaha atarak lambayı yaktı. Işık sadece lambadan geliyor, etraflarında karanlığın içinde ufak bir havuz açıyordu.

Rand, “Bizi tekrar dışarı salacağına emin misin?” diye sordu. Adamın kılıcına veya yayına hiç bakmamış, çıkınlarında ne olduğunu hiç sormamış olduğunu fark etti. “Bunlar pek iyi muhafızlar değil. Bildiği kadarıyla, buraya Fain’i serbest bırakmak için gelmiş bile olabilirdik.”

Egwene, “Beni bunu yapmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorlar,” dedi, ama sesi sıkıntılıydı ve ekledi, “Her gelişimde daha kötü görünüyorlar. Tüm muhafızlar. Daha aksi ve daha asık suratlı oluyorlar. İlk gelişimde Changu şakalar yapıyordu; Nidao ise artık konuşmuyor bile. Ama sanırım böyle bir yerde çalışınca insanın yüreği ferah olamıyor. Belki bu sadece benden kaynaklanıyordur. Bu yer benim de yüreğime iyi gelmiyor.” Sözlerine rağmen kendinden emin bir biçimde Rand’ı karanlığın içine çekti. Rand boştaki elini kılıcından ayırmadı.

Lambanın soluk ışığı, iki yanda, taş duvarlı hücrelerin önünde düz demir ızgaraların bulunduğu geniş bir koridoru gözler önüne serdi. Yanlarından geçtikleri hücrelerin sadece iki tanesinde tutsaklar vardı. Işık üzerlerine vurduğunda hücre sakinleri dar şiltelerinde doğrulup oturarak gözlerini elleriyle örttüler ve parmaklarının arasından öfkeyle baktılar. Gözleri gizli olmasına rağmen, Rand onların öfkeyle baktığına emindi. Gözleri lambanın ışığında parıldıyordu.

“Şuradaki, içkiyi ve kavgayı sever,” diye mırıldandı Egwene elmacık kemikleri çökmüş, iri yarı bir adamı işaret ederek. “Bu defa bir hanın

meyhanesini tek başına darmadağın etti ve birtakım adamları fena yaraladı.” Diğer tutsağın üzerinde geniş kol yenleri olan, altın işlemeli bir ceket ve kısa, pırıl pırıl parlayan çizmeler vardı. “Han faturasını ödemeden şehirden ayrılmaya kalktı” –burada yüksek sesle burnunu çekti; babası Emond Meydanı’nın Belediye Başkanı olmanın yanı sıra bir hancıydı– “ve yarım düzine dükkân sahibine ve tacire borcunu ödemeden.”

Adam onlara hırlarcasına, Rand’ın tacir korumalarından duymadığı kadar galiz küfürler savurdu.

“Üstelik her geçen gün kötüleşiyorlar,” dedi Egwene boğuk bir sesle ve adımlarını sıklaştırdı.

Padan Fain’in hücresine vardıklarında Rand’ın o kadar önüne geçmişti ki, Rand tamamen karanlıkta kalmıştı. Orada, lambanın ardındaki karanlıkta durdu.

Fain, şiltesinin üzerinde oturmuş, beklenti içinde öne eğilmişti, Changu’nun söylediği gibi. Uzun kolları ve iri bir burnu olan, artık Rand’ın hatırladığından bile zayıf, keskin gözlü bir adamdı. Zayıflığı zindan yüzünden değil –buradaki yiyecekler hizmetkârların yediğiyle aynıydı ve en beter mahkûma bile kıt yiyecek verilmiyordu–, Fal Dara’ya gelmeden önce yaptığı şey yüzündendi.

Onu görmek Rand’ın aklına, hatırlamak istemediği anıları getirdi. Büyük çerçi arabasının üzerinde, Kışgecesi gününde Emond Meydanı’na gelirken Araba Köprüsü’nün üzerinden geçen Fain. Ve Kışgecesi’nde Trolloclar gelmiş, yakıp yıkmış ve aramıştı. Üç genç adamı aradıklarını söylemişti Moiraine. *Beni aramış ve Fain’i de iz sürecek köpekleri gibi kullanmışlardı.*

Fain, yaklaşan Egwene’in karşısında, gözlerini kaçırmadan, hatta kırpmadan durdu. Başını kaldırıp ona gülümsedi, sadece dudaklarına dokunan bir gülümsemeydi, sonra da başını kızın başının üzerine kaydırdı. Doğrudan ışığın gerisindeki karanlığa saklanan Rand’a bakarak uzun parmağını ona doğrulttu. “Orada saklandığını hissediyorum, Rand al’Thor,” dedi şarkı söyler gibi. “Saklanamazsın, ne benden, ne de onlardan. Bitti sanmıştın, değil mi? Ama savaş asla bitmez, al’Thor. Benim için geliyorlar, senin için geliyorlar ve savaş sürüp gidiyor. Sen yaşasan da ölsen de, senin için asla bitmez. Asla.” Birden şarkı söylemeye başladı.

“Yakında gelecek herkesin özgür olduğu gün.
Sen bile, ben bile.

Yakında gelecek herkesin öldüğü gün.
Mutlak sen, ama asla ben değil.”

Kollarını saldı ve gözleri kayarak karanlığın içindeki yüksek bir yere dikildi. Gördüğü şey komikmiş gibi, ağzını büken çarpık bir gülümsemeyle gırtlağının derinlerinden gelen bir kıkırdama koyuverdi. “Mordeth hepinizden çok şey biliyor. Mordeth biliyor.”

Egwene hücreden geri geri uzaklaşarak Rand’a ulaştı ve Fain’in hücresine ışığın sadece kıyısı dokunuyordu. Karanlık, seyyar satıcıyı gizliyordu, ama hâlâ kıs kıs güldüğünü duyabiliyorlardı. Onu görememesine rağmen, Rand Fain’in hâlâ hiçliğe baktığına emindi.

Ürpererek parmaklarını kılıcının kabzasından zorla ayırdı. “Işık!” dedi boğuk bir sesle. “Eskiden olduğu gibi olmak dediğin bu muydu?”

“Bazen iyi, bazen kötü oluyor.” Egwene’in sesi titrekti. “Bu her zamankinden kötü –çok daha kötü.”

“Ne gördüğünü merak ediyorum. Delirmiş, karanlıkta taş bir tavana bakıyor.” *Taş orada olmasa doğrudan kadınların odalarına bakıyor olurdu. Moiraine’in ve Amyrlin Makamı’nın olduğu yere. Tekrar ürperdi.* “Delirmiş.”

“Bu iyi bir fikir değildi, Rand.” Omzunun gerisinden duvara bakarak Egwene onu oradan uzaklaştırdı ve Fain’in kulak misafiri olmasından korkuyormuş gibi, sesini alçalttı. Fain’in kıkırdamaları onları izledi. “Buraya bakmasalar bile, bu haldeyken onunla burada kalamam, senin de kalmaman gerektiğini düşünüyorum. Onda bugün bir şey var, öyle ki...” Titrek bir nefes aldı. “Aramaya karşı buradan bile güvenli bir yer var. Seni buraya sokmak daha kolay olduğu için daha önce bahsetmedim, ama kadınların odalarına asla bakmazlar. Asla.”

“Kadınların!.. Egwene, Fain deli olabilir, ama sen ondan da delisin. Eşekarısı kovanının içinde eşekarılarından saklanamazsın.”

“Daha iyi bir yer neresi olur ki? Kalede hiçbir erkeğin, Lord Agelmar’ın bile bir kadın tarafından davet edilmedikçe girmediği başka neresi var? Hiç kimsenin bir erkeği aramayacağı başka neresi var?”

“Kalenin Aes Sedailerle dolu olduğu kesin başka neresi var? Bu delilik, Egwene.”

Egwene, Rand’ın çıkınlarını dürterek her şey kararlaştırılmış gibi konuştu. “Kılıcını ve yayını pelerinine sarman gerek, böylece benim eşyalarımı taşıyormuşsun gibi görünür. Sana bu kadar güzel olmayan bir

ceket ve gömlek bulmak zor olmasa gerek. Ancak kamburunu çıkarman gerekecek."

"Sana söyledim, bunu yapmayacağım."

"Katır gibi inat ettiğin için, benim yük hayvanım rolünü oynaman yerinde olacak. Burada onunla birlikte kalmak istemiyorsan tabii."

Fain'in gülen fısıltısı kara gölgelerin arasından geldi. "Savaş asla bitmez, al'Thor. Mordeth bilir."

"Duvardan atlasam şansım daha çok olurdu," diye mırıldandı Rand. Ama çıkınlarını indirdi ve kılıcıyla yayını Egwene'in önerdiği şekilde sarma işine koyuldu.

Fain karanlıkta güldü. "Asla bitmez, al'Thor. Asla."

4
Çağrılan

Kadınlara ait dairelerdeki odasında yalnız olan Moiraine, omzundaki, üzerine kıvrımlı sarmaşık ve asmalar işlenmiş olan şalını düzeltti ve bir köşede duran uzun boy aynasında bıraktığı etkiyi inceledi. İri, koyu renkli gözleri öfkeli olduğunda şahin gözü kadar keskin görünebilirdi. Şimdi sırlı camı delip geçiyor gibilerdi. Fal Dara'ya gelirken şalı eyer çantalarının içine atmış olması şans eseriydi. Giyenin sırtının tam ortasında alazlı Tar Valon Alevi ve Ajahı'nı –Moiraine'inki sabah göğü kadar maviydi– gösteren renklere boyanmış, uzun bir saçağı olan şallar Tar Valon dışında nadiren, oradayken bile çoğunlukla sadece Beyaz Kule'nin içinde giyilirdi. Tar Valon'da olan, Kule Salonu'nun toplanması hariç pek az olay şalları gerektirecek resmiyetteydi ve Parlak Duvarlar'ın ardında Alev'i gören pek çok insan kaçar veya Işığın Evlatları'nı çağırmaya giderdi. Bir Beyazpelerin'in oku herkes için olduğu kadar bir Aes Sedai için de ölümcüldü ve Evlatlar bir Aes Sedai'nin okçuyu ok yerini bulmadan önce, daha bu konuda bir şeyler yapabilirken görmesine izin vermeyecek kadar kurnazdı. Moiraine kesinlikle şalı Fal Dara'da giyeceğini tahmin etmemişti. Ama Amyrlin'in huzuruna çıkılırken uyulması gereken gelenekler vardı.

İnce yapılıydı, kesinlikle uzun boylu sayılmazdı ve Aes Sedailere özgü yanakları pürüzsüz ve yaşı belirsiz hali, olduğundan genç görünmesine neden oluyordu, ancak Moiraine'de her türlü toplantıda baskın çıkacak buyurgan bir zarafet ve soğukkanlılık vardı. Cairhien Kraliyet Sarayı'nda yetişirken edindiği bu tavır, Aes Sedai olarak geçirdiği yıllarda, artmak yerine azalmıştı. O gün, bunun her zerresine ihtiyacı olabileceğini biliyordu. Yine de o günkü dinginliği büyük ölçüde yüzeydeydi. *Bir sorun olmalı, aksi halde bizzat gelmezdi,* diye düşündü en azından onuncu kez.

Ama bunun ardından daha en az bin soru geliyordu. *Ne gibi bir sorun ve neden onunla birlikte gelmeyi seçti? Neden buraya? Şimdi işlerin ters gitmesine izin verilemez.*

Omzundan dalgalar halinde sarkan koyu renkli saçlarına tutturulmuş narin, altın zincire dokunduğunda, sağ elindeki Büyük Yılan yüzüğü, ışığı donuk bir biçimde yansıttı. Zincirin ucundan, alnının orta yerinde ufak, saydam bir mavi taş sarkıyordu. Beyaz Kule'deki pek çokları, bu taşı odak noktası olarak kullanıp yapabileceği numaraları biliyordu. Taş sadece, parlatılmış mavi renkli kristal parçasıydı, genç bir kızın ilk eğitimi sırasında, ona rehberlik edecek kimse yokken kullandığı bir şeyden ibaretti. Kız *angreal* ve ondan da güçlü olan *sa'angreal* –Efsaneler Çağı'nın, Aes Sedailere Tek Güç'ten, bir kişinin tek başına zarar görmeden yapabileceğinden büyük bir miktarı yönlendirmesine olanak veren bu ünlü yadigârları– hakkındaki öyküleri hatırlamış ve yönlendirmek için bir tür odak noktasının gerekli olduğu kanısına varmıştı. Beyaz Kule'deki kardeşleri, numaralarından birkaçını biliyor, var olmayan birkaçının da varlığından şüpheleniyordu; bunları duyduğunda hayrete düşmüştü. Taşla yaptığı şeyler, zaman zaman yararlı olmasına rağmen basit ve ufaktı; bir çocuğun tasavvur edeceği türden şeyler. Ama Amyrlin'in yanında yanlış türden kadınlar varsa, kristal, hakkında anlatılan öyküler sayesinde bunların dengesini bozabilirdi.

Oda kapısı hızlı hızlı ve ısrarla çalındı. Hiçbir Shienarlı, hiç kimsenin kapısını böyle çalmazdı, özellikle de kendisininkini. Gözleri huzurla bakana, tüm düşünceler karanlık derinliklerinde gizlenene kadar aynaya bakmayı sürdürdü. Kemerinde asılı duran yumuşak, deri keseyi kontrol etti. *Onu Tar Valon'dan çıkaran sorunlar neyse, onun önüne bu sorunu getirdiğimde onları unutacaktır.* Odayı aşıp kapıyı kendisini almaya gelen iki kadın için hazırlanmış sakin bir gülümsemeyle açmadan önce ilkinden bile şiddetli olan ikinci bir vurma sesi duyuldu.

İkisini de tanımıştı. Mavi saçaklı şalı içinde koyu renk saçlı Anaiya ile kızıl püsküllü şalı içindeki sarışın Liandrin. Liandrin salt genç gözükmekle kalmıyordu; gençti ve güzeldi, bebek gibi bir yüzü, ufak, şımarık bir ağzı vardı ve kapıyı tekrar vurmak için elini kaldırmıştı. Koyu renkli kaşları ve ondan da koyu gözleri, omuzlarına dökülen soluk bal rengi örgülerle keskin bir karşıtlık oluşturuyordu, ama bu birleşim, Tarabon'da nadir görülen bir şey değildi. İki kadın da Moiraine'den uzun boyluydu, gerçi Liandrin'le farkları en çok bir el boyu kadardı.

Moiraine kapıyı açar açmaz Anaiya'nın duygusuz yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu gülümseme, ona, sahip olup olabileceği yegâne güzelliği katıyordu, ama bu da yeterliydi; Anaiya onlara gülümsediğinde neredeyse herkes, kendini yatışmış, rahat ve özel hissederdi. "Işık üzerinde parlasın, Moiraine. Seni tekrar görmek güzel. İyi misin? Çok uzun zaman oldu."

"Sen burada olduğun için yüreğim daha ferah, Anaiya." Bu kesinlikle doğruydu; Fal Dara'ya gelen Aes Sedailer arasında en azından bir dostu olduğunu bilmek güzeldi. "Işık seni aydınlatsın!"

Liandrin ağzını büzdü ve şalını çekiştirdi. "Amyrlin Makamı, seni huzuruna bekliyor, kardeşim." Sesi de şımarık ve sertti. Moiraine yüzünden ya da sadece onun yüzünden değildi; Liandrin'in sesi her zaman bir şeylerden memnun değilmiş gibi çıkardı. Kaşlarını çatarak Moiraine'in omzunun üzerinden odaya bakmaya çalıştı. "Bu oda, muhafazalı. İçeri giremeyiz. Neden kardeşlerine karşı odanı koruyorsun?"

"Herkese karşı," diye yanıt verdi Moiraine sakin bir sesle. "Hizmetçi kadınların çoğu Aes Sedaileri merak ediyor ve ben burada değilken odamı karıştırmalarını istemiyorum. Şu ana kadar bir ayrım yapmak gerekli olmadı." Kapıyı arkasından çekip kapayarak üçünü koridorda bıraktı. "Gidelim mi? Amyrlin'i bekletmemeliyiz."

Yanında gevezelik eden Anaiya'yla birlikte koridorda yürümeye başladı. Liandrin bir an durup Moiraine'in ne sakladığını merak ediyormuş gibi kapıya baktı, sonra diğerlerine katılmak için seğirtti. Moiraine'i makasa alarak bir muhafız gibi katı bir tavırla yürümeye başladı. Anaiya sadece yanlarında yürüyor, ona eşlik ediyordu. Terlikli ayakları basit desenlerle dokunmuş kalın halıların üzerinde yumuşak sesler çıkarıyordu.

Özel üniformalı kadınlar geçerken yerlere kadar eğildiler; çoğu, bizzat Fal Dara Lordu'nun önünde eğileceklerinden daha çok. Üç Aes Sedai bir aradaydı, Amyrlin Makamı da bizzat kaledeydi; kaledeki hiçbir kadının yaşamı boyunca beklemediği kadar büyük bir onurdu bu. Asil Evlerden birkaç kadın koridorlara çıkmıştı ve onlar da Lord Agelmar için asla yapmayacakları bir şeyi yaparak eğilip selam verdiler. Moiraine ve Anaiya gülümsedi ve selamların her birini, hizmetkârdan veya soyludan gelmesine bakmadan eşit bir biçimde kabul etmek üzere başlarını eğdiler. Liandrin hiçbirini görmemiş gibi davrandı.

Burada sadece kadınlar vardı, elbette. On yaşından büyük hiçbir Shienarlı erkek, izin veya davet olmadan kadınların odalarına girmezdi;

ancak birkaç ufak oğlan çocuğu buradaki koridorlarda koşup oynuyordu. Kardeşleri yerlere kadar eğilirken çocuklar da tek dizlerinin üzerine acemice çöküyorlardı. Anaiya ara sıra gülümsüyor ve geçerken ufak kafalardan birini okşuyordu.

“Bu defa, Moiraine,” dedi Anaiya, “Tar Valon’dan çok uzak kaldın. Çok uzun. Tar Valon seni özledi. Kardeşlerin seni özledi. Ve Beyaz Kule’de sana ihtiyaç var.”

“Bazılarımızın dünyada çalışması gerek,” dedi Moiraine şefkatle. “Kule Salonu’nu sana bırakacağım, Anaiya. Yine de Tar Valon’dayken dünyada olanlar hakkında benden çok haberin oluyor. Çoğu zaman ben dün bulunduğum yerde olup bitenleri kaçırıyorum. Sende ne haberler var?”

“Üç sahte Ejder daha.” Liandrin kelimeleri ısırarak söylemişti. “Saldaea, Murandy ve Tear’da, sahte Ejderler toprakları viran ediyor. Bu arada siz Maviler gülümsüyor, havadan sudan bahsediyor ve geçmişe tutunmaya çalışıyorsunuz.” Anaiya bir kaşını kaldırdı ve Liandrin burnunu sertçe çekip ağzını hemen kapadı.

“Üç,” diye dalıp gitti Moiraine. Bir an gözlerinde bir ışık belirdi, ama onu çabucak gizledi. “Son iki yılda üç, şimdi de aynı anda üç tane daha.”

“Diğerleriyle olduğu gibi, bunlarla da ilgilenilecektir. Bu erkek sürüngenlerle ve sancaklarını izleyen her türlü ayaktakımı yığınıyla.”

Liandrin’in sesindeki kendinden eminlik, Moiraine’e neredeyse komik gelmişti. Neredeyse. Bunu komik bulamayacak kadar gerçeklerin, olasılıkların farkındaydı. “Birkaç ay unutmana yetti mi, kardeşim? Ayaktakımı ya da değil, en son sahte Ejder ordusu, yenilgiye uğratılana kadar Ghealdan’ı neredeyse paramparça etmişti. Evet, Logain artık Tar Valon’da, ehlileştirildi ve sanırım güvenli, ama onu zararsız hale getirmeye çalışırken kardeşlerimizden bazıları canını verdi. Bir kardeşimizin ölmesi bile katlanamayacağımız kadar büyük bir kayıp, ancak Ghealdan’ın verdiği kayıplar çok daha kötüydü. Logain’den önceki ikisi yönlendirme yetisine sahip olmamalarına rağmen, Kandor ve Arad Doman halkı onları iyi hatırlıyor. Yakılan köyler ve savaşta ölen adamlar. Dünya aynı anda üç tanesiyle ne kadar kolay baş edebilir? Bayraklarının altına koşan kaç kişi olacak? Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden herhangi bir erkeğin mürit sıkıntısı çektiği hiç olmamıştır. Savaşlar bu defa ne kadar büyük olacak?”

“Durum bu kadar ciddi değil,” dedi Anaiya. “Bildiğimiz kadarıyla, yalnızca Saldaea’daki yönlendirme yetisine sahip. Kendine fazla mürit

toplayacak şansı olmadı ve kardeşlerimiz şimdiden icabına bakmak için orada olmalı. Tearlılar, sahte Ejderleri ve onun müritlerine Haddon Mirk'te art arda baskınlar yapıyorlar, Murandy'deki ise şimdiden zincir altında." Kısa, hayret dolu bir kahkaha attı. "Tüm halklar arasından Murandylilerin kendilerininkinin icabına bu kadar çabuk bakmaları tuhaf. Sorsan kendilerine Murandyliler bile değil, Lugarderler veya Inishlinni ya da şu lordun veya bu leydinin adamı, derler. Yine de komşularından birinin bunu istila için bahane olarak kullanacağından korkan Murandyliler, sahte Ejderlerinin üzerine, o ağzını açıp iddiasını ortaya koyar koymaz atladılar."

"Yine de," dedi Moiraine, "aynı anda üç tanesi yok sayılamaz. Kardeşlerden biri bir Kehanet'te bulundu mu?" Bu ufak bir olasılıktı – yüzyıllardan beri pek az Aes Sedai bu Yeti'yi kısmen de olsa göstermeyi başarmıştı– bu yüzden Anaiya başını iki yana salladığında pek şaşırmadı. Şaşırmadı, ama biraz rahatladı.

Koridorların kesiştiği bir noktaya Leydi Amalisa ile aynı anda vardılar. Kadın tam bir reverans yaparak yerlere kadar eğildi ve soluk yeşil eteklerini yaydı. "Tar Valon'a şerefler olsun," diye mırıldandı. "Aes Sedailere şerefler olsun."

Fal Dara Lordu'nun kız kardeşine, kafa sallamaktan daha fazlası gerekiyordu. Moiraine Amalisa'nın ellerini tuttu ve kızı ayağa kaldırdı. "Bize şeref verdin, Amalisa. Kalk, kardeşim."

Amalisa, yüzü kızararak zarafetle doğruldu. Tar Valon'a bile gitmemişti ve kendisine bir Aes Sedai tarafından kardeş olarak hitap edilmesi onun mevkisinde biri için bile ağır bir şeydi. Kısa boylu ve orta yaşlı olan kadının esmer, olgun bir güzelliği vardı ve yanaklarındaki allık bunu ortaya çıkarıyordu. "Bana çok büyük bir şeref veriyorsunuz, Moiraine Sedai."

Moiraine gülümsedi. "Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz, Amalisa? Hiç birlikte oturup çay içmemişiz gibi sana Leydi Amalisa diye mi hitap etmem gerekiyor şimdi?"

"Elbette hayır." Amalisa da ona gülümsedi. Ağabeyinin yüzünden okunan güç onun yüzünde de vardı ve çenesinin yumuşak çizgileri bunu azaltmıyordu. Agelmar'ın çetin ve ünlü bir savaşçı olmasına rağmen, kız kardeşine ancak denk olduğunu söyleyenler vardı. "Ama Amyrlin Makamı buradayken... Kral Easar Fal Dara'yı ziyaret ettiği zaman kendi aramızda ona *Magami*, Ufak Amcam olarak hitap ederim, ben çocukken beni omzunda taşıdığı zamanlarda olduğu gibi, ama halk arasında farklı olması gerekir."

Anaiya bir *cık cık* sesi çıkardı. “Bazen resmiyet şarttır, ama erkekler çoğu zaman bunu gerektiğinden fazla abartır. Lütfen, bana Anaiya de, izin verirsen ben de sana Amalisa diyeyim.”

Moiraine, gözünün ucuyla bir köşeyi aceleyle dönüp kaybolan Egwene’i gördü. Deri bir yelek giymiş, başı eğik ve kolları çıkınlarla yüklü bir şekil peşinden badi badi yürüyordu. Moiraine kendisine hızla gizlediği ufak bir gülümsemeyi çok görmedi. *Kız Tar Valon’da da bu kadar inisiyatif gösterirse,* diye düşündü alayla, *bir gün Amyrlin Makamı’nda oturur. O inisiyatifi kontrol etmeyi öğrenebilirse. Oturulacak bir Amyrlin Makamı kalırsa.*

Dikkatini yeniden diğerlerine çevirdiğinde, Liandrin konuşmaktaydı.

“...ben de ülkeniz hakkında daha fazla bilgi alma imkânını memnuniyetle karşılarım.” Yüzünde içten, neredeyse çocukça bir gülümseme vardı ve sesi dostaneydi.

Amalisa ona şahsi bahçesinde kendisi ve leydilere katılma daveti yaptığında, Liandrin de sıcak bir tavırla kabul ettiğinde Moiraine yüzünü sakin durmaya zorladı. Liandrin pek az dostluk kurmuştu ve bunların hiçbiri Kızıl Ajah’ın dışında değildi. *Aes Sedailerin dışında ise kesinlikle hiç. Bir erkekle veya Trolloc’la arkadaş olmayı tercih eder.* Moiraine, Liandrin’in erkekler ve Trolloclar arasında fazla bir fark gözettiğinden emin değildi. Kızıl Ajah’takilerin herhangi birinin de.

Anaiya, halihazırda Amyrlin Makamı’nın huzuruna gitmeleri gerektiğini açıkladı. “Elbette,” dedi Amalisa. “Işık onu aydınlatsın ve Yaratıcı esirgesin onu. Daha sonra, o halde.” Yanından ayrılırlarken dimdik durup başını eğdi.

Yürürken, Moiraine, Liandrin’i, ona doğrudan bakmaksızın inceliyordu. Bal rengi saçları olan Aes Sedai, gül goncalarını andıran dudaklarını düşünceli bir ifadeyle büzmüş, dosdoğru ileriye bakıyordu. Hem Moiraine’i, hem de Anaiya’yı unutmuş gibi bir hali vardı. *Neler çeviriyor?*

Anaiya olağandışı bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu, ama zaten o her zaman insanları hem oldukları, hem de olmak istedikleri gibi kabullenmeyi başarırdı. Anaiya’nın Beyaz Kule’de bu kadar başarılı olması, Moiraine’i her zaman şaşırtmıştı, ama dürüst olmayan kişiler onun açıklığı ve dürüstlüğünü, herkesi kabullenişini kurnazca birer düzen olarak kabul eder gibiydi. Sonunda Anaiya’nın tam da söylediği şeyi kastettiği ve kastettiği şeyi söylediği ortaya çıkınca, bütünüyle neye uğradıklarını şaşırırlardı. Meselelerin merkezindekileri görebilme yetisine sahipti,

gördüklerini de kabul edebilme yetisine. Şimdiyse haberlerden şen bir edayla bahsetmeye devam ediyordu.

“Andor’dan gelen haberler hem iyi, hem de kötü. Caemlyn’deki sokak ayaklanmaları baharın gelmesiyle birlikte azaldı, ama hâlâ uzun süren kış için Kraliçe’yi ve Tar Valon’u suçlayanlar var, hem de çok sayıda. Morgase’in tahtı, geçen yıl olduğu kadar güvenli değil, ama hâlâ tahtında oturuyor ve Gareth Bryne Kraliçenin Askerleri’nin Kumandan Generali olduğu sürece de oturmaya devam edecek. Kız-Veliaht Leydi Elayne ile kardeşi Lord Gawyn de eğitimleri için Tar Valon’a güvenli bir biçimde ulaşmış durumda. Beyaz Kule’de bu geleneğin çiğneneceğine dair bir korku vardı.”

“Morgase soluk aldığı sürece olmaz.”

Liandrin yeni uyanmış gibi hafifçe irkildi. “Dua edelim de, soluk almaya devam etsin. Kız-Veliaht’ın kafilesi Erinin Nehri’ne kadar Işığın Evlatları tarafından takip edildi. Tar Valon’un köprülerine kadar. Daha fazlası hâlâ, bir yaramazlık yapma fırsatı bulmak üzere Caemlyn’in dışında kamp kurmuş durumda, Caemlyn’in içinde de hâlâ dinleyenler var.”

“Belki de Morgase’in biraz ihtiyatlı olmayı öğrenmesinin zamanı geldi.” Anaiya içini çekti. “Dünya her gün daha tehlikeli bir hal alıyor, bir kraliçe için bile. Belki de bir kraliçe için daha da çok. O her zaman başına buyruk biri olmuştur. Daha çocukken Tar Valon’a gelişini hatırlıyorum. Tam bir kardeş olacak yeteneğe sahip değildi ve bu içine dert oluyordu. Bazen kızını bu yüzden zorladığını düşünüyorum, kızın seçimi ne olursa olsun.”

Moiraine küçümseyerek burnunu çekti. “Elayne içinde kıvılcımla doğmuştu; bu bir seçim meselesi değildi. Amadicia’daki tüm Beyazpelerinler Caemlyn’in dışında kamp kurmuş bile olsa, Morgase kızın eğitim görmemek yüzünden ölmesine göz yummazdı. Gareth Bryne ile Kraliçenin Askerleri’ne Tar Valon’a kadar bir yol açmalarını buyurur, Gareth Bryne da bunu tek başına yapmak zorunda kalsa bile başarırdı.” *Ama kızın gerçek gücünü gizli tutmak zorunda. Andor halkı bunu biliyor olsa Elayne’in Morgase’ten sonra Aslan Taht’ta oturmasını kabul eder miydi? Sadece gelenek gereğince Tar Valon’da eğitilmiş bir kraliçe değil, tam bir Aes Sedai olduğunu?* Kayıtlı tarih boyunca Aes Sedai olmaya hak kazanmış sadece bir avuç kraliçe vardı ve bunu ilan eden birkaçı, sonunda pişman olmuştu. İçinde bir hüzün hissetti. Ama ortada tek bir ülke ve tek bir tahta yardım edilemeyecek kadar çok şey dönüyordu.

“Illian’da, dört yüzyıldan beri ilk kez Büyük Boru Avı’nın başlatıldığını bilmen gerekiyor. Illianlılar Son Savaş’ın yaklaşmakta olduğunu söylüyor” –Anaiya hafifçe ürperdi, bunda da haklıydı, ama duraksamadan devam etti– “ve Valere Borusu Gölge’ye karşı verilecek son savaştan önce bulunmalı. Dört bir yandan, tümü de efsanelerin bir parçası olmaya, Boru’yu bulmaya hevesli erkekler toplanıyor. Murandy ile Altara elbette diken üzerinde, bunun kendilerine karşı bir hamleye paravan olduğunu düşünüyorlar. Murandylilerin sahte Ejderlerini bu kadar çabuk yakalamalarının nedeni de muhtemelen budur. Her halükârda, âşıkların devirlerine ekleyecekleri bir sürü yeni öykü olacak. Işık versin de, iş yeni öykülerle kalsın.”

“Belki de bekledikleri öyküler değildir,” dedi Moiraine. Liandrin ona sert sert baktı, ama Moiraine yüz ifadesini değiştirmedi.

“Sanmam,” dedi Anaiya sakince. “Devre ekledikleri öyküler, tamı tamına en az bekledikleri olacaktır. Onun ötesinde elimde sadece söylentiler var. Deniz Halkı tedirgin, gemileri dur durak bilmeden limandan limana uçuyor. Adalardan gelen kardeşlerimiz, Seçilmişler, Coramoor’un geldiğini söylüyor, ama daha fazla bilgi vermiyorlar. Atha’an Mierelerin Coramoor konusunda yabancılara karşı ne kadar ketum davrandığını bilirsin ve bu konuda kardeşlerimiz Aes Sedai’den çok Deniz Halkı gibi düşünüyorlar. Aieller de içten içe kaynıyor gibi görünüyor, ama kimse bunun nedenini bilmiyor. Kimse Aielleri bilmez. Işığa şükürler olsun ki, tekrar Dünyanın Omurgası’nı aşmaya niyetlendikleri yönünde bir kanıt yok.” İçini çekip kafasını iki yana salladı. “Aiellerin arasından çıkmış tek bir kardeşimiz olması için neler vermezdim. Sadece bir tane. Onlar hakkında o kadar az bilgimiz var ki.”

Moiraine güldü. “Bazen yerinin Kahverengi Ajah olduğunu düşünüyorum, Anaiya.”

“Almoth Ovası,” dedi Liandrin ve konuştuğuna şaşırmış gibi göründü.

“Şimdi o *dediğin* gerçekten de bir söylenti, kardeşim,” dedi Anaiya. “Biz Tar Valon’dan ayrılırken duyulan birkaç fısıltı. Almoth Ovası’nda, belki de Tümentepe’de savaş olabilir. Olabilir, diyorum. Fısıltılar hafifti. Söylentilerin söylentisi. Daha fazlasını duyamadan ayrıldık.”

“Tarabon ve Arad Doman olması gerekirdi,” dedi Moiraine ve başını iki yana salladı. “Neredeyse üç yüzyıldır Almoth Ovası için çekişiyorlar, ama iş hiç açık bir arbedeye dökülmedi.” Liandrin’e baktı; Aes Sedailerin ülkeler ve hükmedenlere karşı eski bağlılıklarından feragat etmeleri

gerekirdi, ama pek azı bunu bütünüyle yapardı. Doğduğun ülkeyi umursamamak kolay değildi. “Neden şimdi-”

“Bu kadar boş laf yeter,” diye sözünü kesti bal rengi saçları olan kadın öfkeyle. “Amyrlin seni bekliyor, Moiraine.” Üç hızlı adım atarak diğerlerinin önüne geçti ve uzun bir kapıyı ardına kadar açtı.

Moiraine, belindeki keseye gayriihtiyari dokunarak kapıda duran Liandrin’in yanından, diğer kadın kapıyı onun için açık tutuyormuş gibi başını sallayarak geçti. Liandrin’in yüzündeki akkor öfkeye gülümsemedi bile. *Bu sefil kız neler çeviriyor?*

Bekleme odasının zemini parlak renkli halılarla kat kat kaplanmış ve oda ahşabı yalın işlenmiş veya sadece cilalanmış koltuklar, yastıklı sedirler ve ufak masalarla hoş bir tarzda döşenmişti. Uzun ok yarıklarını pencerelere benzetmek için yanlarına brokarlı perdeler asılmıştı. Şöminelerde yanan ateş yoktu; o gün hava sıcaktı ve Shienar soğuğu, geceye kadar çökmeyecekti.

Amyrlin’le birlikte gelen Aes Sedailerden altıdan azı oradaydı. Moiraine içeri girince Kahverengi Ajah’tan Verin Mathwin ve Serafelle, başlarını kaldırıp bakmadılar. Serafelle, solmuş, deri ciltli bir kitabı dikkatle okuyor, kitabın yırtık pırtık sayfalarını özenle tutuyordu; bir ok yarığının altında bağdaş kurmuş oturan Verin ise ufak bir çiçeği ışığa tutmuş, dizinde dengelediği bir deftere notlar alıyor ve eskizler yapıyordu. Yanında, açık bir mürekkep hokkası yerde duruyordu, kucağında ise ufak bir çiçek yığını vardı. Kahverengi kardeşler bilgi aramak dışında pek az şeyle ilgilenirdi. Moiraine zaman zaman, onların dünyada, hatta yakın çevrelerinde olup biteni umursayıp umursamadıklarını merak ederdi.

Önceden odada olan diğer üç kadın döndüler, ama Moiraine’e bakmakla yetinip ona yaklaşmak için herhangi bir çaba göstermediler. Aralarından sadece birini, Sarı Ajah’tan ince yapılı bir kadını tanımıyordu; Tar Valon’da Aes Sedailerin tümünü, sayıları hiçbir zaman çok fazla olmasa da, tanıyamayacak kadar az zaman geçirmişti. Ancak diğer ikisini tanıyordu. Carlinya, şalındaki beyaz saçak kadar soluk benizli ve soğuk tavırlıydı, her açıdan Yeşillerden Alanna Mosvani’nin zıddıydı, ama ikisi birden durmuş, yüzlerinde herhangi bir ifade olmaksızın ona bakıyorlardı. Alanna, sert bir hareketle şalına sarındı, ama Carlinya hiçbir hareket yapmadı. Zayıf Sarı kardeş, üzüntülü bir havayla başını öteye çevirdi.

“Işık hepinizi aydınlatsın, kardeşlerim,” dedi Moiraine. Kimse yanıt vermedi. Serafelle veya Verin’in onu duyduğundan bile emin değildi.

Diğerleri nerede? Hepsinin orada olmasına gerek yoktu –çoğu odalarında dinleniyor, yol yorgunluğunu üzerlerinden atıyor olacaktı– ama artık tedirgindi, soramadığı tüm sorular kafasına üşüşüyordu. Hiçbiri yüzünden okunmuyordu.

İç kapı açıldı ve Leane yanında yaldızlı alev asası olmadan göründü. Vakanüvis, çoğu erkek kadar uzun boylu, fidan gibi ve zarif, tunç teni ve kısa, koyu renkli saçlarıyla hâlâ güzeldi. Kule Salonu'nda kendi Ajahını temsilen değil, Vakanüvis sıfatıyla oturduğundan, üzerinde şal yerine el genişliğinde mavi bir omuz atkısı vardı.

Moiraine'e sertçe, "Demek buradasın," dedi ve arkasındaki kapıyı işaret etti. "Gel, kardeşim. Amyrlin Makamı bekliyor." Öfkeli, keyifli veya heyecanlı olduğu zamanlarda bile asla değişmeyen bir biçimde kesik kesik, hızlı hızlı konuşuyordu. Moiraine, Leane'in peşinden içeri girdiğinde, Vakanüvis'in ne hissetmekte olduğunu merak etti. Leane kapıyı arkalarından kapadı; kapı bir hücre kapısının kapanışı gibi çarpılarak yerine oturdu.

Halının ortasındaki geniş bir masanın arkasında bizzat Amyrlin Makamı oturuyordu; masanın üzerinde de bir yolculuk sandığı boyutunda ve üzerinde gümüşten girift işlemeler olan düzleştirilmiş bir altın küp vardı. Masa kalın bacaklı ve ağırdı, ama iki kuvvetli adamın zorlukla kaldırabileceği bir ağırlığın altında eziliyor gibiydi.

Altın küpü gören Moiraine yüzündeki sakin ifadeyi korumakta zorlandı. Onu en son gördüğünde, Agelmar'ın hazine odasında kilit altında ve güvendeydi. Amyrlin Makamı'nın geldiğini duyunca, küpün varlığından ona kendisi bahsetmeye niyetlenmişti. Şimdiden Amyrlin'in elinde olması pek önemli olmasa da, endişe verici bir şeydi. Olaylar ondan hızlı ilerliyor olabilirdi.

Ağır bir reverans yaptı ve resmi bir tavırla, "Beni çağırdığın için geldim, Anne," dedi. Amyrlin elini uzattı ve Moiraine onun diğer Aes Sedailerin taktığından farklı olmayan yılan yüzüğünü öptü. Ayağa kalkarak, daha sohbet tonunda konuşmaya başladı, ama sadece biraz. Arkasında, kapının yanında duran Vakanüvis'in farkındaydı. "Hoş bir yolculuk yaptığını ümit ederim, Anne."

Amyrlin, Tear'da, soylu bir Ev'de değil, basit bir balıkçı ailesinde doğmuştu ve ismi Siuan Sanche'ydi, gerçi on yıl önce Kule Salonu'nda makama yükseldiği zamandan beri bu ismi çok az kişi kullanmış, hatta aklına getirmişti. O Amyrlin Makamı idi, o kadar. Omuzlarındaki geniş

atkının üzerinde yedi Ajah'ın renklerinde şeritler vardı; Amyrlin hem tüm Ajahlara aitti, hem de hiçbirine ait değildi. Orta boylu ve güzel olmaktan çok biçimliydi, ama yüzünde, makama yükselmeden önce de orada olan bir güç, Tear'ın liman mahallesi Maule'un sokaklarında hayatta kalan bir kızın gücü vardı ve berrak mavi bakışları, krallar ve kraliçeleri, hatta Işığın Evlatları'nın Kumandan Yüzbaşısını bakışlarını kaçırmaya mecbur etmişti. Şimdi onun gözleri de tedirgindi ve ağzında yeni bir gerginlik vardı.

"Gemilerimizin Erinin üzerindeki yolculuğunu hızlandırmak için rüzgârları çağırdık Kızım ve hatta akıntıları bile bize yardım edecek şekilde çevirdik." Amyrlin'in sesi boğuk ve hüzünlüydü. "Nehir boyunca uzanan köylerde neden olduğumuz sel baskınlarını gördüm ve havaya yaptıklarımızı da ancak Işık bilir. Verdiğimiz hasar ve belki de yok ettiğimiz ekinler, bize duyulan sevgiyi artırmayacak. Bütün bunlar buraya olabildiğince çabuk varmak içindi." Gözleri süslü altın küpe ilişti ve bir elini ona dokunacakmış gibi kaldırdı, ama konuştuğu zaman, "Elaida Tar Valon'da Kızım. Elayne ve Gawyn ile birlikte geldi," dedi.

Moiraine, Leane'in Amyrlin'in huzurunda her zaman olduğu gibi sessiz bir biçimde yanında durmakta olduğunun farkındaydı. Ancak kadın izliyor ve dinliyordu. "Şaşırdım, Anne," dedi Moiraine dikkatle. "Bu, Morgase'in Aes Sedailerden fikir almaması için uygun bir zaman, değil." Morgase, bir Aes Sedai danışmanı olduğunu açıkça kabul eden az sayıda hükümdardan biriydi; neredeyse tüm hükümdarların bir Aes Sedai danışmanı vardı, ama çok azı bunu itiraf ederdi.

"Elaida ısrar etti Kızım ve kraliçe olmasına rağmen, Morgase'in bir irade mücadelesinde Elaida'yı yenebileceğini sanmam. Her halükârda, belki de bu kez yenmek istemedi. Elayne'de potansiyel var. Daha önce hiç görmediğim kadar çok. Daha şimdiden ilerleme gösteriyor. Kızıl kardeşler bu yüzden top balığı gibi şişiniyorlar. Kızın onların düşünme tarzına meylettiğini sanmam, ama henüz genç ve tahmin etmek imkânsız. Onu yönlendirmeyi beceremeseler bile, bu pek bir şeyi değiştirmez. Elayne pekâlâ da bin yıldan beridir gelen en güçlü Aes Sedai olabilir ve onu bulanlar Kızıl Ajahlar. Kız yüzünden Salon'da büyük itibar kazandılar."

"Fal Dara'da benimle birlikte iki genç kadın var, Anne," dedi Moiraine. "İkisi de Manetheren kanının hâlâ güçlü olduğu İki Nehir'den geliyorlar, buranın bir zamanlar Manetheren adlı bir ülke olduğunu hatırlamıyor bile olsalar. Eski kan şarkısını söylüyor Anne ve İki Nehir'de yüksek sesle söylüyor. Bir köylü kızı olan Egwene de an az Elayne kadar güçlü. Kız-

Veliaht’ı gördüm ve bunu biliyorum. Diğerine gelince, Nynaeve, kendisi de daha bir kız çocuğundan az hallice olmasına rağmen köylerinde Hikmet’ti. Köyünün kadınlarının onu bu yaşta Hikmet seçmiş olması bir şeyler anlatıyor. Şimdi bilmeden yaptığı şeylerin denetimini eline aldığında, Tar Valon’daki herkes kadar güçlü olacaktır. Eğitimle birlikte, Elayne ve Egwene’in mumlarının yanında bir şenlik ateşi gibi parlayacaktır. Bu ikisinin Kızıl’ı seçme ihtimali de yok. Erkekler onlara komik geliyor, onları sinirlendiriyor, ama erkeklerden hoşlanmıyor değiller. Kızıl Ajah’ın Beyaz Kule’de Elayne’i bulmaları yüzünden kazandığı itibarı kolaylıkla dengeleyeceklerdir.”

Amyrlin, bütün bunların bir önemi yokmuş gibi başıyla onayladı. Moiraine kendisine hâkim olup yüz hatlarına sakin bir ifade veremeden önce kaşları hayretle kalktı. Bunlar, Kule Salonu’ndaki başlıca iki endişe sebebiydi: Tek Güç’ü yönlendirmek üzere eğitilecek kızların sayısının azalması ya da öyle görünmesi ve gerçek bir güce sahip olanların daha da az olmasıydı. Dünyanın Kırılışı yüzünden Aes Sedaileri suçlayanların içindeki korkudan beter, Işığın Evlatları’nın nefretinden beter, Karanlıkdostlarının işlerinden bile beter olan şey, sayıların düpedüz azalması ve yeteneklerin eksilmesiydi. Beyaz Kule’nin bir zamanlar kalabalık olan koridorları artık tenhaydı ve bir zamanlar Tek Güç’le yapılabilen şeyler artık ya güçlükle yapılabiliyor ya da hiç yapılamıyordu.

“Elaida’nın Tar Valon’a gelmesinin bir nedeni daha vardı, Kızım. Aynı mesajı, elime geçtiğinden emin olmak için altı ayrı güvercinle gönderdi –ve Tar Valon’da başka kimlere güvercin gönderdiğini ancak tahmin edebiliyorum–, sonra da kendisi geldi. Kule Salonu’na, bir *ta’veren* ve tehlikeli olan, genç bir adamla uğraştığını söyledi. Gencin Caemlyn’de olduğunu, ama kendisi kaldığı yeri keşfettiğinde, senin genci oradan kaçırdığını öğrenmiş olduğunu söyledi.”

“Handakiler bize iyi ve sadakatle hizmet ettiler, Anne. Onlardan birine zarar verdiyse...” Moiraine sesindeki sertliği önleyemiyordu ve Leane’in yer değiştirdiğini duydu. Kimse Amyrlin Makamı’yla bu tonla konuşmazdı; tahtındaki bir kral bile.

“Bilmen gerekir ki, Kızım,” dedi Amyrlin soğuk bir sesle, “Elaida tehlikeli gördüğü kişiler dışında kimseye zarar vermez. Karanlıkdostları veya Tek Güç’ü yönlendirmeye çalışan o zavallı ahmak erkekler. Ya da Tar Valon’u tehdit eden biri. Geri kalanlardan Aes Sedai olmayanlar onun gözünde bir taş tahtasındaki piyonlardan farksızdır. Hatırladığım kadarıyla

Gill Usta adında biri olan hancı, kendisi için talihli bir biçimde Aes Sedailer hakkında çok olumlu bir görüşe sahipti ve Elaida'nın sorularını onu memnun edecek şekilde yanıtladı. Elaida onun hakkında olumlu şeyler söyledi. Ama yanında getirdiğin genç adamdan daha çok bahsetti. Artur Şahinkanadı'ndan beri en tehlikeli erkek olduğunu söyledi. Zaman zaman Kehanet'te bulunduğunu bilirsin, bu yüzden de sözlerinin Salon'da büyük ağırlığı vardı."

Moiraine, Leane uğruna sesini elinden geldiği kadar uysal tuttu. Bu pek de uysal sayılmazdı, ama elinden gelenin en iyisiydi. "Yanımda üç genç adam var, Anne, ama hiçbiri bir kral değil ve içlerinden birinin bile dünyayı tek bir hükümdar altında toplamanın düşünü kurduğunu sanmam. Yüzyıl Savaşları'ndan beri kimse Artur Şahinkanadı'nın düşünü kurmadı."

"Evet, Kızım. Lord Agelmar'ın bana söylediğine göre, köylü delikanlılar. Ama aralarından biri *ta'veren.*" Amyrlin'in gözleri tekrar düzleştirilmiş küpe kaydı. "Salon'da, beklemek üzere geri çekilmen gerektiği söylendi. Bu öneri Yeşil Ajah Temsilcilerinden biri tarafından yapıldı, diğer ikisi de o sırada yanında başlarını sallayarak onayladıklarını belirtiyorlardı."

Leane, bir hoşnutsuzluk veya belki bir öfke sesi çıkardı. Amyrlin Makamı konuşurken her zaman geri planda kalırdı, ama Moiraine bu defaki ufak müdahalenin nedenini anlayabiliyordu. Yeşil Ajah bin yıldır Mavi Ajah'la ittifak halindeydi; Artur Şahinkanadı'nın zamanından beri tek bir sesle konuştular dense yeriydi. "Ücra bir köyde sebze çapalamak gibi bir niyetim yok, Anne." *Bunu yapacak da değilim, Salon ne derse desin.*

"Yine Yeşiller tarafından, geri çekilme sırasındaki gözetiminin Kızıl Ajah'a verilmesi de önerildi. Kızıl Temsilciler şaşırmış görünmeye çalıştı, ama avlarının savunmasız olduğunu bilen balıkçıl kuşlarına benziyorlardı." Amyrlin burnunu çekti. "Kızıllar kendi Ajahlarından olmayan birinin gözetimini üstlenmeye gönülsüz olduklarını ifade ettiler, ama Salon'un arzularına uyacaklarını belirttiler."

Moiraine elinde olmadan ürperdi. "Bu son derece... tatsız olurdu, Anne." Tatsızdan kötü, çok daha kötü olurdu; Kızıllar asla nazik değildi. Bu düşünceyi daha sonra ilgilenmek üzere kararlılıkla bir kenara itti. "Anne, Yeşiller ve Kızıllar arasında görünürdeki bu ittifakı anlamıyorum. İnanışları, erkeklere karşı tavırlar, Aes Sedai olarak görevlerimiz hakkındaki görüşleri bile taban tabana zıt. Bir Kızıl ile bir Yeşil birbiriyle bağrışmadan konuşamaz bile."

“İşler değişir, Kızım. Ben, Mavilerden Amyrlin Makamı’na yükselen beşinci kişiyim. Belki de bunun çok büyük bir sayı olduğunu ve Mavi düşünce tarzının sahte Ejderlerle dolu bir dünyaya artık kâfi gelmediğini düşünüyorlardır. Bin yıldan sonra, pek çok şey değişir.” Amyrlin yüzünü buruşturdu ve adeta kendi kendisine konuştu. “Eski duvarlar zayıflıyor ve eski setler çöküyor.” Silkindi ve sesi kararlı bir hal aldı. “Bayat balık gibi kokan başka bir öneri daha vardı. Leane, Mavi Ajah’tan olduğu, ben de Mavi’den geldiğim için, bu yolculukta yanıma Mavilerden iki kardeş vermenin Mavilere dört temsilci sağlayacağı öne sürüldü. Salon’da yüzüme karşı, lağımların onarımı tartışılıyormuş gibi önerildi. Beyaz kardeşlerden ikisi ve iki Yeşil bana karşı fikir beyan etti. Sarılar kendi aralarında mırıldandılar, sonra da lehte veya aleyhte konuşmayı reddettiler. Biri daha hayır deseydi Anaiya ve Maigan kardeşlerin burada olmayacaktı. Beyaz Kule’den hiç çıkmamam gerektiği yönünde bazı konuşmalar bile yapıldı, üstelik açıktan açığa.”

Moiraine, Kızıl Ajah’ın onu ellerinde istediğini duyduğu zamankinden daha büyük bir hayret içindeydi. Hangi Ajah’tan gelirse gelsin, Vakanüvis yalnızca Amyrlin namına, Amyrlin ise tüm Aes Sedailer ve tüm Ajahlar namına konuşurdu. Her zaman böyle olmuş ve kimse, Trolloc Savaşları’nın en karanlık günlerinde bile, Artur Şahinkanadı’nın orduları sağ kalan Aes Sedailerin tümünü Tar Valon’a hapsettiği zaman bile aksi önerilmemişti. Her şeyin ötesinde, Amyrlin Makamı, Amyrlin Makamı’ydı. Her Aes Sedai ona itaat yemini etmişti. Kimse onun yaptığı şeyleri veya gitmeyi seçtiği yerleri sorgulayamazdı. Bu öneri üç bin yıllık gelenek ve kanuna aykırıydı.

“Buna kim cüret edebilir, Anne?”

Amyrlin Makamı’nın kahkahası acıydı. “Neredeyse herkes, Kızım. Caemlyn’de ayaklanmalar. İlan edilene kadar hiçbirimizin hakkında en ufak bir ipucuna sahip olmadığı Büyük Av. Yağmurdan sonra kızıl çan çiçekleri gibi boy veren sahte Ejderler. Solan uluslar ve Artur Şahinkanadı’nın tüm entrikalarını kısa kesmesinden bu yana ilk kez Evler Oyunu’nu oynayan bu kadar çok sayıda asil. En kötüsü, her birimiz Karanlık Varlık’ın tekrar hareketlenmekte olduğunu biliyoruz. Bana Beyaz Kule’nin olaylar üzerindeki denetimini yitirmekte olduğunu düşünmeyen bir kardeş göster ve Kahverengi Ajah’tan değilse, ölü demektir. Zaman hepimiz için kısalıyor olabilir, Kızım. Bazen neredeyse kısaldığını hissedebiliyorum gibi geliyor.”

“Sizin de söylediğiniz gibi, Anne, her şey değişiyor. Ama hâlâ Parlak Duvarlar’ın dışında, içinde olduğundan kötü tehlikeler var.”

Uzun bir an boyunca Amyrlin gözlerini Moiraine'in gözlerinden ayırmadı, sonra ağır ağır başıyla onayladı. "Bizi yalnız bırak, Leane. Moiraine Kızım ile yalnız konuşmak istiyorum."

Leane, "Nasıl istersen, Anne," demeden önce sadece bir an tereddüt etti. Moiraine, kadının şaşkınlığını hissedebiliyordu. Amyrlin yanında Vakanüvis olmadan çok az görüşme yapardı, özellikle de cezalandırması için bir gerekçe bulunan bir kardeşle.

Kapı, Leane'in arkasından açılıp kapandı. Bekleme odasındakilere içeride olanlar hakkında tek kelime etmeyecekti, ama Moiraine'in Amyrlin Makamı'yla yalnız olduğu haberi Fal Dara'daki Aes Sedailer arasında kuru bir ormanda yangın gibi yayılacak ve spekülasyonlar başlayacaktı.

Kapı kapanır kapanmaz Amyrlin ayağa kalktı ve diğer kadın Tek Güç'ü yönlendirirken Moiraine teninde anlık bir karıncalanma hissetti. Amyrlin Makamı ona bir an bir parlak ışık halesiyle çevrelenmiş gibi göründü.

"Diğerlerinden birinin eski numarana vâkıf olup olmadığını bilmiyorum," dedi Amyrlin Makamı bir parmağıyla Moiraine'in alnındaki mavi taşa hafifçe dokunarak, "ama çoğumuzun çocukluğundan hatırladığı ufak tefek numaraları vardır. Her halükârda, artık kimse söylediklerimizi duyamaz."

Aniden kollarını Moiraine'e sardı, eski dostlar arasında sıcak bir kucaklaşmaydı bu; Moiraine de ona aynı sıcaklıkla karşılık verdi.

"Sen yanımdaki, eskiden kim olduğumu hatırlayabildiğim tek kişisin, Moiraine. Leane bile her zaman, yalnız olduğumuzda bile, çömezken birlikte hiç kıkırdamamışız gibi, atkıyla asaya *dönüşmüşüm* gibi davranıyor. Bazen keşke seninle ben hâlâ çömez olsaydık, diyorum. Hâlâ hepsini gerçek olan bir âşık öyküsü gibi görecek kadar masum, hâlâ bir Aes Sedai'nin gücüne sahip kadınlarla yaşamaya tahammül edebilecek erkekler –birer prens olacaklardı, hatırladın mı, yakışıklı, güçlü ve sevecen?– bulabileceğimizi sanacak kadar masum. Hâlâ âşık öyküsünün mutlu sonla biteceğini, yaşamımızı diğer kadınlar gibi, yalnızca onlardan daha fazlasına sahip olarak yaşayacağımızı düşleyecek kadar masum."

"Bizler Aes Sedai'yiz, Siuan. Görevimiz var. Seninle ben yönlendirmek üzere doğmamış bile olsak, bir ev ve prens dahi olsa bir koca uğruna bütün bunlardan vazgeçer miydin? Ben buna inanmıyorum. Bu bir köylü ev kadınının rüyası. Yeşiller bile bu kadar ileri gitmez."

Amyrlin geri çekildi. "Hayır, vazgeçmezdim. Çoğu zaman, hayır. Ama zaman zaman o köylü ev kadınına gıpta ettiğim oldu. Şu an, neredeyse gıpta

ediyorum ona. Moiraine, planladığımız şeyi herhangi biri, hatta Leane bile, öğrenirse, ikimizi de yalıtırlar. Bunu yapmakla da yanıldıklarını söyleyemem.”

5
Shienar’daki Gölge

Yalıtılmak. Sözcük havada titreşiyor gibiydi, neredeyse gözle görülecekti. Tek Güç’ü yönlendirebilen bir erkeğe, delilik onu etrafındaki herkesi yok etmeye sevk etmeden önce yapıldığında, buna ehlileştirilme deniyordu, ama bir Aes Sedai için bu yalıtılmaktı. Yalıtılmak. Tek Güç’ü yönlendiremez hale gelmek. Gerçek Kaynak’ın dişil yarısı olan *saidar*’ı hissedebilmek, ancak ona dokunma yeteneğini kaybetmiş olmak. Sonsuza kadar kaybedilmiş olanı hatırlamak. Bu o kadar nadir yapılırdı ki, her çömeze Dünyanın Kırılışı’ndan beri yalıtılan her Aes Sedai’nin adını ve suçunu öğrenmesi şart koşulurdu, ama kimse bunu ürpermeden düşünemezdi. Kadınlar, yalıtılmayı, erkeklerin ehlileştirilmeyi kaldırdığından daha iyi kaldırmazdı.

Moiraine ilk andan itibaren bu riskin farkındaydı ve bunun gerekli olduğunu biliyordu. Bu, üzerinde düşünmekten hoşlandığı anlamına gelmiyordu elbette. Gözleri kısıldı ve içlerindeki yegâne parıltı, öfkesini ve kaygısını gösteriyordu. “Leane seni Shayol Ghul yokuşlarına, Siuan’a ve Kıyamet Çukuru’na kadar izler. Sana ihanet edeceğini düşünüyor olamazsın.”

“Hayır. Ama sence bunu ihanet olarak görür müydü? Bir haine ihanet, ihanetten sayılır mı? Bunu hiç düşünmüyor musun?”

“Asla. Biz, yapmamız gerekeni yapıyoruz Siuan. Bunu ikimiz de neredeyse yirmi yıldır biliyoruz. Çark istediği gibi dokur ve seninle ben, bu iş için Çark tarafından seçildik. Bizler Kehanetlerin bir parçasıyız ve Kehanetler mutlaka yerine gelmeli. Mutlaka!”

“Kehanetler yerine gelmeli. Bize yerine gelecekleri ve yerine gelmeleri gerektiği öğretildi, ama bu yerine geliş bize öğretilen her şeye ihanet

anlamına geliyor. Bazıları, temsil ettiğimiz her şeye ihanet olduğunu söylerdi." Amyrlin Makamı kollarını ovuşturarak dar ok yarığından aşağıdaki bahçeye baktı. Perdelere dokundu. "Burada, kadınların odalarında, odaları yumuşatmak için perdeler asıp güzelim bahçeler yapıyorlar, ama bu yerin savaş, ölüm ve katil için özel olarak yapılmamış tek bir bölümü dahi yok." Aynı düşünceli ses tonuyla devam etti. "Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana Amyrlin Makamı'nın atkısı ve asasının alınması sadece iki kez oldu."

"Ellisande'nin güçlerini kıskandığı için Manetheren'e ihanet eden Tetsuan ve dünyayı denetimine almak için Artur Şahinkanadı'nı kukla olarak kullanmaya çalışan ve bu yolla Tar Valon'u yok etmesine ramak kalan Bonhwin."

Amyrlin, bahçeyi incelemeye devam etti. "İkisi de Kızıllardandı ve ikisinin de yerini Mavilerden gelen Amyrlinler aldı. Bonhwin'den beri Kızıllar arasından bir Amyrlin seçilmemesinin nedeni ile Kızıl Ajah'ın Mavilerden gelen bir Amyrlin'i devirmek için elinden geleni ardına koymayacak olmasının nedeni birbiriyle sıkı sıkı bağlantılı. Atkı ve asayı kaybeden üçüncü kişi olmayı hiç istemiyorum, Moiraine. Senin için elbette bu yalıtılmak ve Parlak Duvarlar'ın ötesine konulmak anlamına gelir."

"En başta, Elaida bu kadar kolay kurtulmama izin vermez." Moiraine dikkatle arkadaşının sırtını süzüyordu. *Işık adına, ona ne olmuş böyle? Daha önce hiç böyle olmamıştı. Gücü, ateşi nerede?* "Ama iş buna varmayacaktır, Siuan."

Diğer kadın o konuşmamış gibi sözlerini sürdürdü. "Benim için durum farklı olurdu. Yalıtılmış bile olsa, devrilen bir kadının etrafta özgür dolanmasına izin verilmez; bir kurban olarak görülüp muhalefet için bir toplanma noktası olması ihtimali vardır. Tetsuan ile Bonhwin Beyaz Kule'de birer hizmetkâr olarak tutuldu. En güçlülerin başına bile neler gelebileceğini gösteren bulaşıkçı kadınlar olarak kaldılar. Kimse bütün gün yerleri silip tencereleri ovalamak zorunda olan bir kadının etrafında toplanmaz. Ona acır, evet, ama asla ona koşmaz."

Gözleri çakmak çakmak olan Moiraine, yumruklarını masaya bastırdı. "Bak bana, Siuan. Bak bana! Bunca yıl sonra, yaptığımız her şeyden sonra vazgeçmek istediğini mi söylüyorsun? Vazgeçmek ve dünyayı kendi haline bırakmak mı? Hepsi de tencereleri yeterince iyi temizlemedin diye kamçılanmaktan korktuğun için üstelik!" Sözlerine, toparlayabildiği tüm horgörüyü eklemişti ve arkadaşı dönüp ona baktığında rahatladı. Güç hâlâ

oradaydı, yorgundu, ama hâlâ oradaydı. O berrak mavi gözler kendisininki kadar sıcak bir öfkeyle alev alev yanıyordu.

"Çırakken kamçılandığımız zaman, hangimizin daha çok cıyakladığını hatırlıyorum. Cairhien'de rahat bir yaşamın olmuştu, Moiraine. Balıkçı teknesinde yaşamaya benzemezdi." Siuan aniden elini masaya vurarak yüksek bir çatırtı çıkardı. "Hayır, vazgeçmeyi öneriyor değilim, ama *ben hiçbir şey yapamazken* her şeyin elimizden kayıp gitmesine izin vermeyi öneriyor da değilim! Salon hakkındaki kaygılarımın çoğu senden kaynaklanıyor. Yeşiller bile, seni neden Kule'ye çağırıp disiplinin ne olduğunu öğretmediğimi merak ediyor. Yanımdaki kardeşlerin yarısı Kızıllara teslim edilmen gerektiğini düşünüyor ve bu olursa, keşke tekrar çömez olsam da korkacak kamçılanmaktan beter bir şeyim olmasa, dersin. Işık adına! Aralarından çömezken arkadaş olduğumuzu hatırlayan olsaydı, ben de orada seninle olurdum!

"Bir planımız vardı! Bir plan, Moiraine! Çocuğu bulacak ve onu saklayabileceğimiz, güvende tutup ona rehberlik edebileceğimiz Tar Valon'a getirecektik. Kule'den ayrıldığından beri, senden sadece iki mesaj aldım. İki! Kendimi Karanlıkta Ejderin Parmakları'nda yelken açıyormuşum gibi hissediyorum. İki Nehir'e girmekte, bu köye, bu Emond Meydanı'na girmekte olduğunu söyleyen bir mesaj. Yakında, diye düşündüm. Çocuk bulundu, Moiraine de onu yakında teslim edecek. Sonra Caemlyn'den, Shienar'a, Tar Valon'a değil, Fal Dara'ya gelmekte olduğun haberi geldi. Afet'in, elini uzatsan dokunacağın kadar yakın olduğu Fal Dara'ya. Trollocların baskınlar düzenlediği ve Myrddraallerin her gün kanıksanacak kadar yakınından geçtiği Fal Dara'ya. Neredeyse yirmi yıllık planlama ve arama sonunda tüm planlarımızı Karanlık Varlık'ın burnuna sokuyordun neredeyse! Aklını mı kaçırdın?"

Diğer kadını canlandırmayı başardığı için, Moiraine görünüşteki dinginliğine, kendi haline döndü. Sakin, ama azimli bir ısrar. "Desen, insanların planlarına hiç kulak asmaz, Siuan. Çevirdiğimiz tüm dolaplar arasında neyle uğraştığımızı unuttuk. *Ta'veren.* Elaida yanılıyor. Artur Paendrag Tanreall asla bu kadar güçlü bir biçimde *ta'veren* değildi. Çark, bu gencin etrafındaki Desen'i kendi istediği şekilde dokuyacaktır, bizim planlarımız ne olursa olsun."

Öfke, Amyrlin'in yüzünü terk ederek yerini solgun bir sersemliğe bıraktı. "Sanki vazgeçsek iyi olur diyen sen gibisin. Bir kenara çekilip dünyanın yanmasını izlemeyi sen mi öneriyorsun?"

“Hayır, Siuan. Asla yana çekilmeyi değil.” *Yine de dünya yanacak, Siuan, öyle de olsa, böyle de olsa, biz ne yaparsak yapalım. Bunu asla göremedin.* “Ama şimdi yaptığımız planların güvenilemez şeyler olduğunu kabullenmemiz gerekiyor. Düşündüğümüzden bile az denetime sahibiz. Belki de, parmak ucuyla tutuyoruz. Yazgının yelleri esiyor, Siuan ve onlar bizi nereye götürürse, oraya gitmeliyiz.”

Amyrlin, ensesinde bu rüzgârların buzunu hissetmişçesine ürperdi. Elleri, düzleştirilmiş altın küpe gitti, usta parmakları karmaşık desenlerdeki hassas noktaları buldu. Akıllıca yerine oturtulan üst kısım geriye doğru açılarak, içindeki kendi özel olarak tasarlanmış yuvasında oturan kıvrık, altın boynuzu ortaya serdi. Aleti kaldırdı ve Kadim Lisan’daki, genişleyen ağzın etrafında akan gümüşi yazıları parmağıyla takip etti.

“‘Mezar çağrıma engel değildir,’” diye tercüme etti, sesi o kadar alçaktı ki, sanki kendi kendisine konuşuyordu. “Ölü kahramanları mezarlarından geri çağırmak için yapılmış Valere Borusu. Kehanet de bunun tam Son Savaş başlamadan önce bulunacağını söylemişti.” Boruyu aniden yuvasına itti ve onu görmeye artık tahammülü yokmuş gibi kapağı kapadı. “Karşılama biter bitmez Agelmar bunu elime tutuşturdu. Bu orada olduğu için kendi hazine dairesine bile girmeye korktuğunu söyledi. Cazibesinin çok büyük olduğunu söyledi. Boru’yu çalmanın ve çağrısına karşılık Afet’ten geçip kuzeye, Shayol Ghul’ü yerle bir edip Karanlık Varlık’ın sonunu getirmek için toplanacak ordunun başına geçmenin cazibesi. İhtişam coşkusuyla yanıp tutuşuyordu ve ona bunun kendisi olmadığını, olmaması gerektiğini anlatanın da bu olduğunu söyledi. Ondan kurtulmaya can atıyor, yine de onu istiyordu.”

Moiraine başıyla onayladı. Agelmar, Boru Kehaneti’ne aşinaydı, Karanlık Varlık’la savaşanların pek çoğu gibi. “‘Beni çalan, ihtişamı değil, kurtuluşu düşünsün.’”

“Kurtuluş.” Amyrlin acı bir kahkaha attı. “Agelmar’ın gözlerindeki bakışa bakılırsa, kurtuluş mu dağıtıyor, kendi ruhunun lanetini mi reddediyor, anlamak mümkün değildi. Tek bildiği, onu yakıp kavurmadan elinden çıkarması gerektiğiydi. Bunu bir sır olarak saklamaya çalışıyormuş, ama kalede daha şimdiden söylentilerin dolaşmaya başladığını söylüyor. Ben onunla aynı cazibeyi hissetmesem de boynuz tüylerimi diken diken ediyor. Ben buradan ayrılana kadar bunu yeniden hazine dairesine götürmesi gerekecek. O yanımdaki odadayken bile uyuyamam.” Alnındaki kaygı çizgilerini ovaladı ve içini çekti. “Son Savaş’ın hemen öncesine kadar

da bulunmayacaktı. Bu kadar yakın olabilir mi? Biraz daha fazla zamanımız olacağını sanmış, ümit etmiştim."

"Karaethon Döngüsü."

"Evet, Moiraine. Bana hatırlatmana gerek yok. Ben de Ejder Kehanetleri'yle senin kadar uzun yaşadım." Amyrlin başını iki yana salladı. "Kırılış'tan beri her kuşakta en fazla bir sahte Ejder çıkmışken şimdi bir defada dünyada üç tanesi kol geziyor, geçen iki yılda üç tane daha oldu üstelik. Desen, Tarmon Gai'don'a doğru dokuduğu için, Desen bir Ejder talep ediyor. Bazen içimi şüphe dolduruyor, Moiraine." Bunu dalgınlıkla, buna şaşarmış gibi söylemişti ve aynı ses tonuyla devam etti. "Ya Logain asıl Ejder ise? Kızıllar onu Beyaz Kule'ye getirmeden önce yönlendirebiliyordu ve biz onu ehlileştirdik. Saldaea'daki adam, Mazrim Taim de öyle. Ya o ise? Kardeşler şimdiden Saldaea'ya ulaştı; şimdiye kadar ele geçmiş olabilir. Ya en baştan beri yanıldıysak? Ya Yenidendoğan Ejder, daha Son Savaş başlamadan önce ehlileştirilirse ne olur? Kehanete konu olanlar öldürülür veya ehlileştirilirse kehanet bile yarı yolda kalabilir. Sonra da Karanlık Varlık'ın karşısında çırılçıplak kalırız."

"İkisi de değil, Siuan. Desen *herhangi* bir Ejder değil, tek ve gerçek Ejder'i talep eder. O kendi kendisini ilan edene dek Desen sahte Ejderler çıkarmaya devam edecektir, ama ondan sonra başkaları çıkmayacaktır. Logain veya öteki gerçek Ejder olsaydı, başkaları olmazdı."

"'Zira o güneşin doğuşu gibi gelecek ve dünyayı gelişiyle tekrar tuzla buz edip yeniden yapacaktır.' Ya fırtınanın karşısına çırılçıplak çıkacağız ya da başımıza dert olacak bir koruyucuya tutunacağız. Işık hepimize yardım etsin." Amyrlin, kendi sözlerini savuşturmak istermiş gibi silkindi. Yüzü bir darbeye hazırlanırmış gibi kararlıydı. "Düşündüğün şeyleri diğer herkesten sakladığın gibi benden asla saklayamazsın, Moiraine. Bana söyleyecek başka şeylerin var, hiçbiri de iyi değil."

Moiraine, yanıt yerine kemerindeki deri keseyi alıp içindekileri masaya boşalttı. Görünüşte parlak siyah beyaz renklerde kırık çömlek parçaları yığınıydı.

Amyrlin Makamı, parçalardan birine merakla dokundu ve soluğu kesildi. *"Cuendillar."*

"Yürektaşı," diye onayladı Moiraine. *Cuendillar* yapımının sırrı, Dünyanın Kırılışı sırasında kaybedilmişti, ama yürektaşından yapılanlar felaketten sağlam çıkmıştı. Toprak tarafından yutulan veya denize gömülenler bile sağlam kalmıştı; öyle olmaları gerekiyordu.

Tamamlandıktan sonra hiçbir güç *cuendillar*'ı kıramazdı; yürektaşına yöneltilen Tek Güç bile onu sadece güçlendirmeye yarardı. Ancak bir güç bunu *kırmıştı*.

Amyrlin, parçaları aceleyle bir araya getirdi. Bir araya geldiklerinde bir erkek eli büyüklüğünde yarısı katrandan kara, diğer yarısı kardan beyaz, renkleri yıllarla solmamış yılankavi bir çizgiyle birbirlerine kavuşan bir disk ortaya çıktı. Dünyanın Kırılışı'ndan önceki, erkekler ve kadınların Güç'ü beraberce kullandığı zamanlardaki kadim Aes Sedai simgesi. Bunun yarısına artık Tar Valon Alevi deniyordu; diğeri, Ejderin Dişi ise, içeridekileri melanetle suçlamak üzere kapılara çiziliyordu. Bunun gibi yalnızca yedi disk yapılmıştı; yürektaşından yapılan her şey Beyaz Kule'de kaydedilirdi ve bu yedi de hepsinden çok hatırlanırdı. Siuan Sanche, ona yastığındaki bir engerek yılanına nasıl bakarsa, öyle baktı.

"Karanlık Varlık'ın zindanının mühürlerinden biri," dedi nihayet tereddütle. Amyrlin Makamı işte bu yedi mührün bekçisiydi. Dünyadan gizli olan sır, dünya bunu düşünürse elbet, Trolloc Savaşları'ndan beri hiçbir Amyrlin Makamı'nın mühürlerden herhangi birinin yerini bilmediğiydi.

"Karanlık Varlık'ın hareketlenmekte olduğunu biliyoruz, Siuan. Zindanının sonsuza dek mühürlü kalamayacağını biliyoruz. İnsanların işleri asla Yaratıcı'nın işlerine denk olamaz. Onun dünyaya yeniden dokunduğunu biliyoruz, Işık'a şükürler olsun ki, sadece dolaylı da olsa. Karanlıkdostları ürüyor ve daha on yıl önce kötü bildiğimiz şeyler artık her gün yapılanların yanında birer kapris gibi kalıyor."

"Mühürler şimdiden kırılmaya başladıysa... Hiç zamanımız kalmamış olabilir."

"Çok az. Ama bu kadarı da yeterli olabilir. Olmak zorunda."

Amyrlin, çatlamış mühre dokundu ve kendisini konuşmaya zorluyormuş gibi sesi boğuklaştı. "Çocuğu Karşılama sırasında avluda gördüm, biliyorsun. *Ta'veren*'leri görmek, Yetilerimden biridir. Bugünlerde nadir bulunan bir Yeti, *ta'veren*'lerden bile nadir ve kesinlikle pek işe yaramıyor. Uzun boylu, hayli yakışıklı bir genç adam. Herhangi bir şehirde göreceğin herhangi bir genç adamdan pek de farklı değil." Durup nefes aldı. "Moiraine, güneş gibi parlıyordu. Yaşamımda korktuğum çok az olmuştur, ama onu görmek kanımı dondurdu. Büzülüp saklanmak, haykırmak istedim. Güçbela konuşabildim. O kadar az şey söyledim ki, Agelmar ona kızdığımı sandı. O genç adam... yirmi yıldır aradığımız kişi o."

Sesinde bir soru tonu vardı. Moiraine ona yanıt verdi. “Öyle.”

“Emin misin? Yapabiliyor mu?.. Tek Güç’e... yönlendirebiliyor mu?”

Ağzı sözcüklerle kasılmıştı ve Moiraine de aynı gerginliği, içindeki bir burulma, yüreğini kavrayan bir soğukluk gibi hissediyordu. Ancak yüzü sakindi. “Olabiliyor.” Tek Güç’ü kullanabilen bir erkek. Bu hiçbir Aes Sedai’nin korku duymadan tasavvur edemeyeceği bir şeydi. Bu, tüm dünyanın korktuğu bir şeydi. *Bense bunu dünyaya salacağım.* “Rand al’Thor, dünyanın önünde Yenidendoğan Ejder olarak çıkacak.”

Amyrlin ürperdi. “Rand al’Thor. Bu yüreklere korku salacak ve dünyayı ateşe verecek bir isim gibi gelmiyor kulağa.” Tekrar ürperdi ve kollarını hızlı hızlı ovaladı, ama gözlerinde aniden kararlı bir ışık belirdi. “Eğer oysa, gerçekten de yeterince zamanımız olabilir. Ama burada güvende mi? Yanımda iki Kızıl kardeş var ve artık Yeşil veya Sarılar namına da konuşamıyorum. Işık kavursun beni, bu meselede hiçbiri namına konuşamam. Verin ile Serafelle bile çocuk odasında kızıl yılan görmüş gibi üzerine atlarlar.”

“Halihazırda güvende.”

Amyrlin, onun daha fazlasını söylemesini bekledi. Sessizlik uzadı da uzadı, sonunda söyleyemeyeceği anlaşıldı. Nihayet Amyrlin, “Eski planımızın işe yaramaz durumda olduğunu söylüyorsun. Şimdiki önerin nedir?” diye sordu.

“Ona, artık onunla ilgilenmediğim, nereye gittiğini umursamadığım izlenimini kasten verdim.” Amyrlin ağzını açarken elini kaldırdı. “Bu gerekliydi, Siuan. Rand al’Thor Manetheren’in inatçı kanının her damarda aktığı İki Nehir’de yetişti ve kendi kanı Manetheren’in kanıyla kıyaslandığında kilin yanında kaya gibi kalır. Nazik muamele görmeli, aksi halde istediğimiz yön dışında her yöne fırlayacaktır.”

“O halde ona yeni doğmuş bir bebek gibi davranırız. İhtiyacımız olanın bu olduğunu düşünüyorsan onu kundaklara sarıp ayak parmaklarıyla oynarız. Ama kısa vadede bu hangi amaca hizmet eder?”

“İki arkadaşı Matrim Cauthon ve Perrin Aybara, İki Nehir’in tanınmamışlığına tekrar gömülmeden önce dünyayı görmeye hazır. Tekrar gömülebilirlerse tabii; Rand kadar olmasa da, onlar da *ta’veren.* Onları Valere Borusu’nu Illian’a götürmeye ikna edeceğim.” Kaşlarını çatarak durakladı. “Mat’le ilgili bir... sorun var. Shadar Logoth’tan alınmış bir hançer taşıyor.”

“Shadar Logoth! Işık adına, onu neden oranın yakınına götürdün ki? Oranın her taşı yozlaşmıştır. Güvenle alınabilecek tek bir çakıltaşı yoktur. Işık yardımcımız olsun, Mordeth çocuğa dokunduysa...” Amyrlin’in sesi, boğuluyormuş gibi geliyordu. “Bu olduysa, dünya yok olmaya mahkûm, demektir.”

“Ama olmadı, Siuan. Yaptığımız şeyleri gerekli olduğu için yaparız; bu da gerekliydi. Mat’in diğerlerine bulaştırmaması için gerekeni yaptım, ama hançeri ben öğrenmeden önce uzun zaman taşımış. Aradaki bağlantı hâlâ orada. Onu Tar Valon’a götürüp iyileştirmem gerektiğini düşünmüştüm, ama etrafta bu kadar çok kardeş varken, burada da yapılabilir. Karanlıkdostu olmayan yerde Karanlıkdostu görmeyeceğine güvendiğin birkaçı varsa elbette. Benim *angreal*’imi kullanarak sen, ben ve diğer iki kişi yeterli olur.”

“Biri Leane olabilir, diğerini de bulabilirim.” Amyrlin aniden ekşi ekşi gülümsedi. “Salon o *angreal*’i geri istiyor, Moiraine. Onlardan fazla kalmadı, sen de şimdi... güvenilmez sayılıyorsun.”

Moiraine gülümsedi, ama gözleriyle değil. “İşim bitmeden önce benim hakkımda daha kötü düşünmeye başlayacaklar. Mat, Boru efsanesinin böyle büyük bir parçası olma fırsatına balıklama atlayacaktır; Perrin’i ikna etmek de zor olmasa gerek. Aklını kendi sorunlarından uzak tutacak bir şeye ihtiyacı var. Rand, kendisinin ne olduğunu biliyor –en azından kısmen, biraz– ve doğal olarak, bundan korkuyor. Başını alıp kimseye zarar veremeyeceği bir yerlere gitmek istiyor. Güç’ü bir daha asla kullanmayacağını söylüyor, ama onu durduramayacağından korkuyor.”

“Korksa da yeridir. Su içmekten vazgeçmeye çalışsa da aynı şey.”

“Tastamam öyle. Aes Sedailerden de kurtulmak istiyor.” Moiraine’in yüzünde ufak, keyifsiz bir gülümseme belirdi. “Aes Sedaileri geride bırakıp dostlarıyla bir süre daha birlikte kalma fırsatı ona sunulduğunda, Mat kadar hevesli olsa gerektir.”

“Ama Aes Sedaileri nasıl geride bırakıyor ki? Senin mutlaka onunla birlikte gitmen gerek. Onu şimdi kaybedemeyiz, Moiraine.”

“Onunla birlikte gidemem.” *Fal Dara’dan Illian’a kadar uzun bir yol var, ama daha şimdiden o kadar yol geldi neredeyse.* “Bir süre yularını gevşetmek gerek. Bunun çaresi yok. Eski giysilerinin hepsini yaktırdım. Eskiden giydiklerinin ufak bir parçasının bile yanlış ellere düşmesi riski çok büyüktü. Ayrılmadan önce onları arındıracağım; bunun yapıldığını fark bile etmeyecekler. Bu yolla izlenme olasılıkları olmayacak ve o türden diğer

yegâne tehdit burada, zindanda kilit altında.” Onaylama anlamında başını eğmeye başlamış olan Amyrlin yarı yolda durarak ona soran bir bakış attı, ama Moiraine durmadı. “Elimden geldiği kadar güvenli yolculuk edecekler, Siuan. Rand, Illian’da bana ihtiyaç duyduğunda da, Boru’yu Dokuzlar Konseyi’ne ve Meclis’e sunacak kişinin o olmasını sağlayacağım. Illian’daki her şeyle ilgileneceğim. Siuan, Illianlılar, Valere Borusu’nu taşıyarak gelse Ejder’in, hatta Ba’alzamon’un peşinden bile giderler; Av için toplananların çoğu gibi. Uluslar ona karşı birleşene dek gerçek Yenidendoğan Ejder’in kendisine taraftar toplamasına gerek olmayacak. İşe etrafında toplanmış bir ulus ve arkasında bir orduyla başlayacak.”

Amyrlin tekrar koltuğuna çöktü, ama aniden öne eğildi. Bitkinlik ve ümit arasında kalmış gibiydi. “Ama kendisini ilan edecek mi? Şayet korkuyorsa... Işık biliyor ki, korkmakta hakkı var, Moiraine, ama kendilerine Ejder diyen erkekler iktidarı *ister.* Eğer istemiyorsa...”

“Kendi istese de istemese de Ejderliğinin ilan edilmesini sağlayacak araçlara sahibim. Ben bir şekilde başarısız olsam bile Desen’in bizzat kendisi, o istese de istemese de Ejderliğinin ilan edilmesini sağlayacaktır. Onun *ta’veren* olduğunu unutma, Siuan. Bir mum fitili alevi üzerinde ne kadar söz sahibiyse, o da kendi kaderi üzerinde o kadar söz sahibi.”

Amyrlin içini çekti. “Bu riskli, Moiraine. Ama babam, ‘Kızım, işini şansa bırakmazsan, asla bakır metelik kazanmazsın,’ derdi. Yapacak planlarımız var. Otur; bu iş çabuk bitmez. Şarapla peynir getirteyim.”

Moiraine başını iki yana salladı. “Zaten baş başa çok uzun kapalı kaldık. Birisi içeriyi dinlemeye çalışıp senin Engelini keşfettiyse, şimdiden meraklanmaya başlamışlardır. Riske değmez. Yarın başka bir toplantı ayarlayabiliriz.” *Üstelik, en sevgili dostum, sana her şeyi anlatamam ve senden herhangi bir şey sakladığımı öğrenme riskine atılamam.*

“Sanırım haklısın. Ama yarın ilk iş. Bilmem gereken o kadar çok şey var ki...”

“Sabah,” diye kabul etti Moiraine. Amyrlin ayağa kalktı ve tekrar kucaklaştılar. “Sabahleyin sana bilmen gereken her şeyi anlatırım.”

Leane, bekleme odasına çıkan Moiraine’e sert bir bakış attıktan sonra Amyrlin’in odasına koştu. Moiraine, Amyrlin’in meşhur haşlamalarından birine –ne kadar güçlü bir iradeye sahip olurlarsa olsunlar kadınların çoğu bunlardan gözleri irileşmiş ve dizleri tutmaz bir halde çıkardı– maruz kalmış gibi uslandırılmış bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı, ama bu ona yabancıydı. Her şeyden çok öfkeli görünüyor, bu da aynı amaca hizmet

ediyordu. Dış odadaki kadınların ancak hayal meyal farkındaydı; o içeri girdikten sonra bazılarının gidip bazılarının geldiğini düşünüyordu, ama onlara doğru dürüst bakmıyordu bile. Vakit geç oluyordu ve sabah olmadan önce yapılacak çok şey vardı. Amyrlin Makamı'yla tekrar konuşmadan önce yapılacak çok şey vardı.

Adımlarını hızlandırarak kalenin içlerine ilerledi.

Sütun, Tarabon gecesinin içinden koşumların tıngırtısı eşliğinde giderek büyüyen ayın altında, etkileyici bir görüntü oluşturdu. İyi atlara binmiş, beyaz yelek ve pelerinler, cilalı zırhlar içinde, katar katar ikmal arabaları, baytarlar ve yedek atlarını getiren seyisleriyle birlikte tam iki bin Işığın Evladı. Bu seyrek ormanlı topraklarda köyler vardı, ama yolları geride bırakmışlar, çiftçilerin tarlalarından bile uzak durmuşlardı. Tarabon'un kuzey sınırının yakınında, Almoth Ovası'nın kıyısındaki minicik bir köyde... biriyle buluşacaklardı.

Adamlarının önünde at süren Geofram Bornhald, bütün bunların ne olduğunu merak ediyordu. Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı Pedron Niall ile Amador'da yaptığı görüşmeyi çok iyi hatırlıyordu, ama orada çok az şey öğrenmişti.

"Yalnızız, Geofram," demişti ak saçlı adam. Sesi ihtiyarlıktan incelmişti ve saz gibi ötüyordu. "Sana ant içirdiğimi hatırlıyorum, ne kadar... otuz altı yıl önceydi, herhalde."

Bornhald doğruldu. "Lord Kumandan Yüzbaşım, neden Caemlyn'den, üstelik de böylesine acilen çağrıldığımı öğrenebilir miyim? Hafif bir iteklemeyle Morgase devrilebilirdi. Andor'da Tar Valon'la yürütülen işlere bizim açımızdan bakan Evler var ve tahtta hak iddia etmeye hazırlar. Yetkilerimi Eamon Valda'ya devrettim, ama Kız-Veliaht'ı Tar Valon'a kadar izlemeye hevesli görünüyordu. Adamın kızı kaçırdığını, hatta Tar Valon'a saldırdığını duyarsam hiç şaşırmam." Ve Bornhald'ın oğlu Dairi, Bornhald'ın geri çağrılmasından hemen önce gelmişti. Dairi gayretle doluydu. Zaman zaman çok. fazla gayretle. Valda'nın önerdiği her şeye körlemesine atlayacak kadar.

"Valda Işık'ta yürüyor, Geofram. Ama sen Evlatların içindeki en iyi savaş kumandanısın. Bulabildiğin en iyi adamlardan tam bir lejyon toplayacak ve onları, konuşabilecek bir dile bağlı her türlü gözden sakınarak Tarabon'a götüreceksin. Gözler görürse bunun gibi tüm diller susturulmalı."

Bornhald tereddüt etti. Bir aradaki elli, hatta yüz Evlat bile herhangi bir toprağa sorular, en azından açıkça soruları sorular olmadan girebilirdi, ama tam bir lejyon... "Savaş mı var, Lord Kumandan Yüzbaşım? Sokaklarda birtakım söylentiler var. Daha çok Artur Şahinkanadı'nın ordularının geri dönüşü hakkında çılgınca söylentiler." İhtiyar adam konuşmadı. "Kral..."

"Evlatlara komuta etmiyor, Lord Kumandan Yüzbaşım." Lord Kumandan Yüzbaşı'nın sesinde ilk defa bir sertlik vardı. "Ben ediyorum. Bırak Kral sarayında oturup en iyi bildiği şeyi yapsın. Hiçbir şeyi. Alcruna denen bir köyde karşılanacak ve nihai emirlerini alacaksın. Lejyonunun üç gün içinde yola çıkmasını bekliyorum. Şimdi git, Geofram. Yapılacak işlerin var."

Bornhald kaşlarını çattı. "Affınızı dilerim, Lord Kumandan Yüzbaşım, ama beni karşılayacak olan kim? Neden Tarabon'la savaşa girme riskine atılıyorum?"

"Alcruna'ya ulaştığında sana söylenmesi gerekenler söylenecek." Lord Kumandan Yüzbaşı birden yaşından da yaşlı göründü. Dalgınlıkla Evlatların altın güneşi kocaman işlenmiş tuniğini çekiştirdi. "Senin bildiklerinin ötesinde güçler iş başında, Geofram. Hatta bilebileceğinin *ötesinde. Adamlarını çabuk seç. Şimdi git. Bana başka soru sorma. Işık seninle birlikte gitsin."*

Şimdi Bornhald eyerinde doğrulup sırtındaki bir kuluncu gidermeye çalışıyordu. *Yaşlanıyorum,* diye düşündü. Eyer üzerinde bir gün bir gece geçirip atlara su vermek için iki mola verdikten sonra saçlarındaki her ak saç telini hissediyordu. Bunu birkaç yıl önce fark bile etmezdi. *Hiç değilse hiçbir masumu öldürmedim.* Karanlıkdostlarına Işık andı içmiş adamların hepsi kadar haşin davranabilirdi –Karanlıkdostları tüm dünyayı Gölge'nin altına çekmeden önce durdurulmalıydı– ama önce onların birer Karanlıkdostu olduğundan emin olmalıydı. Yanında bu kadar çok adam varken, taşrada bile Tarabonluların gözlerinden uzak durmak zor olmuş, ama bunu başarmıştı. Hiçbir dilin susturulmasına gerek kalmamıştı.

Gönderdiği keşif erleri geri döndüler ve arkalarından beyaz pelerinler içinde, bazıları sütunun başındaki herkesin gece görüşünü mahveden meşaleler taşıyan başka adamlar geldi. Bornhald bir küfür mırıldanarak onunla buluşmaya gelenleri incelerken durmalarını emretti.

Adamların pelerinlerinde her Işığın Evladı'nda olduğu gibi onun pelerininde de bulunan altın güneşten vardı, liderlerinde ise güneşin altında

Bornhald'ınkine denk altından rütbe düğümleri bulunuyordu. Ama güneşlerin ardında kırmızı çoban değnekleri vardı. Sorgucular sıcak demirler, cımbızlar ve damlayan suyla Karanlıkdostlarından itirafları zorla çekip alırdı, ama onların daha işe başlamadan suça karar verdiklerini söyleyenler vardı. Geofram Bornhald da bunu söyleyenlerden biriydi.

Buraya Sorgucularla buluşmaya mı gönderildim?

"Seni bekliyorduk, Lord Kumandan Bornhald," dedi lider haşin bir sesle. Gözlerinde her Sorgucu'da olan bir kendinden eminlik taşıyan uzun boylu, kanca burunlu bir adamdı. "Daha kısa zamanda gelebilirdiniz. Ben Tarabon'da Işığın Eli'ne komuta eden Jaichim Carridin'den sonra gelen Einor Saren'im." Işığın Eli –gerçeği kazarak çıkaran el– diyorlardı. Sorgucu ismini sevmiyorlardı. "Köyde bir köprü var. Adamlarını oradan geçir. Handa konuşacağız. Şaşırtıcı derecede rahat."

"Bizzat Lord Kumandan Yüzbaşı bana tüm gözlerden sakınmamı söyledi."

"Köy... sakinleştirildi. Şimdi adamlarını ilerlet. Şimdi komuta bende. Şüphen varsa elimde Lord Kumandan Yüzbaşı'nın mührünü taşıyan emirler var."

Bornhald, gırtlağında yükselen hırlamayı bastırdı. Sakinleştirilmiş. Cesetlerin köyün dışına mı yığıldığını yoksa nehre mi atıldığını merak etti. Bir köyün tamamını gizlilik için öldürmeye yetecek kadar ruhsuz, cesetleri de akıntıda sürüklenip yaptıkları işi Alcruna'dan Tanchico'ya kadar borazanla duyuracak kadar aptal olmak tam Sorgculara göreydi. "Benim şüphe duyduğum konu neden iki bin adamla birlikte Tarabon'da olduğum, Sorgucu."

Saren'in yüzü kasıldı, ama sesi hâlâ haşin ve buyurgandı. "Bu basit, Lord Kumandan. Almoth Ovası üzerinde bir belediye başkanı veya Kasaba Kurulu'ndan ileri bir yetkiye sahip kimsenin bulunmadığı kasaba ve köyler var. Işık'a getirilmelerinin vakti geldi de geçiyor. Bu yerlerde pek çok Karanlıkdostu olur."

Bornhald'ın atı ayağını yere vurdu. "Bir lejyonun tamamını Tarabon içinden gizlice geçirmemin nedeninin birkaç düzensiz köydeki birkaç Karanlıkdostunu saklandıkları yerden çıkarmak olduğunu mu söylüyorsun, Saren?"

"Sana söyleneni yapmak için buradasın, Bornhald. Işık'ın işini yapmak için! Yoksa Işık'tan kayıp uzaklaşıyor musun?" Saren'in gülümsemesi yüz buruşturmadan farksızdı. "Aradığın savaşsa, buna şansın olabilir.

Yabancıların Tümentepe'de büyük bir kuvveti var, Tarabon ve Arad Doman'ın kendi ağız dalaşlarına birlikte çalışabilecek kadar ara verseler dahi barındırabileceğinden daha büyük. Yabancılar engelleri aşarsa, başa çıkamayacağın kadar dövüşle karşılaşacaksın. Tarabonlular yabancıların birer canavar, Karanlık Varlık'ın yaratıkları olduğunu iddia ediyor. Bazıları yanlarında onlar için savaşan Aes Sedailer bulunduğunu söylüyor. Bu yabancılar *gerçekten* Karanlıkdostları ise, onlarla da ilgilenilmesi gerekecek. Sırası gelince."

Bir an Bornhald nefes almayı kesti. "O halde söylentiler doğru. Artur Şahinkanadı'nın orduları geri döndü."

"Yabancılar," dedi Saren tekdüze bir biçimde. Onlardan bahsettiğine pişman bir hali vardı. "Yabancılar ve her nereden geldiyseler, muhtemelen Karanlıkdostları. Bizim bildiğimiz, senin de bilmen gereken sadece bu. Şu an seni ilgilendirmiyorlar. Zaman harcıyoruz. Adamlarını nehirden geçir, Bornhald. Sana emirleri köyde vereceğim." Atını çevirdi ve eteklerinde at süren meşale tutucularıyla birlikte geldiği yöne dörtnala atını sürdü.

Bornhald, gece görüşünün gelişini hızlandırmak için gözlerini kapadı. *Oyun tahtasındaki taşlar gibi kullanılıyoruz.* "Byar!" Yardımcısı yanında belirip Lord Kumandan karşısında esas duruşa geçerken gözlerini açtı. Sıska yüzlü adamın yüzünde Sorgucu'nunkine yakın bir ışık vardı, ama buna rağmen yine de iyi bir askerdi. "İleride bir köprü var. Lejyonu nehirden geçirip kamp kur. Elimden geldiği kadar çabuk yanına geleceğim."

Dizginlerini topladı ve atını Sorgucu'nun gittiği yöne doğru sürdü. *Oyun tahtasındaki taşlar. Ama bizi oynatan kim? Ve neden?*

Liandrin, kadınların odalarından geçerken ikindinin gölgeleri yerlerini akşama bıraktı. Ok menfezlerinin ardındaki karanlık büyüdü ve koridordaki lambaların ışığına sıkı sıkı sarılmaya başladı. Alacakaranlık son zamanlarda Liandrin için sıkıntılı bir zaman olmuştu. Şafakta gün doğuyordu, alacakaranlığın geceyi doğurduğu gibi, ancak şafakta gece, alacakaranlıkta da gün ölüyordu. Karanlık Varlık'ın gücünün kökü ölümdeydi; ölümden güç alıyordu ve bu zamanlarda Liandrin onun kudretinin kımıldandığını hissedebiliyordu. En azından bir şey yarı karanlıkta kımıldanıyordu. Yeterince çabuk dönerse yakalayabileceğine neredeyse emin olduğu, yeterince dikkatle bakarsa görebileceğine emin olduğu bir şey.

Siyah ve altın renklere bürünmüş kadın hizmetkârlar, o geçerken reverans yaptılar, ama onlara karşılık vermedi. Gözleri tam ileriye dikilmişti

ve onları görmedi.
Aradığı kapıya gelince koridorda sağına soluna çabucak göz gezdirdi. Ortalıkta yalnızca hizmetçi kadınlar görünüyordu; elbette, hiç erkek yoktu. Kapıyı iterek açtı ve kapıyı çalmadan içeri girdi.
Leydi Amalisa'nın dairesinin dış odası aydınlıktı ve şöminedeki harlı bir ateş, Shienar gecesini uzak tutuyordu. Amalisa ile leydileri, odanın içinde, koltuklarda ve üst üste dizilmiş halılarda oturmuş, içlerinden birinin ayakta durarak onlara okuduklarını dinliyorlardı. Okuduğu, Teven Aerwin tarafından yazılmış, erkeklerin kadınlara, kadınların da erkeklere karşı nasıl davranmaları gerektiğini anlattığı söylenen, *Şahin ile Arıkuşunun Dansı* adlı bir kitaptı. Liandrin'in ağzı büzüldü; o bu kitabı kesinlikle okumamıştı, ama kitap hakkında ihtiyaç duyduğu kadarını duymuştu. Amalisa ile leydileri her beyanı birer kahkaha tufanıyla karşılıyor, birbirlerinin üzerine yıkıla yıkıla, topuklarını kız çocukları gibi halıya vura vura gülüyorlardı.
Liandrin'in varlığını ilk fark eden, kitabı okuyan kadın oldu. Gözlerini hayretle açarak okumayı kesti. Diğerleri onun baktığı yere döndüler ve kahkahaların yerini sessizlik aldı. Amalisa dışındakilerin hepsi ayağa fırlayarak saçlarını ve eteklerini aceleyle düzeltmeye başladılar.
Leydi Amalisa zarafetle ve gülümseyerek ayağa kalktı. "Varlığınızla bize şeref verdiniz, Liandrin. Bu son derece hoş bir sürpriz. Sizi yarından önce beklemiyorduk. Uzun yolculuğunuzdan sonra dinlenmek isteyeceğinizi san-"
Liandrin sözünü sertçe keserek ortaya konuştu. "Leydi Amalisa'yla yalnız konuşmak istiyorum. Hepiniz gideceksiniz. Şimdi."
Bir anlık hayret dolu bir sessizlikten sonra, diğer kadınlar Amalisa'ya veda ettiler. Tek tek Liandrin'e reverans yaptılar, ama o, kadınlara karşılık vermedi. Dümdüz önüne, boşluğa bakmaya devam etmesine rağmen onları yine de görüp duyuyordu. Aes Sedai'nin haletinahiyesi karşısında duyulan boğuk bir huzursuzlukla sunulan saygı ifadeleri. Liandrin onlar orada yokmuş gibi davrandığında yere indirilen bakışlar. Onun yanından sıkışarak geçip, etekleri onun eteğine değmesin diye sakarca geri durmaya çalışarak kapıya yollandılar.
Kapı en sonuncusunun arkasından kapandığında, Amalisa, "Liandrin, anlamıyo-" dedi.
"Işık'ta mı yürüyorsun, kızım?" Burada ona kardeş deme aptallığı yapılmayacaktı. Diğer kadın, Liandrin'den birkaç yıl büyüktü, ama kadim

usuller uygulanacaktı. Ne kadar uzun zamandır unutulmuş olurlarsa olsunlar, hatırlanmalarının zamanı gelmişti.

Ancak soru ağzından çıkar çıkmaz Liandrin bir hata yaptığını anladı. Bu bir Aes Sedai'den geldiğinde kuşku ve endişeye mahal vermesi kesin bir soruydu, ama Amalisa'nın sırtı kaskatı oldu ve yüzü sertleşti.

"Bu bir hakarettir, Liandrin Sedai. Ben soylu bir Ev'den ve askerlerin kanından gelen bir Shienarlıyım. Soyum Shienar var olmadan önce dahi Gölge'yle savaşıyordu, üç bin yıldır hiç teklemeden, bir gün bile zaaf göstermeden."

Liandrin saldırı noktasını değiştirdi, ama geri çekilmedi. Geniş adımlarla odayı aşarak şömine rafında duran *Şahin ile Arıkuşunun Dansı*'nı aldı ve bakmadan elinde tarttı. "Tüm ülkelerden çok Shienar'da, kızım, Işığın kıymetli olması ve Gölge'den korkulması gerekir." Kitabı rahat bir tavırla ateşe attı. Ateş, içine kum ve reçineli bir kütük atılmışçasına havaya fırladı ve bacayı yalarken gümbürdediler. Aynı anda odadaki lambaların her biri alevlenerek tıslamaya ve odayı ışığa boğacak kadar harla yanmaya başladılar. "En çok burada. Burada, yozlaşmanın beklediği kahrolası Afet'in bu denli yakınında. Işık'ta yürüdüğünü sanan birinin dahi, Gölge tarafından yozlaştırılabileceği bu yerde."

Amalisa'nın alnında ter damlaları belirdi. Kitabı namına itiraz etmek üzere kaldırdığı eli, ağır ağır yana düştü. Yüz hatlarında hâlâ kararlılık vardı, ama Liandrin onun yutkunduğunu ve ayaklarının yeri değiştirdiğini gördü. "Anlamıyorum, Liandrin Sedai. Kitap yüzünden mi? Sadece budalalıktan ibaretti o."

Sesinde hafif bir titreme vardı. *İyi.* Ateşler daha da yükselip ısınarak odayı gölgesiz öğle vakti gibi aydınlatırken, cam lambaların fanusları çatırdadı. Amalisa bir direk kadar katı duruyordu, gözlerini kırpmamaya çalışırken yüzü gergindi.

"Budala olan sensin, kızım. Ben kitapları umursamıyorum. Burada erkekler Afet'e giriyor ve onun yozluğunda yürüyorlar. Gölge'nin ta içinde. Neden bu yozluğun içlerine sızmasına şaşıyorsun ki? İsteseler de istemeseler de, bu olabilir. Sence Amyrlin Makamı neden bizzat geldi?"

"Hayır." Nefesi kesilmişti.

"Ben Kızıllardanım, kızım," dedi Liandrin acımasızca. "Yozlaşmış olan tüm erkekleri avlarım."

"Anlamıyorum."

“Sırf Tek Güç’ü deneyen o menfurları değil. Yozlaşmış olan tüm erkekleri. Yerde ve gökte ararım onları.”

“Anlamıyorum...” Amalisa kararsızlıkla dudaklarını yaladı ve kendisini toparlamak için gözle görülür bir çaba sarf etti. “Anlamıyorum, Liandrin Sedai. Lütfen...”

“Yerden bile önce, gökte.”

“Hayır!” Amalisa görünmeyen bir destek ortadan kaybolmuşçasına dizlerinin üzerine yığıldı ve başı düştü. “Lütfen, Liandrin Sedai, Agelmar’ı kastetmediğinizi söyleyin. O olamaz.”

O kuşku ve kafa karışıklığı anında Liandrin darbesini indirdi. Hareket etmedi, ama Tek Güç’le hamle etti. Amalisa’nın soluğu kesildi ve bir yerine iğne batırılmış gibi havaya sıçradı ve Liandrin’in şımarık ağzı bir gülümsemeyle büküldü.

Bu, çocukluktan beri kendi özel numarası, yetenekleri arasında ilk öğrendiğiydi. Çömezler Sorumlusu bunu keşfeder keşfetmez yasaklamıştı, ama Liandrin için bu sadece onu kıskananlardan gizlemesi gereken şeylere bir tanesinin daha eklendiği anlamına geliyordu.

Öne yürüyerek Amalisa’nın çenesini tutup kaldırdı. Kadını kaskatı yapan maden hâlâ oradaydı, ama artık daha değersiz, doğru basınçların altında şekillenebilen bir madendi. Amalisa’nın göz pınarlarından yaşlar süzülüyor, yanaklarında parıldıyordu. Liandrin ateşlerin normale dönmesine izin verdi; artık öylesine gerek yoktu. Sözlerini yumuşattı, ama sesi çelik kadar aman vermezdi.

“Kızım, seninle Agelmar’ın Karanlıkdostları olarak halkın önüne atılmanızı kimse istemez. Sana yardım edeceğim, ama senin de bana yardım etmen gerek.”

“Size y-yardım etmek mi?” Amalisa ellerini şakaklarına götürdü; kafası karışmış gibi bir hali vardı. “Lütfen, Liandrin Sedai, ben... anlamıyorum. O kadar... o kadar...”

Bu kusursuz bir yetenek değildi; Liandrin kimseyi istediği şeyi yapmaya zorlayamıyordu; gerçi bunu denememiş de değildi; hem de nasıl denemişti. Ama onları kendi savlarına karşı açık bir hale sokabilir, kendisine inanmak istemelerini, haklı olduğuna her şeyden çok inanmak istemelerini sağlayabilirdi.

“İtaat et, kızım. İtaat edersen kimsenin sen ve Agelmar’dan Karanlıkdostları olarak bahsetmeyeceğine dair sana söz veririm. Caddelerde çırılçıplak sürüklenmeyecek, halkın sizi önce paramparça etmediği

durumda şehirden dövülerek sürülmeyeceksiniz. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?”

“Evet, Liandrin Sedai, evet. Dediklerinizi yapacak ve size gerçekleri söyleyeceğim.”

Liandrin doğrularak diğer kadına tepeden baktı. Leydi Amalisa olduğu yerde kaldı, dizlerinin üzerinde, yüzü bir çocuğun, yatıştırılmak ve kendisinden akıllı ve güçlü birinden yardım görmeyi bekleyen bir çocuğunki kadar açıktı. Liandrin’e göre bunda doğru bir yan vardı. Erkekler ve kadınlar, krallar ve kraliçelerin karşısında diz çökerken bir Aes Sedai karşısında basit bir eğilme veya diz kırmanın yeterli görülmesini hiç anlamazdı zaten. *Benim gücüm hangi kraliçenin içinde var?* Ağzı öfkeyle büküldü ve Amalisa ürperdi.

“Huzurlu ol, kızım. Seni cezalandırmaya değil, sana yardım etmeye geldim. Yalnızca hak edenler cezalandırılır. Benimle konuş ve yalnızca gerçeği söyle.”

“Öyle yapacağım, Liandrin Sedai. Evim ve şerefim üzerine yemin ederim.”

“Moiraine Fal Dara’ya bir Karanlıkdostuyla birlikte geldi.”

Amalisa, şaşkınlığını belli edemeyecek kadar korkmuştu. “Ah, hayır, Liandrin Sedai. Hayır. O adam daha sonra geldi. Şimdi zindanlarda.”

“Daha sonra, diyorsun. Ama onunla sık sık konuştuğu doğru, değil mi? Sık sık bu Karanlıkdostunun yanında bulunduğu? Baş başa?”

“B-bazen, Liandrin Sedai. Sadece bazen. Adamın buraya neden geldiğini öğrenmek istiyor. Moiraine Sedai-” Liandrin elini sertçe kaldırdı ve Amalisa söyleyeceği şey neyse yuttu.

“Moiraine’in yanında üç genç adam vardı. Bunu *biliyorum.* Onlar nerede? Odalarına gittim, ama hiçbir yerde yoklar.”

“Ben-ben bilmiyorum, Liandrin Sedai. İyi çocuklara benziyorlar. Onların Karanlıkdostları olduğunu düşünmüyorsunuzdur, herhalde.”

“Hayır, Karanlıkdostları değil. Daha beter. Karanlıkdostlarından çok daha tehlikeli, kızım. Tüm dünya için bir tehlike onlar. Bulunmaları gerekiyor. Hizmetkârlarına, leydilerine kaleyi arama emrini vereceksin, sen de bunu yapacaksın. Her çatlak ve gediği. Bu konuyla sen bizzat ilgileneceksin. Bizzat! Ve benim söylediklerim dışında kimseye bu konudan bahsetmeyeceksin. Başka kimse bunu bilemez. Kimse. Bu genç adamlar Fal Dara’dan gizlilik içinde alınıp Tar Valon’a götürülmeli. Tam bir gizlilik içinde.”

“Nasıl emrederseniz, Liandrin Sedai. Ama gizliliğin neden gerekli olduğunu anlamıyorum. Buradaki hiç kimse bir Aes Sedai’nin işlerini engellemez.”

“Kara Ajah’ı duydun mu?”

Amalisa’nın gözleri şaşkınlık içinde irileşti ve Liandrin’den uzaklaşarak ellerini darbeden korumak istermiş gibi kaldırdı. “R-rezil bir söylenti, Liandrin Sedai. Karanlık Varlık’a hizmet eden h-hiç Aes Sedai yoktur. Buna inanmıyorum. Bana inanmanız gerek! Işığın altında, buna inanmadığıma y-yemin ediyorum. Şerefim ve Evim adına yemin ederim...”

Liandrin tepkisiz bir biçimde devam etmesine izin verdi, kadında kalan son gücün de, kendi sessizliğiyle birlikte akıp gidişini izledi. Aes Sedailerin Kara Ajah’ın gizli varlığına inandıklarını söyleyenler şöyle dursun, onlardan bahsedenlere bile çok, çok kızdıkları bilinirdi. Bundan sonra, iradesi çocukluktan kalma o numarayla zaten zayıflamış olan Amalisa, ellerinde kil gibi olacaktı. Bunun için tek bir darbe kalmıştı.

“Kara Ajah *gerçek*, kızım. Gerçek ve burada, Fal Dara’nın duvarlarının içinde.” Amalisa oracığa diz çöktü, ağzı açık kalmıştı. Kara Ajah. Aynı zamanda Karanlıkdostu olan Aes Sedailer. Bu neredeyse bizzat Karanlık Varlık’ın Fal Dara kalesinde yürüdüğünü öğrenmek kadar korkunçtu. Ama Liandrin, işi bununla bırakacak değildi. “Salonlarda yanından geçtiğin her Aes Sedai bir Kara kardeş olabilir. Buna yemin ederim. Sana bunların hangisi olduğunu söyleyemem, ama sen benim korumam altında olacaksın. Işık’ta yürür ve bana itaat edersen.”

“Edeceğim,” diye fısıldadı Amalisa boğuk bir sesle. “Edeceğim. Lütfen, Liandrin Sedai, lütfen ağabeyimi ve leydilerimi koruyacağınızı söyleyin...”

“Korunmayı hak edenleri koruyacağım. Sen kendinle meşgul ol, kızım. Ve yalnızca sana verdiğim emirleri düşün. Yalnızca bunu. Dünyanın kaderi buna bağlı, kızım. Diğer her şeyi unutman gerek.”

“Evet, Liandrin Sedai. Evet. Evet.”

Liandrin dönüp odayı geçti, kapıya gelene kadar da arkasına bakmadı. Amalisa hâlâ dizlerinin üzerindeydi, hâlâ onu tedirginlikle izliyordu. “Kalk, Leydim Amalisa.” Liandrin sesini tatlılaştırdı, içinde hissettiği alaycılığın sadece birazı vardı. *Kardeşmiş! Çömezliğe bir gün bile dayanamazdı. Emir verme kuvveti de ne çokmuş hani.* “Kalk.” Amalisa saatlerdir elleri ve ayakları bağlıymış gibi ağır, katı hareketlerle doğruldu. Nihayet ayaklandığında Liandrin’in çelikten sırtının tam gücüyle, “Dünyayı yarı

yolda bırakırsan, beni yarı yolda bırakırsan da zindandaki o sefil Karanlıkdostunun haline gıptayla bakacaksın," dedi.

Amalisa'nın yüzündeki ifadeden, Liandrin, herhangi bir başarısızlığın, kadının çaba göstermemesinden kaynaklanmayacağı kanaatine vardı.

Kapıyı arkasından çekip kapatan Liandrin aniden teninde bir karıncalanma hissetti. Nefesi kesilerek hızla arkasına dönüp loş koridora göz gezdirdi. Boştu. Ok menfezlerinin arkasında gece çökmüştü. Koridor boştu, ama gözlerin onu izlediğine emindi. Duvarlardaki lambaların arasında gölgeli koridor onunla alay ediyordu. Huzursuzca omuz silkti ve azimle koridorda yürümeye başladı. *Hayallere kapılıyorum. O kadar.*

Şimdiden gece çökmüştü ve şafaktan önce yapılacak çok şey vardı. Ona verilen emirler açıktı.

Birisi içeri bir meşale getirmediği sürece, saat ne olursa olsun zindanlarda kopkoyu bir karanlık hüküm sürerdi, ama Padan Fain, şiltesinin yanında oturmuş, yüzünde bir gülümsemeyle karanlığa bakıyordu. Diğer iki tutsağın uykularında homurdandığını, kâbus görerek mırıldandığını duyabiliyordu. Padan Fain bir şeyi, uzun zamandır beklemekte olduğu bir şeyi bekliyordu. Çok uzun zamandır. Ama daha çok beklemeyecekti.

Dıştaki muhafız odasının kapısı açılarak içeriyi ışıkla doldurdu ve kapıdaki bir silueti ortaya çıkardı.

Fain ayağa kalktı. "Sen ha! Beklediğim kişi değil." Hissetmediği bir kaygısızlıkla gerindi. Kan, damarlarında hızla akıyordu; denerse kalenin üzerinden atlayabileceğini düşünüyordu. "Herkes için sürprizler var, değil mi? Eh, gel bakalım. Gece ilerliyor ve bir ara uyumak istiyorum."

Hücresine bir lamba gelirken, Fain başını kaldırıp zindanın taş tavanının ötesinde görünmeyen, ancak hissedilen bir şeye sırıtarak baktı. "Daha bitmedi," diye fısıldadı. "Savaş asla bitmez."

6
Kara Kehanet

Çiftlik evi, dışarıdan gelen hiddetli darbelerin altında şiddetle titriyordu; kapının önündeki kalın sürgü, yuvasında sıçrıyordu. Kapının yanındaki pencerenin dışında, bir Trolloc'un kalın burunlu silueti hareket ediyordu. Dört bir yanda pencereler, dışarıda da başka gölgeli şekiller vardı. Ancak yeteri kadar gölgeli değil. Rand onları hâlâ seçebiliyordu.

Pencereler, diye düşündü çaresizce. Kapıdan geri çekilerek kılıcını iki eliyle önünde tuttu. *Kapı dayansa bile, pencereleri kırabilirler. Neden pencereleri denemiyorlar?*

Kulakları sağır eden madeni bir gıcırtıyla, kapı pervazındaki köşebentlerden biri kısmen yerinden koparak tahtadan bir parmak dışarı fırlamış çivilerin üzerinde sallanmaya başladı. Etrafına bakınarak kaçacak bir yer arandı, ama sadece tek kapı vardı. Oda bir kutuydu. Yalnızca bir kapı ve ufak pencereler. "Bir şey yapmalıyız. Bir şey!"

"Çok geç," dedi Mat. "Anlamıyor musun?" Kanı çekilmiş, soluk yüzünde sırıtışı tuhaf görünüyor ve göğsünden bir hançerin, ucundaki yakutu ateş gibi yanan kabzası çıkıyordu. Mücevherde, Mat'in yüzünde olandan daha fazla can vardı.

"Nihayet onlardan kurtuldum," dedi Perrin gülerek. Kan, boş göz pınarlarından bir gözyaşı seli gibi dökülüyordu. Kıpkırmızı ellerini uzatarak Rand'a elinde tuttuğu şeyi göstermeye çalıştı. "Artık özgürüm. Bitti."

"Asla bitmez, al'Thor," diye haykırdı yerin ortasında hoplayıp zıplayan Padan Fain. "Savaş asla bitmez."

Kapı patlayarak lime lime oldu ve Rand havada uçan kıymıklardan sakınmak için eğildi. İçeri, kızıllara bürünmüş iki Aes Sedai adım atarak efendilerine başlarını eğdiler. Ba'alzamon'un yüzü, kurumuş kan renginde

bir maskeyle örtülüydü, ama maskedeki göz yarıklarından, gözlerindeki alevleri görebiliyordu; Ba'alzamon'un ağzındaki kükreyen alevlerin sesini duyabiliyordu.

"Aramızda işler henüz bitmedi, al'Thor," dedi Ba'alzamon ve Fain ile bir ağızdan konuştular: "Senin için, savaş asla bitmez."

Rand boğuk bir soluk alarak yerde doğrulup oturdu ve tırnaklarıyla kazıyarak uyanmaya çalıştı. Fain'in sesini, seyyar satıcı hâlâ yanındaymış gibi duyabiliyordu sanki. *Asla bitmez. Savaş asla bitmez.*

Mahmur gözlerle etrafına bakınarak, Egwene'in hâlâ onu bıraktığı yerde, kızın kendi odasının bir köşesindeki şiltede yatar halde gizlenmiş olduğuna kendisini ikna etmeye çalıştı. Odaya tek bir lambanın loş ışığı yayılıyordu ve örtüleri hâlâ bozulmamış olan yegâne yatağın diğer tarafındaki bir sallanan sandalyede, Nynaeve'in örgü ördüğünü görerek şaşırdı.

Koyu renk saçlı ve zayıf olan Nynaeve saçını bir omzunun üzerinden sarkan ve neredeyse beline gelen tek bir belik halinde örmüştü. O, yurdundan vazgeçmemişti. Yüzü sakindi ve hafifçe sallanırken örgüsü dışında hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Odada, şişlerinin düzenli *çık çık* seslerinden başka ses yoktu. Halı, sallanan sandalyenin sesini emiyordu.

Son zamanlarda Rand'ın odasının taş zemininde bir halı olmasını istediği zamanlar olmuştu, ama Shienar'da erkeklerin odaları her zaman çıplak ve sade olurdu. Buradaki duvarlarda, üzerine şelaleli dağ sahneleri resmedilmiş iki duvar halısı, ok menfezlerinin yanında da çiçek işlemeli perdeler vardı. Kesilmiş çiçekler, beyaz sabahyıldızları, yatağın yanındaki masada, yassı, yuvarlak bir vazoda duruyordu ve duvarlardaki beyaz camlı apliklerden sarkıyordu. Bir köşede uzun bir ayna vardı, bir ayna da mavi çizgili sürahisi ve kâsesiyle lavabonun üzerinde asılıydı. Egwene'in neden iki aynaya ihtiyaç duyduğunu merak etti; kendi odasında hiç ayna yoktu, eksikliğini de hissetmiyordu. Yanık durumda sadece tek bir lamba vardı, ama neredeyse Mat ve Perrin'le paylaştığı kadar geniş olan odanın çeşitli yerlerinde dört lamba daha vardı. Egwene, bu odada tek başına kalıyordu.

Nynaeve başını kaldırmadan, "İkindide uyursan, gece uyumayı bekleme," dedi.

Nynaeve göremeyecek de olsa Rand kaşlarını çattı. En azından, göremeyeceğini sanıyordu. Kız, kendinden sadece birkaç yıl büyüktü, ama Hikmet olmak ona elli yıllık otorite ekliyordu. "Saklanacak bir yere

ihtiyacım vardı ve yorgundum,” dedi ve sonra çabucak ekledi, “buraya öylece gelmedim. Egwene beni kadınların dairelerine çağırdı.”

Nynaeve örgüsünü indirdi ve ona eğlenen bir bakış attı. Hoş bir kadındı. Bu evde olsa Rand’ın asla fark etmeyeceği bir şeydi; insan bir Hikmet’i o gözle görmezdi. “Işık bana yardım etsin, Rand; her gün daha fazla Shienarlı oluyorsun. Kadınların dairelerine davet edildin, demek.” Burnunu çekti. “Bir iki güne kalmaz şerefinden bahsedip barışın kılıcını kutsamasını istemeye başlarsın.” Rand kızardı ve kadının loş ışıkta fark etmemesini ümit etti. Nynaeve, Rand’ın kabzası yerde, yanında duran çıkınından fırlayan kılıcına baktı. Kadının bu kılıcı ve hiçbir kılıcı onaylamadığını biliyordu, ama Nynaeve bundan bir kez bile bahsetmemişti. “Egwene bana neden saklanacak bir yere ihtiyacın olduğunu anlattı. Endişelenme. İstediğin buysa seni Amyrlin’den ve diğer tüm Aes Sedailerden saklayacağız.”

Kadın Randan gözlerinin içine baktı, sonra da gözlerini kaçırdı, ama Rand onun gözlerindeki huzursuzluğu görmüştü bile. Kuşkuyu hissetmişti. *Bu doğru, Güç’ü yönlendirebiliyorum. Tek Güç’ü kullanan bir erkek! Aes Sedailerin beni avlayıp ehlileştirmesine yardım ediyor olman gerekirdi.*

Kaşlarını çatarak Egwene’in ona bulduğu deri yeleği düzeltti ve duvara yaslanmak için döndü. “Elimden geldiği kadar çabuk bir şekilde bir arabaya saklanacak veya gizlice kaçacağım. Beni uzun süre saklamak zorunda kalmayacaksınız.” Nynaeve hiçbir şey söylemedi; örgüsüne konsantre olarak bir ilmek kaçırdığında öfkeli bir ses çıkardı. “Egwene nerede?”

Nynaeve örgüyü kucağına bıraktı. “Bu gece neden uğraştığımı bile bilmiyorum. Her nedense ilmeklerimi izleyemiyorum. Padan Fain’i görmeye indi. Tanıdığı yüzleri görmenin adama yardımcı olacağını düşünüyor.”

“Benimkini görmek kesinlikle olmadı. Egwene’in ondan uzak durması gerekir. O tehlikeli.”

“Adama yardım etmek istiyor,” dedi Nynaeve sakince. “Benim yardımcım olmak üzere eğitim gördüğünü hatırla; Hikmet olmak da hava tahmini yapmaktan ibaret değildir. Şifacılık da bunun bir parçasıdır. Egwene’de de şifa verme arzusu ve ihtiyacı var. Hem Padan Fain bu kadar tehlikeli olsaydı, Moiraine bir şey söylerdi.”

Rand gürleyerek güldü. “Ona sormadınız ki... Egwene bunu itiraf etti; senin de birinden bir şey için izin istediğini görmek isterim.” Nynaeve’in kalkan kaşı yüzündeki kahkahayı sildi. Ancak özür dilemeyecekti. Evden çok uzaktaydılar ve Nynaeve Tar Valon’a gidiyorsa Emond Meydanı’nın

Hikmeti olmaya nasıl devam edebileceğini anlamıyordu. “Beni aramaya başladılar mı? Egwene arayacaklarından emin değil, ama Lan, Amyrlin Makamı’nın buraya benim için geldiğini söylüyor; ben de Lan’in fikrini tercih ediyorum.”

Nynaeve bir an yanıt vermedi. Bunun yerine yumaklarıyla ilgilendi. Nihayet, “Emin değilim. Biraz önce hizmetçi kadınlardan biri geldi. Yatağı yapmak içinmiş, öyle dedi. Sanki bu gece Amyrlin’in şöleni varken Egwene daha yatarmış gibi. Onu gönderdim; seni görmedi,” dedi.

“Kimse erkeklerin dairesinde senin yerine yatağını yapmıyor.” Nynaeve, ona sert, bir yıl önce olsa onu kekeletecek olan bir bakış attı. Rand başını iki yana salladı. “Beni aramak için hizmetçileri kullanmazlardı, Nynaeve.”

“Daha önce bir fincan süt içmek için kilere indiğimde, koridorlarda çok fazla kadın vardı. Şölene katılacak olanların giyiniyor, diğerlerinin de ya onlara yardım ediyor ya da servis yapmaya hazırlanıyor olması gerekirdi veya...” Endişeyle kaşlarını çattı. “Amyrlin buradayken herkese yetecek de artacak kadar iş var. Üstelik sadece burada, kadınların dairelerinde de değildiler. Bizzat Leydi Amalisa’nın kilerin yakınındaki bir odadan yüzü gözü toz içinde çıktığını gördüm.”

“Bu gülünç. Neden bir aramaya katılsın ki? Aynı durum, kadınlardan herhangi biri için de geçerli. Lord Agelmar’ın askerlerini ve Muhafızları kullanırlardı. Ve Aes Sedaileri. Şölenle ilgili bir şey yapıyor olmalılar. Bir Shienar şöleni için neler gerektiğini biliyorsam kahrolayım.”

“Zaman zaman ot kafalının biri oluyorsun, Rand. Gördüğüm erkeklerin de kadınların ne yaptığından haberi yoktu. Bazılarının bütün işi kendi başlarına yapmak zorunda oldukları için yakındıklarını duydum. Seni aramalarının mantıklı gelmediğini biliyorum. Aes Sedailerden hiçbirinin onlarla ilgilenir gibi bir hali yoktu. Fakat Amalisa kendini şölene elbisesini kilerin birinde pisleterek hazırlıyor değildi. Bir şey, önemli bir şey arıyorlardı. Ben onu gördükten hemen sonra başlamış bile olsa, yıkanıp üzerini değiştirmeye ucu ucuna zaman bulurdu. Konu açılmışken, Egwene de yakında dönmezse, üzerini değiştirmek ve geç kalmak arasında seçim yapması gerekecek.”

Rand ilk defa, Nynaeve’in alışık olduğu İki Nehir yünlülerini giymediğini fark etti. Uçuk mavi ipekten dikilmiş elbisesinin yakasına ve kollarına, kartanesi çiçeği tomurcukları işlenmişti. Tomurcukların her birinin ortasında ufak birer inci vardı ve gümüş işli kemerinin üzerine

inciler yerleştirilmiş bir kemer tokasıyla tutturulmuştu. Rand, onu daha önce hiç buna benzer giysiler içinde görmemişti. Evdeki şölen giysileri bile bunun yanında sönük kalırdı.

“Şölene mi gidiyorsun?”

“Elbette. Moiraine gitmem gerektiğini söylemeseydi bile, asla onun benim...” Gözleri bir an yabani bir ışıkla yandı ve Rand onun ne demek istediğini anladı. Nynaeve kimsenin korktuğunu düşünmesine izin vermezdi, korktuğu zaman bile. Kesinlikle Moiraine’in, özellikle de Lan’in. Rand Nynaeve’in Muhafız’a karşı hislerinin farkında olduğunu bilmediğini ümit ediyordu.

Bir an sonra elbisesinin koluna düşen bakışları yumuşadı. “Bunu bana Leydi Amalisa verdi,” derken sesi o kadar alçaktı ki, Rand onun kendi kendine konuşup konuşmadığını merak etti. Nynaeve ipek kumaşı parmaklarıyla okşuyor, nakışlı çiçeklerin çevresini gülümseyerek, düşünceler içinde çiziyordu.

“Sana çok yakışmış, Nynaeve. Bu gece çok hoşsun.” Bunu söyler söylemez yüzünü buruşturdu. Her Hikmet yetkesi konusunda alıngan olurdu, ama Nynaeve çoğundan daha alıngandı. Yurtlarındaki Kadın Kurulu, her zaman genç olduğu ve belki de güzel olduğu için omzunun üzerinden bakıp durmuştu ve Belediye Başkanı ve Köy Kurulu’yla olan kavgaları öykülere konu olmuştu.

Nynaeve, elini nakışlardan hızla çekti ve kaşlarını çatarak ona öfkeyle baktı. Rand ondan önce davranmak için çabuk çabuk konuştu.

“Kapıları sonsuza kadar kapalı tutamazlar. Onlar açıldıktan sonra ben giderim, Aes Sedailer de beni asla bulamazlar. Perrin, Kara Tepeler ve Caralain Otlağı’nda günlerce tek kişi görmeden gidebileceğin yerler olduğunu söylüyor. Belki- belki de ne yapabileceğimi bulurum şey hakkında...” Huzursuzca omuzlarını silkti. “Bulamazsam da canını yakacak kimse olmayacak.”

Nynaeve bir an sessiz durdu, sonra da ağır ağır, “Ben o kadar emin değilim, Rand. Bana diğer köylü çocuklarından farklı göründüğünü söylesem yalan olur, ama Moiraine senin *ta’veren* olduğun konusunda ısrar ediyor ve Çark’ın seninle işinin bittiğine inanmadığını sanıyorum. Öyle görünüyor ki, Karanlık Varlık-”

Rand, “Shai’tan öldü,” dedi sertçe ve oda birden sallanır gibi oldu. Baş dönmesi dalgalar halinde içinden geçerken kafasını tuttu.

“Seni ahmak! Seni katıksız, kör, geri zekâlı ahmak! Karanlık Varlık’ın adını söylemek, dikkatini kendi üzerine çekmek! Başında yeteri kadar bela yok mu?”

“O öldü,” diye mırıldandı Rand başını ovalayarak. Baş dönmesi azalmaya başlamıştı bile. “Pekâlâ, pekâlâ. Ba’alzamon olsun, öyle istersen. Ama o öldü; öldüğünü gördüm, yandığını gördüm.”

“Ya az önce Karanlık Varlık’ın gözü sana döndüğünde seni izlemiyor muydum? Bana hiçbir şey hissetmediğini söyleme, yoksa kulaklarını çekerim; yüzünü gördüm.”

“O öldü,” diye ayak diredi Rand. Kafasının içinde aniden görünmeyen izleyici ile kulenin tepesindeki rüzgâr çaktı. “Afet’in bu kadar yakınında tuhaf şeyler olur.”

“Sen gerçekten de bir ahmaksın, Rand al’Thor.” Nynaeve ona yumruğunu salladı. “Aklını biraz olsun başına getireceğini düşünsem kulaklarını-”

Kalenin dört bir yanında çan sesleri patlarken geri kalan sözleri yutuldu.

Rand ayağa fırladı. “Bu bir alarm! Arama yapıyorlar...” *Karanlık Varlık’ın adını anarsan melaneti gelir seni bulur.*

Nynaeve ondan daha yavaşça ayağa kalkıp, başını huzursuzlukla iki yana salladı. “Hayır, öyle olduğunu sanmam. Seni arıyorlarsa çanlar sadece seni uyarmaya yarar. Hayır, bir alarmsa bile senin için değil.”

“O halde ne için?” En yakındaki ok menfezine seğirtip dışarı baktı.

Gecenin örttüğü kalenin içinden ışıklar, sağa sola fırlayan lamba ve meşaleler yıldırım gibi geçip gidiyordu. Bazıları dış surlar ve kulelere gidiyordu, ama çoğu aşağıdaki bahçede ve ancak kısmen görebildiği yegâne avluda sürüler halinde dolanıp duruyordu. Alarma neden olan şey her neyse, kalenin içindeydi. Çanlar susarak adamların o ana kadar duyulmayan çığlıklarını ortaya çıkardı, ama adamların ne söylediği anlaşılmıyordu.

Benim için değilse... “Egwene,” dedi aniden. *Hâlâ yaşıyorsa, bir kötülük varsa, bana gelmesi gerekir.*

Başka bir ok menfezinden dışarı bakmakta olan Nynaeve ona döndü. “Ne?”

“Egwene.” Rand odayı hızlı adımlarla geçti ve kılıcıyla kınını çıkınından çıkardı. *Işık adına, ona değil, bana zarar vermesi gerekir.* “Fain’le birlikte zindanda. Ya Fain bir şekilde serbest kalmışsa?”

Nynaeve koluna yapışarak onu kapıda yakaladı. Boyu neredeyse Rand’ın omzuna geliyordu, ama kavrayışı demir gibiydi. “Zaten

olduğundan beter bir keçi beyinli ahmak olma, Rand al'Thor. Bunun seninle ilgisi olmasa bile, kadınlar bir şey arıyor! Işık adına, be adam, burası kadınların odaları. Dışarıda Aes Sedailer olması büyük bir olasılık. Egwene iyidir. Mat ile Perrin'i de yanına alacaktı. Bir sorunla karşılaştıysa bile, ona bakarlar."

"Ya onları bulamadıysa, Nynaeve? Egwene bunun kendisini durdurmasına asla izin vermez. Senin de yapacağın gibi tek başına gider, sen de bunu biliyorsun. Işık adına, ona Fain'in tehlikeli olduğunu söyledim! Kahrolayım, ona söyledim!" Kolunu çekip kurtararak kapıyı açıp dışarı fırladı. *Işık beni kavursun, zarar vermesi gereken kişi benim!*

Onu işçi gömleğiyle yeleği, elinde de kılıcıyla gören bir kadın çığlık attı. Davet edilseler bile, kaleye saldırılmadığı sürece erkekler kadınların dairelerine silahla girmezdi. Koridor kadınlarla doluydu, siyah ve altın renklerde hizmetçi kadınlar, ipek ve danteller içinde kale leydileri; uzun saçaklı, işli şallara bürünmüş, hepsi aynı anda konuşan, hepsi de ne olup bittiğini öğrenmeyi talep eden kadınlar. Her yanda ağlayan çocuklar eteklere yapışmıştı. Becerebildiği yerlerde eğilip, omuz attıklarından özür dileyip, onların ürkmüş bakışlarını görmemiş gibi yaparak aralarına daldı.

Şal giymiş kadınlardan biri odasına gitmek üzere dönünce, Rand şalının arka tarafını, sırttaki parıldayan beyaz gözyaşı damlasını gördü. Aniden dış avluda gördüğü yüzleri tanıdı. Aes Sedai, şimdi ona telaşla bakıyordu.

"Sen kimsin? Burada ne işin var?"

"Kaleye saldırıldı mı? Cevap versene be adam!"

"O asker değil. Kim o? Neler oluyor?"

"Şu genç güneyli lord bu!"

"Birisi şunu durdursun!"

Korku yüzünden dudakları geri çekilerek dişleri ortaya çıktı, ama ilerlemeyi kesmedi ve hızını artırmaya çalıştı.

Derken salona bir kadın çıkıp onunla burun buruna geldi ve Rand gayriihtiyari durdu. Bu yüzü diğerlerinden iyi hatırlıyordu; sonsuza kadar yaşasa bile hiç unutmayacağını düşünüyordu. Amyrlin Makamı. Onu gören kadının gözleri faltaşı gibi oldu ve geri adım attı. Başka bir Aes Sedai, gördüğü asalı kadın, onunla Amyrlin'in arasına girerek ona giderek büyüyen uğultu yüzünden anlayamadığı bir şeyler haykırdı.

O biliyor. Işık yardım bana etsin, biliyor. Moiraine ona söylemiş. Hırlayarak koşmaya devam etti. *Işık adına, Egwene'in güvende olduğundan emin olayım; onlar...* Arkalarından bağırışlar duydu, ama dinlemedi.

Kalenin dışında da, çevresini saran yeterince kargaşa mevcuttu. Avlularda ellerinde kılıçlarla, ona hiç bakmadan koşan erkekler. Alarm çanlarının gümbürtüsünün arasından artık sesleri seçebiliyordu. Bağırışlar. Çığlıklar. Metale çarpan metalin sesi. Bunların savaş sesleri *–Savaş mı? Fal Dara'nın içinde hem de?–* olduğunu tam anlamıştı ki, üç Trolloc bir köşeyi dönüp önüne fırladı.

Kıl kaplı burunlar, bunun dışında insana benzeyen yüzlerin görünümünü çarpıtıyordu ve içlerinden birinin koç boynuzları vardı. Dişlerini ortaya sererek ona doğru koşarken tırpana benzer kılıçlarını kaldırdılar.

Bir an önce koşan adamlarla dolu olan koridor, artık üç Trolloc ve kendisi dışında boştu. Hazırlıksız yakalandığından kılıcını kınından beceriksizce çıkararak Arıkuşu Balgülünü Öpüyor hareketini denedi. Fal Dara kalesinin orta yerinde Trolloclar bulmak yüzünden o kadar sarsılmıştı ki, hareketi Lan'in tiksintiyle başını çevirip uzaklaşmasına neden olacak kadar kötü yaptı. Ayı burunlu bir Trolloc hamlesinden kolaylıkla sakınarak bir anlığına diğer ikisine çarptı.

Aniden, yanından beş altı Shienarlı koşarak geçip Trollocların üzerine saldırdı; bunlar şölen için şık giysilere bürünmüş adamlardı, ama kılıçları yanlarındaydı. Ayı burunlu Trolloc hırlayarak can verdi, arkadaşları da peşlerinde kılıçlarını sallayan adamlarla kaçtılar. Dört bir yanı bağırışlar ve çığlıklar dolduruyordu.

Egwene!

Rand, kalenin daha içlerine yönelerek yer yer ölü bir Trolloc'un yattığı koridorlardan koşarak geçti ya da ölü bir adamın.

Sonra iki koridorun kesiştiği bir yere geldi ve sol tarafında bir arbedenin arka kısmı vardı. Altı tepe topuzlu adam kanlar içinde hareketsiz yatıyor, yedincisi ise can çekişiyordu. Myrddraal, kılıcını adamın karnından çekerken fazladan bir de döndürdü ve asker kılıcını düşürüp yere yığılırken çığlık attı. Soluk bir engerek zarafetiyle deviniyor, göğsünde birbirinin üzerine binmiş siyah plakalardan yapılma zırhı yılan yanılsamasını güçlendiriyordu. Döndü ve o soluk, gözsüz surat Rand'ı süzdü. Acele etmeden, kansız bir gülümsemeyle Rand'a yaklaşmaya başladı. Tek bir adam için acele etmesine gerek yoktu.

Rand, olduğu yerde kalakalmış, dili damağına yapışmıştı. Gözsüz'ün bakışı korkudur. Sınır'da böyle derlerdi. Kılıcını kaldırırken elleri titriyordu. Boşluğu varsaymayı aklına bile getirmedi. *Işık adına, az önce yedi silahlı askeri birden öldürdü. Işık adına, ne yapacağım. Işık!*

Myrddraal aniden durdu, gülümsemesi kaybolmuştu.

“Bu benim olsun, Rand.” Sarı bir şölen ceketi içinde esmer ve tıknaz görünen, kılıcını her iki eliyle tutmuş Ingtar, yanına adım atınca Rand irkildi. Ingtar’ın kara gözleri Soluk’un yüzünden hiç ayrılmıyordu; Shienarlı bu bakıştan korkuyorsa bile, hiç belli etmiyordu. “Bunlardan biriyle karşılaşmadan önce,” dedi usulca, “kendini bir iki Trolloc üzerinde dene.”

“Egwene’in güvende olup olmadığına bakmaya geliyordum. Fain’i ziyaret etmek için zindana gidiyordu ve-”

“Öyleyse git ve onunla ilgilen.”

Rand yutkundu. “Bununla beraberce karşılaşırız, Ingtar.”

“Buna hazır değilsin. Git kız arkadaşınla ilgilen. Git! Trollocların onu savunmasız bulmasını mı istiyorsun?”

Rand bir an, karar veremeden kalakaldı. Soluk kılıcını Ingtar’a indirmek üzere kaldırmıştı. Ingtar’ın ağzı sessiz bir hırlamayla bükülmüştü, ama Rand bunun korkudan olmadığını biliyordu. Egwene de zindanda Fain’le veya daha kötüsüyle birlikte olabilirdi. Yine de yeraltına inen merdivenlere koşarken utanıyordu. Bir Soluk’un bakışının her adamı korkutabileceğini biliyordu, ama Ingtar bu korkuyu yenmişti. Rand’ın midesiyse hâlâ düğüm düğümdü.

Kalenin altındaki koridorlar sessizdi ve duvarlardaki aralıklı, titreşen meşalelerin cılız ışığıyla aydınlanmıştı. Zindanlara ayak parmaklarının ucunda elinden geldiğince sessizce yaklaşırken yavaşladı. Çizmelerinin çıplak taş zeminde çıkardığı sürtünme sesi kulaklarını dolduruyor gibiydi. Zindanlara giden kapı el genişliğinde açıktı. Kapalı ve sürgülü olması gerekirdi.

Kapıya bakarak yutkunmaya çalıştı, ama başaramadı. Seslenmek üzere ağzını açtı, sonra hızla kapadı. Egwene buradaysa ve başı beladaysa, bağırarak sadece onu tehlikeye atan kişiyi uyarabilirdi. Ya da şeyi. Derin bir nefes alarak kendini hazırladı. Sol elindeki kınla bir defada iterek kapıyı sonuna kadar açtı ve omzunu içeri alarak yerdeki samanların üzerinden yuvarlandı ve ayağa kalktı. Odayı alıcı gözüyle göremeyecek kadar hızla sağa sola dönerek, deli gibi kendisine saldırabilecek birini veya Egwene’i aradı. Orada hiç kimse yoktu.

Gözleri masaya ilişti ve olduğu yerde kalakaldı; solukları, hatta düşünceleri bile donmuştu. Hâlâ yanar haldeki lambanın iki yanında iki muhafızın kafaları birer kan gölünün içinde duruyordu. Korkuyla açılmış

gözleri ona bakıyordu ve ağızları kimsenin duyamayacağı son bir çığlığı atmak için sonuna kadar açılmıştı. Rand öğürdü ve iki büklüm oldu; samana kusarken midesi tekrar tekrar ağzına geliyordu. Nihayet doğrulmayı başararak ağzını kol yeniyle sildi; boğazı acıyordu.

Yavaş yavaş odanın yarım yamalak görülen ve aceleyle bir saldırgan ararken doğru dürüst algılayamadığı geri kalan kısmının farkına vardı. Samanın arasına kanlı et parçaları saçılmıştı. İki kafa dışında herhangi bir insan uzvunu tanıyamadı. Parçalardan bazıları çiğnenmiş görünüyordu. *Demek bedenlerinin geri kalanına bu oldu.* Düşüncelerinin sakinliğine şaşıyordu, sanki hiç çaba sarf etmeden boşluğa ulaşmış gibiydi. Bunun uğradığı sarsıntı yüzünden olduğunun hayal meyal farkındaydı.

Kafaların ikisini de tanımadı; daha önceki gelişinden sonra muhafızlar değiştirilmişti. Buna memnundu. Kim olduklarını bilmek, Changu bile olsa, işi daha da kötüleştirirdi. Duvarlar da kanla kaplıydı, ama dört bir yanda sözcükler ve cümleler halinde kargacık burgacık bir yazıyla duvarlara saçılmıştı. Yazılardan bazıları kaba ve köşeliydi, tanımadığı bir lisanda yazılmış olmalarına rağmen, Rand Trolloc alfabesini tanıdı. Diğerlerini okuyabildi ve okuyamıyor olmayı diledi. Bir seyis yamağının veya tacir korumasının bile yüzünü solduracak denli kötü küfürler ve müstehcenlikler.

“Egwene.” Sakinliği kayboldu. Kınını kemerine iterek kafaların yuvarlanmasını fark dahi etmeden masadan lambayı kaptı. “Egwene! Neredesin?”

İç kapıya yöneldi, iki adım attı ve durup bakakaldı. Kapının üzerindeki, lambasının ışığında ıslak ıslak ve kopkoyu parlayan sözcükler yeterince açıktı.

TÜMENTEPE’DE TEKRAR GÖRÜŞECEĞİZ.
ASLA BİTMEZ, AL’THOR.

Kılıcı, aniden hissizleşen elinden düştü. Gözlerini kapıdan hiç ayırmadan kılıcını almaya eğildi. Bunun yerine, yerden bir avuç saman alıp kapıdaki sözcükleri deli gibi ovalamaya başladı. Nefes nefese kalarak yazı tek bir kanlı lekeye dönüşene kadar ovaladı, ama duramıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Arkasından gelen keskin ses üzerine, topuklarının üstünde dönerek kılıcını almaya eğildi.

Dış kapıda, sırtı öfkeden kaskatı bir kadın duruyordu. On iki veya daha fazla belik halinde örülmüş saçları, soluk altın rengindeydi, ama gözleri, yüzünde koyu renkli ve keskin görünüyordu. Rand'dan yaşça hayli büyüktü ve somurtkan bir güzelliği vardı, ama Rand kadının ağzındaki gerginlikten hoşlanmamıştı. Sonra kadının sıkıca sarındığı, uzun, kırmızı saçaklı şalını gördü.

Aes Sedai. Ve Işık yardım etsin bana, Kızıl Ajah'tan. "Ben... ben sadece... İğrenç şeyler. Rezil."

"Her şey bizim araştırmamız için tıpkı olduğu gibi bırakılmalı. Hiçbir şeye dokunma." Kadın ona bakarak öne doğru bir adım attı, Rand da bir adım geriledi. "Evet. Evet, düşündüğüm gibi. Moiraine'le gelenlerden biri. Bununla ne ilgin var?" El işareti masadaki kafaları ve duvarlardaki kanlı yazıları da içine alıyordu.

Rand bir dakika boyunca, kadına yuvalarından fırlayan gözlerle baktı. "Ben mi? Hiçbir şey! Buraya şeyi bulmaya gelmiştim... Egwene!"

İç kapıyı açmak üzere döndü ve Aes Sedai, "Hayır! Bana cevap vereceksin!" diye bağırdı.

Aniden ayakta durmayı, lambayı ve kılıcını tutmaya devam etmeyi sürdürmek için tüm gücünü harcaması gerekti. Buz gibi bir soğuk onu dört bir yandan sıkıştırıyordu. Kendisini buzdan bir mengeneye kapatılmış gibi hissediyordu; göğsündeki basınç yüzünden güçbela nefes alabiliyordu.

"Cevap ver bana, çocuk. Bana adını söyle."

Gayriihtiyari inleyerek, ona yüzünü kafatasının içine iten, göğsünü donuk demirden kayışlar gibi sıkan basınca karşı cevap vermeye çalıştı. Sesi içeri kapatmak için çenesini sıktı. Gözlerini acı verici bir biçimde çevirerek gözyaşlarının bulanıklığının ardından kadına öfkeyle baktı. *Işık seni kavursun, Aes Sedai! Tek bir kelime etmeyeceğim, Gölge alsın seni!*

"Cevap ver bana, çocuk! Şimdi!"

Donmuş iğneler ıstırap vererek beynine saplanıyor, kemiklerine sürtünüyordu. Daha düşündüğünün farkına bile varmadan boşluk içinde oluştu, ama acıyı dışarıda tutamıyordu. Işık ve sıcaklığı uzaktan, hayal meyal hissediyordu. Kırılganlıkla titreşiyordu, ama ışığı sıcaktı, Rand ise üşüyordu. *Işık adına, bu kadar soğuk. Ulaşmam gereken... ne? Beni öldürüyor. Ulaşmam gerekiyor, yoksa beni öldürecek.* Çaresizce ışığa uzandı.

"Burada neler oluyor?"

Aniden soğuk, basınç ve iğneler ortadan kayboldu. Dizleri sarktı, ama kendini zorlayarak onları katılaştırdı. Dizlerinin üzerine çökmeyecek, ona bu tatmini yaşatmayacaktı. Boşluk da nasıl aniden geldiyse, öyle kaybolmuştu. *Beni öldürmeye çalışıyordu.* Nefes nefese, başını kaldırdı. Kapı aralığında Moiraine duruyordu.

"Burada ne olduğunu sordum, Liandrin," dedi.

"Çocuğu burada buldum," diye yanıt verdi Kızıl Aes Sedai sakince. "Muhafızlar katledilmiş, o da burada. Seninkilerden biri. Ya senin burada ne işin var, Moiraine? Savaş burada değil, yukarıda."

"Ben de aynı soruyu sana sorabilirim, Liandrin." Moiraine odaya ceset yığını karşısında ağzını ancak hafifçe sıkarak göz gezdirdi. "Neden *buradasın?*"

Rand onlara sırtını döndü, iç kapıdaki sürgüleri beceriksizce geriye itip kapıyı açtı. "Egwene buraya inmiş," diye duyurdu ilgilenebilecek herkese ve lambasını yukarı kaldırarak içeri girdi. Dizleri sürekli kırılacakmış gibiydi; nasıl olup da ayakta durduğuna emin değildi, tek bildiği Egwene'i bulması gerektiğiydi. "Egwene!"

Sağ tarafından boğuk bir çağıltı ve debelenme sesi gelince lambayı o tarafa getirdi. Süslü ceket, içindeki tutsak hücresinin demir parmaklıklarından sarkıyordu, kemeri parmaklıkların üzerinden geçirilip boynuna dolanmıştı. Rand bakarken saman kaplı zemine sürtünen ayağıyla son bir tekme attı ve neredeyse kapkara olmuş suratından fırlayan dili ve gözleriyle hareketsiz kaldı. Dizleri neredeyse yere dokunuyordu ve istediği zaman ayağa kalkabilirdi.

Rand ürpererek yandaki hücreye baktı. Avurtları çökmüş iri yarı adam, hücresinin arka tarafında büzüşmüş, gözlerini açabildiği kadar açmıştı. Rand'ı görünce bir çığlık attı ve arkasını dönerek taş duvarı deli gibi tırnaklamaya başladı.

"Canını yakmayacağım," diye seslendi Rand. Adam çığlık atmaya ve kazmaya devam etti. Elleri kanlıydı ve tırmıkları koyu, pıhtılaşmış lekelerin üzerine geliyordu. Bu, adamın taşı çıplak elleriyle kazmayı ilk deneyişi değildi.

Midesini boşaltmış olduğuna memnun olan Rand öte yana döndü. Ama ikisi için de yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Egwene!"

Işığı nihayet hücrelerin sonuna ulaştı. Fain'in hücresinin kapısı açık, hücre boştu, ama Rand'ın öne atılıp aralarında diz çökmesine neden olan hücrenin önündeki taş zeminde yatan iki bedendi.

Egwene ile Mat baygın... veya ölü yatıyordu. Göğüslerinin inip kalktığını görünce içinde bir ferahlama dalgası hissetti. İkisinde de herhangi bir iz yok gibiydi.

“Egwene? Mat?” Kılıcı yere bırakarak Egwene’i nazikçe sarstı. Egwene gözlerini açmadı. “Moiraine! Egwene yaralanmış! Mat zorlanarak nefes alıyor gibiydi ve yüzü ölü kadar solgundu. Rand neredeyse ağlayacaktı. *Bana zarar vermesi gerekiyordu. Karanlık Varlık’ın adını ben andım. Ben!*

“Onları yerlerinden oynatma.” Moiraine’in sesi üzgündü ve en ufak bir şaşkınlık izi bile taşımıyordu.

İki Aes Sedai içeri girerken oda aniden ışıkla doldu. İkisinin de ellerinin üzerinde ışıldayan, soğuk ışıktan birer küre vardı.

Liandrin, boştaki eliyle samana değmesin diye eteğini toplayarak doğrudan geniş koridorun ortasına yürüdü, ama Moiraine onu izlemeden önce durup iki tutsağa baktı. “Birisi için yapılacak bir şey yok,” dedi, “diğeri de bekleyebilir.”

Rand’ın yanına ilk Liandrin vardı ve Egwene’e doğru eğilmeye başladı, ama Moiraine onu geçerek boştaki elini Egwene’in başına koydu. Liandrin yüzünü buruşturarak doğruldu.

Moiraine bir an sonra, “Kötü yaralanmamış,” dedi. “Buradan darbe almış.” Egwene’in başının yan tarafında, saçı tarafından örtülen bir bölgeyi buldu; Rand burada özel bir şey göremiyordu. “Aldığı tek yara bu. İyileşecektir.”

Rand, bir Aes Sedai’den diğerine baktı. “Ya Mat?” Liandrin ona kaşını kaldırarak baktı ve yüzünde alaylı bir ifadeyle dönüp Moiraine’i izlemeye başladı.

“Sessiz ol,” dedi Moiraine. Parmaklarını Egwene’in darbe aldığını söylediği yerinden ayırmadan gözlerini kapadı. Egwene bir şeyler mırıldanıp kımıldandı, sonra hareketsiz kaldı.

“O?..”

“Uyuyor, Rand. İyileşecek, ama uyuması gerekiyor.” Moiraine Mat’e geçti, ama ona bir an dokunduktan sonra geri çekildi. “Bu daha ciddi,” dedi usulca. Mat’in bileğini bularak ceketini açtı ve öfkeli bir ses çıkardı. “Hançer gitmiş.”

“Ne hançeri?” diye sordu Liandrin.

Dış kapıdan aniden sesler, tiksinti ve öfkeyle bağıran adamların sesleri geldi.

“Buradayız,” dedi Moiraine. “İki sedye getirin. Çabuk.” Dış odadaki biri bağırarak sedye getirilmesini emretti.

“Fain gitmiş,” dedi Rand.

İki Aes Sedai de ona baktı. Yüzlerinden hiçbir şey okuyamıyordu. Gözleri ışıkta parıldıyordu.

“Görüyorum,” dedi Moiraine heyecansız bir sesle.

“Egwene’e gelmemesini söylemiştim. Ona tehlikeli olduğunu söylemiştim.”

“Ben geldiğimde,” dedi. Liandrin soğuk bir sesle, “dış odadaki yazıları yok ediyordu.”

Rand, dizlerinin üzerinde huzursuzca yer değiştirdi. Artık Aes Sedailerin gözleri birbiri gibiydi. Onu ölçüp tartıyorlardı, soğuk ve korkunçtular.

“O-o rezillikti,” dedi. “Sadece rezillik.” Hâlâ konuşmadan ona bakıyorlardı. “Herhalde benim şey yaptığımı düşünüyor olamazsın... Moiraine, dışarıda- olanlarla bir ilgim olduğuna inanıyor olamazsın.” *Işık adına, var mıydı? Karanlık Varlık’ın adını andım.*

Moiraine yanıt vermedi ve Rand, içinde, adamların içeri meşaleler ve lambalarla doluşması yüzünden azalmayan bir ürperti hissetti. Moiraine ve Liandrin ışıldayan toplarını söndürdüler. Lambalarla meşaleler o kadar ışık vermiyordu; hücrelerin derinlerine gölgeler üşüştü. Sedye taşıyan adamlar yerdeki şekillere doğru seğirttiler. Başlarında Ingtar vardı. Tepe topuzu öfkeden titriyordu ve kılıcını üzerinde kullanabileceği bir şey bulmaya hevesli bir hali vardı.

“Demek Karanlıkdostu da gitmiş,” diye gürledi. “Eh, bu gece olanların en az önemlisi.”

“Buradakilerin bile en az önemlisi,” dedi Moiraine sertçe. Egwene ile Mat’i sedyelere yatıran adamların başında durdu. “Kız, odasına götürülecek. Gece uyanması olasılığına karşı bir kadının başında durması gerek. Korkmuş olabilir, ama şu an her şeyden çok uykuya ihtiyacı var. Çocuk ise...” İki adam Mat’in sedyesini kaldırırken çocuğa dokundu ve elini çabucak çekti. “Onu Amyrlin Makamı’nın odasına götürün. Amyrlin Makamı’nı da her neredeyse bulun ve ona çocuğun orada olduğunu haber verin. Ona isminin Matrim Cauthon olduğunu söyleyin. Ona ilk fırsatta katılacağım.”

“Amyrlin!” diye bağırdı Liandrin. “Amyrlin’i- gözden için Şifacı olarak kullanmayı mı düşünüyorsun? Sen aklını kaçırmışsın, Moiraine.”

“Amyrlin Makamı,” dedi Moiraine sakince, “senin Kızıl Ajah önyargılarını paylaşmıyor, Liandrin. O, kendisi için özel bir yararı olmayan bir erkeğe de Şifa verir. Haydi gidin,” dedi sedye taşıyanlara.

Liandrin, Moiraine ile adamların, Mat ve Egwene’i taşımalarını izledi ve sonra dönüp Rand’a baktı. Rand, kadın orada değilmiş gibi davranmaya çalıştı. Kılıcını kınına yerleştirme ve gömleğiyle pantolonuna yapışan samanları silkeleme işleriyle meşgul oldu. Ancak kafasını kaldırdığında, kadın hâlâ buz kadar boş çehresiyle onu süzüyordu. Kadın hiçbir şey söylemeden diğer adamları değerlendirmek üzere döndü. Birisi, asılı adamın bedenini havaya kaldırırken, diğeri de kemeri çözmeye çalışıyordu. Ingtar ile diğerleri saygıyla bekliyordu. Liandrin Rand’a son bir bakış attıktan sonra başını bir kraliçe gibi kaldırarak oradan ayrıldı.

“Çetin bir kadın,” diye mırıldandı Ingtar, sonra da konuştuğuna şaşırmış gibi göründü. “Burada ne oldu, Rand al’Thor?”

Rand başını iki yana salladı. “Fain’in bir şekilde kaçmış olması dışında bilmiyorum. Bunu yaparken de Egwene ile Mat’e zarar vermiş olması. Muhafız odasını gördüm” –ürperdi– “ama burası... O her ne idiyse, Ingtar, o adamı kendisini asacak kadar korkutmuş. Diğerinin de onu gördüğü için aklını kaçırdığını düşünüyorum.”

“Bu gece hepimiz aklımızı kaçırıyoruz.”

“Soluk... onu öldürdün mü?”

“Hayır!” Ingtar kılıcını kınına tıktı; kabzası sağ omzunun üzerinden görünüyordu. Aynı anda hem utanmış, hem de öfkeli görünüyordu. “Artık kaleden çıkmıştır, öldüremediklerimizle birlikte.”

“Hiç değilse hayattasın, Ingtar. Soluk, yedi adamı öldürdü.”

“Hayatta mı? Bu o kadar önemli mi?” Ingtar’ın yüzündeki öfke aniden kaybolmuş, yerini yorgunluğa ve acıya bırakmıştı. “Avcumuzun içindeydi. Avcumuzun içinde! Ve onu kaybettik, Rand. Kaybettik!” Söylediklerine kendisi de inanamıyor gibiydi.

“Neyi kaybettik?” diye sordu Rand.

“Boru! Valere Borusu. Gitmiş! Sandığıyla birlikte!”

“Ama hazine odasındaydı.”

“Hazine odası yağmalandı,” dedi Ingtar bitkinlikle. “Boru dışında pek bir şey almamışlar. Sadece ceplerine tıkabilecekleri kadarını. Keşke diğer her şeyi alıp onu bıraksalardı. Ronan ve hazine dairesini koruyan muhafızları öldüler.” Sesi alçaldı. “Ben daha çocukken Ronan Jehaan Kulesi’ni yirmi adamla bin Trolloca karşı savunmuştu. Ancak kolay

yıkılmamış. İhtiyar adamın hançerinde kan vardı. Hiçbir adam bundan fazlasını isteyemez." Bir an sustu. "Köpek Kapısı'ndan girmiş ve aynı yolla ayrılmışlar. Elli ya da daha fazlasının canını aldık, ama çok fazlası kaçtı. Trolloclar! Daha önce kalenin içine hiç Trolloc girmemişti. Hiç!"

"Köpek Kapısı'ndan nasıl girebilmişler, Ingtar? Orada tek bir adam, yüz kişinin önünü kesebilir. Üstelik tüm kapılar da kapalıydı." Bunun neden olduğunu hatırlayınca huzursuzca kımıldandı. "Muhafızlar kapıyı açıp kimseyi içeri almazlardı."

"Boğazları kesilmiş," dedi Ingtar. "İkisi de iyi adamlardı, yine de domuzlar gibi doğranmışlar. İçeriden yapılmış. Birisi onları öldürdükten sonra kapıyı açmış. Onlara şüphe uyandırmadan yaklaşabilen biri. Tanıdıkları biri."

Rand, Padan Fain'in boş hücresine baktı. "Ama bunun anlamı..."

"Evet. Fal Dara'nın içinde Karanlıkdostları var. Ya da vardı. Çok geçmeden bunun doğru olup olmadığını öğreneceğiz. Kajin şimdi eksik biri olup olmadığına bakıyor. Barış adına! Fal Dara kalesinde ihanet!" Kaşlarını çatarak zindana, onu bekleyen adamlara göz gezdirdi. Hepsinin de şölen giysilerinin üzerine taktığı kılıçları, bazılarının da miğferleri vardı. "Burada hiçbir işe yaramıyoruz. Dışarı! Herkes!" Rand, çekilen gruba katıldı. Ingtar Rand'ın yeleğine vurdu. "Bu ne? Seyis yamağı olmaya mı karar verdin?"

"Uzun hikâye," dedi Rand. "Burada anlatılamayacak kadar uzun. Belki başka bir zaman." *Şansım, varsa, belki de hiç. Belki bütün bu hengâmenin arasında kaçabilirim. Hayır, kaçamam. Egwene'in iyi olduğundan emin olana kadar değil. Ve de Mat'in. Işık adına, hançer yokken başına neler gelecek?* "Herhalde Lord Agelmar tüm kapılardaki muhafızları iki katına çıkarmıştır."

"Üç katına," dedi Ingtar memnuniyetle. "O kapılardan kimse giremez veya çıkamaz. Lord Agelmar olanları duyar duymaz kimsenin kendi izni olmadan kaleden ayrılmasına izin verilmeyeceği emrini verdi."

Duyar duymaz mı?.. "Ingtar, ya daha öncesi? Ya herkesin içeride kalması konusunda daha önce verilen emir?"

"Daha önceki emir mi? Hangi daha önceki emir? Rand, Lord Agelmar bunu duyana kadar kale kapatılmamıştı. Birisi sana yanlış bilgi vermiş."

Rand, başını ağır ağır iki yana salladı. Ne Ragan ne de Tema böyle bir şeyi uydurmazdı. Ve Amyrlin Makamı emri vermiş olsa bile, Ingtar'ın bundan haberi olurdu. *Öyleyse kim? Ve nasıl?* Ingtar'a yandan bakarak

Shienarlının yalan söyleyip söylemediğini merak etti. *Ingtar'dan şüpheleniyorsan, gerçekten de deliriyorsun, demektir.*

Artık zindanın muhafız odasındaydılar. Kopuk kafalar ve muhafızların uzuvları kaldırılmıştı, ancak masadaki lekeler ve samandaki ıslak kısımlar hâlâ eski yerlerini işaret ediyordu. Orada; iki Aes Sedai, kahverengi saçaklı şalları içinde, eteklerinin samanın üzerinde nelere sürtündüğüne kulak asmadan duvarlara çiziktirilmiş sözcükleri inceleyen, sakin görünümlü kadınlar vardı. İkisinin de kemerinde asılı birer hokkası vardı, ikisi de ufak bir deftere mürekkepli kalemle notlar alıyordu. Yürüyerek geçen adamlara bakmadılar bile.

"Buraya bak, Verin," dedi birisi taşın Trolloc yazısıyla kaplı bir bölümünü işaret ederek. "Bu ilginç görünüyor."

Diğeri eteğine kırmızımsı lekeler yaparak aceleyle yanına geldi. "Evet, gördüm. Diğerlerinden çok daha iyi bir el. Trolloc değil. Çok ilginç." Ara sıra duvardaki köşeli harfleri okuyarak defterine bir şeyler yazmaya başladı.

Rand aceleyle oradan çıktı. Kadınlar, Aes Sedai olmasaydı bile insan kanıyla yazılan Trolloc alfabesinde bir şeyleri "ilginç" bulan kişilerle aynı odada kalmak istemezdi.

Ingtar ile diğerleri görevlerine dalmış bir halde önünde yürüyorlardı. Şimdi nereye gidebileceğini merak eden Rand arkalarından ağır aksak ilerliyordu. Egwene'in yardımı olmadan kadınların odalarına dönmek kolay olmayacaktı. *Işık adına, iyi olsun. Moiraine, iyi olacağını söyledi.*

Yukarı çıkan ilk merdivene ulaşmadan Lan onu buldu. "İstersen odana dönebilirsin, koyun çobanı. Moiraine, eşyalarını Egwene'in odasından aldırıp kendi odana naklettirdi."

"Nereden bildi?.."

"Moiraine pek çok şey bilir, koyun çobanı. Bunu artık anlaman gerekirdi. Kendine göz kulak olsan iyi olacak. Kadınların hepsi kılıcını sallayarak koridorlardan geçişinden bahsediyor. Amyrlin Makamı'na gözünü dikip bakmışsın, diyorlar."

"Işık adına! Kızmalarına üzüldüm, Lan, ama davet edilmiştim. Alarmı duyduğum zaman da... kahrolayım, Egwene buradaydı!"

Lan, düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü; yüzündeki tek ifade buydu. "Ah, tam olarak kızgın oldukları söylenemez. Çoğu sana çekidüzen vermek için kuvvetli bir ele gerek olduğunu düşünüyor da olsa. Daha çok büyülenmişler, denebilir. Leydi Amalisa bile senin hakkında sorular sormaktan vazgeçemiyor. Bazıları hizmetkârların anlattığı hikâyelere

inanmaya başladı. Senin kıyafet değiştirmiş bir prens olduğuna inanıyorlar, koyun çobanı. Bu kötü bir şey değil. Burada, Sınırboyları'nda bir deyiş vardır: 'Yanında on adam olmasındansa bir kadın olsun daha iyi.' Kendi aralarında konuştuklarına bakılırsa, kimin kızının sana çekidüzen verecek kadar güçlü olduğuna karar vermeye çalışıyorlar. Adımına dikkat etmezsen, koyun çobanı, kendini daha ne olduğunu anlamadan evlilik yoluyla bir Shienar Evi'ne katılmış bulursun." Aniden kahkahaya boğuldu; tuhaf bir şeydi, bir kayanın kahkaha atması gibiydi. "Gecenin bir yarısında üzerinde işçi yeleği, elinde kılıçla kadınların dairelerindeki koridorlarda koşarsın ha. Seni kırbaçlatmasalar bile, en hafifinden yıllarca bunu anlatıp dururlar. Senin kadar acayip bir erkeği hiç görmemişler. Senin için kimi eş olarak seçerlerse seçsinler, seni muhtemelen on yıl içinde Evinin başına geçirip bir de bunu kendi başına başardığına ikna ederler. Gitmek zorunda olman çok kötü."

Rand o ana kadar ağzı açık Muhafız'a bakmaktaydı, ama bunu duyunca, "Bunu yapmaya çalışıyordum. Kapıların başına muhafızlar dikilmiş ve kimse gidemiyor. Hava aydınlıkken denedim. Kızıl'ı ahırdan bile çıkaramadım," diye homurdandı.

"Artık mesele değil. Moiraine beni sana söylemeye gönderdi. Ne zaman istersen gidebilirsin. Şimdi bile. Moiraine Agelmar'ın seni emirden muaf tutmasını sağladı."

"Neden şimdi de daha önce değil? Neden daha önce ayrılamazdım ki? O halde kapıların kapatılmasını emreden o muydu? Ingtar bu geceden önce insanları içeride tutmakla ilgili bir emri duymamış."

Rand, Muhafız'ın sıkıntılı göründüğünü düşündü, ama adamın tek söylediği, "Sana biri at verirse, koyun çobanı, istediğin kadar hızlı değil diye şikâyet etme," oldu.

"Ya Egwene ne olacak? Ve Mat? Gerçekten iyiler mi? Onların iyi olduğunu öğrenene kadar gidemem."

"Kız iyi. Sabah uyanacak ve muhtemelen ne olduğunu bile hatırlamayacak. Kafa darbeleri böyledir işte."

"Ya Mat?"

"Seçim sana kalmış, koyun çobanı. Şimdi, yarın ya da gelecek hafta gidebilirsin. Sana kalmış." Yürüyerek Rand'ı Fal Dara kalesinin altındaki koridorda öylece bıraktı.

7
Kan Kanı Çeker

Mat'i taşıyan sedye Amyrlin Makamı'nın odasından ayrılırken, Moiraine, *angreal*'i –bol cübbeler içindeki bir kadının ufak tefek, eskilikten kararmış heykeli– özenle kare bir ipek beze sardı ve tekrar kesesine yerleştirdi. Diğer Aes Sedailerle birlikte çalışıp yeteneklerini birbirine katarak ve tek bir görevde toplanacak şekilde Tek Güç'ü yönlendirmek bir *angreal* yardımıyla bile en iyi koşullarda yorucu bir işti ve gece boyunca hiç uyumadan çalışmak, bu iyi koşullardan değildi. Çocuk üzerinde yaptıkları iş de kolay değildi üstelik.

Leane, sedye taşıyanları sert hareketler ve birkaç canlı sözcükle yönlendirdi. Aes Sedailerin Güç'ü kullanması şöyle dursun, aynı anda bu kadar çok Aes Sedai'nin yanında, üstelik de biri bizzat Amyrlin Makamı'nın kendisiyken bulundukları için kendilerini gergin hisseden iki adam kafalarını sürekli eğiyordu. İş yapılırken, koridorda, sırtlarını duvara vererek çömelip beklemişlerdi ve kadınların odalarından çıkmaya can atıyorlardı. Mat gözleri kapalı, yüzü solgun bir halde yatıyordu, ama göğsü, derin uykunun tekdüze ritmiyle kalkıp iniyordu.

Bu durum işleri nasıl etkileyecek? diye merak etti Moiraine. Boru gittiği için o artık gerekli değil, ancak yine de...

Kapı, Leane'in ve sedye taşıyanların arkasından kapandı ve Amyrlin titrek bir nefes aldı. "İğrenç bir işti bu. İğrenç." Yüzü sakindi, ama ellerini yıkamak istermiş gibi ovuşturuyordu.

"Ama hayli ilginçti," dedi Verin. Amyrlin'in görev için seçtiği dördüncü Aes Sedai oydu. "Hançerin yanımızda olmaması kötü, yoksa Şifa tam olabilirdi. Bu gece yaptığımız bütün bu şeylere rağmen, uzun yaşamayacak.

Belki en iyi olasılıkla birkaç ay." Üç Aes Sedai, Amyrlin'in odasında yalnızdı. Ok menfezlerinin ötesinde şafak, göğü inciye boyuyordu.

"Ama en azından artık birkaç ay yaşayacak," dedi Moiraine sertçe. "Geri alınabilirse de, bağ hâlâ koparılabilir." *Geri alınabilirse. Evet, elbette.*

"Hâlâ koparılabilir," diye kabul etti Verin. Tıknaz, kare yüzlü bir kadındı ve Aes Sedailerin yaşlanmama yeteneğine rağmen, kahverengi saçlarında ak bir tutam vardı. Bu, kadındaki yegâne yaşlılık işaretiydi, ama bir Aes Sedai için bu kadının çok yaşlı olduğu anlamına geliyordu. Ancak sesi pürüzsüz yanaklarına yaraşacak şekilde düzgündü. "Ancak bu gibi bir şeye göre hançerle uzun zamandır bağlı. Bulunsa da bulunmasa da, daha uzun süre bağlı kalabilir. Daha şimdiden tam bir Şifa verilemeyecek kadar değişmiş olabilir, artık başkalarını yozlaştıramayacak da olsa. O kadar da ufak bir şeydi, o hançer," diyerek dalıp gitti, "ama onu yeterince uzun zaman taşıyan herkesi yozlaştırır. Onu yeterince uzun zaman taşıyanı da kim olursa olsun, yozlaştıracaktır. Onu taşıyan kişi de onunla temasa geçenleri, onunla temasa geçenler de diğerlerini yozlaştıracak ve Shadar Logoth'u yok eden, her erkekle her kadını birbirine düşman eden nefret ve kuşku dünyada yeniden özgür kalacaktır. Bunun, örneğin bir yıl içinde kaç kişiyi yozlaştırabileceğini merak ediyorum. Makul bir tahmin yürütmek mümkün olsa gerek."

Moiraine, Kahverengi kardeşe alaylı bir bakış attı. *Başka bir tehlikeyle karşı karşıyayız; o da, bu kitaptaki bir bulmacaymış gibi davranıyor. Işık adına, Kahverengilerin gerçekten de dünyadan hiç haberi yok.* "O halde hançeri bulmalıyız, kardeşim. Agelmar, Boru'yu alan ve yeminli muhafızlarını öldüren, hançeri alanları bulmak için adamlar gönderiyor. Birisi bulunursa, diğeri de bulunur."

Verin, başıyla onayladı, ama bir taraftan da kaşlarını çatıyordu. "Yine de, bulunsa bile, onu kim güvenli bir biçimde geri getirebilir? Ona dokunan herkes, onunla uzun süre temas halinde kalırsa yozlaşma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır. Bir sandıkta, iyice sarılıp sarmalanmış bir halde de olsa, uzun süre yanında bulunanlar için yine de bir tehlike oluşturacaktır. Hançerin kendisi incelemek üzere elimizde yokken, ne kadar korunması gerektiğinden emin olamayız. Ama sen onu gördün ve daha fazlasını yaptın, Moiraine. Onunla genç adamın onu ölmeden taşımasına ve diğerlerini yozlaştırmamasına yetecek kadar uğraştın. Etkisinin ne kadar güçlü olduğu konusunda iyi bir fikrin olsa gerek."

“Hançeri alıp da ondan zarar görmeyecek biri var,” dedi Moiraine. “Bu yozluğa karşı olabildiğince koruduğumuz bir kişi. Mat Cauthon.”

Amyrlin başıyla onayladı. “Evet, elbette. Bunu yapabilir. Ömrü yeterse. Agelmar’ın adamları onu bulana dek ne kadar uzağa taşınacağını ancak Işık bilir. Onu bulurlarsa tabii. Çocuk daha önce ölürse de... eh, hançer o kadar zaman boşta kalırsa, endişelenecek başka bir şeyimiz var, demektir.” Gözlerini yorgunlukla ovuşturdu. “Bence, bu Padan Fain’i de bulmamız gerek. Bu Karanlıkdostu neden onu kurtarmak için girdikleri zahmete değecek kadar önemli? Sadece Boru’yu çalmak onlar için çok daha kolay olurdu. Kalenin öyle tanı ortasına gelmek Fırtınalar Denizi’nde bir bora kadar tehlikeli, ama bu Karanlıkdostunu kurtarmak için risklerini çoğalttılar. Sinsiler onun bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsa” –durdu ve Moiraine onun emri verenlerin sadece Myrddraaller olup olmadığını merak ettiğini biliyordu– “bizim için de öyle olmalı.”

Moiraine, hissettiği telaşın hiç belli olmamasını ümit ederek, “Bulunması gerekiyor,” diyerek onayladı, “ama Boru’yla birlikte bulunması muhtemel.”

“Söylediğin gibi, Kızım.” Amyrlin esnemesini bastırmak için parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Ve şimdi, Verin, bana izin verirsen, Moiraine’e birkaç şey söyledikten sonra biraz uyuyacağım. Dün geceki şölen mahvolduğundan Agelmar bu gece şölen düzenlemekte ısrar eder, herhalde. Yardımın son derece değerliydi, Kızım. Lütfen çocuğun yarasından kimseye bahsetmemeyi unutma. Onda insanların tek başına yaptığı bir şey yerine Gölge’yi görecek kardeşlerin var.”

Kızıl Ajah’ın ismini vermeye gerek yoktu. Ve belki de, diye düşündü Moiraine, sakınılması gereken artık sadece Kızıllar değildi.

“Elbette hiçbir şey söylemem, Anne.” Verin eğildi, ama kapıya yönelmedi. “Bunu görmek isteyeceğini düşündüm, Anne.” Kemerinden, yumuşak, kahverengi deriyle kaplı, ufak bir defter çıkardı. “Zindanın duvarına yazılanlar. Çeviride birkaç sorun vardı. Çoğu, her zamanki şeylerdi –küfürler ve böbürlenmeler; Trolloclar bunlar dışında pek az şey biliyor gibi– ama daha usta bir elden çıkmış bir bölümü vardı. Eğitimli bir Karanlıkdostu veya belki bir Myrddraal. Sırf alay etme amaçlı olabilir, yine de şiir veya şarkı formunda ve kehanet tınısı taşıyor. Gölge Kehanetleri hakkında pek az şey biliyoruz, Anne.”

Amyrlin başıyla onaylamadan önce sadece bir an tereddüt etti. Gölge Kehanetleri, karanlık kehanetlerin Işık kehanetleri gibi, talihsiz bir

gerçekleşme huyları olurdu. “Bana oku.”

Verin, sayfaları karıştırdıktan sonra gırtlağını temizledi ve sakin, tekdüze bir sesle okumaya başladı.

“Gecenin Kızı, yürüyor yine.
Kadimdir savaş, yine de savaşıyor o.
Yeni âşığını arıyor, ona kulluk edip ölecek, yine de kulluk edecek olanı.
Onun gelişine kim karşı duracak?
Parlak Duvarlar dize gelecek.
Kan kanı besler.
Kan kanı çeker.
Kan, kandı ve kan olacak her daim.

Yönlendiren adam bir başına.
Kurban diye veriyor dostlarını.
Önünde iki yol var; biri ölümün ötesindeki ölüme, diğeri ebedi yaşama.
Hangisini seçecek? Hangisini seçecek?
Hangi eldir esirgeyen? Hangi eldir katleden?
Kan kanı besler.
Kan kanı çeker.
Kan, kandı ve kan olacak her daim.

Luc, Hüküm Dağları’na geldi.
Isam yüksek geçitlerde bekledi.
Av başladı artık. Gölge’nin zağarları şimdi sürgün avında ve can alıyor.
Biri yaşadı ve öldü diğeri, ama ikisi de var.
Değişimin Zamanı geldi.
Kan kanı besler.
Kan kanı çeker.
Kan, kandı ve kan olacak her daim.

İzleyiciler Tümentepe’de bekliyor.
Çekiç’in tohumu yakıyor kadim ağacı.
Ölüm atacak tohumu ve yaz yakacak Yüce Efendi gelmeden önce.
Tohum yine katledecek kadim yanlışları, Yüce Efendi gelmeden önce.
Şimdi geliyor Yüce Efendi.

Şimdi geliyor Yüce Efendi.
Kan kanı besler.
Kan kanı çeker.
Kan, kandı ve kan olacak her daim.
Şimdi geliyor Yüce Efendi.”

Bitirdiğinde uzun bir sessizlik oldu. Amyrlin sonunda şöyle dedi: “Bunu başka kim gördü, Kızım? Kim biliyor?”

“Yalnızca Serafelle, Anne. Bir kenara yazar yazmaz, adamlara duvarları temizlettim. Soru sormadılar, ondan kurtulmaya hevesliydiler.”

Amyrlin başıyla onayladı. “İyi. Sınırboyları’nda pek çok kişi Trolloc yazısını çözebilir. Onlara endişelenecek bir neden daha vermeye gerek yok. Başlarında yeterince dert var zaten.”

Moiraine, Verin’e dikkatli bir sesle, “Sen bundan ne çıkarıyorsun?” diye sordu. “Sence bu kehanet mi?”

Verin başını eğerek notlara düşünceli bir şekilde baktı. “Mümkün. Bildiğimiz bazı karanlık kehanetlere biçim olarak benziyor. Ve bazı kısımları da yeterince açık. Ancak yine de alay olabilir.” Parmağını satırlardan birinin üzerine getirdi. “‘Gecenin Kızı, yürüyor yine.’ Bu sadece Lanfear’ın özgür kaldığı anlamına gelebilir. Belki de birisi öyle olduğunu düşünmemizi istiyordur.”

“Bu gerçek olsaydı, bizi kaygılandıracak bir şey olurdu, Kızım,” dedi Amyrlin Makamı. Ama Terkedilmişler hâlâ tutsak. Yüz hatlarını toparlamadan önce bir an Moiraine’e sıkıntıyla baktı. “Mühürler zayıflıyor da olsa, Terkedilmişler hâlâ tutsak.”

Lanfear. Kadim Lisan’da, Gecenin Kızı. Hiçbir yerde gerçek adı kayıtlı değildi, ama bu isimleri ihanet ettikleri kişiler tarafından verilen, Terkedilmişlerin çoğunun aksine kendi kendisine taktığı bir addı. Bazıları onun Terkedilmişlerin gerçekte en güçlüsü olduğu, Ishmael’in, Umuda İhanet Eden’in yanında olduğunu, ancak güçlerini saklı tuttuğunu söylemişti. O zamandan herhangi bir âlimin emin olamayacağı kadar az şey kalmıştı.

“Ortaya çıkan tüm sahte Ejderlere bakınca, birisinin işe Lanfear’ı karıştırmaya çalışmasına şaşmamak gerek.” Moiraine’in sesi de yüzü kadar durgundu, ama içi allak bullaktı. Lanfear hakkında isminden başka kesin olarak bilinen tek bir şey vardı: Gölge’ye geçmeden önce, Lews Therin

Telamon Ilyena'yla tanışmadan önce, Lanfear onun sevgilisi olmuştu. *İhtiyacımız* olmayan *bir güçlük.*

Amyrlin Makamı, aklında aynı düşünce varmış gibi kaşlarını çattı, ama Verin bunlar laftan ibaretmiş gibi başını salladı. "Açıkça okunan başka isimler de var, Anne. Lord Luc, elbette Tigraine'in, bir de Andor Kız-Veliahtı'nın kardeşiydi ve Afet'in içinde kayboldu. Ancak Isam'ın kim olduğunu veya Luc'le bağlantısını bilmiyorum."

"Zamanla bilmemiz gerekenleri öğreniriz," dedi Moiraine sakince. "Henüz bunun bir kehanet olduğuna dair bir kanıt yok. Isam, kocasını Malkier tahtına çıkarma girişimi Trolloc ordularını gümbür gümbür tepelerine indiren, Lain Mandragoran'ın karısı Breyan'ın oğluydu. Breyan ile o sırada bebek olan oğlu Trollocların Malkier'i istilası sırasında kaybolmuştu. Isam da Lan'in kanındandı. *Ya da kanından mıydı? Nasıl tepki vereceğini bilene kadar bunu ondan saklamalıyım. Biz Afet'ten uzaklaşana kadar. Isam'ın hayatta olduğunu düşünse...*

"'İzleyiciler Tümentepe'de bekliyor,'" diye devam etti Verin. "Artur Şahinkanadı'nın Aryth Okyanusu'nun ötesine gönderdiği orduların, aradan geçen tüm zamana rağmen bir gün geri döneceği inancına tutunan birkaç kişi hâlâ var..." Horgörüyle burnunu çekti. "Do Miere A'vron, Dalgaları Gözleyenler hâlâ... Tümentepe'de, Falme'de bir... topluluğa sahipler demek en doğrusu olacak. Artur Şahinkanadı'nın eski isimlerinden biri de Işığın Çekici'ydi."

"Artur Şahinkanadı'nın ordularının ya da daha doğrusu onların torunlarının bin yıl sonra geri dönebileceğini mi söylüyorsun, Kızım?" dedi Amyrlin Makamı.

"Almoth Ovası ve Tümentepe'de savaş söylentileri var," dedi Moiraine ağır ağır. "Artur Şahinkanadı ordularıyla beraber iki oğlunu da göndermişti. Buldukları topraklarda sağ kaldılarsa, Şahinkanadı'nın birçok vârisi olabilir. Ya da hiç olmayabilir."

Amyrlin, Moiraine'e temkinli bir bakış attı, Moiraine'in neler çevirdiğini öğrenebilmek için yalnız olmalarını yeğlediği açıktı. Moiraine, yatıştırıcı bir bakış fırlattı ve eski dostu, ona bakarak yüzünü buruşturdu.

Burnu hâlâ notlarına gömülü olan Verin, bunların hiçbirini fark etmedi. "Bilmiyorum, Anne. Fakat bundan kuşkuluyum. Artur Şahinkanadı'nın fethetmek istediği topraklar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Deniz Halkı'nın Aryth Okyanusu'nu aşmayı reddetmesi çok kötü. Okyanusun diğer kıyısında Ölüadaları'nın yattığını söylüyorlar. Keşke bununla ne

kastettiklerini bilseydim, ama Deniz Halkı'nın o kahrolası ketumluğu..." Kafasını kaldırmadan içini çekti. "Elimizdeki tek gönderme 'Gölge'nin altındaki topraklar; batan güneşin ardında, Aryth Okyanusu'nun ardında, Gecenin Orduları'nın hüküm sürdüğü yer'. Burada, Şahinkanadı'nın gönderdiği orduların bu 'Gecenin Orduları'nı yenmeye, hatta Şahinkanadı'nın ölümünden sonra hayatta kalmaya bile yetip yetmediğine dair hiçbir bilgi yok. Yüzyıl Savaşları başladıktan sonra, herkes Şahinkanadı'nın imparatorluğundan kendi parçalarını koparmakla o kadar meşguldü ki, denizin ötesindeki ordularını düşünemediler. Bana öyle geliyor ki, Anne, torunları hâlâ hayattaysa ve geri dönmeye niyetleniyorlarsa, bu kadar zaman beklemezlerdi."

"O halde bunun kehanet olduğuna inanmıyor musun, Kızım?"

"Şimdi, 'kadim ağaç,'" dedi Verin kendi düşüncelerine dalmış bir halde. "Almoth hâlâ yaşarken bir *Avendesora* dalı, hatta yaşayan sürgünü olduğuna dair söylentiler –sadece bu kadar– her zaman olmuştur. Almoth bayrağı da 'yukarıdaki gök için mavi, aşağıdaki toprak için karaydı, aralarında da onları birbiriyle birleştiren Yaşam Ağacı uzanıyordu'. Elbette, Tarabonlular kendilerine İnsan Ağacı der ve soylarının Efsaneler Çağı'ndaki hükümdar ve soylulara dayandığını iddia ederler. Domanlılar da soylarının Efsaneler Çağı'nda Yaşam Ağacı'nı yaratanlara dayandığını iddia ederler. Başka olasılıklar da var, ama bunlardan en az üç tanesinin Almoth Ovası ve Tümentepe'nin etrafında toplandığı dikkatini çekmiştir, Anne."

Amyrlin'in sesi aldatıcı bir sevecenliğe büründü. "Bir karar verir misin, kızım? Artur Şahinkanadı'nın tohumu geri dönmüyor ise bu kehanet değildir ve o kadim ağacın ne demek olduğunun çürümüş bir balık kafası kadar bile değeri yoktur."

"Sana sadece bildiklerimi söyleyebilir ve kararı sana bırakabilirim, Anne," dedi Verin başını notlarından kaldırıp bakarak. "Artur Şahinkanadı'nın yabancı ordularının son kalan kısmının da uzun zaman önce öldüğüne inanıyorum, ama benim buna inanmam, doğru olduğunu göstermez. Değişim Çağı, elbette bir Çağ'ın bitimini işaret eder ve Yüce Efendi ise-"

Amyrlin masaya gök gürültüsü gibi bir şaplak attı. "Yüce Efendi'nin kim olduğunu çok iyi biliyorum, Kızım. Şimdi gitsen iyi olacak, bence." Derin bir nefes aldı ve kendisini gözle görülür bir biçimde denetim altına aldı. "Git, Verin. Sana kızmak istemiyorum. Ben çömezken aşçıların kekleri dışarıda bırakmasını sağlayanın kim olduğunu unutmak istemiyorum."

“Anne,” dedi Moiraine, “bunda kehanet olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Biraz kafası çalışan ve biraz bilgisi olan herkes bu kadarını bir araya getirebilir, kimse de Myrddraallerin kurnaz olmadığını söylememiştir.”

“Ve elbette,” dedi Verin son derece sakin bir sesle, “yönlendiren erkek seninle birlikte gelen üç kişiden biri olmalı, Moiraine,” dedi.

Moiraine ona hayretle baktı. *Dünyadan haberi yok mu? Ben bir ahmağım.* Daha ne yaptığını anlamadan orada her zaman beklediğini hisseden, nabız gibi atan ışığa, Gerçek Kaynak’a uzanmıştı. Tek Güç, damarlarına yayılarak onu enerjiyle doldurdu ve aynı şeyi yapmakta olan Amyrlin Makamı’nın parıltısını boğdu. Moiraine, daha önce Tek Güç’ü başka bir Aes Sedai üzerinde kullanmayı hiç düşünmemişti bile. *Tehlikeli bir zamanda yaşıyoruz ve dünya muallakta; yapılması gereken şey yapılmalı. Yapılmalı. Ah, Verin, neden burnunu ait olmadığı yere soktun ki?*

Verin kitabını kapadı ve tekrar kemerine tıktıktan sonra bir kadından diğerine baktı. İkisinin de çevresini saran halenin, Gerçek Kaynak’a dokunmaktan kaynaklanan ışığın farkında olmaması imkânsızdı. Işıltıyı yalnızca kendisi de yönlendirmek konusunda eğitilmiş biri görebilirdi, ancak herhangi bir Aes Sedai’nin başka bir kadında bunu görmemesine imkân yoktu.

Verin’in yüzüne belli belirsiz bir tatmin ifadesi yerleşti, ama bir yıldırım topu fırlattığına dair hiçbir belirti yoktu. Yalnızca bulmacaya oturan başka bir parça bulmuş gibi davranıyordu. “Evet, bence böyle olmalı. Moiraine bunu tek başına yapamazdı ve ona yardım etmek için onunla birlikte gizlice kek aşırmaya inen çocukluk arkadaşından iyisi bulunamazdı.” Gözlerini kırptı. Affet beni, Anne. Bunu söylememem gerekirdi.”

“Verin, Verin.” Amyrlin hayretle başını iki yana salladı. “Kardeşine –ve bana– yönelttiğin itham... Bunu söylemeyeceğim bile. Amyrlin Makamı’yla teklifsiz konuştuğun için endişeleniyor musun bir de? Teknede bir delik açıyor, sonra da yağmur yağıyor diye dertleniyorsun. İddia ettiğin şeyi bir düşün, Kızım.”

Bunun için çok geç, Siuan, diye düşündü Moiraine. *Paniğe kapılıp Kaynak’a erişmiş olmasaydık, belki o zaman... Ama artık emin.* “Bunu bize neden söylüyorsun, Verin?” dedi yüksek sesle. “Söylediğin şeye inanıyorsan, onu diğer kardeşlere, özellikle de Kızıllara söylemen gerekirdi.”

Verin’in gözleri hayretle açıldı. “Evet. Evet, sanırım gerekirdi. Ama söyleseydim, sen Kaynak’tan kesilirdin, Moiraine, sen de öyle, Anne; çocuk

da ehlileştirilirdi. Hiç kimse Güç'ü kullanan bir erkeğin ilerleyişini kaydetmemiştir. Delilik tam olarak ne zaman gelir ve onu ne zaman alır? Ne hızla büyür? Bedeni etrafında çürürken hâlâ işlevini sürdürebilir mi? Ne kadar süreyle? Ehlileştirilmediği sürece, genç adama olacak şeyler, ben orada olup kayıtları tutsam da tutmasam da olacaktır. O izlenir ve yönlendirilirse, hiç değilse bir süreliğine makul bir güvenlik içinde bazı kayıtlar tutabiliriz. Üstelik bir de *Karaethon Döngüsü* meselesi var." Kadınların şaşkın bakışlarına sakince karşılık verdi. "Onun Yenidendoğan Ejder olduğunu varsayıyorum, Anne. Ejder olmadığı takdirde bunu yapacağınızı –yönlendirebilen bir erkeği serbest bırakabileceğinizi– tahayyül edemiyorum."

Yalnızca bilgiyi düşünüyor, diye düşündü Moiraine hayretle. *Dünyanın bildiği en korkunç kehanetin gerçekleşmesi, belki de dünyanın sonunun gelmesi söz konusuyken, onun umurundaki tek şey bilgi. Ama bunun için hâlâ tehlikeli.*

"Bunu bilen başka kim var?" Amyrlin'in sesi hafif, ancak yine de keskindi. "Serafelle biliyordur, herhalde. Başka kim, Verin?"

"Hiç kimse, Anne. Serafelle birilerinin bir kitaba, tercihen uzun zaman önce kaydetmemiş olduğu şeylerle pek ilgilenmez. Tar Valon'da topladıklarımızın on katı kitap, elyazması ve parçaların etrafa saçılmış veya unutulmuş olduğuna inanıyor. Eski bilginin yeterince büyük bir bölümünün bulunabileceğine-"

"Yeter, kardeşim," dedi Moiraine. Gerçek Kaynak'a tutunmayı bıraktı ve bir an sonra Amyrlin Makamı'nın da aynı şeyi yaptığını hissetti. Güç'ün açık bir yaradan sızan kan gibi çekilip gidişi insana her zaman bir kayıp duygusu verirdi. Bir parçası tutunmayı sürdürmek istiyordu, ama bu duyguya çok bağlanmamayı bir özdisiplin meselesi haline getirmişti. "Otur Verin ve bize nereden bildiğini ve nasıl öğrendiğini anlat. Hiçbir şeyi atlama."

Verin bir sandalye çekerken –huzurunda oturma izni almak için Amyrlin'e bir bakış attıktan sonra– Moiraine onu hüzünle seyretti.

"Eski kayıtları ayrıntılı olarak incelememiş birinin," diye başladı Verin, "tuhaf davrandığınız dışında bir şey fark etmesi düşük bir olasılık. Affet beni, Anne, neredeyse yirmi yıl önce, Tar Valon işgal altındayken, ilk ipucumu buldum ve bu sadece..."

Işık bana yardım etsin, Verin, o kekler için ve üzerinde ağladığım göğsün için ne kadar severdim seni. Ama yapmam gerekeni yapmalıyım.

Yapacağım. Yapmalıyım.

Perrin, köşenin ardındaki Aes Sedai'nin uzaklaşan sırtına baktı. Kadın lavanta sabunu kokuyordu, ancak çoğu kişi kokuyu yakından bile almazdı. Dönerek ortadan kaybolur kaybolmaz, Perrin revirin kapısına doğru seğirtti. Mat'i daha önce bir kez görmeye çalışmıştı ve o Aes Sedai –birinin ona Leane diye hitap ettiğini görmüştü– dönüp kim olduğuna bile bakmadan neredeyse kafasını kopartmıştı. Aes Sedailerin yanında kendisini huzursuz hissediyordu, özellikle de gözlerine bakmaya başlamışlarsa.

Kapıda durup kulak kabarttıktan sonra –koridorda iki yönden gelen ayak sesleri duymuyordu, kapının diğer tarafından da hiç ses yoktu– içeri girip kapıyı ardından usulca kapadı.

Revir beyaz duvarları olan uzun bir odaydı ve iki ucundaki okçu balkonlarına açılan kapılar içeri bol ışık girmesini sağlıyordu. Mat, duvarların önündeki dar yataklardan birinde yatıyordu. Önceki geceden sonra Perrin yataklardan çoğunun içinde adamlar olacağını tahmin etmişti, ama bir an sonra kalenin Aes Sedailerle dolu olduğunu hatırladı. Bir Aes Sedai'nin Şifa'yla çare olamayacağı tek şey ölümdü. Yine de ona odada hastalık kokusu varmış gibi geldi.

Perrin bunu düşününce yüzünü buruşturdu. Mat, gözleri kapalı, elleri battaniyelerinin üzerinde hiç kımıldamadan yatıyordu. Bitkin görünüyordu. Tam olarak hasta gibi değil, ama sanki tarlada üç gün çalışıp da az önce uzanmış gibi. Ancak kokusunda... ters bir şey vardı. Bu Perrin'in adını koyabileceği bir şey değildi. Tersti işte.

Perrin, Mat'in yatağının yanındaki yatağa dikkatlice oturdu. Her zaman her şeyi dikkatle yapardı. Çoğu kişiden daha iri yarıydı ve kendisini bildi bileli diğer çocuklardan daha iri yarı olmuştu. Birisinin canını kazayla yakmamak ya da bir şeyleri kırmamak için dikkatli olmak zorunda kalmıştı. Şimdi onun için bu alışkanlık haline gelmişti. Meseleleri ayrıntılı olarak düşünmeyi, zaman zaman da birileriyle etraflıca konuşmayı da severdi. *Rand kendisini bir lord sanıyorken onunla konuşamam, Mat'in ise söyleyecek pek fazla şeyi yoktur kesinlikle.*

Önceki gece meseleleri etraflıca düşünmek için bahçelerden birine girmişti. Bunu hatırlayınca hâlâ biraz utanıyordu. Gitmemiş olsaydı kendi odasında olup Egwene ve Mat ile birlikte gidebilir, belki de onların yaralanmasını engelleyebilirdi. Daha büyük bir olasılıkla, Mat gibi bu yataklardan birinde veya ölü olacağını bilse de, bu hissettiklerini

değiştirmiyordu. Yine de bahçeye gitmişti ve onu halihazırda endişelendiren şeyin Trolloc saldırısıyla bir bağlantısı yoktu.

Hizmetçi kadınlar ve Leydi Amalisa'nın nedimelerinden biri olan Leydi Timora onu karanlıkta otururken bulmuşlardı. Yanına gelmeleriyle birlikte Timora diğerlerinden birini koşarak yollamıştı ve Perrin kadının, "Liandrin Sedai'yi bulun! Hemen!" dediğini duymuştu.

Bir âşık gibi bir duman bulutu içinde kaybolmasını beklermiş gibi durup onu izlemişlerdi. Bu sırada ilk alarm çanı çalmış ve kaledeki herkes koşmaya başlamıştı.

"Liandrin," diye mırıldanıyordu şimdi. "Kızıl Ajah. Yaptıkları neredeyse tek şey, yönlendirebilen erkekleri avlamak. Benim de onlardan biri olduğuma inanmıyorsun, değil mi?" Mat elbette yanıt vermedi. Perrin üzüntüyle burnunu ovaladı. "Şimdi de kendi kendime konuşuyorum. Her şeyin üzerine bir de buna ihtiyacım yok."

Mat'in göz kapakları titreşti. "Kim?.. Perrin? Ne oldu?" Gözleri tamamen açılmamıştı ve sesi hâlâ uyuyormuş gibi çıkıyordu.

"Hatırlamıyor musun, Mat?"

"Hatırlamak mı?" Mat bir elini uykulu uykulu yüzüne doğru kaldırdı, sonra da içini çekerek indirdi. Gözleri kapanmaya başladı. "Egwene'i hatırla. Benden... aşağı inmemi... Fain'i görmemi istedi..." Güldü ve gülüşü bir esnemeye dönüştü. "İstemedi. Söyledi... Daha sonra ne olduğunu bilmiyorum..." Dudaklarını yaladı ve uykunun derin, tekdüze nefeslerine geri döndü.

Kulaklarına yaklaşan ayak sesleri gelen Perrin ayağa fırladı, ama gidecek hiçbir yer yoktu. Kapı açılıp Leane içeri girdiğinde hâlâ Mat'in yatağının yanında duruyordu. Kadın durdu, ellerini beline koydu ve onu yavaşça tepeden tırnağa süzdü. Boyu neredeyse Perrin kadar uzundu.

"Şimdi sen," dedi hafif, ancak canlı bir ses tonuyla, "neredeyse, bana, keşke Yeşil olsam, dedirtecek kadar güzel bir çocuksun. Neredeyse. Ama şayet hastamı rahatsız ettiysen... eh, Kule'ye gitmeden önce neredeyse senin kadar iri erkek kardeşlerimle başa çıkmıştım, bu yüzden o omuzların sana pek yardımı olacağını sanmam."

Perrin gırtlağını temizledi. İki defanın birinde kadınlar bir şey dediğinde ne demek istediklerini anlamazdı. *Rand gibi değil. O her zaman kızlara ne söyleneceğini bilir.* Kaşlarını çatmakta olduğunu fark etti ve yüzünü düzeltti. Rand'ı düşünmek istemiyordu, ama bir Aes Sedai'nin, özellikle de ayağını sabırsızlıkla yere vurmaya başlamış olan bir Aes Sedai'nin tepesini

attırmak istemiyordu. “Ah... onu rahatsız etmedim. Hâlâ uyuyor. Gördünüz mü?”

“Evet, öyle. Senin açından iyi bir şey. Şimdi, burada ne işin var? Seni bir defa kovaladığımı hatırlıyorum; hatırlamadığımı sanmana gerek yok.”

“Yalnızca nasıl olduğunu öğrenmek istemiştim.”

Kadın tereddüt etti. “Uyuyor işte. Birkaç saat içinde de o yataktan kalkacak ve asla bir şey olmamış sanacaksın.”

Tereddüt, Perrin’in ensesinin ürpermesine neden oldu. Kadın yalan söylüyordu işte. Aes Sedailer hiç yalan söylemezdi, ama her zaman gerçeği de söylemezlerdi. Ne olup bittiğinden emin değildi –Liandrin’in onu araması, Leane’in ona yalan söylemesi– ama Aes Sedai’den uzaklaşma zamanının geldiğini düşündü. Mat için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Teşekkür ederim,” dedi. “O halde en iyisi bırakayım da uyusun. Affedersiniz.”

Kadının etrafından geçip kapıya ulaşmaya çalıştı, ama kadının elleri aniden uzanarak Perrin’in yüzünü kavradı ve gözlerine bakmak için eğdi. İçinden bir şey, başının tepesinde başlayan ve ayaklarına kadar inen, sonra da tekrar çıkan bir şey hissetti. Başını kadının ellerinden çekerek aldı.

“Genç bir hayvan kadar sağlıklısın,” dedi kadın dudaklarını büzerek. “Ama sen o gözlerle doğduysan ben de Beyazpelerin’in biriyim.”

Perrin, “Gözlerim baştan beri böyleydi,” diye hırladı. Bir Aes Sedai’yle bu ses tonuyla konuştuğu için biraz utanıyordu, ama kadını kollarından tutup havya kaldırarak yana bırakınca kendisi de kadın kadar şaşırdı. Birbirlerine bakarlarken kendi gözlerinin de şaşkınlıktan kadınınkiler kadar açılmış olup olmadığını merak etti. “Affedersiniz,” dedi tekrar ve koşar adım uzaklaştı.

Gözlerim. Işığın kahrettiği gözlerim! Gözlerine sabah güneşi vurdu ve cilalanmış altın gibi parladılar.

Rand yatağında dönüyor, ince şiltede rahat bir konum bulmaya çalışıyordu. Ok menfezlerinden içeri dolan gün ışığı, çıplak taş duvarları boyuyordu. Gecenin geri kalanında uyumamıştı ve tüm yorgunluğuna rağmen, şimdi de uyuyamayacağına emindi. Deri yelek yatağı ve duvarın arasında, yerde duruyordu, ama onun dışında yeni çizmelerine kadar tamamıyla giyinikti. Kılıcı yatağın yanında duvara dayanmıştı, yayıyla sadağıysa bir köşede, çıkın halindeki pelerinlerinin içinde duruyordu.

Kendisini Moiraine'in ona verdiği fırsatı kullanıp hemen oradan gitmesi gerektiği duygusundan kurtaramıyordu. Bu istek bütün gece yakasını bırakmamıştı. Üç kez gitmek üzere ayağa kalkmıştı. İki kez kapıyı bile açmıştı. Koridorlar geç kalmış işlerini yapan birkaç hizmetçi dışında boştu; yol açıktı. Ama emin olması gerekiyordu.

Perrin içeri başı eğik, esneyerek girdi ve Rand doğrulup oturdu. "Egwene nasıl? Ya Mat?"

"Egwene uyuyor, bana söyledikleri bu. Onu görmek istedim, ama beni kadınların odalarına almadılar. Mat de-" Perrin birden kaşlarını çatarak yere baktı. "O kadar ilgileniyorsan, neden onu kendin gidip görmedin? Senin bizimle artık ilgilenmediğini sanıyordum. İlgilenmediğini söylemiştin." Gardırobunun kapısını çekerek açtı ve içeride temiz bir gömlek aramaya başladı.

"Revire gittim, Perrin. Orada bir Aes Sedai vardı, Amyrlin Makamı'nın yanından ayrılmayan o uzun boylu olan. Mat'in uyuduğunu, benimse onun ayağının altında dolaştığımı ve başka bir zaman tekrar gelebileceğimi söyledi. Değirmendeki adamlara emirler yağdıran Thane Usta gibi konuşuyordu. Thane Usta'nın nasıl olduğunu bilirsin, enerjiyle doludur ve işi ilk defada becer ve hemen yap deyip durur."

Perrin ona yanıt vermedi. Ceketini atıp gömleğini başından çekmekle yetindi.

Rand bir an dostunun sırtını inceledikten sonra, bir kahkaha bastırdı. "Bir şey duymak ister misin? Bana ne dedi, biliyor musun? Revirdeki Aes Sedai hani. Ne kadar uzun boylu olduğunu gördün. Erkeklerin pek çoğu kadar. Bir el boyu uzundu ve gözleri neredeyse gözlerimle aynı hizadaydı. Neyse, beni tepeden tırnağa bir süzdükten sonra, 'Uzun boylusun, değil mi? Ben on altı yaşındayken neredeydin? Hatta otuz?' diye mırıldandı. Sonra da bu bir şakaymış gibi güldü. Buna ne dersin?"

Perrin, üzerine temiz bir gömlek geçirme işini bitirdi ve ona yan bir bakış attı. Kapı gibi omuzları ve gür bukleleriyle Rand'a incinmiş bir ayıyı hatırlatıyordu. Neden incitildiğini anlamayan bir ayıyı.

"Perrin, ben-"

"Aes Sedailerle şakalaşmak istiyorsan," diye lafını kesti Perrin, "bu sana kalmış, Lordum." Gömleğini pantolonuna sıkıştırmaya başladı. "Ben Aes Sedailerin yanında nüktedanlık –acaba doğru sözcük nüktedanlık mıydı?– yaparak pek zaman geçirmiyorum. Ama ona bakarsan ben sadece

sakar bir demirciyim ve birisinin ayağının altında dolaşabilirim. Lordum." Ceketini yerden alarak kapıya yöneldi.

"Kahrolayım, Perrin, özür dilerim. Korkuyordum ve başımın belada olduğunu düşünüyordum –belki de öyleydi; belki hâlâ öyledir– ve seninle Mat'in benimle birlikte işe karışmasını istemiyordum. Işık adına, dün gece bütün kadınlar beni arıyordu. Sanırım bu da başımdaki belaların bir bölümü. Sanırım. Ve Liandrin... O..." Ellerini havaya kaldırdı. "Perrin, inan bana, bunun parçası olmak istemezsin."

Perrin durmuştu, ama yüzü kapıya dönüktü ve başını Rand'ın altın gözlerinden birini görmesine izin verecek kadar çevirdi. "Seni mi arıyorlardı? Belki de hepimizi arıyorlardı."

"Hayır, beni arıyorlardı. Keşke aramasalardı, ama böyle olmadığını biliyorum."

Perrin başını iki yana salladı. "Her halükârda Liandrin beni istiyordu, bunu biliyorum. Duydum."

Rand kaşlarını çattı. "Neden istesin ki?.. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bak, ağzımı açtım ve söylememem gereken bir şey söyledim. Bunu içten söylemedim, Perrin. Şimdi, lütfen, bana Mat'i anlatır mısın?"

"Uyuyor. Leane –oradaki Aes Sedai o– birkaç saat içinde ayağa kalkacağını söyledi." Huzursuzca omuz silkti. "Sanırım yalan söylüyordu. Aes Sedailerin asla yalan söylemediğini biliyorum. Aes Sedailer asla yalan söylemez, yalanlarını yakalayamazsın yani, ama o yalan söylüyor ya da bir şeyi gizliyordu." Durdu ve yan yan Rand'a baktı. "Bütün bunları içten söylemedin mi? Buradan birlikte mi ayrılacağız? Sen, ben ve Mat?"

"Bunu yapamam, Perrin. Sana nedenini söyleyemem, ama gerçekten kendi başı- Perrin, bekle!"

Kapı arkadaşının arkasından çarpıldı.

Rand kendisini tekrar yatağa attı. "Sana söyleyemem," diye mırıldandı. Yumruğunu yatağın kenarına indirdi. "Yapamam." *Ama artık gidebilirsin,* diyordu kafasının içinden bir ses. *Egwene iyileşecek, Mat de birkaç saat içinde ayağa kalkacak. Artık gidebilirsin. Moiraine fikrini değiştirmeden önce gidebilirsin.*

Doğrulmaya başlamıştı ki, kapının vurulmasıyla ayağa fırladı. Perrin geri gelmiş olsaydı, kapıyı vurmazdı. Kapı tekrar vuruldu.

"Kim o?"

Lan içeri girerek kapıyı çizmesinin topuğuyla arkasından kapadı. Her zamanki gibi ormanda neredeyse görünmez olan düz yeşilden bir ceketin

üzerine kılıcını takmıştı. Ancak bu defa, sol kolunun yukarısına bağlanmış, geniş, altın renkli bir kordon vardı, kordonun saçaklı uçları neredeyse dirseğine kadar iniyordu. Düğümün üzerine Malkier'in simgesi olan uçan altın bir turna işlenmişti.

"Amyrlin Makamı seni istiyor, koyun çobanı. Böyle gidemezsin. O gömleği çıkar, saçını da fırçala. Saman yığınına benziyorsun." Gardırobu çekerek açtı ve Rand'ın geride bırakmaya niyetlendiği giysileri eşelemeye başladı.

Rand, olduğu yerde kaskatı kalmıştı; kafasına tokmakla vurulmuş gibi hissediyordu. Bunu elbette bir açıdan bekliyordu, ama bu çağrı gelmeden önce gideceğine emindi. *Biliyor. Işık adına, bundan eminim.* "Beni istiyor, demekle ne kastediyorsun? Ben gidiyorum, Lan. Sen haklıydın. Hemen şimdi ahıra gidecek, atımı alacak ve buradan gideceğim."

"Bunu dün gece yapacaktın." Muhafız, yatağa beyaz bir gömlek fırlattı. "Kimse Amyrlin Makamı'nın çağrısını reddetmez, koyun çobanı. Beyazpelerinlerin Lord Kumandan Yüzbaşısı bile. Pedron Niall yolculuğu onu nasıl öldüreceğini planlayarak geçirebilir, bunu yapıp yanına kalabilirse, ama yine de gelir." Yüksek yakalı ceketlerden birini tutarak döndü ve havaya tuttu. "Bu idare eder." Kırmızı kolların ikisinin üzerinde de; kalın, altınla işlenmiş bir hat halinde yukarı tırmanan ve kol yenlerine dolanan birbirine dolaşık, uzun dikenli yabangülleri vardı. Altın biyeli yakanın iki tarafına yine altından balıkçıllar işlenmişti. "Rengi de uygun." Bir şeyi komik bulur veya bir şeyden memnun olur gibi bir hali vardı. "Haydi gel, koyun çobanı. Gömleğini değiştir. Kımılda."

Rand gönülsüzce, kaba işçi gömleğini kafasından geçirerek çıkardı. "Kendimi budala gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "İpek bir gömlek! Hayatımda hiç ipek gömlek giymedim. Böyle süslü bir ceket de giymemiştim, şölen günlerinde bile." *Işık adına, Perrin beni bunun içinde görürse... Kahrolayım, lord olmak hakkındaki bütün o aptalca laflardan sonra, beni bunun içinde görürse, bir daha beni asla ciddiye almaz.*

"Amyrlin Makamı'nın huzuruna, ahırlardan yeni gelmiş bir seyis gibi çıkamazsın, koyun çobanı. Çizmelerine bakayım. İdare ederler. Eh, haydi bakalım, haydi bakalım. Amyrlin'i bekletmek olmaz. Kılıcını tak."

"Kılıcımı!" Rand'ın bağırışı, kafasına geçirmekte olduğu gümüş gömleğin içinde boğuldu. Gömleği çekerek tamamen giydi. "Kadınların odalarına mı? Lan, Amyrlin Makamı'nın huzuruna –Amyrlin Makamı'nın!– kılıç taşıyarak gidersem, o-"

“Hiçbir şey yapmaz,” diye sözünü kesti Lan tersçe. “Amyrlin senden korksa bile –korkmadığını düşünmek de senin için daha akıllıca olur, zira bu kadını korkutabilecek bir şey bilmiyorum– bu kılıç yüzünden olmaz. Şimdi, unutma, huzuruna çıktığında diz çökeceksin. Tek dizinin üzerine, unutma,” diye ekledi sertçe. “Eksik tartarken yakalanan bir tacir değilsin. Belki de alıştırma yapsan iyi olacak.”

“Sanırım nasıl yapıldığını biliyorum. Kraliçenin Askerleri’nin Kraliçe Morgase’in önünde nasıl eğildiğini gördüm.”

Muhafız’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Evet, aynı onların yaptığı gibi yap. Bu, onlara üzerinde düşünecek bir şey verecektir.”

Rand kaşlarını çattı. “Bana bunu neden söylüyorsun, Lan? Sen bir Muhafızsın. Benim tarafımdaymış gibi davranıyorsun.”

“Senin tarafındayım, koyun çobanı. Biraz. Sana biraz yardım etmeme yetecek kadar.” Muhafız’ın yüzü taş gibiydi ve anlayışlı sözler o kaba sesle söylendiğinde kulağa tuhaf geliyordu. “Aldığın eğitimin tamamını sana veren benim ve dalkavuklukla muhallebi çocukluğu etmeni istemem. Çark hepimizi Desen’e dilediği gibi dokur. Bu konuda çoğu kişiden az özgürlüğün var, ama Işık adına, onu hâlâ dimdik ayakta karşılayabilirsin. Amyrlin Makamı’nın kim olduğunu hatırla koyun çobanı ve ona gereken saygıyı göster, sana söylediklerimi yapıp gözlerinin içine bak. Eh, burada ağzın açık bekleme. Gömleğini içeri sok.”

Rand ağzını kapadı ve gömleğini içeri soktu. *Kim olduğunu hatırlamak mı? Kahrolayım, kim olduğunu unutmak için neler vermezdim!*

Rand, kırmızı ceketin içinde omuzlarını silkip kılıcını takarken, Lan bir dizi talimat vermeyi sürdürdü. Kime ne söyleyeceği ve ne söylemeyeceği. Ne yapacağı ve ne yapmayacağı. Hatta nasıl hareket edeceği. Bütün bunları hatırlayabileceğinden emin değildi –çoğu, kulağa tuhaf ve kolay unutulur geliyordu– ve unuttuğu şeyin mutlaka Aes Sedailerin ona kızmasına neden olacağından emindi. *Zaten kızgın değillerse tabii. Moiraine Amyrlin Makamı’na söylediyse, başka kimlere söyledi?*

“Lan, neden planladığım gibi buradan ayrılamıyorum? O gelmeyeceğimi anlayana kadar surların bir fersah dışına çıkmış, dörtnala gidiyor olurdum.”

“Sen iki fersah gidemeden o da peşine iz sürücülerini takmış olurdu. Amyrlin istediği şeyi alır, koyun çobanı.” Rand’ın kılıcını, ağır tokası ortaya gelecek şekilde düzeltti. “Yaptığım şey, senin için en iyi olanı. İnan buna.”

“Ama bütün bunlara ne gerek var? Bunların ne anlamı var? Neden Amyrlin Makamı ayağa kalkarsa elimi kalbimin üzerine koymam gerekiyor? Neden su dışında herhangi bir şey almayı reddetmem –gerçi onunla yemek yemek istiyor da değilim ya– sonra da suyun birazını yere döküp, ‘Toprak susuyor,’ demem gerekiyor? Ve bana kaç yaşında olduğumu sorarsa, ona neden kılıcının bana verilişinin üzerinden geçen zamanı söylemem gerekiyor? Bana söylediklerinin yarısını bile anlamıyorum.”

“Üç damla, koyun çobanı, yere dökme. Sadece üç damla serpeceksin. Şimdi hatırlaman yeter, daha sonra anlayabilirsin. Bunu geleneğe uymak olarak düşün. Amyrlin, sana zorunda olduğu şekilde davranacaktır. Bundan kaçabileceğini sanıyorsan, Lenn gibi aya uçabileceğine inanıyorsundur. Kaçamazsın, ama belki de bir süre kendine sahip olabilirsin, belki de en azından gururunu koruyabilirsin. Işık kavursun beni, muhtemelen zamanımı boşa harcıyorum, ama yapacak daha iyi bir işim yok. Kımıldamadan dur.” Muhafız, cebinden geniş, saçaklı bir altın kordon çıkarıp Rand’ın sol koluna girift bir düğümle bağladı. Düğüme, kırmızı mineli, kanatlarını açmış kartal biçiminde bir iğne iliştirdi. “Bunu sana vermek üzere yaptırmıştım, şimdiden iyi bir zaman da olmaz. Bu onları düşündürecektir.” Artık hiç kuşku yoktu. Muhafız gülümsüyordu.

Rand iğneye endişeyle baktı. Caldazar. Kızıl Manetheren Kartalı. “Karanlık Varlık’ın ayağında bir diken ve elinde bir çalı,” diye mırıldandı. Muhafız’a baktı. “Manetheren uzun zaman önce öldü ve unutuldu, Lan. Artık sadece bir kitaptaki bir isimden ibaret. Sadece İki Nehir var. Daha başka ne olursam olayım, bir çoban ve çiftçiyim. Bu kadar.”

“Eh, kırılamayan o kılıç sonunda tuzla buz olmuştu, koyun çobanı, ama son ana kadar Gölge’yle savaştı. Bir erkek olmanın, diğer tüm kuralların üzerinde olan bir kuralı vardır: Başına ne gelirse gelsin, onu ayakta karşıla. Şimdi, hazır mısın? Amyrlin Makamı seni bekliyor.” Rand, karnında soğuk bir düğümle, Muhafız’ın peşinden koridora çıktı.

8
Yenidendoğan Ejder

Rand, başta, Muhafız'ın yanında kaskatı bacaklarla ve gergin bir halde yürüyordu. *Ayakta karşıla.* Lan için söylemesi kolaydı. Amyrlin Makamı tarafından çağrılan o değildi. Gün sona ermeden önce ehlileştirilmeyeceğinden veya başına daha kötüsünün gelmeyeceğinden emin değildi. Rand, boğazına bir şey takılmış gibi hissediyordu; yutkunamıyordu ve fena halde yutkunmak istiyordu.

Koridorlar insanlarla tıklım tıklım doluydu, hizmetkârlar sabah işlerinin peşinde koşuyor, savaşçılar uzun cübbelerinin üzerinde kılıçlar taşıyordu. Birkaç ufak oğlan çocuğu, büyüklerinin yanında küçük idman kılıçları taşıyarak dolanıyor, adamların yürüyüşlerini taklit ediyordu. Dövüşten geriye hiçbir iz kalmamıştı, ama çocuklarda bile olası bir saldırı beklentisi vardı. Yetişkin adamlar da sıçan sürüsü bekleyen kediler gibiydi.

Ingtar, Rand ve Lan'e tuhaf, neredeyse sıkıntılı bir bakış atıp ağzını açtı, ancak yanlarından geçerken hiçbir şey söylemedi. Uzun boylu, ince ve solgun benizli olan Kajin, yumruklarını başının üzerine kaldırarak, *"Tai'shar malkier! Tai'shar Manetheren!"* diye bağırdı. Gerçek Malkier kanı. Gerçek Manetheren kanı.

Rand sıçradı. *Işık adına, bunu neden söyledi? Aptal olma,* dedi kendi kendine. *Burada hepsi Manetheren'i biliyor. Eski öykülerin hepsini biliyorlar, içinde savaş olduğu sürece. Kahrolayım, kendime hâkim olmam gerek.*

Lan, karşılık olarak yumruğunu kaldırdı. *"Tai'shae Shienar!"*

Koşmaya kalksa, izini atına ulaşmasına yetecek kadar süreyle kaybedebilir miydi? *Peşimden iz sürücüleri gönderirse...* Attığı her adımla birlikte daha da geriliyordu.

Kadınların odalarına yaklaşırlarken, Lan aniden, “Kedinin Avluyu Geçişi!” diye patladı.

İrkilen Rand, gayriihtiyari, kendisine öğretilen yürüme duruşunu aldı; sırtı gergin, ancak kaslarının tümü gevşekti, sanki gövdesi başının tepesindeki bir telde asılı duruyor gibiydi. Bu, rahat, neredeyse kibirli bir yürüyüştü. Dıştan bakıldığında rahattı; oysa gerçekte içi içini yiyordu. Yaptığı şeye şaşıracak hiç vakti yoktu. Son koridoru, birbirleriyle uygun adım geçtiler.

Odalarının girişindeki kadınlar, sakince yaklaşmalarını izlediler. Bazıları eğik masaların arkasında oturuyor, geniş defterleri kontrol ediyor, bazen de bir şeyler yazıyorlardı. Diğerleri örgü örüyor veya iğne ve kasnakla çalışıyordu. İpekler içindeki kadınlar da bu nöbeti, üniformalı kadınlarla birlikte tutuyordu. Kemerli kapılar açık duruyordu, kadınlar dışında kimse tarafından korunmuyorlardı. Hiçbir Shienarlı erkek, davet edilmeden içeri girmezdi, ama her Shienarlı erkek gerekirse o kapıyı savunmaya hazırdı, fakat böyle bir zorunluluk onu şaşırtırdı.

Rand’ın midesi bulanıyor ve yanıyordu. *Kılıçlarımıza bir bakıp bizi geri çevirecekler. Eh, istediğim de bu, değil mi? Bizi geri çevirirlerse belki hâlâ kaçabilirim. Muhafızları çağırıp üzerimize salmazlarsa tabii.* Lan’in ona verdiği duruşa, seldeki yüzen yegâne dala tutunacağı gibi tutundu; kendisini kuyruğunu kıstırıp kaçmaktan alıkoyan tek şey buydu.

Durduklarında, Leydi Amalisa’nın nedimelerinden biri, yuvarlak yüzlü bir kadın olan Nisura, nakışını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Gözleri kılıçlarında gezindi ve ağzı sıkılaştı, ama onlardan bahsetmedi. Bütün kadınlar yaptıkları işi bırakıp sessizce ve dikkatle onları izlediler.

“İkinize de şerefler olsun,” dedi Nisura başını hafifçe eğerek. Rand’a o kadar hızlı bir bakış attı ki, Rand bakışı gördüğüne emin olamadı; ona, Perrin’in söylediği şeyi hatırlatıyordu. “Amyrlin Makamı seni bekliyor.” Bir işaret yaptı ve diğer iki kadın –kadınlar hizmetkâr değildi; şereflendiriliyorlardı– onlara eşlik etmek için öne çıktı. Kadınlar Nisura’dan bir nebze daha aşağıya eğildiler ve kemer altından geçmelerini işaret ettiler. İkisi de Rand’a yan bir bakış attıktan sonra, ona hiç bakmadı.

Hepimizi mi, sadece beni mi arıyorlardı? Neden hepimizi?

İçeri girdiklerinde, Rand’ın beklediği bakışlarla karşılaştılar –erkeklerin nadir görüldüğü kadınların odalarında iki adam– ve kılıçları birden birçok kaşın kalkmasına neden oldu, ama kadınlardan hiçbiri konuşmadı. İki adam kadınların yollarına, sohbet düğümleri, Rand’ın duyamayacağı kadar alçak

sesli mırıldanmalar bıraktı. Lan, bunların farkında bile değilmiş gibi yürümeye devam etti. Rand ise, refakatçilerinin peşinde yürürken duyabilmeyi diledi.

Ardından Amyrlin Makamı'nın odalarına ulaştılar; koridorda, kapının önünde üç Aes Sedai bekliyordu. Uzun boylu Aes Sedai Leane'in elinde, altın alevli asası vardı. Rand, saçaklarına göre biri Beyaz Ajah'tan, diğeri de Sarı Ajah'tan olan diğer iki kadını tanımıyordu. Ancak aynı koridorda koşarken ona bakan yüzlerini hatırlıyordu. Bilen gözleri olan, pürüzsüz Aes Sedai gözleri. Onu kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek izliyorlardı. Lan ve Rand'ı getiren kadınlar dizlerini kırarak selam verdiler ve onları Aes Sedailere devrettiler.

Leane, Rand'ı hafif bir gülümsemeyle tepeden tırnağa süzdü. Gülümsemesine rağmen sesinde bir terslik vardı. "Amyrlin Makamı'na bugün ne getirdin, Lan Gaidin? Genç bir aslan mı? Yeşiller bunu görmese iyi olur, yoksa o daha nefes alamadan, birisi onu kendisine bağlar. Yeşiller kendilerine gençten bağlamayı severler."

Rand, teninin içinde terlemenin mümkün olup olmadığını merak etti. Başına gelenin bu olduğu hissediyordu. Lan'e bakmak istedi, ama Muhafız'ın bu konudaki talimatlarını hatırladı. "Ben, bir zamanlar Manetheren olan İki Nehir'den gelme, Tam al'Thor oğlu, Rand al'Thor. Amyrlin Makamı tarafından çağrıldığımdan, Leane Sedai, geldim. Hazırım." Sesinin bir kez bile titrememesine şaşmıştı.

Leane kaşlarını çattı ve gülümsemesi solarak yerini düşünceli bir ifadeye bıraktı. "Bunun bir çoban olması gerekmiyor muydu, Lan Gaidin? Bu sabah kendisinden bu kadar emin değildi."

"O bir erkek, Leane Sedai," dedi Lan kararlı bir sesle. "Ne fazlası, ne de azı. Biz neysek, oyuz."

Aes Sedai başını iki yana salladı. "Dünya her gün daha da tuhaflaşıyor. Herhalde demirci de bir taç takıp Yüksek Anlatım'da konuşur. Burada bekleyin." Geldiklerini duyurmak üzere içeride kayboldu.

Yalnızca birkaç saniyeliğine gitmişti, ama Rand geriye kalan Aes Sedailerin bakışlarını, rahatsız edici bir biçimde kendi üzerinde hissediyordu. Lan'in ona söylediği gibi, bakışlarına aynen karşılık vermeye çalışınca kafa kafaya vererek fısıldanmaya başladılar. *Neler söylüyorlar? Ne biliyorlar? Işık adına, beni ehlileştirecekler mi? Lan'in başına gelenle yüzleşmekten kastettiği bu muydu?*

Leane geri dönerek Rand'a içeri girmesini işaret etti. Lan de peşinden gitmeye davranınca, asasını adamın göğsüne koyarak onu durdurdu. "Sen değil, Lan Gaidin. Moiraine Sedai'nin sana verecek işi var. Aslan yavrun kendi başına da güvende olacaktır."

Kapı, Rand'ın arkasından kapandı, ama öncesinde Lan'in haşin ve güçlü, ancak sadece kendi duyabileceği kadar alçak sesini duydu: *"Tai'shar Manetheren!"*

Odanın bir tarafında Moiraine, diğer tarafında da zindanda gördüğü Kahverengi Aes Sedailerden biri oturuyordu, ama gözlerini ayıramadığı kişi, büyük masanın ardındaki yüksek arkalıklı sandalyede oturan kadındı. Ok menfezlerinin üzerindeki perdeler kısmen kapalıydı, ama aralıklarından sızan ışık, kadının yüzünü açık seçik görmesine izin vermiyordu. Rand onu yine de tanıdı. Amyrlin Makamı.

Çabucak bir dizinin üzerine çökerek sol elini kılıcının kabzasına koydu, sağ yumruğunu desenli halıya bastırdı ve başını eğdi. "Beni çağırdığınız için, Anne, geldim. Hazırım." Başını kaldırınca kadının kaşlarının havaya kalktığını gördü.

"Öyle misin, çocuğum?" Kadının sesi eğlenmiş gibiydi. Sesinde, Rand'ın çıkaramadığı bir şey daha vardı. Kadın kesinlikle eğleniyor gibi görünmüyordu. "Ayağa kalk, çocuğum, sana bir bakayım."

Rand doğruldu ve yüzünü sakin tutmaya çalıştı. Ellerini yumruk yapmamak için çaba sarf etmesi gerekti. *Üç Aes Sedai. Bir adamı ehlileştirmek için kaç tanesi gerekir? Logain'in peşine on iki veya daha fazlasını gönderdiler. Moiraine bana bunu yapar mı?* Amyrlin Makamı'nın bakışlarına aynen karşılık verdi. Kadın gözlerini kırpmadı.

Nihayet masanın önüne düzgün bir biçimde çekilmiş, merdiven arkalıklı bir sandalyeyi işaret ederek, "Otur, çocuğum," dedi. "Korkarım bu iş kısa sürmeyecek."

"Teşekkür ederim, Anne." Başını eğdikten sonra Lan'in ona öğrettiği gibi sandalyeye bir göz atıp kılıcına dokundu. "İznin olursa, Anne, ayakta duracağım. Nöbet henüz bitmedi."

Amyrlin Makamı kızgın bir ses çıkarıp Moiraine'e baktı. "Üzerine Lan'i mi saldın, Kızım. O muhafızların usullerini kapmadan da bu yeterince zor olacak."

"Lan bütün çocukları eğitiyordu, Anne," diye cevap verdi Moiraine sakince. "Kılıç taşıdığı için, buna, diğerlerine olduğundan daha fazla zaman ayırdı."

Kahverengi Aes Sedai sandalyesinde yer değiştirdi. “Gaidinler dikkafalı ve mağrur, ancak kullanışlıdırlar, Anne. Ben Tomas’sız yapamam, senin de Aldric’i kaybetmek istemeyeceğin gibi. Birkaç Kızıl’ın bile zaman zaman bir Muhafızları olmasını istediklerini duymuştum. Yeşiller de, elbette...”

Artık Aes Sedailerin üçü de Rand orada değilmiş gibi davranıyordu. “Bu kılıç...” dedi Amyrlin Makamı. “Balıkçıl nişanlı bir kılıca benziyor. Bunu nereden buldu, Moiraine?”

“Tam al’Thor henüz çocukken İki Nehir’den ayrıldı, Anne. Illian ordusuna katıldı ve Beyazpelerin Savaşı ve Tear ile yapılan son iki savaşta askerlik yaptı. Zamanla bir kılıç ustası ve Yoldaşların İkinci Yüzbaşısı rütbesine yükseldi. Aiel Savaşı’ndan sonra, Tam al’Thor İki Nehir’e Caemlynli bir eş ve bir erkek bebekle birlikte döndü. Bunu daha önce bilseydim, bizi pek çok şeyden kurtarabilirdi, ama artık biliyorum.”

Rand, Moiraine’e baktı. Tam’in İki Nehir’den ayrıldığını ve dışardan bir eşle ve kılıçla birlikte geldiğini biliyordu, ama geri kalanlar... *Bütün bunları nereden öğrendin? Emond Meydanı’nda olamaz. Nynaeve sana, bana anlattığından çok daha fazlasını anlatmadığı sürece. Bir erkek bebek. Kendi oğlu, demiyor. Ama öyleyim.*

“Tear’a karşı.” Amyrlin Makamı hafifçe kaşlarını çattı. “Eh, o savaşlarda her iki tarafta da yeterince kabahat vardı. Konuşmaktan çok savaşmaya meraklı, aptal adamlar. Bize kılıcın gerçek olup olmadığını söyleyebilir misin, Verin?”

“Sınamalar var, Anne.”

“O halde onu al ve sına, Kızım.”

Üç kadın ona bakmıyordu bile. Rand geri adım atarak kabzayı sıkı sıkı kavradı. “Bu kılıcı bana babam verdi,” dedi öfkeyle. “Kimse onu benden alamaz.” Ancak o zaman Verin’in sandalyesinden kalkmamış olduğunu fark etti. Utanç içinde kadınlara bakarak dengesini yeniden kazanmaya çalıştı.

“Demek,” dedi Amyrlin Makamı, “sende Lan’in kattığının dışında da biraz ateş var. İyi. Buna ihtiyacın olacak.”

“Ben neysem oyum, Anne,” dedi yeterince düzgün bir sesle. “Başıma geleceklere hazırım.”

Amyrlin Makamı yüzünü buruşturdu. “Lan seninle uğraşmış. Dinle beni, çocuğum. Birkaç saat içinde Ingtar, çalınmış Boru’yu bulmak için yola çıkacak. Arkadaşın Mat de onunla birlikte gidecek. Diğer arkadaşının –Perrin miydi?– da onunla gideceğini tahmin ediyorum. Onlara eşlik etmek istiyor musun?”

“Mat ile Perrin gidiyor mu? Neden?” İş işten geçtikten sonra saygı dolu bir “Anne” hitabı eklemeyi hatırladı.

“Arkadaşının taşıdığı hançeri biliyor musun?” Ağzını bükmesinden, hançer hakkında ne düşündüğü anlaşılıyordu. “O da alındı. Bulunmadığı sürece, onunla hançer arasındaki bağ tamamen koparılamaz ve ölür. İstersen onlarla birlikte gidebilirsin. Ya da burada kalabilirsin. Lord Agelmar’ın seni burada istediğin kadar konuk edeceğine şüphe yok. Ben de bugün yola çıkacağım; Moiraine Sedai de Egwene ve Nynaeve gibi, bana eşlik edecek, bu yüzden yalnız kalacaksın. Seçim sana ait.”

Rand ona bakakaldı. *İstediğim zaman gidebileceğimi söylüyor. Beni buraya bunun için mi getirdi? Mat ölüyor!* Ellerini kucağında kavuşturmuş, sakince oturan Moiraine’e bir göz attı. Dünyada hiçbir şeyi Rand’ın nereye gittiği kadar az umursamıyormuş gibi görünüyordu. *Beni ne yöne iteceksin, Aes Sedai? Kahrolayım, ben diğer yöne gideceğim. Ama Mat ölüyorsa... onu terk edemem. Işık adına, o hançeri nasıl bulacağız?*

“Seçimi şimdi yapman gerekmiyor,” dedi Amyrlin Makamı. Onun da umurunda değil gibiydi. “Ama Ingtar yola çıkmadan önce karar vermen gerekecek.”

“Ingtar’la gideceğim, Anne.”

Amyrlin Makamı dalgınlıkla kafasını salladı. “Bu iş hallolduğuna göre, önemli meselelere geçebiliriz. Yönlendirebildiğini biliyorum, evlat. Ne biliyorsun?”

Rand’ın ağzı açık kaldı. Mat için endişe etmeye dalmışken, kadının rahat bir tavırla söylediği sözler ona bir ahır kapısı gibi çarpmıştı. Lan’in nasihatleri ve talimatlarının hepsi kafasında dönüp duruyordu. Dudaklarını yalayarak kadına baktı. Kadının bildiğini düşünmek bir şey, gerçekten bildiğini öğrenmek ise bambaşka bir şeydi. Terler nihayet alnında belirdi.

Kadın, koltuğunda öne eğilerek ondan bir yanıt bekledi, ama Rand, onun arkasına yaslanmak istediği hissine kapıldı. Lan’in söylediğini hatırlıyordu. *Senden korkuyorsa...* Gülmek istedi. *Amyrlin ondan* korkuyor *ise.*

“Hayır, yapamıyorum. Yani... kasten yapmadım. Oldu işte. İstediğim-Güç’ü yönlendirmek değildi. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Yemin ederim.”

“Yapmak istemiyorsun,” dedi Amyrlin Makamı. “Eh, bu akıllılık. Aynı zamanda da aptallık. Bazılarına yönlendirmek öğretilebilir; çoğuna öğretilemez. Ancak birkaçı doğuştan bunun tohumunu içinde taşır. Eninde

sonunda, isteseler de istemeseler de, Tek Güç'ü kullanırlar, balık yumurtasından balık çıkacağı nasıl muhakkaksa, öyle. Yönlendirmeye devam edeceksin, evlat. Bu senin elinde değil. Ve de yönlendirmeyi, bunu denetlemeyi öğrensen de iyi olacak, aksi halde delirecek kadar yaşamazsın. Tek Güç, akışını denetleyemeyenleri öldürür."

"Nasıl öğreneceğim ki?" diye sordu Rand. Moiraine ile Verin orada istiflerini bozmadan oturmuş, onu seyrediyordu. *Örümcekler gibi.* "Nasıl? Moiraine bana hiçbir şey öğretemeyeceğini iddia ediyor, ben de nasıl öğrenebileceğimi bilmiyorum. Zaten öğrenmek de istemiyorum. Durmak istiyorum. Bunu anlayamıyor musun? Durmak!"

"Sana gerçeği söyledi, Rand," dedi Moiraine. Hoş bir sohbet yapıyorlarmış gibi konuşuyordu. "Seni eğitebilecek olanlar, erkek Aes Sedailer, üç bin yıldır ölü. Yaşayan hiçbir Aes Sedai sana *saidin*'e dokunmayı öğretemez, senin de *saidar*'a dokunmayı öğrenemeyeceğin gibi. Ne bir kuş balığa uçmayı öğretebilir, ne de bir balık kuşa yüzmeyi."

"Bunun her zaman kötü bir deyiş olduğunu düşünmüşümdür," dedi Verin aniden. "Dalan ve yüzen kuşlar vardır. Fırtınalar Denizi'nde de açılmış iki kolun kadar uzun yüzgeçleri olan, uçan balıklar vardır, ağızları ise kılıç gibidir, öyle ki..." Konuşmayı kesti ve bocaladı. Moiraine ile Amyrlin Makamı ona ifadesiz yüzlerle bakıyordu.

Rand, bu sessizlik anını kendisini toparlamak için kullandı. Tam'in ona uzun zaman önce öğrettiği gibi, zihninin içinde tek bir alev oluşturup tüm korkularını ona katarak, boşluğu, hiçliğin sakinliğini aradı. Alev her şeyi içine alana kadar büyür gibi oldu, ta ki, artık içeride tutulamayacak veya tasavvur edilemeyecek olana kadar. O gittikten sonra, yerinde bir huzur duygusu kaldı. Kenarlarında hâlâ titreşen duygulara, kara lekelere benzeyen korku ve öfkeye rağmen, boşluk hâlâ yerindeydi. Yüzeyinden, düşünceler buzun üzerindeki çakıltaşları gibi geçiyordu. Aes Sedai'nin dikkati ondan sadece bir saniye uzaklaşmıştı, ama geri döndüklerinde Rand'ın yüzü sakindi.

"Neden benimle böyle konuşuyorsun, Anne?" diye sordu. "Beni ehlileştiriyor olman gerekirdi."

Amyrlin Makamı kaşlarını çatıp Moiraine'e döndü. "Bunu ona Lan mi öğretti?"

"Hayır, Anne. Bunu Tam al'Thor'dan almış."

"Neden?" diye sordu Rand tekrar.

Amyrlin Makamı doğrudan gözlerinin içine baktı ve, “Yenidendoğan Ejder olduğun için,” dedi.

Boşluk sallandı. Dünya sallandı. Her şey etrafında döner gibi oldu. Hiçliğe yoğunlaştı ve boşluk geri döndü, dünya dinginleşti. “Hayır, Anne. Işık yardımcım olsun ki, yönlendirebiliyorum, ama ben ne Raolin Karanlıkbelası, ne Guraie Amalasan, ne de Yurian Taşyay değilim. Beni ehlileştirebilir veya beni öldürebilirsiniz, ama ben, boynuna Tar Valon yuları geçirilmiş, evcil bir sahte Ejder olacak değilim.”

Verin’in soluğunun kesildiğini duydu ve Amyrlin’in gözleri mavi kayalar kadar sert bir bakışla irileşti. Bu onu etkilemedi; içindeki boşluğun üzerinden kayıp geçti.

“Bu isimleri nereden duydun?” diye sordu Amyrlin. “Sana herhangi bir sahte Ejder’in iplerini Tar Valon’un çektiğini kim söyledi?”

“Bir dost, Anne,” dedi. “Bir âşık. Adı Thom Merrilin’di. Artık öldü.” Moiraine bir ses çıkarınca Rand ona baktı. Moiraine, Thom’un ölü olmadığını iddia ediyordu, ama hiçbir zaman herhangi bir kanıt sunmamıştı ve Rand, bir adamın bir Soluk’la güreş tutup da nasıl sağ çıkabileceğini anlamıyordu. Düşünce konu dışıydı ve silindi. Artık yalnızca boşluk ve birlik vardı.

“Sen bir sahte Ejder değilsin,” dedi Amyrlin kararlı bir sesle. “Sen gerçek Yenidendoğan Ejder’sin.”

“Ben İki Nehirli bir çobanım, Anne.”

“Kızım, ona hikâyeyi anlat. *Gerçek* bir hikâye bu, evlat. İyi dinle.”

Moiraine konuşmaya başladı. Rand, gözlerini Amyrlin’in yüzünden ayırmıyordu, ama söylenenleri duyuyordu.

“Neredeyse yirmi yıl önce Aieller, Dünyanın Omurgası’nı, ilk ve son kez geçtiler. Cairhien’i talan ederek geçip üzerlerine salınan her orduyu yok ettiler, Cairhien şehrini yaktılar ve Tar Valon’a kadar olan yolu savaşarak katettiler. Mevsim kıştı ve kar yağıyordu, ama sıcak ve soğuk, bir Aiel için çok az şey ifade eder. Son savaş, asıl önemli olan Parlak Duvarlar’ın dışında, Ejderdağı’nın gölgesinde yapıldı. Üç gün üç gecelik savaştan sonra, Aieller geri püskürtüldü. Ya da daha doğrusu, kendileri geri döndüler, zira yapmaya geldikleri şeyi yapmışlar, Cairhien Kralı Laman’ı, Ağaç’a karşı işlediği günah yüzünden öldürmüşlerdi. Öyküm işte burada başlıyor. Seninki de öyle.”

Ejderdağı’ndan sel gibi aktılar. Ta Parlak Duvarlar’a kadar. Rand, anıların solmasını bekledi, ama duyduğu ses Tam’in sesiydi; hasta ve

sayıklayan, geçmişindeki sırları açığa çıkaran Tam'in. Ses, boşluğun dışına tutunuyor, içeri girmeye çabalıyordu.

"Ben o zamanlar Kabuledilmişlerden biriydim," dedi Moiraine. "Annemiz Amyrlin Makamı da öyle. Çok geçmeden kardeşliğe terfi edecektik ve o geceyi, o zamanki Amyrlin Makamı'nın huzurunda geçirdik, Vakanüvisi Gitara Moroso da oradaydı. Tar Valon'daki, onlar hariç her kardeş, hatta Kızıllar bile, dışarıda, elinden geldiği kadar çok kişiye Şifa veriyordu. Şafak vaktiydi. Şöminedeki ateş soğuğu dışarıda tutamıyordu. Kar nihayet durmuştu ve Amyrlin'in Beyaz Kule'deki odasından, savaşta yakılan, şehrin uzağındaki köylerden çıkan dumanın kokusunu alabiliyorduk."

Savaşlar her zaman sıcaktır, karda bile. Ölümün leş kokusundan uzaklaşmam gerekiyordu. Tam'in hezeyan içindeki sesi, Rand'ın içindeki boşluğa pençelerini geçiriyordu. Boşluk titreyip küçüldü, sabitleşti, sonra tekrar yalpaladı. Amyrlin'in gözleri onu delip geçiyordu. Yüzünün tekrar terlediğini hissetti. "Hepsi bir hummalı düşten ibaretti," dedi. "Hastaydı." Sesini yükseltti. "Benim adım Rand al'Thor. Bir çobanım. Babam Tam al'Thor, annemin adı da-"

Moiraine onun için durmuştu, ama artık değişmeyen, yumuşak ve aman vermeyen sesiyle sözünü kesti. "*Karaethon Döngüsü,* Ejder Kehanetleri, Ejder'in, Dünyanın Kırılışı sırasında öldüğü Ejderdağı yamaçlarında tekrar doğacağını söyler. Gitara Sedai zaman zaman Kehanet'te bulunurdu. Yaşlıydı, saçı dışarıdaki karlar kadar beyazdı, ama Kehanet'te bulunduğunda bu güçlü olurdu. Ona bir fincan çay uzatırken pencerelerden gelen sabah ışığı güçleniyordu. Amyrlin Makamı bana savaş meydanından gelen haberleri sordu. Ve Gitara Sedai oturduğu yerde doğruldu, kol ve bacakları kaskatıydı, titriyordu; yüzünde, Shayol Ghul'deki Kıyamet Çukuru'na bakıyormuş gibi bir ifade vardı ve şöyle haykırdı: 'Yeniden doğdu! Onu hissediyorum! Ejder, Ejderdağı yamacında ilk soluğunu alıyor! Geliyor! Geliyor! Işık bize yardım etsin! Işık dünyaya yardım etsin! Karda yatıyor ve gök gürültüsü gibi ağlıyor! Güneş gibi yanıyor!' Ve kollarıma düşerek can verdi.

Dağın yamacı. Bir bebeğin ağladığını duydum. Ölmeden önce orada tek başına doğurmuştu. Çocuk soğuktan mosmor olmuştu. Rand, Tam'in sesini uzaklaştırmaya çalıştı. Boşluk küçüldü. "Bir humma düşü," dedi soluğu kesilerek. *Bir çocuğu orada bırakamazdım.* "Ben İki Nehir'de doğdum." *Senin hep çocuk, istediğini biliyordum, Kari.* Gözlerini Amyrlin'in

gözlerinden aldı. Boşluğu, sağlam durması için zorlamaya çabaladı. Bunun böyle yapılmadığını biliyordu, ama boşluk içinde çökmekteydi. *Evet, kızım. Rand iyi bir isim.* “Ben –Rand– al’Thor’um!” Bacakları titriyordu.

“Böylece Ejder’in yeniden doğduğunu anladık,” diye devam etti Moiraine. “Amyrlin biz ikimize gizlilik yemini ettirdi, çünkü kardeşlerimizden tümünün, yeniden doğuşu görülmesi gerektiği gibi görmeyeceklerini biliyordu. Bizi aramaya gönderdi. O savaştan sonra çok fazla çocuk babasız kalmıştı. Çok fazla. Ama bir adamın, dağın üzerinde bir bebek bulduğuna dair bir öykü bulduk. O kadar. Bir adam ve erkek bir bebek. Biz de aramaya devam ettik. Yıllarca aradık, yeni ipuçları bularak, Kehanetleri didik didik ederek. ‘O eski kandan gelecek, eski kan tarafından yetiştirilecek.’ Bu, Kehanetlerden biriydi, başkaları da vardı. Ama Efsaneler Çağı’ndan gelen eski kanın hâlâ güçlü olduğu pek çok yer var. Derken, eski Manetheren kanının hâlâ taşkın bir nehir gibi çağladığı İki Nehir’de, isim günleri Ejderdağı’ndaki savaşın birkaç hafta öncesi veya sonrasında olan üç çocuk buldum. Aralarından biri de yönlendirebiliyor. Sence Trollocların peşine düşmesinin tek nedeni, *ta’veren* olman mıydı? Sen Yenidendoğan Ejder’sin.”

Rand’ın dizleri boşaldı; yüzüstü düşmemek için ellerini halıya çarparak diz üstü kapaklandı. Boşluk gitmiş, durgunluk paramparça olmuştu. Başını kaldırdı; üç Aes Sedai de ona bakıyordu. Yüzleri durgun göller gibi sakindi, ama gözleri hiç kırpılmıyordu. “Benim babam Tam al’Thor ve ben İki Nehir’de...” Hiç kımıldamadan ona bakıyorlardı. *Yalan söylüyor. Ben... onların söylediği şey değilim! Bir şekilde, her nasılsa, yalan söylüyor, beni kullanmaya çalışıyorlar.* “Sizin tarafınızdan kullanılmayacağım.”

“Bir çapa, tekneyi tutmak için kullanılmakla değerinden bir şey kaybetmez,” dedi Amyrlin. “Sen bir amaç için yaratıldın, Rand al’Thor. ‘Tarmon Gai’don’un yelleri yeryüzünü dolandığında, o Gölge’yle yüzleşecek ve Işık’ı yeniden dünyaya getirecek.’ Kehanetlerin gerçekleşmesi gerekiyor, aksi halde Karanlık Varlık özgür kalacak ve dünyayı kendi suretinde yeniden yaratacak. Son Savaş yaklaşıyor ve sen, insanlığı birleştirip Karanlık Varlık’a karşı yürütmek üzere doğdun.”

“Ba’alzamon öldü,” dedi Rand boğuk bir sesle ve Amyrlin seyis yardımcısı gibi bir homurtu çıkardı.

“Eğer buna inanıyorsan, sen de Domanlılar kadar ahmaksın. Onun öldüğüne inanan veya inandıklarını söyleyen pek çok kişi var, ama hâlâ onun adını anma riskine atılmadıkları da gözümden kaçmıyor. Karanlık

Varlık yaşıyor ve özgür kalmak üzere. Karanlık Varlık'la yüzleşeceksin. Bu senin kaderin."

Bu senin kaderin. Bunu daha önce, belki de bütünüyle düş olmayan bir düşün içinde duymuştu. Ba'alzamon ün düşlerinde onunla konuştuğunu bilse, Amyrlin'in ne diyeceğini merak etti. *O iş bitti. Ba'alzamon öldü. Onun öldüğünü gözlerimle gördüm.*

Aniden bir kurbağa gibi çömeldiğini, kadınların karşısında sindiğini fark etti. Boşluğu yeniden oluşturmaya çalıştı, ama sesler kafasında dönüp duruyor, her çabasını alıp götürüyordu. *Bu senin kaderin. Karda yatan bebek. Sen Yenidendoğan Ejder'sin. Ba'alzamon öldü. Rand iyi bir isim, Kari. Ben kendimi kullandırtmayacağım!* Yaradılışından gelen inatçılığından destek alarak, kendisini doğrulmaya zorladı. *Onu ayakta karşıla. Hiç değilse gururunu koruyabilirsin.* Üç Aes Sedai onu ifadesiz yüzlerle izliyorlardı.

"Bana..." Çaba sarf ederek sesini sakinleştirdi. "Bana ne yapacaksınız?"

"Hiçbir şey," dedi Amyrlin ve Rand gözlerini kırptı. Beklediği, korktuğu yanıt bu değildi. "Ingtar'la giden arkadaşına eşlik ermek istediğini söyledin ve bunu yapabilirsin. Senin hakkında hiçbir plan yapmadım. Kardeşlerden bazıları *ta'veren* olduğunu biliyordur belki, ama sadece o kadar. Senin gerçekte kim olduğunu yalnızca biz üçümüz biliyoruz. Arkadaşın Perrin de senin gibi bana getirilecek, diğer arkadaşını da revirde ziyaret edeceğim. İstediğin zaman, üzerine Kızıl kardeşleri salmamızdan korkmadan gidebilirsin."

Senin gerçekte kim olduğunu. İçinde sıcak ve yakıcı bir öfke kabardı. Onu içinde, gizli kalmaya zorladı. "Neden?"

"Kehanetlerin gerçekleşmesi gerekiyor. Senin ne olduğunu bilerek özgür dolaşmana izin veriyoruz, zira aksi halde bildiğimiz dünya ölür ve Karanlık Varlık yeryüzünü ateş ve ölümle kaplar. Seni uyarayım; Aes Sedailerin hepsi bizimle aynı hisleri paylaşmıyor. Burada, Fal Dara'da, olduğun şeyin onda birini dahi bilseler seni öldürecek ve bundan balığı temizlemekten daha fazla suçluluk hissetmeyecekler var. Ama ona bakarsan, seninle birlikte gülen adamlardan bazıları da bilseler muhtemelen aynısını yaparlardı. Dikkat et, Rand al'Thor, Yenidendoğan Ejder."

Rand onlara teker teker baktı. *Kehanetleriniz benim bir parçam değil.* Bakışlarına öyle sakince karşılık veriyorlardı ki, onu dünya tarihindeki en çok korkulan, en çok nefret duyulan adam olduğuna ikna etmeye çalıştıklarına inanmak zordu. Korkunun tam içinden geçmiş ve soğuk bir

yere çıkmıştı. Onu sıcak tutan tek şey öfkeydi. Onu ehlileştirebilir veya olduğu yerde yakarak kavurabilirlerdi ve artık hiç umurunda değildi.

Lan’in talimatlarının bir bölümü tekrar aklına geldi. Sol elini kabzasına koyup sağ eliyle de kını kavrayarak kılıcını arkasına büktükten sonra kollarını düz tutarak eğildi. “İzninle, Anne, buradan ayrılabilir miyim?”

“Sana gitmen için izin veriyorum, oğlum.”

Doğrularak orada bir an daha durdu. “Kendimi kullandırtmayacağım,” dedi onlara. Arkasını dönüp gittikten sonra uzun bir sessizlik oldu.

Rand odayı terk ettikten sonra, sessizlik Amyrlin’in uzun bir soluk alışına kadar uzayıp gitti. “Az önce yaptığımız şeyi içime sindiremiyorum,” dedi. “Gerekliydi, ama... İşe yaradı mı, Kızlarım?”

Moiraine belli belirsiz bir hareketle başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Ama gerekliydi ve şimdi de gerekli.”

“Gerekli,” diye onayladı Verin. Alnına dokundu, sonra da parmaklarındaki ıslaklığa baktı. “Güçlü. Söylediğin kadar da inatçı, Moiraine. Beklediğimden çok daha güçlü. Yine de onu ehlileştirmek zorunda kalabiliriz, şeyden önce...” Gözleri irileşti. “Ama bunu yapamayız, değil mi? Kehanetler. Dünyaya saldığımız şey için ışık bizi affetsin.”

“Kehanetler,” dedi Moiraine başıyla onaylayarak. “Daha sonra, yapmamız gerekeni yapacağız. Şimdi de yapmamız gerektiği gibi.”

“Yapmamız gerektiği gibi,” dedi Amyrlin. “Evet. Ama yönlendirmeyi öğrendiğinde, Işık hepimize yardım etsin.”

Bir fırtına yaklaşıyordu. Nynaeve bunu hissedebiliyordu. Hiç görmediği kadar kötü, büyük bir fırtına. Rüzgârı dinleyip havanın nasıl olacağını duyabilirdi. Tüm Hikmetler bunu yapabildiklerini iddia etse de, çoğu yapamazdı. Nynaeve bunun bir Güç tezahürü olduğunu öğrenmeden önce bu yeteneği konusunda kendisini daha rahat hissediyordu. Rüzgârı dinleyebilen her kadın yönlendirebiliyordu, ancak çoğu muhtemelen kendisi gibi ne yaptığından habersiz, bunu sadece nöbetler halinde alıyordu.

Ancak bu defa, ters bir şey vardı. Dışarıda, sabah güneşi, parlak, mavi gökyüzünde altın bir toptu ve kuşlar bahçelere şarkı söylüyordu, ancak sorun bu değildi. Hava durumunu işaretler görünür olmadan tahmin edemediği sürece, rüzgârı dinlemenin bir anlamı olmazdı. Bu defa, aldığı histe tuhaf, her zamanki gibi olmayan bir şeyler vardı. Fırtına çok uzak,

hissedemeyeceği kadar uzak geliyordu. Yine de sanki gökyüzünden yağmur, kar ve dolu aynı anda boşanmak, rüzgârlar uğuldayarak kalenin duvarlarını sarsmalı gibiydi. İyi havanın da daha günlerce süreceğini hissedebiliyordu, ama bu his, diğerinin altında gizlenmişti.

Mavi bir ispinoz, ok menfezlerinden birine havayı sezme yetisiyle alay edercesine tüneyerek koridora baktı. Onu gördüğünde bir mavi ile beyaz tüy parlamasıyla ortadan kayboldu.

Kuşun olduğu yere baktı. *Bir fırtına var ve yok. Bunun bir anlamı var. Ama ne?*

Kadınlar ve ufak çocuklarla dolu koridorun uzak bir yerinde, Rand'ın ona yetişmek için koşar adım yürüyen refakatçileriyle birlikte uzun adımlarla uzaklaştığını gördü. Nynaeve kararlılıkla başını salladı. Fırtına olmayan bir fırtına varsa şayet, Rand onun merkezi olacaktı. Eteklerini toplayarak peşine takıldı.

Fal Dara'ya gelmesinin ardından arkadaş olduğu kadınlar onunla konuşmaya çalıştılar; Rand'ın onunla birlikte geldiğini, ikisinin de İki Nehirli olduğunu biliyorlar ve Amyrlin Makamı'nın Rand'ı neden çağırttığını öğrenmek istiyorlardı. *Amyrlin Makamı!* Karnının en dibinde buzlarla kadınların odalarından çıktı; Rand'ı, çok fazla köşenin ve çok fazla insanın ötesinde kaybetmişti.

"Ne yöne gitti?" diye sordu Nisura'ya. Kimi sorduğunu söylemeye gerek yoktu. Rand'ın ismini, kemerli kapıların etrafında toplanmış diğer kadınların konuşmalarında duydu.

"Bilmiyorum, Nynaeve. Yürekbelası'nın bizzat kendisi kovalıyormuş gibi dışarı çıktı. Çıktığı da iyi oldu, buraya kemerinde kılıçla girmişti. Bundan sonra Karanlık Varlık dertlerinin en sonuncusu olmalı. Dünyanın hali nereye varacak? Üstelik bir de Amyrlin Makamı'nın dairesine takdim ediliyor. Söylesene, Nynaeve, o gerçekten de sizin yurdunuzda bir prens mi?" Diğer kadın konuşmayı kesti ve dinlemek için Nynaeve'e yanaştı.

Nynaeve ne cevap verdiğinden emin değildi. Onu salmalarına neden olan bir şey. Yumrukları sıkılı, her köşede Rand'ı aramak için başını çevirerek kadınların odalarından aceleyle çıktı. *Işık, ona ne yaptılar? Onu bir şekilde o Işık kör edesice Moiraine'den uzaklaştırmam gerekirdi. Ben onun Hikmetiyim.*

Öyle misin sahiden? diye onunla alay etti alçak bir ses. *Kendi başının çaresine bakmak için Emond Meydanı'ndan ayrıldın. Hâlâ onların Hikmeti olduğunu söyleyebilir misin?*

Onları terk etmedim, dedi kendi kendisine öfkeyle. *Ben dönene kadar işlerle ilgilensin diye Deven Yolu'ndan Mavra Mallen'ı getirttim. Belediye Başkanı ve Köy Kurulu'yla pekâlâ başa çıkabilir, Kadınlar Kurulu'yla da iyi geçinir.*

Mavra, kendi köyüne dönmek zorunda kalacak. Hiçbir köy kendi Hikmeti olmadan uzun süre idare edemez. Nynaeve içten içe sindi. Aylardır Emond Meydanı'ndan uzaktı.

"Ben Emond Meydanı'nın Hikmetiyim!" dedi yüksek sesle.

Bir top kumaş taşıyan üniformalı bir uşak ona göz kırptı, sonra da aceleyle uzaklaşmadan önce eğilerek selam verdi. Adamın suratından, başka bir yerde olmaya hevesli olduğu anlaşılıyordu.

Yüzü kızaran Nynaeve, birisinin onu fark edip etmediğini görmek için etrafına bakındı. Koridorda, sadece kendi konuşmalarına dalmış bir iki adamla, siyah ve altın renklere bürünmüş, iş güç peşinde koşan ve o yanlarından geçince eğilerek selam veren birkaç kadın vardı. Bu tartışmayı kendi kendisiyle daha önce yüz kez yapmıştı, ama kendisiyle böyle yüksek sesle konuştuğu ilk kez oluyordu. Alçak sesle mırıldandı, ne yaptığını fark edince de dudaklarını sıkı sıkı kapadı.

Sırtını ona dönmüş, bir ok menfezinden dış avluya bakan Lan'in yanına geldiğinde, arayışının faydasız olduğunu kavramaya başlıyordu. Avludan gelen sesler atların kişnemesinden ve adamların bağırmasından ibaretti. Lan o kadar dalmıştı ki, ilk kez onu duymamış gibiydi. Nynaeve ne kadar usulca yürürse yürüsün, asla ona gizlice yaklaşamamasından nefret ediyordu. Emond Meydanı'nda ormancılığı iyi bilenlerden sayılırdı; bu, çoğu kadının ilgi göstermediği bir hüner de olsa.

Yerinde durarak bir çırpıntıyı durdurmak için elini karnına bastırdı. *Kendime koyundili kökü vermeliyim,* diye düşündü hırçınlıkla. Etrafta süngüsü düşük dolaşan ve hasta olduğunu iddia eden ya da kaz gibi davrananlara verdiği karışımdı bu. Koyundili insanı biraz neşelendirirdi, ama bir zararı yoktu, fakat berbat bir tadı vardı ve tat bütün gün insanın ağzından gitmezdi. Ahmaklık edenlere birebirdi.

Onun gözlerinden uzakta ve güvende olduğundan, taşa dayanmış ve aşağıda olup bitenleri incelerken, çenesini ovuşturan adamı tepeden tırnağa süzdü. *Her şeyden önce çok uzun boylu ve babam olabilecek kadar yaşlı. Böyle bir yüzü olan adamın zalim olması gerekir. Hayır, değil. Asla değil.* Üstelik bir kraldı. Ülkesi o çocukken yok edilmişti, ama yine de bir kraldı. *Bir kralın bir köylü kadınla ne işi olur? Üstelik de bir Muhafız. Moiraine'e*

bağlı. Moiraine ölene kadar onun sadakatine sahip olacak ve onunla hiçbir âşığın sahip olamayacağı kadar yakın bağları var O benim istediğim her şeye sahip, Işık kavursun onu!

Lan, yüzünü ok menfezinden çevirdi ve Nynaeve gitmek üzere arkasını döndü.

"Nynaeve." Sesi, Nynaeve'i bir ilmek gibi kavrayıp tuttu. "Seninle yalnız konuşmak istiyordum. Her zaman kadınların odalarında veya birilerinin yanında gibisin."

Lan'in yüzüne bakmak zordu, ama başını kaldırıp ona baktığında, Nynaeve yüz hatlarının sakin olduğuna emindi. "Rand'ı arıyorum." Ondan uzak durduğunu itiraf edecek değildi. "Seninle ben söylenmesi gerekenleri uzun zaman önce söylemiştik. Ben kendimi aptal durumuna düşürmüştüm – ki bunu bir daha yapmayacağım– sen de bana gitmemi söylemiştin."

"Ben asla öyle deme-" Lan derin bir nefes aldı. "Sana, gelin armağanı niyetine dul giysisinden başka sunacak hiçbir şeyim olmadığını söyledim. Hiçbir erkeğin bir kadına verebileceği bir armağan değil. Kendisine erkek diyen hiçbir erkeğin."

"Anlıyorum," dedi Nynaeve soğuk bir tavırla. "Her halükârda, bir kral, köylü kadınlara armağan vermez. Bu köylü kadını da verilseler bile o armağanları almaz. Rand'ı gördün mü? Onunla konuşmam gerekiyor. Amyrlin'i görmeye gidecekti. Amyrlin'in ondan ne istediğini biliyor musun?"

Gözleri, güneşte mavi buzlar gibi alev alevdi. Nynaeve geri adım atmamak için bacaklarını gerdi ve öfkeli bakışlarına öfkeyle karşılık verdi.

Lan, Nynaeve'in eline bir şey sıkıştırarak, "Karanlık Varlık alsın Rand al'Thor'u da, Amyrlin Makamı'nı da," dedi. "Sana bir armağan vereceğim ve boynuna zincirle dolamak zorunda kalsam bile, onu alacaksın."

Nynaeve gözlerini ondan aldı. Öfkeli olduğunda Lan'in bakışları mavi gözlü bir şahinin bakışlarını andırırdı. Elinde, som altından ve zamanla yıpranmış, neredeyse iki parmağı içinden geçecek kadar geniş bir mühür yüzüğü vardı. Yüzüğün üzerinde bir turna, bir kılıç ile kargının üzerinde uçuyordu, hepsi de özenle ve ince ince işlenmişti. Nefesi kesildi. Malkier krallarının yüzüğü. Öfkeyle bakmayı unutarak, başını kaldırdı. "Bunu alamam, Lan."

Lan kayıtsızca omuz silkti. "Bir şey değil. Artık eski ve bir işe yaramıyor. Ama onu gördükleri zaman tanıyacak kişiler var. Bunu gösterdiğinde Sınırboyları'ndaki her lord seni misafir eder ve gerekiyorsa

sana yardım eder. Bana onu veya onunla işaretlenmiş bir mesajı yollarsan, sana gelirim. Hiç gecikmeden ve iki elim kanda olsa bile gelirim. Buna yemin ederim."

Nynaeve'in görüşünün kıyıları buğulandı. *Şimdi ağlarsam, kendi kendimi öldürürüm.* "Alamam... senden bir armağan istemiyorum, al'Lan Mandragoran. Al."

Lan, Nynaeve'in yüzüğü ona geri verme çabalarına karşı koydu. Eli sevecenlikle, ama kelepçe kadar şaşmaz bir şekilde Nynaeve'in elini sardı. "O halde benim hatırım için, bana bir iyilik etmek için al. Ya da canını sıkıyorsa at gitsin. Benim işime senden çok yaramaz." Nynaeve'in yanağını parmağıyla okşadı ve kız irkildi. "Şimdi gitmeliyim, Nynaeve *mashiara.* Amyrlin öğleden önce yola çıkmak istiyor ve hâlâ yapılacak çok iş var. Belki de Tar Valon yolunda konuşmaya fırsatımız olur." Arkasını döndü ve koridorda geniş adımlar atarak ortadan kayboldu.

Nynaeve, yanağına dokundu. Lan'in ona dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordu. Mashiara. Yüreğin ve ruhun sevdiği, anlamına geliyordu, ama aynı zamanda yitirilmiş bir aşkı anlatıyordu. Yeniden kazanılamamak üzere kaybedilmiş. *Aptal kadın! Saçı örgüsüz bir kız çocuğu gibi davranmayı kes. Hiç gerek yok. onun sana kendini...*

Yüzüğü sıkı sıkı kavrayarak arkasını döndü ve kendini Moiraine ile karşı karşıya bulunca sıçradı. "Ne kadar zamandır buradasın?" diye sordu.

"Duymamam gereken bir şeyi duyacak kadar değil," diye yanıt verdi Aes Sedai sakince. "Yakında yola çıkacağız. Bunu duydum. Eşyalarını toplaman gerekiyor."

Yola çıkmak. Lan söylediğinde bunu tam algılayamamıştı. "Çocuklara veda etmem gerekecek," dedi ve Moiraine'e sert bir bakış attı. "Rand'a ne yaptın? Amyrlin'e götürüldü. Neden? Ona bahsettin mi?.." Ne olduğunu söyleyemedi. Rand kendi köyündendi ve kendisinden, küçüklüğünde ona birkaç kez bakmış olacağı kadar küçüktü, ama onun başına gelen şeyi midesi burkulmadan düşünemiyordu.

"Amyrlin üçünü de görecek, Nynaeve. *Ta'veren*'ler üçünü bir arada görme şansını kaçıracağı kadar yaygın değil. Belki de Ingtar'la birlikte kayıp Boru'yu almak üzere gidecekleri için onlara birkaç teşvik sözü eder. Yaklaşık olarak bizimle aynı zamanda yola çıkacaklarından, veda edeceksen acele etmen iyi olur."

Nynaeve, en yakındaki ok menfezine koştu ve aşağıdaki dış avluya baktı. Her yanda atlar, sürü hayvanları ve binek atları ile etraflarında

koşuşturan ve birbirlerine seslenen adamlar vardı. Boş olan tek yer Amyrlin'in tahtırevanının durduğu, ikişer ikişer toplanmış atlarının onlarla ilgilenen kimse olmamasına rağmen sabırla beklemekte olduğu yerdi. Muhafızlardan bazıları da orada, bineklerini gözden geçiriyorlardı ve avlunun diğer tarafında Ingtar etrafında zırhlı Shienarlılardan bir düğümle beklemekteydi. Zaman zaman bir Muhafız veya Ingtar'ın adamlarından biri taşların üzerinden geçip birilerine bir şeyler söylüyordu.

"Çocukları senden uzaklaştırmam gerekirdi," dedi dışarıya bakmayı sürdürerek. *Egwene'i de, onu öldürmeden bunu yapabilseydim. Işık adına, neden bu kahrolası yetenekle doğması gerekiyordu ki?* "Onları eve götürmem gerekirdi."

"Önlük iplerine bağlanacak yaşları uzun zaman önce geçmiş," dedi Moiraine duygusuz bir sesle. "Bunu neden asla yapamayacağını da pekâlâ biliyorsun. En azından birine. Üstelik bu, Egwene'i Tar Valon'a kendi başına gitmeye terk etmek anlamına gelirdi. Yoksa sen de Tar Valon'a gitmeye mi karar verdin? Sen de Güç'ü kullanmak konusunda eğitilmezsen onu bana karşı asla kullanamazsın."

Nynaeve elinde olmadan ağzı açık kalarak dönüp Aes Sedai'ye baktı. Elinde değildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bilmediğimi mi sanıyordun, çocuğum? Eh, nasıl istersen öyle olsun. Anlaşılan sen Tar Valon'a *geliyorsun?* Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Nynaeve ona vurmak, Aes Sedai'nin yüzünden gelip geçen kısacık gülümsemeyi silmek istedi. Aes Sedailer Tek Güç şöyle dursun, iktidarı da Kırılış'tan beri açıktan açığa kullanamaz olmuştu, ama entrikalar çevirip müdahalelerde bulunuyor, kuklacılar gibi ipleri çekiyor, tahtlar ve ulusları bir oyun tahtasındaki taşlar gibi kullanıyorlardı. *Beni de kullanmak istiyor. Bir kralı veya kraliçeyi kullanabiliyorsa, bir Hikmet'i neden kullanamasın? Aynı Rand'ı kullandığı gibi. Ben çocuk değilim, Aes Sedai.*

"Rand'a ne yapıyorsun? Onu yeterince kullanmadın mı? Amyrlin Makamı diğer bütün Aes Sedailerle birlikte buradayken neden onu ehlileştirmediğini bilmiyorum, ama bir nedenin olsa gerek. Bu da çevirdiğin bir dolap olmalı. Amyrlin senin neler çevirdiğinden haberli olsaydı, iddiaya girerim-"

Moiraine sözünü kesti. "Amyrlin bir çobanla neden ilgilensin ki? Elbette, dikkatine yanlış biçimde sunulursa ehlileştirilebilir, hatta öldürülebilirdi. Ne de olsa o olduğu şey. Dün geceyle ilgili de hatırı sayılır

bir tehlike söz konusu. Herkes suçlayacak birini arıyor." Aes Sedai sustu ve sessizliğin uzamasına izin verdi. Nynaeve dişlerini gıcırdatarak ona baktı.

"Evet," dedi Moiraine nihayet. "Uyuyan aslanı uyandırmamak çok daha iyi. Şimdi eşyalarının toplanmasıyla ilgilensen iyi olacak." Zeminde kayar gibi ilerleyerek Lan'in gittiği yönde uzaklaştı.

Nynaeve yüzünü buruşturarak yumruğunu duvara indirdi; yüzük avuç içine gömüldü. Elini açıp yüzüğe baktı. *Ben* öğreneceğim. *Sen bildiğin için benden kaçabileceğini sanıyorsun. Ama ben senin sandığından daha iyi öğreneceğim ve seni yaptıkların için alaşağı edeceğim. Mat'e yaptıkların ve Perrin'e yaptıkların için. Rand için, Işık ona yardım etsin ve Yaratıcı onu esirgesin. Özellikle Rand için.* Eli, ağır altın halkanın çevresinde kapandı. *Ve benim için.*

Egwene, üniformalı hizmetçinin giysilerini katlayarak deri kaplı bir seyahat sandığına yerleştirmesini seyrederken, aradan bir ay geçmesine rağmen pekâlâ da kendi yapabileceği bir işi bir başkasının yapması yüzünden kendini hâlâ biraz rahatsız hissediyordu. Hepsi de o kadar güzel elbiselerdi ki, tümü de Leydi Amalisa'nın armağanıydı, üzerindeki gri ipekten binici giysisi gibi, ancak üzerindeki göğsüne işlenmiş birkaç sabahyıldızı çiçeği dışında sadeydi. Elbiselerin çoğu çok daha süslüydü. Hepsi de Güneşgünü'nde veya Bel Tine'da ışıl ışıl parlardı. Gelecek Güneşgünü'nde Emond Meydanı'nda değil, Tar Valon'da olacağını hatırlayarak içini çekti. Moiraine'in ona çömezlerin eğitimi hakkında anlattığı çok az –aslında hiç denecek kadar az– şeyden, Bel Tine'da, baharda, hatta gelecek Güneşgünü'nde bile eve dönemeyeceğini anlamıştı.

Nynaeve başını odadan içeri uzattı. "Hazır mısın?" Tamamen içeri girdi. "Yakında avluya inmemiz gerek." Onun da üzerinde göğsüne kırmızı âşıkdüğümü çiçekleri işlenmiş, mavi ipekten bir binici elbisesi vardı. Yine Amalisa'dan bir armağan.

"Hazır sayılırım, Nynaeve. Neredeyse gittiğime üzüleceğim. Herhalde Tar Valon'da Amalisa'nın bize verdiği güzel elbiseleri giymeye fırsatımız olmaz." Aniden bir kahkaha attı. "Yine de, Hikmet; sürekli omzumun üzerinden geriye bakmak zorunda kalmadan banyo yapamamayı özlemeyeceğim."

"Tek başına banyo yapmak çok daha iyi," dedi Nynaeve sertçe. Yüzü değişmedi, ancak bir an sonra yanakları kızardı.

Egwene gülümsedi. *Lan'i düşünüyor.* Hikmet Nynaeve'in bir adama âşık olmasını düşünmek hâlâ ona tuhaf geliyordu. Bunu Nynaeve'e böyle ifade etmenin akıllıca olacağını düşünmüyordu, ama Hikmet zaman zaman, aklını belirli bir adama takmış herhangi bir kız kadar acayip davranıyordu. *Üstelik de ona layık olacak kadar aklı olmayan bir adama. Adamı seviyor, adamın da onu sevdiğini görebiliyorum, o halde neden açılacak kadar aklı yok ki?*

"Bana artık Hikmet olarak hitap etmemen gerektiğini düşünüyorum," dedi Nynaeve aniden.

Egwene gözlerini kırpıştırdı. Bu tam olarak gerekli değildi; Nynaeve de kızgın olmadığı veya resmi davranmadığı zamanlarda bunda asla ısrar etmezdi, ama bu dediği... "Nedenmiş o?"

"Artık bir kadın oldun." Nynaeve örgüsüz saçına bir göz attı ve Egwene, onu aceleyle bükerek örülmüş süsü verme dürtüsüne direndi. Aes Sedailer saçlarını istediği gibi yapardı, ama saçını açmak onun için yeni bir yaşama başlamanın simgesi haline gelmişti. "Sen bir kadınsın," diye yineledi. Nynaeve kararlı bir sesle. "Bizler Emond Meydanı'ndan çok uzakta, iki kadınız, evimizi tekrar görene kadar daha uzun zaman geçecek. Bana sadece Nynaeve olarak hitap edersen daha iyi olur."

"Evimizi tekrar göreceğiz, Nynaeve. Göreceğiz."

"Hikmet'i teselli etmeye çalışma, kızım," dedi Nynaeve terslikle; fakat yine de gülümsüyordu.

Kapı vuruldu ve Egwene daha açamadan, içeriye, endişeli bir yüz ifadesiyle Nisura daldı. "Egwene, senin şu genç adam, kadınların odalarına girmeye çalışıyor." Sesinin tonundan, bunu bir rezalet olarak algıladığı anlaşılıyordu. "Üstelik de kılıçla. Sırf Amyrlin o halde içeri girmesine izin verdi diye... Lord Rand'ın bunu yapmayacak kadar sağduyulu olması gerekirdi. Bir curcunaya yol açıyor. Egwene, onunla konuşman gerek."

"Lord Rand," diye bir homurtu koyuverdi Nynaeve. "O delikanlı artık çok olmaya başladı. Elime bir geçireyim, lord neymiş göstereceğim ona."

Egwene, elini Nynaeve'in koluna koydu. "Bırak onunla ben konuşayım, Nynaeve. Yalnız."

"Ah, pekâlâ. Adamların en iyisi bile terbiye edilmeye ihtiyaç duyuyor." Nynaeve durdu ve daha çok kendi kendisine mırıldanarak ekledi: "Ama ona bakılırsa, en iyi adamlar terbiye etme zahmetine değenler."

Egwene, Nisura'nın peşinden koridora çıkarken başını iki yana salladı. Daha yarım yol önce, Nynaeve bu ikinci kısmı asla eklemezdi. *Ama Lan'i*

asla terbiye edemeyecek. Düşünceleri Rand'a döndü. Curcuna çıkarıyordu, demek. "Onu terbiye etmek mi?" diye mırıldandı. "Şimdiye kadar görgü kurallarını öğrenmediyse, diri diri derisini yüzerim."

"Zaman zaman gereken budur," dedi Nisura aceleyle yürüyerek. "Adamlar evlenene kadar asla yarıdan fazla uygar değildir. Egwene'e yan bir bakış attı. "Lord Rand'la evlenmeye niyetin var mı? Özel meselelerine burnumu sokmak istemem, ama sen Beyaz Kule'ye gidiyorsun ve Aes Sedailer nadiren evlenir –Yeşil Ajah'tan bazıları dışında evleneni hiç duymadım ve..."

Egwene, sonunu kendi de getirebilirdi. Kadınların odalarında, Rand'a uygun bir eş bulmak konusunda yapılan konuşmaları duymuştu. Bu başta kıskançlık ve öfke sancılarına neden olmuştu. Çocukluklarından beri Rand onunla sözlü gibiydi. Ama kendisi bir Aes Sedai olacaktı, Rand ise neyse oydu. Yönlendirebilen bir erkek. Egwene onunla evlenebilirdi. Ve onun delirmesini, ölmesini izleyebilirdi. Bunu durdurmanın tek yolu, ehlileştirilmesini sağlamak olurdu. *Bunu ona yapamam. Yapamam!* "Bilmiyorum," dedi hüzünle.

Nisura başıyla onayladı. "Kimse, üzerinde hak sahibi olduğun bir şeyi senden çalmaya çalışmaz, ama sen Kule'ye gidiyorsun ve o iyi bir koca olur. Eğitildikten sonra. İşte orada."

Kadınlar, odalarının girişinin etrafında, içeride ve dışarıda toplanmışlardı ve tümü de dışarıdaki koridorda duran üç adamı izliyordu. Kırmızı ceketinin üzerine kılıcını tokalamış olan Rand'ın karşısında, Agelmar ve Kajin duruyordu. İkisi de kılıç taşımıyordu; gece olanlardan sonra bile, orası hâlâ kadınların dairesiydi. Egwene, kalabalığın yanında durdu.

"Neden içeri giremeyeceğini anlıyorsun," diyordu Agelmar. "Andor'da işlerin farklı olduğunu biliyorum, ama anlıyorsun, değil mi?"

"İçeri girmeye çalışmadım." Rand bütün bunları daha önce birden çok defa açıklamış gibiydi. "Leydi Nisura'ya Egwene'i görmek istediğimi söyledim, o da Egwene'in meşgul olduğunu ve beklemek zorunda olduğumu söyledi. Tek yaptığım, kapıdan ona seslenmekti. İçeri girmeye çalışmadım. Hep birlikte üzerime çullanmalarına bakan da, Karanlık Varlık'ın adını andığımı sanırdı."

"Kadınların kendilerine özgü yöntemleri vardır," dedi Kajin. Bir Shienarlıya göre uzun boyluydu; boyu neredeyse Rand kadardı, sırık gibi ve zayıftı. Tepe topuzu zift kadar siyahtı. "Kadınların odalarındaki kuralları

onlar koyar ve aptalca oldukları zaman bile onlara uyarız.” Kadınların arasında birkaç kaş havaya kalktı ve Kajin aceleyle gırtlağını temizledi. “Kadınlardan biriyle konuşmak istiyorsan bir mesaj yollaman gerekir, ama mesaj, onların seçtiği zaman iletilir ve o zamana kadar beklemen gerekir. Geleneğimiz budur.”

“Onu görmem gerekiyor,” dedi Rand inatla. “Yakında yola çıkıyoruz. Benim için yeterince çabuk sayılmaz, ama yine de Egwene’i görmem gerekiyor. Valere Borusu’nu ve hançeri geri alacağız, işin sonu da bu olacak. İşin sonu. Ama gitmeden önce onu görmek istiyorum.” Egwene kaşlarını çattı; Rand’ın konuşmaları tuhaftı.

“Bu kadar vahşi olmaya gerek yok,” dedi Kajin. “Ingtar’la sen Boru’yu bulursunuz ya da bulamazsınız. Siz bulamasanız da bir başkası geri alır. Çark, kendi istediği gibi döner, bizler ise Desen’deki ipliklerden ibaretiz.”

“Boru’nun seni ele geçirmesine izin verme, Rand,” dedi Agelmar. “Bir adamı ele geçirebilir –bunu nasıl yapabileceğini biliyorum– ve doğru yöntem bu değildir. Valere Borusu’nun Işık için çalınması mukadder kılınmışsa, öyle olacaktır.”

“Egwene’in burada,” dedi Kajin kızı görerek.

Agelmar etrafına bakındı ve Egwene’i Nisura’nın yanında görünce onaylarcasına başını salladı. “Seni onun ellerine teslim edeceğim, Rand al’Thor. Unutma, burada kanun senin değil, onun sözleri. Leydi Nisura, ona fazla yüklenmeyin. Sadece genç kadınını görmek istedi ve geleneklerimizi bilmiyordu.”

Egwene, olanları izleyen kadınların arasından geçen Nisura’yı izledi. Nisura, Agelmar ile Kajin’e, başını hafifçe yana eğerek selam verdi; anlamlı bir tavırla Rand’ı aralarına katmadı. Sesi gergindi. “Lord Agelmar. Lord Kajin. Şimdiye kadar geleneklerimiz hakkında bu kadarını öğrenmesi gerekirdi, ama dayak atılmayacak kadar büyümüş olduğu için, onunla Egwene’in ilgilenmesine izin vereceğim.”

Agelmar, Rand’ın omzuna babacan bir şaplak attı. “Görüyorsun. İstediğin şekilde olmasa da, onunla konuşacaksın. Gel, Kajin. Hâlâ görülecek çok işimiz var. Amyrlin hâlâ ısrar ediyor...” Diğer adamla birlikte oradan ayrılırken, sesi kesildi.

Egwene, kadınların hâlâ onları izlemekte olduğunu fark etti. Rand’ı olduğu kadar kendisini de izliyorlardı. Ne yapacağını görmek için ona bakıyorlardı. *Demek onunla ilgilenmem gerekiyor, öyle mi?* Yine de kalbi ona karşı merhametle doluydu. Rand’ın saçının fırçalanması gerekiyordu.

Yüzünden öfke, asilik ve bitkinlik okunuyordu. Egwene, ona, “Benimle birlikte yürü,” dedi. Rand koridorda onun yanında yürüyerek kadınların odalarından uzaklaşırken, arkalarından bir mırıldanmadır, başladı. Rand kendisiyle mücadele ediyor, söyleyecek bir şey arıyor gibiydi.

“Maceralarını duydum,” dedi Egwene nihayet. “Dün gece kadınların odalarından elinde kılıçla koşarak geçmeni. Amyrlin Makamı’nın huzuruna kılıçla çıkmanı.” Rand hâlâ bir şey söylemiyor, sadece çatık kaşlarla yere bakarak yürümeye devam ediyordu. “Sana... zarar vermedi, değil mi?” Rand’a, ehlileştirilip ehlileştirilmediğini soramıyordu; ehilden başka her şeye benziyordu, ama Egwene’in bir adamın ehlileştirildikten sonra neye benzediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Rand irkildi. “Hayır. Yapmadı... Egwene, Amyrlin...” Başını iki yana salladı. “Bana zarar vermedi.”

Egwene, onun bambaşka bir şey söyleyeceği hissine kapılmıştı. Çoğu zaman Rand’ın kendisinden sakladığı şeyi bulup çıkaramıyordu, ama Rand gerçekten inatçı davranmak istediği zamanlarda duvardan bir tuğlayı tırnaklarıyla kazımaya çalışsa daha iyiydi. Çenesini sıkmasına bakılırsa da, şu anda en inatçı halindeydi.

“Senden ne istiyordu, Rand?”

“Önemli bir şey değil. *Ta’veren. Ta’veren* görmek istiyordu.” Egwene’e bakarken yüzündeki ifade yumuşadı. “Ya sen, Egwene? İyi misin? Moiraine, iyileşeceğini söylemişti, ama o kadar hareketsizdin ki, öldüğünü sandım.”

“Eh, ölmedim.” Güldü. Mat’ten kendisiyle birlikte zindana inmesini istemesiyle, o sabah kendi yatağında uyanması arasında olan hiçbir şeyi hatırlayamıyordu. Gece hakkında kulağına gelenlerden, hatırlayamadığı için neredeyse mutluydu. “Moiraine, aptallık ettiğim için başımın ağrısını bırakacakmış, ama Şifa verirken diğerleriyle birlikte onu da iyileştirmek zorunda kalmış.”

“Sana Fain’in tehlikeli olduğunu söylemiştim,” diye mırıldandı. “Sana söyledim, ama beni dinlemedin.”

“Eğer böyle konuşacaksan,” dedi Egwene sertçe, “seni tekrar Nisura’nın eline teslim ederim. O seninle benim gibi konuşmaz. Kadınların odalarına zorla girmeye çalışan adamların sonuncusu, bir ayını dirseklerine kadar sabunlu suların içinde, kadınların çamaşırlarına yardım ederek geçirdi; üstelik de yalnızca, nişanlısını bulup aralarında geçen bir tartışmadan sonra

gönlünü almaya çalışıyordu. Hiç değilse kılıç takmayacak kadar aklı vardı. Sana ne yaparlardı, Işık bilir."

"Herkes bana bir şey yapmak istiyor," diye homurdandı. "Herkes beni bir şey için kullanmak istiyor. Eh, kendimi kullandırmayacağım. Boru'yu ve Mat'in hançerini bulduktan sonra, kendimi bir daha asla kullandırmayacağım."

Egwene öfkeli bir homurtu koyuvererek onu omuzlarından kaldırdı ve kendine çevirdi. Ona öfkeyle baktı. "Makul konuşmaya başlamazsan, yemin ederim kulaklarını çekerim."

"Şimdi Nynaeve gibi konuştun işte." Güldü. Ancak Egwene'e bakınca gülüşü soldu. "Sanırım- sanırım seni bir daha hiç göremeyeceğim. Tar Valon'a gitmek zorundasın, biliyorum. Bunu biliyorum. Ve bir Aes Sedai olacaksın, Egwene. Onların kuklası olacak değilim; ne Moiraine'in ne de bir başkasının."

O kadar yitik bir hali vardı ki, Egwene başını omzuna dayamak istedi; öylesine de inatçıydı ki, kulaklarını çekmeyi arzuladı. "Dinle beni, seni koca öküz. Ben bir Aes Sedai olacak ve sana yardım etmenin bir yolunu bulacağım. Bulacağım."

"Bir dahaki görüşünde beni muhtemelen ehlileştirmek isteyeceksin."

Egwene aceleyle etrafına bakındı; koridorda onlardan başka kimse yoktu. "Diline dikkat etmezsen, sana yardım edemem. Herkesin bilmesini mi istiyorsun?"

"Zaten çok fazla kişi biliyor," dedi Rand. "Egwene, keşke her şey farklı olsaydı, ama değil. Keşke... Kendine dikkat et. Ve bana Kızıl Ajah'ı seçmeyeceğine dair söz ver."

Egwene, kollarını Rand'ın boynuna dolarken gözleri yaşlar yüzünden buğulandı. "Sen de kendine dikkat et," dedi Rand'ın göğsüne doğru hararetle. "Etmezsen, ben- ben..." Rand'ın, "Seni seviyorum," diye mırıldandığını sandı, ardından Rand, Egwene'in kollarını kararlılıkla boynundan çözüyor, ondan nazikçe uzaklaşıyordu. Döndü ve neredeyse koşarak ondan uzaklaştı.

Nisura koluna dokununca zıpladı. "Ona hoşuna gitmeyecek bir görev vermişsin gibi bir hali var. Ama bu yüzden ağladığını görmesine izin vermemen gerekir. Bu, amacına aykırı düşer. Gel. Nynaeve seni istiyor."

Egwene yanaklarını silerek kadının peşinden gitti. *Kendine dikkat et, seni yün kafalı ahmak. Işık, ona dikkat et.*

9
Vedalar

Rand nihayet eyer torbaları ve arp ile flütün içinde bulunduğu çıkınla birlikte oraya vardığında, dış avlu düzenli bir curcuna içindeydi. Güneş öğleye doğru yükseliyordu. Adamlar atların etrafında koşuşturuyor, seslerini yükselterek eyer kolanları ve bavul kayışlarını çekiştiriyordu. Diğerleri eyer torbalarına son anda bir şeyler eklemek, çalışan adamlara su vermek için koşuyor veya yeni hatırladıkları bir şeyi almak için fırlıyorlardı. Fakat herkesin, tam olarak ne yaptığını ve nereye gittiğini bilir gibi bir hali vardı. Muhafız yolları ile okçu balkonları yine tıklım tıklımdı ve sabah havasında heyecanla çatırdıyor gibiydi. Atların nalları parke taşlarının üzerinde takırdıyordu. Yük atlarından biri tepinmeye başlayınca, seyislerden biri onu sakinleştirmeye gitti. Etrafa keskin bir at kokusu sinmişti. Rand'ın pelerini, kulelerde eğilen şahin armalı bayrakları dalgalandıran rüzgârda dalgalanacak gibi olsa da, sırtına astığı yayı onu engelliyordu.

Açık kapıların dışından Amyrlin'in avluda sıra olan kargılı askerleri ile okçularının sesleri geliyordu. Yandaki bir kapıdan dolaşarak çıkmışlardı. Borazancılardan biri borusunu denedi.

Muhafızlardan bazıları, avludan geçen Rand'a baktılar; balıkçıl nişanlı kılıcı görünce, birkaçı kaşlarını kaldırdı, ama hiçbiri bir şey söylemedi. Yarısının üzerinde, bakınca insanın midesini bulandıran o pelerinlerden vardı. Lan'in uzun, kara ve vahşi bakışlı aygırı Mandarb da oradaydı, fakat adamın kendisi orada değildi ve Aes Sedailerden de kimse ortada görünmüyordu. Moiraine'in beyaz kısrağı Aldieb, aygırın yanında zarafetle ayak değiştiriyordu.

Rand'ın doru aygırı da, avlunun uzak tarafındaki grubun yanında, Ingtar ve Ingtar'ın Gri Baykuş sancağını taşıyan bir sancaktar ve kargılarının üzerinde yarım metrelik çelik uçlar olan, hepsi de çoktan atlarına binmiş yirmi zırhlı adamla birlikte duruyordu. Adamların miğferlerinin çubukları, yüzlerini örtüyordu ve göğsüne Siyah Şahin işlenmiş, altın renkli cübbeleri, zırhlarını gizliyordu. Yalnızca Ingtar'ın miğferinde, kaşlarının üzerinde uçları havaya bakan hilal şeklinde bir sorguç vardı. Rand adamlardan bazılarını tanıyordu. Yüzünde uzun bir yara izi ve sadece bir gözü olan, sert dilli Uno. Ragan ve Masema. Onunla iki laf etmiş veya taş oynamış başkaları. Ragan ona el salladı, Uno ise başını sallayarak selam verdi, ama soğuk bir bakış atıp kafasını öteye çeviren yalnızca Masema değildi. Yük atları sakince duruyor, kuyruklarını sallıyordu.

Rand, eyer torbalarını ve çıkınını yüksek kaşlı eyere bağlarken iri yarı doru yerinde dans etti. Rand, ayağını üzengiye yerleştirdi ve eyere tırmanırken, "Rahat dur, Kızıl," dedi, ama yine de, aygırın ahırda kapalı kalmaktan biriken enerjisinin birazını atmasına izin verdi.

Rand, Loial'in atıyla ahırların bulunduğu yönden gelerek onlara katıldığını görünce şaşırdı. Ogier'in topukları kıllı atı halis bir Dhurra aygırı kadar büyük ve ağırdı. Yanında tüm hayvanlar Bela kadar kalıyordu, ama eyerde Loial varken, at bile neredeyse midilli gibi görünüyordu.

Loial, Rand'ın görebildiği kadarıyla silah taşımıyordu; Rand, bir Ogier'in silah taşıdığını hiç duymamıştı. *Yurtları* onlara yeterince koruma sağlıyordu. Loial'in de kendisine özgü öncelikleri, bir yolculuk için gereken şeyler konusunda kendine göre fikirleri vardı. Uzun paltosunun ceplerinde kendisini ele veren şişkinlikler vardı, eyer torbalarında ise kitapların dört köşe çıkıntıları görülebiliyordu.

Ogier atını biraz ötede durdurdu ve tüylü kulakları kararsızlıkla seğirerek Rand'a baktı.

"Senin de geldiğinden haberim yoktu," dedi Rand. "Bizimle yolculuk etmekten gına getirmişsindir, diye tahmin etmiştim. Bu defa ne kadar süreceğini veya sonunda nerede olacağımızı bilmenin imkânı yok."

Loial'in kulakları biraz kalktı. "Seninle ilk tanıştığımda da bilmenin imkânı yoktu. Üstelik, o zaman geçerli olan, şimdi de geçerli. Tarihin kendisini *ta'veren*'lerin çevresinde ördüğünü görme fırsatını kaçıramam. Boru'nun bulunmasına yardım etme fırsatını da..."

Mat ile Perrin, atlarıyla Loial'in arkasına gelerek durdular. Mat'in gözlerinin etrafı biraz yorgun görünüyordu, ama yüzünde sağlıklı bir dinçlik

vardı.

“Mat,” dedi Rand, “söylediklerim için özür dilerim. Perrin, öyle demek istememiştim. Aptallık ettim.”

Mat ona bir göz atmakla yetindi, sonra başını iki yana salladıktan sonra Perrin’e, Rand’ın duyamayacağı bir şey söyledi. Mat’in yanında sadece yayı ile sadağı vardı, fakat Perrin kemerinde, geniş, yarımay bıçağı kalın bir mıhla dengelenmiş baltasını da taşıyordu.

“Mat? Perrin? Gerçekten, öyle demek-” Atlarını Ingtar’ın yanına sürdüler.

“Bu, yolculuğa uygun bir palto değil, Rand,” dedi Loial. Rand kızıl kol yenine tırmanan altın renkli dikenlere bir göz attı ve yüzünü buruşturdu. Mat ile Perrin’in hâlâ hava attığımı düşünmelerine şaşmamak gerek. Odasına döndüğünde tüm eşyalarının çoktan toplanıp gönderildiğini görmüştü. Hizmetkârların söylediğine göre, ona verilen sade ceketlerin hepsi, yük atlarının sırtındaydı; gardıropta bırakılan ceketlerin tümü en azından sırtındaki kadar süslüydü. Eyer torbalarında giysi kabilinden birkaç gömlek, birkaç yün çorap ve yedek bir çift pantolon dışında bir şey yoktu. Hiç değilse kolundaki altın kordonu çıkarmıştı, ama kırmızı kartallı iğne cebindeydi. Lan ne de olsa bunu hediye olarak vermişti.

“Bu gece durduğumuz zaman değiştiririm,” diye mırıldandı. Derin bir nefes aldı. “Loial, sana söylememem gereken şeyler söyledim ve beni affedeceğini ümit ediyorum. Benim hakkımda kötü düşünmeye sonuna kadar hakkın var, ama öyle düşünmeyeceğini umarım.”

Loial gülümsedi ve kulakları havaya dikildi. Atını yaklaştırdı. “Ben her zaman söylememem gereken şeyler söylerim. İhtiyarlar düşünmeden bir saat önce konuştuğumu söylerdi hep.”

Lan aniden, ormanda neredeyse hiç görünmemesini sağlayacak gri yeşil, pullu zırhı içinde Rand’ın ayağında belirdi. “Seninle konuşmam gerek, koyun çobanı.” Loial’e baktı. “İzin verirsen yalnız, İnşaatçı.” Loial başını evet anlamında salladıktan sonra büyük atını uzaklaştırdı.

“Seni dinlemeli miyim, bilmiyorum,” dedi Rand Muhafız’a. “Bu süslü giysilerin ve bana söylediğin tüm o şeylerin pek yardımı olmadı.”

“Büyük bir zafer kazanamadığında, koyun çobanı, ufak zaferlerle yetinmeyi öğren. Seni kolaylıkla idare edilebilecek bir çiftlik çocuğundan öte bir şey olarak görmediklerini sağladıysan, ufak bir zafer kazandın demektir. Şimdi sus ve dinle. Sana son ve en zor dersi vermek için vaktim var. Kılıcı Kınına Koymak.”

“Her sabah bir saat boyunca bana bu kahrolası kılıcı çekip tekrar kınına yerleştirmek dışında hiçbir şey yaptırmadın. Ayaktayken, otururken, yerde yatarken. Sanırım kendi kendimi kesmeden onu tekrar kılıfına yerleştirmeyi becerebilirim.”

“Dinle, dedim, koyun çobanı,” diye gürledi Muhafız. “Her ne pahasına olursa olsun, bir amaca ulaşmak zorunda kalacağın bir zaman gelecek. Saldırırken veya kendini savunurken gelebilir. Ve bunu başarmanın tek yolu, kılıcı kendi gövdenle kaplamak olacaktır.”

“Bu delilik,” dedi Rand. “Neden ben-”

Muhafız sözünü kesti. “Zamanı geldiğince anlayacaksın, koyun çobanı; mükâfat, ödediğin bedele değer olduğunda ve önünde başka seçenek kalmadığında. Buna Kılıcı Kınına Koymak denir. Unutma.”

Amyrlin, kalabalık avludan yanında Leane ve asası, omuz başında da Lord Agelmar ile geniş adımlarla geçerek ortaya çıktı. Yeşil kadife bir palto içinde bile Fal Dara Lordu bu kadar zırhlı adamın arasında tuhaf bir görüntü arz etmiyordu. Hâlâ diğer Aes Sedailerden iz yoktu. Yanlarından geçerlerken Rand’ın kulağına konuşmaları geldi.

“Ama Anne,” diye itiraz ediyordu Agelmar, “buraya yaptığınız yolculuktan sonra hiç dinlenmediniz. Hiç değilse birkaç gün daha kalın. Size, Tar Valon’da bulamayacağınız bir şölen vadediyorum.”

Amyrlin, adımlarını yavaşlatmadan başını iki yana salladı. “Kalamam, Agelmar. Kalabilecek olsaydım kalırdım, biliyorsun. Asla uzun kalmayı planlamamıştım ve Beyaz Kule’de bulunmamı gerektiren acil meseleler var. Artık orada olmalıyım.”

“Anne, bir gün gelip ertesi gün ayrılmanız beni utandırıyor. Size yemin ediyorum ki, dün gece bir kez daha tekrarlanmayacak. Kalenin yanı sıra, şehir kapılarındaki muhafızların sayısını da üç katına çıkardım. Kasabadan akrobatlar, Mos Shirare’den de bir âşık getirttim. Eh, Kral Easar da Fal Moran’dan gelecek. Anında haber göndermiştim...”

Avluyu geçince, sesleri hazırlıkların curcunası içinde kaybolup duyulmaz oldu. Amyrlin, Rand’dan yana bakmadı bile.

Rand aşağı baktığında, Muhafız gitmişti ve ortalıkta görünmüyordu. Loial atını tekrar Rand’ın yanına getirdi. “Bu adamı yakalayıp tutmak zor, değil mi, Rand? Çat orada, çat burada; gelip gittiğini de görmüyorsun üstelik.”

Kılıcı Kınına Koymak. Rand ürperdi. *Muhafızların hepsi deli olmalı.*

Amyrlin'in konuşmakta olduğu Muhafız, aniden eyerine atladı. Ardına kadar açık kapılara ulaştığında atı çoktan dörtnala koşuyordu. Amyrlin durup onun gidişini izledi ve duruşu adamı daha hızlı gitmeye teşvik eder gibiydi.

Rand, "Böyle aceleyle nereye gidiyor?" diyerek yüksek sesle merakını dile getirdi.

"Kadının bugün birisini ta Arad Doman'a gönderdiğini duydum," dedi Loial. "Almoth Ovası'nda bir tür sorun olduğuna dair söylentiler var ve Amyrlin Makamı bunun tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyor. Benim anlamadığım, neden şimdi. Duyduklarıma göre, bu sorun hakkındaki söylentiler Tar Valon'dan Aes Sedailerle birlikte gelmiş."

Rand, kendini üşümüş hissediyordu. Egwene'in babasının evde büyük bir haritası vardı, Rand bu haritayı pek çok kez didik didik incelemiş, düşlerin gerçekleştiği zaman neye benzediğini öğrenmesinden önceki zamanlarda üzerinde düşlere dalmıştı. Bu harita eskiydi, dışarıdan gelen tacirlerin artık var olmadığını söylediği bazı topraklar ve ulusları gösteriyordu, ama Tümentepe'ye bitişik Almoth Ovası haritada işaretlenmişti. *Tümentepe'de yeniden karşılaşacağız.* Bildiği dünyanın diğer ucunda, Aryth Okyanusu'ndaydı. "Bizimle hiç ilgisi yok," diye fısıldadı. "Benimle hiç ilgisi yok."

Loial onu duymamış gibiydi. Burnunun kenarını, sosisi andıran parmağıyla ovuşturan Ogier, hâlâ Muhafız'ın içinden geçerek kaybolduğu kapıya bakıyordu. "Öğrenmek istiyorsa, neden Tar Valon'dan ayrılmadan önce birini yollamadı ki? Ama siz insanlar her zaman aceleci ve heyecanlısınızdır, her zaman sağa sola zıplar, bağırıp durursunuz." Kulakları mahcubiyetle kasıldı. "Özür dilerim, Rand. Düşünmeden konuşmak derken neden bahsettiğimi görüyorsun. Bildiğin gibi, zaman zaman ben de aceleci ve heyecanlı olabiliyorum."

Rand güldü. Cılız bir gülüştü, ama yine de gülünecek bir şeyi olması ona iyi gelmişti. "Belki biz de siz Ogierler kadar uzun yaşasak, biz de daha durgun olurduk." Loial doksan yaşındaydı; Ogier ölçülerine göre *yurdun* dışına tek başına çıkacak yaşa gelmesine daha on yıl vardı. Buna kulak asmayarak dışarı çıkmış olması da bu aceleciliğinin kanıtıydı. Loial heyecanlı bir Ogier ise, Rand çoğunun taştan yapılmış olması gerektiğini düşündü.

"Belki de öyledir," diye düşündü Loial, "ama siz insanlar, hayatlarınızda çok fazla şey yapıyorsunuz. Bizlerse *yurdumuzda* bir araya toplaşmak

dışında bir şey yapmıyoruz. Korulardaki ağaçların dikilmesi, hatta binaların inşa edilmesi bile, Uzun Sürgün sona ermeden yapılan şeylerdi.” Loial’in asıl sevdiği, insanların Ogierleri inşa etmeleriyle hatırladıkları şehirler değil, korulardı. Loial’in görmek üzere evinden ayrıldığı, Ogier İnşaatçılarına atları hatırlatmak için dikilen korulardı. “*Yurda* giden yolu tekrar bulduğumuzdan, biz...” Amyrlin yaklaşırken sözleri kesildi.

Ingtar ile diğer adamlar eyerlerinin üzerinde kımıldanarak atlarından inip diz çökmeye hazırlandılar, ama kadın onlara oldukları yerde kalmalarını işaret etti. Leane omuz başında, Agelmar ise bir adım gerisinde duruyordu. Somurtkan yüzünden anlaşıldığı kadarıyla, Amyrlin’i daha fazla kalmaya ikna etme çabalarından vazgeçmişti.

Amyrlin konuşmadan önce hepsine teker teker baktı. Gözü, Rand’ın üzerinde diğerlerinden daha uzun süre durmadı.

“Barış kılıcına lütuf göstersin, Lord Ingtar,” dedi nihayet. “İnşaatçılara Şerefler olsun, Loial Kiseran.”

“Bize şeref verdiniz, Anne. Barış Tar Valon’a lütuf göstersin. “Ingtar eyerinde eğilerek selam verdi, Shienarlılar da aynısını yaptılar.

“Tüm şerefler Tar Valon’u bulsun,” dedi Loial eğilerek.

Dimdik duranlar sadece Rand ile diğer taraftaki iki arkadaşı oldu. Rand, Amyrlin’in onlara ne söylediğini merak etti. Leane’in kaş çatışı üçünü birden içine alıyordu ve Agelmar’ın gözleri irileşti, fakat Amyrlin fark etmemiş gibi göründü.

“Valere Borusu’nu bulmak üzere yola çıkıyorsunuz,” dedi, “ve dünyanın umudu da sizinle yola çıkıyor. Boru yanlış ellerde bırakılamaz, özellikle de Karanlıkdostlarının ellerinde. Çağrısına yanıt olarak gelenler, onu çalanın kim olduğuna bakmaksızın gelecektir ve Işık’a değil, Boru’ya bağlı olacaklardır.”

Onu dinleyen adamların arasında bir kaynaşma oldu. Herkes mezardan çağrılan kahramanların Işık için savaşacağına inanıyordu. Bunun yerine Gölge için savaşabiliyorlarsa...

Amyrlin sözlerine devam etti, ama Rand artık onu dinlemiyordu. Onu izleyen kişi geri dönmüştü. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Avluyu yukarıdan gören okçu balkonlarına baktı, surların üzerindeki muhafız yollarına tıklım tıkış doluşmuş sıra sıra insanlara baktı. Aralarında bir yerde, onu görünmeden izleyen gözler vardı. Bakış üzerine kirli yağ gibi yapışıyordu. *Bir Soluk olamaz, burada olmaz. O halde kim? Ya da ne?*

Eyerinde dönerek Kızıl'ı çekiştirdi; etrafı aradı. Doru tekrar dans etmeye başladı.

Birdenbire Rand'ın yüzünün önünden bir şey şimşek gibi geçti. Amyrlin'in arkasından geçen bir adam bir çığlık atıp düştü, yan tarafından siyah tüylü bir ok çıkıyordu. Amyrlin sakince durmuş, kol yenindeki bir yırtığa bakıyordu; gri ipeğin üzerindeki kan lekesi ağır ağır genişlemekteydi.

Kadınlardan biri çığlık attı ve avlu aniden haykırış ve bağırışlarla doldu. Surların üzerindeki insanlar etrafta deli gibi dolanıyordu ve avludaki erkeklerin hepsi kılıcını çekmişti. Rand, şaşkınlık içinde, kendisinin de aynı şeyi yaptığını fark etti.

Agelmar, kılıcını gökyüzüne doğru salladı. "Bulun onu!" diye kükredi. "Onu bana getirin!" Amyrlin'in kolundaki kanı gördüğünde, yüzü kırmızıdan beyaza döndü. Başını eğerek dizlerinin üzerine çöktü. "Beni affedin, Anne. Güvenliğinizi sağlamak konusunda başarısız oldum. Utanç içindeyim."

"Saçmalık, Agelmar," dedi Amyrlin. "Leane, bana titizlenmeyi bırak da o adamla ilgilen. Balık temizlerken de kendimi birden çok defa bu kadar kötü kesmiştim ve adamın hemen yardıma ihtiyacı var. Agelmar, ayağa kalk. Fal Dara'nın Lordu, ayağa kalk. Beni yarı yolda bırakmadın ve utanmana gerek yok. Geçen yıl Beyaz Kule'de, her kapıda kendi muhafızlarım, dört bir yanda da Muhafızlar varken, bıçaklı bir adam beş adım yakınıma kadar geldi. Şüphesiz bir Beyazpelerin'di; bir kanıtım olmasa da bundan eminim. Lütfen ayağa kalk, yoksa utanan ben olacağım." Agelmar ağır ağır ayağa kalkarken elbisesinin yırtılan koluna dokundu. "Bir Beyazpelerin okçusu için kötü bir atış, hatta bir Karanlıkdostu için bile." Gözleri Rand'ın gözlerini buldu. "Nişan aldığı kişi bensem tabii." Rand yüzünden bir şey okuyamadan Amyrlin gözlerini kaçırmıştı, ama Rand aniden atından inip saklanmak istedi.

Onu nişan almamıştı ve bunu biliyor.

Leane diz çöktüğü yerden doğruldu. Birisi, oku yiyen adamın yüzüne bir pelerin örtmüştü. "Öldü, Anne." Sesi yorgun geliyordu. "Yere değdiği an ölmüştü. Yanında olsaydım bile..."

"Sen elinden geleni yaptın, Kızım. Ölümün Şifası yoktur."

Agelmar daha yakına geldi. "Anne, etrafta Beyazpelerin katiller veya Karanlıkdostları dolaşıyorsa, yanınıza adamlar katmama izin vermeniz gerekir. Hiç değilse nehre kadar. Shienar'da size zarar gelirse yaşayamam.

Lütfen kadınların odalarına dönün. Siz yolculuğa hazır olana dek odaları canım pahasına koruyacağım."

Amyrlin, ona, "Rahat ol," dedi. "Bu sıyrık beni bir an bile geciktirmez. Evet, evet, adamlarının nehre kadar gelmesini seve seve kabul ederim, eğer ısrar ediyorsan. Ama bunun Lord lngtar'ı bir an bile geciktirmesine de izin vermem. Boru tekrar bulunana dek her kalp atışının bile önemi var. Lord Agelmar, yeminli adamlarına komuta etmeme izin veriyor musun?"

Agelmar başını evet anlamında eğdi. O an istese, Amyrlin'e Fal Dara'yı bile verirdi.

Amyrlin tekrar Ingtar'a ve arkasında toplanmış adamlara döndü. Rand'a ikinci bir defa bakmadı. Rand onun aniden gülümsediğini görünce şaşırdı.

"Bahse girerim Illian Büyük Boru Avı'na böyle yaman bir uğurlama yapmamıştır," dedi. "Ama asıl Büyük Av sizinki. Sayınız az olduğundan daha kolay yolculuk edebilir ve yapmanız gerekeni yapabilirsiniz. Shinowa Evi'nden Lord Ingtar, seni ve hepinizi, Valere Borusu'nu bulmakla ve hiçbir engelin yolunuza çıkmasına izin vermemekle görevlendiriyorum."

Ingtar, sırtından kılıcını çekti ve öptü. "Yaşamım ve ruhum üzerine, Evim ve şerefim üzerine yemin ederim, Anne."

"O halde yola çıkın."

Ingtar atını kapıya doğru çevirdi.

Rand, topuklarını Kızıl'ın yanlarına gömdü ve kapıların içinden geçerek kaybolmakta olan grubun peşinden dörtnala gitmeye başladı.

Amyrlin'in, içeride olup bitenlerden habersiz olan kargılı askerleri ve okçuları, göğüslerinde Tar Valon aleviyle, kapılardan şehre uzanan bir yolun iki tarafında duvar oluşturmuşlardı. Borazancıları ve trompetçileri kapıların yanında, Amyrlin giderken sıraya dizilmeye hazır halde bekliyorlardı. Zırhlı adamların oluşturduğu sıraların arkasında, kalenin önündeki meydanı insanlar doldurmuştu. Bazıları Ingtar'ın sancağına tezahürat yapıyor, diğerleri de şüphesiz, bunun Amyrlin Makamı'nın gidişinin başlangıcı olduğunu düşünüyordu. Meydandan geçen Rand'ı kabaran bir kükreme izledi.

İki yandaki alçak saçaklı evler ve dükkânların arasından ve kalın taş kaldırımları doldurmuş insanların ortasından geçti. Bu insanlardan bazıları da tezahürat yapıyordu. Mat ile Perrin sütunun başında Ingtar ve Loial ile birlikte gidiyordu, ancak Rand onlara katıldığında ikisi geride kaldılar. *Bir şey söylememe fırsat verecek kadar yakınımda durmazlarsa nasıl özür dileyeceğim ki? Kahrolayım, ölecek gibi görünmüyor.*

“Changu ile Nidao gitti,” dedi Ingtar damdan düşer gibi. Sesi soğuk ve öfkeli, ama aynı zamanda da sarsılmış çıkıyordu. “Ölü veya diri, kaledeki herkesi saydık, hem dün gece, hem de bu sabah. İkinci bir defa. Nerede oldukları bilinemeyen sadece ikisi.”

“Changu dün zindan nöbetindeydi,” dedi Rand ağır ağır.

“Nidao da öyle. İkinci nöbet onlarındı. Birbirlerinden hiçbir zaman ayrılmazlardı, bunun için nöbetlerini bilileriyle değiştirmeleri veya fazladan çalışmaları gerekse bile. Bu olduğunda nöbette değillerdi, ama... Bir ay önce birlikte Tarwin Geçidi’nde savaşmışlar ve Trollocların arasında atı yere yıkıldığında Lord Agelmar’ı kurtarmışlardı. Şimdi de bu. Karanlıkdostları.” Derin bir nefes aldı. “Her şey paramparça oluyor.”

Atlı bir adam caddenin iki yanını tutmuş kalabalığın içinden kendisine zorla yol açtı ve Ingtar’ın gerisindekilere katıldı. Giysilerine bakılırsa bir kasabalıydı; zayıftı, kırışık bir yüzü ve uzun, akçıl saçları vardı. Eyerinin arkasına bir çıkın ile mataralar kayışlarla bağlanmıştı ve kemerinde kısa bir kılıç ile çentikli bir kılıçkıran, bir sopayla birlikte asılı duruyordu.

Ingtar, Rand’ın bakışlarını fark etti. “Bu bizim koklayıcımız Hurin. Aes Sedailerin onu bilmesine gerek yoktu. Yanlış anlama, yaptığı yanlış olduğundan değil. Kral’ın da Fal Moran’da bir koklayıcısı var, Ankor Dail’de de bir tane bulunuyor. Sadece Aes Sedailer, anlamadıkları şeylerden nadiren hoşlanır; üstüne üstlük bir de erkek olunca... Güç’le hiç ilgisi yok, elbette. Aaah! Ona sen anlat, Hurin.”

“Evet, Lord Ingtar,” dedi adam. Eyerinde Rand’a eğilerek selam verdi. “Hizmet etmekten şeref duyarım, Lordum.”

“Bana Rand de.” Rand elini uzattı ve bir an sonra Hurin sırıtarak elini aldı.

“Nasıl isterseniz, Lord Rand. Lord Ingtar ile Lord Kajin bir adamın usullerinden rahatsız olmuyor –Lord Agelmar da, elbette– ama kasabada senin güneyden gelen, sürgünde yaşayan bir Prens olduğunu söylüyorlar ve bazı yabancı lordlar herkesin haddini bilmesi konusunda katıdır.”

“Ben bir lord değilim.” *Hiç değilse artık bundan uzaklaşacağım.* “Sadece Rand.”

Hurin gözlerini kırptı. “Nasıl isterseniz, Lo- ah, Rand. Ben bir koklayıcıyım, anlıyorsunuz ya. Bu Güneşgünü’nde dört yılımı dolduracağım. Daha önce böyle bir şeyi hiç duymamıştım, ama benim gibi birkaç kişi daha olduğunu duydum. Yavaş yavaş, başkalarının hiçbir şey duymadığı kötü kokuları yakalayarak başladı ve büyüdü. Ben ne olduğunu

anlayana kadar bir koca yıl geçti. Vahşetin, öldürmenin ve incitmenin kokusunu alabiliyordum. Olduğu yerin kokusunu alabiliyordum. Onu yapanların izini kokuyla bulabiliyorum. Her iz birbirinden farklı olduğundan, izleri birbiriyle karıştırma ihtimali yok. Bu Lord Ingtar'ın kulağına gitti ve beni hizmetine aldı, Kral'ın adaletine hizmet etmek üzere."

"Şiddetin kokusunu alabiliyor musun?" dedi Rand. Gözlerini adamın burnundan alamıyordu. Bu, ne büyük ne de küçük olan, sıradan bir burundu. "Diyelim birini öldürmüş bir adamı gerçekten izleyebileceğini mi söylüyorsun? Kokuyla?"

"Bunu yapabilirim, Lo- ah, Rand. Zamanla soluyor, ama şiddet ne kadar kötüyse, etkisi o kadar uzun sürüyor. Oradan uzun zaman önce ayrılmış adamların izleri yoluyla on yıl öncesine ait bir savaş meydanının kokusunu alabilirim. Afet'in yakınlarında, Trollocların izleri neredeyse hiçbir zaman silinmez. Bir Trolloc için, öldürmek ve can yakmak büyük bir şey değildir. Ancak bir meyhane kavgası, belki kırılan bir kol... o koku birkaç saatte kaybolur."

"Aes Sedailerin öğrenmesini neden istemediğinizi anlıyorum."

"Ah, Lord Ingtar, Aes Sedailer hakkında yanılmamıştı, Işık aydınlatsın onları –ah– Rand. Bir zamanlar Cairhien'de bir tanesi vardı –Kahverengi Ajah'tandı, ama beni salana kadar onun Kızıl olduğuna yemin edecek hale gelmiştim– ve beni bir ay alıkoyarak nasıl yaptığımı öğrenmeye çalıştı. Bilmemek hoşuna gitmemişti. Sürekli, 'Geri gelen eski bir şey mi, yoksa yeni mi?' diye mırıldanıp duruyor ve bana öyle bir gözünü dikip bakıyordu ki, neredeyse Tek Güç'ü kullanıyorum sanacaktım. Ama delirmedim ve hiçbir şey yapmıyorum. Sadece kokuyu alıyorum."

Rand elinde olmadan Moiraine'i hatırladı. *Eski engeller zayıflıyor. Çağımızda bir çözülme ve değişim var. Eski şeyler yeniden yürüyor ve yeni şeyler doğuyor. Bir Çağ'ın sona erişini ömrümüzde görebiliriz.* Ürperdi. "Demek Boru'yu alanların izini senin burnunla süreceğiz."

Ingtar başıyla onayladı. Hurin gururla sırıtarak şöyle dedi: "Öyle yapacağız –ah– Rand. Bir defasında Kral'ın adaletine sunmak için bir katili Cairhien'e, başka bir katili de ta Maradon'a kadar izlemiştim." Gülümsemesi kayboldu ve yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Ancak en kötüsü bu. Cinayetin kokusu kötüdür ve bir katilin izinde onun leş kokusu vardır, ama bu..." Burnunu kırıştırdı. "Dün gece işin içinde insanlar vardı. Karanlıkdostları olmalı, ama bir Karanlıkdostunun kokusundan anlayamazsın. Benim tanıyacaklarım Trolloclar ve Yarı-insanlar olacaktır.

Daha da kötü bir şey.” Kaşlarını çatıp kendi kendisine mırıldanarak sesini kesti, fakat Rand söylediklerini duyabiliyordu. “Işık yardım etsin bana, daha bile kötü bir şey.”

Şehir kapılarına ulaştılar ve kapının hemen dışında Hurin yüzünü melteme verdi. Burun delikleri açıldı, sonra tiksinti dolu bir homurtu koyuverdi. “Bu yöne, Lord Ingtar.” Güneyi işaret ediyordu.

Ingtar şaşırmış görünüyordu. “Afet’e doğru değil mi?”

“Hayır, Lord Ingtar. Öğk!” Hurin ağzını koluna sildi. “Tatlarını da alacağım neredeyse. Güneye gitmişler.”

“O halde Amyrlin Makamı haklıymış,” dedi Ingtar ağır ağır. “Büyük ve bilge bir kadın; hizmetinde benden iyilerin olmasını hak ediyor. O yolu tut, Hurin.”

Rand döndü ve kapıların içinden, sokaktan kaleye doğru baktı. Egwene’in iyi olduğunu ümit ediyordu. Nynaeve ona bakar. *Belki de böylesi daha iyidir, temiz bir kesik gibi, olup bittikten sonraya kadar acımayacak denli hızlı.*

Atını Ingtar ile Gri Baykuş sancağının ardından güneye sürdü. Rüzgâr sertleşiyor ve güneşe rağmen sırtını üşütüyordu. İçinde belli belirsiz, kendisiyle alay eden bir kahkaha duyduğunu sandı.

Büyüyen ay, Illian’ın hâlâ gün ışığından kalan kutlamalarla çınlayan nemli, karanlık sokaklarını aydınlatıyordu. Çok değil, birkaç gün sonra, Büyük Boru Avı, kökünün Efsaneler Çağı’na kadar dayandığı iddia edilen debdebe ve törenle uğurlanacaktı. Avcılar için yapılan şenlikler, ünlü yarışmaları ve âşıklara verilen ödülleriyle Teven Şöleni’ne karışmıştı. En büyük ödül, her zamanki gibi, *Büyük Boru Avı*’nı en iyi anlatan kişiye gidecekti.

O gece âşıklar şehirdeki, büyük ve nüfuzlu kişilerin eğlendiği, şehrin saray ve malikânelerindekilerle, tüm uluslardan, Valere Borusu’nu olmasa bile, en azından şarkı ve öykülerde ölümsüzlüğü bulmak üzere gelen Avcıları eğlendiriyordu. Müzik ve dans ile yılın ilk gerçek sıcağını giderecek pervane ve buzlar olacaktı, ama karnaval ay ışığıyla aydınlanan bunaltıcı sokakları da dolduruyordu. Av oradan ayrılana kadar her gün ve her gece bir karnaval olacaktı.

İnsanlar, Bayle Domon’un yanından acayip ve uçuk, pek çoğu fazla açık saçık giysiler ve maskelerle geçtiler. Altı tanesi bağırıp şarkı söyleyerek geçtikten sonra, çiftler kıkırdayıp birbirlerini tutarak dağıldılar, ardından

yirmi tanesi, kulakları tırmalayan bir topluluk oluşturdular. Gökyüzünde, siyahın üzerine altın ve gümüş renkli patlamalar halinde havai fişekler çatırdıyordu. Şehirdeki Havai Fişekçilerin sayısı, neredeyse âşıkların sayısı kadardı.

Domon, havai fişeklere veya Av'a pek kulak asmıyordu. Onu öldürmeye çalışıyor olabileceklerini düşündüğü adamlarla buluşmaya gidiyordu.

Şehrin pek çok kanalından birinin üzerindeki Çiçek Köprüsü'nü geçerek, Illian'ın liman bölgesi olan Hoşrayiha Mahallesi'ne girdi. Kanal çok sayıda lazımlığın kokusunu taşıyordu, köprünün yanında bir zamanlar çiçekler olduğuna dair hiçbir iz de yoktu. Mahalledeki, tersane ve doklardan gelen kenevir ve zift ile ekşi liman çamuru kokusu, neredeyse içilebilecek kadar rutubetli olan, sıcak hava yüzünde daha da keskin bir hal alıyordu. Domon, güçlükle soluk alıyordu; ne zaman kuzey ellerinden dönse, Illian'da doğmuş olmasına rağmen, buranın ilkyaz sıcağı karşısında hayrete düşerdi.

Bir elinde kalın bir sopa taşıyordu, diğer eliyse hesabına çalıştığı nehir tacirini eşkıyalardan korumak için pek çok kez kullanmış olduğu kısa kılıcın kabzasındaydı. Toplanan kişilerin zengin, çoğunun da şaraba gömülmüş halde olduğu bu cümbüşlü günlerde, haydutların sayısı az olmazdı.

Yine de, o, iri yarı, kaslı bir adamdı ve altın kapmak için piyasaya çıkanlardan hiçbiri, sade kesimli ceketi içindeki Domon'un, cüssesi ve sopasının teşkil ettiği riske atılmaya yetecek kadar zengin olduğunu düşünmüyordu. Bir pencereden yayılan ışıktan geçerken onu açık seçik görenler, o iyice uzaklaşana kadar geriye çekiliyordu. Omuzlarına kadar gelen koyu renkli saçları ve üst dudağını örtmeyen, uzun bir sakalı vardı, ama bu çehre hiçbir zaman yumuşak olmamıştı, şimdi de yolunu bir duvarı yıkarak geçmeye niyetleniyormuş gibi sert bir ifadeye bürünmüştü. Buluşacağı adamlar vardı ve bu konuda mutlu değildi.

Yanından başka âlemciler, şarap sözcüklerini birbirine karıştırarak, detone sesleriyle şarkılar söylediler. *"Valere Borusu," ihtiyar ninem adına!* diye düşündü Domon hırçınlıkla. *Elimde tutmak istediğim şey gemim. Ve de hayatım, Talih dürtsün beni.*

Tabelasında arka ayaklarının üzerinde dans eden, büyük, beyaz çizgili bir porsuk ile gümüş bir kürek taşıyan bir adamın bulunduğu bir hanın kapısını iterek içeri girdi. Hanın ismi, Porsuğu Yatıştırmak'tı, ancak hancı

Nieda Sidoro bile bu ismin ne anlama geldiğini bilmiyordu; Illian'da her zaman bu isimde bir han olmuştu.

Zemini talaşla kaplı olan ve on iki telli bir çalgıyı usulca tıngırdatarak Deniz Halkı'nın hüzünlü şarkılarından birini söyleyen bir müzisyenin bulunduğu salon, aydınlık ve sessizdi. Nieda, mekânında kargaşaya izin vermezdi ve yeğeni Bili, bir adamı tek eliyle dışarı taşıyacak kadar güçlüydü. Denizciler, tersane işçileri ve ambarcılar Porsuk'a bir içki içmek, belki de biraz sohbet etmek, bir el taş veya dart oynamak için gelirdi. Salon yarı yarıya doluydu; sessizliği seven adamlar bile karnavalın büyüsüne kapılıp dışarı çıkmıştı. Konuşmalar alçak sesliydi, ama Domon'un kulağına Av ile Murandylilerin ele geçirdiği ve Tearlılardan birinin Haddon Mirk'te kovaladığı sahte Ejderler hakkında yapılan konuşmalar çalındı. Sahte Ejder'in mi, Tearlıların ölmesinin mi yeğlendiği konusu pek açık değil gibiydi.

Domon yüzünü buruşturdu. *Sahte Ejderler! Talih dürtsün beni, bugünlerde güvenli bir yer yok.* Ama aslında sahte Ejderleri de Av'ı umursadığından fazla umursamıyordu.

Hanın, saçlarını ensesinde topuz yapmış tıknaz sahibesi bir maşrapayı kurularken müessesesini keskin gözlerle süzüyordu. Yaptığı şeye ara vermedi, aslında Domon'a doğru dürüst bakmadı bile, ancak sol göz kapağı düştü ve gözleri bir köşede oturan üç adama doğru meyletti. Adamlar Porsuk'a göre bile sessiz, hatta donuktu ve çan şekilli kadife kepleriyle göğsüne gümüş, kızıl ve altın renkli çubuklar işlenmiş, koyu renkli ceketleri, diğer müşterilerin sade giysilerinin arasında dikkat çekiyordu.

Domon içini çekti ve tek başına köşedeki bir masaya oturdu. Bu defa Cairhien'in. Garson kızların birinden bir maşrapa koyu bira alıp uzun uzun içti. Maşrapayı indirdiğinde, çizgili ceketleri olan üç adam masasının yanında duruyordu. Nieda'ya Bili'ye ihtiyacı olmadığını anlatan, zor fark edilir bir işaret yaptı.

"Kaptan Domon?" Üçü de kolaylıkla tanımlanamayacak kişilerdi, ama konuşanda Domon'a onun lider olduğunu düşündüren bir hava vardı. Adamlar silahlı gibi görünmüyordu; kaliteli giysilerine rağmen, silaha ihtiyaçları yokmuş gibiydi. O son derece sıradan yüzlerindeki gözler sertti. "*Serpinti*'nin Kaptanı Bayle Domon?"

Domon kısaca başını salladı ve üçü davet beklemeden oturdular. Konuşan yine aynı adam oldu; diğerleri gözlerini bile kırpmadan izlemekle

yetindiler. *Muhafızlar,* diye düşündü Domon, *tüm iyi giysilerine rağmen. Bir çift muhafız ona göz kulak olduğuna göre bu kim olabilir?*

"Kaptan Domon, Mayene'den Illian'a getirilmesi gereken bir şahıs var."

"*Serpinti* bir nehir gemisidir," diye sözünü kesti Domon. "Omurgasının suyun altında kalan kısmı sığdır ve omurgası derin sulara uygun değildir." Bu tam olarak doğru olmasa da, kara adamları için doğruya yeterince yakındı. Hiç değilse Tear'dan sonra bir değişiklik olacak. Akıllanıyorlar.

Adam sözünün kesilmesine aldırmamış gibiydi. "Nehir işinden vazgeçtiğini duyduk."

"Belki vazgeçerim, belki de vazgeçmem. Karar vermedim." Ancak kararını vermişti. Tear teknelerinde nakledilen tüm ipekler karşılığında bile nehirden yukarıya, Sınırboyları'na gitmeyecekti. Saldea kürkleri ve buz biberleri de buna değmezdi ve bunun orada olduğu haberini aldığı sahte Ejder'le de bir ilgisi yoktu. Fakat bunu kendisinden başka birinin biliyor olmasına şaştı. Bundan kimseye bahsetmemesine rağmen, ötekilerin de bundan haberi vardı.

"Mayene'e kolaylıkla gidebilirsin. Şüphesiz, Kaptan, bin altın lira karşılığında kıyı şeridinden gitmeyi kabul edersin, değil mi?"

Domon'un gözleri elinde olmadan yuvalarından fırladı. Bu son yapılan teklifin dört misliydi ve önceki de insanın ağzını açık bırakacak kadar yüksekti. "Bu kadar para karşılığında, kimi getirmemi istiyorsun? Bizzat Mayene Başı'nı mı? Tear onu nihayet tamamen dışarı çıkmaya mı zorladı?"

"İsimlere ihtiyacın yok, Kaptan." Adam masanın üzerine geniş bir deri kese ile mühürlü bir parşömen bıraktı. Bunları masanın öte yanına iterken keseden, ağır olduğunu gösteren bir şıngırtı çıktı. Katlı parşömeni kapalı tutan büyük, kırmızı mumlu yuvarlağın üzerinde Cairhien'in Doğan Güneşi'nin pek çok ışını olan simgesi vardı. "Hesaba sayılmak üzere iki yüz. Bin altın karşılığında bence isme ihtiyacın olmaz. Bu mührü kırılmamış halde Mayene'in Liman Kaptanı'na verirsen sana üç yüz altın ile yolcunu verecek. Yolcunu buraya getirdiğinde geri kalanını ben vereceğim. Bu şahsın kim olduğunu öğrenmek yolunda bir çaba göstermediğin sürece."

Domon derin bir nefes aldı. *Talih, o torbada olanın dışında tek bir kuruş kazanmasam bile buna değer.* Bin altın ise üç yılda kazanamayacağı kadar büyük bir paraydı. Biraz daha yoklarsa, yolculuğun Illian'ın Dokuzlar Konseyi ile Mayene Başı arasındaki gizli işlerle ilgili olduğuna dair ipuçları, sadece ipuçları bulabileceğinden şüpheleniyordu. Başı'nın şehir

devleti, ismi dışında her yönüyle Tear'ın bir iliydi ve Başı'nın Illian'ın yardımından memnun olacağına şüphe yoktu. Illian'da da başka bir savaşın zamanının geldiğini ve Tear'ın Fırtınalar Denizi'nde payına düşen adil miktardan daha fazla pay aldığını söyleyenler vardı. Son bir ay içinde buna benzer üç tane görmeseydi, kolaylıkla düşebileceği bir tuzak olurdu.

Keseyi almak için uzandı ve tüm konuşmaları yapan adam bileğini kavradı. Domon ona öfkeyle baktı, ama adam hiç aldırış etmeden bakışlarına aynen karşılık verdi.

"Olabildiğince çabuk yelken açmanız gerek, Kaptan."

"İlk ışıkta," diye homurdandı ve adam başını sallayıp bileğini bıraktı.

"O halde, ilk ışıkta, Kaptan Domon. Unutma, gizlilik bir adamın hayatta kalıp parasını harcamasına yardım eder."

Domon üç adamın gidişini izledikten sonra önünde, masada duran kese ile parşömene ters ters baktı. Biri doğuya gitmesini istiyordu. Tear ya da Mayene, doğuya gittiği sürece pek bir farkı yoktu. Bunu isteyenin kim olduğunu bildiğini sanıyordu. Ama düşünüyorum da, belki onlar hakkında en ufak bir fikrim yok. Kimin bir Karanlıkdostu olduğunu kim bilebilirdi? Ama Karanlıkdostlarının Maradon'dan ayrılıp nehirden aşağı gelmeye başladığı zamandan beri peşinde olduklarını biliyordu. Karanlıkdostları ve Trolloclar. Bundan emindi. Asıl soru, hakkında en ufak bir yanıt kırıntısına sahip olmadığı soru, *neden* idi.

"Sorun mu var, Bayle?" diye sordu Nieda. "Trolloc görmüş gibi bir halin var." Kıkırdadı; onun cüssesinde bir kadından beklenmeyecek bir sesti. Sınırboyları'na hiç gitmemiş olan pek çok kişi gibi, Nieda da Trollocların varlığına inanmıyordu. Domon, kadına işin gerçeğini anlatmaya çalışmıştı; kadın Domon'un öykülerini sever, ama hepsinin yalan dolan olduğunu düşünürdü. Karın varlığına da inanmıyordu.

"Sorun yok, Nieda." Keseyi çözdü, bakmadan içinden bir madeni para çıkarıp kadına fırlattı. "Bu bitene kadar herkese bedava içki, bittikten sonra yenisini veririm."

Nieda paraya hayretle baktı. "Bir Tar Valon nişanı! Şimdi de cadılarla mı ticaret yapıyorsun, Bayle?"

"Hayır," dedi Domon çatlak bir sesle. "Yapmıyorum!"

Kadın parayı ısırdıktan sonra çabucak geniş kuşağına tıktı. "Eh, altın olmasına altın. Cadıların da bazılarının söylediği kadar kötü olmadığından şüpheleniyorum. Pek çok insan için bunu söyleyemem. Bunları takas eden

birini tanıyorum. Burada bu kadar az kişi olduğuna göre, bana bir diğerini vermek zorunda kalmazsın. Başka bira ister misin. Bayle?”

Maşrapası neredeyse dolu olmasına rağmen hissizce kafa sallayarak onayladı. Kadın arkadaşıydı ve gördüklerinden başkalarına bahsetmezdi. Domon gözlerini keseye dikmiş, oturuyordu. Keseyi açıp içindekilere bakabilene kadar önüne bir maşrapa daha getirilmişti. Nasırlı parmağıyla paraları karıştırdı. Lambanın ışığında, her biri kahrolası Tar Valon Alevi’ni taşıyan altın liralar parlıyordu. Aceleyle kesenin ağzını bağladı. Tehlikeli paralar. Bir veya ikisini fark ettirmeden kakalayabilirdi, ama bu kadar fazlası çoğu insana tam da Nieda’nın düşündüğü şeyi söyleyecekti. Şehirde Işığın Evlatları vardı ve Illian’da Aes Sedailerle iş görmek hakkında bir yasa olmamasına rağmen, bu bir Beyazpelerin’in kulağına giderse bir sulh hâkiminin huzuruna çıkacak kadar sağ kalamazdı. Bu adamlar altını alıp Illian’da kalmayacağını garantilemişti.

Orada oturmuş endişe ederken, *Serpinti*’deki arpacı kumrusu gibi düşünüp duran, leyleği andıran ikinci kaptanı Yarin Maeldan, Porsuk’a kaşlarını uzun burnuna değecek kadar çatmış halde girdi ve kaptanın masasının başında durdu. “Carn öldü, Kaptan.”

Domon kaşlarını çatarak ona baktı. Adamlarından üçü de onu doğuya götürecek bir işi reddettiği zamanlarda birer birer öldürülmüştü. Sulh hâkimleri hiçbir şey yapmamıştı. Sokakların geceleri tehlikeli olduğunu söylemişlerdi. Denizciler de kaba ve kavgacı tiplerdir. Sulh hâkimleri, saygıdeğer vatandaşlar yaralanmadığı sürece nadiren Hoşrayiha Mahallesi’nde olup bitenlerle ilgilenirlerdi.

“Ama bu defa tekliflerini kabul ettim,” diye mırıldandı.

“Hepsi bu değil, Kaptan,” dedi Yarin. “Carn’ın üzerinde bıçaklarla bir işler yapmışlar, sanki bir şeyler söyletmeye çalışmışlar. Daha bir saat önce de *Serpinti*’ye başka adamlar sızmaya çalıştı. Dok bekçileri onları kovaladı. Bu on günde üçüncü defa oluyor ve liman sıçanlarının bu kadar ısrarlısını hiç görmemiştim. Tekrar denemeden önce alarmın kesilmesine izin vermeyi severler. Birisi de dün gece Gümüş Yunus’taki odamı altüst etmiş. Biraz gümüş aldıkları için hırsız olduklarını sanıyorum, ama benim kemer tokamı, hani üzerinde laltaşlarıyla aytaşları olanı ortada olmasına rağmen bırakmışlar. Ne oluyor, Kaptan? Adamlar korkuyor, ben de biraz gerginim.”

Domon ayağa fırladı. “Mürettebatı ayaklandır, Yarin. Onları bul ve *Serpinti*’yi idare edecek sayıda adam toplanır toplanmaz denize açılacağımızı söyle.” Parşömeni ceketinin cebine tıkarak para dolu keseyi

kaptı ve ikinci kaptanını önündeki kapıdan dışarı itti. “Onları ayaklandır, Yarin, çünkü yetişemeyen adamı rıhtımda öylece bırakırım.”

Domon Yarin’i koşması için itekledikten sonra doklara doğru yürümeye başladı. Taşıdığı kesenin sesini duyan haydutlar bile yanına yaklaşmadılar, zira artık cinayet işleyecek bir adam gibi yürüyordu.

Oraya vardığında adamların bazıları *Serpinti*’ye tırmanmaya, bazıları da taş sokakta yalınayak koşmaya başlamıştı. Onu kovaladığından korktuğu şeyin ne olduğunu veya bir şeyin onu kovalayıp kovalamadığını bilmiyorlardı, ama iyi kazandığını ve Illianlıların usulünce mürettebata pay verdiğini biliyorlardı.

Serpinti yirmi beş metre uzunluğunda, iki serenli ve kamarası geniş bir gemiydi ve ambarların yanı sıra rıhtımda da kargo için yer vardı. Domon’un Cairhienlilere –Cairhienlilerse eğer– söylediklerine rağmen, teknenin açık denize dayanabileceğini düşünüyordu. Fırtınalar Denizi yazın daha sakin olurdu.

“İdare etmek zorunda olacak,” diye mırıldandı ve aşağıdaki kamarasına yürüdü.

Altın kesesini geminin kıç tarafındaki kamarada bulunan her şeyi gibi geminin gövdesine özenle inşa edilmiş yatağının üzerine fırlattı ve parşömeni çıkardı. Başının üzerindeki fırdöndüde asılı duran bir fanuslu lambayı yakarak mühürlü parşömeni, açmadan içinde yazanları okuyabilecekmiş gibi, elinde evirip çevirerek inceledi. Kapının vurulması üzerine kaşlarını çattı.

“Gel.”

Yarin başını içeri uzattı. “Bulamadığım üç tanesi dışında hepsi gemide, Kaptan, ama haberi mahalledeki bütün meyhanelere, kumarhanelere ve evlere yaydım. Hava, nehir yukarı yola çıkmaya yetecek kadar aydınlanmadan teknede olurlar.”

“*Serpinti* şimdi açılacak. Denize.” Domon Yarin’in ışık ile gelgitler ve *Serpinti*’nin açık deniz için yapılmamış olduğu konusundaki itirazlarını ağzına tıktı. “Şimdi! *Serpinti*, gelgitin en alçak noktasında bile tabanı sıyırıp geçebilir. Yıldızlara bakarak gemi idare etmeyi unutmadın, değil mi? Çıkar gemiyi, Yarin. Onu şimdi çıkar ve mendireği geçtiğimizde bana tekrar gel.”

İkinci kaptan tedirgin oldu –Domon asla alengirli bir denizcilik işini güvertede bulunup emir vermeden yaptırmazdı ve *Serpinti*’yi gece vakti dışarı çıkarmak, omurgası dar olsa da olmasa da, alengirli olacaktı– ardından da başını sallayıp ortadan kayboldu. Bir saniye sonra Domon’un

kamarasına yukarıdaki güverteye basan yalınayakların gümbürtüsü doldu. Gemi gelgiti yakalayarak yalpa silkindiğinde bile bu seslere kulak asmadı.

Nihayet lambanın kapağını kaldırdı ve bıçağını aleve daldırdı. Bıçağın üzerindeki yağ yanıp biterken duman kıvrılarak yükseldi, ama metal korlaşamadan çizelgeleri bir kenara itti ve parşömeni masasına yapıştırarak sıcak çeliği mühür mumunun altından yavaş yavaş geçirmeye başladı. Üst kat havaya kalktı.

Bu, girizgâh veya selam içermeyen basit bir belgeydi ve alnına ter basmasına neden oldu.

> *Bunu taşıyan kişi, Cairhien'de cinayetler ve aralarında en önemsiz olanı Şahsımızdan yapılan hırsızlık olan diğer menfur suçlarla aranan bir Karanlıkdostudur. Sizi bu adamı tutuklamaya ve beraberinde bulunan her şeyi, en ufak parçasına kadar almaya çağırıyoruz. Temsilcimiz gelip Bizden çaldıklarını alacaktır. Bizim sahip çıktıklarımız dışındaki tüm malları, onu tutuklamanızın ödülü olarak sizde kalsın. Aşağılık rezilin kendisi de anında asılsın ki, Gölgedölü alçaklığı Işık'a leke düşürmeye devam edemesin.*

Elimizle mühürlenmiştir,
Galldrian su Riatin Rie
Cairhien Kralı
Ejdersuru'nun Savunucusu

İmzanın altındaki ince, kırmızı mühre, Cairhien'in Doğan Güneşi ile Riatin Evi'nin Beş Yıldızı kabartma halinde basılmıştı.

"Ejdersuru'nun Savunucusuymuş, peh peh peh," dedi çatlak bir sesle Domon. "Kendine böyle demeye hakkı olan çok az adam kaldı artık."

Belgeyi lambaya yaklaştırarak, mühürlerle imzayı inceden inceye gözden geçirdi; burnu neredeyse parşömene değecekti, ama birinde hiçbir kusur bulamadı, diğerine gelince, Galldrian'ın el yazısının neye benzediği konusunda hiçbir fikri yoktu. İmzayı atan Kral'ın kendisi değilse, bu kişinin Galldrian'ın yazısını iyi taklit ettiğine karar verdi. Her halükârda, bu gerçekten bir şeyi değiştirmeyecekti. Mektup Tear'da bir Illianlının eline geçince anında mahvolması anlamına gelecekti. Ya da Tearlıların nüfuzunun son derece güçlü olduğu Mayene'de. Halihazırda savaş yoktu,

ama Tear'da Illianlılara, Illian'da Tearlılara olduğu kadar az sevgi duyulurdu. Özellikle de böyle bir mazeret varken.

Bir an, parşömeni lambanın alevine daldırmayı düşündü –bu Tear'da, Illian'da veya aklına gelen her türlü yerde barındırılmayacak kadar tehlikeli bir şeydi– ama nihayet onu masasının arkasındaki, açmayı yalnızca kendisinin bildiği bir panelin arkasındaki bir göze özenle yerleştirdi.

"Tüm mallarımı, ha?"

Gemide yaşarken elinden geldiği ölçüde eski şeyleri toplardı. Fazlasıyla pahalı veya çok büyük olması yüzünden satın alamadığı şeyleri, görerek ve hatırlayarak biriktirirdi. Çocukluğunda onu denize çeken ilk şey geçip giden çağların tüm bu anımsatıcıları, dünyanın dört bir yanına dağılmış bu harikalar olmuştu. Son yolculuk sırasında Maradon'da koleksiyonuna dört parça eklemişti ve Karanlıkdostları tarafından kovalanmaya da böylece başlamıştı. Bir süre Trolloclar tarafından da izlenmişti. Beyazköprü'nün oradan yelken açtıktan hemen sonra yakıldığını duymuştu ve Trollocların yanı sıra, Myrddraaller hakkında da söylentiler vardı. Onu, bunların hayal gücünden ibaret olmadığına ilk ikna eden, Tear'a yapılacak basit bir yolculuk karşılığında çok fazla paranın önerildiği, yolculuğun nedeni olarak da uyduruk bir hikâye sunulduğu o ilk tuhaf iş teklifi sırasında uyanık olmasını sağlayan bütün bunların bir araya gelişi olmuştu.

Elini sandığının derinlerine daldırarak masaya Maradon'da satın aldığı şeyleri çıkardı. Söylendiğine göre, Efsaneler Çağı'ndan kalma bir ışık çubuğuydu. Bunların nasıl yapıldığını hatırlayan kimse kalmamıştı, kesinlikle. Pahalıydı ve dürüst bir hâkimden daha zor bulunan bir şeydi. Başparmağından kalın ve önkolu kadar uzun olmayan, düz bir cam çubuğa benziyordu, ama elde tutulduğunda fener gibi parlıyordu. Işık çubukları cam gibi tuzla buz da olurdu; ilk ışık çubuğunun neden olduğu yangında, *Serpinti*'yi kaybetmesine ramak kalmıştı. Elinde kılıç tutan bir adamın, ufak, eskilikten kararmış fildişi heykeli. Bunu satan adam onu elinde yeterince tutarsan kendini ısınmış hissedeceğini iddia ediyordu. Bu ne Domon'a, ne de tutmasına izin verdiği mürettebat üyelerine olmamıştı, ama eskiydi ve bu Domon için yeterliydi. Aslan kadar büyük bir kedinin kafatası; o kadar eskiydi ki, taşa dönmüştü. Ama hiçbir aslanın otuz santim uzunluğunda dişleri olmamıştı. Bir de insan eli boyunda, yarısı beyaz, yarısı siyah, renkleri birbirinden yılankavi bir çizgiyle ayrılmış bir disk. Maradon'daki dükkân sahibi bunun Efsaneler Çağı'ndan kalma olduğunu söylerken yalan söylediğini sanıyordu, ama Domon, dükkân sahibinin

tanımadığı parayı ödemeden önce çok az pazarlık etmişti, zira dükkân sahibinin tanımadığı şeyi o tanımıştı: Dünyanın Kırılışı'nın öncesindeki kadim Aes Sedai sembolü. Böyle bir şeyi elinde bulundurmak pek güvenli sayılmazdı, ama eski şeylerden büyülenen bir adamın kaçıracağı türden bir fırsat da değildi.

Üstelik de yürektaşıydı. Dükkân sahibi bunu yalan olduğunu sandığı ifadelere eklemeye cüret edememişti. Maradon'daki hiçbir ırmak kenarı esnafının gücü bir parça *cuendillar* satın almaya bile yetmezdi.

Elindeki disk sert ve pürüzsüzdü ve yaşı dışında hiçbir değeri yoktu, ama kendisini takip edenlerin bunun peşinde olduğundan korkuyordu. Işık çubukları, fildişi heykelleri, hatta taşa dönmüş kemikleri dahi başka zamanlarda, başka yerlerde görmüştü. Yine de istedikleri şeyin ne olduğunu biliyorken dahi –biliyorsa, şayet– bunu neden istediklerine dair en ufak bir fikri yoktu ve peşindekilerin kim olduğundan da artık emin olamıyordu. Tar Valon, altınları ile kadim bir Aes Sedai sembolü. Bir elini beline sildi; dilinde korkunun acı tadı vardı.

Kapı vuruldu. Diski bıraktı ve masanın üzerindekilerin üzerine açılmış bir harita çekti. "Gel."

Yarin içeri girdi. "Mendireği geçtik, Kaptan."

Domon önce şaşırdı, sonra da kendisine kızdı. Asla *Serpinti*'nin tümseği geçişini hissetmeyecek kadar kendini kaptırmaması gerekirdi. "Batıya yönel, Yarin. Bununla ilgilen."

"Ebou Dar'a mı, Kaptan?"

Yeterince uzak değil. Beş yüz fersah ötesi bile değil. "Haritaları alıp su fıçılarını doldurmama yetecek kadar bekledikten sonra, batıya yelken açacağız."

"Batıya mı, Kaptan? Tremalking'e mi? Deniz Halkı kendi tacirleri dışındakilere pek hoşgörülü değildir."

"Aryth Okyanusu, Yarin. Tarabol'la Arad Doman arasında bolca ticaret yapılıyor, kafayı takacak Tarabon veya Domanlı tekneleri de yok gibi bir şey. Duyduğuma göre denizi sevmezlermiş. Bir de Tümentepe'deki, her biri kendisini hiçbir devlete bağlı saymayan bütün o ufak kasabalar var. Bandar Eban'a getirilen Saldaea kürklerini ve buz biberlerini de alabiliriz."

Yarin, başını ağır ağır iki yana salladı. Her zaman işe kötü tarafından bakardı, ama iyi bir denizciydi. "Kürkler ve biberlerin maliyeti onları aşmak için nehrin yukarısına doğru koşmaktan da fazla olur, Kaptan. Bir çeşit savaş olduğu da kulağıma geliyor. Tarabon ile Arad Doman savaş

halindeyse, ticaret hiç yapılmıyor olabilir. Sırf Tümentepe'deki kasabalardan pek bir kazanç elde edebileceğimizi sanmıyorum; güvenli olsalar bile. En büyüğü Falme'dir ve o da büyük sayılmaz."

"Tarabonlular ile Domanlılar hiçbir zaman Almoth Ovası ile Tümentepe'yi paylaşamamışlardır. Bu defa iş çatışmaya dökülmüş bile olsa, dikkatli bir adam her zaman ticaret yapabilir. Batıya, Yarin."

Yarin üst tarafa çıktığında, Domon siyah beyaz diski çabucak gizli göze ekledi ve geri kalanları sandığının dibine kaldırdı. *İster Karanlıkdostları olsun, ister Aes Sedailer, gitmemi istedikleri yöne kaçmayacağım. Talih dürtsün beni.*

Kendisini aylardır ilk kez güvende hisseden Domon, *Serpinti* rüzgârı arkasına almak üzere dönüp ve pruvasını gece karası denizde batıya verirken güverteye çıktı.

10
Av Başlıyor

Ingtar uzun bir yolculuğun başlangıcına göre ve Rand'ı hayvanların durumu konusunda kaygılandıracak kadar hızlı bir tempo belirledi. Hayvanlar koşmaya saatlerce devam edebilirdi, ama önlerinde hâlâ günün büyük bölümü, muhtemelen de daha günler vardı. Ancak Ingtar'ın yüzündeki kararlılığa bakan Rand, onun Boru'yu çalanları ilk günün ilk saatinde yakalamaya niyetleniyor olabileceğini düşündü. Amyrlin Makamı'na yemin ederkenki sesini hatırlayan Rand, böyle olsa şaşırmazdı. Fakat bir şey söylemedi. Komuta, Lord Ingtar'daydı; Rand'a ne kadar dostça davranırsa davransın, yine de bir çobanın kendisine akıl öğretmesinden hoşlanmazdı.

Hurin, Ingtar'ın bir adım gerisindeydi, ama Ingtar'a gideceği yolu işaret ederek onları güneye yönlendiren koklayıcıydı. Arazi, engebeli, sık köknar, meşinyaprak ve meşe ağaçlarıyla kaplı, ormanlık tepelerden oluşuyordu, ama Hurin'in seçtiği yol neredeyse ok gibi düz gidiyor, etrafından dolaşmanın kesinlikle üzerinden geçmekten daha çabuk olacağı, bazı yüksek tepeler dışında asla yönünden sapmıyordu. Gri baykuş sancağı, rüzgârda dalgalanmaktaydı.

Rand, Mat ve Perrin'le birlikte at sürmeye çalıştı, ama Rand atını onlara yaklaştırdığında, Mat Perrin'i dürttü ve Perrin Mat ile birlikte gönülsüzce sütunun başına doğru dörtnala uzaklaştı. Kendisine tek başına arkada gitmenin anlamsız olduğunu söyleyen Rand tekrar öne geçti. Yine, Mat'in Perrin'e ısrar etmesiyle, ikisi geride kaldılar.

Kahrolasıcalar. Tek istediğim özür dilemek. Kendini yalnız hissediyordu. Bunun kendi hatası olduğunu bilmenin de yardımı olmuyordu.

Tepelerden birinin üzerinde Uno, toynaklar altında çiğnenmiş toprağı incelemek üzere atından indi. Orada duran birtakım at dışkılarını dürttü ve homurdandı. “Kahrolasıcalar hızlı gidiyorlar, Lordum.” Konuşurken de bağırıyormuş izlenimi veren bir sesi vardı. “Onlara bir saat bile yaklaşamadık. Kahrolayım, kahrolası bir saat kaybetmiş bile olabiliriz. Böyle giderlerse kahrolası atlarını öldürecekler.” Bir toynak izine dokundu. “Bu at değil. Kahrolası Trolloc. Orada yanasıca keçi ayağı izleri var.”

“Onları yakalayacağız,” dedi Ingtar gaddarca.

Uno tek gözle Rand’a baktıktan sonra, omuzlarını silkip eyerine tırmandı. Ingtar onları uzun yokuştan koşarak, dibe kadar yarı kayarak indirdi ve bir sonraki tepenin üzerine dörtnala sürdü.

Bana neden öyle baktı, acaba, diye merak etti Rand. Uno, ona hiçbir zaman pek dostluk göstermeyenlerdendi. Masema’nın bariz nefreti gibi değildi; Uno kendisi kadar kır saçlı birkaç gazi dışında kimseyle arkadaşlık etmezdi. *Benim lord olmam masalına o kesinlikle inanıyor olamaz.*

Uno, zamanını önlerindeki araziyi inceleyerek geçiriyordu, ama Rand’ı ona bakarken yakalayınca, bakışlarına aynen karşılık verdi ve tek kelime etmedi. Bunun pek bir anlamı yoktu. Ingtar’a da dik dik bakardı. Uno’nun tarzı buydu.

Karanlıkdostları *–ve başka kimler,* diye merak etti Rand; Hurin sürekli “daha kötü bir şey” hakkında mırıldanıp duruyordu– tarafından seçilen yol, hiçbir köyün yakınından geçmiyordu. Rand, tepelerin üzerine çıktıklarında, birbirinden yaklaşık bir millik engebeli araziyle ayrılmış köyleri görüyordu, ama hiçbiri sokaklardaki insanları seçebileceği kadar yakında değildi. Ya da insanların güneye yol alan bir kafileyi seçebileceği kadar. Alçak saçaklı evleri, yüksek ahırları ve dumanı tüten bacalarıyla, tepelerin üstlerinde, yamaçlarında veya diplerinde çiftlikler de vardı, ama hiçbiri çiftçinin av kafilelerini görmesine yetecek yakınlıkta değildi.

Sonunda, Ingtar bile atların bu tempoyu sürdüremeyeceklerini anlamıştı. Rand’ın kulağına mırıldanan küfürler geldi ve Ingtar eldivenli elini kalçasına vurdu, ancak nihayet herkese atlarından inmelerini emretti. Bir mil boyunca atlarını yönlendirerek hızla yürüdüler, sonra yola tekrar atla devam ettiler. Bir mil yürü, bir mil at sür. Yürü, sonra at sür.

Rand, yerde, bir tepeyi tırmanmaya çalışırlarken Loial’in sırıttığını görerek şaşırdı. Ogier, ilk tanıştıklarında ata binmek ve atlar konusunda huzursuzlanıp kendi ayaklarına güvenmeyi yeğlerdi, ama Rand Loial’in bunu uzun zaman önce aştığını düşünüyordu.

“Koşmayı sever misin, Rand?” Loial güldü. “Ben severim. Shangtai Yurdu’nda en hızlı bendim. Bir defasında koşuda bir atı geçmiştim.”

Rand, başını iki yana sallamakla yetindi. Nefesini konuşarak harcamak istemiyordu. Mat ile Perrin’i aradı, ama ikisi de hâlâ arka taraftaydı, arada çok fazla adam olduğundan Rand onları göremedi. Shienarlıların bunu zırhları içinde nasıl başardıklarını merak etti. Bir teki bile yavaşlamıyor ya da şikâyet etmiyordu. Uno’nun terliyormuş gibi bir hali bile yoktu ve sancaktar Gri Baykuş sancağını hiç sarsmadan taşıyordu.

Tempoları yüksekti, ama peşinde oldukları kişilerin izlerinden başka bir şeyini göremeden alacakaranlık çökmeye başladı. Nihayet Ingtar istemeye istemeye geceyi ormanda geçirmek üzere kamp kurmaları emrini verdi. Shienarlılar ateş yakma ve atların bağlanması için sıralar halinde kazıklar dikilmesi işlerine, uzun tecrübelerden kaynaklanan bir hareket tutumluluğuyla koyuldular. Ingtar ilk nöbet için çiftler halinde altı muhafız dikti.

Rand’ın ilk önceliği, yük atlarındaki saz küfelerden kendi çıkınını bulmaktı. Bu zor olmadı –yükler arasında az sayıda şahsa ait çıkın vardı– ama açtığında, kamptaki her adamı elinde kılıcıyla havaya diken bir haykırış kopardı.

Ingtar koşarak yanına geldi. “Ne oldu? Huzur adına, biri içeri mi sızdı? Muhafızların sesini duymadım.”

“Bu ceketler,” diye hırladı Rand, hâlâ çıkından çıkardıklarına bakarak. Ceketlerden siyah olan biri, gümüş iplikle, diğeri de altın iplikle işlenmişti. İkisinin de yakasında balıkçılları vardı ve ikisi de en azından sırtındaki kırmızı ceket kadar süslüydü. “Hizmetkârlar bana burada iki tane işe yarar ceketin olduğunu söylemişti. Şunlara bir baksana!”

Ingtar kılıcını omzunun üzerinden kınına yerleştirdi. Adamların geri kalanları da tekrar yerleşmeye başladılar. “Eh, bunlar işe yarar durumda.”

“Bunları giyemem. Sürekli böyle giyinmiş bir halde etrafta dolanamam.”

“Bunları giyebilirsin. Ceket cekettir. Anladığım kadarıyla eşyalarının toplanması işiyle bizzat Moiraine Sedai ilgilendi. Belki de, Aes Sedailer bir adamın sahada ne giydiğini tam olarak anlamıyor olabilirler.” Ingtar sırıttı. “Bu Trollocları yakaladıktan sonra bir şölen veririz belki. Hiçbirimiz olmasak da en azından sen duruma uygun giyinmiş olursun.” Yemek ateşlerinin yanmakta olduğu yere doğru uzun adımlarla uzaklaştı.

Rand, Ingtar'ın Moiraine'den bahsetmesinden beri kımıldamamıştı. Ceketlere gözünü dikip baktı. *Ne yapıyor? Her neyse, kendimi kullandırtmayacağım.* Her şeyi tekrar çıkın yaptı ve çıkını küfeye tıktı. *Çıplak dolaşma seçeneği her zaman var,* diye düşündü sinirli sinirli.

Sahaya çıktıklarında Shienarlılar yemek pişirme işini nöbetleşe yapardı ve Rand, ateşlerin yanına döndüğünde Masema çaydanlığı karıştırıyordu. Şalgam, soğan ve kurutulmuş etten yapılan yahninin kokusu kampa yerleşti. İlk önce Ingtar'a, ikinci olarak da Uno'ya servis yapıldı, ama geri kalan herkes sıraya girip bekledi. Masema, Rand'ın tabağına koca bir kepçe yahni bıraktı; taşanlar ceketine sıçramasın diye Rand çabucak geri çekildi ve yanan başparmağını emerken kendisinden sonra gelen adama yer açtı. Masema ona, asla gözlerine ulaşmayan sabit bir sırıtışla baktı. Uno yanına gelip ona sille vurana kadar.

"Kahrolası yere dökeceğin kadar fazla getirmedik." Tek gözlü adam Rand'a öfkeyle bakıp oradan ayrıldı. Masema kulağını ovuşturuyor, ama öfkesi Rand'ı takip ediyordu.

Rand, dallarını yaymış bir meşe ağacının altında oturan Ingtar ile Loial'in yanına gitti. Ingtar miğferini çıkarıp yanına, yere koymuştu, ama onun dışında tamamıyla zırhlıydı. Mat ile Perrin de çoktan oraya varmış, açgözlülükle yemek yiyorlardı. Rand'ın ceketini gören Mat, dudak bükerek sırıttı, ama Perrin tabağına eğilmeden önce ateşin yarım ışığında parlayan altın rengi gözlerini kaldırıp doğru dürüst bakmadı bile.

Hiç değilse bu defa kalkıp gitmediler.

Ingtar'ın diğer tarafına, karşılarına geçip oturdu. "Keşke Uno'nun bana neden bakıp durduğunu bilebilseydim. Muhtemelen bu kahrolası ceket yüzündendir."

Ingtar, ağzı yahniyle dolu, düşünceli bir biçimde durdu. Nihayet, "Uno kuşkusuz senin bir balıkçıl nişanlı kılıca layık olup olmadığını merak ediyordur," dedi. Mat yüksek sesle horuldadı, ama Ingtar ona kulak asmadan sözlerine devam etti. "Uno'nun canını sıkmasına izin verme. Elinden gelse Lord Agelmar'a da bir çaylak asker gibi davranır. Eh, belki Agelmar'a değil, ama diğer herkese. Eğe gibi bir dili vardır, ama verdiği tavsiyeler iyidir. İyi de olması gerekir, o seferlere katılmaya başladığında ben daha doğmamıştım. Verdiği öğütleri dinleyip diline kulak asmazsan, Uno'yla iyi geçinirsin."

"Onun Masema gibi olduğunu düşünmüştüm." Rand ağzını yahniyle doldurdu. Yemek çok sıcaktı, ama yine de mideye indirdi. Fal Dara'dan

ayrılalı beri yemek yememişlerdi, o sabah da, yemek yiyemeyecek kadar endişeliydi. Guruldayan midesi, yemek zamanının çoktan geldiğini hatırlatıyordu. Masema'ya yemeği beğendiğini söylemenin işe yarayıp yaramayacağını merak etti. "Masema benden nefret ediyormuş gibi davranıyor ve bunu anlamıyorum."

"Masema üç yıl Doğu Sınırları'nda askerlik yaptı," dedi Ingtar. "Ankor Dail'de, Aiellere karşı." Yahnisini kaşığıyla karıştırarak kaşlarını çattı. "Ben hiç soru sormam, aklında bulunsun. Lan Dai Shan ve Moiraine Sedai senin Andor'dan, İki Nehir'den geldiğini söylemeni istiyorlarsa, öyle yapman gerekir. Ama Masema, Aiellerin görüntüsünü aklından çıkaramıyor ve seni gördüğünde..." Omuzlarını silkti. "Ben hiç soru sormam."

Rand içini çekerek kaşığını tabağına bıraktı. "Herkes benim olduğumdan farklı biri olduğumu düşünüyor. Ben İki Nehirliyim, Ingtar. Babamla tütün yetiştirip onun koyunlarına bakıyordum. Ben buyum. İki Nehirli bir çiftçi ve çoban."

"İki Nehirliymiş," dedi Mat burun kıvırarak. "Onunla beraber büyüdüm ben, ama şimdi baksan anlamazsın. Zaten ortada olanlara bir de bu Aiel saçmalığını eklersen neyle karşılaşacağımızı ancak Işık bilir. Belki bir Aiel lordu."

"Hayır," dedi Loial, "fiziği uygun. Hatırlıyor musun Rand, bir defasında ben de buna benzer bir şey söylemiştim, fakat bunun tek nedeni, o günlerde insanları iyi tanımıyor olmamdı. Hatırladın mı; 'Gölge yok olana kadar, su yok olana kadar, Gölge'ye gireceğiz ve dişlerimizi sıkarak, son nefesimizle meydan okuyarak, Son Gün'de Kör Eden'in gözüne tüküreceğiz.' Hatırlıyor musun, Rand?"

Rand, gözlerini tabağına dikip baktı. *Başının etrafına bir* shoufa *sararsan bir Aiel'in modeli olursun.* Bunu söyleyen Andor'un Kız-Veliahtı Elayne'in erkek kardeşi Gawyn'di. *Herkes benim olduğumdan farklı biri olduğumu düşünüyor.*

"Bu neydi?" diye sordu Mat. "Karanlık Varlık'ın gözüne tükürmek filan?"

"Aieller, bugüne kadar savaşacaklarını söyler," dedi Ingtar, "ve bunu yapacaklarına şüphem yok. Seyyar satıcılar ve âşıklar dışında kalan dünyayı Aieller ikiye ayırır. Aieller ve düşmanlar. Bunu beş yüzyıl önce, Aiel olmayan kimsenin anlayamayacağı nedenlerden dolayı Cairhien olarak değiştirdiler, ama bunu tekrar yapacaklarını hiç sanmıyorum."

“Yapacaklarını sanmam,” diye içini çekti Loial. “Ama Tuatha’anların, Gezginlerin Kıraç’ı geçmesine izin veriyorlar. Ogierleri de düşman olarak görmüyorlar, yine de aramızdan herhangi birinin Kıraç’a çıkmak isteyeceğinden şüpheliyim. Aieller zaman zaman tahta ticareti için Shangtai Yurdu’na gelirler. Ancak zorlu bir halktırlar.”

Ingtar başıyla onayladı. “Keşke bende de öyle zorlu adamlar olsaydı. Onların yarısı kadar zorlu.”

“Bu şaka mı?” diye güldü Mat. “Ben senin sırtındakinin yarısı kadar demiri taşıyarak bir mil koşacak olsam, yere yıkılıp bir hafta uyurdum. Sense bunu bütün gün millerce yaptın.”

“Aieller zorludur,” dedi Ingtar. “Kadınları da, erkekleri de. Onlarla savaştım ve biliyorum. Elli mil koşarlar, sonunda da savaşırlar. Silahları olsun olmasın, onların hepsi birer yürüyen ölümdür. Kılıç dışında. Her nedense kılıca ellerini sürmezler. Ata da binmezler, gerçi ihtiyaçları da yok hani. Sende bir kılıç varsa, Aiel de çıplak elle dövüşüyorsa, bu adil bir dövüştür. Sen iyiysen. Seninle benim bir hafta geçmeden susuzluktan öleceğimiz yerlerde, sığırlarla koyunları otlatırlar. Köylerini Kıraç’taki dev kaya kulelerinin içine oyarak kurarlar. En azından Kırılış’tan beri buradalar. Artur Şahinkanadı köklerini kazımaya çalıştı ve kana bulandı, yaşadığı yegâne büyük yenilgiler bunlardı. Aiel Kıraçları’ndaki topraklar gündüz sıcaklıktan titrer, geceyse donar. Bir Aiel de sana o mavi gözleriyle dik dik bakıp dünyada olmak isteyeceği başka yer olmadığını söyler. Üstelik yalan da değildir. Dışarı çıkmaya çalışacak olsalar, onları durdurana kadar göbeğimiz çatlardı. Aiel Savaşı üç yıl sürdü ve buna on üç klanın sadece dördü katılmıştı.”

“Annesinden aldığı gri gözler onun bir Aiel olduğunu göstermez,” dedi Mat.

Ingtar omuzlarını silkti. “Dediğim gibi, hiç soru sormam.”

Rand nihayet uyumaya çekildiğinde kafasında istenmeyen düşünceler cirit atıyordu. *Bir Aiel’in modeli. Moiraine Sedai İki Nehirli olduğunu söylemeni istiyor. Aieller Tar Valon’a kadar olan tüm toprakları yakıp yıktılar. Ejderdağı’nın eteklerinden doğdu. Yenidendoğan Ejder.*

“Kendimi kullandırmayacağım,” diye mırıldandı, ama uyku gelene kadar uzun zaman geçti.

Sabah güneş doğmadan önce Ingtar kampı topladı. Doğudaki bulutlar yaklaşan şafağın şavkıyla hâlâ kızılken ve çiğ yapraklarda hâlâ asılıyken kahvaltılarını çoktan etmiş, atlarının üzerinde güneye doğru yol alıyorlardı.

Bu defa Ingtar keşif erleri yolladı ve tempoları zorlu olmasına rağmen, atları çatlatacak türden değildi. Rand, Ingtar'ın belki de hepsini bir günde bitirmeyeceklerini anlamış olduğunu düşündü. Hurin'in dediğine göre, iz hâlâ güneye gidiyordu. Keşif erlerinden biri, güneşin doğuşundan iki saat sonra geri gelene dek.

"İleride terk edilmiş bir kamp var, Lordum. Hemen şuracıktaki tepenin üzerinde. Dün gece orada en azından otuz ya da kırk tanesi olmalıymış, Lordum."

Ingtar, kendisine Karanlıkdostlarının hâlâ orada olduğu söylenmiş gibi atını mahmuzladı ve Rand tepede arkasından dörtnala gelen Shienarlılar tarafından çiğnenmemek için tempoya ayak uydurmak zorunda kaldı.

Görülecek pek fazla şey yoktu. Ağaçların arasında iyice gizlenmiş, bir yemeğin artıkları aralarına fırlatılmış gibi görünen, kamp ateşlerinin soğuk külleri. Ateşlerin fazlasıyla yakınında ve üzerinde sinekler çoktan vızıldamaya başladığı bir dışkı yığını.

Ingtar, diğerlerini geride bıraktı ve Uno'yla birlikte kamp alanının içinden yürüyerek geçip zemini incelemek üzere atından indi. Hurin, kamp alanının çevresinde dolaşıyor, etrafı kokluyordu. Rand aygırını diğer adamların atlarıyla birlikte bekletiyordu; Trolloclar ile Karanlıkdostlarının kamp kurduğu bir yere yakından bakmayı hiç istemiyordu. Bir de Soluk'un. *Ve daha kötü bir şeyin.*

Mat tepeyi yayan tırmandı ve geniş adımlarla kamp alanına girdi. "Bir Karanlıkdostunun kampı böyle mi görünüyor yani? Biraz kokuyor, ama başka herkesin kamplarından farklı göründüğünü söyleyemem." Kül yığınlarından birine tekme atarak yanmış bir kemik parçasını dışarı fırlattı ve almak için eğildi. "Karanlıkdostları ne yer? Koyun ya da sığır kemiğine benzemiyor."

Burnunu bir mendille sildi. "Cinayetten de kötüsü."

"Burada Trolloclar varmış," dedi Ingtar doğrudan Mat'e bakarak. "Herhalde acıktılar, Karanlıkdostları da ellerinin altındaydı." Mat kararmış kemiği yere fırlattı; kusacak gibi bir hali vardı.

"Artık güneye gitmiyorlar, Lordum," dedi Hurin. Geriye, kuzeydoğuya doğru işaret etti. "Belki de sonunda Afet'e dalmaya karar vermişlerdir. Etrafımızdan dolaşmaya. Belki de güneye gelerek sadece bizi oyalamaya çalışıyorlardı." Sesi buna inanıyormuş gibi çıkmıyordu. Aklı karışmış gibiydi.

“Yapmaya çalıştıkları her neyse,” diye hırladı Ingtar. “Artık elimdeler. Atlara binin!”

Ancak bir saatten kısa bir süre sonra, Hurin atının dizginlerini çekti. “Tekrar yön değiştirdiler, Lordum. Yeniden güneye gidiyorlar. Ve burada bir başkasını öldürmüşler.”

Orada, iki tepenin arasındaki boşlukta hiç kül yoktu, ama birkaç dakikalık arayıştan sonra cesedi buldular. Kıvrılıp çalıların altına tıkılmış bir adam. Kafasının arka tarafı ezilmişti ve gözleri darbenin şiddetiyle hâlâ yuvalarından fırlamış haldeydi. Üzerinde Shienar giysileri olmasına rağmen kimse onu tanımadı.

“Karanlıkdostlarını gömerek zamanımızı harcayacak değiliz,” diye hırladı Ingtar. “Atları güneye sürüyoruz.” Söylediğine, daha ağzından çıkmadan önce de uydu.

Ancak o günün öncekinden bir farkı yoktu. Uno, izleri ve dışkıları inceledi ve kovalamacada arayı biraz kapattıklarını söyledi. Alacakaranlık geldiğinde hâlâ Trolloclar veya Karanlıkdostlarından bir iz yoktu ve ertesi sabah terk edilmiş bir başka kamp –Hurin’in dediğine göre de bir başka cinayet– ve bu defaki kuzeybatıya doğru, yeni bir yön değişimiyle karşılaştılar. Bu iz üzerinde iki saatten az gittiklerinde bir başka ceset buldular, kafası bir baltayla yarılmış bir adam ve yön yine değişti. Tekrar güneye. Uno’nun izleri okuyuşuna bakılırsa, arayı yine kapatıyorlardı. Yine gece çökene kadar uzaktaki çiftliklerden başka bir şey göremediler. Ertesi gün de aynıydı: yön değişimleri, cinayetler, her şey. Ondan sonraki de.

Her gün onları avlarına biraz daha yaklaştırsa da, Ingtar burnundan soluyordu. İz, bir sabah yön değiştirdiğinde dümdüz ilerlemeyi önerdi –şüphesiz güneye giderken izle yeniden karşılaşacak ve daha fazla zaman kazanacaklardı– ve daha kimse bir şey söyleyemeden takip ettikleri adamların güneye dönmeme olasılıkları bulunduğu için bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi. Herkese daha hızlı gitmeleri, daha erken yola çıkmaları ve karanlık tamamen çökene kadar durmamaları için ısrar etti. Onlara Amyrlin Makamı’nın kendilerine verdiği, Valere Borusu’nu bulma ve hiçbir şeyin kendilerine engel olmasına izin vermeme görevini hatırlattı. Kazanacakları şan ve şereften, adlarının öykülerde ve tarihte, âşıkların ve şarkıcıların ezgilerinde, Boru’yu bulan adamlar olarak geçip hatırlanacağından bahsetti. Uno bile ona işkillenerek bakmaya başladı.

Böylece Erinin Nehri’ne geldiler.

Rand'a göre buraya köy bile denemezdi. Atını ağaçların arasında durdurarak sabah güneşinin altında nehri yüksekten gören bir tepedeki tahta kiremitli çatıları ve neredeyse yere kadar inen saçakları olan yarım düzine kadar eve baktı. Bu taraftan pek az insan geçiyordu. Kampı toplamalarının üzerinden daha birkaç saat geçmiş olmasına rağmen, kalıp bozulmazsa, Karanlıkdostlarının dinlenme yerinin kalıntılarını bulmaları gereken zamanı çoktan geride bırakmışlardı. Ancak görünürde bu türden hiçbir şey yoktu.

Dünyanın Omurgası'ndaki kaynağına bu kadar yakın olduklarından, nehrin kendisinin de öykülerde geçen ihtişamlı Erinin'le pek ilgisi yoktu. Sıra sıra ağaçlarla kaplı, diğer kıyıyla aralarında belki altmış adımlık hızlı akan su vardı ve aradaki boşluk kalın bir ipin üzerindeki sala benzer bir tekneyle aşılıyordu. Tekne diğer kıyıya yaslanmış, durmaktaydı.

İlk kez yol doğrudan insanların yerleştiği bölgelere gitmişti. Meskenlerin etrafında öbeklenmiş olduğu yegâne toprak yolun üzerinde hareket eden kimse yoktu.

"Pusu mu, Lordum?" dedi Uno usulca.

Ingtar, gereken emirleri verdi ve Shienarlılar kargılarını ellerine alarak evlerin çevresinden dolaştılar. Ingtar'ın bir el işareti üzerine dört taraftan evlerin arasına dörtnala, bir gümbürtüyle, gözleri araştırır, kargılarını hazır vaziyette, atlarının nallarıyla tozları havalandırarak daldılar. Onlardan başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Dizginlerini çektiler ve toz yerleşmeye başladı.

Rand, yayına yerleştirdiği oku sadağına geri koydu, yayını da tekrar sırtına attı. Mat ile Perrin de aynısını yaptılar. Ingtar yanlarından ayrıldıktan sonra Loial ile Hurin de orada durup, olanları huzursuzlukla izlemekten başka bir şey yapmamışlardı.

Ingtar elini salladı ve Rand ile diğerleri atla Shienarlılara yaklaştılar.

"Buranın kokusunu sevmedim," diye mırıldandı Perrin evlerin arasına girdiklerinde. Hurin ona bir bakış attı, Perrin de adama, o gözlerini kaçırana kadar baktı. "Kokusu ters geliyor."

"Kahrolası Karanlıkdostları ve Trolloclar doğrudan geçmişler, Lordum," dedi Uno, Shienarlılar tarafından parçalanmamış izleri işaret ederek. "Öte yanda, bıraktıkları kahrolası keçi öpen tekneye kadar. Kan ve kanlı küller! Onu paramparça etmedikleri için şanslıyız."

"İnsanlar nerede?" diye sordu Loial.

Kapılar açıktı, perdeler açık camlara vuruyordu, ama at nallarının gümbürtüsüne rağmen kimse dışarı çıkmamıştı.

Ingtar, “Evleri arayın,” diye emir verdi. Adamlar atlarından indiler ve emri uygulamaya koştular, ancak başlarını iki yana sallayarak geri döndüler.

“Gitmişler, Lordum,” dedi Uno. “Gitmişler işte, kahrolayım. Sanki toplanıp kahrolası günün ortasında yürüyerek gitmeye karar vermişler.” Aniden durarak Ingtar’ın arkasındaki bir evi işaret etti. “O pencerede bir kadın var. Onu nasıl gözden kaçırdım ki...” Başka kimse kımıldayamadan eve doğru koşmaya başlamıştı.

“Onu korkutma!” diye bağırdı Ingtar. “Uno, bilgiye ihtiyacımız var. Işık seni kör etsin, Uno, kadını korkutma!” Tek gözlü adam açık kapıdan içeri girerek kayboldu. Ingtar sesini tekrar yükseltti. “Sana zarar vermeyeceğiz, iyi yürekli hanım. Bizler Fal Dara’dan, Lord Agelmar’ın muhafızlarıyız. Korkma! Sana zarar vermeyeceğiz.”

Evin üst katındaki bir pencere açıldı ve Uno kafasını dışarı çıkararak deli gibi etrafa bakındı. Bir küfür savurarak geri çekildi. Geri dönüş yolculuğunu gümbürtü ve takırtılar izliyordu, öfkeyle bir şeylere tekmeyi basıyor gibiydi. Nihayet kapının önünde belirdi.

“Gitmiş, Lordum. Ama buradaydı. Pencerede beyaz giysili bir kadın. Onu gördüm. Bir an onu içeride gördüğümü bile sandım, ama bir an sonra ortada yoktu ve...” Derin bir nefes aldı. “Ev boş, Lordum.” Küfretmemesi ne kadar tedirgin olduğunu gösteriyordu.

“Perdeler,” diye mırıldandı Mat. “Kahrolası perdelere atılıyor.” Uno ona sert bir bakış attıktan sonra atına döndü.

“Nereye gittiler?” diye sordu Rand Loial’e. “Sence Karanlıkdostları geldiğinde kaçıp gittiler mi?” *Ve de Trolloclar ve bir Myrddraal. Ve de Hurin’in daha kötü bir şeyi. Kaçabildikleri kadar hızla kaçtılarsa, akıllı insanlarmış.*

“Korkarım onları Karanlıkdostları almış, Rand,” dedi Loial ağır ağır. Hayvan burnuna benzeyen geniş burnundan bir hırıltı çıkararak yüzünü buruşturdu. “Trolloclar için.” Rand yutkundu ve sormamış olmayı diledi; Trollocların beslenme şeklini düşünmek asla hoş bir şey olmazdı.

“Burada ne yapılmışsa,” dedi Ingtar, “Karanlıkdostları tarafından yapılmış. Hurin, burada şiddet olmuş mu? Cinayet? Hurin!”

Koklayıcı, eyerinde irkildi ve çılgınca etrafına bakındı. O ana kadar nehrin karşı tarafına bakmaktaydı. “Şiddet mi, Lordum? Evet. Öldürme, hayır. Ya da tam olarak değil.” Perrin’e yan bir bakış attı. “Daha önce tam olarak buna benzeyen bir kokuyu hiç almamıştım, Lordum. Ama burada birilerinin canı yakılmış.”

“Nehri geçtiklerine dair herhangi bir şüphe var mı? Tekrar geri mi dönmüşler?”

“Karşıya geçmişler, Lordum.” Hurin, uzaktaki kıyıya huzursuzca baktı. “Karşıya geçmişler. Ancak karşı yakada yaptıkları...” Omuzlarını silkti.

Ingtar başıyla onayladı. “Uno, teknenin tekrar bu kıyıya getirilmesini istiyorum. Biz karşıya geçmeden önce diğer kıyıda bir de keşif yapılsın. Burada bir pusu olmaması, nehir bizi ikiye böldüğünde olmayacağı anlamına gelmez. O tekne hepimizi bir defada taşıyacak kadar büyük görünmüyor. Bununla ilgilen.”

Uno başını eğdi ve birkaç saniye içinde Ragan ile Masema birbirlerinin zırhlarını çıkarmasına yardım etmeye başlamıştı. Paçalı donlarıyla kalan, bellerinin arka tarafına bir hançer sıkıştırmış adamlar, atlı adamların eğik bacaklarıyla suya yürüdüler ve içeri girerek teknenin üzerinde işlediği kalın ipin üstünde elleriyle ilerlemeye başladılar. İp, orta yerde onları bellerine kadar sarkıtacak kadar eğilmişti ve güçlü akıntı onları aşağı çekiyordu, yine de Rand’ın beklediğinden daha kısa bir sürede kendilerini teknenin çatılı kenarlarından yukarı çekiyorlardı. Hançerlerini çekerek ağaçların arasında kayboldular.

Onlara sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, iki adam tekrar ortaya çıktılar ve tekneyi ağır ağır çekerek karşıya geçirmeye başladılar. Mavna, kıyının köyün altında kalan kısmına tosladı ve Ragan, bekleyen Ingtar’ın yanına yaklaşırken Masema tekneyi kıyıya bağladı. Ragan’ın yüzü solgundu, yanağındaki ok izi keskindi ve sesi sarsılmış gibi çıkıyordu.

“Karşı kıyı... Karşı kıyıda pusu yok Lordum, ama...” Sarf ettiği çaba yüzünden hâlâ sırılsıklam halde ve titreyerek eğilip selam verdi. “Lordum, kendi gözünüzle görmeniz gerek. İskelenin elli adım güneyindeki büyük taşmeşesi. Sözcükleri ağzıma alamam. Gelip kendi gözünüzle görmeniz gerek.”

Ingtar, gözlerini Ragan’dan alıp karşı kıyıya çevirerek kaşlarını çattı. Nihayet, “İyi bir iş başardın, Ragan. İkiniz de,” dedi. Sesi sertleşti. “Evlerde bu adamlara kurulanacakları bir şeyler bulun, Uno. Birilerinin çay için ocakta su bırakıp bırakmadığına da bakın. Becerebilirseniz, onlara sıcak bir şeyler yedirip içirin. Sonra ikinci postayla yük hayvanlarını getirin.” Rand’a döndü. “Eh, Erinin’in güney kıyısını görmeye hazır mısın?” Yanıt beklemek yerine Hurin ve mızraklı adamların yarısı ile birlikte atını tekneye sürdü.

Rand onu izlemeden önce sadece bir an tereddüt etti. Loial de onunla birlikte gitti. Rand, Perrin’in suratsız bir tavırla önlerine geçtiğini görerek

şaşırdı. Mızraklı adamlardan bazıları, kaba şakalar yaparak ipe asılmak ve tekneyi karşıya geçirmek üzere atlarından indiler.

Mat, Shienarlılardan birinin teknenin ipini çözdüğü son dakikaya kadar bekledi, sonra da atını mahmuzlayıp tekneye bindi. “Eninde sonunda gelmem gerekecekti, değil mi?” dedi ortalığa nefes nefese. “Onu bulmak zorundayım.”

Rand başını iki yana salladı. Mat her zamankinden daha sağlıklı göründüğünden, onlarla gelmesinin nedenini neredeyse unutmuştu. *Hançeri bulmak için. Boru Ingtar’ın olsun. Ben sadece Mat için hançeri bulmak istiyorum.* “Onu bulacağız, Mat.”

Mat ona kaşlarını çattıktan –güzel kırmızı ceketine burun kıvırarak bakıp– sonra başını çevirdi. Rand içini çekti.

“Sonu iyiye varacaktır, Rand,” dedi Loial sessizce. “Nasılsa, iyiye varacaktır.”

Akıntı kıyıdan çekilerek, kurtarılan tekneyi havalandırarak keskin bir gacırtıyla ipe sürttü. Güvertede miğferleri ve zırhları, sırtlarında da kılıçları ile dolanan mızraklılar tuhaf birer mavnacı olmuştu, ama tekneyi nehre çıkarırken işlerini pekâlâ da başardılar.

“Evden de böyle ayrılmıştık,” dedi Perrin aniden. “Taren Salı’nda. Teknecilerin çizmeleri güvertede takırdıyor, su teknenin etrafında fokurduyordu. Böyle ayrılmıştık. Bu defa daha kötü olacak.”

“Nasıl daha kötü olabilir ki?” diye sordu Rand. Perrin cevap vermedi. Karşı kıyıyı süzüyordu ve altın gözleri parlar gibiydi, ama hevesle değil.

Bir dakika sonra Mat, “Nasıl daha kötü olabilir?” diye sordu.

Perrin’in tek söyleyebildiği, “Öyle olacak. Kokusunu alabiliyorum,” oldu. Hurin onu endişeyle süzdü, ama ona bakılırsa Hurin Fal Dara’dan ayrılalı beridir her şeyi endişeyle süzmekteydi.

Tekne, nehrin güney kıyısına, enli kalasların sertleşmiş kile vururken çıkardığı tok sesle, neredeyse tepelerinden sarkan ağaçların altına çarptı ve o zamana kadar ipleri çekmekte olan Shienarlılar, Ingtar’ın tekneyi diğerlerinin binmesi için geri götürmelerini söylediği iki tanesi hariç, atlarına bindiler. Geri kalanlar Ingtar’ın peşinden nehir kıyısında ilerlediler.

“Büyük bir taşmeşesine elli adım,” dedi Ingtar atlarını ağaçların içine sürerlerken. Sesi fazlasıyla heyecansızdı. Ragan bundan bahsedemiyorsa... Askerlerden bazıları sırtlarındaki kılıçları gevşettiler ve mızraklarını hazırda tuttular.

Rand, taşmeşesinin gri dallarına kollarından asılmış duran şekilleri ilk başta birer korkuluk sandı. Al korkuluklar. Sonra iki yüzü tanıdı. Changu ile onunla birlikte nöbette olan diğer adam. Nidao. Gözleri bomboş bakıyordu, dişleri acıyla aralanmıştı. Başlayana kadar uzun süre hayatta kalmışlardı.

Perrin'in gırtlağından, hırlamaya yakın bir ses çıktı.

"Gördüklerimin en kötüsü, Lordum," dedi Hurin belli belirsiz. "Aldığım kokuların en kötüsü, o gece Fal Dara'daki zindan hariç."

Rand telaşla boşluğu aradı. Alev araya giriyor, iç bulandıran ışığı istemsiz yutkunmalarıyla aynı tempoda titreşiyordu, fakat kendini boşlukla sarana kadar azmetti. Boşluğun içinde, soluk alıp verişlerine bir de iç bulantısı eklenmişti. İlk kez dışarıda değil, içerideydi. *Buna bakarken böyle olmasına şaşmamak gerek.* Bu düşünce, boşluğun üzerinden, sıcak bir tavanın üzerinde su damlası gibi sekerek geçti. *Onlara ne oldu?*

Arkasından birinin, "Diri diri derileri yüzülmüş," dediğini ve başka birinin öğürdüğünü duydu. Bunun Mat olduğunu sandı, fakat boşluğun içinden her şey kendisine uzak geliyordu. Ama iç bulandıran titreşme de oradaydı. Kendisinin de kusabileceğini düşündü.

"Onları kesip indirin," dedi Ingtar haşin bir sesle. Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi, "Onları gömün. Karanlıkdostu olduklarına emin olamayız. Esir alınmış olabilirler. Bu olabilir. Hiç değilse annenin son kucaklamasını tanısınlar." Adamlar ellerinde bıçaklarla ihtiyatla yaklaştılar, zira savaşta yıllanmış Shienarlılar için bile, tanıdıkları adamların lime lime olmuş cesetlerini kesip indirmek kolay iş değildi.

Ingtar, "İyi misin, Rand?" dedi. "Ben de buna alışık değilim."

"Ben... iyiyim, Ingtar." Rand, boşluğun kaybolmasına izin verdi. O olmadan midesi daha az bulanıyordu; midesi hâlâ yalpa vursa da, daha iyiydi. Ingtar başıyla evetledi ve çalışan adamları izlemek için atını çevirdi.

Gömme işlemi basitti. Yere iki çukur kazıldı ve sessizce izleyen Shienarlıların gözleri önünde cesetler içeri bırakıldı. Mezar kazıcılar başka tantana çıkarmadan mezarlara kürek kürek toprak atmaya başladılar.

Rand hayrete düşmüştü, ama Loial ona alçak sesle açıklama yaptı.

"Shienarlılar hepimizin topraktan geldiğine ve toprağa dönmemiz gerektiğine inanır. Asla tabut veya kefen kullanmazlar ve ölüleri hiçbir zaman giyinik değildir. Toprağın bedeni tutması gerekir. Buna annenin son kucaklayışı adını verirler. Ve de, 'Işık üzerinde parlasın ve Yaratıcı seni esirgesin. Anne son kucaklayışıyla seni evine kabul etsin,' dışında hiçbir şey söylemezler." Loial içini çekti ve koca başını iki yana salladı. "Bu defa

kimsenin bunları söyleyeceğini sanmam. Ingtar ne derse desin, Rand, Changu ile Nidao'nun Köpek Kapısı'ndaki muhafızları katlettiğine ve Karanlıkdostlarını kaleye aldığına fazla şüphe olamaz. Bütün bunlardan sorumlu olanlar onlar olmalı."

"O halde oku Amyrlin'e kim attı?" Rand yutkundu. *Bana oku kim attı?* Loial hiçbir şey söylemedi.

Kürekler toprağı çukurlara doldurmayı tamamlarken, Uno adamların geri kalanı ve yük atlarıyla birlikte geldi. Birisi onlara ne bulduklarını söyledi ve tek gözlü adam tükürdü. "Keçi öpen Trolloclar bunu Afet boyunca bazen yaparlar. Kahrolası tüylerini diken etmek istediklerinde veya onları izlememen için uyarmak istediklerinde yaptıkları budur. Burada işe yararsa ne olayım."

Atlarına binip uzaklaşmadan önce, Ingtar, atını işaretlenmemiş mezarların, adamları içinde barındıramayacak kadar ufak görünen iki çıplak toprak tümseğinin yanında durdurdu. Bir an sonra, "Işık üzerinde parlasın ve Yaratıcı seni esirgesin. Anne son kucaklayışıyla seni evine kabul etsin," dedi. Başını kaldırdığında adamların yüzlerine teker teker baktı. Hiçbirinin, özellikle de Ingtar'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Tarwin Geçidi'nde Lord Agelmar'ı kurtarmışlardı," dedi. Mızraklı askerlerden birkaçı başıyla onayladı. Ingtar atını çevirdi. "Ne yana, Hurin?"

"Güneye, Lordum."

"İzi sürmeye başla! Ava çıkıyoruz!"

Orman çok geçmeden, yerini inişli çıkışlı, yer yer kendisine derin bir kanal açmış, sığ bir çayın böldüğü, alçak bir yükselti veya tepe denemeyecek kadar bodur bir tümsekten başka hiçbir şeyin bulunmadığı düz bir araziye bıraktı. Burası atlar için kusursuz bir araziydi. Ingtar bundan yararlanarak, tekdüze, mesafeleri hızla eriten bir tempo belirledi. Rand ara sıra uzaktan çiftlik evi olabilecek bir şey görüyordu ve bir defasında, birkaç mil ötede bacalarından duman tüten bir köy gördüğünü sandı, ama yakınından geçtikleri üzerinde çalılar. Ara sıra ağaçlar, yer yer de çapı yüz adımı geçmeyen ağaçlıklar uzun çimenliklerde hâlâ insan yoktu.

Ingtar önce iki keşif eri gönderdi; adamlar yalnızca nadir yükseltilerin üzerindeyken görülebiliyordu. Hurin'in izin yön değiştirdiğini söylemesi durumunda adamları geri çağırmak için boynunda gümüş bir düdük asılıydı, ama bu olmadı. Güneye. Her zaman güneye.

"Bu hızla gidersek, Talidar'daki ovaya üç ya da dört günde ulaşırız," dedi Ingtar atlarını sürerlerken. "Artur Şahinkanadı'nın Trollocları Afet'ten

çıkarıp ona saldırtan Yarı-insanlar karşısında kazandığı en büyük zafer. Altı gün altı gece sürmüştü ve bittiğinde, Trolloclar gerisingeri Afet'e kaçtılar ve bir daha ona meydan okumaya asla cesaret edemediler. Orada zaferini hatırlatmak üzere bir anıt, yüz karış yüksekliğinde bir kule dikti. Üzerine kendi adını yazmalarına izin vermedi, onun yerine, orada ölen tüm adamların ismini yazdırdı, üzerine de Işığın Gölge'ye galebe çaldığının nişanı olarak altın bir güneş koydurdu.

"Bunu görmek isterim," dedi Loial. "Bu anıtı hiç duymamıştım."

Ingtar bir an sessiz kaldı, sonra konuştuğundaysa sesi alçaktı. "Artık orada değil, İnşaatçı. Şahinkanadı öldüğünde, imparatorluğunu elde etmek için savaşanlar onun kazandığı bir zaferi hatırlatan bir anıtı, üzerinde adı olmasa bile, geride bırakmaya katlanamadılar. Geriye, üzerinde durduğu tümsekten başka bir şey kalmadı. Üç dört gün sonra, en azından onu görebiliriz." Ses tonu bundan sonra sohbet edebilecek havada olmadığını belli ediyordu.

Başlarının üzerinde altın renkli güneş ışıldarken, kare şeklinde, alçıyla kaplı tuğlalardan yapılmış, yollarının en çok bir mil uzağındaki bir yapının yanından geçtiler. Yapı yüksek değildi, gördüğü her yerde en fazla iki katı ayakta kalmıştı, ama yerde büyük bir alanı kaplıyordu. Yapıda uzun süredir terk edilmişlik havası vardı, çatıları kiriş parçalarına tutunmuş birkaç koyu renkli kiremit parçası dışında düşmüş, bir zamanlar beyaz olan alçı dökülerek, ardındaki koyu, yıpranmış tuğlaları ortaya çıkarmış, duvarlar içerideki avlularla çürüyen odaları gözler önüne sermişti. Bir zamanlar avlu olan yerlerin içinde; çalılar, hatta ağaçlar yetişmişti.

"Bir malikâne," diye açıkladı Ingtar. Bir parça yeniden kazandığı neşesi, yapıya bakarken kaybolup gider gibiydi. "Harad Dakar hâlâ ayaktayken, herhalde bu malikânenin sahibi, çevredeki millerce araziyi ekip biçiyordu. Belki de bağlar vardı. Hardanlılar, bağlarına çok düşkündü."

"Harad Dakar mı?" dedi Rand ve Ingtar bir homurtu çıkardı.

"Artık tarih öğrenen kimse kalmadı mı? İçinden geçtiğimiz arazide bir zamanlar var olan ülke, Hardan'ın baş şehri olan Harad Dakar."

"Eski bir harita gömüştüm," diye yanıtladı Rand gergin bir sesle. "Artık var olmayan ülkeleri biliyorum. Maredo, Goaban ve Caralain. Ama üzerinde Hardan diye bir ülke yoktu."

"Bir zamanlar olup da şimdi olmayan başkaları da var," dedi Loial. "Günümüzde Haddon Mirk olan, Mar Haddon ve Almoth. Kintara. Yüzyıl Savaşları Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğunu irili ufaklı pek çok ulusa

böldü. Küçük olanlar büyükler tarafından yutuldular ya da Altara ve Murandy gibi birleştiler. Aslında birleştiler demektense bir araya geldiklerini söylemek sanırım daha doğru olur."

"Peki onlara ne oldu?" diye sordu Mat. Rand, Mat ile Perrin'in yanlarına yaklaştığını fark etmemişti. Son gördüğünde ikisi de arkada, Rand al'Thor'dan olabildiğince uzaktaydılar.

"Bir arada kalamadılar," diye yanıt verdi Ogier. "Ekinleri bozuldu veya ticaret zayıfladı. İnsanlar zayıfladı. Her durumda bir şey zayıf düştü ve ulusların soyu azaldı. Pek çok kez, uluslar yok olduğunda komşu ülkeler toprakları kendilerine kattılar, ama çoğu durumda hep birlikte kırlara gittiler. Harad Dakar'ın nihayet terk edilmesinin üzerinden neredeyse üç yüzyıl geçti, ama onun öncesinde bile burası, şehir surlarının içinde olup bitenleri kontrol edemeyen bir kral yönetimindeki boş bir kabuktan ibaretti. Anladığım kadarıyla Harad Dakar'ın kendisi de bütünüyle yok olmuş. Hardan'ın tüm şehir ve kasabaları gitmiş, taşlar çiftçiler ve köylüler tarafından kullanılmak üzere arabalarla taşınıp götürülmüş. Onlarla inşa edilen çiftlikler ve köylerin çoğu da yok olmuş. Böyle okumuştum ve bunu değiştirecek bir şey de görmedim."

"Harad Dakar neredeyse yüz yıl boyunca neredeyse bir taş ocağı olarak kullanıldı," dedi Ingtar acı acı. "Halk nihayet buradan gitti, ardından da şehir, taşları tek tek alınıp götürülerek taşındı. Hepsi silinip gitti ve gitmeyenler de silinmeye devam ediyor. Her şey, her yer siliniyor. Harita üzerinde sahip olduğunu iddia ettiği topraklara gerçekten sahip olan uluslar yok denecek kadar az, harita üzerinde yüz yıl önce sahip olduğunu iddia ettiği kadarını iddia eden uluslar da. Yüzyıl Savaşları sona erdiğinde bir adam bir ulustan diğerine geçerek Afet'ten Fırtınalar Denizi'ne kadar gidebilirdi. Şimdi neredeyse arazinin tamamı boyunca herhangi bir ulusun üzerinde hak iddia etmediği topraklardan geçebiliriz. Sınırboyları'nda yaşayan bizler, Afet'le yaptığımız savaş sayesinde güçlü ve sağlam kalıyoruz. Belki de onlar güçlü kalmalarını sağlayacak şeye sahip değillerdi. Zayıfladıklarını mı söyledin, İnşaatçı? Evet, zayıfladılar ve sağlam duran hangi ülkenin yarın zayıflamayacağı garantidir ki? İnsanlık olarak bizler, ortadan kaldırılıyoruz. Selin önüne kattığı bir sahipsiz eşya gibi, sürüklenip götürülüyoruz. Geriye Sınırboyları'ndan başka bir şey kalmayana dek ne kadar zaman geçecek? Bizler de iflas edene ve geriye ta Fırtınalar Denizi'ne kadar sadece Trolloclar ve Myrddraaller kalana dek ne kadar zaman?"

Adamlar sarsılarak derin bir sessizliğe gömüldü. Mat bile sessizliği bozmadı. Ingtar, kendi karanlık düşünceleri içinde atını sürüyordu.

Bir süre sonra keşif erleri, eyerlerinde dimdik, kargıları dosdoğru göğe uzanarak dörtnala döndüler. “İleride bir köy var, Lordum. Bizi görmediler, ama doğrudan yürüme hattımızın üzerinde uzanıyor.”

Ingtar silkinerek kendisini daldığı sıkıntılı düşüncelerden kopardı, ama köye yukarıdan bakan alçak bir tepenin üzerine ulaşana kadar konuşmadı, o zaman da ağzını sadece eyer torbasından bir dürbün çıkarıp köye bakarken durmalarını emretmek için açtı.

Rand köyü ilgiyle süzdü. Emond Meydanı kadar büyüktü, ancak İki Nehir’den ayrılalı beri gördüğü kasabalar, özellikle de şehirlerle kıyaslandığında pek büyük sayılmazdı. Evlerin hepsi de alçaktı, cepheleri beyaz alçıyla kaplanmıştı ve eğimli çatılarının üzerinde çimenler yetişiyor gibiydi. Köyün dört bir yanına dağılmış bir düzine yel değirmeni tembelce dönüyor, uzun, kumaş kaplı, kolları güneşin altında beyaz parıltılar saçıyordu. Köyün çevresinde çimenli topraktan, göğüs boyuna gelen alçak bir duvar, onun dışında da dibinde sivriltilmiş kazıklar bulunan geniş bir hendek vardı. Duvarda görebildiği tek açıklıkta bir kapı yoktu, ama açıklığın bir at veya el arabasıyla kolayca kapatılabileceğini düşünüyordu. Ortada kimseyi göremiyordu.

“Göz önünde bir köpek bile yok,” dedi Ingtar dürbünü eyer torbasına geri koyarak. “Sizi görmediklerine emin misiniz?” diye sordu keşif erlerine.

“Onlarda Karanlık Varlık’taki şans yoksa, hayır, Lordum,” diye yanıt verdi adamlardan biri. “Tepenin üzerine hiç çıkmadık. O zaman da hareket eden kimseyi görmedik, Lordum.”

Ingtar başıyla evetledi. “İz, Hurin?”

Hurin derin bir nefes aldı. “Köye doğru, Lordum. Dosdoğru köye doğru, buradan anlayabildiğim kadarıyla.”

“Gözünü dört aç,” diye emir verdi Ingtar dizginlerini toplayarak. “Sırf gülümsüyorlar diye dost canlısı olduklarına da inanma. Orada kimse varsa.” Onları ağır bir yürüyüş temposuyla köye indirdi ve kınındaki kılıcını gevşetmek üzere uzandı.

Rand, arkalarındaki diğerlerinin de aynısını yaptıklarını duydu. Bir an sonra o da kendi kılıcını gevşetti. Hayatta kalmaya çalışmanın kahraman olmaya çalışmakla aynı şey olmadığına karar verdi.

“Sence bu insanlar Karanlıkdostlarına yardım eder mi?” diye sordu Perrin Ingtar’a. Shienarının yanıt vermesi uzun sürdü.

“Shienarlıları pek sevmezler,” dedi nihayet. “Bizim onları korumamız gerektiğini söylüyorlar. Bizim ya da Cairhienlilerin. Cairhien son Hardan Kralı öldüğünde bu topraklar üzerinde hak iddia etmişti. Ta Erinin’e kadar. Ancak ellerinde tutamadılar. Neredeyse yüz yıl önce bu iddiadan vazgeçtiler. Hâlâ burada yaşayan az sayıda insanın bu kadar güneyde Trolloclar konusunda endişe etmesi gerekmez, ama insan soyundan bol bol eşkıya var. Duvar ve hendek bu yüzden var. Bütün köylerinde vardır. Onları himaye edecek her krala bağlılık yemini etmeye hazırlar, ama biz elimizden gelen tüm çabayı Trolloclara karşı sarf ediyoruz. Ancak bunun için bizi sevmiyorlar.” Alçak duvardaki açıklığa ulaştıklarında, tekrar, “Gözünü dört aç!” diye ekledi.

Tüm sokaklar bir köy meydanına doğru gidiyordu, ama sokaklarda, pencerelerden bakan kimse yoktu. Tek bir köpek, bir tavuk bile hareket etmiyordu. Yaşayan hiçbir şey yoktu. Açık kapılar rüzgârda gıcırdayarak yel değirmenlerinin ritmik gıcırtılarına karşı nağme okuyordu. Atların nal sesleri sokağın sıkıştırılmış toprağında yüksek sesle çınlıyordu.

“Teknedeki gibi,” diye mırıldandı Hurin, “ama farklı.” Eyerinde kamburunu çıkararak, kendi omuzlarının berisinde saklanmak istermiş gibi kafasını eğerek gidiyordu. “Şiddet olmuş, ama... bilmiyorum. Burası kötüymüş. Kötü kokuyor.”

“Uno,” dedi Ingtar. “bir kol al ve evleri araştır. Birisini bulursan, bana, meydana getir. Ancak bu defa onları korkutma. Ben canını kurtarmak için kaçan insanlar değil, yanıtlar istiyorum.” Uno, on askerini atlarından indirirken Ingtar askerlerin geri kalanlarını köyün ortasına doğru götürdü.

Rand tereddüt ederek çevresine bakındı. Gıcırdayan kapılar, yel değirmenlerinin gıcırtısı, atların nal sesleri, hepsi de dünyada başka bir ses bırakmamacasına gürültü çıkarıyordu. Evleri gözden geçirdi. Açık bir penceredeki perdeler evin dış cephesine çarpıyordu. Hepsi de cansız görünüyordu. İçini çekerek atından inip en yakındaki eve yürüdü, sonra durup gözlerini kapıya dikti.

Sadece bir kapı işte. Neden korkuyorsun? Diğer tarafta kendisini bir şeyin beklediğini hissetmekten hoşlanmıyordu. Kapıyı iterek açtı.

İçerideki oda derli topluydu. Ya da bir zamanlar öyleydi. Masa yemek için hazırlanmıştı, merdiven arkalıklı sandalyeler etrafa toplanmış, bazı tabaklar doldurulmuştu. Şalgam ve bezelye dolu kâselerin üzerinde birkaç sinek vızıldıyor, diğerleri de kendi donmuş yağında duran soğuk rostonun üzerinde yürüyordu. Rostodan yarıya kadar kesilmiş bir dilim vardı, çatal

hâlâ ete saplanmış, bıçak da düşürülmüş gibi kısmen tabakta duruyordu. Rand içeri adım attı.

Parıltı.

Kaba giysiler içinde, gülümseyen, kel kafalı bir adam, yorgun yüzlü bir kadının elindeki tabağa bir dilim et koydu. Kadın da gülümsüyordu. Tabağa bezelye ve şalgam ekledi ve masanın etrafını sarmış çocuklardan birine uzattı. Yetişkin sayılabilecek yaştan, boyu masaya ancak gelenlere kadar, erkekli kızlı, altı çocuk vardı. Kadın bir şey söyledi ve ondan tabağı alan kız güldü. Adam yeni bir dilim kesmeye başladı.

Aniden, başka bir kız sokağa açılan kapıyı işaret ederek çığlık attı. Adam bıçağını bırakıp hızla arkasını döndü ve yüzü dehşetle gerilip, çocuklarından birini kaparak çığlık attı. Kadın da başka bir çocuğu kaptı ve diğerlerine çaresizce işaret ederken ağzı çılgınca, ses çıkarmadan açılıp kapandı. Hepsi de odanın arka tarafındaki bir kapıya doğru koştular.

O kapı da patlayarak açıldı ve-

Parıltı.

Rand hareket edemiyordu. Masanın üzerindeki sineklerin vızıltısı yükselmişti. Nefesi ağzının önünde bir bulut oluşturuyordu.

Parıltı.

Kaba giysiler içinde, gülümseyen, kel kafalı bir adam, yorgun yüzlü bir kadının elindeki tabağa bir dilim et koydu. Kadın da gülümsüyordu. Tabağa bezelye ve şalgam ekledi ve masanın etrafını sarmış çocuklardan birine uzattı. Yetişkin sayılabilecek yaştan, boyu masaya ancak gelenlere kadar, erkekli kızlı, altı çocuk vardı. Kadın bir şey söyledi ve ondan tabağı alan kız güldü. Adam yeni bir dilim kesmeye başladı.

Aniden, başka bir kız sokağa açılan kapıyı işaret ederek çığlık attı. Adam bıçağını bırakıp hızla arkasını döndü ve yüzü dehşetle gerilip, çocuklarından birini kaparak çığlık attı. Kadın da başka bir çocuğu kaptı ve diğerlerine çaresizce işaret ederken ağzı çılgınca, ses çıkarmadan açılıp kapandı. Hepsi de odanın arka tarafındaki bir kapıya doğru koştular.

O kapı da patlayarak açıldı ve-

Parıltı.

Rand çabalıyordu, ama kasları donmuş gibiydi. Oda daha soğuktu; titremek istiyordu, ama o kadar bile hareket edemiyordu. Masanın dört bir yanında sinekler yürüyordu. El yordamıyla boşluğa uzandı. Ekşi ışık da oradaydı, ama umurunda değildi. Yapmak zorunda-

Parıltı.

Kaba giysiler içinde, gülümseyen, kel kafalı bir adam, yorgun yüzlü bir kadının elindeki tabağa bir dilim et koydu. Kadın da gülümsüyordu. Tabağa bezelye ve şalgam ekledi ve masanın etrafını sarmış çocuklardan birine uzattı. Yetişkin sayılabilecek yaştan, boyu masaya ancak gelenlere kadar, erkekli kızlı, altı çocuk vardı. Kadın bir şey söyledi ve ondan tabağı alan kız güldü. Adam yeni bir dilim kesmeye başladı.

Aniden, başka bir kız sokağa açılan kapıyı işaret ederek çığlık attı. Adam bıçağını bırakıp hızla arkasını döndü ve yüzü dehşetle gerilip, çocuklarından birini kaparak çığlık attı. Kadın da başka bir çocuğu kaptı ve diğerlerine çaresizce işaret ederken ağzı çılgınca, ses çıkarmadan açılıp kapandı. Hepsi de odanın arka tarafındaki bir kapıya doğru koştular.

O kapı da patlayarak açıldı ve-

Parıltı.

Oda donuyordu. *O kadar soğuk ki...* Sinekler masayı karartmıştı; duvarlar sineklerle kıvranan bir kütle haline gelmişti; zemin, tavan, hepsi onlarla kapkara olmuştu. Rand'ın üzerinde yürüyorlar, onu örtüyor, yüzünde, gözlerinde dolaşıyor, burnunun, ağzının içine giriyorlardı. *Işık yardım et bana. Soğuk.* Sineklerin vızıltısı gök gürültüsü gibiydi. *Soğuk.* Boşluğa işliyor, boşlukla alay ediyor, çevresini buzla sarıyordu. Çaresizce, titreşen ışığa uzandı. Midesi buruldu, ama ışık ılıktı. Ilık. Sıcak. Sıcaklıyordu.

Aniden... bir şeye saldırıyordu. Bunun ne veya nasıl olduğunu bilmiyordu. Çelikten örülmüş örümcek ağları. Taştan oyulmuş ay ışınları. Dokunduğunda tuzla buz oluyorlardı, ama o hiçbir şeye dokunmadığını biliyordu. İçinden kabararak geçen ısıyla küçülüp eridiler, demirci ateşi gibi bir sıcak, dünyanın yanışı gibi bir sıcak, öyle bir sıcak ki-

Gitmişti. Faltaşı gibi açılmış gözleriyle, soluk soluğa çevresine baktı. Tabaktaki yarı yarıya kesilmiş rostonun üzerinde birkaç sinek vardı. Ölü sinekler. *Altı sinek. Sadece altı.* Kâselerde daha başkaları da vardı; soğumuş sebzelerin arasında altı minik ve kara nokta. Hepsi de ölüydü. Sendeleyerek sokağa çıktı.

Mat tam o sırada sokağın karşısındaki bir evden başını iki yana sallayarak çıkıyordu. "Orada kimse yok," dedi atından inmemiş olan Perrin'e. "Sanki yemeğin ortasında kalkıp gitmişler."

Meydandan bir haykırış geldi.

Perrin, topuklarını atının yanlarına gömerek, "Bir şey bulmuşlar," dedi. Mat de eyerine fırladı ve dörtnala onu izledi.

Rand, Kızıl'a daha yavaş bindi; aygır huzursuzluğunu anlamış gibi huysuzlandı. Ağır ağır meydana doğru giderken evlere göz attı, ama kendisini onlara uzun süre bakmaya zorlayamadı. *Mat birinin içine girdi ve ona hiçbir şey olmadı.* Ne olursa olsun, köydeki başka bir eve bir daha adım atmamaya karar verdi. Kızıl'ı topuklayarak temposunu hızlandırdı.

Herkes, iki kanatlı büyük kapıları açık duran geniş bir binanın önünde heykel gibi duruyordu. Rand bunun bir han olabileceğini düşünmüyordu; her şeyden önce, üzerinde bir tabela yoktu. Belki de köylülerin toplantı yeriydi. Sessiz çembere katıldı ve diğerleriyle birlikte bakmaya başladı.

Bilekleri ve omuzlarından kalın kazıklarla kapılara kolları açık bir halde çivilenmiş bir adam vardı. Başını havada tutmak için gözlerine de kazıklar çakılmıştı. Koyu renkli, kurumuş kan, yanaklarında renkli damarlar oluşturuyordu. Çizmelerinin arkasındaki tahtanın üzerindeki sıyrıklar, bu yapılırken hayatta olduğunu gösteriyordu. En azından başlangıcında.

Rand'ın nefesi kesildi. Bir insan değildi. Siyahtan da siyah o kara giysiler asla bir insan tarafından giyilmemişti. Rüzgâr, pelerinin gövdenin arkasında takılı kalan bir ucunu dalgalandırıyordu –Rand bunun her zaman böyle olmadığını çok iyi bilirdi; rüzgâr o giysilere her zaman dokunmazdı– ama o solgun, kansız yüzde hiçbir zaman göz olmamıştı.

"Myrddraal," diye soluğunu verdi ve sanki konuşması diğerlerinin hepsini serbest bırakmış gibi oldu. Yine kımıldamaya ve nefes almaya başladılar.

"Kim," diye başladı Mat ve yutkunmak üzere durmak zorunda kaldı. "Bunu bir Soluk'a kim yapabilir?" Sesi sonunda cıyaklamaya dönüştü.

"Bilmiyorum," dedi Ingtar. "Bilmiyorum." Yüzleri incelemek veya belki de herkesi sayıp tamam olduklarına emin olmak için etrafa bakındı. "Burada bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Yola çıkıyoruz. Atlara! Hurin, buradan çıkan izi bul."

"Evet. Lordum. Evet. Zevkle. Bu yönden, Lordum. Hâlâ güneye doğru gidiyorlar."

Siyah pelerinini rüzgârın dalgalandırdığı ölü Myrddraal'i asılı kaldığı yerde bırakarak, atlarıyla uzaklaştılar. Duvarı ilk geçen, bu kez Ingtar'ı beklemeyen Hurin olmuştu, fakat Rand da onun hemen arkasındaydı.

11
Desen'in Parıltıları

Ingtar ilk kez, günün yürüyüşünü, güneş ufkun üzerinde hâlâ altın rengindeyken bitirdi. Katılaşmış Shienarlılar, köyde gördüklerinin etkilerini hissediyordu. Ingtar daha önce hiç bu kadar erken durmamıştı ve seçtiği kamp alanı, savunulabilir bir yer görünümündeydi. Neredeyse yuvarlak ve atlarla adamların tamamını rahat rahat alabilecek kadar geniş, derin bir oyuktu. Dıştaki meyilleri, yermeşesi ve meşinyaprak ağaçlarından oluşan seyrek bir fundalık kaplamıştı. Ağaçlar olmasa bile oyuğun kenarı kamp alanındaki herkesi saklayacak kadar yüksekti. Bu yükseklik, o arazide neredeyse bir tepe yerine geçiyordu.

Uno'nun, Ragan'a attan inerlerken, "Söylediğim tek kahrolası şey," dediğini duydu. "Onu gördüğüm, ateşlere gelesice. Tam o keçi öpen Yarı-insan'ı görmeden önce. Kahrolası teknedeki kahrolası kadının aynısı. Oradaydı, sonra da orada değildi kahrolası. İstediğin kahrolası şeyi söyle, ama onu nasıl söylediğine dikkat et, yoksa kahrolası derini bizzat ben yüzer, keçi öpen postunu da yakarım, seni koyun bağırsaklı süt kuzusu."

Rand bir ayağı yerde, diğeri hâlâ üzengideyken durdu. *Aynı kadın mı? Ama teknede kadın filan yoktu, sadece rüzgârda uçuşan perdeler. Ve öyle bile olsa o köye bizden önce de ulaşamazdı.* Köy...

Bu düşünceden çekiniyordu. Kapıya çivilenmiş Soluk'tan bile çok çekiniyordu; o odayı, sinekleri ve hem orada olan hem de olmayan insanları unutmak istiyordu. Yarı-insan gerçekti –bunu herkes görmüştü– ama oda... *Belki de artık aklımı kaçırıyorum.* Moiraine'in yanında olup onunla konuşabilmesini diledi. *Bir Aes Sedai dilemek. Sen bir ahmaksın. Bu işten kendini kurtardın, tekrar yakalanmamaya bak. Ama gerçekten kurtuldum mu? Orada ne oldu?*

“Yük atları ve malzemeler ortaya,” diye emir verdi Ingtar mızraklı askerler kamp kurma işine koyulurken. “Atları kaşağılayın, sonra da yola aceleyle çıkmak zorunda kalmamız olasılığına karşı eyerleyin. Herkes atının yanında uyuyacak ve bu gece ateş yakılmayacak. Her iki saatte bir, bir değişiklik olup olmadığını gözleyin. Uno, keşif erlerinin atla karanlık basmadan önce gidebildikleri kadar uzağa gitmesini istiyorum. Dışarıda ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Onu hissediyor, diye düşündü Rand. *Artık iş sadece birkaç Karanlıkdostu, bir iki Trolloc ve belki de bir Soluk’tan ibaret değil.* Sadece birkaç Karanlıkdostu, bir iki Trolloc ve belki de bir Soluk! Daha birkaç gün önce, bu konuda ‘sadece’ diye düşünen kimse çıkmazdı. Sınırboyları’nda bile, Afet, atla en çok bir günlük mesafedeyken bile. Karanlıkdostları, Trolloclar ve bir Myrddraal kâbus kadar kötü olurdu. Kapıya çivilenmiş bir Myrddraal görmeden önce. *Işığın altında kim yapabilir* bunu? *Işığın altında* olmayan *kim?* Bir ailenin akşam yemeklerini yediği ve kahkahalarının kesildiği bir odaya girmeden önce. *Bunu hayalimde görmüş olmalıyım.* Öyle olmalı. Kendi kafasında bile sesi pek ikna edici değildi. Kule tepesindeki rüzgârı da hayalinde görmemişti, Amyrlin’in dediğini de...

“Rand?” Ingtar, omzunun dibinde konuşunca yerinde zıpladı. “Bütün gece tek ayağın üzengide mi bekleyeceksin?”

Rand diğer ayağını da yere koydu. “Ingtar, o köyde olan neydi?”

“Trolloclar onları aldı. Teknedeki insanlara olan şeyin aynısı. Olan şey bu. Soluk...” Ingtar omuzlarını silkti ve kollarındaki düz, çadır beziyle yapılmış, geniş ve kare şeklindeki bir çıkına baktı; bilmek istemediği gizli sırlar görürmüş gibi bakıyordu ona. “Trolloclar onları yemek için aldı. Bunu bazen Afet’in yakınlarındaki köylerde ve çiftliklerde de yaparlar, bir akıncı gnıbu geceleyin sınır kulelerini geçebilirse. Bazen insanları geri alır, bazen alamayız. Bazen onları geri alır ve neredeyse keşke almasaydık, deriz. Trolloclar kasaplığa başlamadan önce her zaman kurbanlarını öldürmez. Yarı-insanlar da... eğlenmeyi sever. Bu, Trollocların yaptığından da beterdir.” Sesi, her gün olan şeylerden bahsediyormuş gibi sakindi ve belki de bir Shienarlı asker için, her gün olan şeylerden bahsediyordu.

Rand, midesindeki çalkalanmayı dindirmek için derin bir nefes aldı. “Oradaki Soluk pek eğlenmemişti, Ingtar. Kim bir Myrddraal’i diri diri kapıya çivileyebilir?”

Ingtar tereddüt ederek başını iki yana salladıktan sonra, büyük çıkını Rand’a doğru itti. “Al. Moiraine Sedai, Erinin’in güneyindeki ilk kampta

bunu sana vermemi istedi. İçinde ne olduğunu bilmiyorum, ama buna ihtiyacın olacağını söyledi. Buna iyi bakmanı söylememi istedi; hayatın buna bağlı olabilirmiş.”

Rand çıkını tereddütle aldı; çadır bezine dokunan teni karıncalanıyordu. İçeride yumuşak bir şey vardı. Belki bir bez. Onu dikkatle tuttu. *Ingtar da Myrddraal’i düşünmek istemiyor. O odada ne oldu?* Aniden, Soluk’u, hatta o odayı bile düşünmeyi Moiraine’in ona göndermiş olabileceği şeyi düşünmeye tercih ettiğini anladı.

“Sana aynı anda, bana bir şey olması durumunda mızraklı askerlerin seni izleyeceğini söylemem istendi.”

“Ben mi?” dedi Rand. O anda, çıkını ve diğer her şeyi unutup nefesi kesilerek. Ingtar onun hayret dolu bakışlarını sakin bir kafa sallayışla karşıladı. “Bu delilik! Ben koyun sürüsünden başka bir şeyi asla idare etmedim, Ingtar. Zaten benim peşimden de gelmezlerdi. Üstelik, sana yardımcının kim olduğunu Moiraine söyleyemez. Senin yardımcın Uno.”

“Uno ile ben yola çıktığımız sabah Lord Agelmar’ın yanına çağrıldık. Moiraine Sedai de oradaydı, ama bunu bana söyleyen Lord Agelmar oldu. Sen ikinci komutansın, Rand.”

“Ama neden, Ingtar? Neden?” Moiraine’in bundaki rolü besbelliydi, onun ve Amyrlin’in eli onu seçtikleri yola itiyordu, fakat Rand sormak zorundaydı.

Shienarlı, bunu kendisi de anlamamış gibi göründü, fakat o, Afet boyunca uzanan, sonu gelmez savaştaki tuhaf buyruklara alışkın bir askerdi. “Kadınların odalarından söylentiler duydum, senin gerçekten bir...” Eldivenli ellerini iki yana açtı. “Sorun değil. Bunu inkâr ettiğini biliyorum. Aynı kendi çehrenin görünüşünü reddettiğin gibi. Moiraine Sedai senin bir çoban olduğunu söylüyor, ama ben balıkçıl nişanlı kılıç taşıyan bir çoban hiç görmemiştim. Sorun değil. Seni bizzat seçtiğimi iddia etmeyeceğim, ama gerekeni yapacak tıynette olduğunu düşünüyorum. İş buna varırsa, görevini yaparsın.”

Rand, bunun kendi görevi olmadığını söylemek istiyordu, ama onun yerine, “Bunu Uno biliyor. Başka kim, Ingtar?” dedi.

“Tüm mızraklılar. Biz Shienarlılar yürüyüşe geçtiğimizde, herkes komutayı elinde tutanın ölmesi durumunda sırada kimin olduğunu bilir. Kalan son adama kadar kesintisiz uzanan bir çizgi, son adam seyisin biri olsa bile. O halde, o son adam olsa bile, sağa sola koşuşturup canını kurtarmaya çalışan, geriye kalmış bir asker olmaz. Komuta ondadır ve

görev onu yapılması gerekeni yapmaya çağırır. Ben annenin son kucaklayışına gidersem, görev senindir. Boru'yu bulacak ve onu ait olduğu yere götüreceksin. Bunu yapacaksın." Ingtar'ın son sözlerinde tuhaf bir vurgu vardı.

Rand'ın ellerindeki çıkın altmış kilo çekiyor gibiydi. *Işık adına, yüz fersah uzakta olsa bile, hâlâ uzanıp yuları çekiyor. Bu tarafa, Rand. O tarafa. Sen Yenidendoğan Ejder'sin, Rand.* "Ben bu görevi istemiyorum, Ingtar. Onu almayacağım. Işık adına, ben sadece bir çobanım! Neden kimse buna inanmıyor?"

"Görevini yapacaksın, Rand. Zincirin en üstündeki adam düşerse, altındaki her şey dağılır. Dağılan çok fazla şey var. Daha şimdiden çok fazla. Barış kılıcına lütuf göstersin, Rand al'Thor."

"Ingtar, ben-" Ama Ingtar yürüyerek uzaklaşıyor, Uno'nun keşif erlerini gönderip göndermediğini öğrenmek için sesleniyordu.

Rand, kollarındaki çıkına baktı ve dudaklarını yaladı. İçindekinin ne olduğunu bildiğinden korkuyordu. Bir taraftan içine bakmak, diğer taraftan da çıkını açmadan bir ateşe atmak istiyordu; bunu yapabileceğini düşündü, ancak içindekinin yanacağından şüpheliydi. Ama ona, kendisinden başka kişilerin görebileceği yerde bakamazdı.

Kampa göz attı. Shienarlılar yük hayvanlarının yüklerini boşaltıyor, bazıları da çoktan kurutulmuş et ve mayasız ekmekten oluşan soğuk bir tayını dağıtıyordu. Mat ile Perrin atlarıyla ilgilenmekteydi, Loial ise bir taşa oturmuş, uzun saplı piposunu dişlerinin arasına sıkıştırmış, kafasının üzerinde yükselen bir duman bulutuyla kitap okuyordu. Rand, çıkını düşürmekten korkarmış gibi sıkı sıkı kavrayarak ağaçların arasına süzüldü. Sık dallı ağaçların koruduğu ufak bir açıklıkta diz çöktü ve çıkını yere bıraktı. Bir süre sadece ona baktı. *Bunu yapmış olamaz. Olamaz.* Ufak bir ses, *Ah, evet, olabilir. Yapmış olabilir ve yapmıştır,* diye yanıt verdi. Sonunda, paketi tutan sicimin üzerindeki ufak düğümleri çözme işine başladı. Moiraine'in kendi elinden çıktığını bas bas bağıran bir ustalıkla bağlanmış düzenli düğümler; hiçbir hizmetkâr bunu onun yerine yapmamıştı. Hiçbir hizmetkârın görmesine izin vermeye cesaret edememiş olacaktı.

En son sicimi de çözdüğünde, hissizleşmiş elleriyle içeride katlanmış olan şeyi çıkardı ve ağzı tozla doluymuş gibi gelerek ona bakakaldı. Ne dokunmuş, ne de boyanmış, tek parça kumaştı. Kar kadar beyaz, savaş meydanının bir ucundan diğerine kadar görülebilecek kadar büyük bir

sancak. Üzerinde de altın ve al renkli pulları olan bir yılanı, ancak her birinin ucunda beş altın tırnak olan dört pullu bacağı olan, güneş gibi gözleri ve altın bir aslan gibi yelesi olan bir yılan yürüyordu. Lews Therin Telamon, Lews Therin Kardeşkatili'nin Gölge Savaşı'ndaki sancağı. Ejder'in sancağı.

"Şuna bak! Şimdi nesi var, bir bak!" Mat, açıklığın içine daldı. Perrin onun ardından daha yavaş geldi. "Önce süslü ceketler," diye hırladı Mat, "şimdi de bir sancak! Artık lordluğun lafı bitmez-" Mat sancağı iyice görebilecek kadar yakına geldi ve ağzı açık kaldı. "Işık adına!" Sendeleyerek bir adım geriledi. "Kahrolayım!" Moiraine sancağın adını söylediğinde o da oradaydı. Perrin de öyle.

Rand'ın içinde öfke, Moiraine'e ve Amyrlin Makamı'na duyduğu öfke köpürmeye, onu itmeye, onu çekmeye başladı. Sancağı iki eliyle kavradı ve ağzından kontrolsüzce dökülen sözcüklerle Mat'e doğru salladı. "Doğru! Ejder'in sancağı!" Mat geriye doğru bir adım daha attı. "Moiraine benim Tar Valon iplerinde oynayan bir kukla, Aes Sedailer için bir sahte Ejder olmamı istiyor. Ne zaman istersem isteyeyim, bunu benim gırtlağımdan aşağı dayayacak. Ama –kendimi– kullandırmayacağım!"

Mat'in sırtı bir ağaç gövdesine dayanmıştı. "Sahte Ejder mi?" Yutkundu. "Sen mi? Bu... bu delilik."

Perrin geri adım atmamıştı. Kalın kollarını dizlerine dayayarak çömeldi ve o parlak, altın rengi gözleriyle Rand'ı inceledi. Akşamın gölgelerinde gözleri ışıl ışıl yanıyor gibiydi. "Aes Sedailer seni bir sahte Ejder olarak istiyorsa..." Durarak, meseleleri etraflıca düşünerek kaşlarını çattı. Nihayet sessizce, "Rand, sen yönlendirebiliyor musun?" Mat boğuk bir nefes aldı.

Rand, sancağı yere bıraktı; bitkinlikle başını evet anlamında sallamadan önce sadece bir an tereddüt etti. "Bunu ben istemedim. İstemiyorum. Ama... Ama nasıl durdurulacağını bildiğimi sanmıyorum." Sinekli oda çağrılmadan aklına geldi. "Durmama izin vereceklerini sanmam."

"Kahrolayım!" diye nefes aldı Mat. "Kan ve kanlı küller! Bizi öldürürler; bunu biliyorsun. Hepimizi. Senin yanında Perrin'le beni de. Ingtar ile diğerleri bunu öğrenirse, Karanlıkdostu diye kahrolası gırtlaklarımızı keserler. Işık adına, muhtemelen bizim Boru'yu çalma, Fal Dara'daki onca insanı katletme işine karıştığımızı düşünürler."

"Kapa çeneni, Mat," dedi Perrin sakince.

"Bana çenemi kapamamı söyleme. Bizi Ingtar öldürmezse, Rand aklını kaçırıp bunu onun yerine yapar. Kahrolayım! Kahrolayım!" Mat ağaçtan

kayıp yere oturdu. “Neden seni ehlileştirmediler ki? Aes Sedailer biliyorsa, neden seni ehlileştirmediler? Güç’ü kullanabilen bir adamın başıboş dolanmasına izin verdiklerini hiç duymamıştım.”

“Hepsi bilmiyorlar,” diye içini çekti Rand. “Amyrlin-”

“Amyrlin Makamı! O mu biliyor? Işık adına, bana öyle acayip acayip bakmasına şaşmamak gerek.”

“-Moiraine de bana Yenidendoğan Ejder olduğumu söyledi, sonra da bana istediğin yere gidebilirsin, dediler. Anlamıyor musun, Mat? Beni kullanmaya çalışıyorlar.”

“Senin yönlendirebildiğin gerçeğini değiştirmez,” diye mırıldandı Mat. “Senin yerinde olsam bu zamana kadar çoktan Aryth Okyanusu’nu yarılamış olurdum. Hiç Aes Sedai’nin olmadığı bir yer bulana kadar da durmazdım, ki böyle bir yeri bulmam küçük bir olasılık. Hiçbir insanın da olmadığı. Demem o ki... şey...”

“Kapa çeneni, Mat,” dedi Perrin. “Sen neden buradasın, Rand? İnsanlar arasında ne kadar kalırsan birinin öğrenip Aes Sedaileri çağırtma olasılığı o kadar artar. Sana kendi işine bakmanı *söylemeyecek* Aes Sedaileri.” Susup kafasını kaşıyarak bunu düşündü. “Mat de Ingtar konusunda haklı. Sana Karanlıkdostu deyip seni öldüreceğine şüphem yok. Belki hepimizi birden öldürür. Seni sever gibi görünüyor, ama bence bunu yine de yapar. Sahte bir Ejder mi? Diğerleri de aynısını yapar. Masema seni öldürmek için fazla bir bahaneye ihtiyaç duymaz. Bu durumda, neden gitmedin?”

Rand omuzlarını silkti. “Gidecektim, ama önce Aniydin geldi, sonra da Boru çalındı, Moiraine Mat’in ölmekte olduğunu söyledi ve... Işık adına, hiç değilse hançeri bulana kadar yanınızda kalabileceğimi düşündüm; bu konuda yardımım dokunabilir diye düşündüm. Belki de yanılmışım.”

“Hançer yüzünden mi geldin?” dedi Mat sessizce. Burnunu ovalayıp yüzünü buruşturdu. “Bunu hiç düşünmemiştim. Hiç düşünmemiştim, senin... Aaaah! Kendini iyi hissediyor musun? Demek istediğim, daha aklını kaçırmaya başlamadın, değil mi?”

Rand yerden bir çakıltaşı çıkarıp ona fırlattı.

“Hey!” Mat kolunu ovuşturdu. “Sadece soruyordum. Yani, bütün o süslü giysiler ve lord olmak hakkında bütün o konuşmalar. Eh, bu tam da sağlam kafaya delalet değil.”

“Sizden kurtulmaya çalışıyordum, seni ahmak! Aklımı kaçırıp size zarar vereceğimden korkuyordum.” Gözleri sancağa ilişti ve sesini alçalttı.

“Durdurmazsam, eninde sonunda yapacağım da bu. Işık adına, nasıl durdurulacağını bilmiyorum.”

“Ben de bundan korkuyorum,” dedi Mat ayağa kalkarak. “Gücenme Rand, ama senin için bir sakıncası yoksa senin elimden geldiği kadar uzağında uyuyacağım. Kalıyorsan yani. Bir defasında, yönlendirebilen bir adamı duymuştum. Bir tacirin koruması anlatmıştı bana. Kızıl Ajah onu bulmadan önce bir sabah uyanmış ve köyünün tamamı ezilip dümdüz edilmişmiş. Bütün evler, bütün insanlar, üzerinde uyuduğu yatak hariç her şey, üzerinden bir dağ geçmiş gibi.”

Perrin, “Bu durumda, Mat, onun burnunun dibinde uyuman gerekir.”

“Bir ahmak olabilirim, ama diri bir ahmak olmayı planlıyorum.” Mat tereddüt ederek Rand’a yan bir bakış attı. “Bak, bana yardım etmek için geldiğini biliyorum ve sana minnettarım. Gerçekten öyleyim. Ama sen eskisi gibi değilsin. Bunu anlıyorsun, değil mi?” Bir yanıt bekliyormuş gibi durdu. Bir cevap gelmedi. Nihayet ağaçların arasında kaybolarak kampa döndü.

“Ya sen?” diye sordu Rand.

Perrin başını iki yana sallayınca dağınık bukleleri sarsıldı. “Bilmiyorum, Rand. Sen aynısın, ama ona bakarsan, aynı değilsin. Yönlendirebilen bir adam; ben küçükken annem beni bununla korkuturdu. Bilmiyorum.” Elini uzatıp sancağın köşesine dokundu. “Sanırım senin yerinde ben olsam bunu yakar veya gömerdim. Sonra da öyle hızlı kaçardım ki, hiçbir Aes Sedai beni bulamazdı. Mat bu konuda haklıydı.” Ayağa kalkıp, batıdaki, batan güneşle kızıla dönmeye başlayan göğe baktı. “Kampa dönme zamanı geldi. Söylediğimi düşün, Rand. Ben olsam kaçardım. Ama belki sen kaçamazsın. Bunu da düşün.” Sarı gözleri içe doğru bakıyor gibiydi ve sesi yorgundu. “Bazen kaçamazsın.” Ardından o da gitmişti.

Rand diz çökerek yere yayılmış sancağa baktı. “Eh, bazen *kaçabilirsin,*” diye mırıldandı. “Ancak belki de bana bunu kaçayım diye verdi. Belki de kaçarsam benim için bir şey bekletiyordur. Onun istediğini yapmayacağım. Yapmayacağım. Onu tam buraya gömeceğim. Ama hayatımın buna bağlı olabileceğini söyledi ve Aes Sedailer keşfedebileceğin hiçbir yalan söylemezler...” Omuzları aniden sessiz kahkahalarla sarsıldı. “Şimdi kendi kendime konuşmaya başladım. Belki de daha şimdiden delirmeye başladım.”

Kampa döndüğünde bayrağı yine çadır bezine sarılmış ve Moiraine'inkilerden daha az düzgün düğümlerle bağlanmış halde, yanında taşıyordu.

Işık azalmaya başlamıştı ve kenardaki gölge, oyuğu yarı yarıya örtüyordu. Askerler yerleşmekteydi, hepsinin de atları yanında, kargıları toprağa saplı haldeydi. Mat ile Perrin de atlarının yanında yatıyordu. Rand onlara hüzünlü bir bakış attıktan sonra, dizginleri sallanır halde bıraktığı yerden Kızıl'ı getirdi ve oyuğun diğer tarafında Loial'e katılmış olan Hurin'in yanına gitti. Ogier okumayı bırakmıştı ve üzerinde oturmakta olduğu yarı gömülü taşı inceliyor, taşın üzerindeki bir şeyin hattını piposunun uzun sapıyla çiziyordu.

Hurin ayağa kalktı ve Rand'a reveransa yakın bir hareket yaptı. "Yatağımı buraya sermemin senin için bir sakıncası yoktur, ümit ederim Lordum –ıı– Rand. Sadece burada İnşaatçı'yı dinliyordum da."

"Bak işte, Rand," dedi Loial. "Biliyor musun, ben bu taşın bir zamanlar işlenmiş olduğunu düşünüyorum. Bak! Aşınmış, ama eskiden bir tür sütunmuş gibi görünüyor. Üzerinde işaretler de var. Ne olduklarını tam olarak çıkaramıyorum, ama nedense tanıdık geliyorlar."

"Belki sabahleyin onları daha iyi seçebilirsin," dedi Rand. Kızıl'dan eyer torbalarını çekti. "Yanımda olmana memnun olurum, Hurin." *Benden korkmayan herkesin yanımda olmasına memnun olurum. Ancak bu daha ne kadar sürebilir?*

Her şeyi –yedek gömlekler, pantolonlar ve yün çoraplar, dikiş takımı, çıra kutusu, teneke tabak ve maşrapa, içinde bıçak, çatal ve kaşık olan tahta kutu, acil durumda kullanılacak tayın niyetine bir paket kurutulmuş et ile mayasız ekmek ve yolcular için gerekli olan diğer şeyler– eyer torbalarının bir kenarına, ardından da çadır bezine sarılmış sancağı boş cebe tıktı. Cep şişkindi, kayışlar tokalara ucu ucuna yetişiyordu, fakat ona bakılırsa, diğer taraf da artık şişkindi. İdare ederdi.

Loial ile Hurin, ruh halini sezmiş gibiydi ve Kızıl'ın eyerini ve koşumlarını çıkarır, doru renkli iri atı yerden kopardığı çimen topaklarıyla ovup yeniden eyerlerken onu sessizlik içinde bıraktılar. Rand onların yemek ikramlarını reddetti; o anda, midesinin, gördüğü en güzel yemeği bile alacağını sanmıyordu. Üçü de, yastık niyetine katlanmış bir battaniye, üzerlerine örtmek üzere de bir pelerinden oluşan yataklarını orada, taşın yanında kurdular.

Kamp artık sessizdi, ama Rand karanlık tamamen çöktükten sonraya kadar uyanık yattı. Zihni ileri geri koşuyordu. Sancak. *Bana ne yaptırmaya çalışıyor?* Köy. *Bir Soluk'u o şekilde ne öldürebilir?* En kötüsü, köydeki ev. *Gerçekten oldu mu bu? Şimdiden delirmeye mi başladım? Kaçacak mıyım, kalacak mıyım? Kalmak zorundayım. Mat'in hançeri bulmasına yardım etmem gerekiyor.*

Nihayet bitkinlik dolu bir uyku geldi ve uykuyla birlikte düşlerini tedirgin eden, huzursuz bir alevle titreşen boşluk etrafını sardı.

Padan Fain gözlerini gecenin içinde kuzeye, kampındaki yegâne ışığın ötesine dikmişti. Yüzünde, gözlerine hiç yansımayan sabit bir gülümseme vardı. Kendisini hâlâ Padan Fain olarak düşünüyordu –Padan Fain onun özüydü– ama değişmişti ve bunu biliyordu. Artık pek çok şeyi biliyordu, eski efendilerinin hiçbirinin şüphelenemeyeceği kadar çok. Ba'alzamon'un onu çağırmasından ve Emond Meydanı'ndan gelen üç genç adamın yoluna koymasından, onlar hakkında bildiklerini damıtmasından, onu damıtmasından ve cevheri yine besleyerek onları *hissedebilmesini*, bulundukları yerlerin *kokusunu* alabilmesini, nereye kaçsalar onları takip edebilmesini sağlamasından uzun yıllar önce de bir Karanlıkdostuydu. Özellikle de onu. Ba'alzamon'un ona yaptıklarını hatırlayan bir parçası hâlâ sinmiş, bastırılmıştı. O değişmişti. Üçünü izlerken, yolu Shadar Logoth'a düşmüştü. Gitmek istememiş, ama itaat etmek zorunda kalmıştı. Ve Shadar Logoth'ta...

Fain derin bir nefes aldı ve kemerindeki yakut kabzalı hançere dokundu. O da Shadar Logoth'tan gelmişti. Taşıdığı, gerek duyduğu tek silah buydu; kendisinden bir parça gibi geliyordu ona. Artık kendi içinde bütünlenmişti. Önemli olan tek şey buydu.

Ateşinin iki tarafına birer bakış attı. Geriye kalan on iki Karanlıkdostu, bir zamanlar kaliteli, şimdiyse buruşuk ve pis olan giysileriyle bir tarafta karanlığın içinde birbirlerine sokulmuş, ateşe değil, ona bakıyorlardı. Diğer tarafta sayısı yirmi olan Trollocları çömelmiş, o çarpıtılmış hayvan yüzlerindeki fazlasıyla insana benzer gözleriyle kediyi gözleyen fareler gibi izliyordu her hareketini.

Önceleri, her sabah uyanıp kendisini tam anlamıyla bütünlenmemiş bulmak, Myrddraal'in tekrar komutayı ele almış olduğunu, öfkeyle etrafı kasıp kavurup kuzeye, Afet'e, Shayol Ghul'e gitmelerini talep ettiğini görmek onun için bir mücadele olmuştu. Ama azar azar, o zayıf sabahlar

kısalmıştı, ta ki... Elindeki tokmağın verdiği hissi, kazıkları saplayışını hatırladı ve gülümsedi; bu defa gülümsemesi tatlı bir anının verdiği keyifle gözlerine kadar ulaştı.

Kulağına, karanlığın içinden gelen ağlama sesleri çalındı ve gülümsemesi soldu. *Asla Trollocların bu kadar fazlasını almalarına izin vermemem gerekirdi.* Koskoca bir köy, ilerlemelerini yavaşlatıyordu. Belki de iskeledeki o birkaç ev terk edilmiş değildi... ama Trolloclar doğaları gereği açgözlüydü ve Myrddraal'in ölüşünü seyretmenin verdiği keyif içinde, gerektiği gibi dikkat etmemişti.

Trolloclara bir göz attı. Hepsi de neredeyse onun iki katı boyunda, onu tek elleriyle lime lime edebilecek kadar güçlüydü, yine de geri geri uzaklaşıyor, kambur duruyorlardı. "Öldürün onları. Hepsini. Beslenebilirsiniz, ama ardından geriye kalan her şeyi bir yığın haline getirin –dostlarımızın bulması için. Kafaları en tepeye koyun. Tertipli olun, bakalım." Güldü, ancak kahkahasını kısa kesti. "Gidin!"

Trolloclar tırpanı andıran kılıçlarını çekip mıhlı baltalarını kaldırarak aceleyle uzaklaştılar. Birkaç saniye içinde köylülerin bağlı olduğu yerden çığlıklar ve haykırışlar yükselmeye başladı. Merhamet yakarışları ve çocukların çığlıkları tok gümbürtüler ve çatlayan kavunlar gibi nahoş ezilme sesleriyle kesildi.

Fain, sırtını bu kakofoniye dönerek Karanlıkdostlarına baktı. Onlar bedenleri ve ruhlarıyla ona aitti. Geriye ruh niyetine neleri kaldıysa. Hepsi de çıkış yolunu bulmadan önce kendisinin olduğu kadar derinden çamura batmıştı. Hiçbirinin onu izlemek dışında gidecek bir yeri yoktu. Gözleri korkuyla, yalvararak yapışıyordu ona. "Sizce biz yeni bir köy veya çiftlik bulana kadar yeniden acıkırlar mı? Acıkabilirler. Aranızdan başkalarını almalarına izin verir miyim sizce? Eh, belki bir iki tanenizi. Buna ayıracak başka at kalmadı."

Kadının biri, titreyen bir sesle, "Diğerleri sadece halktan kişilerdi," diyebildi. Bir tacir ve zengin olduğunu gösteren, iyi bir terzinin elinden çıkmış giysisinin üzerindeki yüzü kirle yol yol olmuştu. Halis gri kumaşın üzerinde yayılmış lekeler vardı ve uzun bir yırtık eteğini mahvetmişti. "Köylüydü onlar. Biz hizmet ettik –*ben* hizmet ettim."

Fain, sözleri yüzünden daha da sertleşen sesiyle kadının lafını kesti. "Sizler benim için nesiniz ki? Köylülerden bile değersizsiniz. Belki Trolloclar için sürü hayvanı? Yaşamak istiyorsan, hayvan, yararlı olman gerek."

Kadının yüzü bozguna uğradı. Hıçkırıklara boğuldu ve diğerleri de bir anda gevezelik etmeye, ona ne kadar faydalı olduklarını anlatmaya başlamışlardı, Fal Dara'da yeminlerinin gereğini yerine getirmek üzere çağrılmadan önce nüfuza ve sosyal konuma sahip olan erkekler ve kadınlar. Sınırboyları'nda, Cairhien'de ve diğer yurtlarda tanıdıkları önemli, kudretli insanların isimlerini sayıp döktüler. Şu ya da bu ülke, politik durum, ittifak, entrika hakkında sadece kendilerinin sahip olduğu bilgiler, ona hizmet etmelerine izin verirse ona söyleyebilecekleri şeyler hakkında zırvalayıp durdular. Çıkardıkları gürültü Trollocların katliamına karıştı ve cuk diye oturdu.

Fain, bütün bunlara kulağını tıkadı –onlara sırtını dönmekten korkusu yoktu, Soluk'un işinin görülmesini görmelerinden sonra değil– ve ödülünün yanına gitti. Diz çökerek ellerini girift altın sandığın üzerinde dolaştırdı ve içinde kilitli olan gücü hissetti. Onu bir Trolloc'a taşıtması gerekmişti –insanlara onu bir ata ve eyer küfesine yükleyecek kadar güvenmiyordu; bazı kudret düşleri ondan duyulan korkuyu bile bastıracak kadar güçlü olabilirdi, ama Trolloclar asla öldürmek dışında bir şeyin hayalini kurmazdı– ve nasıl açılacağını henüz bulamamıştı. Ama bu gelecekti. Her şey gelecekti. Her şey.

Hançeri kınından çıkararak sandığın üzerine koyduktan sonra, ateşin yanına yerleşti. O hançer, herhangi bir Trolloc ya da insandan daha iyi bir muhafızdı. Hepsi onu bir kez kullandığında ne olduğunu görmüşlerdi; hiçbiri onun emri olmadan kınından çıkmış haldeki bu hançerin bir karış yakınına yaklaşmazdı, emri olsa bile bunu gönülsüzce yaparlardı.

Orada battaniyelerinin arasında yatarak gözlerini kuzeye dikti. Artık al'Thor'u hissedemiyordu; aralarındaki mesafe fazla uzundu. Ya da belki al'Thor kaybolma numarasını yapıyordu. Kaledeyken zaman zaman çocuk Fain'in duyularından aniden kayboluyordu. Fain bunu nasıl yaptığını bilmiyordu, ama al'Thor her defasında gittiği gibi aniden geri geliyordu. Bu defa da gelecekti.

"Bu defa bana geleceksin, Rand al'Thor. Önceleri, iz süren bir köpek gibi senin peşinden koşmuştum, ama şimdi beni takip eden sen olacaksın." Sesi kendisinin bile deli olduğunu bildiği bir kıkırdamaydı, ama umurunda değildi. Delilik de onun bir parçasıydı. "Gel bana, al'Thor. Dans daha başlamadı bile. Tümentepe'de dans edeceğiz ve ben senden kurtulacağım. Nihayet öldüğünü göreceğim."

12
Desen’e Dokunanlar

Fal Dara’daki kargaşaya neyin sebep olduğu konusundaki merakı, Rand için duyduğu endişeye bile sürekli baskın çıkan Egwene, Nynaeve’in ardından, Amyrlin Makamı’nın adı tahtırevanının etrafındaki Aes Sedailerden oluşan düğüme katılmak üzere seğirtti. Rand o an için onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Kaba tüylü katırı Bela Aes Sedailerin atlarının yanındaydı, Nynaeve’in bineği de öyle.

Ellerini kılıçlarının kabzalarında tutan ve gözleriyle dört bir yanı tarayan Muhafızlar Aes Sedailer ve tahtırevanın çevresinde çelikten bir çember oluşturmuştu. Shienarlı askerlerin hâlâ kalenin dehşete kapılmış sakinlerinin arasında koşturup durmakta olduğu avluda göreli bir sükûnet adasıydılar. Egwene, Nynaeve’in yanında, etrafındakileri iterek kendisine yol açtı –Muhafızlardan gelen keskin bir bakıştan sonra ikisine de kulak asan olmadı; herkes Amyrlin ile birlikte gideceklerini biliyordu– ve kalabalığın arasında dolaşan mırıldanmalardan görünüşte hiç yoktan beliren bir oku ve okçusunun henüz yakalanmamış olduğunu öğrenecek kadarını yakaladılar.

Egwene, faltaşı gibi açılmış gözleriyle, etrafının Aes Sedailerle dolu olduğunu düşünemeyecek kadar nutku tutulmuş bir halde durdu. Amyrlin Makamı’na bir suikast teşebbüsü. Bu havsalanın almayacağı bir şeydi.

Amyrlin Makamı, perdeleri geriye çekilmiş tahtırevanında oturmuş, aşağıda duran Lord Agelmar’a bakarken kol yenindeki kan lekeli yırtık herkesin bakışlarını üzerinde topluyordu. “Okçuyu bulabilirsin ya da bulamazsın, oğlum. İki durumda da benim Tar Valon’daki işim Ingtar’ın yolculuğu kadar acil. Şimdi gideceğim.”

“Ama Anne,” diye itiraz etti Agelmar, “sana yapılan bu suikast teşebbüsü her şeyi değiştiriyor. Adamın kim tarafından ve hangi nedenle gönderildiğini hâlâ bilmiyoruz. Bir saat daha beklerseniz sizin için okçuyu ve yanıtları elime geçirmiş olurum.”

Amyrlin, içinde hiç neşe olmayan sert bir kahkaha attı. “Bu balığı yakalamak için daha kurnaz bir yem veya daha ince ağlara ihtiyacın olacak, oğlum. Adamı ele geçirdiğinde, gün yola çıkılamayacak kadar ilerlemiş olacak. Öldüğümü gördüğü için sevineceklerin sayısı o kadar fazla ki, bu defakine fazla kafa yoramayacağım. Herhangi bir şey bulursan, hâlâ bana haberlerini iletebilirsin.” Gözleri sessiz de olsa, hâlâ insanlarla tıklım tıklım dolu olan, avluya tepeden bakan kulelerde, surlarda ve okçu balkonlarında gezindi. Ok mutlaka bu yerlerin birinden gelmiş olmalıydı. “Bu okçunun Fal Dara’dan çoktan kaçtığını düşünüyorum.”

“Ama Anne-”

Tahtırevandaki kadın konuşmanın bittiğini bildiren ani bir el hareketiyle sözünü kesti. Fal Dara Lordu bile Amyrlin Makamı’na fazla ısrar edemezdi. Amyrlin Makamı’nın gözleri, Egwene ve Nynaeve’in üzerinde durdu; Egwene’e kendisi hakkında, sır olarak saklamak istediği her şeyi görürmüş gibi gelen, içe işleyen gözlerdi bunlar. Egwene bir adım geriledi, sonra kendisine hâkim olup bunun uygun olup olmadığını merak ederek reverans yaptı; kimse ona Amyrlin Makamı’yla tanışırken uyulması gereken protokolü açıklamamıştı. Nynaeve sırtını dik tuttu ve Amyrlin’in bakışlarına aynen karşılık verdi, ama Egwene’in elini el yordamıyla buldu ve onu Egwene gibi sıkı sıkı tuttu.

“Demek senin ikili bunlar, Moiraine,” dedi Amyrlin. Moiraine başını hafifçe salladı, diğer Aes Sedailer de dönüp Emond Meydanı’ndan gelen iki kadına baktılar. Egwene yutkundu. Hepsi de diğer insanların bilmediği *bir şeyleri* biliyormuş gibiydi ve onların gerçekte ne yaptığını bilmek de bir işe yaramıyordu. “Evet, ikisinde de berrak birer kıvılcım hissediyorum. Ama bu kıvılcımlar neyi tutuşturacak? Mesele bu, değil mi?”

Egwene’in ağzı, tozla doluymuş gibi kupkuruydu. Köyündeki marangoz, Padwhin Usta’nın da aletlerine aşağı yukarı Amyrlin’in ikisine baktığı gibi baktığını görmüştü. Buradaki bu, diğeri de şu işe yarıyordu.

Amyrlin aniden, “Gitme zamanımız geldi. Atlara. Lord Agelmar ile ben hepiniz tatil günündeki çömezler gibi alık alık bakmadan da gerekeni konuşabiliriz. Atlara!”

Komutu üzerine Muhafızlar ihtiyatı elden bırakmadan bineklerine atladılar ve Leane dışındaki tüm Aes Sedailer tahtırevandan kayarak atlarına ilerlediler. Egwene ile Nynaeve itaat etmek üzere dönerken, Lord Agelmar'ın omuz başında, elinde gümüş bir kadehle bir uşak belirdi. Agelmar onu ağzını memnuniyetsizlikle büzerek aldı.

"Elimde bu kupayla, Anne, bugün ve her gün hoşça kalman dileğiyle..."

Bela'ya tırmanan Egwene, söyledikleri bundan başka bir şeyi duymadı. Kaba tüylü katıra bir şaplak atıp eteklerini toparladığında, tahtırevan çoktan açık kapılara yaklaşıyor, atları dizgin veya yönlendirme olmadan yürüyordu. Leane, asasını üzengisine dayamış, atını tahtırevanın yanında sürüyordu. Egwene ile Nynaeve, atlarını Aes Sedailerin geri kalan kısmıyla birlikte getirdiler.

Geçit resmine şehir sokaklarına dizilmiş kalabalıkların, davulcuların çıkardığı gümbürtü ve borazancıların gürültüsü arasında neredeyse boğulan tezahüratları eşlik etti. Sütunun başını Beyaz Alevli sancağı dalgalandıran Muhafızlar çekiyor, Aes Sedailerin etrafında at sürerek insan kitlesini uzak tutuyordu; göğüslerine Alev boyanmış okçular ve kargılı askerler düzenli saflar halinde onları izliyordu. Sütun, dolambaçlı bir güzergâh izleyerek kasabadan çıkıp yönünü güneye çevirirken trompetler sustu, ancak şehrin içinden gelen tezahürat sesleri hâlâ onları izliyordu. Ağaçlar ve tepeler Fal Dara'nın surları ve kulelerini gözden gizleyene dek Egwene pek çok kez arkaya göz attı.

Atını onun yanı sıra süren Nynaeve, başını iki yana salladı. "Rand idare edecektir. Yanında Lord Ingtar ile yirmi mızraklı var. Her halükârda, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. İkimizin de yapabileceği hiçbir şey yok." Moiraine'den yana bir bakış attı; Aes Sedai'nin şık beyaz kısrağı ile Lan'in uzun, kara aygırı bir tarafta tuhaf bir ikili oluşturuyordu. "Daha değil."

Sütun ilerlerken, batıya meyletti ve mesafeleri hızla katetmedi. Yarım zırh giymiş piyadeler bile Shienar tepeleri içinden hızla geçip de aynı tempoyu uzun zaman sürdüremezdi. Yine de ellerinden geldiğince hızlı ilerlemeye çalıştılar.

Kamplar her gece geç saatte kuruluyor, Amyrlin, içinde ancak ayakta durulabilecek, düz ve beyaz kubbelerden ibaret olan çadırları kurmaya güçbela yetecek ışık kalana dek, durmalarına izin vermiyordu. Aynı Ajah'tan gelen her Aes Sedai ikilisinin bir çadırı varken Amyrlin ile Vakanüvis'in kendilerine ait çadırları vardı. Moiraine kendi çadırını iki

Mavi kardeşiyle paylaşıyordu. Askerler kendi ordugâhlarında yerde uyurken, Muhafızlar da bağlı oldukları Aes Sedailerin çadırlarının yakınında, pelerinlerine sarınarak yatıyorlardı. Kızıl kardeşlerin paylaştığı çadır Muhafızların yokluğunda tuhaf bir biçimde yalnız görünürken, Yeşillerin çadırında neredeyse şenlikli bir hava vardı. İki Aes Sedai, çoğu zaman karanlık bastıktan sonra uzun süre yanlarında getirdikleri dört Muhafız'la sohbet ediyordu.

Lan bir defasında, Egwene'in Nynaeve ile paylaştığı çadıra gelerek Hikmet'i gecenin içinde biraz uzağa götürdü. Egwene, çadır kapağını yana çekerek onları izledi. Söylediklerini duyamadı, ancak Nynaeve sonunda bir öfke patlamasına kapıldıktan sonra azametli adımlarla dönüp battaniyelerine sarındı ve konuşmayı hepten reddetti. Yüzünü battaniyesinin köşesiyle gizlese de, Egwene, Nynaeve'in yanaklarının ıslak olduğunu düşündü. Lan gitmeden önce, uzun süre karanlıkta durup çadırı izledi. Bundan sonra tekrar gelmedi.

Moiraine yakınlarına gelmiyor, geçerken sadece başını sallayarak selam veriyordu. Uyanık olduğu saatleri Kızıl kardeşler dışındaki diğer Aes Sedailerle konuşarak, atla giderlerken onları tek tek kenara çekerek geçiriyor gibiydi. Amyrlin dinlenmek için çok az mola veriyor, verdiğinde de bunları kısa tutuyordu.

"Belki de artık bize ayıracak zamanı yoktur," diye gözlemini belirtti Egwene hüzünle. Moiraine, tanıdığı tek Aes Sedai'ydi. Belki de –bunu itiraf etmekten hoşlanmasa da– güvenebileceğinden emin olduğu tek Aes Sedai. "Bizi o buldu ve şimdi Tar Valon yolundayız. Herhalde artık onu meşgul eden başka şeyler var."

Nynaeve, alçak bir homurtu çıkardı. "Bizimle işinin bittiğine, ancak o öldüğü –ya da biz öldüğümüz– gün inanırım. Tilki gibi kurnazdır o." Diğer Aes Sedailer çadırlarına girdi. Fal Dara'nın dışında geçirdikleri ilk gece çadırın perdesi aralandığı ve aklaşan saçları, kara gözlerinde hafif dalgın bir bakış olan, toplu, dikdörtgen suratlı bir Aes Sedai eğilerek çadırlarına girince Egwene'in yüreği ağzına geldi. Kadın çadırın en yüksek noktasında asılı duran lambaya bir göz attı ve alev biraz daha yükseldi. Egwene bir şey hissettiğini, alev daha parlak bir hal alırken Aes Sedai'de bir şey görür gibi olduğunu düşündü. Moiraine ona bir gün –daha fazla eğitim aldığında– başka bir kadının yönlendirişini *görebileceğini* ve hiçbir şey yapmasa bile yönlendirebilen bir kadını diğerlerinden ayırt edebileceğini söylemişti.

“Benim adım Verin Mathwin,” dedi kadın gülümseyerek. “Siz de Egwene al’Vere ile Nynaeve al’Maera’sınız. Bir zamanlar Manetheren olan İki Nehir’den. Oraların halkı kudretli bir kana sahiptir.”

Ayağa kalkan Egwene ile Nynaeve bakıştılar.

“Amyrlin Makamı’nın huzuruna mı çağrılıyoruz?” diye sordu Egwene. Verin güldü. Aes Sedai’nin burnunda bir mürekkep lekesi vardı. “Ah, hayır, hayır. Amyrlin’in daha çömez bile olmayan iki kadından çok daha önemli işleri var. Gerçi, asla bilemezsin. İkiniz de hatırı sayılır bir potansiyele sahipsiniz, özellikle de sen, Nynaeve. Bir gün...” Durarak burnunu tam mürekkep lekesinin üzerinden parmağıyla ovaladı. “Ama bugün o gün değil. Sana bir ders vermeye geldim, Egwene. Korkarım, gerekenden öteye ilerledin.”

Egwene gerginlikle Nynaeve’e baktı. “Ben ne yaptım? Farkında olduğum bir şey yoktu.”

“Ah, yanlış bir şey değil. Tam olarak değil. Belki biraz tehlikeli, ama tam olarak yanlış sayılmaz.” Verin, kendisini çadır beziyle kaplı zemine bırakarak bağdaş kurdu. “İkiniz de oturun. Oturun. Boynumu uzatmaya niyetim yok.” Rahat bir konuma gelene kadar yer değiştirdi. “Oturun.”

Egwene, Aes Sedai’nin karşısına bağdaş kurarak oturdu ve Nynaeve’e bakmamak için elinden geleni yaptı. *Suçlu olduğumu öğrenene kadar suçlu görünmeye gerek yok. Belki o zaman bile.* “Yaptığım, hem tehlikeli olan, hem de tam olarak yanlış olmayan şey nedir?”

“Eh, Güç’ü yönlendiriyordun, çocuğum.”

Egwene, ağzı açık bakakalmak dışında bir şey yapamadı. Nynaeve, “Bu gülünç. Bunun için değilse Tar Valon’a neden gidiyoruz ki?” diye patladı.

“Moiraine... demek istediğim... Moiraine bana ders veriyordu,” demeyi başardı Egwene.

Verin, sessiz olmaları için elini kaldırdı ve ikisi de sustular. Unutkan bir hali olabilirdi, ama yine de bir Aes Sedai’ydi. “Çocuğum, Aes Sedailerin bizden biri olmak istediğini söyleyen her kıza nasıl yönlendirildiğini öğrettiğini mi sanıyorsun? Eh, sen herhangi bir kız değilsin sanırım, ama yine de...” Başını ciddiyetle iki yana salladı.

“O halde bunu neden yaptı?” diye sordu Nynaeve. Kendisine hiç ders verilmemişti ve Egwene bunun Nynaeve’in içine dert olup olmadığından hâlâ emin değildi.

“Çünkü Egwene daha önce yönlendirmişti,” dedi Verin sabırla.

“Ben... ben de öyle.” Nynaeve bundan pek mutlu değil gibiydi.

“Senin koşulların farklı, çocuğum. Hâlâ hayatta olman, çeşitli buhranlara dayandığını ve bunu tek başına başardığını gösteriyor. Herhalde ne kadar şanslı olduğunu biliyorsundur. Senin yaptığım yapmak zorunda kalan her dört kadından sadece biri sağ kalır. Elbette, yabanıllar.” Verin yüzünü buruşturdu. “Affet beni, ancak Beyaz Kule’deki bizler herhangi bir eğitim almaksızın kaba bir denetim –rastlantısal ve senin durumundaki gibi denetim olarak adlandırılmaya ancak yetecek ölçüde, ama yine bir nevi denetim– geliştirmiş kadınlara bu adı veririz. Yabanılların güçlüklerle karşılaştığı doğrudur. Neredeyse her defasında kendilerini yaptıkları şeyin ne olduğunu anlamaktan alıkoyan duvarlar inşa etmişlerdir ve bu duvarlar bilinçli denetimin önüne geçer. Bu duvarların inşa edilecek ne kadar çok zamanı olmuşsa, onları yıkmak o kadar zor olur, ancak yıkılabilirlerse- eh, gelmiş geçmiş en mahir kardeşlerimizden bazıları yabanıldı.”

Nynaeve, sinirli bir tavırla yer değiştirdi ve çıkıp gitmeyi düşünüyormuşçasına girişe baktı.

“Bütün bunların benimle nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum,” dedi Egwene.

Verin, ona nereden geldiğini merak edermiş gibi bakarak gözlerini kırpıştırdı. “Seninle mi? Eh, hiçbir ilgisi yok. Aes Sedai olmak isteyen kızların çoğu –senin gibi tohumu içinde taşıyan kızların çoğu bile– bundan korkar. Kule’ye ulaştıktan sonra, ne yapılacağını ve nasıl yapılacağını öğrendikten sonra bile aylar boyunca adım adım bir kardeş tarafından veya Kabuledilmişlerden birince yol gösterilmesi gerekir. Ama sen öyle değilsin. Moiraine’in bana anlattıklarına bakılırsa, sen, yapabildiğini öğrendiğin an balıklama atlamış, karanlığın içinde yolunu, bir sonraki adımında dipsiz bir kuyuya düşüp düşmeyeceğini düşünmeden el yordamıyla aramışsın. Ah! Senin gibi başkaları da olmuştu, benzersiz değilsin. Moiraine de bunlardan biriydi. Yaptığını öğrenir öğrenmez seni eğitmekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Moiraine bütün bunları sana hiç açıklamadı mı?”

“Asla.” Egwene, sesinin bu kadar soluksuz çıkmasından rahatsız oldu. “İlgilenmesi gereken... başka meseleler vardı.” Nynaeve, alçak sesle bir homurtu koyuverdi.

“Eh, Moiraine asla insanlara bilmeleri gerekmeyen şeyleri söylemekten yana olmamıştır. Bilmek hiçbir gerçek amaca hizmet etmez, ama ona baktığında, bilmemek de öyle. Bense her zaman bilmeyi bilmemeye yeğlerim.”

“Var mı? Bir kuyu, yani?”

“Buraya kadar olmadığı belli,” dedi Verin başını yana eğerek. “Ama ya sonraki adım?” Omuzlarını silkti. “Görüyorsun ya, çocuğum, Gerçek Kaynak’a dokunmaya ne kadar *uğraşırsan,* bunu yapmak o kadar kolaylaşır. Veya *saidar*’a dokunabilirsin de, ancak Tek Güç’ün içinden akıp geçtiğini hissederken bile, onunla hiçbir şey yapamadığını görürsün. Ya da bir şey yaparsın ve bu aklında olandan bambaşka bir şey olur. Tehlike buradadır. Genellikle, rehberlik ve eğitim –ve de kızın kendisini yavaşlatan korkusu– sayesinde, Kaynak’a dokunma yetisiyle Tek Güç’ü kullanma yetisi, kızın yaptığı şeyleri kontrol etme yetisiyle bir araya gelir. Fakat sen, etrafta sana yaptığın şeyleri nasıl denetleyeceğine dair bir şey öğretebilecek kimse olmadan yönlendirmeye başladın. Fazla ilerlemediğini düşündüğünü biliyorum, ilerlemedin de zaten, ama sen diğer taraftan koşarak inmeyi veya yürümeyi hiç öğrenmeden kendi kendisine tepelere koşarak tırmanmayı öğrenen biri gibisin –en azından zaman zaman. Geri kalanını öğrenmezsen er ya da geç yere kapaklanacaksın. Bak şimdi, o zavallı adamlardan biri yönlendirmeye başladığı zaman olanlardan bahsetmiyorum –aklını kaçırmazsın, seni eğitecek ve sana rehberlik edecek kardeşlerin olduğu sürece ölmezsin– ama kazayla, asla aklında olmadan neler yapabilirsin kim bilir?” Bir an dalgınlık Verin’in gözlerinden uzaklaşmıştı. Bir an, Aes Sedai’nin bakışları, Egwene’den Nynaeve’e Amyrlin’inkiler kadar keskince geçer gibi oldu. “Yaradılıştan gelen yeteneklerin güçlü, çocuğum, daha da güçlenecek. Kendine, başka birine veya çok sayıda insana zarar vermeden önce, bunları kontrol etmeyi öğrenmen gerekiyor. Moiraine’in sana öğretmekte olduğu şey buydu. Bu gece sana yardım edeceğim ve seni Sheriam’ın mahir ellerine bırakana kadar kardeşlerimizden birinin her gece sana yardım edeceği konu bu. Sheriam, Çömezler Sorumlusu’dur.

Egwene, *Rand konusunu biliyor olabilir mi? Bu mümkün değil. Bundan şüphe dahi duysaydı Fal Dara’dan ayrılmasına azla izin vermezdi,* diye düşündü. Ama gördüğü şeyi hayal etmediğinden emin değildi. “Teşekkür ederim, Verin Sedai. Deneyeceğim.”

Nynaeve, zarif bir hareketle ayağa kalktı. “Ben gidip ateşin yanında oturayım da baş başa kalın.”

“Kalsan iyi olur,” dedi Verin. “Sana faydası olabilir. Moiraine’in bana söylediklerine bakılırsa, senin Kabuledilmişler arasına yükselmen için az bir eğitim yeterli olacakmış.”

Nynaeve, başını kararlılıkla iki yana sallamadan önce, sadece bir an tereddüt etti. “Teklifin için teşekkür ederim, ama Tar Valon’a ulaşana kadar

bekleyebilirim. Egwene, bana ihtiyacın olursa-”

“Her ölçüye göre,” diye sözünü kesti Verin, “sen yetişkin bir kadınsın, Nynaeve. Genellikle bir çömez ne kadar genç olursa, o kadar başarılı olur. Bunun eğitimle bir ilgisi yok, bunun nedeni, bir çömezin kendisine söylenenleri hiç sorgulamadan yerine getirmesidir. Ancak asıl eğitim, bir noktaya vardıktan sonra işe yarar –o zaman yanlış bir yerdeki bir duraklama veya yapman söylenenlerden duyulan kuşku, trajik sonuçlara yol açabilir– ama her zaman disiplin doğrultusunda hareket etmek daha iyidir. Öte yandan Kabuledilmişlerin meseleleri sorgulaması, hangi soruları ve ne zaman soracaklarını bilmeleri beklenir. Sen hangisini yeğlerdin?”

Nynaeve’in eteğini tutan elleri daha da sıkıldı ve kaşlarını çatarak tekrar çadır kapısına baktı. Sonunda şöyle bir başını salladı ve tekrar yere oturdu. “Galiba kalsam iyi olacak,” dedi.

“İyi,” dedi Verin. “Şimdi. Bu kısmı sen zaten biliyorsun Egwene, ancak Nynaeve için size adım adım rehberlik edeceğim. Zamanla bu sizin için bir alışkanlık halini alacaktır –hepsini çabucak, daha düşünmeye fırsat bulamadan yapacaksınız– ama şimdi en iyisi yavaş hareket etmek. Lütfen gözlerinizi kapatın. Dikkatinizi dağıtacak bir şey olmazsa başlangıçta gerçekten daha iyi ilerlersiniz.” Egwene gözlerini kapadı. Bir duraklama oldu. “Nynaeve,” dedi Verin, “lütfen gözlerini kapat. Gerçekten daha iyi ilerleyeceksin.” Bir duraklama daha. “Sağ ol, çocuğum. Şimdi, kendinizi vermeniz gerek. Zihninizi düşüncelerden arındırın. Aklınızda tek bir şey var. Bir çiçeğin tomurcuğu. Sadece o. Sadece tomurcuk. Onu her ayrıntısıyla görebiliyorsunuz. Kokusunu alabiliyorsunuz. Onu hissedebiliyorsunuz. Her yapraktaki her damarı, her taç yaprağındaki her kıvrımı. Özsuyunun nabız gibi atışını hissedebiliyorsunuz. Onu hissedin. Onu bilin. O olun. Sizinle tomurcuk aynı şey. Birsiniz. Siz tomurcuksunuz.”

Sesi hipnotize edici yeknesak bir tonda uzayıp gitti, fakat Egwene artık onu gerçekten duymuyordu; bu alıştırmayı daha önce Moiraine’le yapmıştı. Yavaştı, fakat Moiraine alıştırma yaptıkça daha çabuk geleceğini söylemişti. Kendi içinde, al yaprakları sıkı sıkı kapalı bir gül goncasıydı. Ancak aniden başka bir şey ortaya çıktı. Işık. Çiçeğin taç yapraklarına bastıran ışık. Taç yaprakları yavaş yavaş açılarak ışığa doğru döndüler, ışığı emdiler. Gül ile ışık bir oldu. Egwene ile ışık bir oldu. Ufacık bir sızıntının kendi içine işlediğini hissedebiliyordu. Daha fazlasını almak için uzandı, kendini zorladı...

Bir anda, gül de ışık da gitmişti. Moiraine bunun zorla olmayacağını da söylemişti. İçini çekerek gözlerini açtı. Nynaeve'in yüzünde sert bir bakış vardı. Verin ise her zamanki kadar sakindi.

"Bunu *zorla* olduramazsın," diyordu Aes Sedai. "Olmasına *izin vermen* gerekiyor. Kontrol etmeden önce Güç'e teslim olman gerekir."

"Bu tam bir ahmaklık," diye mırıldandı Nynaeve. "Kendimi çiçek gibi hissetmiyorum. Kendimi hissetsem hissetsem, karadiken çalısı gibi hissediyorum. Sanırım ateşin yanında beklesem iyi olacak."

"Nasıl istersen," dedi Verin. "Çömezlerin basit işler yaptığından bahsetmiş miydim? Bulaşıkları yıkar, yerleri siler, çamaşır yıkar, yemek servisi ve buna benzer her türlü işi yaparlar. Bence bu konuda hizmetkârlar çok daha iyi bir iş çıkarır, ancak bu gibi emeklerin karakter gelişimine yardımcı olduğuna yaygın olarak inanılır. Ah, demek kalıyorsun? İyi. Eh, çocuğum, unutma ki, bir karadiken çalısı bile zaman zaman dikenlerinin arasında beyaz, güzelim çiçekler açar. Teker teker deneyeceğiz. Şimdi, en baştan alalım, Egwene. Gözlerini kapat."

Verin gitmeden önce birkaç defa Egwene Güç'ün içinden aktığını hissetti, ama hiçbirinde fazla güçlü değildi ve yapabildiği en fazla şey havada çadır kapağını hafifçe kımıldatan bir esinti çıkarmaktı. Hapşırığın bile bundan fazlasını yapabileceğinden emindi. Moiraine'le çalışırken daha başarılı olurdu; hiç değilse bazen. Ona öğretme işini yapanın Moiraine olmasını diliyordu.

Nynaeve, ufak bir parıltı olsun hissetmediğini söylüyordu. Sonuna geldiğinde gözleri öyle kararlı, ağzı o kadar gergindi ki, Egwene, onun Verin'i mahremiyetine tecavüz eden bir köylü kadını gibi azarlamak üzere olduğundan korktu. Fakat Verin ona bu defa Egwene'siz gözlerini kapatmasını söyledi.

Egwene oturmuş, esnemelerinin arasında diğer kadınları izliyordu. Gece saat ilerlemiş, çoğunlukla uykuya daldığı saati hayli geçmişti. Nynaeve'in yüzü bir haftalık ölü gibiydi; gözlerini, hiç açmamaya niyetliymiş gibi sıkı sıkı kapamış, boğumları beyaz kesmiş yumruklarını kucağına almıştı. Egwene Hikmet'in öfkesinin boşalmamasını ümit etti, üstelik de bu kadar zaman dayandıktan sonra.

"İçinden aktığını hisset," diyordu Verin. Sesi değişmedi, ancak aniden gözlerinde bir parıltı belirdi. "Akışı hisset. Güç'ü hisset. Bir meltem gibi, havadaki usul bir esinti gibi ak." Egwene, oturduğu yerde doğruldu. İçinden

Güç'ün aktığını hissettiği zamanlarda, Verin ona böyle yol göstermişti. "Usul bir meltem, havada ufacık bir kımıldanma. Usul."

Aniden üst üste yığılmış battaniyeler, çıra gibi alev aldı.

Nynaeve haykırarak gözlerini açtı. Egwene, bağırıp bağırmadığından emin değildi. Tek bildiği, ayağa fırlamış, yanan battaniyeleri çadırı ateşe vermeden önce tekmeleyerek dışarı çıkarmaya çalıştığıydı. İkinci bir tekme atmayı beceremeden alevler kaybolarak yerini kömürleşmiş bir kütleden yükselen ince bir dumana ve yanık yün kokusuna bıraktı.

"Eh," dedi Verin. "Eh. Yangın söndürmek zorunda kalmayı beklemiyordum. Bayılma bakalım, çocuğum. Zararı yok. Ben hallettim."

"Ben-ben kızmıştım." Nynaeve kanı çekilmiş yüzündeki titreyen dudaklarının arasından konuşuyordu. "Seni bir meltemden bahsederken, bana ne yapacağımı söylerken duydum ve ateş aniden kafamda belirdi. Ben-ben bir şeyi yakmak istememiştim. Kafamdaki ufacık bir ateşti sadece." Ürperdi.

"Bu haliyle de ufak bir ateşti galiba." Verin, Nynaeve'in yüzündeki bir bakışla kaybolan bir kahkaha attı. "Sen iyi misin, çocuğum? Hastaysan, ben..." Nynaeve başını iki yana sallayınca, Verin başıyla onayladı. "İhtiyacınız olan şey dinlenmek. İkinizin de. Sizi çok ağır çalıştırdım. Dinlenmeniz gerekiyor. Amyrlin, ilk ışıktan önce hepimizi kaldırıp yola düşürecek." Ayağa kalkarak ayak parmağıyla kömür olmuş battaniyelere dokundu. "Size yeni battaniyeler getirmelerini söyleyeceğim. Umarım bir ikinize de kontrolün ne kadar önemli olduğunu göstermiştir. Aklınızda olanı yapmayı öğrenmeniz gerek, başka hiçbir şeyi değil. Başka birine zarar vermenin yanı sıra, Güç'ten güvenli bir biçimde idare edebileceğiniz kadarından –ve henüz pek fazlasını idare edemezsiniz, ancak zamanla artacaktır– fazlasını çekerseniz, kendinizi yok edebilirsiniz. Ölebilirsiniz. Ya da kendinizi tüketip sahip olduğunuz yeteneği de yok edebilirsiniz." Onlara bıçak sırtında yürüdüklerini söylememiş gibi, neşeyle, "İyi geceler," diye ekledi. Bunu söyledikten sonra da gitti.

Egwene, kollarını Nynaeve'e sardı ve onu sıkı sıkı kucakladı. "Zararı yok, Nynaeve. Korkmaya hiç gerek yok. Kontrol etmeyi öğrendiğinde-"

Nynaeve çatlak sesle bir kahkaha attı. "Korkuyor değilim." Tüten battaniyelere yan bir bakış attı ve gözlerini kaçırdı. "Beni korkutmak için ufak bir yangından fazlası gerekir." Ama battaniyelere, bir Muhafız onları almaya ve yenilerini bırakmaya geldiğinde bile bakmadı.

Verin, söylediği gibi, tekrar gelmedi. Gerçekten de güneye ve batıya doğru yolculuklarına günbegün piyadelerin yürüme hızı elverdiğince devam ederlerken, Verin, Emond Meydanı'ndan gelen iki kadınla Aes Sedailerin geri kalanlarından fazla ilgilenmedi. Aes Sedailer tam olarak hasmane değil, akılları başka şeylerle meşgulmüş gibi, mesafeli ve soğuktular. Onların soğuklukları, Egwene'in huzursuzluğunu artırıyor ve çocukken duyduğu tüm hikâyeleri geri getiriyordu.

Annesi ona her zaman Aes Sedailer hakkındaki hikâyelerin bir sürü ahmak adamın uydurduğu saçmalıklardan ibaret olduğunu söylerdi, ama ne annesi ne de Emond Meydanı'ndaki kadınlardan biri, Moiraine'in oraya gelmesinden önce bir Aes Sedai'yle tanışmamıştı. Kendisi de Moiraine'le hayli zaman geçirmişti ve Moiraine onun için tüm Aes Sedailerin öykülerdeki gibi olmadığının kanıtıydı. Soğuk entrikacılar ve merhametsiz yok ediciler. Dünyayı Kıranlar. Artık hiç değilse bunların –Dünyayı Kıranlar'ın–, Efsaneler Çağı'nda böyle bir şey var olduğu zamanki erkek Aes Sedailer olduğunu bilse de, bunun pek yardımı olmuyordu. Bütün Aes Sedailer öykülerdeki gibi değildi, ama hangileri öyleydi ve kaç tanesi?

Her gece çadıra gelen Aes Sedailer, o kadar karışıktı ki, düşüncelerini açıklığa kavuşturmak yönünde hiçbir yararları olmuyordu. Alviarin, yün ve tütün satın almaya gelmiş bir tacir kadar soğuk ve ciddiydi. Nynaeve'in de dersin bir parçası olmasına şaşıyor, ancak bunu kabulleniyordu, eleştirileri keskin olsa da, her zaman yeniden denemeye hazırdı. Alanna Mosvani gülüyor ve öğretmeye ne kadar zaman harcıyorsa, bir o kadarını da dünyadan ve erkeklerden bahsederek harcıyordu. Ancak Alanna; Rand, Perrin ve Mat'e, Egwene'i rahatsız edecek kadar fazla ilgi gösteriyordu. Özellikle de Rand'a. En kötüsü de aralarında şalını takan tek kişi olan Liandrin'di; diğerlerinin hepsi de Fal Dara'dan ayrılmadan önce şallarını kaldırmıştı. Liandrin şalının kızıl saçağıyla oynayarak oturuyor ve çok az şey, üstelik gönülsüzce öğretiyordu. Egwene ve Nynaeve'i bir suçla itham edilmişler gibi sorguluyordu ve soruları hep üç delikanlı hakkında oluyordu. Nynaeve onu dışarı atana kadar bunu sürdürdü –Egwene Nynaeve'in bunu neden yaptığından emin değildi– ve o zaman da bir uyarıda bulunarak gitti.

"Kendinize dikkat edin, kızlarım. Artık köyünüzde değilsiniz. Parmaklarınızı uzattığınız yerlerde artık sizi ısıracak şeyler var."

Sütun en sonunda, Shienar ile Arafel'in arasındaki sınır boyunca akıp Erinin Nehri'ne karışan Mora'nın kıyısındaki Medo köyüne vardı.

Egwene, Rand'ı rüyasında görmeye, onun hakkında ve o ile diğerlerinin Valere Borusu'nun peşinden Afet'e gitmek zorunda kalıp kalmadıkları konusunda endişelenmeye başlamasının nedeninin Aes Sedai'nin Rand hakkında sorduğu sorular olduğundan emindi. Rüyalar her zaman kötüydü, ama başta alışılagelmiş türden kâbuslardan ibarettiler. Gece çöktüğünde Medo'ya varmışlar, ancak düşlerin rengi değişmişti.

"Affedersin, Aes Sedai," diye sordu Egwene ürkekçe, "ama Moiraine Sedai'yi gördün mü?" Narin yapılı Aes Sedai elini sallayarak onu savuşturdu ve meşalelerle aydınlatılmış, kalabalık caddede aceleyle ilerlemeyi sürdürerek birisine atına dikkat etmesi için seslendi. Şalı üzerinde olmamasına rağmen kadın sarı Ajah'tandı. Egwene, kadın hakkında bundan başka bir şey bilmiyordu, adını bile.

Medo ufak bir köydü –gerçi Egwene, "ufak bir köy" olarak gördüğü yerin Emond Meydanı kadar büyük olduğunu fark ederek hayrete düştü– ve halihazırda sakinlerinden çok yabancının istilası altındaydı. Dar sokakları atlar ve insanlar doldurmuş, yanlarından ne zaman bir Aes Sedai onlar görmeden aceleyle geçse, diz çöken köylülerin yanından birbirlerini iterek rıhtıma gidiyorlardı. Her şeyin üzerine meşalelerin keskin aydınlığı düşüyordu. İki dok, Mora Nehri'ne taştan birer parmak gibi uzanmıştı ve ikisinde de birer çift ufak, çift serenli gemi vardı. Ortada atlar bumbalar, urganlar ve göbeklerinin altına serilmiş çadır bezi yardımıyla gemilere bindiriliyordu. Ay ışığıyla yol yol ışıyan nehre doluşmuş –yüksek kenarlı ve tıknaz, serenlerinin üzerinde fanuslu fenerler olan– diğer gemiler önceden yüklenmişti veya yüklenmek için sıralarını bekliyorlardı. Kayıklar, okçuları ve kargılı askerleri taşıyor, adamların dimdik duran kargıları, kayıkların suda yüzen dev dikensırtlılara benzemelerine yol açıyordu.

Egwene Anaiya'yı soldaki güvertede yüklemeye nezaret ederken ve yeterince çabuk hareket etmeyenlerin başına bela olurken buldu. Egwene'e daha önce iki kelimeden fazlasını etmemiş olmasına rağmen, Anaiya diğerlerinden farklı, evindeki kadınlardan biri gibiydi. Egwene onu mutfağında yemek pişirirken hayal edebiliyordu; diğerlerinin hiçbirini böyle görememesine rağmen. "Anaiya Sedai, Moiraine Sedai'yi gördün mü? Onunla konuşman gerekiyor."

Aes Sedai, yüzünü dalgınca çatarak etrafına bakındı. "Ne? Ah, sen misin, çocuğum. Moiraine gitti. Arkadaşın Nynaeve de çoktan *Nehir Kraliçesi*'ne bindi. Onu bizzat bir tekneye sepetlemek zorunda kaldım, sensiz gitmeyeceğim diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Işık adına, amma

mücadeleydi! Sen de gemiye binsen iyi olacak. *Nehir Kraliçesi*'ne giden bir kayık bul. İkiniz Amyrlin Makamı'yla birlikte yolculuk edeceğinizden, gemiye çıktığınızda davranışlarınıza dikkat edin. Rezalet veya sinir krizi olmasın."

"Moiraine Sedai'nin gemisi hangisi?"

"Moiraine bir gemide değil, kızım. İki gün önce gitti ve Amyrlin bu yüzden telaş içinde." Anaiya yüzünü buruşturup başını iki yana salladı, ancak dikkati hâlâ büyük ölçüde işçilerdeydi. "Önce Moiraine, Lan ile birlikte sırra kadem basıyor, onun hemen ardından Liandrin, onun peşinden de Verin ortadan kayboluyor, hiçbiri de kimseye tek kelime etmemiş üstelik. Verin Muhafızını bile almamış; Tomas onun için endişelenmekten tırnaklarını yiyip bitirecek." Aes Sedai gökyüzüne baktı. Büyüyen ay önünü kapatan bulutların arasından şavkını saçıyordu. "Yine rüzgârı çağırmak zorunda kalacağız ve Amyrlin bundan da memnun olmayacak. Bir saate kadar Tar Valon yoluna çıkmamızı istediğini ve hiçbir gecikmeye tahammülü olmadığını söylüyor. Onları bir sonraki görüşünde, Moiraine, Liandrin veya Verin'in yerinde olmak istemezdim. Keşke tekrar çömez olsaydık, diyecekler. Neden, çocuğum, mesele nedir?"

Egwene derin bir nefes aldı. *Moiraine gitmiş mi? Birine, bana gülmeyecek birine anlatmam gerek.* Anaiya'yı, Emond Meydanı'nda, kızının sorunlarını dinlerken hayal etti; kadın resme uyuyordu. "Anaiya Sedai, Rand'ın başı dertte."

Anaiya, sorgularcasına ona baktı. "Köyünden gelen o uzun boylu çocuk mu? Onu şimdiden özlemeye mi başladın? Eh, başı dertteyse de buna şaşmam. Onun yaşındaki genç adamlar çoğunlukla öyledir. Gerçi başı beladaymış gibi duran diğeriydi –adı Mat miydi? Pekâlâ, çocuğum, niyetim seninle alay etmek veya işi hafife almak değil. Onunla Lord Ingtar'ın bu zamana kadar Boru'yu geri almış ve Fal Dara'ya dönmüş olması gerekir. Yok bulamadılarsa onun peşinden Afet'in içine girmeleri gerekir. Bu konuda yapacak hiçbir şey yok."

"Ben-ben onların Afet'te veya Fal Dara'da olduklarını sanmıyorum. Bir rüya gördüm." Bunu yarı kafa tutarak söylemişti. Söylediğinde kulağa aptalca geliyordu, ama düşü öyle gerçek gibiydi ki. Kâbustu, doğru, ama gerçekti. Önce yüzünde bir maske, gözlerinin yerinde de ateş olan bir adam vardı. Maskeye rağmen adamın kendisini gördüğüne şaşırdığını düşünmüştü. Adamın bakışı onu öyle korkutmuştu ki, titremekten kemikleri kırılacak sanmıştı, ama adam aniden ortadan kaybolmuş ve Rand'ı bir

pelerine sarınmış, yerde uyurken görmüştü. Bir kadın başında duruyor, ona bakıyordu. Kadının yüzü gölgedeydi, ama gözleri ay gibi parlıyordu ve Egwene onun kötü olduğunu anlamıştı. Sonra bir ışık çakmış ve ikisi birden ortadan kaybolmuştu. İkisi birden. Ve hepsinin ardında, neredeyse apayrı bir şey gibi, bir tehlike hissi vardı, sanki bir kapan, pek çok dişi olan bir kapan, her şeyden habersiz bir kuzunun üzerinde kapanmak üzereydi. Zaman yavaşlamış gibi, demirden dişlerin birbirine yaklaştığını görebiliyordu. Her düşte olduğu gibi, uyandığında bu da canlılığını yitirmemişti. Ve tehlike ona o kadar güçlü geliyordu ki, hâlâ omzunun ardına bakmak istiyordu –ancak her nasılsa, tehlikenin kendisine değil, Rand'a yönelik olduğunu biliyordu.

Kadının Moiraine olup olmadığını merak etti ve bu düşünce için kendini payladı. Liandrin bu role daha uygundu. Ya da belki Alanna; o da Rand'la ilgilenmişti.

Anaiya'ya söylemeye cesaret edemiyordu. Resmi bir tavırla, "Anaiya Sedai, kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama o tehlikede. Büyük bir tehlike. Biliyorum. Bunu hissettim. Hâlâ da hissedebiliyorum."

Anaiya'nın yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Eh, şimdi," dedi usulca, "bu olasılığı kimsenin aklına getirmediğinden adım gibi eminim. Bir Düşgören olabilirsin. Ufak bir olasılık, çocuğum, ama... Aramızdan böyle biri –ah– dört ya da beş yüzyıldır çıkmadı. Düşgörmek de Kehanet'le bağlantılıdır. Gerçekten Düşgörebiliyorsan, belki Kehanet'te de bulunabilirsin. Bu Kızılların canını iyice sıkacaktır. Elbette, sadece geç yatmaktan, soğuk yemekten ve Fal Dara'dan ayrılalı beridir bunca zorlu bir yolculuk yapmamızdan kaynaklanan, alelade bir kâbus da olabilir. Senin genç adamını özlemenden de kaynaklanıyor olabilir. Bu çok daha büyük bir olasılık. Evet, evet, çocuğum, anladım. Sen onun için endişeleniyorsun. Rüyan, ne tür bir tehlikenin söz konusu olduğunu gösterdi mi?"

Egwene başını iki yana salladı. "Öylece ortadan kayboldu, ben de tehlike hissettim. Ve kötülük. O daha kaybolmadan bile hissetmiştim." Ürperdi ve ellerini ovuşturdu. "Hâlâ hissedebiliyorum."

"Eh, *Nehir Kraliçesi*'nde, bu konuyu uzun uzadıya konuşuruz. Sen gerçekten bir Düşgören isen, senin Moiraine'in burada olup vermesi gereken eğitimi... Hey, sen, oradaki!" Aes Sedai aniden haykırınca Egwene yerinde zıpladı. Az önce bir şarap fıçısının üzerine oturmuş olan bir adam da zıpladı. "Bu, üzerine oturup dinlenmek değil, gemiye yüklemek için! Gemide konuşuruz, çocuğum! Hayır, seni ahmak! Kendi başına

taşıyamazsın! Kendini sakatlamak mı istiyorsun?” Anaiya, geniş adımlarla rıhtıma giderek bahtsız köylüleri Egwene’in yapabileceğini tahmin etmediği kadar haşin bir biçimde haşladı.

Egwene karanlığın içine, güneye doğru baktı. Orada, bir yerdeydi. Fal Dara’da ya da Afet’te değildi. Egwene bundan emindi. *Dayan, seni yün kafalı ahmak. Seni bu işten kurtaramadan ölecek olursan diri diri derini yüzerim.* Tar Valon’a giderken onu herhangi bir şeyden nasıl kurtarabileceğini kendine sormak aklına gelmedi.

Pelerinine sıkı sıkı sarılarak *Nehir Kraliçesi*’ne giden bir kayık bulmaya çalıştı.

13
Taştan Taşa

Doğan güneşin ışığı Rand'ı uyandırdı ve düş görüp görmediğini merak etti. Yavaşça doğrulup oturarak çevresine baktı. Her şey ya da neredeyse her şey değişmişti. Güneş ile gökyüzü, solgun ve neredeyse bulutsuz da olsa, görmeyi beklediği gibiydi. Loial ile Hurin hâlâ iki tarafında pelerinlerine sarınmış uyuyor, atlarıysa hâlâ birkaç adım ötede dolanıyordu, ama diğer herkes gitmişti. Askerler, atlar, arkadaşları, herkes ve her şey gitmişti.

Oyuğun kendisi de değişmişti ve artık kenarında değil, tam ortasındaydılar. Rand'ın başının dibinde gri, taştan bir silindir vardı, üç karış yüksekliğinde ve tam bir adım genişliğindeydi ve bilmediği bir dilde, yüzlerce, belki de binlerce, derine kazılmış şema ve işaretle kaplıydı. Oyuğun tabanı, yer kadar düzgün, neredeyse ışıltılar saçacak kadar parlatılmış beyaz taşlarla kaplıydı. Farklı renkte taşlardan yapılmış halkalar halinde basamaklar kenara çıkıyordu. Ve kenardaki ağaçlar, içlerinden bir yangın fırtınası geçmiş gibi kararmış ve bükülmüştü. Her şey, olması gerekenden daha solgun, güneş gibi, sislerin içinden görülüyormuş gibi daha silik görünüyordu. Ancak ortada hiç sis yoktu. Gerçek anlamıyla katı görünen, yalnızca üçü ve atlardı. Ama altındaki taşa dokunduğunda, yeterince katı geldi.

Uzanıp Loial ile Hurin'e dokundu. “Uyanın! Uyanın da bana rüya gördüğümü söyleyin. Lütfen, uyanın!”

Hurin irkilerek uyandıktan sonra, ayağa fırladı; ardından ağzı açıldı ve iri, yuvarlak gözleri irileşti. “Neredeyiz biz? Ne oldu? Herkes nerede? Neredeyiz, Lord Rand?” Ellerini ovuşturarak dizlerinin üzerine çöktü, ama gözleri hâlâ etrafta dolanıyordu. “Ne oldu?”

“Bilmiyorum,” dedi Rand ağır ağır. “Bunun bir rüya olmasını ümit etmiştim, ama... Belki bir rüyadır.” Rüya olmayan rüyalarla yaşadığı deneyimler, ne yinelemek, ne de hatırlamak istediği deneyimle olmuştu. Dikkatle ayağa kalktı. Her şey olduğu gibi kaldı.

“Sanmıyorum,” dedi Loial. Sütunu inceliyordu ve mutlu görünmüyordu. Uzun kaşları yanaklarına kadar sarkmıştı ve tüylü kulakları sünmüş gibiydi. “Bunun, dün gece yanında yattığımız taş olabileceğini düşünüyorum. Artık ne olduğunu anladım, sanırım.” İlk defa bir şeyi bilmekten dolayı mutsuz olmuş gibiydi.

“Bu...” *Hayır.* Bunun aynı taş olması, etrafında görebildiklerinden, Mat, Perrin ile Shienarlıların gitmiş, her şeyin değişmiş olmasından daha çılgınca değildi. *Kaçtığımı sanmıştım, ama yine başladı ve artık çılgın diye bir şey kalmadı. Ben çıldırmış olmadığım sürece.* Loial ve Hurin’e baktı. O çıldırmış gibi davranmıyorlardı; onlar da aynı şeyleri görüyorlardı. Basamaklardaki bir şey gözüne takıldı, maviyle başlayıp kırmızıya kadar giden yedi farklı renk. “Her Ajah için bir tane,” dedi.

“Hayır, Lord Rand,” diye inledi Hurin. “Hayır. Aes Sedailer bunu bize yapmazdı. Yapmazdı! Ben Işık’ta yürüyorum.”

“Hepimiz öyle, Hurin,” dedi Rand. “Aes Sedailer sana zarar vermezdi.” *Ayaklarına dolaşmadığın sürece.* Bu bir şekilde Moiraine’in elinden çıkmış olabilir miydi? “Loial, taşın ne olduğunu biliyorum, dedin. Nedir?”

“Galiba biliyorum, dedim, Rand. Eski bir kitaptan bir parça vardı, sadece birkaç sayfaydı, ama sayfalardan birinde bu Taş’ı” –Taş deme şeklinde önem belirten belirgin bir farklılık vardı– “ya da buna çok benzeyen bir başkasını gösteren bir çizim vardı. Altında da, ‘Taş’tan Taş’a uzanır ‘eğer’ çizgileri, olabilecek dünyaların arasında,’ diyordu.”

“Bunun anlamı nedir, Loial? Hiç mantıklı değil.”

Ogier, koca başını hüzünle iki yana salladı. “Sadece birkaç sayfa vardı. Bir kısmında, Efsaneler Çağı’ndaki Aes Sedailerin, Yolculuk yapabilen, en kudretlilerinin bu Taşları kullanabildiği söylenirdi. Nasıl olduğu söylenmiyordu, ama çıkarabildiğim kadarıyla, belki de o Aes Sedailerin, Taşları bu dünyalara yolculuk etmek için kullandıklarını sanıyorum.” Kurumuş ağaçlara baktı ve kenarın dışındakileri düşünmek istemiyormuş gibi gözlerini hemen indirdi. “Yine de Aes Sedailer ya da biz onları kullanabilsek bile, yanımızda Güç’ü yönlendirebilecek Aes Sedai yokken nasıl yapılabilir, bilmiyorum.”

Rand'ın teni karıncalandı. *Aes Sedailer onları kullanıyordu. Erkek Aes Sedailerin olduğu Efsaneler Çağı'nda.* Uykuya dalarken o tedirgin edici ışıltıyla dolu boşluğun etrafında kapanışını hayal meyal hatırlıyordu. Köydeki o odayı ve kaçmak için uzandığı ışığı da hatırlıyordu. *Ya bu Gerçek Kaynak'ın eril yarısıysa... Yo, olamaz. Ama ya öyleyse? Işık adına, ben kaçıp kaçmamayı düşünürken ta en başından beri kafamın içindeymiş. Belki de bizi buraya ben getirmişimdir.* Bunu düşünmek istemiyordu. "Olabilecek dünyalar mı? Anlamıyorum, Loial."

Ogier, kocaman omuzlarını huzursuzca silkti. "Ben de, Rand. Büyük bölümü şu minvaldeydi. 'Bir kadın sola ya da sağa giderse, Zaman'ın akışı ikiye bölünür mü? Çark bu durumda iki Desen mi dokur? Dönüşlerinden her biri için bin tane mi? Yıldızlar kadar çok mu? Biri gerçek, diğerleri gölgeler ve yansımalardan ibaret mi?' Görüyorsun ya, pek sarih değildi. Daha çok birbiriyle çelişiyormuş gibi görünen sorulardan oluşuyordu. Metin pek de uzun değildi üstelik." Sütuna bakmaya döndü, ama ona artık gitmesini istermiş gibi bakıyordu. "Bu Taşlardan dünyanın dört bir yanına dağılmış pek çoğu olmalı ya da bir zamanlar olmalıymış, ama kimsenin bunlardan birini bulduğunu duymamıştım. Kimsenin uzaktan yakından buna benzer bir şey bulduğunu duymadım."

"Lordum Rand?" Artık ayağa kalkmış olan Hurin, daha sakin görünüyordu, ama paltosunu bel hizasından iki eliyle sıkı sıkı tutmuştu ve yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. "Lordum Rand, bizi geri döndürürsünüz, değil mi? Geriye, ait olduğumuz yere? Benim bir karım ve çocuklarım var, Lordum. Melia benim ölmeme üzülmesine üzülür, ama elinde annenin kucaklamasına verecek bir naaşım bile olmazsa, hayatının son gününe kadar yas tutar. Anlıyorsunuz, değil mi, Lordum? Onu habersiz bırakamam. Ben ölürsem de, ona bedenimi götüremeseniz bile, ona haber verin ki, elinde hiç değilse bu kadarı olsun." Sözlerinin sonuna geldiğinde sorgulamayı bırakmıştı. Sesine, bir kendine güven izi gelmişti.

Rand bir kez daha bir lord olmadığını söylemek için ağzını açtı, sonra konuşmadan kapadı. Bu artık sözü edilecek kadar önemli değildi. *Onu bu işe sen soktun.* Bunu inkâr etmek istese de ne olduğunu, her zaman kendiliğinden olurmuş gibi görünse de yönlendirebildiğini biliyordu. Loial, Aes Sedailerin Taşları kullandığını söylemişti ve bunun anlamı Tek Güç'tü. Loial'in bildiğini söylediği şeyden emin olabilirsin –Ogier asla bilmediği bir şeyi bildiğini iddia etmezdi– ve yakınlarda Güç'ü kullanabilecek

kendisinden başka kimse yoktu. *Onu bu işe sen soktun, sen çıkarmalısın. Denemek zorundasın.*

“Elimden geleni yapacağım, Hurin.” Hurin Shienarlı olduğu için de ekledi, “Evim ve şerefim üzerine yemin ederim. Bir çobanın Evi ve bir çobanın şerefi de olsa, bir lordunkiler yerine bunlarla idare edeceğim.”

Hurin, paltosunu bıraktı. Güven gözlerine de ulaşmıştı. Yerlere kadar eğilerek selam verdi. “Sana hizmet etmekten şeref duyarım, Lordum.”

Rand’ın, içi suçluluk duygusuyla doldu. *Shienar lordları her zaman sözünü tuttuğu için onu eve götüreceğini sanıyor. Ne yapacaksın Lord Rand?* “Bunlara gerek yok, Hurin. Eğilmene gerek yok. Ben-” Aniden adama lord olmadığını bir kez daha söyleyemeyeceğini anladı. Koklayıcıyı ayakta tutan tek şey bir lorda duyduğu inançtı ve bunu da ondan alamazdı, en azından henüz değil. Orada değil. “Eğilmek yok,” diye bitirdi acemice.

“Nasıl derseniz, Lord Rand.” Hurin’in sırıtışı neredeyse Rand’ın onu ilk gördüğü zamanki kadar genişti.

Rand gırtlağını temizledi. “Evet. Eh, böyle diyorum.”

İkisi de, Loial merak, Hurin güvenle onu izliyor, ne yapacağını merak ediyordu. *Onları buraya ben getirdim. Ben getirmiş olmalıyım. Bu yüzden de onları geri götürmem gerek. Bunun da anlamı...*

Derin bir nefes alıp beyaz parke taşlarının üzerinden geçerek simgelerle kaplı silindirin yanına gitti. Simgelerin her birinin etrafında bilmediği bir lisanda yazılmış ufak satırlar, kavisler ve sarmallarla akan, aniden çentikli kancalar ve açılarla döndükten sonra akmaya devam eden tuhaf harfler vardı. Hiç değilse Trolloc alfabesiyle yazılmamıştı. Ellerini istemeye istemeye sütunun üzerine koydu. Alelade bir kutu, cilalanmış taş gibiydi, ama tuhaf bir şekilde kaygandı, yağlı maden gibi.

Gözlerini kapadı ve alevi oluşturdu. Boşluk ağır ağır, gönülsüzce geldi. Onu tutanın kendi korkusu, kalkıştığı işten duyduğu korku olduğunu biliyordu. Korkusu, aleve katmasıyla birlikte yenileniyordu. *Bunu yapamam. Güç’ü yönlendiremem. İstemiyorum. Işık adına, başka bir yolu olmalı.* Keyifsizce düşüncelerini dinmeye zorladı. Yüzünde boncuk boncuk terlerin biriktiğini hissedebiliyordu. Azimle korkularını tüketen alevi itmeye, onu büyütmeye, büyütmeye devam etti. Ve boşluk oradaydı.

Özü, boşluğun içinde yüzüyordu. Gözleri kapalıyken bile ışığı –*saidin*’i– görebiliyor, kendisini saran, her şeyi saran, her şeyin içine işleyen sıcaklığını hissedebiliyordu. Yağlı kâğıdın ardından görülen bir mum alevi gibi sallanıyordu. Küflü yağ. Leş kokulu yağ.

Ona uzandı –nasıl uzandığından emin değildi, ama bu bir devinim, ışığa, *saidin*'e doğru uzanma hareketiydi– ve parmaklarını suyun içinden geçirir gibi hiçbir şey yakalayamadı. Pisliklerin alttaki temiz suyu üzerinde yüzdüğü, yağla kaplı bir göl gibi geliyordu, ama suyu avcuyla alamıyordu. Zaman zaman parmaklarının arasından süzülüyor, geride sudan bir damla bile kalmıyordu, elindeki tek şey tenini karıncalandıran yağlı pislikti.

Çaresizce, oyuğu Ingtar ile atlarının yanında uyuyan mızraklılar, Mat ile Perrin, bir ucu dışında gömülmüş yatan Taş'la birlikte eskiden olduğu gibi hayalinde canlandırmaya çalıştı. İmgeyi, boşluğun dışında etrafını saran boşluk kabuğuna tutunur halde oluşturdu. İmgeyi ışığa bağlamaya, ikisini zorla bir araya getirmeye çalıştı. Oyuk eskisi gibiydi, Loial ile Hurin'de orada bir aradaydı. Başı ağrıyordu. Mat, Perrin ve Shienarlılarla birlikte. Zihninin içinde, onu dağlayarak. Birlikte!

Boşluk jilet kadar keskin bir parçaya bölünerek zihnini kesti.

Bir ürpertiyle gözlerini iri iri açıp sendeleyerek geriledi. Elleri Taş'a bastırmaktan acıyordu, kollarıyla omuzları ağrılarla doluydu; üzerini kaplayan pislik hissi yüzünden içi bulanıyordu ve kafası... Nefes alışverişini düzenlemeye çalıştı. Bu daha önce hiç olmamıştı. Boşluk gittiği zaman, patlayan bir baloncuk gibi, bir parıldamayla olurdu bu. Asla cam gibi kırılmazdı. Kafası bin tane kesik aniden olmuş ve acısı daha gelmemiş gibi hissizdi. Ama kesiklerden her biri, bıçakla yapılmış kadar gerçek bir his vermişti. Şakağına dokundu ve parmaklarında kan görmeyince şaşırdı.

Hurin hâlâ orada durmuş onu izliyordu, hâlâ güven doluydu. Aslına bakılırsa, koklayıcı her dakika daha çok güvenle doluyordu. Lord Rand bir şey yapıyordu. Lordlar bunun içindi. Başının içindeki küflü yağ hissi –*Işık adına, içimde! Onu içimde istemiyorum!*– ağır ağır soluyordu, ama hâlâ kusabileceğini düşünüyordu. "Birkaç dakika sonra tekrar denerim."

Sesinin güvenli çıktığını ümit etti. Taşların nasıl çalıştığı, yaptığı şeyin ufak da olsa başarıya ulaşma olasılığının olup olmadığını bilmiyordu. Belki de onları çalıştırmanın kuralları vardır. *Belki de özel bir şey yapman gerekir. Işık adına, belki de aynı Taş'ı iki kez kullanamıyorsundur ya da...* Bu düşünce çizgisini kesti. Böyle düşünerek sağlanacak bir kazanç yoktu. Bunu yapmak zorundaydı. Loial ve Hurin'e bakarak, Lan'in görevin insanın üzerine bir dağ gibi abanmasından bahsederken ne kastettiğini anladı.

"Lordum, bence..." Hurin bir an mahcup görünerek sustu. "Lordum, belki Karanlıkdostları bulursak, içlerinden birine nasıl dönebileceğimizi söyletebiliriz."

“Geri dönmemiz için ne gerektiği hakkında doğru bir cevap vereceğini bilsem, Karanlıkdostlarına, hatta Karanlık Varlık’ın kendisine bile sormaya razıyım,” dedi Rand. “Ama sadece biz varız. Sadece biz üçümüz.” *Sadece ben. Bunu yapması gereken sadece benim.*

“İzlerini takip edebiliriz, Lordum. Onları yakalarsak...”

Rand, koklayıcıya bakakaldı. “Hâlâ kokularını alabiliyor musun?”

“Alabiliyorum, Lordum.” Hurin kaşlarını çattı. “Buradaki her şey gibi belli belirsiz, solgun gibi, ama hâlâ izin kokusunu alabiliyorum. İşte, tam orada.” Oyuğun kenarını işaret etti. “Anlamıyorum, Lordum, ama –dün gece izin oyuğun tam yanından geçip– bizim olduğumuz yere gittiğine yemin edebilirdim. Eh, yine aynı yerde, ancak burada ve dediğim gibi daha silik. Eski değil, o anlamda silik değil, ama... Bilmiyorum Lordum, tek bildiğim orada olduğu.”

Rand bunu düşündü. Fain ile Karanlıkdostları buradaysa –burası her neresiyse– nasıl geri dönüleceğini biliyor olabilirlerdi. Buraya geldilerse, bilmek zorundaydılar. Ve Boru ile hançer de onlardaydı. Mat o hançeri almak zorundaydı. Sırf bu nedenle bile olsa, onları bulmak zorundaydı. Utanarak anladığı üzere, nihayet kararını vermesine neden olan şey, yeniden denemekten korkmasıydı. Güç’ü yönlendirmekten korkuyordu. Yanında sadece Hurin ve Loial olduğu halde Karanlıkdostları ve Trolloclarla karşı karşıya gelmekten bile o kadar korkmuyordu.

“O halde Karanlıkdostlarının peşinden gideriz.” Sesinin kendinden emin çıkmasına çalıştı Lan veya Ingtar’ın sesi bu durumda nasıl olursa öyle. “Boru’nun geri alınması gerek. Onu ellerinden almanın bir yolunu bulamasak bile, hiç değilse Ingtar’ı tekrar bulduğumuzda nerede olduklarım bilebiliriz.” *Keşke onu yine nasıl bulacağımızı sormasalar.* “Hurin, takip ettiğimiz şeyin gerçekten de iz olduğuna emin ol.”

Bir işe yaramaktan mutlu, belki de oyuktan çıkmaya hevesli koklayıcı, eyerine adadı ve atını geniş, renkli basamaklardan koşturarak çıkardı. Hayvanın nalları taşın üzerinde yüksek sesle tıngırdadılar, ancak bir işaret bırakmadılar.

Rand, Kızıl’ın bukağılarını eyer torbalarına tıktı –sancak hâlâ oradaydı; o geride kalsa hiç üzülmezdi– ardından yayıyla sadağını toplayıp aygırın sırtına çıktı. Thom Merrilin’in pelerininden yapılmış denk eyerinin arkasında bir tümsek oluşturuyordu.

Loial, iri bineğini ona yaklaştırdı; Ogier yerde dururken bile Loial’in başı neredeyse Rand’ın omzuna geliyordu, Rand eyerde olmasına rağmen.

Loial'in kafası hâlâ karışık gibiydi.

"Sence burada mı kalmalıyız?" dedi Rand. "Taş'ı kullanmaya mı çalışmalıyız? Karanlıkdostları hâlâ burada, yerlerindeyse, onları bulmamız gerekir. Valere Borusu'nu Karanlıkdostlarının ellerinde bırakamayız; Amyrlin'i duydun. O hançeri de geri almak zorundayız. O olmazsa Mat ölür."

Loial başıyla onayladı. "Evet, Rand, zorundayız. Ama, Rand, Taşlar..."

"Başka bir Taş buluruz. Onların dört bir yana yayıldığını sen söyledin ve hepsi böyleyse –etraflarında bütün bu taş işlemeleri varsa– birini bulmak fazla zor olmasa gerek."

"Rand, o metin parçasında Taşların Efsaneler Çağı'ndan daha eski bir Çağ'dan kaldığı ve o zamanki Aes Sedailerin bile, aralarından gerçekten kudretli olan bazılarının bunları kullanmalarına rağmen, Taşları anlamadıkları söyleniyordu. Onları Tek Güç ile kullanıyorlardı, Rand. Bu Taş'ı kullanarak bizi nasıl geri götüreceğini düşündün? Ya da bulduğumuz diğer herhangi bir Taş'ı?"

Bir an, Rand'ın tek yapabildiği, hayatında hiç düşünmediği kadar hızla düşünerek Ogier'e bakmak oldu. "Onlar Efsaneler Çağı'nın da öncesinden kalmışlarsa, belki de onları yapanlar Güç'ü kullanmamıştır. Başka bir yolu olmalı. Karanlıkdostları buraya vardı ve onlar kesinlikle Güç'ü kullanmış olamazlar. Diğer yolu ne olursa olsun, onu bulacağım. Bizi geri götüreceğim, Loial." Üzerinde tuhaf işaretler olan yüksek, taş sütuna baktı ve içinde bir korku iğnesi hissetti. *Işık adına, bunu yapmak için Güç'ü kullanmak zorunda olmasaydım keşke.* "Bunu yapacağım, Loial, söz veriyorum sana. Öyle ya da böyle."

Ogier kuşkuyla başını salladı. Dev atına atladı ve Rand'ın peşinden basamakları çıkıp kararmış ağaçların arasında duran Hurin'e katıldı.

Alçak ve engebeli, seyrek ormanlar ve aralarında çimenlerle kaplı, birden çok çayın böldüğü arazi. Orta mesafede Rand başka bir yanık arazi parçası gördüğünü sandı. Her şey silik, renkler donuktu. Arkalarındaki taş çember dışında, insan elinden çıkma bir şey ortada yoktu. Gökyüzü boştu, bacalardan çıkan duman, kuş yoktu, sadece birkaç duman ile soluk, sarı güneş vardı.

Ancak en kötüsü, arazinin gözü saptırır gibi görünmesiydi. Yakındaki ve dosdoğru ilerideki şeyler iyi görünüyordu. Ama Rand ne zaman başını çevirse, gözünün kıyısından bakıldığında uzak görünen şeyler onlara doğrudan baktığında daha yakındaymış gibi görünüyordu. Bu, insanın

başını döndürüyordu; atlar bile huzursuzca kişniyor ve gözlerini deviriyordu. Kafasını yavaşça çevirmeye çalıştı; sabit olması gereken şeylerin görünürdeki hareketi devam ediyordu, ama bunun biraz yardımı olmuş gibiydi.

“Kitabın bu konuda bir şey diyor muydu?” diye sordu Rand.

Loial başını iki yana salladı, sonra onu sabit tutmuş olmayı dilermiş gibi zorlukla yutkundu. “Hiçbir şey.”

“Sanırım bu konuda yapılacak hiçbir şey yok. Ne tarafa, Hurin?”

“Güneye, Lord Rand.” Koklayıcı gözlerini yerden ayırmıyordu.

“Güneye, o halde.” *Güç’ü kullanmadan geri dönmenin bir yolu olmalı.* Rand, topuklarını Kızıl’ın yan taraflarına gömdü. Yapmakta oldukları işte güç bir taraf görmüyormuş gibi, sesinin neşeli çıkmasına çalıştı. “Ingtar ne demişti? Artur Şahinkanadı’nın o anıtına üç ya da dört günlük yol mu vardı? Acaba Taşlar gibi o da orada mıdır? Bu olabilecek bir dünyaysa, belki o da hâlâ ayaktadır. Bu görülecek bir şey olmaz mıydı, Loial?”

Atlarını güneye sürdüler.

14
Kurtkardeş

“Gitmişler mi?” diye sordu Ingtar havaya. “Muhafızlarım da hiçbir şey görmemiş. Hiçbir şey! Öylece gitmiş olamazlar!”

Onu dinleyen Perrin, omuzlarını çökerterek az ötede kaşlarını çatarak durmuş, kendi kendisine mırıldanmakta olan Mat’e baktı. Perrin’in gördüğü kadarıyla, Mat kendi kendisi ile tartışmaktaydı. Güneş ufkun üzerinden bakıyordu, atlara binmiş olmaları gereken zaman gelmiş de geçmişti. Oyuğun üzerine düşmüş gölgeler uzayıp incelmişti, ancak onları düşüren ağaçlar kadar durgundular. Yüklenmiş ve sıraya sokulmuş durumdaki yük atları, ayaklarını sabırsızca yere vuruyordu, ama herkes atının yanında durmuş, beklemekteydi.

Uno uzun adımlarla yaklaştı. “Kahrolası bir iz bile yok, Lordum.” Sesi gücenmiş gibiydi; başarısızlığın ucu yetenekleri konusuna varıyordu. “Kahrolayım, yanasıca bir toynak izi bile yok. Sırra kadem basmışlar, kahrolası.”

“Üç adam ile üç at sırra kadem basmaz,” diye hırladı Ingtar. “Zemini tekrar tara, Uno. Nereye gittiklerini bulabilecek birisi varsa, o da sensindir.”

“Belki de kaçıp gitmişlerdir,” dedi Mat. Uno durup ona dik dik baktı. *Bir Aes Sedai’ye küfretmiş gibi*, diye düşündü Perrin merakla.

“Neden kaçsınlar ki?” Ingtar’ın sesi tehlikeli bir biçimde yumuşaktı. “Rand, İnşaatçı, koklayıcım –benim koklayıcım!– üçünün birden kaçması şöyle dursun, aralarından biri bile neden kaçsın ki?”

Mat omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Rand...” Perrin ona bir şey fırlatmak, ona vurmak, onu durdurmak için herhangi bir şey yapmak istedi, ama Ingtar ile Uno onları izliyordu. Mat durakladığında, sonra da ellerini

açıp, “Nedenini bilmiyorum. Sadece belki kaçmış olabileceklerini düşündüm,” diye mırıldandığında içinde bir ferahlık duygusu hissetti.

Ingtar yüzünü buruşturdu. “Kaçmışlarmış,” diye hırladı buna bir an için bile inanamazmış gibi. “İnşaatçı dilediği yere gidebilir, ama Hurin kaçmaz. Rand al’Thor da öyle. Bunu yapmaz; görevini artık biliyor. Git, Uno. Zemini tekrar araştır.” Uno eğilerek yarım bir selam verdikten sonra, omzunun üzerinden fırlamış kılıç kabzasıyla koşarak uzaklaştı. “Neden Hurin böyle, gecenin bir yarısında, tek kelime etmeden gitsin ki? Ne yaptığımızı biliyor. O olmadan bu Gölgedölü pisliğin izini nasıl süreceğim? Böyle demeyecek kadar akıllı olmasam, Karanlıkdostlarının ben bilmeden batıya ya da doğuya sıvışmak için tezgâhladıklarını söylerdim. Barış adına, böyle demeyecek kadar akıllı olup olmadığımı bilmiyorum.” Uno’nun peşinden toprağı ayağıyla ezerek uzaklaştı.

Perrin huzursuzca yerinde kımıldandı. Karanlıkdostları şüphesiz her an daha da uzaklaşıyordu. Uzaklaşıyor, Valere Borusu’nu da yanlarında götürüyorlardı –Shadar Logoth’tan gelen hançeri de. Neye dönüşmüş olursa, başına ne gelmiş olursa olsun, bu avı yarıda bırakmazdı. *Ama nereye gitti ve neden?* Loial dostluk yüzünden Rand’ın peşinden gitmiş olabilirdi – ama Hurin neden yapsındı ki bunu?

“Belki gerçekten de kaçmıştır,” diye mırıldandı, sonra da etrafa bakındı. Kimse duymamış gibiydi; Mat bile ona dikkat etmiyordu. Elini saçının içinden geçirdi. Aes Sedailer bir sahte Ejder olması için kendisini de kovalasalar o da kaçardı. Ama Rand için endişelenmek Karanlıkdostlarının izini sürmelerine yardımcı olmazdı.

Belki de bir yolu vardı, o yoldan gitmek isterse. İstemiyordu. Ondan hep kaçmıştı, ama belki de artık kaçamayacak durumdaydı. *Rand’a söylediklerim için bana müstahak. Keşke kaçabilseydim.* Yardım etmek için ne yapabileceğini –ne yapması gerektiğini– bilmesine rağmen, tereddüt içindeydi.

Kimse ona bakmıyordu. Bakacak olsalar, bile kimse gördükleri şeyin ne olduğunu anlamazdı. Nihayet, gönülsüzce gözlerini kapadı, kendisini, düşüncelerini dışarı, kendisinden uzağa sürüklenmeye terk etti.

İlk andan itibaren, gözlerinin koyu kahverengiden parlatılmış altın sarısına dönüşmeye başlamasından uzun zaman önce inkâr etmeye çalışmıştı. O ilk karşılaşmada, o ilk tanıma anında inanmayı reddetmiş ve o zamandan beri bu tanıma hissinden kaçmıştı. Hâlâ da kaçmak istiyordu.

Düşünceleri sürüklenip uzaklaştı, orada olması gerekeni, insanların az ve aralıklı olduğu kırlıklarda her zaman olanı, kardeşlerini araştırdı. Onları bu şekilde düşünmekten hoşlanmıyordu, ama öyleydiler.

Başta yaptığı şeyin Karanlık Varlık'ın veya Tek Güç'ün izini taşıdığından korkmuştu –ikisi de bir demirci olmak ve hayatını Işık'ta ve huzur içinde geçirmek isteyen bir adam için eşit derecede kötüydü. O zamanlardan beri Rand'ın duygularını, kendisinden nasıl korkup kendisini nasıl kirli hissettiğini biraz anlıyordu. Hâlâ bunu tamamen atlatamamıştı. Ancak yaptığı bu şey insanların Tek Güç'ü kullanmasından da, Zaman'ın doğuşundan da eskiydi. Moiraine ona bunun güç olmadığını söylemişti. Uzun zaman önce kaybolup da geri gelen bir şeydi. Perrin'in onun bilmemesini tercih etmesine rağmen, Egwene de biliyordu. Perrin kimsenin bilmemesini tercih ederdi. Egwene'in başka kimseye söylememiş olduğunu ümit ediyordu.

Temas. Onları hissetti, diğer zihinleri hissetti. Kardeşlerini, kurtları hissetti.

Düşünceleri, girdaplanan bir imgeler ve duygular karışımı gibi geldi ona. Başta ham duygular dışında hiçbir şey çıkaramıyorsa da, artık zihni bunları sözcüklerle ifade edebiliyordu. *Kurtkardeş. Şaşkınlık. Konuşan iki bacak.* Kurtlarla koşan insanlara, bir arada avlanan iki sürüye dair zamanla solmuş, silinmiş bir imge, eskiden de eski bir görüntü. *Bunun yine geldiğini duyduk. Sen Uzun Dişli misin?*

Postlardan yapılmış giysilere bürünmüş, elinde uzun bir bıçak tutan bir adamın soluk bir resmiydi, ancak resmin üzerine, daha ortaya, bir dişi diğerlerinden daha uzun, kurt sürüyü umarsız bir hücumla derin karların içinden açlıktan ağır ağır ölmek yerine yaşamak anlamına gelen geyiklerin üzerine salan, kaba tüylü bir kurdun, göbeklerine kadar gelen toz gibi karın içinde debelenerek kaçan geyiklerin ve beyazlığın üzerinde gözleri acıtana kadar parlayan güneşin, geçitlerde uluyan rüzgârın, ince karları sis gibi savuran rüzgârın görüntüsü ve... Kurtların adları her zaman karmaşık birer imgeydi.

Perrin bu adamı tanıyordu. Onu kurtlarla ilk tanıştıran kişi olan, Elyas Machera. Bazen Elyas'la hiç tanışmamış olmayı diliyordu.

Hayır, diye düşündü ve zihninin içinde kendi kendisini tahayyül etmeye çalıştı.

Evet. Seni duyduk.

Bu oluşturduğu görüntü değildi: geniş omuzları, dağınık, kahverengi bukleleri olan, kemerinde bir balta taşıyan, başkalarının yavaş düşünüp hareket ettiğini düşündüğü genç bir adam. O adam orada, kurtlardan gelen resmin bir yerindeydi, ama ondan çok daha kuvvetli olan, parlak madenden kavisli boynuzlu, gecenin içinde gençliğin hızı ve taşkınlığıyla koşan, kıvırcık postu ay ışığında parıldayan, kendisini atları üzerindeki Beyazpelerinlerin üzerine atan, yabani bir boğanın görüntüsüydü, hava kuru soğuk ve karanlık ve boynuzların üzerindeki kıpkırmızı kan ve...

Genç Boğa.

Bir an Perrin hayretten teması kaybetti. Ona bir isim verdiklerini hayal etmemişti. Buna nasıl hak kazandığını hatırlayamıyor olmayı diledi. Kemerindeki parıldayan, yarımay şeklindeki baltaya dokundu. *Işık yardım etsin bana, iki adamı öldürdüm. Onlar beni daha da çabuk öldürürlerdi, Egwene'i de ama...*

Bütün bunları kafasından uzaklaştırarak –bitmiş ve geride kalmıştı; hatırlamak için hiçbir istek hissetmiyordu– kurtlara Rand'ın, Loial'in ve Hurin'in kokusunu verip bu kokuyu alıp almadıklarını sordu. Ona gözlerindeki değişiklikle birlikte gelen şeylerden biriydi; insanları göremese bile kokularından ayırt edebiliyordu. Artık görüşü de keskinleşmişti, zifiri karanlık olmadığı sürece her koşulda görebiliyordu. Artık her zaman, bazen de başka birisi gerekli olduklarını düşünmeden önce lamba veya mum yakmaya özen gösteriyordu.

Kurtlardan günün geç saatinde oyuğa yaklaşan atlı adamların görüntüsü geldi. Rand ile diğer ikisinin kokusunu en son bu zaman almışlardı.

Perrin tereddüt etti. Sonraki adım Ingtar'a söylemedikçe yararsız olacaktı. *O hançeri bulmadığımız sürece de Mat ölecek. Kahrolasın, Rand, koklayıcıyı neden yanına aldın?*

Zindana, Egwene'le birlikte tek gidişinde Fain'in kokusu tüylerini diken diken etmişti; Trolloclar bile böyle berbat kokmazdı. Hücrenin parmaklıklarını yırtarak geçip adamı parça parça etmek istemiş ve içinde bunu bulmak onu Fain'den çok korkutmuştu. Zihninde Fain'in kokusunu perdelemek için yüksek sesle ulumadan önce ona Trollocların kokusunu ekledi.

Uzaktan bir kurt sürüsünün haykırışları geldi ve oyuğun içinde atlar korkuyla ayaklarını yere vurup kişnediler. Askerlerden bazıları uzun bıçaklı kargılarına dokunarak oyuğun kenarını huzursuzca gözlediler. Perrin'in kafasının içinde, durum daha kötüydü. Kurtların gazabını, öfkeyi

hissediyordu. Kurtlar sadece iki şeyden nefret ederdi. Diğer her şeye sadece katlanır, ancak ateşle Trolloclardan nefret ederler ve Trollocları öldürmek için ateşin içinden bile geçerlerdi.

Trolloclardan bile çok, Fain'in kokusu onları bir cinnete sürüklemişti, sanki Trollocların doğal ve doğru göründüğü bir şeyin kokusunu almışlar gibiydi.

Nerede?

Gökyüzü, kafasının içinde yalpa vuruyor, zemin dönüyordu. Doğuda ve batıdaki kurtlar hiçbir şey bilmiyordu. Güneş ve ayın hareketlerini, mevsimlerin dönüşünü, toprağın biçimlerini biliyorlardı. Perrin bunu çözümleyerek buldu. Başka bir şeyi de. Trollocları öldürmek için duyulan bir heves. Kurtlar Genç Boğa'nın öldürmeye katılmasına izin verecekti. İsterse sert derili iki bacaklıları da yanında getirebilirdi, ama Genç Boğa, Duman, İki Geyik ve Kış Şafağı ve sürünün geri kalanı, topraklarına ayak basma cüretini gösteren Çarpık Varlıkları avlayacaktı. Yenilmeyen etleriyle acı kanları dillerini yakacaktı, ama öldürülmeleri gerekiyordu. Öldür onları. Çarpık Varlıkları öldür.

Öfkeleri ona da bulaştı. Dudakları bir hırıltıyla aralandı ve onlara katılmak, avda, kıyımda onlarla birlikte koşmak üzere bir adım attı.

Kendini zorlayarak, teması kurtların orada olduğuna dair cılız bir his dışında kesti. Araya giren mesafenin ötesinden onlara işaret edebilirdi. İçinde bir soğukluk vardı. *Ben kurt değil bir insanım. Işık yardım etsin bana, ben bir insanım!*

"İyi misin, Perrin?" dedi Mat daha yakına gelerek. Sesi her zamanki gibi havai –son zamanlarda olduğu gibi de alttan alta kızgın– çıksa da, endişeli bir hali vardı. "Tam da ihtiyacım olan şey. Rand kaçıp gitti, şimdi de sen hastalandın. Burada sana bakacak bir Hikmet'i nereden bulurum, bilmiyorum. Eyer torbalarımda biraz söğüt ağacı kabuğu olacak. Ingtar bu kadar kalmamıza izin verirse, sana biraz söğüt kabuğu çayı yapabilirim. Çayı fazla sert yaparsam da sana müstahak."

"Ben... ben iyiyim, Mat." Arkadaşını silkeleyerek Ingtar'ı bulmaya gitti. Shienar Lordu, Uno, Ragan ve Masema ile birlikte kenardaki toprağı inceliyordu. Ingtar'ı kenara çekince diğerleri ona kaşlarını çattılar. Konuşmadan önce Uno ile diğerlerinin onu duyamayacak kadar uzak olduğuna emin oldu. "Rand ile diğerlerinin nereye gittiğini bilmiyorum, Ingtar, ama Padan Fain ile Trolloclar –tahminime göre Karanlıkdostlarının geri kalanı da– hâlâ güneye doğru gidiyor."

“Bunu nereden biliyorsun?” dedi Ingtar.

Perrin derin bir nefes aldı. “Bana kurtlar söyledi.” Bekledi, ama ne beklediğinden emin değildi. Kahkaha, küçümseme, Karanlıkdostu olma, deli olma ithamı. Başparmaklarını kasten kemerine, baltanın uzağına soktu. *Öldürmeyeceğim. Beni Karanlıkdostu diye öldürmeye kalkarsa, kaçarım, ama kimseyi öldürmeyeceğim.*

“Bu gibi şeyleri duymuştum,” dedi Ingtar bir an sonra yavaşça. “Söylentiler. Bir Muhafız, Elyas Machera adında bir adam vardı, kurtlarla konuşabildiğini söylüyordu. Yıllar önce ortadan kayboldu.” Perrin’in gözlerinde bir şey yakalamaya çalıştı. “Onu tanıyor musun?”

“Onu tanıyorum,” dedi Perrin heyecansız bir sesle. “O... bundan bahsetmek istemiyorum. Bunu ben istemedim.” *Rand’ın dediği de buydu. Işık adına, keşke evde Luhhan Usta’nın demirci ocağında çalışıyor olsaydım, keşke.*

“Bu kurtlar,” dedi Ingtar, “bizim için Karanlıkdostları ile Trollocların izini de sürer mi?” Perrin başıyla onayladı. “İyi. Ne pahasına olursa olsun, Boru’yu alacağım.” Shienarlı etrafında hâlâ iz aramakta olan Uno ile diğerlerine bir göz attı. “Ancak başka kimseye söylememek daha iyi. Kurtlar Sınırboyları’nda talihli şeyler olarak görülür. Trolloclar onlardan korkar. Ama yine de, bu şimdilik ikimizin arasında kalırsa daha iyi. Bazıları anlamayabilir.”

“Bence kimse öğrenmese daha iyi olur,” dedi Perrin.

“Onlara Hurin’in yeteneğine sahip olduğunu düşündüğünü söylerim. Bunu biliyorlar; o köyde ve iskelede burnunu kırıştırdığını gördüler. Hassas burnun hakkında şakalar yaptıklarını duydum. Evet. Bugün bizi iz üzerinde tut. Uno, ayak izlerinden bunun gerçekten iz olduğuna ikna olacak kadarını görsün, gece çökmeden herkes senin bir koklayıcı olduğuna emin olacaktır. Boru’yu *alacağım.*” Gökyüzüne bakıp sesini yükseltti. “Gün ışığını boşa harcıyoruz! Atlara.”

Shienarlılar Perrin’i şaşırtarak Ingtar’ın öyküsünü kabul eder göründüler. Birkaçı kuşkulu görünüyordu –Masema tükürecek kadar ileri gitti– ama Uno düşünceli bir biçimde kafasıyla onayladı ve bu, çoğu için yeterliydi. En zor ikna edilen Mat oldu.

“Koklayıcı mı? Sen mi? Katilleri kokularından mı izleyeceksin? Perrin, sen de Rand kadar çatlaksın. Emond Meydanı’ndan gelenler arasında aklı başında olan ben kaldım, Egwene ile Nynaeve de Tar Valon’a giderken-” Shienarlılara tedirgin bir bakış atarak sustu.

Ufak sütun güneye doğru yola çıkarken, Perrin, Hurin'in Ingtar'ın yanındaki yerini aldı. Uno, Trolloclar ve atlı adamlarca bırakılan ilk izleri bulana kadar aşağılayıcı yorumlar yapmayı sürdürdü, ama Perrin ona pek kulak asmadı. Kurtların Trollocları katletmek üzere öne atılmasını önlemek için tüm gücünü sarf etmesi gerekiyordu. Kurtlar sadece Çarpık Varlıkları öldürmekle ilgileniyordu; onlar için Karanlıkdostları diğer iki bacaklılardan farklı değildi. Perrin neredeyse kurtlar Trollocları katlederken Karanlıkdostlarının Valere Borusu'nu da yanlarına alarak dört bir yana kaçtığını görebiliyordu. Hançerle birlikte kaçtıklarını görebiliyordu. Ve Trolloclar öldükten sonra, kurtların aralarından hangisini izleyecekleri hakkında bir fikir sahibi olsalar bile, kurtların insanları izlemekle ilgilenmesini sağlayabileceğini sanmıyordu. Onlarla sürekli bir tartışma içindeydi ve midesini bulandıran ilk imgeleri algılanmadan uzun zaman önce, alnı terle kaplanmıştı.

Dizginlerini çekerek atını durdurdu. Diğerleri de aynısını yaparak ona bakıp beklediler. Dümdüz ileriye baktı ve usulca, öfkeyle küfretti.

Kurtlar insanları öldürürdü, fakat insanlar, tercih ettikleri bir av değildi. Kurtlar eski zamanlarda beraber avlandıklarını hatırlıyordu; üstelik iki bacaklıların tadı da iyi değildi. Kurtlar yemek seçmek konusunda tahmin edemeyeceği kadar titizdi. Açlıktan ölmek üzere olmadıkları sürece leş yemezlerdi ve çok azı yiyeceği kadarından fazlasını öldürürdü. Perrin'in kurtlara ilişkin duyguları en iyi tiksinti olarak tanımlanabilirdi. Bir de görüntüler vardı. Üst üste yığılmış ve sağa sola fırlatılmış erkek, kadın ve çocuk bedenleri. Toynaklarla ve çılgınca kaçma denemeleriyle çiğnenmiş, kanla vıcık vıcık olmuş toprak. Koparılmış etler. Kesilmiş kafalar. Kırmızıya bulanmış beyaz kanatlarını çırpan akbabalar; yırtan ve deşen, kanlı, tüysüz eller. Midesi ağzına gelmeden, teması kopardı.

Uzaktaki birtakım ağaçların üzerinde pike yaparak alçalan, dalan, sonra yine havalanan siyah şekilleri güçbela seçebiliyordu. Yemeklerini paylaşmak için kavga eden akbabalar.

"Orada kötü bir şey var." Yutkunarak Ingtar'ın bakışlarına karşılık verdi. Onları anlatışını koklayıcı olma hikâyesine nasıl uydurabilirdi ki? *Ona bakacak kadar yakma gitmek istemiyorum. Ama akbabaları gördükten sonra araştırmak isteyecekler. Onlara etrafından dolanmalarını sağlayacak kadarını söylemem gerekiyor.* "O köyün insanları... Trollocların onları öldürdüğünü düşünüyorum."

Uno alçak sesle küfretmeye başladı ve diğer Shienarlıların bazıları aralarında fısıldanmaya başladılar. Ancak hiçbiri bu duyuruyu tuhaf karşılamış gibi değildi. Lord Ingtar onun bir koklayıcı olduğunu söylemişti ve koklayıcılar öldürmenin kokusunu alabilirdi.

"Peşimizde de biri var," dedi Ingtar.

Mat atını hevesle çevirdi. "Belki de Rand'dır. Beni terk etmeyeceğini biliyordum."

Kuzeyde ince, dağınık toz bulutları havalanıyordu; bir at çimenin seyreldiği yerlerin üzerinde koşuyordu. Shienarlılar kargılarını hazır ederek açıldılar ve dört bir yönü gözlemeye başladılar. Bir yabancıyı hafife almanın yeri değildi.

Bir nokta belirdi –bir atla binicisi; diğerleri biniciyi seçmeden çok önce Perrin bunun bir kadın olduğunu fark etmişti– ve hızla yaklaştı. Yanlarına gelince kendini eliyle yelpazeleyerek atını yavaşlatıp tırısa geçirdi. Pelerinini eyerinin arkasına bağlamış, tıknaz, saçları beyazlaşan bir kadın hepsine bakarak dalgınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Bu Aes Sedailerden biri," dedi Mat hayal kırıklığıyla. "Onu tanıdım. Verin."

"Verin Sedai," dedi Ingtar kadına sertçe, sonra da eyerinden ona eğilerek selam verdi.

"Beni Moiraine Sedai gönderdi, Lord Ingtar," diye duyurdu Verin hoşnut bir gülümsemeyle. "Bana ihtiyacınız olabileceğini düşündü. Atımı nasıl da koşturdum ama. Sizi Cairhien'den önce yakalayamayacağımı düşünmüştüm. O köyü görmüşsünüzdür, elbette? Ah, çok iğrençti, değil mi? Bir de o Myrddraal. Çatıların üzerinde bir sürü kuzgun ve karga doluydu, ama ölü olmasına rağmen hiçbiri yakına gitmiyordu. Ancak ne olduğunu çıkaramadan Karanlık Varlık'ın ağırlığınca sineği kovalamak zorunda kaldım. Onu aşağı indirecek zamanım olmaması yazık oldu. Hiç inceleme fırsatım olmamıştı; bir-" Aniden gözleri kısıldı ve dalgın tavırları duman gibi uçup gitti. "Rand al'Thor nerede?"

Ingtar yüzünü buruşturdu. "Gitti, Verin Sedai. Dün gece hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Ogier ve adamlarımdan biri olan Hurin de onunla birlikte."

"Ogier mi, Lord Ingtar? Koklayıcı da onunla birlikte mi gitti? Bu ikisinin ne ortak yanı olabilir onunla?.." Ingtar ona ağzı açık bakakalınca bir homurtu çıkardı. "Böyle bir şeyi sır olarak saklayabileceğini mi

sanıyorsun?” Tekrar homurdandı. “Koklayıcılar. Kayboldular, diyorsun, öyle mi?”

“Evet, Verin Sedai.” Ingtar’ın sesi tedirgindi. Aes Sedailerin onlardan saklamaya çalıştığın sırları bildiğini öğrenmek asla kolay olmazdı; Perrin Moiraine’in kendi durumundan kimseye bahsetmemiş olmasını ümit ediyordu. “Ama benim- yeni bir koklayıcım var.” Shienar Lordu Perrin’i işaret etti. “Sanki bu adamda da aynı yetenek var. Korkunuz olmasın, yemin ettiğim gibi Valere Borusu’nu bulacağım. Bizimle gelmek isterseniz, yanımızda olmanızı memnuniyetle karşılarız, Aes Sedai.” Perrin şaşkınlık içinde, bunu söylerken tamamen içten olmadığını hissetti.

Verin, Perrin’den yana bir akış atınca Perrin huzursuzlukla kıpırdandı. “Tam eski koklayıcım kaybettiğin zaman yeni bir koklayıcı buluyorsun. Nasıl da... hızır gibi yetişmiş. Geride iz bulamadın mı? Yo, elbette bulamamışsınızdır. İz yok, demiştiniz. Tuhaf. Dün gece.” Eyerinde bükülerek geriye, kuzeye baktı ve Perrin bir an onun geldiği yöne döneceğini düşündü.

Ingtar, kaşlarını çatarak ona baktı. “Kaybolmalarının Boru’yla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun, Aes Sedai?”

Verin yerine yerleşti. “Boru mu? Hayır. Hayır, ben... öyle olduğunu sanmam. Ama tuhaf. Çok tuhaf. Tuhaf şeyleri, onları anlayana kadar sevmem.”

“İki adamımın sizi kayboldukları yere götürmesini sağlayabilirim, Verin Sedai. Sizi tam oraya götürmek onlar için sorun olmaz.”

“Hayır. Geride hiçbir iz bırakmadan kaybolduklarını söylüyorsan...” Uzun bir an boyunca Ingtar’ı izlerken yüzünün ifadesini okumak imkânsızdı. “Sizinle birlikte geleceğim. Belki de onları tekrar buluruz ya da onlar bizi bulur. Yolda benimle konuş, Lord Ingtar. Bana genç adam hakkında bildiğin her şeyi anlat. Yaptığı ve söylediği her şeyi.”

Koşum takımları ve zırhların şıngırtısı eşliğinde, Verin Ingtar’ın, yakınında gider ve onu sıkı sıkı, ancak başkasının duyamayacağı kadar alçak sesle sorguya çekerken yola çıktılar. Perrin yerini korumaya çalışınca, kadın ona bir bakış attı, Perrin de geride kaldı.

“Peşinde olduğu Rand,” diye mırıldandı Mat, “Boru değil.”

Perrin başıyla onayladı. *Her nereye gittiysen, Rand, orada kal. Buradan daha güvenlidir.*

15
Kardeşkatili

Doğrudan baktığında kendisine doğru kayar gibi görünen uzaktaki tuhaf solgun tepeler, kendisini boşluğa sarmadığı zamanlarda, Rand'ın başını döndürüyordu. Boşluk zaman zaman, farkında olmadan onu sarıyordu, fakat Rand ondan delicesine kaçıyordu. Boşluğu o huzursuz edici ışıkla paylaşmaktansa, başının dönmesini yeğliyordu. Solgun toprağa gözünü dikip bakmayı bin kat yeğlerdi. Yine de tam önlerinde olmadıkça, fazla uzaktaki hiçbir şeye bakmamaya çalışıyordu.

Hurin, izin içinden geçtiği toprakları göz ardı etmeye çalışır gibi izi koklamaya konsantre olurken yüzünde donuk bir ifade vardı. Koklayıcı, etraflarındaki şeyleri fark ettiğinde de irkilip ellerini ceketine sildikten sonra, diğer her şeyi dışarıda bırakarak, çakmak çakmak yanan gözleriyle burnunu tazı gibi öne çıkarıyordu. Loial eyerinde çökmüş, kulakları huzursuzca seğirerek, kendi kendine mırıldanarak ilerliyordu.

Bir kez daha kararmış ve yanmış araziden geçtiler, atların nallarının altında çatırdayan toprak bile kavrulmuş gibiydi. Genişlikleri zaman zaman bir mili bulan kavruk kuşakların tümü de ok uçuşu gibi dümdüz doğuyla batıya uzanıyordu. Rand iki kez üzerinden geçtikleri bir yanığın ucunu, bir kez de yakınından geçtikleri bir yanık kuşağın sonunda sivrilerek birer noktada bittiğini gördü. En azından onun gördüğü uçlar böyleydi, ama hepsinin aynı olduğundan kuşkulanıyordu.

Bir defasında, Emond Meydanı'nda, Whatley Eldin'in bir arabayı Güneşgünü için süslediğini görmüştü. What, manzaraları parlak renklerle resmetmiş, etraflarını girift el yazılarıyla bezemişti. What, kenarlıklarda fırçasının ucunu arabaya değdirerek o bastırdıkça kalınlaşan, o kaldırdıkça

incelen bir çizgi oluşturmuştu. Toprak da aynen böyle, birisi onu ateşten dev bir fırçayla çizmiş gibi görünüyordu.

Yanıkların olduğu yerde hiçbir şey yetişmese de yanıkların bazıları, en azından uzun zaman önce tamamlanmış bir süreci hissettiriyordu. Oradaki havada, yanık kokusunun izi, kararmış bir dalı kırıp kokladığında hafif bir koku dahi yoktu. Eskiydi, ancak hiçbir şey gelip toprağı yeniden ıslah etmemişti. Bıçak kadar keskin çizgilerin üzerinde, siyah, yerini yeşile, yeşil de siyaha bırakıyordu.

Yerler çimenle, ağaçlar yapraklarla kaplı da olsa, toprağın geri kalanı da kendince yanık bölgeler kadar ölüydü. Her şeyde, fazla yıkanmış ve güneşte fazla bırakılmış giysilerde olan o solgunluk vardı. Rand'ın duyduğu ya da gördüğü kadarıyla, etrafta hiç kuş ya da hayvan yoktu. Ne havada dönen bir şahin, ne avlanan bir tilkinin sesi, ne bir kuşun şarkısı. Çimenlerin dışında, hışırdayan veya bir ağaç dalına konmuş hiçbir şey yoktu. Ne bir arı, ne de kelebek. Birkaç kez, çoğu zaman kendilerine atların sürünerek inip diğer kıyısına tırmanmak zorunda kaldığı dik kenarları olan derin bir yol oymuş olsa da, suları sığ olan çayların üzerinden geçtiler. Su, atların toynaklarının havalandırdığı çamur dışında berrak akıyor, ama bulanıklığın içinden ne bir ufak balık ne de larva çıkıyordu, suyun yüzeyinde dans eden bir su örümceği veya havada dolanan bir dantelkanatlı böcek vardı.

Su içilebilirdi, mataralarındaki su sonsuza kadar gidemeyeceği için, bu iyi bir şeydi. Suyu ilk tadan Rand oldu ve Loial ile Hurin'in içmesine izin vermeden önce, bekleyip ona bir şey olup olmayacağını görmelerini şart koştu. Onları bu işe kendisi sokmuştu; bu onun sorumluluğuydu. Su soğuktu ve ıslatıyordu, onun için söylenebilecek en iyi şey de buydu. Tadı, kaynatılmış su gibi yavandı. Loial yüzünü buruşturdu, atlar da hoşlanmayarak suya kafalarını sallayıp tereddütle içtiler.

Bir hayat belirtisi vardı ya da Rand öyle olduğunu düşünüyordu. İki kez gökyüzünün üzerinde, bulutla çizilmiş bir hat gibi süzülen, cılız bir damar gördü. Çizgiler doğal olmayacak kadar düz görünüyordu, ancak onları neyin yapmış olabileceğini tahmin edemiyordu. Çizgilerden diğerlerine bahsetmedi. Hurin ize dalmış, Loial ise kendi içine çekilmiş olduğundan, belki de onları görmemişlerdi. Her halükârda, çizgilerden hiç bahsetmediler.

Sabahın yarısını at üzerinde geçirdikten sonra, Loial birden, tek kelime etmeksizin dev atından aşağıya atladı ve gövdeleri çok kalın, katı ve düz, yerden bir adım yukarıda olmayan pek çok dala bölünmüş devesüpürgesi

ağaçlarından oluşan bir kütlenin yanına geldi. Üst taraflarında dalların hepsi yeniden ayrılıyor ve adlarını aldıkları yapraklı çalılara bölünüyorlardı.

Rand Kızıl'ı durdurdu ve ona ne yaptığını soracak oldu, ama Ogier'in ne yaptığının kendisinin de farkında olmadığını hissettiren tavrı, Rand'ın ses çıkarmamasına neden oldu. Loial ağaca uzun uzun baktıktan sonra, ellerini ağacın gövdesine koydu ve derin, yumuşak bir gürlemeyle şarkı söylemeye başladı.

Rand, Ogierlerin Ağaçşarkısını, bir defasında Loial ölmekte olan bir ağaca söyleyip onu tekrar hayata döndürdüğünde işitmiş ve ağaçlardan Ağaçşarkısıyla işlenen nesneler olan şarkı söylenmiş ağaçları duymuştu. Loial'in dediğine göre, bu Yeti silinmeye yüz tutmuştu; artık bu yeteneğe sahip olan az sayıda kişiden biriydi; tahtayı daha da makbul ve değerli kılan da buydu. Loial'in daha önce şarkı söylediğini duyduğunda, sanki toprağın kendisi de şarkı söylemiş gibi olmuştu, ancak şimdi Ogier şarkısını neredeyse ürkekçe mırıldanıyor, toprak da onu fısıltıyla yankılıyordu.

Bu sözleri, var olmayan, saf bir şarkıya benziyordu, en azından Rand'ın ayırt edebildiği kadarıyla sözü yoktu; vardıysa bile, suyun çaya dökülmesi gibi ezginin içinde yitip gidiyorlardı. Soluğu kesilen Hurin, gözlerini dikmiş, ona bakıyordu.

Rand, Loial'in ne yaptığından veya nasıl yaptığından emin değildi; türkü yumuşak olmasına rağmen, onu hipnotize edermiş gibi içine alıyor, zihnini neredeyse boşluğun yaptığı gibi dolduruyordu. Loial, koca ellerini ağaç gövdesinde gezdirirken şarkı söylüyor, parmaklarının yanında sesiyle de ağacı okşuyordu. Ağaç gövdesi artık daha düzgündü, sanki okşamaları onu şekillendiriyormuş gibiydi. Rand gözlerini kırpıştırdı. Loial'in üzerinde çalıştığı kısmın üzerinde de, diğerlerinde olduğu gibi dallar bulunduğuna emindi, ama artık bu kısım Ogier'in başının tam üzerindeki yuvarlak bir uçla sona eriyordu. Rand ağzını açtı, ama şarkı onu susturdu. Şarkı öyle tanıdık geliyordu ki, sanki bilmesi gereken bir şeydi.

Loial'in sesi aniden yükselerek doruğa ulaştı –kulağa neredeyse bir şükran ilahisi gibi geliyordu– ve esintinin solması gibi sona erdi.

"Kahrolayım," diye nefes aldı Hurin. Nutku tutulmuş gibi bir hali vardı. "Buna benzer bir şey duyduysam kahrolayım... Kahrolayım."

Loial'in ellerinde kendi boyunda ve Rand'ın önkolu genişliğinde, düzgün ve cilalı bir asa vardı. Devsüpürgesinde ağaç gövdesinin önceden bulunduğu yerde, yeni bir sürgün vardı.

Rand derin bir nefes aldı. *Her zaman yeni bir şey, her zaman beklemediğim bir şey oluyor, fakat bu her zaman korkunç bir şey olmuyor.*

Loial'in atına binmesini, sırığı önüne, eyerinin üzerine yerleştirmesini izledi ve atla ilerlediklerine göre, Ogier'in neden bir asa istediğini merak etti. Sonra, kalın sırığı, asıl büyüklüğünde değil, Ogier'in cüssesine orantılı bir açıdan gördü, Loial'in onu nasıl tuttuğunu gördü. "Bir değnek," dedi şaşırarak. "Ogierlerin silah taşıdığını bilmezdim."

"Genellikle taşımayız," diye cevap verdi Ogier neredeyse ters bir tavırla. "Genellikle. Bedeli her zaman fazlasıyla yüksek olmuştur." Dev değneği elinde tarttı ve büyük burnunu memnuniyetsizlikle kırıştırdı. "İhtiyarlardan Haman, şüphesiz baltama uzun bir sap taktığımı söylerdi, ama ben sadece aceleci veya düşüncesiz davranmıyorum, Rand. Bu yer..." Ürperdi ve kulakları seğirdi.

"Geri dönüş yolunu yakında buluruz," dedi Rand sesini kendinden emin çıkarmaya çalışarak.

Loial onu duymamış gibi konuştu. "Her şey... bağlantılıdır, Rand. Yaşasa da yaşamasa da, *var olan* her şey bir bütünü oluşturur. Ağaç düşünmez, ama bütünün bir parçasıdır ve bütünün bir... bir duygusu vardır. Mutlu olmanın ne olduğunu nasıl anlatamazsam, bunu da anlatamam, ama... Rand, bu toprak bir silahın yapılmasına memnun olmuştu. Memnun!"

"Işık üzerimize vursun," diye mırıldandı Hurin gerginlikle, "ve Yaratıcı'nın eli bizi esirgesin. Annenin son kucaklayışına gitsek bile, Işık yolumuzu aydınlatsın." Onu koruyacak bir büyüsü varmış gibi duayı tekrarlayıp durdu.

Rand etrafına bakma dürtüsünü bastırdı. Kesinlikle başını kaldırıp yukarı bakmadı. Gökyüzündeki o dumanlı çizgilerden bir tane daha görmesi, hepsini darmadağın etmeye yetecekti. "Burada bize zarar verecek hiçbir şey yok," dedi kararlı bir sesle. "Biz de gözlerimizi açık tutup hiçbir şeyin bize zarar vermediğinden emin olacağız."

Kendinden bu kadar emin konuşmasını gülünç buldu. Ama diğerlerini izlerken –tüylü kulakları sünmüş Loial'i ve hiçbir şeye bakmamaya çalışan Hurin'i– içlerinden en az birinin kendinden emin görünmesi gerektiğini, aksi halde korku veya güvensizliğin hepsini darmadağın edeceğini biliyordu. *Çark istediği gibi döner.* Bu düşünceyi kafasından zorla attı. Çark'la hiçbir ilgisi yok. *Ta'veren*'le, Aes Sedai'yle ya da Ejder'le hiç ilgisi yok. Sadece böyle.

“Loial, buradaki işin bitti mi?” Değneği üzüntüyle ovalayan Ogier başıyla onayladı. Rand Hurin’e döndü. “Hâlâ iz üzerinde misin?”

“Öyleyim- Lord Rand. Öyleyim.”

“O halde izi takip etmeyi sürdürelim. Fain ile Karanlıkdostlarını bulduktan sonra, Mat’in hançerini ve Valere Borusu’nu da yanımıza alıp eve birer kahraman olarak döneriz.” *Kahraman mı? Ben hepimizin buradan sağ çıkmasına tav olurum.*

“Buradan hoşlanmadım,” diye duyurdu Ogier kesin bir ifadeyle. Değneği, yakında kullanmayı bekliyormuş gibi tutuyordu.

“Bereket versin ki, burada kalmaya niyetimiz yok, değil mi?” dedi Rand. Bu bir şakaymış gibi Hurin bir kahkaha attı, ama Loial ona soğukkanlı bir bakış attı.

“Bereket versin ki, öyle, Rand.”

Yine de, güneye doğru yollarına devam ederlerken, eve döneceklerinden, üstünkörü varsayımının ikisinin moralini de biraz düzelttiğini görebiliyordu. Hurin eyerinde biraz daha dik oturuyordu ve Loial’in kulakları o kadar sarkık görünmüyordu. Korkularını paylaştığını onlara belli etmenin ne yeri ne de zamanı olduğundan, bunu kendisine sakladı ve onunla kendi başına mücadele etti.

Hurin bütün sabah neşesini kaybetmeden, “Bereket versin ki, kalmaya niyetimiz yok,” diye mırıldanıp ardından da kıkırdayıp durdu; Rand sonunda, ona sessiz olmasını söylemek ister hale geldi. Ancak öğlene doğru koklayıcı gerçekten de susarak kafasını iki yana sallayıp kaşlarını çattı ve Rand adamın hâlâ söylediklerini yineleyip gülüyor olmasını dilediğini fark etti.

“İzde yanlış bir şey mi var, Hurin?” diye sordu.

Sıkıntılı görünen koklayıcı omuzlarını silkti. “Lord Rand, evet de denebilir, hayır da.”

“Ya biri ya da öteki olmalı. İzi kayıp mı ettin? Öyle de olsa bunda utanılacak bir şey yok. Başlangıçta da zayıf olduğunu söylemiştin. Karanlıkdostları bulamasak bile, başka bir Taş bulup o yolla geri döneriz.” *Işık adına, o olmasın da ne olursa olsun.* Rand istifini bozmadı. “Karanlıkdostları buraya gelip de gidebiliyorsa bunu biz de yapabiliriz.”

“Ah, izi kaybetmedim, Lord Rand. Hâlâ leş kokularını alabiliyorum. Sorun bu değil. Sadece... sadece...” Hurin yüzünü buruşturarak patladı, “Kokusunu almak yerine onu hatırlıyor gibiyim, Lord Rand. Ama hatırlamıyorum. Sürekli üzerinden geçen onlarca iz oluyor, onlarca ve

onlarca ve her türden şiddetin kokusu, bazıları neredeyse taze, ancak diğer her şey gibi solgun. Bu sabah, oyuktan çıktığımızdan hemen sonra, tam ayaklarımın altında, daha birkaç dakika önce yüzlerce kişinin katledilmiş olduğuna yemin edebilirdim, ama etrafta ne bir ceset, ne de çimenlerin üzerinde atlarımızın nal izlerinden başka iz vardı. Böyle bir şey, toprak yırtılıp kana bulanmadan olamazdı, ama yine de bir işaret yoktu. Hepsi böyle, Lordum. Ama izi takip ediyorum. Ediyorum. Bu yer sinirlerimi bozuyor. Bundan. Bundan olmalı."

Rand, Loial'e bir bakış attı –Ogier zaman zaman en eski bilgileri bulup çıkarırdı– ama onun da kafası Hurin kadar karışık gibiydi. Rand sesini hissettiğinden daha kendinden emin çıkardı. "Elinden geleni yaptığının farkındayım, Hurin. Hepimizin sinirleri bozuk. Sadece elinden geldiğince izi takip edersen onları buluruz."

"Siz nasıl derseniz, Lord Rand." Hurin atını mahmuzladı. "Nasıl derseniz."

Ancak gece çöktüğünde, Karanlıkdostlarından hâlâ bir iz yoktu ve Hurin, izin daha da zayıf olduğunu söyledi. Koklayıcı kendi kendisine sürekli "hatırlamak" hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

Hiçbir işaret yoktu. Gerçekten hiçbir işaret yoktu. Rand Uno kadar iyi bir iz sürücü değildi, ancak İki Nehir'deki herkesin kayıp bir koyunu veya akşam yemeğinde yenecek bir tavşanı bulacak kadar iyi iz sürmesi beklenirdi. O hiçbir şey görmemişti. Onlar gelmeden önce hiçbir canlı asla toprağa dokunmamış gibiydi. Karanlıkdostları önlerinde olsa, bir şey olması gerekirdi. Fakat Hurin, kokusunu aldığını söylediği izi takip edip duruyordu.

Güneş ufka değdiğinde, yanığın değmediği bir ağaç topluluğu içinde kamp kurarak eyer torbalarındaki yiyecekleri yediler. Yavan suyla mideye indirdikleri mayasız ekmek ve kurutulmuş et yemişlerdi, fakat pek doyurucu ya da lezzetli değildi. Rand belki bir haftalık yiyecekleri olduğunu düşünüyordu. Ondan sonra... Hurin azimle, ağır ağır yiyordu, ama Loial kendi payına düşeni yüzünü buruşturarak yuttuktan sonra büyük değneği elinin altında tutarak, piposunu yakıp arkasına yaslandı. Rand ateşlerini ufak tutmaya ve ağaçların arasında iyice gizlemeye özen gösterdi. Hurin'in, izin tuhaflığına dair tüm endişelerine bakılırsa, Fain ile Karanlıkdostları ve Trolloclar, ateşi görebilecek kadar yakında olabilirdi.

Onları Fain'in Karanlıkdostları, Fain'in Trollocları olarak düşünmeye başlamış olması ona tuhaf geliyordu. Fain delinin biriydi sadece. *Öyleyse*

onu neden kurtardılar? Fain, Karanlık Varlık'ın onu bulma tezgâhının bir parçasıydı. Belki de bununla bir ilgisi vardı. *O halde neden beni kovalamak yerine kaçıyor? Ve o Soluk'u öldüren neydi? Sineklerle dolu o odada ne oldu? Ve beni Fal Dara'da izleyen o gözler. Beni çam özünde bir kınkanatlı böcek gibi yakalayan o rüzgâr. Hayır, Ba'alzamon'un ölü olması gerek.* Aes Sedailer buna inanmıyordu. Buna ne Moiraine ne de Amyrlin inanıyordu. İnatla, bunu daha fazla düşünmeyi reddetti. Artık tek düşünmesi gereken, Mat için o hançeri bulmaktı. Fain'i ve Boru'yu bulmak.

Asla bitmez, al'Thor.

Ses; kafasının gerisinde fısıldayan ince bir meltem, zihninin çatlaklarından içeri sızan, buzlu bir mırıltı gibiydi. Ondan kaçmak için neredeyse boşluğu arayacaktı, ama onu orada neyin beklediğini hatırladığında, bu isteği bastırdı.

Akşamın alacakaranlığında kılıcıyla Lan'in öğrettiği duruşları, bu defa boşluk olmadan çalıştı. İpeği Aralamak. Arıkuşu Balgülünü Öpüyor. Denge için, Sazlarda Yürüyen Balıkçıl. Hızlı, kendinden emin devinimlerde kaybolup bir süre nerede olduğunu unutarak, bedeni terle kaplanana dek çalıştı. Ancak bittiğinde her şey geri geldi; hiçbir şey değişmemişti. Hava soğuk olmamasına rağmen ürperdi ve ateşin yanına çömelirken pelerinine sarındı. Diğerleri de ruh halini sezdiler ve yemeklerini çabucak ve sessizlik içinde bitirdiler. Son titrek alevlerin üzerine ayağıyla toprak örtünce kimse yakınmadı.

Rand ilk nöbeti kendisi alarak, ağaçlığın kenarında, zaman zaman kınında kılıcını gevşeterek yürüdü. Artık donuk mehtap dolunaya yaklaşmış, siyahlığın içinde, yüksekte asılıydı ve gece de gün kadar sessiz, onun kadar boştu. Doğru sözcük boş olacaktı. Topraklar tozlu bir sütçü arabası kadar boştu. Dünyanın tamamında, bu dünyanın tamamında üçü dışında herhangi bir kimsenin olduğuna, Karanlıkdostlarının bile orada, önlerinde bir yerde olduğuna inanmak zordu.

Ona arkadaş olsun diye Thom Merrilin'in pelerinini çözerek rengârenk yamaların üzerinde duran sert deri kılıflarındaki arp ve flütü ortaya çıkardı. Altın ve gümüş renkli flütü kılıfından çıkardı ve onu eline alıp "Söğütleri Sallayan Rüzgâr"ın birkaç notasını diğerlerini uyandırmamak için usulca çalarken âşığın ona çalmayı öğretişini hatırladı. Usul, hüzünlü sesler bile o yerde fazlasıyla yüksek, fazlasıyla gerçekti. İçini çekerek flütü yerine koydu ve çıkını yeniden bağladı.

Nöbeti gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdürerek diğerlerinin uyumasına izin verdi. Aniden bir sisin yükseldiğini fark ettiğinde, saatin ne kadar geç olduğunu bilmiyordu. Sis; koyu, yere yakındı; Hurin ile Loial'i bulutların içindeki şekilsiz şişkinlikler gibi gösteriyordu. Daha yüksekte ve daha ince olmasına rağmen, yine de etraflarındaki araziyi örtüyor, en yakındaki ağaçlar dışındaki her şeyi gizliyordu. Ay, ıslak ipeğin ardından görülüyormuş gibiydi. Her türlü şey onlara görülmeden yaklaşabilirdi. Kılıcına dokundu.

"Kılıçlar benim karşımda işe yaramaz, Lews Therin. Bunu bilmen gerekir."

Rand dönüp kılıcını eline alıp balıkçıl nişanlı kılıcı önünde dimdik tutarken, sis, ayaklarının etrafında döndü. Boşluk içine süzüldü; ilk defa lekeli *saidin* ışığını fark etmedi bile.

Uzun bir asayla yürüyen gölgeli bir şekil, sisin içinde onlara yaklaştı. Arkasında, gölgenin dev bir gölgesi olduğunu düşündürecek bir şekilde sis, karararak geceden bile koyu bir renge bürünüyordu. Rand'ın tüyleri diken diken oldu. Şekil giderek yaklaşıyordu, nihayet siyah giysileri ve eldivenleri, yüzünü kaplayan bir maskesi olan bir insan siluetine büründü, gölge de onunla birlikte geldi. Asası da siyahtı, sanki tahta kararmış gibiydi, fakat yine de parlaktı ve ay ışığında su gibi parlıyordu. Bir an maskedeki göz delikleri, arkalarında göz yerine ateşi varmış gibi parladı, ama adamın kim olduğunu anlamak için Rand'ın bunu görmeye ihtiyacı yoktu.

"Ba'alzamon," diye nefes verdi. "Bu bir düş. Öyle olmalı. Uykuya daldım ve-"

Ba'alzamon, açık bir fırının kükreyişini andıran bir sesle gördü. "Her zaman olanı inkâr etmeye çalışırsın, Lews Therin. Elimi uzatırsam, sana dokunabilirim, Kardeşkatili. Sana her zaman dokunabilirim. Her zaman ve her yerde."

"Ben Ejder değilim! Benim adım Rand al-" Rand kendisine engel olmak için dişlerini sıkı sıkı kapadı.

"Ah, şimdilerde kullandığın ismi biliyorum, Lews Therin. Çağlarca kullandığın tüm isimleri, Kardeşkatili dahi olmazdan çok önceki isimlerini biliyorum." Ba'alzamon'un sesi yükselmeye başladı; zaman zaman gözlerindeki ateşler öyle yükseliyordu ki, Rand onları ipek maskedeki açıklıklardan, uçsuz bucaksız alev denizleri gibi görebiliyordu. "Seni tanıyorum, kanını ve var olan ilk yaşam kıvılcımına, İlk An'a kadar tüm soyunu tanıyorum. Benden asla gizlenemezsin. Asla! Biz ikimiz,

birbirimize bir paranın iki yüzü gibi bağlıyız. Sıradan insanlar Desen'in kıvrımında gizlenebilir, ama *ta'veren*'ler tepedeki fener ateşleri gibi göze çarpar ve sen, sen ise gökte bin ışıldayan ok varmış da seni gösteriyormuş gibi göze çarparsın! Sen benimsin ve her zaman elimin ulaşabileceği yerdesin!"

"Yalanların Babası!" diyebildi Rand. Boşluğa rağmen dili damağına yapışmak istiyordu. *Işık adına, lütfen bir rüya olsun.* Bu düşünce sekerek boşluğun dışına çıktı. *Düş olmayan düşlerden biri bile olsa. Gerçekten önümde duruyor olamaz. Karanlık Varlık Shayol Ghul'de hapis. Yaratım anında Yaratıcı tarafından tutsak edilmiş...* Gerçeği, bunun işe yaramayacağını bilecek kadar biliyordu. "Adını iyi bulmuşlar senin! Beni öylece alabilecek isen, neden almadın? Alamazsın da ondan. Ben Işık'ta yürüyorum ve bana dokunamazsın!"

Ba'alzamon asasına dayanarak öne yaslandı ve bir an Rand'a baktıktan sonra, Loial ile Hurin'in başında dikilerek onlara baktı. Dev gölge de onunla birlikte hareket etti. Rand, onun sisi kımıldatmadığını gördü – hareket ederken asası adımlarıyla birlikte salınıyordu, ama gri sis ayaklarının çevresinde, Rand'ın ayaklarının etrafında olduğu gibi girdaplanıp dönmüyordu. Bu onu yüreklendirdi. Belki de Ba'alzamon aslında orada *değildi.* Belki de bu bir rüyaydı.

"Kendine tuhaf yandaşlar buluyorsun," diye düşüncelere daldı Ba'alzamon. "Her zaman öyle yapardın. Bu ikisi. Seni korumaya çalışan kız. Zavallı bir koruyucu, üstelik de zayıf, Kardeşkatili. Gelişecek bir yaşam süresine bile sahip olsa, asla ardına saklanabileceğin kadar güçlü olamazdı."

Kız mı? Kim? Moiraine kesinlikle bir kız değil. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Yalanların Babası. Yalan üzerine yalan söylüyorsun ve gerçeği söylediğin zaman bile onu çarpıtarak bir yalana çeviriyorsun."

"Öyle mi yapıyorum, Lews Therin? Sen ne olduğunu, kim olduğunu biliyorsun. Sana söyledim. Tar Valonlu o kadınlar da öyle." Rand kımıldandı ve Ba'alzamon ufak bir gök gürültüsünü andıran bir kahkaha attı. "Beyaz Kulelerinde güvende olduklarını sanıyorlar, ama benim müritlerim arasında onlardan bazıları bile var. Adına Moiraine denilen Aes Sedai, sana kim olduğunu söyledi, değil mi? Yalan mı söyledi? Yoksa o da benimkilerden biri mi? Beyaz Kule seni boynuna yular geçirilmiş bir köpek gibi kullanmaya niyetleniyor. Yalan mı söylüyorum? Valere Borusu'nu arıyorsun, derken yalan mı söylüyorum?" Yine güldü ve boşluğun

sükûnetine rağmen Rand kulaklarını örtmemeyi güçlükle başardı. “Zaman zaman eski düşmanlar o kadar uzun süre savaşır ki, hiç fark etmeden müttefik olurlar. Sana vurduklarını sanırlar, ama o kadar yakından bağlanmışlardır ki birbirlerine, sanki darbeyi sen yönlendirmiş gibi olursun.”

“Beni sen yönlendirmiyorsun,” dedi Rand. “Seni inkâr ediyorum.”

“Sana bağlı bin tane ipim var, Kardeşkatili, hepsi de ipekten ince, çelikten sağlam. Zaman bizi bin urganla bağladı birbirimize. İkimizin sürdürdüğü savaş –bunu hiç hatırlıyor musun? Daha önce yaptığımız savaşları, Zaman’ın başlangıcına kadar dayanan, sayısız savaşı bir nebze olsun hatırlıyor musun? Ben senin bilmediğin o kadar çok şeyi biliyorum ki! Çok yakında o savaş sona erecek. Son Savaş yaklaşıyor. Sonuncusu, Lews Tilerin. Sahiden bundan kaçabileceğini düşünüyor musun? Seni zavallı, ürperen solucan. Bana hizmet edecek ya da öleceksin! Ve bu defa döngü senin ölümünle yeniden başlamayacak. Mezar, Karanlığın Yüce Efendisi’ne aittir. Bu defa ölürsen bütünüyle yok olacaksın. Bu defa, sen ne yaparsan yap Çark kırılacak ve dünya yeni bir kalıba dökülecek. Hizmetime gir! Shai’tan’ın hizmetine girmezsen, sonsuza dek yok olacaksın!”

Bu isim zikredildiğinde hava adeta koyulaştı. Ba’alzamon’un ardındaki karanlık kabararak büyüdü ve her şeyi içine alacak gibi oldu. Rand karanlığın onu içine aldığını hissetti, aynı anda hem buzdan soğuk, hem de közlerden daha sıcak, ölümden karanlıktı; dünyayı istila ediyor, onu kendi karanlığına çekiyordu.

Kılıcının kabzasını parmak boğumları acıyana kadar sıktı. “Seni ve gücünü inkâr ediyorum. Ben Işık’ta yürüyorum. Işık bizi esirger ve bizler kendimize, Yaratıcı’nın elinin ayasında sığınak buluruz.” Gözlerini kırptı. Ba’alzamon hâlâ oradaydı ve koca karanlık hâlâ arkasında asılı duruyordu, ancak geri kalan her şey sanki bir yanılsamaydı.

“Yüzümü görmek ister misin?” Bu bir fısıltıydı.

Rand yutkundu. “Hayır.”

“Görmen gerekir.” Eldivenli el siyah maskeye gitti.

“Hayır!”

Maske çıktı. Bu, korkunç bir şekilde yanmış bir adam yüzüydü. Yine de yüz hatlarını boydan boya kesen siyah kenarlı, kızıl çatlakların arasındaki deri, sağlıklı ve düzgün görünüyordu. Siyah gözler Rand’a bakıyordu; zalim dudaklar gülümserken parlak beyaz dişler ortaya çıktı. “Bak bana Kardeşkatili ve kendi kaderinin yüzde birini gör.” Bir an, gözleriyle ağzı,

sonsuz ateş mağaralarına açılan kapılara dönüştü. “Kontrolsüz Güç’ün bana bile yapabileceği bu. Ama ben iyileşiyorum, Lews Therin. Daha büyük bir güce giden yolları biliyorum. Fırına uçan bir pervane gibi kavuracağım seni.”

“Ona dokunmayacağım!” Rand etrafında boşluğu hissetti, *saidin*’i hissetti. “Dokunmayacağım.”

“Kendine engel olamazsın.”

“Beni –rahat– BIRAK!”

“Güç.” Ba’alzamon’un sesi yumuşak, ikna edici bir tona büründü. “Yine güce sahip olabilirsin, Lews Therin. Şu an bile ona bağlısın. Biliyorum. Görebiliyorum. Hisset onu, Lews Therin. Senin olabilecek gücü hisset. Tek yapman gereken ona uzanmak. Ama onunla aranda Gölge var. Delilik ve ölüm. Ölmene gerek yok, Lews Therin, bir daha asla.”

Rand, “Hayır,” dedi ama ses konuşmaya, içine işlemeye devam etti.

“Sana o gücü kendini yok etmeyecek şekilde nasıl kontrol edebileceğini öğretebilirim. Yaşayan hiç kimse sana bunu öğretemez. Karanlığın Yüce Efendisi seni delilikten koruyabilir. Güç senin olabilir ve sonsuza kadar yaşayabilirsin. Sonsuza kadar. Tek yapman gereken hizmet etmek. Sadece hizmet etmek. Basit sözcükler –ben sana aidim, Yüce Efendi–, ardından güç senin olacak. Tar Valonlu o kadınların düşlerinde bile göremeyeceği bir güç ve sonsuz yaşam senin olacak. Tek yapman gereken kendini teslim etmek ve hizmetime girmek.”

Rand dudaklarını yaladı. *Delirmemek. Ölmemek.* “Asla. Ben Işık’ta yürüyorum,” dedi çatlak bir sesle, “ve bana asla dokunamazsın!”

“Sana dokunmak mı, Lews Therin? Dokunmak mı? Seni kavurabilirim! Bunu sen de tad ve beni anlarsın!”

O kara gözler ve ağız yeniden ateşe, yaz güneşinden daha parlak görünene kadar serpilen ve büyüyen bir aleve dönüştü. Büyüdü ve aniden Rand’ın kılıcı tavdan yeni alınmış gibi içten içe yanmaya başladı. Kabza elini yakarken haykırdı, çığlık attı ve kılıcı elinden bıraktı. Ve sis alev aldı; sıçrayan, her şeyi yakan bir âleme dönüştü.

Rand bağırarak, tüten, kararan ve küller halinde dökülen giysilerine, çıplak teni alevlerde kavrulup çatırdayan ve büzülen elleriyle vurdu. Çığlık attı. Acı içindeki boşluğa vuruyordu ve boşluğun daha derinlerine sürünmeye çalıştı. Aydınlık orada, lekeli ışık göz eriminin hemen dışındaydı. Yarı deli bir vaziyette, artık ne olduğunu umursamaz bir halde *saidin*’e uzandı, onu etrafına sarmaya, yanmadan ve acıdan kaçıp ona

sığınmaya çalıştı. Yangın başladığı gibi kesildi. Rand ceketinin kırmızı yeninden çıkan eline hayretle baktı. Yünde ufacık bir yanık bile yoktu. *Hepsini hayal etmişim.* Deli gibi etrafına bakındı. Ba'alzamon gitmişti. Hurin uykusunda kıpırdandı; koklayıcı ile Loial hâlâ alçak sisin içindeki iki tümsekti. *Bunu hayalimde gördüm.*

Daha fazla rahatlayamadan sağ eline bir acı saplandı ve bakmak için elini çevirdi. Elinin ayasına bir balıkçıl damgası vurulmuştu. Kılıcının kabzasındaki, hiddetli kırmızı balıkçıl, bir ressamın elinden çıkmışçasına düzgün bir biçimde çizilmişti.

Ceketinin cebinden bir mendil çıkararak eline sardı. Eli artık zonklamaya başlamıştı. Boşluğun buna yardımı olurdu –boşluğun içinde acının *farkındaydı*, ama onu *hissetmezdi*– ama bu düşünceyi kafasından attı. Artık iki kez bilmeden –bir kez de bilerek; bunu unutamazdı– boşluğun içindeyken Tek Güç'ü yönlendirmeye çalışmıştı. Ba'alzamon onu bununla ayartmaya çalışıyordu. Moiraine ile Amyrlin Makamı bunu yapmasını istiyordu. Bunu yapmayacaktı.

16
Karanlığın Aynasında

“Bunu yapmamanız gerekirdi, Lord Rand,” dedi Hurin, Rand diğerlerini şafakta uyandırdığında. Güneş henüz ufkun altında gizliydi, ama çevreyi görmeye yetecek kadar ışık vardı. İsteksizce solan karanlığın içinde, sis eriyip gitmişti. “Bizi korumak için kendinizi yorarsanız, bizi eve kim döndürecek?”

“Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı,” dedi Rand. Sisin veya Ba’alzamon’un orada bulunmuş olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Sağ eline sarılmış mendile dokundu. Bu, Ba’alzamon’un orada bulunmuş olduğunun bir kanıtıydı. Bu yerden uzaklaşmak istiyordu. “Fain’in Karanlıkdostlarını yakalayacaksak, eyere çıkmanın zamanı geldi. Geldi de geçti. Yolda giderken mayasız ekmek yiyebiliriz.”

Loial, ellerini Hurin’in Rand’ın omuzlarına çıkarak yetişebileceği kadar yükseğe kaldırdı ve tam gerinirken birdenbire durdu. “Elin, Rand. Ne oldu?”

“Zorladım ve canım yandı. Önemli bir şey değil.”

“Eyer torbalarımda bir merhem olacaktı-”

“Önemli bir şey değil!” Rand, sesinin haşin çıktığının farkındaydı, ama damgaya bir kez bakıldığında yanıtlamak istemediği soruların doğması muhakkaktı. “Zaman boşa geçiyor. Yola çıkalım.” Yaralı eli yüzünden, Kızıl’ı acemice eyerleme işine girişti; Hurin de kendi atına atladı.

“Bu kadar alıngan olmaya gerek yok,” diye mırıldandı Loial.

Yola çıkarlarken, Rand, bir izin o dünyada doğal bir şey olacağına karar verdi. Orada, doğal olmayan çok fazla şey vardı. Tek bir nal izi bile makbule geçerdi. Fain, Karanlıkdostları ve Trollocların da bir tür iz

bırakması gerekirdi. Dikkatini, üzerinden geçtikleri toprağa vererek, başka bir canlı tarafından yapılmış olabilecek herhangi bir iz aradı.

Hiçbir şey, ters çevrilmiş bir taş, bozulmuş tek bir toprak yığını dahi yoktu. Bir defasında, sırf kendisini toprağın nal izlerini gerçekten aldığına ikna etmek için arkalarındaki toprağa baktı; ezilen otlar ve bükülmüş çimenler geçtikleri yeri açıkça gösteriyordu, ancak önlerindeki zeminde hiçbir iz yoktu. Yine de Hurin ısrarla soluk ve ince olmasına rağmen, izin kokusunu hâlâ alabildiğini ve güneye doğru uzadığını söylüyordu.

Koklayıcı yine geyiklerin izini süren bir tazı gibi tüm dikkatini takip ettiği ize vermişti ve Loial yine kendi düşüncelerine dalmış bir halde, kendi kendisine mırıldanarak ve önünde, eyerinin üzerinde tuttuğu koca değneği ovalayarak ilerliyordu.

Rand ilerideki kuleyi gördüğünde en çok bir saattir yoldaydılar. İzleri gözlemeye o kadar dalmıştı ki, tepesi sivrilerek tek bir noktayla iten sütunu, ancak orta uzaklıkta, ağaçların üzerinde kalın ve uzun cüsseyle yükseldiği zaman ilk defa fark etmişti. “Bunun ne olduğunu merak ediyorum.” Tam yollarının üzerindeydi.

“Bunun ne olabileceğini bilmiyorum, Rand,” dedi Loial.

“Eğer bu- eğer bu bizim dünyamız olsaydı, Lord Rand...” Hurin, eyerinde huzursuzca yer değiştirdi. “Eh, Lord Ingtar’ın bahsettiği o anıt – Artur Şahinkanadı’nın Trolloclar karşısında kazandığı zaferin anısına dikilmiş olan– da büyük bir kuleydi. Ama bin yıl önce yıkılmıştı. Orada tepe gibi, koca bir tümsekten başka bir şey yok. Lord Agelmar için Cairhien’e gittiğimde onu görmüştüm.”

“Ingtar’ın dediğine göre,” dedi Loial, “hâlâ üç ya da dört gün uzağımızdaymış. Eğer oradaysa. Neden olsun ki, anlamıyorum. Bence burada hiç insan yok.”

Koklayıcı gözlerini tekrar yere çevirdi. “Sorun da bu değil mi, İnşaatcı? Önümüzde hiç insan yok, ama bu var. Belki de bundan uzak durmalıyız, Lordum Rand. Böyle bir yerde onun ne olduğunu ya da orada kimin bulunduğunu bilmenin imkânı yok.”

Rand bir an parmaklarıyla eyerinin yüksek kaşında davul çalarak düşündü. “İze, elimizden geldiği kadar yakın durmalıyız,” dedi nihayet. “Zaten Fain’e yaklaşıyor gibi görünmüyoruz ve elimizden gelirse, onu bir kez daha kaybetmek istemiyorum. Olağanın dışında herhangi bir insan veya bir şey görürsek, izi yeniden bulana kadar etrafından dolaşırız. Ama o zamana kadar yolumuza devam edeceğiz.”

“Nasıl isterseniz, Lordum.” Koklayıcının sesi tuhaf geliyordu ve Rand’a çabuk, yan bir bakış altı. “Nasıl isterseniz.”

Rand anlamadan önce bir an kaşlarını çattı, sonra da içini çekme sırası ona gelmişti. Lordlar onları takip edenlere değil, sadece diğer lordlara açıklama yapardı. *Ondan, beni kahrolası bir lord olarak kabul etmesini ben istemedim. Ama kabul etti*, diye yanıt verdi ona ufak bir ses, *sen de buna göz yumdun. Seçimi sen yaptın; görev artık sana ait.*

“İzi al, Hurin,” dedi Rand.

Koklayıcı, ona rahatlatıcı bir gülümsemeyle bakarak atını mahmuzladı.

Onlar yollarına devam ederken cılız güneş gökte yükseldi ve tam tepeye geldiğinde, kulenin sadece bir mil kadar uzağındaydılar. Bir adım derinliğinde bir yatağı olan çaylardan birine ulaşmışlardı ve aradaki ağaçlar seyrekti. Rand, kulenin üzerine inşa edildiği, yuvarlak, üstü düz tepeyi görebiliyordu. Gri kulenin kendisi de en az yüz kulaç uzunluğundaydı ve üst kısmının kanatları açılmış bir kuş şeklinde oyulmuş olduğunu ancak seçebiliyordu.

“Bir şahin,” dedi Rand. “Bu gerçekten de, Şahinkanadı’nın anıtı. Öyle olmalı. Burada insanlar varmış, şu anda olsalar da olmasalar da. Burada onu farklı bir yere inşa edip hiç yıkmamışlar. Bunu bir düşün Hurin. Geri döndüğümüzde onlara anıtın gerçekte neye benzediğini anlatabileceksin. Tüm dünyada onu görmüş olan sadece biz üçümüz olacağız.”

Hurin başıyla onayladı. “Evet, Lordum. Çocuklarım bu hikâyeyi, babalarının Şahinkanadı’nın kulesini görüşünü duymak isterdi.”

“Rand,” diye başladı Loial endişeyle.

“Bu mesafeyi dörtnala aşabiliriz,” dedi Rand. “Haydi. Dörtnala gitmek bize iyi gelir. Bu yer ölü olabilir, ama biz hayattayız.”

“Rand,” dedi Loial. “Bence bu bir-”

Onu duymak için beklemeyen Rand, topuklarını Kızıl’ın yan taraflarına gömdü ve aygır öne atıldı. Sığ su şeridini iki adımla şapırdatarak aştıktan sonra, uzak kıyıya tırmandı. Hurin de hemen ardından kendi atını kaldırdı. Rand, Loial’in arkalarından seslendiğini duydu, ancak güldü, Ogier’e elini sallayarak onları takip etmesini işaret etti ve atını dörtnala sürmeye devam etti. Gözlerini tek bir noktadan ayırmadığı sürece, toprağın kayması o kadar kötü görünmüyor ve rüzgâr, yüzünde hoş bir duygu uyandırıyordu.

Tümsek, iki yüz hektar kadar bir alanı kaplıyordu, ancak çimenlerle kaplı sırtı fazla meyilli değildi. Yüksekliğine rağmen kalın, hatta bodur

görünecek denli geniş olan gri kule gökyüzüne doğru yükseliyordu. Rand'ın kahkahası soldu ve suratını asarak Kızıl'ı durdurdu.

"Bu Şahinkanadı'nın anıtı mı, Lord Rand?" diye sordu Hurin tedirginlikle. "Bir tuhaflık var gibi."

Rand, anıtın cephesini kaplayan keskin, köşeli yazıyı ve üzerine enine bir adam boyunda kazınmış simgelerden bazılarını tanıyordu. Dha'vol Trolloclarının boynuzlu kafatası. Dhai'mon'un demir yumruğu. Kabol'un üç dişli mızrağı ve Ahf'frait'in hortumu. Tabana yakın bir şahin de kazınmıştı. On adım genişliğindeki kanat açıklığıyla, gövdesine saplanmış bir şimşekle sırtüstü yatıyor, gözlerini kuzgunlar gagalıyordu. Kulenin tepesindeki dev kanatlar güneşi örtüyor gibiydi.

Loial'in arkalarından dörtnala yaklaştığını duydu.

"Sana söylemeye çalıştım, Rand," dedi Loial. "Bu bir şahin değil, kuzgun. Onu açıkça gördüm." Kuleye artık bakmak bile istemeyen Hurin atını çevirdi.

"Ama nasıl?" dedi Rand. "Artur Şahinkanadı burada Trolloclara karşı bir zafer kazanmıştı. Ingtar öyle demişti."

"Burada değil," dedi Loial ağır ağır. "Burada olmadığı belli. 'Taş'tan Taş'a uzanır 'eğer' çizgileri, olabilecek dünyaların arasında.' Bunu düşünüp duruyorum ve 'olabilecek olan dünyaların' ne anlama geldiğini kavradığıma inanıyorum. Belki de kavradım. Olaylar farklı gelişseydi, bizim dünyalarımızın olabileceği dünyalar. Belki de bu nedenle bu kadar... soluk görünümlüdür. Bir 'eğer', bir 'belki'den ibaret olduğu için. Gerçek dünyanın bir gölgesi. Bu dünyada sanırım Trolloclar kazanmış. Belki de hiç köy ya da insan görmememiz bu yüzdendir."

Rand'ın tüyleri diken diken olmuştu. Trolloclar kazandıkları zaman, geride ancak sonra yemek üzere insan bırakırlardı. Tüm dünyada galip geldilerse... "Trolloclar kazanmış olsaydı, her yerde olurlardı. Şimdiye kadar bin tanesini görmüş olurduk. Dünden beri ölü olurduk."

"Bilmiyorum, Rand. Belki de, insanları öldürdükten sonra birbirlerini de öldürmüşlerdir. Trolloclar öldürmek için yaşar. Tek yaptıkları budur; onlar budur. Bilemiyorum."

"Lord Rand," dedi Hurin aniden. "Orada, aşağıda bir şey kımıldandı."

Rand üzerine hücum eden Trollocları görmeye hazırlanarak atını çevirdi, ama Hurin geldikleri yöne, hiçliğe işaret ediyordu. "Ne gördün, Hurin; nerede?"

Koklayıcı kolunu indirdi. "Şu ağaç öbeğinin hemen kıyısında, yaklaşık bir mil ötede. Bunun bir... kadın ve seçemediğim başka bir şey olduğunu sandım, ama..." Ürperdi. "Burnunun dibinde olmayan şeyleri seçmek o kadar zor ki... Aaah, bu yer bağırsaklarımı fırıl fırıl döndürüyor. Muhtemelen bir şeyleri hayalimde görüyorumdur, Lordum." Kulenin üzerlerine abandığını hissedermiş gibi omuzları çöktü. "Şüphesiz sadece rüzgârdandı, Lordum."

Loial, "Korkarım dikkate alınması gereken başka bir şey de var," dedi. Sesi yine sıkıntılıydı. Güneyi işaret etti. "Oranın uzağında ne görüyorsun?"

Rand, uzaktaki şeylerin kendisine doğru kayar gibi görünme etkisini azaltmak için gözlerini kıstı. "Üzerinden geçtiğimiz gibi topraklar. Ağaçlar. Sonra bazı tepeler ve dağlar. Başka bir şey yok. Ne görmemi istiyorsun?"

"Dağları," diye içini çekti Loial. Kulaklarındaki tüyler sarkmış görünüyordu ve kaşlarının uçları yanaklarına inmişti. "Bu Kardeşkatili'nin Hançeri olmalı, Rand. Bu dünya bizimkinden bütünüyle farklı olmadığı sürece, başka bir dağ sırası olamazlar. Ama Kardeşkatili'nin Hançeri, Erinin'in en az yüz fersah güneyinde uzanır. Daha da fazla. Bu yerde mesafelere karar vermek kolay değil, ama... bence karanlık basmadan onlara ulaşırız." Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Üç günden az bir zamanda yüz fersahtan uzun bir mesafe katetmiş olmalarına imkân yoktu.

Rand düşünmeden, "Beki de bu yer Yollar gibidir," diye mırıldandı. Hurin'in inlediğini duydu ve anında çenesini tutmadığına pişman oldu.

Bu hoş bir düşünce değildi. Bir Yolkapısı'ndan –Ogier *yurdunun* hemen dışında ve Ogier korularında bulunabilirlerdi– içeri girer ve bir gün boyunca yürürsen başladığın yerden yüz fersah ötedeki başka bir Yolkapısı'ndan dışarı çıkabilirdin. Yollar artık karanlık ve bozulmuştu ve onlarda yolculuk etmek ölümü veya delirmeyi göze almak demekti. Soluklar bile Yollar'dan gitmeye korkardı.

"Öyleyse, Rand," dedi Loial ağır ağır, "atacağımız yanlış bir adım burada da ölmemize neden olur mu? Ve burada henüz görmediğimiz, bizi öldürmekten beter edecek şeyler var mı?" Hurin yine inledi.

Suyu içmiş ve hiç kaygıları yokmuş gibi yollarına devam etmişlerdi. Kaygısızlık, Yollar'da insanı çabuk tarafından öldürürdü. Rand midesinin sakinleşmesini ümit ederek yutkundu.

"Geride kalanları düşünüp endişe etmek için çok geç," dedi. "Ancak buradan itibaren, adımlarımıza dikkat edeceğiz." Hurin'e bir bakış attı. Koklayıcının başı omuzlarının arasına çökmüştü ve gözleri üzerine

atlayacak olan şeyin ne olacağını ve nereden geleceğini merak ediyormuş gibi fır dönüyordu. Adam, katilleri yakalamıştı, ama bu onun hiç hesaba katmadığı bir şeydi. “Dayan, Hurin. Daha ölmedik, ölmeyeceğiz de. Sadece buradan itibaren dikkatli olmamız gerekecek. O kadar.”

Uzaklık yüzünden tizleşmiş çığlığı tam o anda duydular.

“Bir kadın!” dedi Hurin. Bu kadar normallik bile onu biraz canlandırmış gibiydi. “Gördüğümü biliyordum-”

İlkinden de çaresiz, ikinci bir çığlık geldi.

“Uçamadığı sürece,” dedi Rand. “Güneyimizde.” İki adımda Kızıl’ı koşuya kaldırdı.

“Dikkatli ol, demiştim!” diye seslendi Loial arkasından. “Işık adına, Rand, unutma! Dikkatli ol!”

Rand, Kızıl’ın sırtına yapışmış, aygırı koşturuyordu. Çığlıklar onu kendine doğru çekiyordu. Dikkatli ol demesi kolaydı, fakat o kadının sesinde dehşet vardı. Rand’ın dikkatli olmasına yetecek kadar zamanı varmış gibi gelmiyordu sesi. Çoğundan derin, dik kenarlı yatağındaki başka bir çayın kıyısında dizginleri çekti; Kızıl bir taş ve toprak sağanağı içinde kayarak durdu. Çığlıkların geldiği yer... *Orası!*

Her şeyi bir bakışta içine sindirdi. Belki iki yüz adım ötesinde, bir kadın çayın içinde, atının yanında duruyordu, ikisi de sırtını uzaktaki kıyıya vermişti. Kırık bir dal parçasıyla hırlayan bir... şeyi uzakta tutuyordu. Bir anlığına sersemleyen Rand, yutkundu. Eğer bir kurbağa bir ayı boyunda olsaydı ya da bir ayı bir kurbağanın grisine ve yeşiline bürünseydi, ancak böyle görünürdü. Koca bir ayı.

Yaratığı düşünmemeye çalışarak yayını indirdi ve atından aşağı atladı. Atıyla yaklaşmaya zaman ayırırsa, çok geç olabilirdi. Kadın... şeyi... dalın öteki tarafında güçlükle tutuyordu. Mesafe oldukça fazlaydı –ne kadar olduğuna karar vermeye çalışırken gözlerini kırpıştırıp duruyordu; yaratık ne zaman hareket etse, mesafe karışlarca değişiyordu– ama hedefi büyüktü. Bandajlı eliyle oku çekmek zor oluyordu, ama ayaklarını yere tam basmadan önce sadağından bir ok çıkarmıştı bile.

Ok, yarı boyuna kadar tüylü posta saplandı ve yaratık, Rand’a doğru döndü. Rand uzaklığa rağmen bir adım geriledi. Ne o dev, takoz şekilli kafa, ne de geniş, nasırlı dudakları olan, eti yırtmak üzere kancalı olan gagamsı ağız asla tahayyül edebildiği bir hayvanın üzerinde olmamıştı. Ufak, vahşi ve sert görünümlü çeperlerle çevrelenmiş üç de gözü vardı. Kendisini toplayan yaratık büyük adımlarla suları şapırdatarak ona

yaklaşmaya başladı. Rand'ın gördüğü kadarıyla, hepsinin aynı olduğuna emin de olsa, adımlardan bazıları diğerlerine kıyasla iki kat mesafe katediyordu.

"Bir göz," diye seslendi kadın. Çığlıkları göz önüne alındığında şaşırtıcı sesi bir biçimde sakindi. "Onu öldürmek için gözlerinden birini vurman gerek."

Rand başka bir okun tüylerini kulağına kadar çekti. Tereddütle boşluğu aradı; bunu yapmak istemiyordu, ancak Tam bunu böyle durumlar için öğretmişti ve atışı onsuz asla yapamayacağını biliyordu. *Babam*, diye düşündü bir kayıp duygusuyla ve boşluk içini doldurdu. Titreşen *saidin* ışığı da oradaydı, ama onu kendisinden uzaklaştırdı. Yayla, okla, ona doğru atılan canavarca şekille bir olmuştu. Ufak gözle bir. Okun yay siciminden ayrıldığını hissetmedi bile.

Yaratık yeni bir sıçrayışla yükseldi ve tam tepedeyken ok ortadaki gözüne saplandı. Yaratık yere inerek etrafa bir sürü su ve çamur sıçrattı. Çevresine dalgalar yayıldı, fakat o hareket etmedi.

"İyi ve yürekli bir atıştı," diye seslendi kadın. Atına binmiş, Rand'a doğru geliyordu. Kadının, yaratığın dikkati dağılır dağılmaz kaçmamış olması, Rand'ı biraz şaşırtmıştı. Hâlâ can çekişirken çıkardığı dalgalarla çevrilmiş yaratığın yanından başını çevirip bakmadan geçti ve atını çayın kıyısından çıkarıp aşağı indi. "Pek az kişi bir *grolm*'ün hücumu karşısında dururdu, Lordum."

Baştan aşağı beyazlara bürünmüş, giysisi at binmek için ikiye bölünmüş, belinde gümüş bir kemerle toplanmıştı ve eteklerinin altından görülen çizmeleri de gümüşle işlenmişti. Eyeri bile beyaz ve gümüş işliydi. Kavisli boynu ve zarif adımlarıyla kar rengi kısrağı neredeyse Rand'ın doru atıyla aynı boydaydı. Fakat Rand'ın gözlerini asıl alan, kadının kendisiydi. Rand, onun Nynaeve'le aynı yaşta olabileceğini düşündü. Her şeyden önce uzun boyluydu; Nynaeve'den bir el boyu uzundu ve gözleri Rand'la aynı hizadaydı. Çok da güzeldi, fildişi renkli teni uzun, gece karası saçları ve siyah gözleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Rand güzel kadınlar görmüştü. Moiraine de soğuk olmasına rağmen güzeldi; asabiyetine yenilmediği zamanlarda Nynaeve de öyle. Egwene ve Andor'un Kız-Veliahtı Elayne de bir adamın nefesini kesecek kadar güzeldi. Ama bu kadın... Dili damağına yapışmıştı; kalbinin tekrar atmaya başladığını hissetti.

"Uşaklarınız mı, Lordum?"

İrkilerek çevresine bakındı. Hurin ile Loial de onlara katılmıştı. Hurin, Rand'ın beklediği gibi bakakalmıştı ve Ogier bile büyülenmiş gibiydi. "Dostlarım," dedi. "Loial ve Hurin. Benim adım Rand. Rand al'Thor."

Loial aniden, kendi kendine konuşurcasına, "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim," dedi. "Ama kusursuz insan güzelliği diye bir şey varsa, çehre ve endam olarak, siz-"

"Loial," diye bağırdı Rand. Ogier'in kulakları utançla kaskatı oldu. Rand'ın kulakları da kızarmıştı; Loial'in sözleri kendi düşündüklerine fazlasıyla yakındı.

Kadın tınılı bir sesle güldü, ama bir saniye sonra tahtındaki bir kraliçe gibi, baştan aşağı soylu bir resmiyete bürünmüştü. "Benim adım Selene," dedi. "Kendi hayatını tehlikeye atarak benimkini kurtardın. Ben sana aidim, Lord Rand al'Thor." Ve Rand'ın dehşete kapılmasına neden olan bir biçimde, dizlerinin üzerine çöktü.

Rand, Hurin ya da Loial'e bakmadan kadını aceleyle ayağa kaldırdı. "Bir kadını kurtarmak için canını vermeyen adama adam denmez." Anında kızararak kendisini rezil etti. Bu bir Shienar deyişiydi ve daha ağzından çıkmadan fazlasıyla gösterişli olduğunu anlamıştı, ama kadının tavrı ona da bulaşmış ve kendine engel olamamıştı. "Demek istediğim... Yani..." *Ahmak, bir kadına hayatını kurtarmanın hiçbir şey olduğunu söyleyemezsin.* "Bu benim şerefimdi." Bu kulağa hafif Shienarvari ve resmi geliyordu. Bunun iş göreceğini ümit etti; hâlâ boşluğun içindeymiş gibi, zihninde söyleyecek başka hiçbir şey yoktu.

Aniden kadının kendi üzerindeki gözlerinin farkına vardı. Yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu, ama kara gözleri Rand'a kendini çıplakmış gibi hissettiriyordu. Elinde olmadan aklına Selene'in çıplak hali geldi. Yüzü tekrar kızardı. "Aaah! Ah, sen neredensin, Selene? Buraya geleli beri başka bir insan görmedik. Kasaban yakında mı?" Kadın ona düşünceli bir şekilde bakınca, Rand geriye adım attı. Bakışı, Rand'a kadının kendisine ne kadar yakın durduğunu fazlasıyla hissettirdi.

"Ben bu dünyadan değilim, Lordum," dedi. "Burada hiç insan yok. *Grolm*'ler ve onlar gibi birkaç yaratık dışında hiçbir canlı yok. Ben Cairhienliyim. Buraya nasıl geldiğime gelince de, tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum. Atla dolaşmaya çıkmıştım ve kestirmek için durdum ve uyandığımda atımla beraber buradaydım. Tek umudum, Lordum, beni kurtarıp eve dönmeme yardım etmeniz."

“Selene, ben bir... yani, lütfen bana Rand de.” *Kulakları gene ısınmıştı. Işık adına, benim lord olduğumu düşünmesinin zararı olmaz. Kahrolayım, hiçbir şeye zararı olmaz.*

“Nasıl istersen... Rand.” Gülümsemesi Rand’ın boğazının sıklaşmasına neden oldu.

“Elbette, edeceğim.” *Kahrolayım, ne kadar da güzel. Üstelik de bana bir öykü kahramanıymışım gibi bakıyor.* Kendine gelmek için başını sağa sola salladı. “Ama önce peşinde olduğumuz adamları bulmamız gerekiyor. Seni tehlikeden uzak tutmaya çalışırım, ama onları bulmamız gerek. Bizimle birlikte gelmek senin için burada kalmaktan daha iyi olur.”

Bir an kız boş ve sakin bir ifadeyle konuşmadan durdu. Rand’ın onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu; kızın belki de onu yeniden incelemekte olması dışında. “Bir görev adamı,” dedi nihayet. Dudaklarında ufak bir gülümseme dolaştı. “Bunu sevdim. Evet. Peşinde olduğunuz bu alçaklar kim?”

“Karanlıkdostları ve Trolloclar, Leydim,” diye ağzından kaçırdı Hurin. Eyerinden kıza acemice bir reverans yaptı. “Fal Dara kalesinde cinayet işlediler ve Valere Borusu’nu çaldılar, Leydim, ama Lordum Rand onu geri alacak.”

Rand, koklayıcıya elemle baktı; Hurin zayıfça sırıttı. *Gizlilik de buraya kadarmış.* Burada bir önemi olmazdı, herhalde, ama kendi dünyalarına döndüklerinde... “Selene, kimseye Boru’dan bahsetmemen gerekiyor. Bu laf yayılırsa peşimize Boru’yu kendileri bulmak isteyen yüz kişi takılır.”

“Hayır, *onun* yanlış ellere düşmesi çok kötü olur,” dedi Selene. “Valere Borusu’nun. Sana kaç kez ona dokunmayı, onu ellerimde tutmayı hayal ettiğimi anlatamam. Onu ele geçirdiğinde ona dokunmama izin vereceğine söz vermelisin.”

“Ben bunu yapmadan önce, onu bulmamız gerek. Yola çıksak iyi olacak.” Rand kızın atına binmesine yardım etmek için elini uzattı; Hurin, üzengisini tutmak için aceleyle atından indi. “O öldürdüğüm şey her neyse –*grolm* müydü?– etrafta başkaları olabilir.” Kızın eli sağlamdı ve kavrayışında şaşırtıcı bir kuvvet vardı... ve teni... İpek olabilir miydi? Daha yumuşak, daha pürüzsüz bir şey. Rand ürperdi.

“Her zaman vardır,” dedi Selene. Uzun beyaz kısrak kuyaığunu salladı ve bir kez dişlerini Kızıl’a gösterdi, ama Selene dizginleri eline alınca sakinleşti.

Rand yayını sırtına attı ve Kızıl'a bindi. *Işık adına, bir insanın teni nasıl bu kadar yumuşak olabilir?* "Hurin, iz nerede? Hurin? Hurin!"

Koklayıcı zıpladı ve Selene'e bakmayı kesti. "Evet, Lord Rand. Ah... iz. Güneye, Lordum. Hâlâ güneye."

"O halde yola çıkalım." Rand, *grolm*'ün çayda yatan gri yeşil cüssesine huzursuz bir bakış attı. O dünyada kendilerinden başka canlı olmadığına inanmak daha iyiydi. "İzi al, Hurin."

Selene önce, atını Rand'ın yanında sürdü ve havadan sudan konuşarak, ona sorular sordu ve ona lord diye hitap etti. En az beş defa Rand kıza lord değil, sadece bir çoban olduğunu söyleyecek oldu, ama kıza her bakışında sözcükler ağzından çıkmak bilmedi. Onun gibi bir leydinin bir çobanla aynı şekilde konuşmayacağından emindi; bu hayatını kurtaran bir çoban da olsa.

"Valere Borusu'nu bulduğunda büyük bir adam olacaksın," dedi Rand'a. "Efsanelere geçecek bir adam. Boru'yu çalan adam kendi efsanelerini düzecektir."

"Onu çalmak da istemiyorum, herhangi bir efsanenin parçası olmak da." Kadının, parfüm sürmüş olup olmadığını bilmiyordu, ama kadının bir rahiyası, Rand'ın başını onunla dolduran bir kokusu vardı. Keskin ve tatlı, burnunu karıncalandıran, yutkunmasına neden olan baharatlar.

"Her erkek büyük biri olmak ister. Tüm Çağlardaki en büyük adam olabilirsin."

Bu, Moiraine'in söylediklerine çok benziyordu. Yenidendoğan Ejder çağlar boyunca kendisini kesinlikle belli edecekti. "Ben değil," dedi hararetle. "Ben sadece-" Bir lord olduğunu düşünmesine izin verdikten sonra ona bir çoban olduğunu söylemesi durumunda, kızın onu nasıl hor göreceğini düşünerek lafını çevirdi: "Onu bulmaya çalışıyorum, o kadar. Ayrıca bir dostuma yardım etmeye."

Selene, bir an sessiz durduktan sonra, "Elini incitmişsin," dedi.

"Önemli bir şey değil." Yaralı elini –dizginleri tutmaktan zonkluyordu– ceketinin içine sokmaya davrandı, ama kız elini uzatıp onu tuttu.

Rand o kadar şaşırmıştı ki, kıza izin verdi; sonra da elini kabaca çekmekten ya da kızın mendili çözmesine göz yummaktan başka bir çaresi kalmamıştı.

Selene parmağıyla damgaya dokundu, ama bu konuda herhangi bir yorum yapmadı, hatta nasıl olduğunu bile sormadı. "Tedavi edilmezse elinin hareket kabiliyetini azaltabilir. Bende işe yaraması muhtemel bir merhem var." Pelerininin içindeki bir cepten ufak bir taş şişe çıkardı,

tıpasını açtı ve bir taraftan yola devam ederlerken, bir taraftan da beyaz bir merhemi yanığın üzerine nazikçe sürmeye başladı.

Merhem başta soğuk geldi, sonra ılık bir duygu uyandırarak teninde eridi. Nynaeve'in merhemlerinde bazen olduğu gibi etkiliydi. Kızın okşayan ellerinin altında kızarıklık silinip şiş inerken Rand hayretle izledi.

"Bazı adamlar," dedi Selene bakışlarını Rand'ın elinden almadan, "büyüklüğün peşinden koşmayı seçerken, diğerleri buna mecbur olur. Mecbur olmaktansa seçmek her zaman daha iyidir. Mecbur olan bir adam, asla kendi kendisinin efendisi olmaz. Onu mecbur edenlerin iplerinde dans etmek zorunda kalır."

Rand elini çekerek kurtardı. Damga bir haftalıkmış gibi görünüyordu; neredeyse tamamen iyileşmişti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Selene ona gülümseyince Rand yaptığı çıkıştan utandı. "Eh, Boru'dan elbette," dedi kız merhemini kaldırarak. Kızıl'ın yanında yürüyen kısrağı o kadar uzun boyluydu ki, gözleri Rand'ın göz hizasının az altındaydı. "Valere Borusu'nu bulursan, büyüklükten kaçınman mümkün olmayacaktır. Ama buna mecbur mu olacaksın, yoksa onu kendi rızanla mı kabul edeceksin? Asıl soru bu."

Elini açıp kapadı. Kadının konuşmaları Moiraine'inkilere o kadar benziyordu ki... "Sen bir Aes Sedai misin?"

Selene'in kaşları havaya kalktı; kara gözleri, Rand'a parıldayarak bakıyordu, ama sesi yumuşaktı. "Aes Sedai mi? Hayır."

"Seni gücendirmek istememiştim. Özür dilerim."

"Beni gücendirmek mi? Gücenmedim, ama Aes Sedai değilim." Dudağı alaylı bir gülümsemeyle büküldü; o bile güzeldi. "Onca şey yapabilecekken, güvenli olduğunu sandıkları bir şeye sığınıyorlar. Hükmedebilecekken kulluk ediyor, dünyaya düzen getirebilecekken, erkeklerin savaşmasına izin veriyorlar. Yo, bana asla Aes Sedai deme." Gülümsedi ve kızgın olmadığını göstermek için elini Rand'ın kolunun üzerine koydu –dokunuşu Rand'ın yutkunmasına neden oldu– ama Selena, kısrağın Loial'in gerisine düşmesine izin verince Rand ferahladı. Hurin ihtiyar bir aile hizmetkârı gibi ona kafasını sallayıp duruyordu.

Rand ferahlamıştı, ama kadının varlığını da özlemiyor değildi. Kız sadece iki karış uzaktaydı –Loial'in yanında atını süren kıza bakmak için eyerinde döndü; Ogier onunla konuşabilmek için eyerinde iki büklüm olmuştu– ama hemen yanında, baş döndüren kokusunu alabileceği, ona dokunabileceği uzaklıkta olmasıyla aynı şey değildi. Öfkeyle yerine

yerleşti. Tam olarak kıza dokunmak istediğinden değildi –kendi kendisine Egwene’i sevdiğini hatırlattı; hatırlatmak zorunda kaldığı için de kendini suçlu hissetti– ama kız çok güzeldi, Rand’ın bir lord olduğunu düşünüyordu ve onun büyük bir adam olabileceğini söylemişti. Kafasının içinde kendi kendisiyle keyifsizce tartıştı. *Moiraine de senin büyük olabileceğini söylüyor; Yenidendoğan Ejder. Selene, Aes Sedai değil. Bu doğru; o Cairhienli bir asilzade, sen de bir çobansın. O bunu bilmiyor. Onun bir yalana inanmasına daha ne kadar izin vereceksin? Sadece biz buradan çıkana kadar. Eğer çıkarsak.* Bu ruh hali içinde düşünceleri küskün bir sessizliğe gömüldü.

İçinden geçtikleri araziye dikkat etmeye çalıştı –Selene etrafta o şeylerden... *grolm*’lerden... daha fazla olduğunu söylüyorsa, ona inanacaktı ve Hurin, ize başka bir şeyi fark edemeyecek kadar dalmıştı; Loial Selene’le olan sohbetine kendisini herhangi bir şey gelip onu topuğundan ısırana dek göremeyecek kadar kaptırmıştı, ama izlemek kolay değildi. Başını fazla hızlı döndürünce gözleri sulanıyordu; bir tepe veya ağaç topluluğu, bir açıdan bakıldığında bir mil, başka bir açıdan bakıldığında ise birkaç yüz karış uzakta görünebiliyordu.

Dağlar yaklaşmaktaydı; bu kadarından emindi. Kardeşkatili’nin Hançeri artık gökte heyula gibi yükseliyordu: testere dişini andıran, karla kaplı doruklar. Etraflarındaki toprak çoktan dağların yaklaştığını haber veren dağ etekleriyle yükseliyordu. Dağların kenarına karanlık çökmeden epey önce, belki bir saat sonra ulaşacaklardı. *Üç günde üç yüz fersahtan çok. Bundan da kötü. Erinin güneyinde, gerçek dünyada bir günün çoğunu geçirmiştik. Burada iki günden az zamanda yüz fersahtan uzun bir yol.*

“Bu yer konusunda haklı olduğunu söylüyor, Rand.”

Rand yerinde zıpladı; sonra da Loial’in atını kendininkine yaklaştırdığını fark etti. Selene’i aradı ve onun Hurin’le birlikte at sürdüğünü gördü; koklayıcı sırıtıyor, kafasını eğiyor ve kızın söylediği neredeyse her şeye alnına vurarak karşılık veriyordu. Rand yan yan Oiger’e baktı. “İkinizin öyle kafa kafaya verişine bakılırsa, onu nasıl bırakabildiğine şaştım. Haklı olduğunu söylerken ne demek istiyorsun?”

“O büyüleyici bir kadın, değil mi? İhtiyarlardan bazıları bile tarih –özellikle de Efsaneler Çağı– konusunda onun kadar bilgili değil –ve şey hakkında– ah, evet. Aes Sedailerin bazıları da bu gibi dünyaları incelemişti ve bu inceleme, Yollar’ı geliştirmelerinin esasını oluşturmuştu. Değişen şeyin, zaman yerine mesafe olduğu dünyalar bulunduğunu söylüyor.

Bunlardan birinde bir gün geçirirsen gerçek dünyaya geri döndüğünde bir ya da yirmi yıl geçmiş olduğunu görebilirmişsin. Veya tersi de olabilirmiş. O dünyalar –bu dünya, tüm diğerleri– gerçek dünyanın yansımalarıymış; öyle diyor. Bu dünyanın bize solgun gelmesinin nedeni, var olma şansı düşük olan cılız bir dünya olmasıymış. Diğerleri neredeyse bizimki kadar muhtemelmiş. Bizim dünyamız kadar katıymışlar ve içlerinde insanlar varmış. Aynı insanlar, diyor Rand. Bir düşünsene! Onlardan birine gidip kendi kendinle tanışabilirsin. Desen'in sonsuz çeşitlemeleri olduğunu söylüyor ve olabilecek olan her çeşitlemenin olacağını."

Rand, başını iki yana salladı; sonra, manzara öne arkaya titreyip midesi burnuna gelince, bunu yaptığına pişman oldu. Derin bir soluk aldı. "Bütün bunları nereden biliyor? Sen benim şimdiye kadar tanıdığım herkesten çok şey biliyorsun Loial ve bu dünya hakkında tüm bildiklerin bir söylentiden ibaretti."

"O Cairhienli, Rand. Cairhien'deki Kraliyet Kütüphanesi dünyadaki en büyük kütüphanelerden biri, hatta Tar Valon'un dışındakilerin bile en büyüğü olabilir. Aieller, Cairhien'i yaktıklarında ona kasten dokunmadı, biliyorsun. Onlar bir kitabı yok etmez. Biliyor muydun ki, onlar-"

"Aieller umurumda değil," dedi Rand hararetle. "Selene bu kadar çok şey biliyorsa, umarım bizi buradan nasıl eve döndürebileceğini de okumuştur. Keşke Selene-"

"Keşke Selene ne?" Kadın onlara katılırken bir kahkaha attı.

Rand ona aylardır uzaktaymış gibi baktı; öyle hissediyordu. "Keşke Selene yanıma gelip benimle biraz daha at sürse," dedi. Loial kıkırdadı ve Rand yüzüne sıcak bastığını hissetti.

Selene gülümsedi ve Loial'e baktı. "Bize izin verirsin, değil mi, *alantin?*"

Kulaklarındaki tüyler gönülsüzlükle sarkan Ogier, eyerinde başını eğdi ve iri atını geriye aldı.

Rand bir süre Selene'in varlığının keyfini sürerek sessizlik içinde atını sürdü. Kadın hakkındaki duygularını anlayabilmeyi diliyordu. İnkâr etmesine karşın bir Aes Sedai olabilir miydi? Aes Sedailerin planında izlemesi gereken yolda onu itmek üzere Moiraine tarafından gönderilmiş biri? Moiraine, onun yabancı dünyaya götürüleceğini bilemezdi ve hiçbir Aes Sedai onu bir darbesiyle öldürebilecek veya Güç'ü kullanarak kaçırtabilecekken bir sopayla uzaklaştırmaya çalışmazdı. Eh! Rand'ı bir lord olarak kabul ettiği ve Cairhien'deki kimse bunun aksini bilmediği için,

onun böyle düşünmesine izin verebilirdi. O kesinlikle, gördüğü en güzel kadındı; zeki ve bilgiliydi ve Rand'ın cesur olduğunu düşünüyordu; bir erkek, eşi olacak kadında başka ne isteyebilirdi ki? *Bu da delilik. Biriyle evlenebilecek olsam Egwene'le evlenirdim, ama bir kadından aklını kaçıracak, belki de ona zarar verecek bir erkekle evlenmesini isteyemem.* Ama Selene o kadar güzeldi ki...

Rand, kızın kılıcını süzdüğünü gördü. Kafasında sözcükleri hazırladı. Hayır, bir kılıç ustası değildi, ama ona kılıcı babası vermişti. *Tam. Işık adına, neden gerçekten babam olamıyor ki?* Bu düşünceyi kafasında acımasızca ezdi.

"Bu olağanüstü bir atıştı," dedi Selene.

"Hayır, ben bir-" diye başladı Rand, sonra gözlerini kırptı. "Atış mı?"

"Evet. O göz ufacık bir hedefti ve yüz adım hızında ilerliyordu. O yayı kullanmakta olağanüstü derecede ustasın."

Rand huzursuzca kıpırdandı. "Ah... teşekkür ederim. Babamın bana öğrettiği bir numaraydı." Ona boşluktan, Tam'in yay kullanmayı ona nasıl öğrettiğinden bahsetti. Hatta ona, Lan ile kılıç derslerinden bile bahsetti.

"Birlik," dedi kız hoşnut bir sesle. Rand'ın soran bakışlarını görerek ekledi. "Ona böyle deniyor... bazı yerlerde. Birlik. Tam olarak nasıl kullanıldığını öğrenmek için en iyisi kendini sürekli olarak onunla sarmalamak, her zaman onun içinde yaşamakmış, diye duydum."

Rand, buna vereceği yanıtı bilmek için boşlukta onu bekleyenin ne olduğunu bilmeye dahi ihtiyaç duymuyordu, ama söylediği şey, "Bunu düşünürüm," oldu.

"Bu boşluğunu her an takınırsan, Rand al'Thor, onun hayal bile etmediğin faydalarını keşfedersin."

"Bunu düşünürüm, dedim." Kız ağzını yine açtı, ama Rand sözünü kesti. "Bütün bu şeyleri biliyorsun. Boşluk hakkında –sen ona Birlik diyorsun. Bu dünya hakkında. Loial sürekli kitap okur; benim gördüğüm kitapların çoğundan fazla kitap okumuştur, yine de Taşlar hakkında çok az bilgiye rastlamış."

Selene eyerinde doğruldu. Aniden Rand'a, öfkeli hallerinde, Moiraine'i ve Kraliçe Morgase'i hatırlattı.

"Bu dünyalar üzerine yazılmış bir kitap vardı," dedi Selene gerginlikle. "*Çark'ın Aynaları*. Gördüğün üzere *alantin* var olan kitapların tümünü görmemiş."

“Ona taktığın bu *alantin* ismi ne anlama geliyor? Bunu hiç duymamıştım-”

“Yanında uyandığım Geçit Taşı orada,” dedi yollarının doğusundaki dağları işaret ederek. Rand, onun sıcaklığını ve gülümsemelerini yine özlediğini fark etti. “Beni oraya götürürsen, vadettiğin gibi evime döndürebilirsin. Bir saatte oraya varabiliriz.”

Rand kızın gösterdiği yere bakmıyordu bile. Geçit Taşı’nı kullanmak –kız ona Geçit Taşı demişti–, onu gerçek dünyaya geri götürecekse, Güç’ü kullanması anlamına gelecekti. “Hurin, iz ne durumda?”

“Her zamankinden silik, Lord Rand, ama hâlâ yerinde.” Koklayıcı, Selene’e hızlı bir gülümseme ile kafa sallayışı çaktı. “Sanırım batıya dönmeye başlıyor. Cairhien’e o gidişimden hatırladığım kadarıyla, orada, Hançer’in ucunun yakınında daha kolay geçitler var.”

Rand içini çekti. *Fain ya da Karanlıkdostlarından biri Taşları kullanmanın başka bir yolunu biliyor olmalı, Bir Karanlıkdostu Güç’ü kullanamaz.* “Boru’nun peşinden gitmem gerekiyor, Selene.”

“Kıymetli Boru’nun bu dünyada olduğundan bile nasıl emin olabiliyorsun ki? Benimle gel, Rand. Efsaneni bulacaksın, sana söz veriyorum. Benimle gel.”

“Bu Taş’ı, bu Geçit Taşı’nı kendin kullanabilirsin,” dedi Rand öfkeyle. Sözcükler daha ağzından çıkmadan geri almak istedi. *Neden efsanelerden bahsedip durmak zorunda ki?* İnatla kendini devam etmeye zorladı. “Geçit Taşı seni buraya kendi başına getirmedi. Bunu sen yaptın, Selene. Taş’ın seni buraya getirmesini sağladıysan, geri götürmesini de sağlayabilirsin. Seni oraya götürürüm, ama daha sonra Boru’nun peşinden gitmem gerekecek.”

“Ben Geçit Taşlarını kullanmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Rand. Bir şey yaptımsa da, ne olduğunu bilmiyorum.”

Rand onu süzdü. Eyerinde, daha önceki gibi dimdik ve uzun boyuyla ve asil bir tavırla oturuyordu, ama aynı zamanda eskisinden daha yumuşaktı. Onun Nynaeve’in yaşında olduğunu düşünmüştü –kendisinden beş altı yaş büyük– ama yanıldığını anladı. Kendi yaşına daha yakındı, güzeldi ve ona ihtiyacı vardı. Kafasının içinde boşluğun ve ışığın düşüncesi, sadece düşüncesi titreşti. *Saidin.* Geçit Taşı’nı kullanmak için kendini tekrar o yozluğun içine daldırması gerekecekti.

“Yanımda kal, Selene,” dedi. “Boru’yu ve Mat’in hançerini, sonra da geri dönüş yolunu buluruz. Sana söz veriyorum. Sadece yanımda kal.”

“Sen her zaman...” Selene, kendisini sakinleştirmek ister gibi derin bir nefes aldı. “Her zaman çok inatçısındır. Eh, bir erkekte inatçılığı takdir edebilirim. Fazlasıyla yumuşak başlı bir adam pek matah değildir.”

Rand’ın yüzü kızardı. Egwene’in zaman zaman söylediği şeylere fazlasıyla benziyordu ve Egwene’le ikisi çocukluktan beri nişanlı sayılırlardı. Selene’den geldiğinde sözcükler ve onlara eşlik eden bakış onu hayrete düşürmüştü. Hurin’e izi takip etmesini söylemek üzere döndü.

Arkalarından, uzak, öksürüğü andıran bir homurtu geldi. Rand daha Kızıl’ı döndürüp bakmaya fırsat bulamadan, başka bir havlama, onun hemen ardından üç tane daha geldi. Başta manzara gözlerinin önünde sallanır gibi olduğundan hiçbir şey seçemedi, ancak sonra bir tepenin üzerindeki birbirinden ayrık ağaçlıkların arasında gördü onları. Yalnızca yarım mil, en çok bin adım ötede ve onar metrelik sıçrayışlarla yaklaşıyor gibi görünen beş şekil.

“Grolm,” dedi Selene sakince. “Ufak bir sürü, ama anlaşılan kokumuzu almışlar.”

17
Seçimler

“Kaçarız,” dedi Rand. “Hurin, izi dörtnala giderken takip edebilir misin?”

“Evet, Lord Rand.”

“O halde fırla bakalım. Biz-”

“Bir yararı olmaz,” dedi Selene. *Grolm*’lerin boğuk havlamalarından huzursuzca yerinde dans etmeyen tek at, onun beyaz kısrağıydı. “Onlar vazgeçmez, asla. Bir kez kokunu aldılar mı, *grolm*’ler seni yakalayana kadar gece gündüz demeden gelirler. Hepsini öldürmen veya başka bir yere gitmenin bir yolunu bulman gerekiyor. Rand, Geçit Taşı bizi başka bir yere götürebilir.”

“Hayır! Onları *öldürebiliriz.* Ben öldürebilirim. Birini öldürdüm zaten. Sadece beş taneler. Tek bulmam gereken...” Etrafına bakınarak ihtiyacı olan noktayı arayıp buldu. “Peşimden gelin!” topuklarını gömerek Kızıl’ı dörtnala kaldırdı, diğerlerinin nal seslerini duymadan da peşinden geleceklerinden emindi.

Seçtiği yer, üzerinde ağaç olmayan alçak, yuvarlak bir tepeydi. Hiçbir şey ona görünmeden yaklaşamazdı. Eyerinden aşağı atladı ve uzun yayını çıkardı. Loial ile Hurin de yerde yanına geldiler; Ogier dev değneğini elinde tartarken koklayıcının kısa kılıcı elindeydi. Ne değnek ne de kılıç *grolm*’lerin üzerlerine gelmesi durumunda pek işe yaramayacaktı. *Yaklaşmalarına izin vermeyeceğim.*

“Bu riske girmeye gerek yok,” dedi Selene. Eyerinden eğilip Rand’a konsantre olurken *grolm*’lere doğru dürüst bakmıyordu bile. “Geçit Taşı’na kolaylıkla onlardan önce varabiliriz.”

“Onları durduracağım.” Rand aceleyle sadağında kalan okları saydı. Her biri kolu kadar uzun, on tanesi Trolloc zırhını delmek üzere tasarlanmış, keski gibi uçları olan on sekiz ok. Trolloclarda olduğu kadar *grolm*’lerde de işe yararlardı. Bunlardan dördünü diklemesine önündeki toprağa sapladı; beşinciyi yayına yerleştirdi. “Loial, Hurin, aşağıda hiçbir faydanız olmaz. Atlarınıza binin ve içlerinden biri beni geçerse Selene’i Taş’a götürmeye hazır olun.” İş buna varırsa bu yaratıklardan birini kılıcıyla öldürebilip öldüremeyeceğini merak etti. *Sen* gerçekten de *aklını kaçırmışsın! Güç bile bu kadar kötü değil!*

Loial bir şey söyledi, ama Rand onu duymadı; ihtiyaçtan olduğu kadar kendi düşüncelerinden kaçmak için de boşluğu aramaya başlamıştı bile. *Seni neyin beklediğini biliyorsun. Ama bu yolla ona dokunmak zorunda değilim.* Aydınlık orada, ışık göz eriminin hemen dışındaydı. Kendisine doğru akar gibiydi, ama boşluk her şeyi kaplıyordu. Boşluğun yüzeyinden düşünceler hızla geçiyor, o lekeli ışıkta görülüyordu. *Saidin. Güç. Delilik. Ölüm.* Harici düşünceler. Yayla, okla, bir sonraki tepeyi aşan yaratıklarla bir olmuştu.

Grolm’ler yaklaşıyor, sıçrayarak birbirlerine yetişip geçiyorlardı; beş dev, üç gözlü, nasırlı dudakları olan köselemsi şekildiler. Homurtulu haykırışları boşluğa çarpıp geri dönüyor, hayal meyal duyuluyordu.

Rand, yayını kaldırdığının, okunun tüylerinin yanağına, kulağının yakınına kadar çekildiğinin farkında değildi. Hayvanlarla, birincinin ortadaki gözüyle bir olmuştu. Sonra ok yaydan kurtulmuştu. İlk *grolm* öldü; o düşerken arkadaşlarından biri üzerine sıçrayarak gagamsı ağzıyla et parçaları kopardı. Diğerlerine hırladı ve geniş bir çember oluşturdular. Ama ilerlemeye devam ettiler ve o da kendisini zorlayan bir şey varmış gibi yemeğini bırakıp nasırlı ağzı çoktan kanlara bulanmış bir halde onların peşine takıldı.

Rand, akıcı hareketlerle, bilinçsizce çalışıyor, oku takıp salıyordu. Tak ve sal.

Beşinci ok yayından kurtuldu ve dördüncü *grolm* ipleri kesilmiş, dev bir kukla gibi düştü. Son ok hâlâ havada da olsa, başka bir atış yapmasına gerek olmadığını her nasılsa biliyordu. Son hayvan da kemikleri erimiş gibi yere yıkıldı, ortadaki gözünden çıkan tüylü bir ok vardı.

“Olağanüstü, Lord Rand,” dedi Hurin. “Ben... hiç böyle ok atıldığını görmemiştim.”

Boşluk, Rand'ı içinde tutuyordu. Işık ona sesleniyordu ve Rand... ona doğru... uzandı. Işık etrafını sardı, içine doldu. "İyi misin, Lordum?"

Rand parmak uçlarıyla alnını ovaladı. Kuruydu; terle kaplı olması gerekirmiş gibi hissediyordu. "Ben... ben iyiyim, Hurin."

"Duyduğuma göre, her yapışında daha kolaylaşırmış," dedi Selene. "Birlik içinde ne kadar uzun yaşarsan, o kadar kolay olurmuş."

Rand ona bir göz attı. "Eh, bir süre ona ihtiyacım olmayacak." *Ne oldu? Benim yapmak istediğim...* Dehşetle, hâlâ yapmak istediğini fark etti. Boşluğun içine geri gitmek, ışığın onu tekrar doldurduğunu hissetmek *istiyordu.* Sanki tüm hastalıklı haline rağmen o zaman gerçek anlamda canlıymış da şimdiki hali onun bir taklidinden ibaretmiş gibiydi. Neredeyse canlı olmuş, "canlı" olmanın ne demek olduğunu anlamıştı. Tek yapması gereken *saidin*'e uzanmak ve...

"Bir daha olmaz," diye mırıldandı. Ölü *grolm*'lere, yerde yatan beş canavarca şekle baktı. Artık tehlikeli değillerdi. "Şimdi yola-"

Fazlasıyla tanıdık, öksürüğü andıran bir havlama ölü *grolm*'lerin arkasından, sonraki tepenin ardından geldi ve diğerleri onu yanıtladılar. Doğudan ve batıdan başkaları da geldi.

Rand, yayını yarı yarıya kaldırdı.

"Kaç okun kaldı?" diye sordu Selene. "Yirmi *grolm* öldürebilir misin? Yüz? Geçit Taşı'na gitmemiz *şart.*"

"O haklı, Rand," dedi Loial ağır ağır. "Artık seçim şansın kalmadı." Hurin endişeyle Rand'ı izliyordu. *Grolm*'ler sesleniyor, yirmi tane havlayış birbirine karışıyordu.

"Taş," diye rıza gösterdi Rand gönülsüzce. Kendini öfkeyle eyerine attı, yayını sırtına aldı. "Bizi bu Taş'a götür, Selene."

Selene başını sallayarak kısrağını çevirdi ve tırısa kaldırdı. Rand ile diğerleri de onu izlediler: onlar hevesli, Rand ise tereddütlüydü. *Grolm*'lerin havlamaları onları izliyordu, görünüşe göre sayıları yüzleri buluyordu. Seslere bakılırsa *grolm*'ler bir yarım çember halinde etraflarını sarmış, ön dışında her yönden üzerlerine gelmekteydi.

Selene, onları tepelerin içinden hızlı ve emin bir biçimde geçirdi. Arazi dağların başlangıcını oluşturacak şekilde yükseliyor, yamaçlar dikleştiğinden atlar soluk görünümlü kaya çıkıntılarında ve onlara tutunmuş silik çalılarda sürünerek ilerliyordu. Yol zorlaşmaya ve arazi yukarı doğru giderek daha fazla meyletmeye başladı.

Başaramayacağız, diye düşündü Rand Kızıl beşinci kez bir taş sağanağı eşliğinde geriye doğru kaydığında. Loial, değneğini bir yana fırlattı; *grolm*'lere karşı bir işe yaramazdı ve yalnızca onu yavaşlatmaya yarıyordu. Ogier at üzerinde gitmeyi bırakmıştı; bir eliyle kendisini yukarı çekiyor, diğer eliyle de atını kendi arkasından çekiyordu. Topukları kıllı güçlükle, ama Loial sırtında olduğu zamana göre daha kolay ilerliyordu. *Grolm*'ler arkalarından havlıyordu, artık daha yakındılar.

Derken, Selene atının dizginlerini çekti ve aşağılarında, granite sokulmuş bir oyuğu işaret etti. Hepsi oradaydı; soluk bir zeminin çevresindeki yedi geniş, renkli basamak ile tam ortadaki taş sütun.

Atından indi ve kısrağını oyuğa sokarak sütuna giden merdivenlerden indirdi. Sütun başının üzerinde yükseliyordu. Dönüp Rand ile diğerlerine baktı. *Grolm*'ler homurtulu havlamalarını kopardılar, onlarcası vardı ve sesleri yüksekti. Yakındaydılar. "Çok geçmeden tepemize binerler," dedi. "Taş'ı kullanman gerekiyor, Rand. Ya da tüm *grolm*'leri öldürmenin bir çaresini bulman."

Rand içini çekerek eyerinden indi ve Kızıl'ı oyuğa indirdi. Loial ile Hurin de aceleyle onu izlediler. Simgelerle kaplı sütuna, Geçit Taşı'na huzursuzlukla baktı. *Kendi farkında olmasa da yönlendirme yetisine sahip olmalı, yoksa taş onu buraya getiremezdi. Güç kadınlara zarar vermez.* "Seni buraya getiren buysa," diye başladı, ama kız sözünü kesti.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi kararlı bir sesle, "ama nasıl kullanıldığını bilmiyorum. Yapılması gerekeni yapmak zorundasın." Parmağıyla diğerlerinden daha büyük olan bir simgenin üzerini çizdi. Çemberin içinde, ucu aşağı gelecek şekilde duran bir çember. "Bu gerçek dünyanın, bizim dünyamızın simgesidir. Bence, eğer, şey yaparken, onu zihninin içinde tutarken yardımı olur herhalde..." Rand'ın yapması gereken şeyin ne olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi ellerini açtı.

"Iı... Lordum?" dedi Hurin çekingen bir tavırla. "Pek fazla zaman yok." Omzunun gerisinden oyuğun kenarına baktı. Havlamalar giderek daha da güçlenmişti. "O şeyler artık birkaç dakika içinde yanımızda olur." Loial de başıyla onayladı.

Rand derin bir nefes alarak, elini Selene'in işaret ettiği simgenin üzerine koydu. Doğru yapıp yapmadığını görmek için ona bir baktı, ama kızın tek yaptığı izlemekti, soluk alnını kırıştıran bir kaygılı kaş çatış bile yoktu. *Onu kurtarabileceğine emin. Kurtarmak zorundasın.* Kızın kokusu burun deliklerini doldurdu.

“Iı... Lordum?”

Rand yutkundu ve boşluğu aradı. Boşluk kolaylıkla gelerek o herhangi bir çaba sarf etmeden etrafını sardı. İçini bulandıran bir şekilde titreşen ışık haricinde boşluk. *Saidin* dışında boşluk. Ama iç bulantısı bile uzaktı. Geçit Taşı’yla bir olmuştu. Sütun, eline pürüzsüz ve hafif yağlı bir his veriyordu, ama üçgen ve daire ayasındaki damganın üzerinde ılıktı. *Onları güvenliğe ulaştırmam gerek. Onları eve ulaştırmam gerek.* Işık ona doğru sürükleniyor, çevresini alıyor gibiydi ve... onu... kucakladı.

Işık içini doldurdu. Sıcaklık içini doldurdu. Taş’ı görebiliyordu, diğerlerinin onu izlediğini görebiliyordu –Loial ile Hurin endişeyle, Selene ise onu kurtarabileceğinden en ufak bir kuşku belirtisi göstermeksizin– ama orada olmasalar da farklı olmazdı. Işık her şeydi. Sıcaklık ve ışık, kollarıyla bacaklarına kuru kumlara gömülen su gibi işliyor, onu dolduruyordu. Simge tenini yakıyordu. Hepsini içine çekmeye çalıştı, tüm sıcaklığı, tüm ışığı. Hepsini. Simge...

Birdenbire, güneş göz açıp kapanıncaya kadar geçen zaman boyunca sönmüş gibi, dünya titreşti. Sonra bir kez daha. Simge, elinin altında kor gibiydi; ışığı içiyordu. Dünya titreşti. Titreşti. Bu ışık içini bulandırıyordu; susuzluktan ölen bir adam için su gibiydi. Titreşme. Onu emdi. Onu kusturacak gibiydi; hepsini istiyordu. Titreşme. Üçgen ile daire onun tenini dağlıyordu; elini kavurduğunu hissedebiliyordu. Titreşme. Hepsini istiyordu! Acıyla, arzuyla haykırdı.

Titreşme... titreşme... titreşme titreşme titreşme...

Eller onu çekti; onların hayal meyal farkındaydı. Sendeleyerek geri çekildi; boşluk, ışık ve kıvrandıran bulantı çekiliyordu. Işık. Gidişini üzüntüyle izledi. *Işık adına, onu istemek delilik. Ama onunla öyle doluydum ki! O kadar...* Yarı bilinçsiz bir halde Selene’e baktı. Omuzlarını tutan, gözlerinin içine merakla bakan oydu. Elini yüzünün önüne kaldırdı. Balıkçıl damgası oradaydı, ama sadece o kadar. Tenine kavrulmuş bir üçgen ve daire yoktu.

“Olağanüstü,” dedi Selene yavaşça. Loial ile Hurin’e bir göz attı. Ogier sersemlemiş görünüyordu, gözleri tabak kadar büyüktü; koklayıcı ise tek elini, başka türlü kendisini doğrultabileceğinden emin değilmiş gibi yere dayayarak çömelmişti. “Hepimiz buradayız, atlarımız da. Üstelik ne yaptığını bile bilmiyorsun. İnanılır gibi değil.”

“Biz?..” diye başladı Rand boğuk bir sesle ve yutkunmak için durmak zorunda kaldı.

“Etrafına bir baksana,” dedi Selene. “Bizi eve getirdin.” Aniden kahkaha attı. “Hepimizi eve getirdin.”

Rand ilk kez etrafındakileri fark etti. Çevrelerini saran oyukta hiç basamak yoktu, ancak yer yer kırmızı veya mavi renkte, şüphe uyandıracak kadar düzgün taşlar yatıyordu. Sütun, bir heyelanın gevşek kaya yığıntısıyla örtülü bir halde, yamaçta yatıyordu. Burada simgeler belirsizdi; rüzgâr ve su onları uzun süre işlemişti. Ve her şey gerçek görünüyordu. Renkler katıydı, granit güçlü bir gri, çalılar yeşil ve kahverengi renklerdeydi. O diğer yerden sonra, neredeyse fazlasıyla canlı görünüyordu.

“Ev,” diye soluk verdi Rand ve o da gülmeye başladı. “Evdeyiz.” Loial’in kahkahası, bir boğanın böğürtüsünü andırıyordu. Hurin, yerinde sıçrayarak dans etmekteydi.

“Başardın,” dedi Selene yüzü Rand’ın gözlerini dolduracak kadar yakına gelerek. “Başarabileceğini biliyordum.”

Rand’ın kahkahası soldu. “Ga-galiba başardım.” Düşmüş Geçit Taşı’na baktı ve cılız bir kahkaha atmayı başardı. “Gerçi, keşke yaptığımın ne olduğunu bilseydim.”

Selene, gözlerine derin derin baktı. “Belki bir gün bilirsin,” dedi usulca. “Yazgında kesinlikle büyük şeyler var.”

Gözleri gece kadar karanlık ve derin, kadife kadar yumuşaktı. Ağzı... *Onu öpsem...* Gözlerini kırpıştırdı ve aceleyle geri çekilerek gırtlağını temizledi. “Selene, lütfen kimseye bundan bahsetme. Geçit Taşı’ndan ve benden. Bunu anlamıyorum, başkaları da anlamayacaktır. İnsanların anlamadıkları konularda nasıl davrandığını bilirsin.”

Kızın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Rand aniden Mat ile Perrin’in orada olmasını çok istedi. Perrin kızlarla nasıl konuşulacağını bilirdi, Mat ise yüzünden renk vermeden yalan söyleyebilirdi. O ise ikisini de pek beceremiyordu.

Selene aniden gülümsedi ve yarı alaylı bir reverans yaptı. “Sırrınızı saklayacağım, Lordum Rand al’Thor.”

Rand ona bir baktıktan sonra yine gırtlağını temizledi. *Bana kızgın mı? Onu öpmeye kalksam bana kesinlikle kızardı. Sanırım.* Kızın ona şimdiki gibi, ne düşündüğünü biliyormuşçasına bakmamasını arzuladı. “Hurin, Karanlıkdostlarının bizden önce bu Taş’ı kullanmış olma ihtimali var mı?”

Koklayıcı, başını üzüntüyle iki yana salladı. “Buranın batısına yöneliyorlardı, Lord Rand. Bu Geçit Taşı denen şeyler benim gördüğümden daha yaygın değilse, hâlâ o diğer dünyada olduklarını tahmin ederim. Ama

kontrol etmem bir saat bile sürmez. Arazi oradakiyle aynı. Orada izi kaybettiğimiz yeri burada bulabilir ve geçip gittiler mi diye bakabilirim."

Rand gökyüzüne baktı. Güneş –olağanüstü güçlü bir güneşti, hiç de soluk değildi– batıda alçakta yatıyor, gölgelerini oyuğa düşürüyordu. Bir saat sonra akşam karanlığı tamamen basacaktı. "Sabahleyin," dedi. "Ama korkarım onları kaybettik." *O hançeri kaybetmeyi göze alamayız! Alamayız!* "Selene, bu durumda seni sabahleyin evine götürürüz. Cairhien şehrinin içinde mi yoksa?.."

"Valere Borusu'nu henüz kaybetmemiş olabilirsin," dedi Selene ağır ağır. "Bildiğin gibi, bu dünyalar hakkında bildiğim birkaç şey var."

"Çark'ın Aynaları," dedi Loial.

Selene ona bir baktı ve onaylarcasına başını salladı. "Evet. Tastamam öyle. Bu dünyalar bir bakımdan gerçekten birer aynadır, özellikle de içinde hiç insan olmayanlar. Bazıları yalnızca gerçek dünyadaki büyük olayları yansıtır, ama bazıları o yansımanın gölgesini daha olay gerçekleşmeden önce de taşır. Valere Borusu'nun geçişi gerçekten de büyük bir olay olurdu. Olacak olan şeylerin yansımaları, olan veya olmuş olan şeylerinkilerden daha siliktir, Hurin'in, takip ettiği izin silik olduğunu söylemesi gibi."

Hurin hayretle gözlerini kırptı. "Yani, Leydim, o Karanlıkdostlarının *olacakları* yerin kokusunu aldığımı mı söylüyorsun? Işık bana yardım etsin bu hoşuma gitmez. Şiddetin nerede yaşanmış olduğunun kokusunu almak da yeterince kötü zaten, nerede *olacağının* kokusunu almak daha beter. *Herhangi* bir zamanda bir tür şiddetin yaşanmayacağı yerlerin sayısı çok fazla olamaz. Bu beni delirtirdi herhalde. Ayrıldığımız o yer, neredeyse delirtmişti. Orada öldürmenin, can yakmanın ve düşünebildiğin en büyük kötülüklerin kokusu her an burnumdaydı. Kokuyu kendi üzerimizde bile alabiliyordum. Hepimizin üzerinde. Söylememi affedersen, Leydim, senin üzerinde bile. O yer yüzündendi işte, senin gözünü nasıl yanıltıyorsa, beni de öyle yanılttı." Kendini şöyle bir sarstı. "Oradan çıktığımıza memnunum. Daha onu burun deliklerimden tam olarak çıkaramadım."

Rand, ayasındaki damgayı dalgınlıkla sıvazladı. "Sen ne düşünüyorsun, Loial? Gerçekten de Fain'in Karanlıkdostlarının önünde olabilir miyiz?"

Ogier kaşlarını çatarak omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, Rand. Bütün bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yine kendi dünyamızda olduğumuzu sanıyorum. Kardeşkatili'nin Hançeri'nde olduğumuzu sanıyorum. Bunun ötesinde..." Tekrar omuzlarını silkti.

“Seni eve götürsek iyi olacak, Selene,” dedi Rand. “Ailen seni merak etmiştir.”

“Birkaç gün sonra iyi olduğum anlaşılır,” dedi Selene sabırsızlıkla. “Hurin izi bıraktığı yeri bulabilir; öyle dedi. Orayı gözleyebiliriz. Valere Borusu’nun buraya varması uzun süremez. Valere Borusu, Rand. Bir düşün. Boru’yu çalan adam efsanelerde sonsuza kadar yaşayacaktır.”

“Ben efsanelerle hiçbir ilgim olsun istemiyorum,” dedi Rand sertçe. *Ama ya Karanlıkdostları yanından geçerse... Ya Ingtar onları kaybettiyse? O durumda Valere Borusu sonsuza dek Karanlıkdostlarının elinde kalır, Mat de ölür.* “Pekâlâ, birkaç gün. En kötü olasılıkla, muhtemelen Ingtar ve diğerleri ile karşılaşırız. Sırf biz... gittik diye duracaklarını veya geri döneceklerini hiç sanmıyorum.”

“Sağduyulu bir karar, Rand,” dedi Selene. “Ve iyi düşünülmüş.” Rand’ın koluna dokunarak gülümsedi ve Rand kendini yine onu öpmeyi düşünürken yakaladı.

“Şeyy... gelecekleri yere daha yakın olmamız gerekiyor. Eğer gelirlerse. Hurin, bize karanlık basmadan önce, izi kaybettiğin yeri izleyebileceğimiz bir yerde kamp bulabilir misin?” Geçit Taşı’na bir göz attı ve onun yakınında uyumayı düşündü, geçen defa boşluğun uykusunda ona nasıl sinsice yaklaştığını ve boşluğun içindeki alevi düşündü. “Buradan epey uzakta bir yer.”

“Bunu bana bırak, Lord Rand.” Koklayıcı eyerine atladı. “Sana yemin ederim ki, bir daha yakında ne tür bir taş olduğuna bakmadan asla uyumayacağım.”

Rand Kızıl’ı oyuktan çıkarırken Selene’i Hurin’den fazla izlediğini fark etti. Kızın o kadar sakin ve kendisine hâkim bir görüntüsü vardı ki, ondan yaşça büyük olmamasına rağmen kraliçeleri andıran bir edası vardı ve ona gülümsediğinde, işte tam o anda... *Egwene benim sağduyulu olduğumu söylemezdi. Egwene olsa bana ot kafalı derdi.* Sinirli bir şekilde, Kızıl’ı topukladı.

18
Beyaz Kule'ye Giderken

Nehir Kraliçesi, bulutlarla kararmış göklerin altında, yelkenlerini fora etmiş, Beyaz Alev sancağı serene hiddetle çarparken geniş Erinin Nehri'nde hızla ilerlerken Egwene yana yatan güvertede dengesini sağladı. En sonuncuları da Medo'da gemilere biner binmez rüzgâr artmış ve o andan itibaren gece ve gündüz bir an bile kesilmemiş ve gevşememişti. Nehir selle yükselmeye başlamıştı ve hâlâ da yükselmeye devam ediyor, onları ileri doğru sürüklerken gemileri sağa sola savuruyordu. Rüzgâr ve nehir yavaşlamamıştı, hepsi bir araya toplaşmış gemiler de öyle. *Nehir Kraliçesi,* Amyrlin Makamı'nı taşıyan gemiye yaraşan şekilde en önden gidiyordu.

Serdümen ayaklarını yere sıkı sıkı basıp açmış, dümen yekesini keyifsizce tutuyor, kendilerini yaptıkları işe veren gemiciler işlerinin peşinde yalınayak koşuyorlardı; gökyüzüne ya da nehre göz attıklarında, alçak sesle mırıldanarak gözlerini uzaklaştırıyorlardı. Bir köy arkalarında gözden kaybolmak üzereydi ve nehir kıyısında bir çocuk koşuyordu; kısa bir mesafedir gemileri kovalamıştı, ama artık onu geride bırakmaktaydılar. O gözden kaybolduğunda Egwene aşağı indi.

Paylaştıkları ufak kamaranın içinde Nynaeve ona dar yatağının üzerinden öfkeyle bakıyordu. "Tar Valon'a bugün varacağımızı söylüyorlar. Işık bana yardım etsin, ama Tar Valon'da bile olsa ayağımı tekrar toprağa bastığıma memnun olacağım." Gemi, rüzgârın ve akıntının şiddetiyle öne hamle etti ve Nynaeve yutkundu. "Bir daha asla bir tekneye adım atmayacağım," dedi nefes nefese.

Egwene, üzerinden nehir püskürtüsünü silkeledikten sonra pelerinini kapıdaki bir kancaya astı. Kamara büyük değildi. Teknede, görünüşe göre hiç büyük kamara yoktu, Amyrlin'in kaptandan devraldığı kamara bile,

diğerlerinden geniş olmasına rağmen büyük değildi. Duvarlara dayanmış iki yatağı, altındaki raflar ve üstündeki dolaplar sayesinde her şey el altındaydı.

Dengesini korumak dışında, geminin hareketleri onu Nynaeve'i olduğu gibi rahatsız etmiyordu; Hikmet üçüncü kez kâseyi suratına fırlattığında, Nynaeve'e yemek ikram etmekten vazgeçmişti. "Rand için endişeleniyorum," dedi.

"Ben hepsi için endişeleniyorum," diye yanıt verdi Nynaeve keyifsizlikle. Bir an geçtikten sonra, "Dün gece bir rüya daha mı gördün? Kalktığından beri gözünü dikip boşluğa bakmandan..." dedi.

Egwene başıyla onayladı. Nynaeve'den sır saklamak konusunda hiçbir zaman pek başarılı olmamıştı ve rüyaları da saklamaya çalışmamıştı. Nynaeve, Aes Sedailerden birinin ilgilendiğini öğrenene kadar ona ilaç vermeye çalışmıştı; sonra da ona inanmıştı. "Diğerleri gibiydi. Farklı, ama yine de aynı. Rand bir tür tehlikede. Bunu biliyorum. Üstelik de kötüleşiyor. Bir şey yaptı veya bir şey yapacak ve bu şey onu..." Kendini yatağına attı ve diğer kadına doğru değildi. "Keşke buna bir anlam verebilseydim."

"Yönlendiriyor mu?"

Egwene elinde olmadan, onları duyabilecek kimse olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Yalnızdılar, kapı da kapalıydı, ama yine de çok alçak sesle konuştu. "Bilmiyorum. Belki." Bir Aes Sedai'nin ne yapabileceğini bilmenin imkânı yoktu –güçleri hakkında anlatılan her öyküye inanacak kadar fazla şey görmüştü– ve birinin onlara kulak misafiri olması riskine atılmayacaktı. *Rand'ı tehlikeye atmam. Doğru olanı yapacak olsam, onlara söylerdim, ama Moiraine bilmesine rağmen bir şey söylemedi. Üstelik söz konusu olan kişi Rand! Yapamam.* "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Anaiya bu düşler hakkında başka bir şey söyledi mi?" Nynaeve, ikisi baş başa da olsalar saygı belirten Sedai ekini eklememeye özen gösteriyordu. Aes Sedailerin çoğu bunu umursamıyor görünüyordu, ama bu alışkanlığı birkaç tuhaf, birkaç da sert bakışla karşılaşmasına neden olmuştu; ne de olsa Beyaz Kule'de eğitim görecekti.

Egwene, "'Çark istediği gibi dokur,'" diye Anaiya'dan alıntı yaptı. "'Delikanlı uzakta çocuğum ve daha fazla bilgi edinene kadar yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Beyaz Kule'ye vardığımızda senin sınanmanla bizzat ben ilgileneceğim.' Aaah! Bu düşlerde bir şey olduğunu biliyor. Bildiğini görebiliyorum. Kadını seviyorum, Nynaeve; sevmiyor

değilim. Ama bana bilmek istediğim şeyi *söylemiyor.* Ben de ona her şeyi söyleyemiyorum. Belki söyleyebilsem...”

“Yine maskeli adam mı?”

Egwene başıyla onayladı. Nedense, Anaiya’ya ondan bahsetmemenin daha iyi olduğundan emindi. Bunun nedenini tahmin edemiyordu, ama emindi. Gözleri ateş olan adam, üç kez, Rand’ın tehlikede olduğuna onu inandıran bir rüyanın içinde yer almıştı. Yüzünde her zaman bir maske vardı; Egwene bazen gözlerini görebiliyor, bazen de olmaları gereken yerde sadece ateş görüyordu. “Bana güldü. O kadar... Nefret doluydu ki... Sanki ayağıyla itip yolundan çekmek zorunda kalacağı bir köpek yavrusuymuşum gibi. Bu beni korkutuyor. O beni korkutuyor.”

“Bunun diğer rüyalarla, Rand’la ilgili olduğuna emin misin? Bazen bir rüya sadece bir rüyadır.”

Egwene ellerini havaya kaldırdı. “Bazen de, Nynaeve, aynı Anaiya Sedai gibi konuşuyorsun!” Unvana özel bir vurgu yaptı ve Nynaeve’in yüzünü buruşturduğunu görerek memnun oldu.

“Bu yataktan bir çıkarsam, Egwene-”

Kapı çalındığında, Nynaeve’in lafları ağzında kaldı. Egwene daha konuşmaya veya hareket etmeye fırsat bulamadan içeri bizzat Amyrlin girerek kapıyı arkasından kapadı. Şaşırtıcı bir biçimde, tek başınaydı; kamarasından nadiren çıkıyor, çıktığında da yanında Leane ve belki Aes Sedailerden biri daha oluyordu.

Egwene ayağa fırladı. Oda, üçü içerideyken biraz kalabalık olmuştu.

“İkiniz de iyi misiniz?” dedi Amyrlin neşeyle. Başını Nynaeve’den yana eğdi. “Herhalde iyi yemek de yiyorsunuzdur. Keyfiniz de yerindedir, öyle mi?”

Nynaeve sırtını duvara vererek oturmaya çabaladı. “Keyfim yerinde, teşekkür ederim.”

“Onur duyduk, Anne,” diye başladı Egwene, ama Amyrlin elini sallayarak onu susturdu.

“Tekrar suyun üzerinde olmak iyi, ama bir süre sonra yapacak hiçbir şey olmayınca değirmen göleti kadar sıkıcı oluyor.” Gemi yalpa vurdu ve fark etmemiş gibi dengesini yeniden kurdu. “Bugünkü dersinizi ben vereceğim.” Egwene’in yatağının ucuna bağdaş kurdu. “Otur, çocuğum.”

Egwene oturdu, ama Nynaeve kendini ayağa kalkmaya zorladı. “Güverteye gideceğim, sanırım.”

“Otur, derim!” Amyrlin’in sesi bir kırbaç gibi şakladı, ama Nynaeve ayağa kalkmaya ve sallanmaya devam ediyordu. Hâlâ iki eli de yatağın üzerindeydi, ama neredeyse doğrulmuştu. Egwene düştüğü zaman onu yakalamaya hazırlandı.

Nynaeve gözlerini kapatarak kendini gerisingeri yatağın üzerine bıraktı. “Belki de kalırım. Orası şüphesiz rüzgârlıdır.”

Amyrlin bir kahkaha attı. “Bana boğazına kılçık kaçmış balıkçı kuşu kadar asabi olduğunu söylemişlerdi. Bazıları, çocuğum, yaşına başına bakmadan bir süre çömezlik yapmanın iyi olacağını söylüyor. Ben de diyorum ki, duyduğum kadar yetenekliysen, Kabuledilmişlerden biri olmaya hakkın var.” Bir kahkaha daha attı. “Her zaman insanlara hak ettikleri şeyin verilmesinden yanayım. Evet. Beyaz Kule’ye ulaştığında çok şey öğreneceğine inanıyorum.”

“Muhafızlardan birinin bana kılıç kullanmayı öğretmesini tercih ederim,” diye homurdandı Nynaeve. Elinde olmadan yutkundu ve gözlerini açtı. “Onu üzerinde kullanmak istediğim biri var.” Egwene ona keskin bir bakış attı; Nynaeve Amyrlin’i mi kastediyordu –bu aptalca, üstelik de tehlikeliydi– yoksa Lan’i mı? Lan’in adı ne zaman geçse Egwene’i tersliyordu.

“Bir kılıç mı?” dedi Amyrlin. “Kılıçların fazla işe yaradığına hiçbir zaman inanmadım –onları kullanma hünerine sahip bile olsan, çocuğum, her zaman senin kadar hünere ve senden çok daha fazla güce sahip erkekler bulunur– ama istediğin bir kılıçsa...” Elini kaldırdı –Egwene’in soluğu kesildi, Nynaeve’in gözleri bile yuvalarından fırladı– ve içinde bir kılıç vardı! Bıçağı ve kabzası tuhaf bir mavimsi beyaz renkteydi ve nedense... soğuk görünüyordu. “Havadan yapılmıştır, çocuğum, Hava ile. Çelik kılıçların çoğu kadar, bazılarından daha iyidir, ama yine de pek işe yaramaz.” Kılıç bir meyve bıçağına dönüştü. Hiç kısalma olmamıştı; önce bir şey, sonra da başka bir şey olmuştu. “Öte yandan bu, yararlı bir şeydir.” Meyve bıçağı çözülerek sise dönüştü, sis de silinerek kayboldu. Amyrlin boş elini tekrar kucağına koydu. “Ama ikisi de, değmeyecek kadar fazla çaba gerektirir. Yanında iri bir bıçak taşımak daha iyi, daha kolaydır. Yeteneğini nasıl kullanacağın kadar, ne zaman kullanacağını ve işleri diğer herhangi bir kadın gibi yapmanın ne zaman daha iyi olduğunu öğrenmen gerekiyor. Bırak balık temizlemek için gereken bıçakları bir demirci yapsın. Tek Güç’ü çok sık ve özgürce kullanırsan onu fazlasıyla sevmeye başlayabilirsin. O yolda tehlike yatar. Daha fazlasını istemeye başlar ve er

ya da geç başa çıkmayı öğrendiğinden daha çoğunu çekme tehlikesiyle karşı karşıya kalırsın. Bu da seni eriyen bir mum gibi yakarak tüketebilir veya-”

“Bütün bunları öğrenmem gerekiyorsa,” diye sözünü kesti Nynaeve soğuk bir tavırla, “yararlı bir şey öğrensem daha iyi olacak. Tüm bunlar-bu... ‘Havayı kımıldat, Nynaeve. Mumu yak, Nynaeve. Şimdi söndür. Yeniden yak,’ demeler. Pöh!”

Egwene bir an gözlerini kapadı. *Lütfen, Nynaeve. Lütfen sinirine hâkim ol.* Bunu yüksek sesle söylememek için dudağını ısırdı.

Amyrlin bir an konuşmadı. “Faydalı,” dedi nihayet. “Faydalı bir şey. Bir kılıç istiyordun. Diyelim ki, bir adam kılıçla üzerime geldi. Ne yapardım? Faydalı bir şey yapacağıma emin olabilirsin. Sanırım bunu.”

Egwene bir an, yatağının diğer ucundaki kadının etrafında bir hare gördüğünü sandı. Sonra hava koyulaşır gibi oldu; Egwene herhangi bir değişiklik görmese de, kesinlikle hissedebiliyordu. Kolunu kaldırmaya çalıştı; boynuna kadar koyu bir jöleye batmış olsa, yerinden ancak bu kadar oynardı.

“Bırak beni!” diye gıcırdadı Nynaeve. Gözleri çakmak çakmaktı ve kafası ani hareketlerle sağa sola sallanıyordu, fakat bedeninin geri kalanı bir heykel kadar hareketsizdi. Egwene, tutulan tek kişinin kendisi olmadığını anladı. “Bırak beni!”

“Sence de faydalı, değil mi? Üstelik de sadece Hava.” Amyrlin sohbet eder gibi bir ses tonuyla, hep birlikte çay içip gevezelik ediyorlarmış gibi konuşuyordu. “Kasları ve kılıcıyla koskoca bir adam, fakat kılıcının, göğsündeki kıllardan fazla faydası yok ona.”

“Beni bırak, diyorum sana!”

“Durduğu yerden hoşlanmazsam da, onu havaya kaldırabilirim.” Nynaeve hâlâ oturur konumda, ağır ağır, neredeyse kafası tavana değene kadar yükselirken öfkeyle acı acı bağırdı. Amyrlin gülümsedi. “Sık sık keşke bunu uçmak için kullanabilseydim, derim. Kayıtlar, Aes Sedailerin Efsaneler Çağı’nda uçabildiğini söylüyor, ama bunu tam olarak nasıl yaptıkları konusuna bir açıklık getirmiyor. Fakat bu yolla değil. Böyle işlemez. Elinle uzanıp kendi ağırlığın kadar bir sandığı kaldırabilirsin; güçlü görünüyorsun. Ama kendini nasıl tutarsan tut, kaldıramazsın.”

Nynaeve’in kafası öfkeyle sağa sola sallanıyordu, ama başka tek bir kası bile seğirmiyordu. “Işık seni kavursun, beni bırak!”

Egwene zorlukla yutkundu ve kendisinin de havaya kaldırılmamasını ümit etti.

“Demek ki,” diye devam etti Amyrlin, “iri, kıllı bir adam vesaire. O bana hiçbir şey yapamazken, ben ona istediğim her şeyi yapabilirim. Eh, istesem” –gözlerini Nynaeve’den ayırmadan öne eğildi; gülümsemesi birden hiç de dostane görünmemeye başlamıştı– “onu tepetaklak çevirip poposuna vurabilirim. Şöyle-” Amyrlin birdenbire öyle bir hızla geriye doğru uçtu ki, kafası duvara çarpıp sekti ve bir şey ona baskı uyguluyormuş gibi, öylece kaldı.

Egwene’in ağzı kupkuruydu, olanlara bakakalmıştı. *Bu gerçek olamaz, olamaz.*

“Haklıymışlar,” dedi Amyrlin. Sesi gergin çıkıyordu, nefes almakta zorlanıyor gibiydi. “Çabuk öğrendiğini söylemişlerdi. Seni yapabileceklerinin merkezine ulaştırmak için, öfkeni alevlendirmek gerektiğini de söylemişlerdi.” Güçlükle bir nefes aldı. “Birbirimizi aynı anda özgür bırakalım mı, çocuğum?”

Gözleri alev alev yanarak havada asılı duran Nynaeve, “Beni şu an bırak, yoksa-” dedi. Aniden yüzüne bir hayret ifadesi, yitik bir bakış geldi. Ağzı sessizce çalışıyordu.

Amyrlin omuzlarını oynatarak doğrulup oturdu. “Daha her şeyi bilmiyorsun, değil mi, çocuğum? Bilinecek her şeyin yüzde birini bile bilmiyorsun. Gerçek Kaynak’la olan bağlantını kesebileceğimi sanmıyordun, değil mi? Hâlâ orada olduğunu hissedebiliyorsun, ama bir balık aya ne kadar dokunabilirse, sen de o kadar dokunabilirsin ona. Tam kardeşlik mertebesine yükselecek kadarını öğrendiğinde, hiçbir kadın tek başına bunu sana yapamayacak. Ne kadar güçlenirsen, sana iradene aykırı bir biçimde siper olmak için o kadar çok Aes Sedai gerekecek. Sence şimdi öğrenmek istiyor musun?” Nynaeve ağzını ince bir hat oluşturacak şekilde sıkı sıkı kapadı ve kadının gözlerinin içine sertçe baktı. Amyrlin içini çekti. “Bir zerre olsun daha az potansiyelin olsaydı, çocuğum, seni Çömezler Sorumlusu’na gönderir ve hayatının geri kalanı boyunca seni orada tutardım. Ama hak ettiğini alacaksın.”

Nynaeve’in gözleri faltaşı gibi açıldı ve düşerek koca bir gümbürtüyle yatağa çarpmadan önce haykıracak fırsatı ancak buldu. Egwene yüzünü buruşturdu; şilteler ince, altındaki tahta da sertti. Nynaeve oturduğu yerde azıcık yer değiştirirken yüzündeki donmuş ifade değişmedi.

“Ve şimdi,” dedi Amyrlin kararlı bir sesle, “daha fazla tatbikat istemiyorsan, dersinize geçelim. Dersinize devam edelim, de denebilir.”

“Anne?” dedi Egwene cılız bir sesle. Hâlâ çenesinin altındaki tek bir kası bile oynatamıyordu.

Amyrlin, ona soran bakışlarla baktıktan sonra gülümsedi. “Ah, kusuruma bakma, çocuğum. Dikkatim arkadaşındaydı, korkarım.” Egwene aniden hareket edebilir olmuştu; kollarını, sırf kendisini bunu yapabildiğine ikna etmek için kaldırdı. “İkiniz de öğrenmeye hazır mısınız?”

“Evet, Anne,” dedi Egwene çabucak.

Amyrlin bir kaşını kaldırarak Nynaeve’e baktı.

Bir an sonra Nynaeve gergin bir sesle, “Evet, Anne,” dedi.

Egwene ferahlayarak içini çekti.

“İyi. Şimdi. Zihninizi bir tomurcuk dışında tüm düşüncelerden arındırın.”

Amyrlin gittiğinde Egwene terliyordu. Diğer Aes Sedailerden bazılarının da sert eğitmenler olduğunu düşünmüştü, ama o gülümseyen, içten bir yüze sahip bu kadın, tatlı dille en son çaba zerresini de ortaya çıkarıyor, onu alıyor ve geride hiçbir şey kalmadığında, içine uzanıp onu çekiyor gibiydi. Ders yine de iyi gitmişti. Kapı Amyrlin’in ardından kapanırken, Egwene bir elini kaldırdı; başparmağının kıl kadar bir mesafe üstünde minicik bir alev oluştu, sonra bir parmaktan diğerine dans ederek geçti. Bunu, yanında bir öğretmen –en azından Kabuledilmişlerden biri– olmadan yapmaması gerekirdi, ama gösterdiği ilerlemeden o kadar heyecanlanmıştı ki, buna kulak asacak durumda değildi.

Nynaeve ayağa fırladı ve yastığını, kapanan kapıya fırlattı, “o –o rezil, aşağılık, sefil– cadaloz! Işık kavursun onu! Onu balıklara yedirmek isterdim. Ona, onu hayatının sonuna kadar yeşile çevirecek şeyler içirmek isterdim. Annem olacak yaşta da olsa, umurumda değil, Emond Meydanı’nda olsaydı, rahat oturamazdı bir an...” Dişleri öyle yüksek bir sesle gıcırdadı ki, Egwene zıpladı.

Egwene, alevin sönmesine izin vererek ellerini kucağına koydu. Nynaeve’in gözüne ilişmeden odadan çıkmanın bir yolunu düşünebilmeyi diliyordu.

Ders Nynaeve için iyi geçmemişti, zira Amyrlin gidene kadar öfkesini kontrol altında tutmuştu. Öfkeli olmadığı zamanlarda asla fazla bir şey yapamıyor, böyle zamanlardaysa her şey patlayarak içinden çıkıyordu. Başarısızlık üzerine başarısızlık gelince, Amyrlin onu yine öfkelendirmek

için elinden geleni yapmıştı. Egwene, Nynaeve'in kendisinin de orada olup, olan biteni görmüş ve duymuş olduğunu unutabilmesini isterdi.

Nynaeve kaskatı bir halde yatağına yürüdü ve sıktığı yumruğunu yan tarafından ayırmadan durup gözlerini arkasındaki duvara dikti. Egwene özlemle kapıya doğru baktı.

"Senin hatan değildi," dedi Nynaeve ve Egwene irkildi.

"Nynaeve! Ben-"

Nynaeve dönüp ona baktı. "Senin hatan değildi," diye yinelerken sesi buna ikna olmamış gibi çıkıyordu. "Ama tek bir kelime bile edersen, ben-ben..."

"Tek kelime bile etmem," dedi Egwene aceleyle. "Üzerine tek kelime edecek bir şey hatırlamıyorum bile."

Nynaeve ona bir an daha baktıktan sonra başıyla onayladı. Aniden yüzünü buruşturdu. "Işık adına, *hiçbir şeyin* tadının çiğ koyundili kökünden beter olduğunu sanmazdım. Gelecek defa ahmaklık ettiğinde bunu aklımda tutacağım; bu yüzden ayağını denk al."

Egwene yüzünü buruşturdu. Amyrlin'in Nynaeve'i sinirlendirmek için yaptığı ilk şey bu olmuştu. Yağ gibi ıslak ıslak parlayan ve berbat kokan bir şeyden, koyu renkli bir damla aniden ortaya çıkmış ve Amyrlin Nynaeve'i Güç kullanarak tutarken zorla Hikmet'in ağzına sokulmuştu. Amyrlin yutmasını sağlamak için Nynaeve'in burnunu bile tutmuştu. Ve Nynaeve bir şeyin yapıldığını bir kez görürse, onu hatırlardı. Egwene aklına koyması durumunda, onu durdurmanın herhangi bir yolu olduğunu sanmıyordu; kendisinin bir alevi dans ettirmekte gösterdiği tüm başarıya rağmen, o Amyrlin'i bir duvara asla yapıştıramazdı. "Hiç değilse seni artık deniz tutmayacak."

Nynaeve önce bir homurtu, ardından da kısa, keskin bir kahkaha koyuverdi. "Midem bulanamayacak kadar öfkeliyim." Bir neşesiz kahkaha daha atarak başını iki yana salladı. "Işık adına, bir budak deliğinden geri geri sürüklenmiş gibi hissediyorum. Çömez eğitimi bunun gibi bir şeyse, insanı çabuk öğrenmeye sevk eder."

Egwene dizlerine bakarak kaşlarını çattı. Nynaeve'le kıyaslandığında Amyrlin onu sadece tatlı dille ikna etmiş, başarılarına gülümsemiş, başarısızlıklarına anlayış göstermiş, sonra onu yine tatlılıkla ikna etmişti. Ama Aes Sedailerin tümü Beyaz Kule'de işlerin farklı olacağını söylüyordu; nasıl olduğunu söylemeseler de daha zor olacağını

belirtiyorlardı. Nynaeve'le aynı şeyleri yaşamak zorunda kalsa buna dayanabileceğini sanmıyordu.

Geminin hareketinde bir değişiklik oldu. Yalpalama hareketi durdu ve kafalarının üzerindeki güvertede ayak seslerinin gümbürtüsü duyuldu. Bir adam, Egwene'in tam olarak ayırt edemediği bir şeyi bağırarak söyledi.

Egwene başını kaldırıp Nynaeve'e baktı. "Sence... Tar Valon mu?"

Nynaeve, "Öğrenmenin tek bir yolu var," diye yanıt verdi ve kararlılıkla pelerinini çivisinden aldı.

Güverteye ulaştıklarında, denizciler dört bir yana koşturuyor, urganlara asılıyor, yelkenleri kısaltıyor, uzun boyna küreklerini hazır ediyordu. Rüzgâr artık dinerek bir melteme dönüşmüştü ve bulutlar dağılıyordu.

Egwene küpeşteye koştu. "Öyle! Tar Valon!" Nynaeve ifadesiz bir yüzle ona katıldı.

Ada o kadar büyüktü ki, bir kara parçasından çok ikiye bölünmüş bir ırmağı andırıyordu. İki kıyıdan adaya kavis çizerek uzanan köprüler, dantelden örülmüş gibiydi. Şehrin duvarları, Tar Valon'un Işıldayan Duvarları, bulutların arasından süzülen güneş ışığında beyaz renkte ışıldıyordu. Batı kıyısında da, kopuk tepesinden ince bir duman tutamı yükselen, düz topraklar ve engebeli tepelerin arasında tek başına duran bir dağ, Ejderdağı göğe kapkara yükseliyordu. Ejder'in öldüğü yer, Ejderdağı. Ejder'in ölümüyle oluşan Ejderdağı.

Egwene dağa bakınca aklına Rand'ın gelmiyor olmasını diliyordu. *Yönlendiren bir erkek. Işık, yardım et ona.*

Nehir Kraliçesi, nehre sokulan uzun, dairesel bir duvar içinde geniş bir açıklıktan geçti. İçeride, tek bir uzun rıhtım yuvarlak bir limanı sarıyordu. Denizciler son yelkenleri de sardılar ve gemiyi rıhtıma kıç tarafından yanaştırmak için sadece boyna küreklerini kullandılar. Uzun rıhtım boyunca, nehri izleyerek gelen diğer gemiler artık oraya önceden gelmiş gemilerin arasındaki palamar yerlerine sığınıyordu. Beyaz Alev sancağını gören işçiler zaten işlek olan rıhtımda koşuşturmaya başladılar.

Amyrlin, sahil hatları bağlanmadan önce güverteye çıktı, ama rıhtım işçileri o ortaya çıkar çıkmaz gemiye bir iskele tahtası attılar. Leane de yanında yürüyor, bir elinde ucu alevli asasını tutuyordu; gemideki diğer Aes Sedailer ise onların ardından kıyıya çıktılar. Hiçbiri Egwene ve Nynaeve'e göz ucuyla bile bakmadı. Rıhtımda Amyrlin'i bir heyet karşıladı –resmi tavırlarla eğilerek selam veren, şallarına bürünmüş, Amyrlin'in yüzüğünü öpen Aes Sedailer. Rıhtım, gemilerin yüklerinin boşaltılması ve Amyrlin'in

gelişi yüzünden ana baba günüydü; gemilerden inen askerler saflarını oluşturuyor, adamlar yükler için vinç kolları kuruyor, borazanlar duvarlardan yankılanarak olup biteni izleyenlerin tezahüratlarıyla yarışıyordu.

Nynaeve, yüksek sesle homurdandı. “Görünüşe göre bizi unuttular. Haydi gel. Kendi başımızın çaresine bakalım.”

Egwene, karşılaştığı ilk Tar Valon manzarasını bırakmaya gönüllü değildi, ama Nynaeve’in peşinden eşyalarını almak üzere aşağıya indi. Kollarının arasındaki çıkınlarla tekrar üst tarafa geldiklerinde askerler ve borazanlar gitmişti –Aes Sedailer de öyle. Adamlar lombar ağızlarını kapatıyor ve urganları muhafazalarına indiriyordu.

Güvertede, Nynaeve kolsuz, kaba saba bir kahverengi gömlek giymiş kapı gibi bir adam olan bir rıhtım işçisinin koluna yapıştı. “Atlarımız,” diye başladı.

Adam kolunu çekip kurtararak, “Meşgulüm,” diye homurdandı. “Atların hepsi de Beyaz Kule’ye götürülecek.” Onları baştan ayağa süzdü. “Kule’yle işiniz varsa, en iyisi kendi kendinize gidin. Aes Sedai yeni gelenlerin geç kalmasına hoşgörü göstermez.” Bir ambardan çıkarılan balyayla boğuşan bir başka adam ona seslenince adam kadınları arkasına bile bakmadan orada bıraktı.

Egwene ile Nynaeve bakıştılar. Anlaşılan, gerçekten tek başlarına kalmışlardı.

Nynaeve, yüzünde gaddar bir azimle ve azametli adımlarla gemiden indi, ama Egwene iskele tahtasından mahzun bir tavırla indi ve rıhtımın üzerinde asılı duran katranlı kokunun içinden geçti. Bizi burada istedikleri hakkında bir araba laf etmişlerdi, oysa şimdi umurlarında değil gibi.

Rıhtımdan uzanan geniş basamaklar, koyu kızıltaştan geniş bir kemere çıkıyordu. Buraya ulaşınca Egwene ile Nynaeve durup baktılar.

Her bina bir sarayı andırıyordu, ancak kemere bu kadar yakın olanların çoğu, kapıların üzerindeki tabelalara bakılırsa, hanlar ve dükkânlar vardı. Dört bir yanda gösterişli taş işlemeler vardı ve bir yapının çizgileri yanındaki yapıyı tamamlayacak ve daha güzel gösterecek şekilde tasarlandığından gözü, her şey tek ve dev bir tasarımın bir parçasıymışçasına ileri doğru yönlendiriyordu. Bazı yapılar bina yerine kırılan dev dalgalara, muazzam deniz kabuklarına veya süslü, rüzgârla şekillenmiş yarlara benziyordu. Kemerin hemen önünde, içinde bir çeşme ve ağaçlar olan, dev bir meydan vardı ve Egwene daha ilerde başka bir

meydan görebiliyordu. Uzun ve zarif kuleler her şeyin üzerinde, göğe yükseliyordu; bazılarının arasında, uzayıp giden köprüler vardı. Hepsinin üzerinde, diğerlerinin tümünden geniş, Parlak Duvarlar'ın kendisi kadar beyaz, tek bir kule vardı.

"İlk bakışta insanın nefesini keser," dedi arkalarından bir kadın sesi. "Aslında ilk bakışın onda birinde. Ve yüzde birinde."

Egwene döndü. Kadın Aes Sedai'ydi; kadının şal giymemesine rağmen, Egwene buna emindi. Başka kimsede o yaşı belirsiz görünüm olmazdı; üstelik tavrında bunu teyit eden bir kendine güven vardı. Eline bakıldığında kendi kuyruğunu ısıran yılan şeklindeki altın yüzük görülebiliyordu. Aes Sedai hafif tombuldu, sıcak bir gülümsemesi vardı ve Egwene'in gördüğü en tuhaf görünümlü kadınlardan biriydi. Tombulluğu, belirgin elmacık kemiklerini saklayamıyordu, gözlerinde bir eğiklik vardı ve berrak, donuk bir gri renkteydiler; saçları ise neredeyse ateş rengindeydi. Egwene kadının saçlarına, hafif eğik gözlerine gözleri dışarı fırlayarak bakmaktan kendisini son anda alıkoydu.

"Elbette Ogierler tarafından inşa edilmiş," diye devam etti Aes Sedai, "ve bazılarının dediğine göre, çıkardıkları en iyi işmiş. Kırılış'tan sonra inşa edilen ilk şehirlerden biri. O günlerde burada, toplasan beş yüz kişi yokmuş –en fazla yirmi kardeş– ama onlar gerekecek olana göre inşa etmişler.

"Çok güzel bir şehir," dedi Nynaeve. "Beyaz Kule'ye gitmemiz gerekiyor. Buraya eğitim görmek için geldik, ama görünüşe bakılırsa gitmemiz ya da kalmamız kimsenin umurunda değil."

"Umurunda," dedi kadın gülümseyerek. "Buraya sizi karşılamak için geldim, ama Amyrlin'le konuşurken gecikmişim. Ben, Çömezler Sorumlusu Sheriam."

"Ben çömez olmayacağım," dedi Nynaeve. Kararlı, fakat aceleci bir sesle. "Amyrlin'in bizzat kendisi Kabuledilmişlerden biri olacağımı söyledi."

"Bana da öyle söylendi." Sheriam bunu eğlenceli buluyor gibiydi. "Daha önce böyle yapıldığını hiç duymamıştım, ama senin... istisnai olduğunu söylüyorlar. Ancak, unutma, Kabuledilmişlerden biri bile çalışma odama çağrılabilir. Bir çömezden daha çok kuralı çiğnemiş olması gerekir, ama bunun olduğu görülmüştür." Nynaeve'in kaşlarını çattığını görmemiş gibi Egwene'e döndü. "Sen de yeni çömezimizsin. Her zaman bir çömezin geldiğini görmek güzeldir. Bugünlerde çok az çömezimiz var. Seninle kırk olacak. Sadece kırk. Bunlardan da sadece sekiz veya dokuzu

Kabuledilmişler arasına yükselecek. Gerçi iyi çalışır ve kendini verirsen, senin bu konuda pek endişelenmen gerektiğini sanmam. Kolay değildir ve bana ne kadar potansiyelin olduğunu söylerlerse söylesinler, kolaylaştırılmayacaktır. Ne kadar zor olursa olsun işini sıkı tutamazsan ya da gerginliğe dayanamayıp çözülürsen, bunu tam bir kardeş olduğunda ve sana güvenen diğerleri olduğunda öğrenmektense şimdi öğrenip sana yol vermemiz daha iyi olur. Bir Aes Sedai'nin yaşamı kolay değildir. Burada seni buna hazırlayacağız, sende gereken nitelikler varsa."

Egwene yutkundu. *Gerginliğe dayanamayıp çözülmek mi?* "Deneyeceğim, Sheriam Sedai," dedi usulca. *Ve çözülmeyeceğim.*

Nynaeve ona endişeyle baktı. "Sheriam..." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Sheriam Sedai" –saygı belirten eki kendisini zorlayarak söylemiş gibiydi– "onu bu kadar zora koşmak şart mı? Etten kemikten insanların dayanabileceklerinin bir sınırı vardır. Ben... çömezlerin yaşamak zorunda olduğu şeyleri... biraz biliyorum. Ne kadar güçlü olduğunu anlamak için onu çözmeye gerek yoktur kesinlikle."

"Amyrlin'in bugün sana yaptıklarından mı bahsediyorsun?" Nynaeve'in sırtı kasıldı; Sheriam'ın yüzünde güldüğünü saklamaya çalışırmış gibi bir ifade vardı. "Sana Amyrlin'le konuştuğumu söylemiştim. Dostun için endişen olmasın. Çömez eğitimi zordur, ama o kadar da zor değildir. Bu Kabuledilmişlerden biri olarak geçirilecek ilk birkaç hafta için geçerlidir." Nynaeve'in ağzı açık kaldı; Egwene, Hikmet'in gözlerinin kafasından çıkacağını sandı. "Çömez eğitiminden başarıyla çıkmamış olması gerekirken arada kaynamış olan az sayıda kişiyi yakalamak için. Aramızdan –tam Aes Sedailerden– birinin dış dünyanın baskısıyla çözülmesi riskine giremeyiz." Aes Sedai ikisinin de omzuna birer kolunu atarak onları toparladı. Nynaeve nereye gittiğinin hayal meyal farkında gibiydi. "Gelin," dedi Sheriam, "sizi odalarınıza yerleştireyim. Beyaz Kule sizi bekliyor."

19
Hançerin Altında

Kardeşkatili'nin Hançeri'nin kenarında gece soğuktu, dağlardaki gecelerin her zaman olduğu gibi. Yüksek doruklardan hızla inen rüzgâr, tepelerdeki kar taçlarının buz gibi soğuğunu taşıyordu. Rand sert zeminde yer değiştiriyor, pelerini ve battaniyesini çekiştiriyordu, ancak yarı uykudaydı. Eli, yanında duran kılıcına gitti. *Bir gün daha,* diye düşündü uyku mahmurluğuyla. *Bir gün daha geçince gideceğiz. Yarın kimse gelmezse, Ingtar da olsa, Karanlıkdostları da, Selene'i Cairhien'e götüreceğim.*

Bunu kendisine daha önce de söylemişti. Dağ yamacında durup, Hurin'in izin o diğer dünyada bulunduğunu söylediği yeri –Selene'in Karanlıkdostlarının bu dünyada mutlaka görülecekleri yer olduğunu söylediği yeri– izledikleri her gün kendisine gitme zamanının geldiğini söylemişti. Ve Selene, Valere Borusu'ndan bahsetmiş, koluna dokunmuş, gözlerinin içine bakmıştı ve Rand daha ne olduğunu anlayamadan gitmeden bir gün daha geçirip öyle gitmeyi kabul etmişti.

Rüzgârın soğuğuna karşı omuzlarını silkerken, Selene'in omzuna dokunuşunu ve gözlerinin içine bakışını düşündü. *Egwene bunu görse beni koyun gibi kırkardı, Selene'i de öyle. Egwene daha şimdiden Tar Valon'a ulaşmış ve Aes Sedai olmayı öğreniyor olabilir. Beni bir dahaki görüşünde, muhtemelen beni ehlileştirmeye çalışır.*

Yana kayarken eli kılıcın ötesine kayarak Thom Merrilin'in arpı ve flütünün içinde olduğu çıkına değdi. Parmakları bilinçsiz bir biçimde âşığın pelerinini sıktı. *O zamanlar mutluydum, sanırım, canımı kurtarmak için kaçmaya çalışıyor bile olsam sanırım o zamanlar mutluydum. Karnımı*

doyurmak için flüt çalarken. Neyin olup bittiğini bilemeyecek kadar cahildim. Geriye dönüş yok.

Ürpererek gözlerini açtı. Çevredeki tek aydınlık, dolunayı biraz geçmiş ve gökyüzünde hayli alçalmış, küçülen aydan gelen ışıktı. Bir ateş, gözledikleri insanlara yerlerini belli ederdi. Loial uykusunda mırıldandı; bu alçak bir homurdanmaydı. Hurin, dağın az yukarısındaki bir taş çıkıntısında ilk nöbeti tutuyordu; yakında sırası gelen Rand'ı uyandırmaya gelecekti.

Rand yattığı yerde döndü... ve durdu. Ay ışığında Selene'in siluetinin kendi eyer torbalarının üzerine eğildiğini, ellerinin tokaların üzerinde olduğunu görebiliyordu. Rand yatarken eyer torbalarını hemen yanına bıraktığından emindi; onları yanından hiç ayırmazdı. Onları kızdan aldı. Tüm tokalar sıkılmıştı; kahrolası sancağın olduğu taraftakiler bile. *Hayatım nasıl bunu saklamama bağlı olabilir? Biri görür de ne olduğunu anlarsa, yanımda olduğu için ölürüm.* Selene'e kuşkuyla baktı.

Selene, olduğu yerde durup ona baktı. Ay, kara gözlerinde ışıldıyordu. "Aklıma bu giysiyi çok uzun zamandır giydiğim geldi," dedi. "Arada giyecek başka bir şeyim olsa, onu hiç değilse fırçalayabilirdim. Belki senin gömleklerinden biri."

Rand ani bir ferahlama hissederek başıyla onayladı. Elbisesi Selene'i ilk gördüğü günkü kadar temiz geliyordu, ama Egwene'in giysisinde tek bir leke bile olsa, kızın onu hemen temizlemeden rahat etmeyeceğini biliyordu. "Elbette." Sancak dışında her şeyi tıktığı hacimli cebi açtı ve beyaz ipek gömleklerden birini çıkardı.

"Teşekkür ederim." Selene ellerini sırtına götürdü. Rand onun düğmelere uzandığını anladı.

Gözlerini iri iri açarak öte yana döndü.

"Bunları açmama yardım etsen çok daha kolay olurdu."

Rand boğazını temizledi. "Bu yakışık almaz. Sözlü filan olsak başka ya da..." *Bunu düşünmeyi kes! Sen asla kimseyle evlenemezsin.* "Yakışık almaz, o kadar."

Kızın yumuşak kahkahası, sırtında bir ürpertinin gezinmesine neden oldu, sanki Selene elini sırtında gezdirmişti. Arkasındaki hışırtıları dinlememeye çalıştı. "Ah... yarın... yarın, Cairhien'e gitmek üzere yola çıkacağız," dedi.

"Ya Valere Borusu?"

"Belki de yanıldık. Belki de buraya gelmiyorlardır. Kardeşkatili'nin Hançeri'nde pek çok geçit olduğunu söylüyor. Az daha doğuya gitseler,

dağların içine girmeleri gerekmezdi.”

“Ama izlediğimiz yol buraya geldi. Buraya gelecekler. Boru buraya gelecek. Artık dönebilirsin.”

“Öyle diyorsun, ama bilmiyorum...” Döndü ve lafı yarım kaldı. Selene’in elbisesi koluna atılmıştı ve üzerinde, Rand’ın bol gelen gömleği vardı. Gömleğin eteği uzundu, onun boyuna göre yapılmıştı, ama Selene bir kadına göre uzun boyluydu. Gömleğin alt tarafı baldırlarının ancak yarısına geliyordu. Rand daha önce bir kadın bacağı görmemiş değildi gerçi, İki Nehir’deki kızlar Suormanı göllerinde yürümeye giderken eteklerini her zaman toplardı. Ama bunu saçlarını örmeye başlamadan uzun zaman önce keserlerdi, üstelik bu karanlıktaydı. Ay ışığı tenini parlatıyor gibiydi.

“Bilmediğin nedir, Rand?”

Selene’in sesi, eklemlerindeki buzu çözdü. Gürültülü bir biçimde gırtlağını temizleyerek öte yana döndü. “Iı... bence... ıı... ben... ıı...”

“Kazanacağın şanı bir düşün, Rand.” Eliyle Rand’ın sırtına dokundu ve Rand neredeyse cıyaklayarak kendini rezil edecekti. “Valere Borusu’nu bulanın kazanacağı şanı düşün. Boru’yu elinde tutanın yanında durmaktan ne kadar da gurur duyacağım! Seninle benim ne denli yükseklere çıkacağımız hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Valere Borusu elindeyken, kral olabilirsin. Yeni bir Artur Şahinkanadı olabilirsin. Sen...”

“Lord Rand!” Hurin nefes nefese kamp alanına girdi. “Lordum, onlar...” Kayarak durup aniden bir guruldama sesi çıkardı. Gözlerini yere indirdi ve durup ellerini ovuşturdu. “Beni affedin, Leydim. Niyetim... Ben... Beni affedin.”

Loial doğrulup oturunca battaniyesiyle pelerini üzerinden düştü. “Ne oluyor? Nöbet sıram şimdiden geldi mi?” Rand ile Selene’e doğru baktı ve ay ışığında bile gözlerinin faltaşı gibi açıldığı belliydi.

Rand arkasında Selene’in içini çektiğini duydu. Kıza ikinci bir defa bakmadan ondan uzaklaştı. *Bacakları o kadar beyaz, o kadar pürüzsüz ki...* “Ne var, Hurin?” Sesinin daha sakin çıkmasını sağladı; kızdığı kendisi mi, Hurin mi, Selene miydi? Selene’e kızmak için bir neden yok. “Bir şey mi gördün, Hurin?”

Koklayıcı gözlerini yerden kaldırmadan konuştu. “Bir ateş, Lordum, tepelerin aşağısında. Başta görmedim. Ateşi küçük tutup saklamışlar, ama önlerinde ve yukarıdaki birinden değil, peşlerindeki birinden. İki mil, Lord Rand. Kesinlikle üçten az.”

“Fain,” dedi Rand. “Ingtar peşinden gelen kimseden korkmaz. Fain olmalı.” Aniden ne yapacağını bilemedi. Fain’i bekliyorlardı, ama adam anca bir mil ötelerindeyken, kararsızlığa düşüyordu. “Sabahleyin... sabahleyin peşlerinden gideriz. Ingtar ile diğerleri onlara yetiştiğinde, onlara hemen işaret edebiliriz.”

“Demek ki,” dedi Selene. “Bu Ingtar denen adamın Valere Borusu’nu ve bunun şanını almasına izin vereceksin.”

“İstemiyorum...” Düşünmeden arkasını döndü ve Selene oradaydı işte: ay ışığında solgun bacaklarıyla ve çıplaklığından tek başmayken olduğundan daha fazla rahatsız olmadan. *İkimiz baş başa olduğumuzdan,* dedi kafasının içinde bir ses. *O Boru’yu bulan adamı istiyor.* “Üçümüz onu ellerinden alamayız. Ingtar’ın yanında, yirmi tane kargılı asker var.”

“Onu alamayacağını bilemezsin. Bu adamın kaç tane müridi var? Bunu da bilmiyorsun.” Sesi sakin, ama kararlıydı. “Aşağıda kamp kurmuş bu adamların Boru’yu ellerinde tuttuklarından bile emin değilsin. Tek yolu, aşağı inip gözlerinle görmek. *Alantin*’i de yanına al; onun türünün gözleri ay ışığında bile keskindir. Üstelik doğru kararı verirsen, Boru’yu sandığının içinde taşıyacak kadar da kuvvetli.”

Haklı. Fain olduğundan emin değilsin. Hurin ortada olmayan bir izi arayarak etrafta dolansa, gerçek Karanlıkdostları nihayet geldiğinde de hepsi öyle ortalıklarda olsa amma hoş olurdu. “Ben yalnız giderim,” dedi. “Hurin ile Loial kalıp seni korur.”

Selene bir kahkaha atarak ona öyle zarafetle yaklaştı ki, sanki dans eder gibiydi. Başını kaldırıp ona baktığında, ay ışığının düşürdüğü gölgeler yüzünü gizemlerle örtüyordu ve bu gizem onu daha da güzelleştiriyordu. “Sen dönüp beni koruyana kadar kendi başımın çaresine bakabilirim. *Alantin*’i al.”

“O haklı, Rand,” dedi Loial ayağa kalkarak. “Ay ışığında senden daha iyi görebilirim. Benim gözlerim sayesinde, senin tek başına gitmek zorunda kalacağın kadar yakına gitmemiz gerekmeyebilir.”

“Pekâlâ.” Rand kılıcının yanına yürüdü ve beline taktı. Yayıyla sadağını olduğu yerde bıraktı; yay karanlıkta pek işe yaramazdı ve niyeti dövüşmek değil bakmaktı. “Hurin, bana bu ateşi göster.”

Koklayıcı onu yokuştan indirerek, dağdan çıkan dev bir parmak olan kaya çıkıntısına götürdü. Ateş, bir noktacıktan ibaretti –Hurin’in ilk işaret edişinde onu görmedi bile. Ateşi yakan her kimse, görülmesini istememişti. Ateşi kafasına iyice yerleştirdi. Kampa döndüklerinde Loial Kızıl’ı ve kendi

atını eyerlemişti. Rand doru atın sırtına tırmanırken, Selene eline yapıştı. “Şanı hatırla,” dedi usulca. “Hatırla.” Gömlek, üzerine Rand’ın hatırladığından daha iyi oturuyor gibiydi, sanki kendini kadının gövdesine göre ayarlamıştı.

Derin bir nefes alıp elini geri çekti. “Onu hayatın pahasına koru, Hurin. Loial?” Kızıl’ın yanlarını usulca topukladı. Ogier’in büyük bineği, arkasında ağır adımlarla ilerliyordu.

Hızlı ilerlemeye çalışmadılar. Gecenin örtüsü dağ yamacını kaplamıştı ve ayın saldığı gölgeler yüzünden bastıkları yere güvenemiyorlardı. Rand artık ateşi göremiyordu –şüphesiz, aynı düzeyde olduklarında gözlerden daha iyi gizlenmişti– ama konumunu kafasına yazmıştı. İki Nehir’de arapsaçı gibi dolaşık Batıormanı’nda avlanmayı öğrenen biri için ateşi bulmak hiç de zor olmayacaktı. *Ya sonra ne olacak?* Selene’in yüzü hayal gibi önündeydi. *Boru’yu elinde tutanın yanında olmaktan ne kadar gurur duyacağım.*

“Loial,” dedi aniden düşüncelerini toparlamaya çalışarak, “sana söylediği bu *alantin* de nedir?”

“Kadim Lisan’da bir sözcük, Rand.” Ogier’in atı yolunu kararsızlıkla seçiyor, ama Ogier onu gün ışığında gidiyorlarmış gibi kolaylıkla idare ediyordu. “Kardeş anlamına gelir ve *tia avende alantin*’in kısaltılmış halidir. Ağaçların Kardeşi. Ağaçkardeşi. Çok resmi bir hitaptır, ama Cairhienlilerin resmi olduğunu duymuştum. En azından soylu Evlerin. Orada gördüğüm avamdan insanlar hiç de resmi değildi.”

Rand kaşlarını çattı. Bir çoban resmi, bir Cairhien soylu Evinde pek hoş karşılanmazdı. *Işık adına, Mat senin hakkında yanılmamış. Aklını kaçırmışsın, üstelik de koca bir kafan var. Ama* evlenebilecek *olsaydım...*

Artık düşünmek istemiyordu ve o daha ne olduğunu anlayamadan boşluk içinde oluşmuş, düşüncelerini başka birine ait, uzak şeylermiş gibi gösteriyordu. *Saidin* ona parlıyor, onu çağırıyordu. Dişlerini gıcırdattı ve yok saymaya çalıştı. Bu, kafasının içinde kor bir kömürü yok saymaya çalışmak gibiydi, ama hiç değilse onu kontrol altında tutabiliyordu. Ucu ucuna. Neredeyse boşluğu bırakacaktı, ama Karanlıkdostları orada, gecenin içindeydi ve artık daha yakındılar. Ve de Trolloclar. Boşluğa, boşluğun tedirgin dinginliğine bile ihtiyacı vardı. *Ona dokunmak zorunda değilim. Değilim.*

Bir süre sonra Kızıl’ın dizginlerini çekti. Bir tepenin dibinde durdular, yamaçlarındaki geniş aralıklı ağaçlar gecenin karanlığında kapkaraydı.

“Artık yakın olduğumuzu sanıyorum,” dedi usulca. “En iyisi yolun geri kalanını yayan gidelim.” Eyerden aşağı kaydı ve dorunun dizginlerini bir dala bağladı.

“İyi misin?” diye fısıldadı Loial aşağı inerken. “Sesin bir tuhaf geliyor.”

“İyiyim.” Sesinin gergin çıktığını fark etti. Gerilmiş. *Saidin* ona sesleniyordu. *Hayır!* “Dikkatli ol. Tam olarak ne kadar uzakta olduğuna emin olamıyorum, ama o ateşin hemen önümüzde bir yerde olması gerek. Sanırım tepenin üzerinde.” Ogier başıyla onayladı.

Rand yavaşça ağaçtan ağaca geçerek her adımını dikkatle atıyor, bir ağaç gövdesine takılıp ses çıkarmasın diye kılıcını sıkı sıkı tutuyordu. Yerde çalıların olmadığına şükrediyordu. Loial onu büyük bir gölge gibi izliyordu; Rand onu bundan fazla seçemiyordu. Her şey ayın gölgelerinden ve karanlıktan ibaretti.

Aniden ay ışığının bir oyunu önündeki gölgeleri birbirinden ayırdı ve bir meşinyaprağın pürüzlü gövdesine dokunarak olduğu yerde donup kaldı. Yerlerdeki loş tümsekler battaniyelere sarınmış insanlara dönüştü ve onlardan ayrı bir yerde daha iri tümseklerden oluşan bir grup vardı. Uyuyan Trollodar. Ateşin üzerine su atmışlardı. Dalların arasından geçen bir ay ışığı, yerde, iki grubun orta yerinde bir altın ve gümüş parıltısı yakaladı. Ay ışığı parlaklaşır gibi oldu; bir an açık seçik görebildi. Uyuyan bir adamın şekli parıltının yakınında yatıyordu, ama gözünü alan o değildi. *Sandık. Boru.* Üzerinde de başka bir şey, ay ışığında parlayan al bir nokta. *Hançer! Fain onu neden oraya?..*

Loial’in dev eli, Rand’ın ağzının ve yüzünün hatırı sayılır bir bölümünün üzerine kapandı. Rand bükülerek Ogier’e baktı. Loial yavaşça, hareket dikkat çekecekmiş gibi, sağını işaret etti.

Rand başlangıçta hiçbir şey göremedi, sonra en çok on adım uzakta bir gölge hareket etti. Uzun, iri cüsseli bir gölgeydi ve hayvan burnu vardı. Rand’ın nefesi kesildi. Bir Trolloc. Trolloc havayı koklarmış gibi burnunu kaldırdı. Bazıları kokuya göre avlanırdı.

Bir an boşluk sallandı. Karanlıkdostu kampında birisi kımıldandı ve Trolloc o tarafa döndü.

Rand olduğu yerde donarak boşluğun sükûnetinin onu sarmalamasına izin verdi. Eli kılıcındaydı, ama onu düşünmüyordu. Boşluk her şeydi. Ne olacaksa olacaktı. Trolloc’u gözlerini bile kırpmadan izledi.

Loial ağzını Rand’ın kulağına yaklaştırdı. “Uyuyor,” diye fısıldadı hayretle.

Rand başıyla onayladı. Tam ona Trollocların tembel olduğunu, korku yüzünden mecbur kalmadıkça, öldürme dışındaki her türlü işi bırakmaya meyilli olduğunu anlatmıştı. Yine kampa döndü. Orada her şey hâlâ durgun ve sakindi. Ay ışığı artık sandığın üzerine vurmuyordu, ama yine de Rand onun hangi gölge olduğunu biliyordu. Onu zihninin içinde, altın parıltıları saçarak, gümüş kutusunun içinde, boşluğun ötesinde, *saidin*'in ışıltısında yüzerken görebiliyordu. Valere Borusu ve Mat'in ihtiyaç duyduğu hançer; ikisi de neredeyse dini uzatsa tutacağı kadar yakındı. Selene'in yüzü de sandıklarla birlikte yüzüyordu. Sabahleyin Fain'in kafilesini takip edebilir ve Ingtar'ın onlara katılmasını bekleyebilirlerdi. Ingtar gelirse; koklayıcı olmadan hâlâ izi sürebilmişse. Yo, asla daha iyi bir fırsat olmazdı. Hepsi elini uzatsa tutabileceği kadar yakındı. Selene dağda bekliyordu.

Loial'e onu izlemesini işaret ederek karın üstü yattı ve sandığa doğru süründü. Ogier'in boğuk soluk alma sesini duydu, ama gözleri, önündeki tek gölgeli tümseğin üzerindeydi.

Solunda ve sağında Karanlıkdostları ve Trolloclar yatıyordu, fakat bir defasında Tam'in bir geyiğe gizlice yaklaşarak hayvanın zıplayarak kaçmasına meydan vermeden, ellerini yan tarafına koyduğunu görmüştü; Tam'den bunu öğrenmeye çalışmıştı. *Delilik!* Düşünce hayal meyal, neredeyse uzanamayacağı kadar uzaktan uçarcasına geçti. *Bu delilik! Sen –aklını– kaçırıyorsun!* Loş düşünceler; başka birinin düşünceleri.

Yavaşça, sessizce, o tek ve özel gölgeye uzandı ve bir elini uzattı. Elinin dokunuşunu, altınla işlenmiş girift süsler karşıladı. Bu, Valere Borusu'nun içinde olduğu sandıktı. Eli kapağın üzerinde başka bir şeye dokundu. Kınından çıkarılmış hançer. Karanlıkta gözleri irileşti. Hançerin Mat'e yaptığını hatırlayarak geriledi, boşluk da tedirginliğiyle birlikte yerinden oynadı.

Yakında uyuyan adam –sandıktan en az iki adım uzaklıkta ve diğerlerinden oldukça uzak bir köşede– uykusunda homurdandı ve battaniyelerini üzerinden attı. Rand, boşluğun düşünceleri ve korkuyu silip götürmesine izin verdi. Adam uykusunda huzursuzca mırıldanarak sakinleşti.

Rand elini tekrar hançere uzattı, ama dokunmadı. Başlangıçta Mat'e zarar vermemişti. Hiç değilse fazla değil; çabuk değil. Tek bir hızlı hareketle hançeri kaldırdı, kemerinin arkasına tıktı ve çıplak tenine dokunma süresini en aza indirebilirmiş gibi elini hemen çekti. Belki de ederdi, Mat ise hançer olmadan kesinlikle ölürdü. Onu orada

hissedebiliyordu, onu aşağı çeken, ona baskı yapan bir ağırlık gibiydi neredeyse. Ama boşluğun içinde bu his çabucak silinerek, yerini alışkın olduğu başka bir şeye bıraktı.

Gölgelerle sarmalanmış sandığa bakmaya ancak bir an daha harcadı – Boru'nun içeride olması gerekiyordu, ama sandığın nasıl açıldığını bilmiyordu ve tek başına da yerinden kaldıramazdı– sonra etrafta Loial'e bakındı. Ogier'i kendisinden pek de uzak olmayan bir yerde çömelmiş, bir uyuyan insan Karanlıkdostlarına, bir uyuyan Trolloclara bakmak için dev kafasını döndürürken buldu. Gece vakti bile, Loial'in gözlerinin açılabildiği kadar açıldığı belliydi; ayın ışığında fincan tabağı kadar geniş görünüyorlardı. Rand uzanıp Loial'in elini tuttu.

Ogier irkildi ve soluğunu tuttu. Rand, parmağını dudaklarına götürdü, Loial'in elini sandığın üzerine koydu ve el hareketleriyle yerden kaldırmasını işaret etti. Bir süre –ona sonsuz gibi gelen bir süre, gece vakti, dört bir yandaki Karanlıkdostları ve Trollocların arasında; birkaç yürek atımından uzun sürmüş olamazdı– Loial baktı. Sonra, yavaşça, kollarını altın sandığın etrafına sardı ve ayağa kalktı. Bunu yaparken hiç çaba sarf etmemiş gibiydi.

Dikkatle, gelirken olduğundan bile büyük bir dikkatle, Rand, Loial ve sandığın peşinden yürüyerek çıkmaya başladı. İki elini de kılıcının üzerine koymuş, uyuyan Karanlıkdostları Trollocların hareketsiz şekillerini izledi. Onlar uzaklaşırken bütün o gölgeli şekiller karanlığın içinde daha derinlerde yutulmaya başladı. *Neredeyse özgürüz. Başardık!*

Sandığın yanında uyumakta olan adam aniden boğuk bir çığlık atarak doğrulup oturdu, ardından ayağa fırladı. "Gitmiş! Uyanın, sizi pislikler! Gitmişşşş!" Fain'in sesi; Rand boşluğun içinden bile tanımıştı onu. Diğerleri, Karanlıkdostları ve Trolloclar aceleyle ayağa kalktılar; ne olduğunu öğrenmek için birbirlerine sesleniyor ve hırlıyorlardı. Fain'in sesi yükselerek bir ulumaya dönüştü. "Senin olduğunu biliyorum, al'Thor! Benden saklanıyorsun, ama dışarıda olduğunu biliyorum! Bulun onu! Bulun onu! Al'Thooooor!" Adamlar ve Trolloclar dört bir yana dağıldılar.

Boşluğa bürünmüş haldeki Rand, yürümeye devam ediyordu. Kampa girdiğinde neredeyse aklından çıkan *saidin*, karşısında nabız gibi atıyordu.

"Bizi göremez," diye fısıldadı Loial. "Atlara ulaştığımızda-"

Karanlığın içinden bir Tollok fırladı; bir insan yüzünde ağız ve burnun olması gereken yerde, zalim bir kartal gagası vardı, tırpanı andıran kılıcı çoktan havayı yarmaya başlamıştı.

Rand düşünmeden hareket etti. Kılıçla bir olmuştu. Duvarda Dans Eden Kedi. Trolloc düşerken çığlık attı, ölürken bir daha.

"Koş, Loial!" diye emretti Rand. *Saidin* onu çağırıyordu. "Koş!"

Loial'in bükülerek acayip bir koşu kopardığının hayal meyal farkındaydı, ama gecenin içinden, domuz burunlu ve boynuzlu, çivili baltasını kaldırmış başka bir Trolloc belirdi. Rand çevik bir hareketle Trolloc ile Ogier'in arasına süzüldü; Loial Boru'yu götürmeliydi. Rand'dan kafa ve omuz farkıyla uzun ve ondan bir buçuk kat geniş olan Trolloc, sessiz bir hırlamayla üzerine yürüdü. Saraylı Yelpazeyle Dokunuyor. Bu defa çığlık yoktu. Geceyi izleyerek geri geri Loial'in peşinden yürüdü. *Saidin* ona şarkı söylüyordu, şarkısı öyle tatlıydı ki... *Güç hepsini yakabilir; Fain ile diğerlerini yakıp kül edebilir. Hayır!*

İki Trolloc daha, kurt ve koç, parlayan dişler ve kıvrık boynuzlar. Dikenli Çalıların Arasındaki Kertenkele. İkincisi devrilir, boynuzları neredeyse omzuna sürünürken, Rand bir dizinin üzerinden rahat bir hareketle kalktı. *Saidin*'in sesi onu ayartarak okşuyor, onu bin bir ipek sicimle çekiyordu. *Hepsini Güç'le yak. Yo. Yo! Bunu yapmaktansa ölürüm daha iyi. Ben ölürsem hepsi biter.*

Kararsızlık içinde avlanan ufak bir grup Trolloc göründü. Üç, dört. Aniden biri Rand'ı işaret etti ve diğerlerinin saldırıya geçerken yanıtladığı bir uluma kopardı.

"Bitsin!" diye bağırdı Rand ve üzerlerine sıçradı.

Bir an şaşkınlıktan yavaşladılar, sonra genizden, keyif dolu, kana susamış haykırışlarla, kaldırdıkları kılıçları ve baltalarıyla geldiler. Rand, aralarında *saidin*'in şarkısı eşliğinde dansını etti. Arıkuşu Balgülünü Öpüyor. İçini dolduran o şarkı o kadar kurnazdı ki... Kızgın Kumlardaki Kedi. Kılıç ellerinde, daha önce hiç olmadığı kadar hayat bulmuş gibiydi ve balıkçıl nişanlı bir kılıç *saidin*'i ondan uzak tutabilirmiş gibi dövüşüyordu. Balıkçıl Kanatlarını Açıyor.

Rand, etrafındaki hareketsiz şekillere baktı. "Ölsem daha iyi," diye mırıldandı. Gözlerini tepede, kampın bulunduğu yere doğru kaldırdı. Fain oradaydı, Karanlıkdostları ve başka Trolloclar. Dövüşülemeyecek kadar çok. Karşı karşıya gelip de hayatta kalınamayacak kadar çok. O yana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

"Rand, haydi gel!" Loial'in ısarcı, fısıltı halindeki çağrısı, boşluğun içinden süzülerek ona doğru geldi. "Yaşam ve Işık adına, Rand, haydi gel!"

Rand, kılıcını bir Trolloc'un ceketine silmek için dikkatle eğildi. Sonra, sanki Lan onu idman yaparken izliyormuşçasına resmi bir tavırla, onu tekrar kınına yerleştirdi.

"Rand!"

Rand telaş edecek bir şey yokmuş gibi, atların yanındaki Loial'e katıldı. Ogier, altın sandığı, eyer torbalarından çıkardığı kayışlarla eyerinin üzerine bağlıyordu. Sandık, kavisli selenin üzerinde dengede dursun diye pelerinini alta tıkmıştı.

Saidin'in şarkısı susmuştu. İnsanın içini bulandıran ışıltı hâlâ oradaydı, ama Rand onu dövüşerek gerçekten uzaklaştırmış gibi geride duruyordu. Rand buna şaşarak boşluğun yok olmasına izin verdi. "Galiba aklımı kaçırıyorum," dedi. Birden nerede olduklarının farkına vararak, geldikleri yöne bir baktı. Yarım düzine kadar farklı yönden bağırışlar ve ulumalar, arama belirtileri geliyordu, ama takip edildiklerine dair bir işaret yoktu. Henüz. Kızıl'ın sırtına atladı.

"Bazen söylediklerinin yarısını anlamıyorum," dedi Loial. "Aklını kaçırman gerekiyorsa, en azından Leydi Selene ile Hurin'in yanına dönene kadar bekleyemez misin?"

"Eyerinde o varken nasıl ata bineceksin?"

"Koşacağım!" Ogier, atının dizginlerini tutup hızlı bir koşu kopararak dediğini yaptı. Rand da onu izledi.

Loial'in belirlediği tempo, bir atın tırısından daha hızlıydı. Rand, Ogier'in bunu uzun süre devam ettiremeyeceğinden emindi, ama Loial'in ayakları gevşemedi. Rand bir defasında koşuda bir atı geçmesinin doğru olabileceğine karar verdi. Loial ara sıra koşarken arkasına bakıyordu, ama Karanlıkdostlarının haykırışlarıyla Trollocların ulumaları uzaklık arttıkça siliniyordu.

Zemin daha keskin bir meyil aldığında bile, Loial'in temposu yavaşlamadı ve dağ yamacındaki kamp alanlarına yalnızca biraz sık nefes alarak daldı.

"Elinizde." Selene'in bakışları Loial'in eyerindeki süslü sandığa giderken sesi mutluluk doluydu. Üzerinde yine kendi elbisesi vardı, Rand'a taze karlar kadar beyaz görünüyordu. "Doğru seçimi yapacağını biliyorum. Ona... bakabilir miyim?"

"Peşinizden gelen oldu mu, Lordum?" diye sordu Hurin tedirginlikle. Sandığa huşuyla bakıyordu, ama gözleri gecenin içine, dağın aşağısına kaydı. "Peşinize düştülerse, hızlı hareket etmemiz gerekecek."

“Ettiklerini sanmam. Kaya çıkıntısına git de bir şey görebiliyor musun, bak.” Hurin aceleyle dağın yukarısına tırmanırken Rand eyerinden indi. “Selene, sandığın nasıl açıldığını bilmiyorum. Loial, sen biliyor musun?” Ogier başını iki yana salladı.

Selene’in boyunda bir kadın için bile, Loial’in eyeri yerin hayli yukarısındaydı. Selene uzanıp sandığın üzerindeki ince desenlere dokundu, elini üzerlerinden geçirdi, bastırdı. Bir tıklatma oldu ve kapağı kaldırarak açtı.

Parmak uçlarında yükselip bir elini içeri daldırırken, Rand omzunun üzerinden uzandı ve Valere Borusu’nu kaldırdı. Onu daha önce bir kez görmüş, ama hiç dokunmamıştı. Güzel yapılmış olmasına rağmen, çok eski veya çok kudretli bir şeye benzemiyordu. Hafif ışıkta parlayan, kıvrık bir altın boruydu, çan şeklindeki bölümünün etrafında akıp giden bir yazı vardı. Parmağıyla yabancı harflere dokundu. Ay ışığını yakalıyor gibiydiler.

“Tia mi aven Moidin isainde vadin,” dedi Selene. “‘Mezar, çağrıma engel değildir.’ Sen, Artur Şahinkanadı’nın hiç olmadığı kadar büyük olacaksın.”

“Onu Shienar’a, Lord Agelmar’a götürmeliyim.” *Tar Valon’a gitmesi gerek,* diye düşündü, *ama Aes Sedailerle işim bitti. Bırak Agelmar’la lngtar götürsün onlara.* Boru’yu tekrar sandığa yerleştirdi; ay ışığını yansıtıyor, göz alıyordu.

“Bu delilik,” dedi Selene.

Rand bu sözcüğü duyunca irkildi. “Delilik ya da değil, yapacağım bu. Sana söylemiştim, Selene, büyüklüğü istemiyorum. Orada, gerideyken istediğimi sandım. Bir süre istediğim şeyler olduğunu sandım...” *Işık adına, o kadar güzel ki. Egwene. Selene. İkisine de layık değilim.* “Bir şey beni ele geçirmişti sanki.” Saidin *benim için geldi, ama onu bir kılıçla dövüşerek savdım. Yoksa bu da mı delilik?* Derin bir nefes aldı. “Valere Borusu’nun ait olduğu yer Shienar. Ya da orası değilse, Lord Agelmar onunla ne yapılacağını bilir.”

Hurin, dağın yukarısından ortaya çıktı. “Ateş yine orada, Lord Rand, öncekinden de büyük. Ve bağırışlar duyduğumu sandım. Hepsi tepelerin aşağısındaydı. Henüz dağa çıktıklarını sanmam.”

“Beni yanlış anlıyorsun, Rand,” dedi Selene. “Artık geri dönemezsin. Artık kendini bağladın. O Karanlığın Dostları sırf sen Boru’yu ellerinden aldın diye dönüp gitmezler. Tam tersine. Hepsini öldürmenin bir yolunu

bilmiyorsan, daha önce onları avladığın gibi, şimdi de onlar seni avlıyor olacaklar.”

“Hayır!” Loial ve Hurin Rand’ın hiddetine şaşırmış görünüyordu. Rand ses tonunu yumuşattı. “Hepsini öldürmenin bir yolunu bilmiyorum. İsterlerse sonsuza kadar yaşasınlar, hiç umurumda değil.”

Selene, başını iki yana sallarken uzun saçları dalgalar halinde sallandı. “O halde geri değil, sadece ileri gidebilirsin. Cairhien surlarının güvenliğine, Shienar’a dönmenden çok daha kısa sürede ulaşabilirsin. Yanımda birkaç gün daha geçirmek düşüncesi sana bu kadar mı külfetli geliyor?”

Rand sandığa baktı. Selene’in varlığı bir yük olmaktan uzaktı, ama onun yanındayken, kendisini düşünmemesi gereken şeyleri düşünmekten alamıyordu. Yine de gerisingeri kuzeye gitmek, Fain ile müritleri tehlikesini göze almak demekti. Selene bu konuda haklıydı. Fain asla vazgeçmezdi. Ingtar güneye gelirse –ki Rand onun güneye dönmesini gerektirecek bir şeyden haberli değildi– er ya da geç Cairhien’e varırdı.

“Cairhien,” diye kabul etti. “Bana oturduğun yeri göstermen gerekecek, Selene. Cairhien’e hiç gitmedim.” Sandığı kapatmaya uzandı.

Selene, “Karanlığın Dostlarından başka bir şey mi aldın?” dedi. “Daha önce bir hançerden bahsetmiştin.”

Nasıl unutabilirim? Sandığı olduğu gibi bıraktı ve hançeri kemerinden çıkardı. Çıplak bıçak boynuz gibi kıvrımlı, oklar ise altın yılanlar şeklindeydi. Kabzasına yerleştirilmiş, başparmağın tırnağı büyüklüğünde bir yakut, ay ışığında kem bir göz gibi parlıyordu. Tüm giriftliğine, gayet iyi bildiği yozluğuna rağmen, alelade bir bıçaktan farklı görünmüyordu.

“Dikkatli ol,” dedi Selene. “Kendini kesme.”

Rand, içinde bir ürperti hissetti. Sırf yanında taşımak bile tehlikeliyse, bir kesiğin insana ne yapacağını bilmek istemiyordu. “Bu, Shadar Logoth’tan gelme,” dedi diğerlerine. “Onu uzun süre yanında taşıyan herkesi saptırır ve onları Shadar Logoth’ta olduğu gibi, kemiklerine kadar yozlaştırır. Aes Sedailerin Şifası olmadan, bu yozlaşma, insanı eninde sonunda öldürür.”

“Demek Mat’in hastalığı bu,” dedi Loial usulca. “Hiç şüphelenmemiştim.” Hurin, Rand’ın elindeki hançere baktı ve ellerini ceketinin önüne sildi. Koklayıcı mutlu görünmüyordu.

“Hiçbirimiz ona gereğinden fazla dokunmamalı,” diye devam etti Rand. “Onu taşımanın bir yolunu bulacağım-”

“O tehlikeli.” Selene bıçağa, yılanlar gerçek ve zehirliymiş gibi, kaşlarını çatarak bakıyordu. “Onu at gitsin. Bırak ya da başka ellere düşmesini istemiyorsan göm, ama ondan kurtul.”
“Mat’in ona ihtiyacı var,” dedi Rand kararlılıkla.
“Fazla tehlikeli. Bunu sen söyledin.”
“Ona ihtiyacı var. Am... Aes Sedai Şifa’da kullanılmazsa Mat’in öleceğini söyledi.” *Ellerinde onu bağlayan bir ip hâlâ var, ama bu hançer onu kesecek. Ben de ondan ve Boru’dan kurtulana kadar, ellerinde beni tutan bir ip de olacak, ama ne kadar çekerlerse çeksinler ben dans etmeyeceğim.*
Hançeri sandığın içine, Boru’nun kıvrımına yerleştirdi –ona ancak yetecek kadar yer vardı– ve kapağı iterek kapadı. Kapak keskin bir tıkırtıyla kapandı. “Bu bizi ondan korur.” Koruyacağını ümit ediyordu. Lan, sesinin kendinden en emin çıkması gereken zamanın kendinden en az emin olduğun zaman olduğunu söylerdi.
“Sandık bizi kesinlikle koruyacaktır,” dedi Selene gergin bir sesle. “Şimdi de gece uykumun geri kalan kısmını bitirmeye niyetliyim.”
Rand başını iki yana salladı. “Fazla yakındayız. Fain zaman zaman beni bulabiliyor gibi görünüyor.”
“Korkuyorsan Birlik’i ara,” dedi Selene.
“Sabah olduğunda o Karanlıkdostlarından olabildiğince uzak olmak istiyorum. Atını ben eyerlerim.”
“İnatçı!” Sesi öfkeli geliyordu ve Rand ona baktığında, ağzı kara gözlerine hiç yaklaşmayan bir gülümsemeyle bükülmüştü. “İnatçı bir adam en iyi...” Sustu ve bu Rand’ı kaygılandırdı. Kadınlar sık sık bir şeyleri söylemeden bırakır gibiydi ve kısıtlı deneyimlerine göre, en büyük belalar söylemediklerinden çıkıyordu. Rand eyerini beyaz kısrağın sırtına atıp kolanları ayarlamak üzere eğilirken Selene onu sessizlik içinde izledi.

“Hepsini toplayın!” diye hırladı Fain. Keçi burunlu Trolloc gerileyerek ondan uzaklaştı. Artık içine yığılmış tahtalarla büyütülmüş ateş tepeyi titreşen gölgelerle dolduruyordu. İnsan müritleri ateşin yanına toplanmıştı; Trollocların geri kalanıyla birlikte karanlığın içinde dolaşmaya korkuyorlardı. “Hayatta olanların hepsini toplayın ve aralarından biri kaçmaya çalışırsa, bununla aynı şeye maruz kalacaklarını bildirin.” Ona alThor’un bulunamadığı haberini getiren ilk Trolloc’u işaret etti. Hâlâ kendi kanıyla çamura dönmüş toprağı dövüyor, kasılırken toynakları yerde

oyuklar açıyordu. “Gidin,” diye fısıldadı Fain ve keçi burunlu Trolloc gecenin içine doğru koştu.

Fain diğer insanlara horgörüyle baktı –*daha işe yarayacaklar*– ve sonra dönüp gözlerini geceye, Kardeşkatili’nin Hançeri’nde bir yerlere dikti. Al’Thor da orada, dağların içinde bir yerlerdeydi. Boru’yla birlikte. Bunu düşününce dişlerini gıcırdattı. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu, ama bir şey onu dağlara doğru çekiyordu. Al’Thor’a doğru. Karanlık Varlık’ın... armağanının... bu kadarı elinde kalmıştı. Bunu doğru dürüst düşünmemişti, düşünmemeye çalışmıştı; ama Boru gittikten –*Gittikten!*– sonra al’Thor oradaydı, bir parça et açlıktan kırılan bir köpeği nasıl çekerse, onu öyle çekiyordu kendisine.

“Artık köpek değilim. Artık köpek değilim!” Diğerlerinin ateşin etrafında huzursuzca kımıldandığını duydu, ama duymazlıktan geldi. “Bana yapılanın bedelini ödeyeceksin, al’Thor! Dünya ödeyecek!” Gecenin içine delice kahkahalar savurdu. “Dünya ödeyecek!”

20
Saidin

Rand onları gece boyunca hareket halinde tutmuş, yalnızca şafakta, atları dinlendirmek için kısa bir mola vermelerine izin vermişti. Bunu aynı zamanda Loial'in dinlenmesine izin vermek için yapmıştı. Eyerini altın ve gümüş sandığı içindeki Valere Borusu işgal ettiğinden, Ogier hiç şikâyet etmeden, onları hiç yavaşlatmadan yürüyor veya koşuyordu. Geceleyin bir ara, Cairhien sınırını geçmişlerdi.

"Onu tekrar görmek istiyorum," dedi Selene durduklarında. Atından indi ve Loial'in atına doğru yürüdü. Uzun ve ince gölgeleri, şafağın üzerine yeni çıkmış güneşin aksi yönüne, batıya dönüktü. "Onu benim için indir, *alantin.*" Loial kayışları çözmeye başladı. "Valere Borusu."

"Hayır," dedi Rand Kızıl'ın sırtından inerek. "Loial, hayır." Ogier bir Rand'a, bir Selene'e baktı; kulakları kararsızlıkla seğiriyordu, ama ellerini çekti.

"Boru'yu görmek istiyorum," dedi Selene. Rand, onun kendisinden yaşça büyük olmadığına emindi, ama o an birden dağlar kadar yaşlı ve soğuk, en mağrur halindeki Kraliçe Morgase'ten bile görkemli görünmüştü.

"Hançeri kapalı tutmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Rand. "Bildiğim kadarıyla, ona bakmak bile dokunmak kadar kötü olabilir. Bırak ben onu Mat'in eline verene kadar orada kalsın. O- o hançeri Aes Sedailere götürebilir." *Ya Şifa karşılığında ne gibi bir bedel isteyecekler? Ama başka bir seçeneği yok.* En azından kendisinin Aes Sedailerle işinin kalmadığı için kendini rahatlamış, hissetmekten dolayı biraz vicdan azabı duyuyordu. *Onlarla işim* bitti. *Öyle ya da böyle.*

"Hançer! Anlaşılan, tek düşündüğün o hançer. Sana ondan kurtulmanı söylemiştim. Valere Borusu, Rand."

“Hayır.”
Selene ona yaklaştı. Yürüyüşündeki bir salınım, Rand’ın boğazına bir şey kaçmış gibi hissetmesine neden oldu. “Tek istediğim onu gündüz gözüyle görmek. Ona dokunmayacağım bile. Onu sen tut. Seni, elinde Valere Borusu’yla görmek benim için hatırlanacak bir şey olurdu.” Bunu söylerken Rand’ın ellerini tuttu; dokunuşu, Rand’ın teninin karıncalanmasına ve ağzının kurumasına neden oldu.
Hatırlanacak bir şey- gittiğinde... Boru sandıktan çıkar çıkmaz hançeri çabucak kapatabilirdi. Boru’yu elinde tutup ışıkta görebilmek büyük bir şey olacaktı.
Ejder Kehanetleri hakkında daha çok şey bilmeyi diliyordu. Bir defasında Emond Meydanı’nda bir tacir korumasından bunun bir parçasını duyduğunda, Nynaeve adamın omuzlarında bir süpürge sopasını kırmıştı. Duyduğu azıcık şeyde de Valere Borusu geçmiyordu.
Bana istediklerini yaptırmaya çalışan Aes Sedailer. Selene hâlâ gözlerine dikkatle bakıyordu; yüzü o kadar genç ve güzeldi ki, aklındakilere rağmen onu öpmek istedi. Bir Aes Sedai’nin asla onun gibi davrandığını görmemişti, üstelik yaşı belirsiz değil, genç görünüyordu. *Benim yaşımdaki bir kız Aes Sedai olamaz.* Ama...
“Selene,” dedi usulca, “sen bir Aes Sedai misin?”
Selene neredeyse tükürerek ve Rand’ın ellerini fırlatarak, “Aes Sedai,” dedi. “Aes Sedai! Bana sürekli bu hakareti savuruyorsun!” Derin bir nefes aldı ve kendini toparlarmış gibi elbisesini düzeltti. “Ben neysem ve kimsem oyum. Ve Aes Sedai değilim!” Sonra da kendisini sabah güneşini bile serin gösteren sessiz bir soğuklukla sarmaladı.
Loial ile Hurin bunları ellerinden geldiğince nazikçe karşılayıp sohbet konuları açmaya ve mahcubiyetlerini gizlemeye çalışıyorlardı ki, Selene onları buz gibi bir bakışla yerlerine mıhladı. Yollarına devam ettiler.
Aynı gece onlara akşam yemeği sağlayan bir dağ pınarının yanında kamp kurduklarında, Selene eski neşesine biraz olsun kavuşmuş gibi, Ogier’le kitaplar hakkında sohbet etmiş, Hurin’le nazikçe konuşmuştu.
Ancak Rand’la, Rand laf açmadıkça konuşmuyordu, iki yanlarında dev, tırtıklı gri duvarlar gibi yükselen dağların arasında, sürekli yokuş yukarı giderlerken ne o akşam, ne de ertesi gün doğru dürüst konuşmadı. Ama Rand ne zaman ona baksa Selene onu izliyor ve gülümsüyordu. Bu zaman zaman, Rand’ın da ona gülümsemesine, zaman zaman da kendi düşünceleri yüzünden genzini temizleyip kızarmasına neden olan cinsten, bazen de

Egwene'in ara sıra takındığı esrarengiz, gizemli gülümsemelere neden oluyordu. Bu her zaman, Rand'ı temkinli olmaya sevk eden türden bir gülümsemeydi –ama en azından gülümsemeydi.

Aes Sedai olamaz.

Yol, aşağı eğim kazanmaya başladı ve havada alacakaranlık vaadi varken Kardeşkatili'nin Hançeri nihayet, yerini engebeli, ağaçlardan çok çalılarla, ormandan çok fundalıklarla kaplı tepelere bıraktı. Yol yerine ara sıra birkaç araba tarafından kullanılan cinsten, toprak bir keçi yolu vardı. Tarlalar dağlardan bazılarının üzerine set halinde kazınmıştı, ekinlerle dolu, ama bu saatlerde içinde insan olmayan tarlalar. Aralıklı çiftlik binalarından hiçbiri, yola, Rand'ın taştan yapıldıklarından başka bir şeyi ayırt etmesine yetecek kadar yakın değildi.

İleride köyü gördüğünde, birkaç penceredeki ışık, yaklaşan karanlığa göz kırpmaya başlamıştı bile.

"Bu gece yataklarda uyuyacağız," dedi.

"Bu hoşuma gidecek, Lord Rand." Hurin güldü. Loial de başını sallayarak onunla hemfikir olduğunu belirtti.

"Bir köy hanı," diye burnunu çekti Selene. "Şüphesiz kirlidir ve birayla kafayı çeken, yıkanmamış adamlarla doludur. Neden yine yıldızların altında uyuyamayacakmışız ki? Yıldızların altında uyumaktan keyif aldığımı fark ettim."

"Biz uyurken Fain bize yetişse pek de keyif almazdın," dedi Rand. "O ve Trolloclar. Benim peşimden geliyor, Selene. Boru'nun da, ama bulabileceği benim. Son birkaç gecedir neden bu kadar sıkı nöbet tuttuğumu sanıyorsun?"

"Fain bize yetişirse, onun icabına bakarsın." Selene'in sesinde sakin bir güven vardı. "Köyde de Karanlıkdostları olabilir."

"Ama kim olduğumuzu bilseler bile, etrafta köylüler varken pek bir şey yapamazlar. Köydeki herkesin Karanlıkdostu olduğunu düşünmüyorsan tabii."

"Ya Boru'yu taşıdığını fark ederlerse? Sen şan ve şöhret istemiyor olabilirsin, ama çiftçiler bile bunu hayal eder."

"Hakkı var, Rand," dedi Loial. "Korkarım çiftçiler bile onu almak isteyecektir."

"Battaniyeni aç Loial ve sandığın üzerine ser. Onu kapalı tut." Loial söyleneni yaptı ve Rand başıyla onayladı. Ogier'in çizgili battaniyesinin altında bir kutu veya sandık olduğu belliydi, ama onun bir yolculuk

sandığından öte bir şey olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. “Leydimin giysilerinin içinde bulunduğu sandık,” dedi Rand sırıtıp eğilerek.

Selene, şakasını sessizlik ve anlaşılmaz bir bakışla karşıladı. Bir an sonra tekrar yola düştüler.

Neredeyse aynı anda, batan güneşin parıltılarından biri, yerdeki bir şeyden yansıdı. İri bir şey. Yansıttığı ışığa bakılırsa, çok geniş bir şey. Meraka kapılarak atını o yöne çevirdi.

“Lordum?” dedi Hurin. “Köy?”

“Önce bunu görmek istiyorum, o kadar,” dedi Rand. *Suya düşen güneş ışığından daha parlak. Ne olabilir?*

Gözlerini yansımadan ayırmadığından, Kızıl birden durunca şaşırdı. İlerlemesi için doruya ısrar edecekti ki, dev bir çukurun üzerinde, kilden bir uçurumun dibinde durduklarını fark etti. Tepenin büyük bölümü en az yüz adım derinliğinde kazılmıştı. Kesinlikle birden çok tepe ve yanında bazı çiftçilerin tarlaları da kaybolmuştu, zira çukurun genişliği, derinliğinin en az on katıydı. Çukurun uzak tarafındaki toprak sıkıştırılarak bir rampa oluşturulmuş gibiydi. Alt tarafta on iki adam vardı; bir ateş yakıyorlardı; aşağıda, gece çoktan çökmekteydi. Zaman zaman birinin zırhı ışığı yansıtıyor ve kılıçları yan taraflarında asılı duruyordu. Rand onlara doğru dürüst bakmadı bile.

Çukurun dibindeki kilin dışında, elinde bir kristal küre tutan dev bir el çıkmıştı ve güneşin son ışığıyla parlayan şey buydu. Kürenin büyüklüğü karşısında Rand’ın ağzı açık kaldı, çapı en azından yirmi adım olan pürüzsüz –yüzeyinde en ufak bir çizik olduğundan bile şüpheliydi– bir toptu.

Elin biraz uzağında, onunla orantılı taştan bir yüz de ortaya çıkarılmıştı. Bu, sakallı bir erkek yüzüydü. Topraktan engin yılların vakarıyla dışarı uğramıştı; geniş yüz hatları, içinde bilgeliği ve ilimi barındırır gibiydi.

Boşluk, çağrılmadan, bir an içinde tam ve eksiksiz bir şekilde oluştu, *saidin* ışıldıyor, onu çağırıyordu. Yüze ve ele o kadar dalmıştı ki, ne olduğunu anlamadı bile. Bir zamanlar bir gemi kaptanının elinde koca bir kristal top tutan dev bir elden bahsettiğini duymuştu; Bayle Domon, bunun Tremalking Adası’ndaki bir tepeden dışarı fırladığını iddia etmişti.

“Bu tehlikeli,” dedi Selene. “Gel, Rand.”

Rand, “Aşağı inmenin yolunu bulabileceğimi sanıyorum,” dedi dalgın dalgın. *Saidin* ona şarkı söylüyordu. Dev top, batan güneşin ışığıyla beyaz renkte ışıyor gibiydi. Kristalin derinlerinde, ışık *saidin*’in şarkısına eşlik

ederek dönüyor ve dans ediyor gibi görünüyordu. Aşağıdaki adamların neden bunu fark etmemiş gibi göründüğünü merak etti.

Selene atıyla yaklaştı ve kolunu tuttu. “Lütfen Rand, gelmen gerekiyor.” Rand şaşkınlıkla kızın eline, sonra kolundan yüzüne baktı. Kız gerçekten endişeli, hatta korkmuş görünüyordu. “Eğer bu kenar atlarımızın altında bel verip bizi düşürerek boyunlarımızı kırmasa bile, aşağıdaki adamlar nöbetçidir ve kimse gelen geçen herkesin incelemesini istediği bir şeyin başına nöbetçi dikmez. Lordun birinin nöbetçileri seni tutuklarsa, Fain’in elinden kaçman ne işine yarayacak? Haydi gel.”

Aniden –silik, uzak bir düşünceyle– boşluğun etrafını sardığını fark etti. *Saidin* şarkı söylüyordu ve küre nabız gibi atıyordu –bunu bakmadan bile hissedebiliyordu– ve aklına *saidin*’in şarkısını söylerse, o koca taştan ağzın açılıp şarkısına katılacağı geldi. Onunla ve *saidin*’le birlikte. Hep birlikte.

“Lütfen, Rand,” dedi Selene. “Seninle köye gelirim. Boru’nun lafını bir daha etmem. Sadece gel!”

Rand boşluğu saldı... ve boşluk gitmedi. *Saidin* alçak sesle şarkısını söylüyor ve kürenin içindeki ışık bir yürek gibi atıyordu. Kendi yüreği gibi. Loial, Hurin, Selene; hepsi de gözlerini dikmiş ona bakıyordu, ama kristalden çıkan olağanüstü ışığın farkında değil gibiydiler. Boşluğu iterek uzaklaştırmaya çalıştı. Boşluk, granit gibi sağlam durdu; Rand, taş kadar sert bir boşluğun içinde sürükleniyordu. *Saidin*’in şarkısı, kürenin şarkısının ürpertisini kemiklerinde hissediyordu.

Amansızca vazgeçmeye direndi, kendi içinde derinliklere uzandı... *Yapmayacağım...*

“Rand.” Sesin kimden geldiğini bilmiyordu.

...olduğu kişinin özüne, olduğu şeyin özüne uzandı...

...olduğu kişinin özüne, olduğu şeyin özüne uzandı...

...yapmayacağım...

“Rand.” Şarkı içini doldurdu, boşluğu doldurdu.

...taşa dokunmak, zalim bir güneşin ısıttığı, amansız bir gecenin soğuttuğu...

...amansız bir gecenin soğuttuğu...

...yapmayacağım...

Güç içini doldurdu. Küreyle bir olmuştu.

“...Gölge’ye gireceğiz, dişlerimiz sıkarak...”

Güç onundu. Güç onundu.

“...Kör Eden’in gözüne tükürmeye...”

Dünyayı Kıracak Güç.
“...son günde!” Bu bir bağırış halinde çıkmış ve boşluk kaybolmuştu. Kızıl, bağırışından ürkmüştü; aygırın toynaklarının altında ufalanan kil çukura döküldü. Büyük doru at, dizlerinin üzerine çöktü. Rand öne eğilerek dizginleri toparladı ve Kızıl aceleyle kenarın yakınına, güvenliğe koştu.
Hepsinin gözlerini dikmiş, ona baktıklarını gördü. Selene, Loial, Hurin, hepsi. “Ne oldu?” *Boşluk...* Alnına dokundu. Boşluk onu saldığında gitmemiş, *saidin*’in ışığı daha da güçlenmişti ve... Başka bir şey hatırlayamıyordu. *Saidin.* Üşüdü. “Ben... bir şey mi yaptım?” Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. “Bir şey mi söyledim?”
“Orada heykel gibi oturdun,” dedi Loial, “ve sana kim ne söylerse söylesin, kendi kendine mırıldanıp durdun. Söylediklerini çıkaramadım, ta ki, ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek bir sesle ‘günde’ diye bağırıp, neredeyse atını kenardan yuvarlayana kadar. Hasta mısın? Her gün daha da tuhaflaşıyorsun.”
“Hasta değilim,” dedi Rand haşince, sonra durumu yumuşattı. “Bir şeyim yok, Loial.” Selene onu ihtiyatla izliyordu.
Çukurun içinden, bağıran adamların sesi geliyordu; sözcüklerini ayırt etmek mümkün değildi.
“Lord Rand,” dedi Hurin, “bence o muhafızlar bizi sonunda fark etti. Bu tarafa çıkan bir yol biliyorlarsa, her an burada olabilirler.”
“Evet,” dedi Selene. “Buradan hemen ayrılalım.”
Rand kazı alanına bir göz attı ve kafasını hemen çevirdi. Büyük kristalin içinde akşam güneşinden yansıyandan başka ışık yoktu, ama ona bakmak içinden gelmiyordu. Küreyle ilgili bir şeyi... neredeyse hatırlayacaktı. “Onları beklemek için bir neden görmüyorum. Hiçbir şey yapmadık. Bir han bulalım.” Kızıl’ı köye çevirdi ve çok geçmeden kuyuyu ve bağıran muhafızları geride bırakmışlardı.
Pek çok köy gibi Tremonsien de bir tepenin üst tarafını işgal ediyordu, ama yanından geçtikleri çiftlikler gibi bu tepede de taştan setli teraslar oyulmuştu. Özenle belirlenmiş arazi parselleri, arkalarındaki düzgün bahçelerle, birbirleriyle dik açılarla kesişen birkaç düz sokak boyunca kare şeklinde taş evler oturuyordu. Tepenin etrafında dolaşan sokaklara kavis vermek gerekliliği bu sokaklara çok görülmüş gibiydi.
Yine de akşam çökmeden önce son işlerine koştururken, durup birbirlerine baş sallayarak selam veren insanlar yeterince açık ve dost canlısı görünüyordu. Kısa boylu insanlardı –hiçbirinin boyu Rand’ın omuz

hizasını geçmiyordu ve birkaçı Hurin’in boyundaydı– kara gözleri, dar, soluk yüzleri vardı ve göğüslerinin üzerinden geçen renkli bantlar bulunan birkaç tanesi dışında siyah giysilere bürünmüşlerdi. Havayı –Rand’ın burnuna tuhaf ve baharatlı gelen– yemek kokuları dolduruyordu, ancak bir avuç ev kadını hâlâ kapılarının önünde durmuş, sohbet halindeydi; kapılar alt taraf kapalıyken üst taraf açık durabilecek şekilde ikiye bölünmüştü. İnsanlar, dışarıdan gelenlere açık bir düşmanlık belirtisi göstermeden, merakla bakıyordu. Birkaç tanesi Loial’e, Dhurra aygırı kadar iri bir atın yanında yürüyen Ogier’e, fazladan bir an baktı, ama asla bir andan çok değil.

Tepenin en üstündeki han, kasabadaki diğer tüm binalar gibi taştan yapılmış ve geniş kapılarının üzerine asılmış, boyalı bir tabelayla açıkça işaretlenmişti. Dokuz Halka. Rand, yüzünde bir gülümsemeyle aşağı indi ve Kızıl’ı ön taraftaki direklerden birine bağladı. “Dokuz Halka” çocukken en sevdiği macera öykülerinden biriydi; hâlâ da öyle olduğunu sanıyordu.

Selene’in atından inmesine yardım ederken kadın hâlâ tedirgin görünüyordu. Rand, “İyi misin?” diye sordu. “Orada seni korkutmadım, değil mi? Kızıl asla benimle birlikte uçurumdan aşağı yuvarlanmaz.” Gerçekte neyin olduğunu merak ediyordu.

“Beni dehşete düşürdün,” dedi Selene gergin bir sesle. “Üstelik ben kolay kolay korkmam. Kendini öldürebilirdin ve...” Elbisesini düzeltti. “Benimle gel. Bu gece. Hemen. Boru’yu da getir; sonsuza kadar yanında kalayım. Bir düşün. Yanında ben, elinde Valere Borusu. Üstelik bu sadece başlangıç olacak, söz veriyorum sana. Daha başka ne isteyebilirsin?”

Rand başını iki yana salladı. “Yapamam, Selene. Boru...” Etrafına bakındı. Adamın biri yolun karşı tarafındaki evinin penceresinden baktı, sonra perdeleri aniden kapadı; akşam sokağı kararttı ve artık görünürde Loial ve Hurin’den başka kimse yoktu. “Boru benim değil. Sana bunu söylemiştim.” Selene ona sırtını döndü; beyaz pelerini Rand’ı tuğla duvarlar gibi kendisinden ayırıyordu.

21
Dokuz Halka

Rand akşam yemeği vakti yakın olduğundan, salonun boşalmasını bekliyordu, ama yarım düzine adam bir masanın etrafına toplaşmış, bira bardaklarının arasında barbut atıyor, başka bir adam da yalnız başına yemek yiyordu. Barbut oynayanların görünürde silah taşımamasına ve zırh yerine sadece koyu mavi renkte palto ve pantolonlar giymiş olmalarına rağmen, duruşlarındaki bir şey, Rand'a asker olduklarını hissettirdi. Gözleri, tek başına oturan adama gitti. Yüksek çizmelerinin üst tarafları aşağı doğru kıvrılmış, kılıcı masasının yanındaki sandalyeye dayanmış bir subaydı. Subay ceketinin bir omzundan diğerine uzanan kırmızı ve sarı birer çizgi vardı ve siyah saçları arkada uzun olsa da, başının ön tarafı tıraşlıydı. Askerlerin saçlarının hepsi, aynı tas kullanılarak kesilmiş gibi kısacıktı. Rand ile diğerleri içeri girince yedisi birden başlarını çevirip baktılar.

Hancı, uzun burunlu, kırlaşan saçlı, zayıf bir kadındı, ama çilleri her şeyden çok, tez gülümsemesinin bir parçası gibi görünüyordu. Eteklerini hışırdatarak, ellerini lekesiz beyaz önlüğüne silerek yaklaştı. "İyi akşamlar" –keskin gözleri Rand'ın altın işlemeli kırmızı ceketini ve Selene'in halis beyaz giysisini süzdü– "Lordum ve Leydim. Benim adım Maglin Madwen, Lordum. Dokuz Halka'ya hoş gelmişsiniz. Bir de Ogier. Senin türünden çok azı bu taraflara gelir, dost Ogier. Tsofu Yurdu'ndan mısın peki?"

Loial sandığın ağırlığı altında beceriksizce eğilerek selam vermeyi becerdi. "Hayır, iyi yürekli hancı. Ben diğer yönden, Sınırboyları'ndan geliyorum."

"Sınırboyları'ndan diyorsun, demek. Peki. Ya siz, Lordum? Sorduğum için beni affedin, ama söylememin kusuruna bakmazsanız, Sınırboyları'ndan gelen birine benzemiyorsunuz."

“Ben İki Nehir’denim, Madwen Hanım, Andor’dan.” Selene’ye bir göz attı. Selene, Rand’ın var olduğunu kabul etmiyor gibiydi; soğuk bakışları odanın veya odada herhangi birinin var olduğunu reddeder gibiydi. “Leydi Selene başşehir Cairhien’den, ben de Andorluyum.”

“Nasıl derseniz, Lordum.” Madwen Hanım’ın bakışları Rand’ın kılıcına kaydı; kabzadaki ve kındaki bronz balıkçıllar son derece belirgindi. Kadın hafifçe kaşlarını çattı, ama göz açıp kapayıncaya kadar yüzü eski haline dönmüştü. “Siz, güzel Leydiniz ve maiyetiniz için yemek servisi istersiniz. Sanırım oda da. Atlarınızla ilgilenilmesini sağlarım. Burada sizin için iyi bir masam, ateşte de sarı biberlerle hazırlanmış domuz etim var. Lordum, siz ve Leydiniz, Boru avında mısınız peki?”

Rand onu dinlemeye daldığından neredeyse tökezleyecekti. “Hayır! Bunu da nereden çıkardın?”

“Kusuruma bakmayın, Lordum. Buradan geçen ay iki kişi geçti bile, kahraman gibi gösterişliydiler –gerçi sizde böyle bir durum var, demek istemedim, Lordum. Buraya pek yabancı gelmez, başkentten yulaf ve arpa almaya gelen tacirler dışında. Av’ın henüz Illian’dan çıktığını sanmam, ama kutsanmaya gerçekten ihtiyaç duymadıklarını ve bunu kaçırarak diğerlerine fark atabileceklerini düşünenler vardır.”

“Biz Boru avında değiliz, hanımefendi.” Rand, Loial’in kollarındaki sandığa göz atmadı; rengârenk çizgili battaniye, Ogier’in kalın kollarının üzerinden sarkıyor ve sandığı iyi gizliyordu. “Kesinlikle değiliz. Başkente gidiyoruz.”

“Nasıl derseniz, Lordum. Sorduğum için beni affedin, ama Leydiniz iyi mi?”

Selene, kadına baktı ve ilk kez konuştu. “Oldukça iyiyim.” Ses tonu, havada sohbeti bir an durduran bir soğukluk bıraktı.

“Sen Cairhienli değilsin, Madwen Hanım,” dedi Hurin birdenbire. Eyer torbalarının ve Rand’ın denginin ağırlığı altında, yürüyen bir yük arabasına benziyordu. “Kusura bakma, ama konuşman öyle gelmiyor.”

Madwen Hanım’ın kaşları havaya kalktı ve Rand’a bir bakış attıktan sonra sırıttı. “Adamınızın serbestçe konuşmasına izin vereceğinizi bilmem gerekirdi, ama benim alıştığım-” Bakışı yemeğine dönen subaya kaydı. “Işık adına, hayır, Cairhienli değilim, ama günahı boynuma, bir Cairhienliyle evlendim. Onunla yirmi üç sene birlikte yaşadım ve ölüp de beni bir başıma koyunca –Işık üzerinde parlasın– Lugard’a dönmeye hazırdım, ama son gülen o oldu. Hanı bana, parayı kardeşine bıraktı; bense

tersi olacağından emindim. Barin, tanıdığım tüm erkekler, özellikle de Cairhienliler gibi, hilebaz ve entrikacıydı. Oturur musunuz, Lordum? Leydim?"

Hurin de onlarla birlikte masaya oturunca hancı hayretle gözlerini kırpıştırdı –görünüşe bakılırsa bir Ogier'in başka türlü bir yeri vardı, ancak Hurin onun gözünde kesinlikle bir hizmetkârdı. Rand'a hızlı bir bakış daha attıktan sonra koşarak mutfağa gitti ve çok geçmeden hizmetçi kızlar yemeklerle birlikte gelerek lorda, leydiye ve Ogier'e bakarak, Madwen Hanım gelip onları işlerinin başına kovalayana kadar kıkırdadılar.

Başta Rand yemeğine kuşkuyla baktı. Domuz eti ufak parçalar halinde doğranmış, uzun şeritler halinde kesilmiş sarı biberler, bezelyeler, sebzeler ve tanımadığı diğer şeylerle karıştırılmıştı; her şey bir tür berrak, koyu sosun içindeydi. Aynı anda hem tatlı, hem de keskin bir kokusu vardı. Selene kendi yemeğiyle oynamakla yetindi, ama Loial şevkle yiyordu.

Hurin, çatalının üzerinden Rand'a gülümsedi. "Cairhienliler yemeklerine tuhaf baharatlar katarlar, Lord Rand, ama buna rağmen fena değildir."

"Seni ısırmaz, Rand," diye ekledi Loial.

Rand tereddütle bir ağız dolusu yemek aldı ve ağzı neredeyse açık kaldı. Tadı da aynı kokusu gibiydi, aynı anda hem tatlı, hem de keskin, etin dışı çıtır çıtır, içi yumuşaktı, bir düzine farklı tat, baharat, birbirine karışık, birbirine tezat halindeydi. Daha önce ağzına koyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Tadı harikaydı. Tabağını silip süpürdü ve Madwen Hanım kızlarla birlikte masayı toplamak için geldiğinde neredeyse Loial gibi bir tabak daha isteyecekti. Selene'nin tabağı hâlâ yarı yarıya doluydu, ama kızlardan birine, sert bir hareketle tabağı almasını işaret etti.

"Memnuniyetle, dost Ogier." Hancı gülümsedi. "Sizlerden birini doyurmak için çok yemek gerekir. Catrine, bir porsiyon daha getir ve elini çabuk tut. Kızlardan biri fırlayıp gitti. Madwen Hanım gülümsemesini Rand'a çevirdi. "Lordum, burada kanun çalan bir adamım vardı, ama çiftliklerden birinden bir kızla evlendi ve kız sayesinde artık sabanın arkasında dizginleri tıngırdatıyor. Adamınızın denginden flüte benzer bir şeyin çıktığını görmeden edemedim. Çalgıcım gittiğine göre, adamınızın bize biraz müzik bahşetmesine izin verir misiniz?"

Hurin mahcup göründü.

"O çalmıyor," dedi Rand. "Çalan benim."

Kadın gözlerini kırptı. Anlaşılan lordlar flüt çalmıyordu, en azından Cairhien'de. "Ricamı geri alıyorum, Lordum. Işığın gerçeği namına, sizi temin ederim, saygısızlık etmek istememiştim. Sizin gibi birinden asla bir dinlenme odasında çalmasını istemezdim."

Rand sadece bir saniye tereddüt etti. Kılıç kullanmak yerine flüt çalalı fazlasıyla uzun zaman geçmişti ve kesesindeki altınlar ona sonsuza kadar yetmezdi. Süslü giysilerinden kurtulduğunda –Boru'yu Ingtar'a, hançeri Mat'e teslim ettiğinde– Aes Sedailerden güvenli bir yer ararken yemeğini kazanmak için flüte yine ihtiyacı olacaktı. *Kendimden de mi güvenli? Orada bir şey oldu. Neydi?*

"Benim için sakıncası yok," dedi Hurin, "bana kılıfı ver. Kaydırarak çıkar, sadece." Âşık pelerinini göstermenin gereği yoktu. Madwen Hanım'ın kara gözlerinde zaten yeteri kadar dile getirilmemiş soru ışıldıyordu.

Gümüş kılıflı, altın işlemeli enstrüman, lordlara layık cinstendi; bir yerlerde flüt çalan bir lord varsa. Sağ elinin ayasına damgası vurulmuş balıkçıl, parmak hareketlerine engel olmuyordu. Selene'nin merhemleri o kadar iyi iş görmüştü ki, görmediği sürece damga aklına bile gelmiyordu. Yine de artık düşüncelerindeydi ve gayriihtiyari "Kanatta Balıkçıl"ı çalmaya başladı.

Hurin ezgiye başını sallayarak eşlik ediyor, Loial ise kalın parmağıyla masaya vurarak tempo tutuyordu. Selene, Rand'a ne olduğunu merak edermiş gibi baktı *–ben lord değilim, Leydim. Bir çobanım ve dinlenme odalarında flüt çalarım–* ama askerler konuşmalarını bırakıp onu dinlemeye döndüler ve subay okumaya başladığı kitabın tahta kapağını kapadı. Selene'nin sakin bakışı yüzünden, Rand'ın içinde bir inat kıvılcımı çaktı. Bir saraya veya bir lordun malikânesine yaraşacak tüm şarkılardan azimle uzak durdu. "Yalnızca Bir Kova Su", "İhtiyar İki Nehir Yaprağı", "İhtiyar Jak Ağaca Çıkmış" ve "Priket Baba'nın Piposu"nu çaldı.

En sonuncusuna girdiğinde altı asker, Rand'ın bildiği sözlerle olmasa da, kulakları tırmalayan seslerle şarkıya katıldılar.

"İndik Iralell Nehri'ne
Tearlıların gelişini görelim diye.
Oturduk nehrin kıyısına
Güneşin doğuşuyla.
Atları karaya boyuyordu yaz ovalarını

Sancakları ise havayı.
Ama Iralell Nehri kıyısında vazgeçmedik davamızdan.
Ah, vazgeçmedik davamızdan.
Evet, vazgeçmedik davamızdan.
Sabahleyin, kıyısında nehrin, vazgeçmedik davamızdan.”

Bu, Rand’ın bir şarkının farklı diyarlarda, hatta bazen aynı diyardaki köylerde bile farklı sözler ve farklı adlarla bilindiğini ilk görüşü değildi. Sözleri tükenene, birbirlerinin omzuna şaplaklar atıp birbirlerinin şarkı söylemesiyle ilgili kaba şakalar yapana kadar onlara eşlik etti.

Rand flütü indirdiğinde subay ayağa kalktı ve eliyle sert bir işaret yaptı. Askerler kahkahalarının ortasında sustular, sandalyelerini geriye iterek ellerini göğüslerine götürüp subaya –ve Rand’a– selam verdiler ve arkalarına bile bakmadan çıktılar.

Subay, Rand’ın masasına gelip, elini kalbine götürerek selam verdi; kafasının tıraşlı ön tarafı, üzerine beyaz pudra sürülmüş gibi görünüyordu. “Lütuf üzerinde olsun, Lordum. Şarkılarıyla seni rahatsız etmediklerini ümit ediyorum. Avamdan tiplerdir, ama seni temin ederim, niyetleri hakaret etmek değildi. Benim adım Aldrin Caldevwin, Lordum. Majesteleri’nin ordusunda Yüzbaşıyım; Işık onun üzerinde olsun.” Gözleri Rand’ın kılıcına kaydı; Rand, Caldevwin’in balıkçılları o içeri girer girmez fark ettiği hissindeydi.

“Bana hakaret etmediler.” Subayın aksam, ona Moiraine’inkini hatırlatıyordu; özenle ve her sözcüğün hakkını vererek konuşuyordu. *Moiraine gerçekten beni serbest mi bıraktı? Beni takip edip etmediğini merak ediyorum. Ya da beni bekleyip beklemediğini.* “Otur, Yüzbaşı. Lütfen.” Caldevwin başka bir masadan bir sandalye çekti. “Söyle bana, Yüzbaşı, senin için bir sakıncası yoksa. Son zamanlarda bizden başka yabancı gördün mü? Kısa boylu ve zarif bir hanım ile mavi gözleri olan bir savaşçı adam. Uzun boyludur ve kılıcını zaman zaman sırtında taşır.”

Adam, kendisini kaskatı bir biçimde sandalyesine bırakarak, “Hiç yabancı görmedim,” dedi. “Sen ve Leydin hariç, Lordum. Buraya çok az soylu gelir.” Gözleri anlık bir kaş çatışla Loial’e döndü; Hurin’i bir hizmetkâr saydığından adam yerine koymadı.

“Sadece aklıma takıldı da.”

“Işığın altında, Lordum, saygısızlık etmek istemem, ama ismini öğrenebilir miyim? Buraya o kadar az yabancı gelir ki, her birini tanımak

isterim.”

Rand ismini söyledi –herhangi bir unvan belirtmedi, ama subay bunu fark etmemiş gibiydi– ve hancıya da söylediği gibi, “İki Nehir’den, Andor’dan geliyorum,” dedi.

“Oranın harika bir yer olduğunu duymuştum, Lord Rand –sana böyle diyebilir miyim?– Andorlular da iyi adamlarmış. Hiçbir Cairhienli senin yaşında bir kılıç ustası kılıcını taşımamıştır. Bir defasında bazı Andorlularla tanışmıştım, Kraliçenin Askerleri’nin Kumandan Generali de aralarındaydı. Adını hatırlamıyorum; mahcubum. Acaba bana siz söyleyebilir misiniz?”

Rand arka tarafta, masaları toplayıp yerleri süpürmeye başlayan hizmetçi kızların farkındaydı. Caldevwin sadece sohbet olsun diye konuşuyor gibiydi, ama bakışında araştıran bir yan vardı. “Gareth Bryne.”

“Elbette. Bu kadar sorumluluk taşıyan birine göre, hayli genç bir delikanlı.”

Rand sesinden renk vermedi. “Gareth Bryne’ın saçında baban olabilecek kadar ak vardır, Yüzbaşı.”

“Beni affedin, Lord Rand. Mevkisine genç yaşta yükseldiğini söylemek istemiştim.” Caldevwin Selene’ye döndü ve bir an sadece baktı. Nihayet esrime halinden çıkarmış gibi kendisini şöyle bir sarstı. “Size böyle baktığım için beni affedin, Leydim, bunu söylediğim için de, ama Lütuf kesinlikle sizden yanaymış. Bana böylesi bir güzelliği anmam için bir isim bahşeder misiniz?”

Selene tam ağzını açacaktı ki, hizmetçi kızlardan biri bir çığlık atarak, rafların birinden indirmekte olduğu bir lambayı düşürdü. Yağ etrafa sıçradı ve tutuşarak yerde alevden bir havuz oluşturdu. Rand, masadaki diğerleriyle birlikte ayağa fırladı, ama daha hiçbiri hareket edemeden Madwen Hanım ortaya çıktı ve kızla ikisi önlükleriyle alevleri söndürdüler.

“Sana dikkatli olmanı söylemiştim, Catrine,” dedi hancı kadın artık isli olan önlüğünü kızın burnunun dibinde sallayarak. “Hanı yakacaksın, kendini de onunla birlikte.”

Kız, ağlamanın eşiğinde görünüyordu. “Dikkat ediyordum, hanımım, ama kolumda öyle beter bir seğirme vardı ki...”

Madwen Hanım ellerini havaya kaldırdı. “Her zaman bir mazeretin vardır, yine de diğerlerinin hepsinden fazla tabak çanak kırarsın. Ah, mesele değil. Etrafı temizle ve kendini yakma.” Hancı hâlâ masanın etrafında oturmakta olan Rand ve diğerlerine döndü. “Umarım hiçbiriniz buna gücenmezsiniz. Kız, aslında hanı yakacak değil. Delikanlının biri yüzünden

dertlenmeye başladığında hırsını tabaklardan alır, ama daha önce bir lambaya hiç yanlış muamele etmemişti."

"Birinin bana odamı göstermesini istiyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Dikkatli bir sesle, midesinden emin değilmiş gibi konuşuyordu, ama buna rağmen, görüntüsü ve sesi her zamanki kadar sakindi. "Önce yolculuk, sonra yangın."

Hancı, anaç bir tavuk gibi kıkırdadı. "Elbette, leydim. Siz ve Lordunuz için iyi bir odam var. Caredwain Ana'yı çağırayım mı? Yatıştırıcı otlarla arası iyidir."

Selene'nin sesi sertleşti. "Hayır. Kendim için de ayrı bir oda istiyorum."

Madwen Hanım Rand'a göz attı, ama bir an sonra başını eğerek Selene'yi merdivenlere doğru yönlendiriyordu. "Nasıl isterseniz, Leydim. Lidan, şimdi iyi bir kız ol ve Leydi'nin eşyalarını getir." Hizmetçi kızlardan biri koşup Selene'nin eyer torbalarını Hurin'den aldı ve kadınlar merdivenlerin yukarısında gözden kaybolurken Selene sırtını dimdik tutuyor ve konuşmuyordu.

Caldevwin, onlar gözden kaybolana kadar arkalarından baktı, sonra tekrar silkinerek kendini topladı. Sandalyesine tekrar oturmadan önce Rand'ın oturmasını bekledi. "Leydinize böyle baktığım için beni affedin, Lord Rand, ama talih size kesinlikle gülmüş. Sizi gücendirmek istemem."

"Gücenmedim," dedi Rand. Selene'ye bakan her erkeğin kendisi gibi hissedip hissetmediğini merak ediyordu. "Atla köye yaklaşırken, Yüzbaşı, dev bir küre gördüm. Görünüşe göre kristaldi. Nedir o?"

Cairhienlinin gözleri keskinleşti. "Heykelin parçasıdır, Lordum Rand," dedi ağır ağır. Bakışları Loial'e kaydı; bir an yeni bir şeyi düşünür gibi göründü.

"Heykel mi? Ben bir el, bir de yüz gördüm. Dev bir şey olmalı."

"Öyledir, Lordum Rand. Eskidir de." Caldevwin durdu. "Efsaneler Çağı'ndan kalmış, diye duymuştum."

Rand ürperdi. Öykülerde doğruluk payı varsa, Tek Güç'ün kullanımının her yanda olduğu Efsaneler Çağı. *Orada ne oldu? Bir şey olduğunu biliyorum.*

"Efsaneler Çağı," dedi Loial. "Evet, öyle olmalı. O zamandan beri hiç kimse bu kadar dev bir yapıt meydana getirmedi. Bunu kazıp çıkarmak büyük bir iş, Yüzbaşı." Hurin sadece dinlememekle kalmıyormuş da, orada bile değilmiş gibi, sessizce oturuyordu.

Caldevwin gönülsüzce başıyla onayladı. “Kazı alanının ötesindeki kampımda beş yüz işçim var; buna rağmen tamamen ortaya çıkarmamız yaz sonunu bulacak. Önkapı’dan gelen adamlar. İşimin yarısı kazmayı sürdürmelerini sağlamak, yarısı ise onları bu köyden uzak tutmak. Anlıyorsunuz ya, Önkapılılar kafayı çekmeye düşkün, buralı halk ise sessiz sakin yaşıyor.” Ses tonundan, bütünüyle köylülerden yana olduğu anlaşılıyordu.

Rand başıyla onayladı. Her kim olurlarsa olsunlar, Önkapılılarla hiç ilgilenmiyordu. “Onunla ne yapacaksınız?” Yüzbaşı tereddüt etti, fakat Rand, adamı konuşturana kadar yüzüne bakmakla yetindi.

“Bizzat Galldrian başkente taşınmasını emretti.”

Loial gözlerini kırptı. “Bu çok büyük bir iş. Bu kadar büyük bir şeyin bu kadar uzağa taşınabileceğinden emin değilim.”

“Majesteleri bunu emretti,” dedi Caldevwin sertçe. “Şehrin dışına dikilecek, Cairhien’in ve Riatin Evi’nin büyüklüğüne bir anıt olacak. Taşları taşımayı tek bilenler Ogierler değil.” Loial mahcup görünüyordu ve yüzbaşı gözle görülür bir biçimde kendini sakinleştirdi. “Kusuruma bakma, dost Ogier. Aceleyle ve küstahça konuştum.” Sesi hâlâ biraz tersti. “Tremonsien’de uzun kalacak mısınız, Lordum Rand?”

“Sabahleyin yola çıkıyoruz,” dedi Rand. “Cairhien’e gidiyoruz.”

“Şu işe bakın ki, yarın adamlarımdan bazılarını şehre geri gönderiyorum. Onları dönüşümlü çalıştırmak zorundayım; kazma kürek sallayan adamları uzun zaman seyredince yorgun düşüyorlar. Sizinle at sürmelerinin bir sakıncası yoktur herhalde?” Bunu bir soru biçiminde, ancak kabul edilmesi kesin bir şeymiş gibi ifade etmişti. Madwen Hanım merdivenlerde belirince Caldevwin ayağa kalktı. “Bana izin verirseniz, Lordum Rand, erken kalkmam gerekiyor. O halde sabaha görüşürüz. Lütuf size gülsün.” Rand’a eğilerek, Loial’e başıyla selam verdikten sonra gitti.

Kapılar Cairhienlinin ardından kapanırken, hancı masaya geldi.

“Leydinizi yerleştirdim, Lordum. Siz ve adamınız için de iyi odalar hazırladım, senin için de dost Ogier.” Durarak Rand’ı süzdü. “Haddimi aşıyorsam beni affedin Lordum, ama adamının konuşmasına izin veren bir lordla serbestçe konuşabileceğimi sanıyorum. Yanılmıyorsam... eh, niyetim saygısızlık etmek değil. Barin Madwen ile ben, yirmi üç yıldır, deyim yerindeyse, öpüşmediğimiz her an tartışıyorduk. Yani bu konularda biraz tecrübem var. Şimdi, leydinizin sizi bir daha asla görmek istemediğini

sanıyorsunuz, ama fikrimce bu gece kapısını çalarsanız, sizi içeri alacaktır. Gülümseyip hatanın sizde olduğunu söyleyin, öyle olmasa bile.”

Rand boğazını temizledi ve yüzünün kızarmadığını ümit etti. *Işık adına, bunu akıma bile getirdiğimi bilse Egwene beni öldürürdü. Bunu yapsam Selene de öldürürdü. Yoksa öldürmez miydi?* Bunu düşününce yanakları yanmaya başladı. “Ben... önerinize teşekkür ederim, Madwen Hanım. Odalar...” Loial’in sandalyesinin yanındaki battaniyeyle kaplı sandığa bakmaktan kaçındı; yanında birini nöbete bırakmadan uyumaya cesaret edemiyorlardı. “Üçümüz de aynı odada kalacağız.”

Hancı şaşırmış göründü, ama kendisini çabucak topladı. “Nasıl isterseniz, Lordum. Bu taraftan lütfen.”

Rand, kadının peşinden merdivenleri çıktı. Loial battaniyesinin altındaki sandığı taşıyordu –basamaklar onunla sandığın ağırlığının altında gıcırdıyordu, ama hancı bunun yalnızca Ogier’in cüssesi yüzünden olduğunu düşünüyor gibiydi– ve Hurin hâlâ eyer torbalarının tamamını ve içinde arp ile flütün olduğu bohçalanmış pelerini taşıyordu.

Madwen Hanım odaya üçüncü bir yatak getirtti ve aceleyle hazırlattı. Önceden orada olan yataklardan birinin boyu neredeyse bir duvardan diğerine uzanıyordu ve en baştan beri Loial için düşünüldüğü belliydi. Yatakların arasında dolaşacak yer bile zor kalmıştı. Hancı gider gitmez Rand diğerlerine döndü. Loial hâlâ örtülü durumdaki sandığı yatağının altına itmiş, şilteyi deniyordu. Hurin, eyer torbalarını yerleştirmekle meşguldü.

“İkinizden biri yüzbaşının bizden neden bu kadar şüphelendiğini biliyor mu? Şüphelendi, buna eminim.”

“*Daes Dae’mar,* Lord Rand,” dedi Hurin, “Büyük Oyun. Bazıları ona Evler Oyunu der. Bu Caldevwin denen adam, sizin kendi lehinize bir şeyler yaptığınızı, aksi halde burada olmayacağınızı düşünüyor. Yaptığınız şey her neyse onun aleyhine olabileceği için de, dikkatli olması gerekiyor.”

Rand başını iki yana salladı. “‘Büyük Oyun’ mu? Ne oyunu?”

“Aslında oyunla hiç ilgisi yok, Rand,” dedi Loial yatağından. Cebinden bir kitap çekmişti, ama kitap göğsünde kapalı duruyordu. “Bu konuda fazla bir şey bilmiyorum –Ogierler bu gibi şeyler yapmaz– ama duymuştum. Asiller ve asil Evler kendilerine avantaj sağlamak için manevra yapıyor. Kendilerine yardımı olacağını veya düşmanlarına zarar vereceğini ya da iki işe birden yarayacağını düşündükleri şeyleri yapıyorlar. Genellikle her şey gizlilikle yapılır, yapılmazsa bile, yaptıklarından farklı bir şey yapıyormuş

gibi görünmeye çalışırlar." Tüylü kulaklarının birini şaşkın bir tavırla kaşıdı. "Ne olduğunu bilmeme rağmen, anlamıyorum. İhtiyarlardan Haman her zaman, insanların işlerini anlamak için onda olandan büyük bir zekâ gerektiğini söylerdi; ben de İhtiyarlardan Haman kadar zeki olan çok az kişi tanıdım. Siz insanlar tuhafsınız."

Hurin, Ogier'e eğik bir bakış attı, ama, "*Daes Dae'mar* hakkına sahiptir, Lord Rand. Cairhienliler onu herkesten çok oynar, güneylilerin tümü oynasa da," dedi.

"Sabahki bu askerler," dedi Rand. "Onlar da Caldevwin'in bu Büyük Oyun'u oynayışına dahil mi? Böyle bir şeye karışmayı göze alamayız." Boru'dan bahsetmeye gerek yoktu. Hepsi de varlığının fazlasıyla farkındaydı.

Loial başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Rand. O insan, dolayısıyla da bu her anlama gelebilir."

"Hurin?"

"Ben de bilmiyorum." Hurin'in sesi Ogier'in görüntüsü kadar endişeliydi. "Tastamam söylediğini yapıyor olabilir ya da belki... Evler Oyunu'nun usulü böyledir. Asla bilemezsin. Cairhien'deki zamanımın çoğunu Önkapı'da geçiririm Lord Rand ve Cairhienli asiller hakkında pek bilgim yoktur, ama- eh, *Daes Dae'mar* her yerde tehlikeli olabilir, ama duyduğuma göre Cairhien'de daha bir tehlikeliymiş." Aniden canlandı. "Leydi Selene, Lord Rand. O benden ve İnşaatçı'dan daha fazla bilgi sahibidir. Sabahleyin ona sorabilirsin."

Ama sabah olduğunda Selene gitmişti. Rand salona indiğinde, Madwen Hanım ona mühürlü bir parşömen uzattı. "Kusuruma bakmayın, Lordum, ama beni dinlemeniz gerekirdi. Leydinizin kapısını çalmalıydınız."

Rand beyaz mumdan mührü kırmadan önce onun gitmesini bekledi. Balmumunun üzerine bir hilal ve yıldızlardan oluşan damga vurulmuştu.

> *Bir süreliğine senden ayrılmam gerekiyor. Burada çok fazla insan var ve Caldevwin'den hoşlanmadım. Seni Cairhien'de bekleyeceğim. Asla senden fazla uzakta olduğumu düşünme. Her zaman düşüncelerimde olacaksın, benim de senin düşüncelerinde olduğumu bildiğim gibi.*

İmzalanmamıştı, ama bu zarif, akıcı yazı, Selene'yi hatırlatıyordu.

Hurin’in dışarıda atlarla birlikte beklediği yere gitmeden önce onu dikkatle katlayıp cebine yerleştirdi.

Kumandan Caldevwin de diğer, daha genç bir subayla ve sokağı dolduran elli süvari askerle birlikte oradaydı. İki subayın da başları açıktı, ama üzerlerinde çelik sırtlı eldivenler vardı ve mavi ceketlerinin üzerine altın işlemeli göğüs plakaları kayışlarla tutturulmuştu. Subaylardan her birinin sırtındaki zırha kısa bir değnek tutturularak başının üzerinde mavi renkte, ufak ve katı bir bayrak taşıması sağlanmıştı. Caldevwin’in bayrağının üzerinde tek bir beyaz yıldız varken, daha genç olan adamınkinin üzerinde, birbirine çapraz duran iki beyaz çubuk vardı. Düz zırhları ve yüzlerini gösterecek şekilde kesilmiş çanlara benzer miğferleri içindeki askerlerle keskin bir karşıtlık oluşturuyordu.

Rand handan çıkarken Caldevwin eğilerek selam verdi. “İyi sabahlar, Lordum Rand. Bu, refakatçi kafilenize –böyle denebilirse– komuta edecek Elricain Tavolin.” Diğer subay eğilerek selam verdi; başı Caldevwin’inki gibi tıraşlanmıştı. Konuşmadı.

“Refakatçi kafilesini memnuniyetle karşılarız, Yüzbaşı,” dedi Rand sesini kaygısız çıkarmayı başararak. Fain elli askere karşı bir şeye kalkışmazdı, ama Rand adamların refakatçi kafilesinden ibaret olduğundan emin olabilmek isterdi.

Yüzbaşı battaniyeyle kaplı sandıkla birlikte atına yönelmiş olan Loial’e bir göz attı. “Ağır bir yük, Ogier.”

Loial neredeyse adımını şaşıracaktı. “Kitaplarımdan asla uzak kalmaktan hoşlanmam, Yüzbaşı.” Geniş ağzı utangaç bir gülümsemeyle açılınca dişleri ortaya serildi ve sandığı eyerine kayışlarla bağlamak üzere seğirtti.

Caldevwin kaşlarını çatarak etrafına bakındı. “Leydiniz henüz aşağı inmedi. Güzel atı da burada değil.”

Rand ona, “O zaten gitti,” dedi. “Geceleyin hızla Cairhien’e gitmek zorunda kaldı.”

Caldevwin’in kaşları havaya kalktı. “Geceleyin mi? Ama adamlarım... Beni affedin, Lord Rand.” Daha genç olan subayı yana çekerek hiddetle bir şeyler fısıldadı.

“Hanı gözaltında tutuyormuş, Lord Rand,” diye fısıldadı Hurin. “Leydi Selene nasıl yaptıysa görünmeden aralarından geçmiş olmalı.”

Rand yüzünü buruşturarak Kızıl’ın eyerine tırmandı. Caldevwin’in onlardan şüphelenmemesinin olasılığı vardıysa da, görünüşe göre Selene

bunu bitirmişti. “Çok fazla kişi, diyor,” diye mırıldandı. “Cairhien’de çok daha fazla kişi olacak.”

“Bir şey mi dediniz, Lordum?”

Uzun boylu, boz renkli, iğdiş edilmiş bir hayvanın sırtında yanına yaklaşan Tavolin’e baktı. Hurin de eyerindeydi ve Loial büyük atının başının yanında duruyordu. Askerler saflar halinde dizilmişti. Caldevwin ortalıkta görünmüyordu.

“Hiçbir şey beklediğim gibi olmuyor,” dedi Rand.

Tavolin ona kısaca gülümsedi, sadece dudaklarını hafifçe germişti. “Yola çıkalım mı, Lordum?”

Tuhaf tören alayı Cairhien şehrine giden sert toprak yola düştü.

22
Bekçiler

“Hiçbir şey beklediğim gibi olmuyor,” diye mırıldandı Moiraine, Lan’den bir yanıt beklemeden. Önündeki uzun, cilalanmış masanın üzeri, çoğu bölük pörçük olan kâğıtlar, tomarlar ve elyazmalarıyla doluydu. Oda neredeyse, kapıların, pencerelerin veya şöminenin olmadığı her yeri kaplayan rafları dolduran kitaplar ve elyazmalarından oluşuyor gibiydi. Sandalyeler yüksek arkalıklı ve kalın yastıklıydı, ama yarısının ve ufak masaların çoğunun üzerinde kitaplar vardı ve bazılarının altına da kitaplar ve tomarlar tıkılmıştı. Ancak Moiraine’e ait olanlar yalnızca önünde dağınık duranlardı.

Ayağa kalkıp pencerenin yanına geldi, gecenin içinde pek de uzakta olmayan köy ışıklarına doğru baktı. Buraya takip edilme tehlikesi yoktu. Kimse buraya gelmesini beklemezdi. *Kafamı toparlayıp yeniden başlamak,* diye düşündü. *Yapılacak tek şey bu.*

Köylülerden hiçbiri bu ufak evde oturan ihtiyar kız kardeşlerin Aes Sedai olduğundan şüphelenmemişti. İnsan, Arafel’in otlaklarının derinlerindeki bir çiftçi topluluğu olan Tifan’ın Kuyusu gibi ufak bir yerde, bu tür şeylerden şüphelenmezdi. Köylüler; sorunlarına öğüt, hastalıklarına deva bulmak için kız kardeşlere gelir ve onları Işık tarafından kutsanmış kadınlar olarak görür ve değer verirlerdi, fakat yalnızca bu kadarla kalırlardı. Adeleas ile Vandene’in birlikte gönüllü inzivaya çekilmelerinin üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki, Beyaz Kule’de bile onların hâlâ hayatta olduğunu hatırlayan pek az kişi kalmıştı.

Onlara kalan, kendileri gibi kocamış tek Muhafız’la birlikte sessiz bir yaşam sürüyor, hâlâ, dünyanın Kırılış’tan sonraki halini ve önceki zamanlar hakkında, ellerinden geldiği kadar çok bilgiyi kapsayacak tarihi yazmaya

niyetleniyorlardı. Bir gün. O zamana kadar toplanacak o kadar çok bilgi, çözülecek o kadar çok bulmaca vardı ki... Evleri, Moiraine'in ihtiyaç duyduğu bilgileri bulması için mükemmel bir yerdi. Ancak bilgi orada değildi.

Gözüne bir hareket ilişince döndü. Lan, sarı tuğladan şömineye yaslanmıştı, bir kaya kadar sakindi. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun, Lan?"

Bir hareket görmek için dikkat kesilmemiş olsa, Lan'in kaşının hızla seğirdiğini görmeyecekti. Moiraine'in onu hazırlıksız yakalaması pek sık olmazdı. Bu, ikisinin de asla bahsetmediği bir konuydu; Moiraine neredeyse yirmi yıl önce ona –hatırladığına göre, hâlâ genç denebilecek kadar genç olan birinden beklenebilecek tüm o kaskatı gururla– bu konudan bir daha asla bahsetmeyeceğini ve Lan'den de aynı sessizliği beklediğini söylemişti.

Lan'in tek söylediği, "Hatırlıyorum," oldu.

"Herhalde hâlâ özür dilemeyeceksin? Beni bir göle atmıştın." Şimdi düşündüğünde komik bulsa da gülümsemedi. "İliğime kadar ıslanmıştım, hem de siz Sınırboyluların yeni bahar dediği şeyde. Donmama ramak kalmıştı."

"Hatırladığım kadarıyla bir ateş yakıp kendi başına kurulanabilmen için battaniyeler de asmıştım." Lan yanan kütüklere baktı ve ateş aletini askısına astı. Sınırboyları'nda yaz geceleri bile serin olurdu. "Aynı zamanda hatırlıyorum da, o gece ben uyurken gölün yarısını üzerime boca etmiştin. Bana Aes Sedai olduğunu göstermek yerine söylemekle yetinseydin, ikimiz de hayli az titremiş olurduk. Beni kılıcımdan ayırmaya çalışmak yerine. Kendini bir Sınırboyluya tanıtmak için iyi bir yol değildir bu, genç bir kadın için bile."

"Gerçekten de gençtim ve yalnızdım; sen de o zaman şimdi olduğun kadar iri yarıydın ve sertliğin daha barizdi. Aes Sedai olduğumu bilmeni istemedim. Bilmezsen, sorularıma daha serbest cevap verebilirsin gibi gelmişti o zaman." Bir an susarak o karşılaşmanın üzerinden geçen yılları düşündü. Yolculuğuna katılacak bir yoldaş bulması iyi olmuştu. "Bundan sonraki haftalarda, senden bana bağlanmanı isteyeceğimden kuşkulanmış mıydın? Senin o kişi olduğuna ilk gün karar vermiştim."

Lan, "Hiç tahmin etmemiştim," dedi ters, bir sesle. "Düşündüğüm tek şey, Chachin'e kadar postu deldirmeden sana eşlik edip edemeyeceğimi merak etmekti. Her gece benim için farklı bir sürpriz hazırlıyordun.

Özellikle de karıncaları hatırlıyorum. Bu yolculuk boyunca, tek bir gece bile doğru dürüst uyuduğumu hatırlamıyorum."

Moiraine geçmişi hatırlayarak, kendi kendisine hafifçe gülümsemeyi çok görmedi. "Gençtim," diye tekrar etti. "Senin bağın bunca yıldan sonra yıprandı mı? Benimki kadar hafif de olsa, bir yuları kolaylıkla taşıyacak türden bir adam değilsin." Bu iğneli bir sözdü; öyle olmasını istemişti.

"Hayır." Lan'in sesi sakindi, ama ateş aletini tekrar eline aldı ve gerekli olmadığı halde ateşi sertçe dürttü. Kıvılcımlar bacaya doğru uçuştu. "Nelerin gerektiğini bilerek, özgürce seçim yaptım." Demirden çubuk tıkırdayarak kancasına döndü ve Lan eğilerek resmi bir selam verdi. "Hizmet etmek onurdur, Moiraine Aes Sedai. Her zaman öyle olmuştur ve öyle de olacak."

Moiraine burnunu çekti. "Senin tevazun, Lan Gaidin, her zaman nice kralın ardında ordularıyla becerebileceğinden daha fazla kibir ihtiva etmiştir. Seni ilk tanıdığım günden beri bu böyle."

"Geçmiş günler hakkında bütün bu sözler neden, Moiraine?"

Moiraine yüzüncü kez –ya da ona öyle gelmişti– hangi sözcükleri kullanması gerektiğini düşündü. "Tar Valon'dan ayrılmamızdan önce, başıma bir şey gelmesi durumunda, bağının başka birine geçmesi için düzenlemeler yaptım." Lan konuşmadan ona bakıyordu. "Öldüğümü hissettiğinde, kendini onu hemen bulmaya zorunlu hissedeceksin. Buna şaşırmanı istemiyorum."

"Zorunlu," diye soluğunu bıraktı Lan usulca, öfkeyle. "Bir kez bile bağımı beni zorlamak için kullanmamıştın. Buna en hafifinden karşı olduğunu sanıyordum."

"Bu şeyi yapılmadan bıraksaydım, ölümümle birlikte bağından azat olmuş olurdun ve sana verdiğim en güçlü buyruk bile etkili olmazdı. İntikamımı almak için faydasız bir teşebbüse kalkışırken ölmene izin veremem. Afet'teki aynı ölçüde faydasız, şahsi savaşına dönmene de izin verecek değilim. Keşke verdiğimiz savaşın aynı savaş olduğunu görebilsen ve bu savaşı işe yarayacak şekilde sürdürmeni sağlayabilsem. Ne intikam, ne de Afet'te gömülmeden ölmek işe yaramaz."

"Peki sen yakında öleceğini mi tahmin ediyorsun?" Lan'in sesi alçak, yüzü ifadesizdi, ikisi de kör kış tipisindeki taşları hatırlatıyordu. Bu Moiraine'in onda pek çok kez, özellikle de şiddetin kıyısında olduğu zamanlarda gördüğü bir tavırdı. "Ben olmadan, ölümüne yol açacak bir şey mi planladın?"

Moiraine, “Birden bu odada bir göl olmadığına memnun oldum,” diye mırıldandı, sonra kaygısız ses tonuna gücenen Lan kaskatı kesildiğinde ellerini kaldırdı. “Her gün ölümümü görüyorum, senin gibi. Yıllardır peşinden gittiğimiz bu görev varken, nasıl görmem ki? Şimdi, her şey sonuca yaklaşırken, bunu daha da büyük bir olasılık olarak görmeliyim.”

Lan bir an, iri ve kare şekilli ellerini süzdü. “Aramızdan ilk ölenin,” dedi yavaşça, “ben olmayabileceğimi hiç düşünmemiştim. Her nedense, en kötü anlarda bile, her zaman öyle gelmişti ki...” Birden ellerini ovuşturdu. “Bir evcil süs köpeği gibi bir başkasına verilme olasılığım varsa, hiç değilse kime verileceğimi bilmek isterim.”

“Seni asla bir evcil hayvan gibi görmedim,” dedi Moiraine sertçe, “Myrelle de görmüyor.”

“Myrelle.” Lan yüzünü buruşturdu. “Evet, ya bir Yeşil ya da kardeşlik mertebesine yeni yükselmiş çiroz kızın biri olacak.”

“Myrelle üç Gaidin’ini hizaya getirebilmişse, belki seninle de başa çıkma olasılığı vardır. Seni elinde tutmak istediğini bilmeme rağmen, sana daha uygun birini bulduğunda bağını ona devretmeye söz verdi.”

“Demek öyle. Evcil hayvan değil de, bir paket. Myrelle bir- bakıcı olacak! Moiraine, Yeşiller bile Muhafızlarına bu muameleyi yapmaz. Dört yüzyıldır hiçbir Aes Sedai Muhafızının bağını bir başkasına devretmemişken sen bunu bana bir değil, iki kez yapmaya niyetleniyorsun!”

“Bu iş yapıldı ve yaptığımı geri alacak değilim.”

“Işık beni kör etsin, eğer elden ele gezeceksem, hiç değilse en son kimin elinde kalacağıma dair bir fikrin var mı bari?”

“Yaptığım şey senin iyiliğin için; başka birinin iyiliği için de olabilir. Belki Myrelle kardeşlik mertebesine yeni yükselmiş çiroz gibi bir kız bulur –böyle demiştin, değil mi?– kim savaşta yıllanmış ve dünyanın usullerinde bilgelik kazanmış bir Muhafız’a, onu göle atacak birine ihtiyacı olan çiroz gibi bir kızdan fazla gereksinim duyar? Verecek çok fazla şeyin var Lan ve bunların, bunlara gereksinim duyan bir kadına gidebilecekken adsız bir mezarda ziyan olması veya kargalara yem olmasına seyirci kalmak, Beyazpelerinlerin dillerine doladıklarından bile beter bir günah olur. Evet, sana ihtiyacı olacağını sanıyorum.”

Lan’in gözleri hafifçe irileşti; bu başka bir adamın hayret dolu kuşkularla nefesinin kesilmesine denkti. Moiraine onun dengesini böyle kaybettiğine daha önce çok az tanık olmuştu. Lan konuşmadan önce ağzını iki kez açtı. “Ya bunun için kafandaki kim-”

Moiraine onun sözünü kesti. “Bağın yıpranmadığına emin misin, Lan Gaidin? Bu bağın gücünü, derinliğini, ilk kez şimdi mi fark ediyorsun? Sonunda salt mantıktan ibaret, hiç yüreği olmayan bir Beyaz’ın ya da seni kitaplarıyla eskizlerini taşıyacak bir çift elden öte görmeyen bir Kahverengi’nin elinde kalabilirsin. Seni istediğim gibi, bir paket –ya da süs köpeği– gibi bir başkasına verebilirim, seninse gitmekten başka bir çaren olmaz. Bağın yıpranmadığına emin misin?”

“Bütün bunların nedeni bu muydu?” dedi Lan öfkeyle. Gözleri mavi alevler gibi yanıyordu, ağzı bükülmüştü. Moiraine onun yüzünde ilk kez öfke, yüzüne kazınmış çıplak öfke görüyordu. “Bütün bunlar bağımı sürtüp sürtemeyeceğini görmek için bir sınav –bir sınav!– mıydı? Bunca zamandan sonra. Sana söz verdiğim günden beri, aptalca olduğunu düşündüğüm zaman, başka bir yere gitmek için nedenim olsa bile, atımı senin dediğin yere sürdüm. Asla beni mecbur etmek için bağıma ihtiyaç duymadın. Senin sözünle tehlikeye yürümeni izledim ve hiçbir şeyi kılıcımı çıkarıp yolunu kese kese açmaktan çok istemememe rağmen, ellerimi iki yanımdan ayırmadım. Bütün bunlardan sonra beni sınıyor musun?”

“Bu bir sınav değil, Lan. Sözlerimi eğip bükmeden, açıkça konuştum ve söylediğimi yaptım. Ama Fal Dara’da, hâlâ bütünüyle yanımda olup olmadığını merak ettim.” Lan’in gözlerine bir bitkinlik çöktü. *Lan, beni affet. Böyle sağlam tuttuğun duvarlarını çatlatmak istemezdim, ama bilmem gerekiyor.* “Neden Rand’a öyle yaptın?” Lan gözlerini kırpıştırdı; beklediği şeyin bu olmadığı belliydi. Lan’in ne beklediğini biliyordu ve ona dengesini kaybettirmişken işi yarıda bırakacak değildi. “Onu Amyrlin’in karşısına çıkardığında, bir Sınır lordu ve doğuştan asker gibi konuşuyor ve davranıyordu. Bir bakıma onun için planladıklarıma uygundu, ama ona bunların hiçbirini öğretmekten bahsetmemiştim. Neden, Lan?”

“Doğru... görünüyordu. Genç bir kurt köpeğinin bir gün ilk kurduyla karşılaşması gerekir, ama kurt onu yavru köpek gibi görürse, kendisi de bir yavru köpek gibi davranırsa, kurt onu kesinlikle öldürür. Kurt köpeğinin, hayatta kalacaksa, kendi gözlerinde olduğundan çok, kurdun gözlerinde bir kurt köpeği olması gerekir.”

“Aes Sedaileri böyle mi görüyorsun? Amyrlin’i? Beni? Genç kurt köpeğini alaşağı etmeye niyetli kurtlar olarak mı?” Lan başını iki yana salladı. “Onun ne olduğunu biliyorsun, Lan. Ne olmak zorunda olduğunu biliyorsun. Zorunda. Seninle tanıştığımız günden ve daha öncesinden beri uğruna çabaladığım şey. Şimdi yaptığım şeyden kuşku mu duyuyorsun?”

“Hayır. Hayır, ama...” Kendisini toparlıyor, duvarlarını yeniden inşa ediyordu. Ama henüz yeniden kurulmamışlardı. “Sana kaç kez *ta’veren’*lerin etrafındakileri girdaba kapılmış dallar gibi çektiğini söyledim? Belki ben de çekildim. Tek bildiğim, doğru geldiği. O köylülerin onlardan yana çıkacak birilerine ihtiyacı vardı. Hiç değilse Rand’ın. Moiraine, yaptıklarına inanıyorum, yarısını bile bilmediğim şu anda bile; sana inandığım gibi, inanıyorum. Bağımdan azledilmeyi istemedim, istemem de. Ölmek ve beni güvenli bir biçimde elden çıkarmak için planların ne olursa olsun, seni canlı tutmaktan ve hiç değilse bu planların boşa çıktığını görmekten büyük mutluluk duyarım.”

“Ta’veren,” diye içini çekti Moiraine. “Belki de bu yüzdendi. Bir akarsuda sürüklenen tahta parçasını yönlendirmek yerine belki de bir kütüğü deli ırmakta yönlendirmeye çalışıyorumdur. Onu ne zaman itsem, beni iterek karşılık veriyor ve ne kadar uzaklaşırsak, kütük o kadar büyüyor. Yine de işi sonuna kadar götürmem gerekiyor.” Hafifçe güldü. “Bu planları bozabilirsen mutsuz olmam, eski dostum. Şimdi, lütfen beni yalnız bırak. Yalnız başıma kalıp düşünmem gerekiyor.” Lan kapıya doğru dönmeden önce, bir anlığına tereddüt etti. Ancak son anda Moiraine, bir soru daha sormadan onu bırakamadı. “Hiç farklı bir şeyi düşlediğin oluyor mu, Lan?”

“Bütün erkekler düş kurar. Ama düşlerin düş olduğunu bilirim ben. Buysa” –kılıcının kabzasına dokundu– “gerçektir.” Duvarlar geri gelmişti, her zamanki kadar yüksek ve sertti.

O gittikten sonra Moiraine bir süre koltuğunda arkasına yaslanarak ateşi seyretti. Nynaeve’i ve duvardaki çatlakları düşündü. O genç kadın hiç çaba sarf etmeden, ne yaptığını düşünmeden Lan’in duvarlarına çatlaklar açmış ve bu çatlaklara sarmaşık tohumları atmıştı. Lan, kalesine kader ve kendi istekleri yüzünden hapsolmuş, güvende olduğunu düşünüyor olabilirdi, ama sarmaşıklar duvarları ağır ağır, sabırla parçalayarak içindeki adamı ortaya seriyordu. Daha şimdiden Nynaeve’in bağlılıklarından bir bölümünü paylaşmaya başlamıştı; başta Emond Meydanı halkına, Moiraine’in ilgilendiği kişiler olmaları dışında kayıtsızdı. Nynaeve, Lan’i değiştirdiği gibi bunu da değiştirmişti.

Moiraine kendisine hayret ederek ani bir kıskançlık hissetti. Bunu daha önce hiç hissetmemişti, kesinlikle yüreklerini onun önüne seren veya onun yatağını paylaşan kadınlardan hiçbirine karşı böyle bir şey hissetmemişti. Aslına bakılırsa, Lan’i asla kıskanılacak biri olarak görmemişti, hiçbir erkeği görmemişti. O, savaşıyla evliydi, Lan’in de kendi savaşıyla evli

olması gibi. Ama bu savaşlarda o kadar uzun zamandır birbirlerine yoldaş olmuşlardı ki... Lan bir atı öldüresiye sürmüş, sonra neredeyse kendi kendisini öldürene kadar koşarak onu en sonunda Şifa için Anaiya'ya kollarında taşımıştı. Moiraine onun yaralarına birden çok defa bakmış, sanatları sayesinde kendi yaşamını kurtarmak uğruna harcamaya hazır olduğu yaşamını kurtarmıştı. Lan her zaman ölümle evli olduğunu söylerdi. Şimdi yeni bir gelin gözlerini ele geçirmişti, o buna karşı kör olsa da. O hâlâ duvarlarının gerisinde güçlü durduğunu sanadursun, Nynaeve onun saçına gelin çiçekleri örmüştü. Ölüme böyle kaygısızca kur yapabilecek miydi artık? Moiraine, bağından azledilmeyi kendisinden ne zaman isteyeceğini merak ediyordu. O bunu yaptığında kendisinin ne yapacağını da.

Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Daha önemli meseleler vardı. Çok daha önemli. Gözleri, odayı dolduran açık kitaplarla kâğıtların üzerinde gezindi. Bir sürü ipucu vardı, ama hiç yanıt yoktu.

Vandene, elinde, üzerinde çaydanlık ve fincanlar olan bir tepsiyle içeri girdi. İnce yapılı ve zarifti, sırtı dümdüzdü ve ensesinde topladığı saçları neredeyse tamamen beyazlamıştı. Düzgün yüzünün yaşsızlığı, uzun, uzun yılları gösteriyordu. "Seni rahatsız etmemek için Jaem'den bunu getirmesini isteyecektim, ama ahırda kılıcıyla idman yapıyor." Paralanmış bir elyazmasını yana itip tepsiyi masaya koyarken dilini şaklattı. "Lan'in buraya gelişi, ona, bahçıvan ve el ulağından fazla bir şey olduğunu hatırlattı. Gaidinler ne kadar da dikkafalı oluyor. Lan'in hâlâ burada olacağını tahmin etmiştim, fazladan fincanı da o yüzden getirdim. Aradığını buldun mu?"

"Ne aradığımdan emin bile değilim." Moiraine kaşlarını çatarak diğer kadını süzdü. Vandene, kız kardeşi gibi Kahverengi değil, Yeşil'di, ancak ikisi birlikte o kadar uzun zamandır çalışıyorlardı ki, o da tarih konusunda Adeleas kadar bilgiliydi.

"Aradığın her ne ise, nerede arayacağını bile bilmiyor gibisin." Vandene başını iki yana sallayarak masanın üzerindeki kitaplar ve elyazmalarının bazılarını yana itti. "O kadar çok konu var ki. Trolloc Savaşları. Dalgaları Gözleyenler. Dönüş Efsanesi. Valere Borusu üzerine yazılmış iki tez. Kara kehanetler üzerine yazılmış üç tane ve –Işık adına, burada Santhra'nın Terkedilmişler üzerine kitabı. İğrenç bir şey o. Shadar Logoth hakkındaki bu kitap kadar iğrenç. Ve üç tercümesi ve *aslı* ile birlikte Ejder Kehanetleri. Moiraine, neyin peşindesin sen? Kehanetleri anlayabilirim– ne kadar uzak

olsak da buraya bazı haberler geliyor. Illian'da olup bitenin bir bölümünü duyuyoruz. Köyde birilerinin Boru'yu şimdiden bulduğuna dair bir söylenti dahi var." Eliyle Boru'yu konu alan bir elyazmasını işaret etti ve kalkan toz yüzünden öksürdü. "Tabii buna ihtimal vermiyorum. Öyle olsa söylentiler olurdu. Ama ne- Hayır. Sen yalnız kalmak istediğini söylemiştin, ben de seni yalnız bırakayım."

"Biraz dur," dedi Moiraine, diğer Aes Sedai kapıdan çıkmadan önce. "Belki benim yerime bazı sorulara yanıt verebilirsin."

"Denerim." Vandene aniden gülümsedi. "Adeleas Kahverengi'yi seçmen gerektiğini söylüyor. Sor." İki fincana çay doldurdu ve birini Moiraine'e uzattıktan sonra ateşin yanındaki bir koltuğa oturdu.

Moiraine sorularını dikkatle seçerken buhar fincanların üzerinde kırıldı. *Yanıtları bulmak ve çok fazla şeyi açığa vurmamak üzere.* "Valere Borusu Kehanetlerde geçmiyor, ama herhangi bir yerde Ejder'le bağlantısından söz ediliyor mu?"

"Hayır. Boru'nun Tarmon Gai'don'dan önce bulunması gerektiği ve Yenidendoğan Ejder'in Son Savaş'ta çarpışması gerektiği dışında, aralarında hiçbir bağlantı yok." Beyaz saçlı kadın çayını yudumlayarak bekledi.

"Ejder'i Tümentepe ile bağlayan herhangi bir şey var mı?"

Vandene tereddüt etti. "Evet ve hayır. Bu, Adeleas ile aramda bir iddia konusu." Sesinde ders verir gibi bir ton belirdi ve bir süre bir Kahverengi gibi konuştu. "Özgün metinde, 'Beşi atlarını sürecek ve dördü geri dönecek. O gözleyenlerin üzerinde egemenliğini ilan edecek ve sancağıyla göğü ateşle geçecek...' şeklinde tercüme edilebilecek bir manzum bölüm var. Eh, böyle sürüp gidiyor. İş *ma'vron* sözcüğünde. Ben bu sözcüğün gözleyenler anlamına gelen *a'vron* olarak tercüme edilmemesi gerektiğini söylüyorum. Bence bu Dalgaları Gözleyenler anlamına geliyor, ancak bunlar kendilerine elbette *Ma'vron* değil *Do Miere A'vron* derler. Adeleas bana zırvaladığımı söylüyor. Ama bence bu, Yenidendoğan Ejder'in Tümentepe'nin üzerinde bir yerde, Arad Doman'da veya Saldaea'da doğacağı anlamına geliyor. Adeleas benim aptallık ettiğimi düşünebilir, ama ben bugünlerde Saldaea'dan gelen en ufak haberlere bile kulak kabartıyorum. Mazrim Taim yönlendirebiliyormuş, diye duydum ve kardeşlerimiz henüz onu bir köşede kıstıramamış. Yenidendoğan Ejder ve Valere Borusu bulunursa, Son Savaş yaklaşıyor demektir. Tarihimizi hiçbir zaman bitiremeyebiliriz." Ürperdi, sonra birden bir kahkaha attı. "Bunun için kaygılanmak tuhaf. Herhalde

gerçekten de giderek daha Kahverengi oluyorum. Bunu düşünmek korkunç. Bir sonraki sorunu sor."

"Taim hakkında kaygılanman gerektiğini sanmıyorum," dedi Moiraine dalgın bir sesle. Ne kadar ufak ve cılız da olsa, Tümentepe ile bir bağlantı vardı, demek. "Logain gibi onun da icabına bakılacaktır. Ya Shadar Logoth?"

"Shadar Logoth!" diye bir homurtu koyuverdi Vandene. "Kısaca anlatmak gerekirse, şehir kendi nefreti tarafından yok edilmişti; her şeyi, Karanlıkdostlarının Karanlıkdostlarına karşı kullandığı taktikleri kullanarak her şeyi başlatan meclis üyesi Mordeth dışında. Şimdi o orada tutsak, çalacak ruh bekliyor. Oraya girmek ve şehrin içindeki hiçbir şeye dokunmak güvenli değil. Ama kabul edilmeye yakın her çömez bu kadarını bilir. Tamamını öğrenmek için burada bir ay kalıp Adeleas'ın konferansını dinlemek gerekir –o bu konuda tam bir bilgi sahibidir–, ama ben bile sana orada Ejder'e dair hiçbir şey olmadığını söyleyebilirim. Bu yer, Yurian Taşyay'ın Trolloc Savaşları'nın küllerinden yükselişinden yüzyıl önce bile oradaydı ve tarihte ona sahte Ejderlerin hepsi arasında en yakın olan odur."

Moiraine elini kaldırdı. "Açık konuşmadım ve şimdi ister Yenidendoğan olsun, ister sahte, Ejder'den bahsetmiyorum. Bir Soluk'un Shadar Logoth'tan gelen bir şeyi alması için bir neden düşünebiliyor musun?"

"Bu şeyin ne olduğunu biliyorsa, hayır. Shadar Logoth'u öldüren nefret, Karanlık Varlık'a *karşı* kullanmayı düşündükleri nefretti; Gölgedöllerini Işık'ta yürüyenleri yok edeceği kadar kati bir biçimde yok ederdi. Shadar Logoth'tan bizim kadar korkmakta haklılar."

"Peki bana Terkedilmişler hakkında ne anlatabilirsin?"

"Konudan konuya atlıyorsun. Sana çömezliğinde öğrendiklerinden başka çok az şey anlatabilirim. Kimse Adsızlar hakkında bundan fazlasını bilmiyor. Benden, ikimizin de genç bir kızken öğrendiklerimizi sayıklamamı mı bekliyorsun?"

Moiraine bir an sessiz kaldı. Çok fazla şey söylemek istemiyordu, ama Vandene ile Adeleas'ın ellerinin altında Beyaz Kule dışında hiçbir yerde olmadığı kadar fazla bilgi vardı ve Beyaz Kule'de onu halihazırda uğraşmak istemediği kadar fazla karışıklık bekliyordu. İsmin dudaklarından, yanlışlıkla ağzından kaçırmış gibi süzülmesine izin verdi. "Lanfear."

"İlk kez," diye içini çekti diğer kadın, "çömezken bildiğimden zerre kadar fazlasını bilmiyorum. Gecenin Kızı hâlâ öyle bir esrar ki, sanki

kendini gerçekten de karanlıktan bir pelerine sarmış gibi." Durarak fincanının içine baktı ve başını kaldırdığında keskin bakışları Moiraine'in yüzüne dikilmişti. "Lanfear Ejder'le, Lews Therin Telamon ile bağlantılıydı. Moiraine, elinde Ejder'in nerede yeniden doğacağına dair bir ipucu mu var? Ya da nerede yeniden doğduğuna? Şimdiden geldi mi yoksa?"

"Öyle olsa," diye yanıt verdi Moiraine soğukkanlılıkla, "Beyaz Kule yerine burada mı olurdum? Amyrlin benim bildiğim kadarını biliyor, buna yemin ederim. Ondan bir çağrı mı aldın?"

"Hayır ve herhalde öyle olsa alırdık. Yenidendoğan Ejder'le yüzleşmemiz gereken zaman geldiğinde, Amyrlin her kardeşe, her Kabuledilmiş'e, yardım almadan mum yakabilecek her çömeze ihtiyaç duyacaktır." Vandene sesini alçaltarak derin düşüncelere daldı. "Onun elinde tutacağı kadar büyük bir kudret söz konusu olduğunda, gücünü bize karşı kullanamadan, delirip dünyayı yok etme fırsatını bulamadan önce onu ezmemiz gerekir. Yine de onun önce Karanlık Varlık'la yüzleşmesine izin vermemiz gerek." Moiraine'in yüzündeki ifadeyi görünce keyifsiz bir kahkaha attı. "Ben Kızıl değilim. Kehanetleri, onu bundan önce *ehlileştirmeye* cesaret edemeyeceğimizi anlayacak kadar inceledim. Onu ehlileştirebilirsek tabii. Senin kadar ve öğrenmek isteyen her kardeş kadar iyi biliyorum ki, Karanlık Varlık'ı Shayol Ghul'de tutan mühürler zayıflıyor. Illianlılar Büyük Boru Avı çağrısını yapıyor. Sahte Ejderlerin bini bir para. Ve bunlardan iki tanesi, Logain ile şimdi de Saldaea'daki emsali yönlendirebiliyor. Kızıllar aynı yıl içinde yönlendirebilen iki erkeği ne zaman bulmuşlardı? Beş yıldır bir tanesini ne zaman buldular? Benim ömrümde değil, senden hayli yaşlı olmama rağmen. İşaretler her yerde. Tarmon Gai'don geliyor. Karanlık Varlık bağlarını kopararak serbest kalacak. Ve Ejder yeniden doğacak." Masaya koyarken fincanı takırdadı. "Sanırım ona dair bir işaret görmüş olmandan bu yüzden endişe ettim."

"Gelecek," dedi Moiraine sakin bir biçimde. "Biz de, yapılması gerekeni yapacağız."

"Bunun işe yarayacağını düşünsem, Adeleas'ın burnunu kitaplarından kaldırıp Beyaz Kule'nin yoluna düşerdim. Ama onun yerine burada olmaktan memnunum. Belki de tarihimizi bitirmek için zamanımız olur."

"Öyle olmasını umarım, kardeşim."

Vandene ayağa kalktı. "Eh, yatmadan önce yapmam gereken işler var. Başka sorun yoksa, seni çalışmalarınla baş başa bırakayım." Ama durdu ve

kitapları arasında ne kadar zaman geçirmiş olursa olsun, hâlâ Yeşil Ajah'tan olduğunu belli etti. "Lan konusunda bir şeyler yapman gerek, Moiraine. Adamın içi Ejderdağı'ndan beter kaynıyor. Er ya da geç patlayacak. Kafasını bir kadına taktığını anlayacak kadar çok erkek tanıdım. İkiniz uzun zamandır birliktesiniz. Belki de seni bir Aes Sedai'nin yanında bir kadın olarak da görmeye başlamıştır."

"Lan, beni olduğum gibi görüyor, Vandene. Aes Sedai olarak. Ve umuyorum ki, hâlâ bir dost olarak."

"Siz Maviler. Dünyayı kurtarmaya her zaman o kadar hazırsınız ki, kendinizi kaybedersiniz."

Beyaz saçlı Aes Sedai gittikten sonra Moiraine pelerinini topladı ve kendi kendine mırıldanarak bahçeye çıktı. Vandene'in söylediği şeylerde zihnini kurcalayan bir şey vardı, ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Bir yanıt veya bir yanıta giden ipucu, sormadığı bir sorunun yanıtına –ama soruyu da aklına getiremiyordu.

Bahçe de ev gibi küçüktü, ama kulübe pencerelerinden sızan sarı aydınlığın yardımıyla, ay ışığında bile derli topluydu, özenle biçimlendirilmiş çiçek tarhlarının arasında kumlu patikalar vardı. Gecenin hafif serinliğinden korunmak için, pelerinini gevşekçe omuzlarına yerleştirdi. *Yanıt neydi, ya soru?*

Arkasında kumlar çatırdadı ve gelenin Lan olduğunu sanarak döndü.

Ancak birkaç adım ötesinde bir gölge, pelerinine sarınmış fazlasıyla uzun boylu bir adamı andıran bir gölge duruyordu. Fakat ay ışığı yüze vurduğunda, çökük yanaklı, solgun, kırmızı dudaklı, buruşuk bir ağzın üzerindeki fazlasıyla iri, kara gözler ortaya çıktı. Pelerin açılarak yarasanınkileri andıran koca kanatlara dönüştü.

Çok geç kaldığını bile bile kendisini *saidar*'a açtı, ama Draghkar mırıldanmaya başladı ve usul şarkısı, Moiraine'in içini doldurarak iradesini parçaladı. *Saidar* kayıp gitti. Yaratığa doğru bir adım atarken yalnızca derin bir hüzün hissetti; onu yanına çeken derin mırıldanma, duyguları baskı altına alıyordu. Beyaz, beyaz eller –insan eline benzeyen, ama ucunda uzun tırnaklar olan– ona uzandı ve kan rengindeki dudaklar rezil bir gülümseme taklidiyle bükülerek keskin dişleri ortaya çıkardı, ama donuktu, öyle donuktu ki, ağzın ısırıp koparmayacağını biliyordu. Draghkar'ın öpücüğünden kork. O dudaklar ona bir kez dokunduğunda, ölse daha iyiydi; önce ruhu, sonra yaşamı emilip alınacaktı. Onu bulan kim olursa, Draghkar onu bırakırken bulsa bile, hiçbir iz taşımayan ölü bir beden, iki gün önce

ölmüş gibi soğuk bir ceset bulacaktı. O ölmeden önce gelseler bile, buldukları şey daha kötü, onunla ilgisiz bir şey olacaktı. Mırıldanmalar, o soluk ellerin erişebileceği yere çekti ve Draghkar'ın başı yavaşça ona doğru eğildi.

Bir kılıç omzunun üzerinden çakıp Draghkar'ın göğsünü parçaladığında, yalnızca hafif bir şaşkınlık, ikinci bir kılıç diğer omzunun üzerinden aşıp diğerinin yanına saplandığında ise bundan biraz daha fazlasını hissetti.

Kendinden geçmiş, ayakta sallanır bir halde, sanki uzaklardan bakarmış gibi yaratığın geriye, ondan uzağa itilmesini izledi. Görüş alanına önce Lan, onun ardından da Jaem girdi, ak saçlı Muhafız'ın kolları kılıcını genç adamınki kadar sağlam ve şaşmaz bir biçimde tutuyordu. Draghkar'ın soluk elleri keskin çeliğe atılırken kanla kaplandı, kanatları iki adamı gök gürültüsü gibi şaklayarak dövdü. Birden, yaralı ve kanlar içinde, tekrar mırıldanmaya başladı. Muhafızlara.

Moiraine kendini zorlayarak toparlandı; kendisini, neredeyse yaratık öpücüğünü vermeyi başarmışçasına bitkin hissediyordu. *Zayıf olmanın zamanı değil.* Bir anda kendisini *saidar*'a açtı ve Güç içini doldururken, Gölgedölüne doğrudan dokunmaya hazırlandı. İki adam fazlasıyla yakındaydı; yapacağı diğer her şey onlara da zarar verirdi. Tek Güç'ü kullanarak bile, Draghkar tarafından kirletilmiş hissedeceğini biliyordu.

Ama o daha başlarken, Lan, "Ölümü kucakla!" diye haykırdı. Jaem onu kararlılıkla yankıladı: "Ölümü kucakla!" Ve iki adam Draghkar'ın ellerinin uzanabileceği kadar yakına gelerek kılıçlarını kabzasına kadar sapladılar.

Draghkar başını geriye atarak böğürdü; Moiraine'e başını iğnelerle delik deşik etmiş gibi gelen bir çığlıktı. *Saidar*'a bürünmüş haldeyken bile onu hissedebiliyordu. Draghkar yıkılan bir ağaç gibi devrilirken bir kanadıyla Jaem'i dizlerinin üzerine çökertti. Lan bitkin düşmüş gibi kendini bıraktı.

Evden, meşaleler, Vandene ile Adeleas'ın ellerinde hızla yetiştirildi.

"Bu gürültü de neydi?" diye sordu Adeleas. Kız kardeşinin neredeyse aynadaki yansıması gibiydi. "Jaem gidip..." Meşalenin ışığı Draghkar'ın üzerine düşünce sesi kesildi.

Vandene, Moiraine'in ellerini tuttu. "Şey yapmadı, değil mi?.." Moiraine'in görebildiği bir ışık haresiyle çevrelenirken soruyu yarım bıraktı. Moiraine içine diğer kadından güç dolduğunu hissederken bir kez

daha Aes Sedailerin başkalarına yapabildikleri kadar fazlasını kendilerine de yapabilmelerini diledi.

“Yapmamış,” dedi Vandene şükranla. “Gaidin’le ilgilen.”

Lan, ona ağzını sımsıkı tutarak baktı. “Beni bu kadar öfkelendirmeseydin gidip Jaem’le duruş çalışacaktım; o kadar öfkelendirdin ki, bırakıp eve döndüm...”

“Ama öfkelendirdim,” dedi Moiraine. “Desen, her şeyi dokumasına katar.” Jaem mırıldanarak da olsa Vandene’in omzuyla ilgilenmesine izin veriyordu. Salt kemik ve kirişten ibaret olmasına rağmen, eski kökler kadar sert görünüyordu.

“Gölge’nin bir yaratığı bizim tarafımızdan fark edilmeden bu kadar yakına nasıl gelebildi?” diye sordu Adeleas.

“Korunmuştu,” dedi Moiraine.

“İmkânsız,” diye tersledi Adeleas. “Bunu yalnızca bir kardeş-” Durdu ve Vandene Jaem’den Moiraine’e döndü.

Moiraine hiçbirinin duymak istemediği sözcükleri söyledi. “Kara Ajah.” Köyden bağırışlar yükseldi. “En iyisi bunu” –bir çiçek tarhına serilmiş olan Draghkar’ı işaret etti– “çabucak sakla. Yardıma ihtiyacın olup olmadığını sormaya geleceklerdir, ama bunu gördüklerinde, istemediğin laflar edilmeye başlayabilir.”

“Evet, elbette,” dedi Adeleas. “Jaem, git de onları karşıla. Onlara sesin nereden çıktığını bilmediğini, ama burada her şeyin yolunda olduğunu söyle. Onları yavaşlat.” Beyaz saçlı Muhafız, gecenin içinde yaklaşan köylülere doğru seğirtti. Adeleas dönüp Draghkar’ı kitaplarından birindeki kafa karıştırıcı bir pasaj gibi inceledi. “İşin içinde Aes Sedailer olsa da, olmasa da, onu buraya getiren ne olabilir?” Vandene sessizce Moiraine’e baktı.

“Korkarım yanınızdan ayrılmak zorundayım,” dedi Moiraine. “Lan, atları hazırlar mısın?” O giderken Moiraine, “Gereken ayarlamaları yaparsanız size Beyaz Kule’ye gönderilmek üzere mektuplar bırakacağım,” dedi. Dikkati hâlâ yerdeki yaratıkta olan Adeleas, dalgınlıkla kafa salladı.

“Ya gittiğin yerde yanıtlarını bulacak mısın?” diye sordu Vandene.

“Aradığımın farkında olmadığım bir tanesini zaten bulmuş olabilirim. Tek umudum fazla geç kalmamış olmam. Bir kalemle parşömene ihtiyacım olacak.” Vandene’i eve doğru çekerek Adeleas’ı Draghkar’la ilgilenmeye terk etti.

23
Sınama

Nynaeve, Beyaz Kule'nin hayli aşağılarındaki dev odaya ihtiyatla göz gezdirdi ve yanında duran Sheriam'ı da aynı derecede ihtiyatla süzdü. Çömezler Sorumlusu beklenti dolu, belki biraz da sabırsız görünüyordu. Tar Valon'da geçirdiği birkaç gün içinde, Nynaeve Aes Sedailerde sükûnet ile kendi zamanlarında gelen olayları güler yüzle kabullenme dışında bir şey görmemişti.

Kubbeli oda, adanın kaya yatağından oyulmuştu; yüksek askıların üzerinde duran lambaların ışığı soluk renkli, pürüzsüz taş duvarlardan yansıyordu. Kubbenin altında, tam merkezde, her biri altından yürünerek geçecek yükseklikte üç yuvarlak, kalın bir gümüş halkanın üzerinde, uçları birbirine değecek şekilde duran üç gümüş kemerden oluşan bir şey vardı. Kemerler ile halka tek parçaydı. İçinde ne olduğunu göremiyordu; orada ışık tuhaf bir şekilde titreşiyor ve uzun süre bakarsa midesinin de titreşmesine neden oluyordu. Kemerin halkaya değdiği yerlerde birer Aes Sedai bağdaş kurup oturmuş, gümüş yapıya bakıyordu. Bir başkası da yakında, üzerinde üç büyük gümüş kadehin durduğu sade bir masanın yanında ayaktaydı. Hepsi de Nynaeve'in bildiği –ya da en azından ona söylendiği– üzere, saf suyla doldurulmuştu. Dört Aes Sedai'nin de üzerinde Sheriam gibi şalları vardı; Sheriam'ınki mavi saçaklı, masanın yanındaki esmer kadınınki kırmızı, kemerlerin etrafındakilerin ise yeşil, beyaz ve gri. Nynaeve'in üzerinde hâlâ ona Fal Dara'da verilen elbiselerden biri, üzerine ufak beyaz çiçekler işlenmiş, soluk mavi bir giysi vardı.

"Önce beni sabahtan akşama kadar boş boş parmaklarıma bakmaya terk ediyorsunuz," diye mırıldandı Nynaeve, "şimdi de her şeyi aceleye getiriyorsunuz."

“Saat hiçbir kadını beklemez,” diye yanıt verdi Sheriam. “Çark dilediği gibi ve *dilediği zaman* dokur. Sabır, öğrenilmesi gereken bir erdemdir, fakat hepimiz, anlık değişikliklere hazırlıklı olmalıyız.”

Nynaeve dik dik bakmamaya çalıştı. Alev saçlı Aes Sedai hakkında keşfettiği en sinir bozucu şey, kadının alıntı yapmadığı zamanlarda bile, bazen alıntı yaparmış gibi konuşmasıydı. “Bu şey nedir?”

“Bir *ter’angreal*.”

“Eh, bu bana hiçbir şey ifade etmiyor. Ne işe yarıyor?”

“*Ter’angreal*’ler pek çok işe yarar, çocuğum. *Angreal* ve *sa’angreal*’ler gibi, Efsaneler Çağı’ndan Tek Güç’ü kullanan kalıntılardır, diğer ikisi kadar nadir olmamalarına rağmen. Bunun gibi bazı *ter’angreal*’lerin Aes Sedailer tarafından çalıştırılması gerekse de, diğerleri yönlendiren birinin orada olmasına gerek kalmadan işlevlerini yerine getirebilir. Hiç kimse olmadan işlevlerini yerine getirecek bazı *ter’angreal*’ler olduğu bile söylenir. Kule’de duran başka bir *ter’angreal*’imiz, edilen yeminlerin bağlayıcı olmasını sağlar. Tam kardeşlik mertebesine yükseldiğinde, yeminlerini bu *ter’angreal*’i tutarak edeceksin. Doğru olmayan hiçbir şey söylememe. Asla bir insanın başka bir insanı öldürmesine yarayan bir silah yapmama. Asla Tek Güç’ü Karanlıkdostları veya Gölgedöllerine karşı veya kendi yaşamını, Muhafızının yaşamını veya bir kardeşinin yaşamını kurtarmak üzere son çare olmadıkça silah olarak kullanmama.”

Nynaeve başını iki yana salladı. Bu ya fazlasıyla büyük ya da fazlasıyla küçük bir yemin gibi geliyordu ve bunu dile getirdi.

“Bir zamanlar, Aes Sedailerin yemin etmesi şart koşulmazdı. Aes Sedailerin kim olduğu ve ne anlama geldikleri bilinirdi ve daha fazlasına gerek yoktu. Pek çoğumuz hâlâ öyle olsaydı, diye düşünüyor. Ama Çark dönüyor ve zaman değişiyor. Bu yeminleri ettiğimizin, bağlı olduğumuzun bilinmesi, ulusların bizimle kendi gücümüzü, Tek Güç’ü onlara karşı kullanacağımızdan korkmadan işbirliği yapmasına olanak veriyor. Trolloc Savaşları ve Yüzyıl Savaşları’nın arasında bu seçimleri yaptık ve bunlar sayesinde Beyaz Kule hâlâ ayakta ve bizler hâlâ Gölge’ye karşı elimizden geleni yapabiliyoruz.” Sheriam derin bir nefes aldı. “Işık adına, çocuğum, sana, durduğun yerde duran herhangi bir kadının yıllar içinde öğrenmiş olması gereken şeyleri öğretmeye çalışıyorum. Bu yapılamaz. Şimdi senin ilgilenmen gereken şey *ter’angreal*’ler. Hangi nedenle yapıldıklarını bilmiyoruz. İçlerinden ancak bir avuç dolusu kadarını kullanmaya cesaret edebiliyoruz ve onları kullanmaya cüret ettiğimiz yollar, onları yapanların

amaçladıklarıyla uzaktan yakından ilgili olmayabilir. Çoğundan uzak durmayı, karşılığında bir bedel ödeyerek öğrendik. Yıllar içinde, bunu öğrenirken can veren veya Yetisi kavrularak yok olan Aes Sedailerin sayısı az değildir."

Nynaeve ürperdi. "Benim de yürüyüp bunun içine girmemi mi istiyorsun?" Kemerlerin içindeki ışığın titreşmesi artık azalmıştı, ama yine de içeridekini daha iyi göremiyordu.

"Bunun ne işe yaradığını biliyoruz. Seni en büyük korkularınla karşı karşıya getirecek." Sheriam, cana yakın bir tavırla gülümsedi. "Kimse sana neyle yüzleştiğini sormayacak; istediğinden fazlasını anlatmak zorunda değilsin. Her kadının korkuları kendisine aittir."

Nynaeve belli belirsiz örümcekler hakkında, özellikle karanlıkta duyduğu gerginliği düşündü, ama Sheriam'ın bunu kastettiğini sanmıyordu. "Bir kemerin altına yürüyüp bunlardan birini mi öğreniyorum? Üç defa yürüdüm mü bitiyor, öyle mi?"

Aes Sedai omzunu sinirli bir şekilde kaldırarak şalını düzeltti. "İşi o kadar basite indirgemek istersen, evet, öyle," dedi ters ters. "Buraya gelirken sana tören hakkında bilmen gerekenleri, herkesin törenden önce bilmesine izin verildiği kadarını söyledim. Bu noktaya gelen bir çömez olsan, bunları ezbere bilirdin, ama hata yapacağım diye endişeye kapılma. Gerekirse, ben sana hatırlatırım. Onunla yüzleşmeye hazır olduğuna emin misin? Şimdi durmak istersen, adını hâlâ çömez defterine yazabilirim."

"Hayır!"

"Pekâlâ o zaman. Sana şimdi hiçbir kadının bu odaya girene kadar duymadığı iki şeyi söyleyeceğim. İlki şu. Başladıktan sonra, sonuna kadar devam etmen gerekiyor. Devam etmeyi reddedersen, potansiyelin ne olursa olsun, büyük bir nezaketle, sana bir yıl yetecek kadar gümüşle birlikte Kule'nin dışına çıkarılır, bir daha da asla geri alınmazsın." Nynaeve reddetmeyeceğini söylemek üzere ağzını açtı, ama Sheriam sert bir el hareketiyle sözünü kesti. "Dinle ve ne söyleyeceğini bildiğin zaman konuş. İkincisi şu. Aramak, çabalamak, tehlikeyi bilmektir. Burada tehlikeyi bileceksin. Bazı kadınlar içeri girmiş ve hiç çıkamamıştır. *Ter'angreal*'in yeniden sessizleşmesine izin verildiğinde onlar artık orada değillerdi. Bir daha da asla görülmediler. Tökezler, başarısız olursan..." Sessizliği herhangi bir sözcükten daha çok şey anlatıyordu. "Bu senin son şansın, çocuğum. Hemen şimdi arkanı dönebilirsin, adını çömez defterine yazarım ve sadece aleyhinde bir puan olur. Buraya iki kez daha gelmene izin verilir, ancak

üçüncü kez reddettiğinde, Kule'den atılırsın. Reddetmek utanılacak bir şey değildir. Pek çokları bunu yapar. Ben de buraya ilk gelişimde bunu yapamamıştım. Şimdi konuşabilirsin."

Nynaeve gümüş kemerlere yan bir bakış attı. İçlerindeki ışık artık titreşmiyordu; yumuşak, beyaz bir aydınlıkla doluydular. Öğrenmek istediklerini öğrenmek için, Kabuledilmişlerin soru sorma, ancak istediği kadar yönlendirmeyle, kendi başına çalışma özgürlüklerine ihtiyacı vardı. *Moiraine'e, bize yaptıklarını ödetmeliyim. Bunu yapmalıyım.* "Hazırım."

Sheriam yavaşça odaya yöneldi. Nynaeve de onun yanında yürüdü.

Bu bir işaretmiş gibi Kızıl kardeş yüksek sesle, resmi bir tonla konuşmaya başladı. "Yanında kimi getirdin, kardeşim?" *Ter'angreal*'in çevresindeki üç Aes Sedai dikkatlerini ondan ayırmadılar.

"Kabuledilmişliğe aday olan birini, kardeşim," diye yanıt verdi Sheriam aynı derece resmi bir tonda.

"Hazır mı?"

"Eskiden olduğu şeyi geride bırakmaya ve korkularından geçerek Kabuledilmişliğe hazır."

"Korkularını biliyor mu?"

"Onlarla hiç yüzleşmemiş, ama buna istekli."

"O halde korktuğu şeylerle yüzleşsin."

Sheriam, kemerlerin iki karış uzağında durdu ve Nynaeve de aynısını yaptı. Sheriam ona bakmadan, "Elbisen," diye fısıldadı.

Sheriam'ın ona odasından buraya gelirken yolda söylediği şeyi daha şimdiden unuttuğu için, Nynaeve'in yanaklarına al bastı. Aceleyle giysilerini, ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı. Bir an giysilerini katlayıp özenle bir kenara koyarken, kemerleri neredeyse unutacaktı. Lan'in yüzüğünü dikkatle elbisesinin altına itti; kimsenin buna bakmasını istemiyordu. Sonra işi bitmişti ve *ter'angreal* hâlâ orada, onu bekliyordu.

Çıplak ayaklarının altındaki taş soğuktu ve tüyleri diken diken oldu, ama dimdik durup yavaşça nefes aldı. Hiçbirinin, korktuğunu görmesine izin vermeyecekti.

"İlk sefer," dedi Sheriam, "olmuş olan içindir. Geri dönüş yolu sadece bir kez gelecektir. Metin ol."

Nynaeve tereddüt etti. Sonra kemerin içinden ışığa adımını attı. Işık çevresini sardı, sanki havanın kendisi parlıyor, sanki ışıkta boğuluyordu. Işık her yerdeydi. Işık her şeydi.

Nynaeve, çıplak olduğunu fark edince irkildi, sonra hayretle bakakaldı. Her iki tarafında, kendi boyunda ve oyulmuş gibi pürüzsüz iki taş duvar duruyordu. Ayak parmakları, tozlu, pürüzsüz taşların üzerinde kımıldandı. Başının üzerindeki gökyüzü hiç bulut olmamasına rağmen düz ve kurşuni görünüyordu ve gökte asılı duran güneş irileşmiş ve kırmızı bir renge bürünmüştü. Duvarlarda her iki yönde de açıklıkla, kısa, kare şekilli sütunlarla imlenmiş geçitler vardı. Duvarlar görüş alanını daraltsa da, zemin hem önünde, hem de arkasında, durduğu yerden aşağıya meylediyordu. Geçitlerin arasında başka kalın duvarları ve duvarların arasındaki geçitleri görebiliyordu. Dev bir labirentin içindeydi.

Burası neresi? Buraya nasıl geldim? Başka bir düşünce, farklı bir ses gibi geldi. *Çıkış yolu sadece bir kez gelecek.*

Başını iki yana salladı. "Tek bir çıkış yolu varsa, onu burada dikilerek bulamam." Hiç değilse hava ılık ve kuruydu. "Umarım insan bulmadan önce giysi bulurum," diye mırıldandı.

Çocukken kâğıt üzerinde labirentlerle oynadığını hayal meyal hatırlıyordu; çıkış yolunu bulmanın bir püf noktası vardı, ama bir türlü hatırlayamıyordu. Geçmişteki her şey, başka birinin başına gelmiş gibi silik geliyordu. Bir elini duvara sürerek, çıplak ayaklarının altında tozları havalandırarak yürümeye başladı.

Duvardaki ilk açıklıkta, kendisini, içinde olduğu geçitten ayırt edilemezmiş gibi görünen başka bir geçide bakarken buldu. Derin bir nefes alarak birbirinin eşi gibi görünen yeni geçitlerden dümdüz geçti. Çok geçmeden farklı bir şeye geldi. Yol çatallanıyordu. Sola döndü ve bir süre sonra yol yine çatallandı. Tekrar sola döndü. Üçüncü yol ayrımında sola dönünce, düz bir duvarla karşılaştı.

Keyifsizce son çatala döndü ve sağa saptı. Bu kez bir çıkmaza girmesi için sağa dört kez dönmesi gerekti. Bir an durup duvara öfkeyle baktı. "Buraya nasıl geldim?" diye sordu yüksek sesle. "Burası neresi?" *Çıkış yolu sadece bir kez gelecek.*

Bir kez daha arkasını döndü. Labirentin bir hilesi olduğuna emindi. Son yol ayrımında sola döndü, bir sonrakinde sağa saptı. Azimle yola devam etti. Sola, sonra sağa. Yol ayrımına gelene kadar dümdüz ileri. Sola, sonra sağa.

Ona işe yarıyor gibi geldi. En azından bu defa çıkmazla karşılaşmadan on iki yol ayrımından geçmişti. Yeni bir çatala geldi.

Gözünün kıyısında bir hareket yakaladı. Bakmak üzere döndüğünde, düz taş duvarlar arasındaki tozlu geçitten başka bir şey göremedi. Soldaki yola dönmeye davrandı... ve başka bir hareket yakalayınca arkasını döndü. Orada hiçbir şey olmasa da, bu kez bir şey gördüğünden emindi. Arkasında biri vardı. Huzursuzca aksi yöne seğirtti.

Tekrar tekrar, şu ya da bu yan geçitte, görüş alanının hemen kıyısında, bir şeyin seçilemeyecek kadar büyük bir hızla hareket ettiğini, o başını çevirip de doğru dürüst göremeden gittiğini gördü. Koşmaya başladı İki Nehir'deki çocukluğunda onu koşuda çok az oğlan geçebilmişti. *İki Nehir mi? O da ne?*

Önündeki bir açıklıktan bir adam çıktı. Koyu renkli giysilerinin, küflü, yarı çürümüş bir hali vardı ve yaşlı görünüyordu. Yaşlıdan da yaşlı. Çatlatılmış parşömene benzeyen teni, kafatasını, altta hiç et yokmuş gibi, fazla sıkı örtüyordu. Kabuk bağlamış gibi görünen kafa derisi, yoluk saç öbekleriyle kaplıydı ve gözleri o kadar çöküktü ki, iki mağaranın içinden bakıyor gibiydiler.

Nynaeve kayarak durdu; düzensiz parke taşları ayaklarının altında sertti.

"Ben Aginor'um," dedi adam gülümseyerek, "ve seni almaya geldim."

Nynaeve'in yüreği göğsünden kurtulmaya çalışıyordu. Terkedilmişlerden biri. "Hayır! Hayır, olamaz!"

"Güzel bir şeysin, kızım. Hoşuma gideceksin."

Nynaeve birden üzerinde hiçbir giysi olmadığını hatırladı. Bir çığlıkla ve yalnızca kısmen öfkeyle kızarmış bir yüzle, en yakındaki yol ağzına koştu. Bunu, pis bir kahkaha ve en iyi hızına bile denk görünen, hışırtılı bir koşu ile adamın onu yakaladığı zaman yapacaklarına dair boğuk vaatler, yarı yarıya duyulduğunda bile midesini düğümleyen vaatler izledi.

Çaresizce, yumrukları sıkılı halde koşup etrafına deli gibi göz gezdirerek bir çıkış yolu aradı. *Çıkış yolu sadece bir kez gelecek. Metin ol.* Hiçbir şey, sonu gelmeyen labirent dışında hiçbir şey yoktu. Olanca gücüyle koşsa da, adamın pis sözleri her an onu izliyordu. Ağır ağır, korku, bütünüyle öfkeye dönüştü.

"Kavur onu!" diye hıçkırdı. "Işık kavur onu! Buna hakkı yok!" İçinde bir çiçeklenme, bir açılma, ışığa yayılma hissetti.

Dişler ortaya serildi ve Aginor tam bir sıçramayla, gülerek ortaya çıktığında, dönüp onu takip edenle yüzleşti. Elinden bir ateş topunun çıktığını görünce, ancak yarı yarıya şaşırdı.

Ateş topu Aginor'un göğsünde patlayarak onu yere yıktı. Bir an oraya serilip yattı, sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Ceketinin önünde için için yanan ateşten habersiz gibiydi. "Buna cüret edersin ha? Buna cüret edersin ha!" Ürperdi ve çenesinden salyaları aktı.

Birden gökyüzünde bulutlar, gri ve siyah renklerde tehditkâr dalgalar belirdi. Buluttan bir yıldırım, doğrudan Nynaeve'in kalbine sıçradı.

Bir kalp atışı süresince, ona zaman birden yavaşlamış, bu kalp atışı sonsuza dek sürmüş gibi geldi. İçindeki akışı –uzak bir düşünce, *saidar* dedi– yıldırımdaki ona yanıt veren akışı hissetti. Ve akışın yönünü değiştirdi. Zaman, ileri doğru atıldı.

Yıldırım bir çatırtıyla Aginor'un başının üzerindeki taşları parçaladı. Terkedilmiş'in çökük gözleri irileşti ve adam sendeleyerek geriledi. "Yapamazsın! Bu olamaz!" Yıldırım durduğu yere isabet eder, taşlar bir kıymık fıskiyesi halinde patlarken sıçrayarak öteye gitti.

Nynaeve acımasızca ona doğru ilerledi. Ve Aginor kaçtı.

Saidar, içinden geçen bir seldi. Etrafındaki kayaları ve havayı, onlara sinmiş, ufak, akan ve onları meydana getiren Tek Güç zerrelerini hissedebiliyordu. Aginor'un da... bir şey yaptığını hissediyordu. Onu belli belirsiz ve uzaktan, asla gerçek anlamda bilemeyeceği bir şey olarak hissediyor, ancak etrafında etkileri görüyor ve ne olduklarını anlıyordu.

Zemin ayaklarının altında gümbürdedi ve havalandı. Duvarlar önünde yıkıldı, yolunu tıkamak için taş yığınları oluşturdu. Onların üzerinden emekleyerek, keskin kayaların elini ve ayaklarını kesmesine kulak asmadan, Aginor'u asla gözünden kaçırmadan geçti. Bir rüzgâr koparak geçitlerden ona doğru esti, yanaklarını dümdüz edip gözlerini sulandırana dek kükreyip onu yere yıkmaya çalıştı; Nynaeve akışı değiştirdi ve Aginor, geçitte kökünden çıkarılmış bir çalı gibi yuvarlandı. Nynaeve, yerdeki akışa dokundu, yönünü değiştirdi ve taş duvarlar Aginor'un etrafında yıkılarak onu içeri hapsetti. Yıldırım, Nynaeve'in gazabıyla birlikte düşerek Aginor'un etrafına çarptı, taşları onun giderek daha yakınında patlattı. Aginor'un ona geri itmek için çabaladığını hissedebiliyordu, ama göz kamaştıran yıldırımlar karış karış Terkedilmiş'e doğru yaklaştı.

Sağ tarafında bir şey, yıkılan duvarların açığa çıkardığı bir şey parıldadı.

Nynaeve, Aginor'un zayıfladığını, ona vurma çabalarının daha cılız ve ümitsiz bir hal aldığını hissedebiliyordu. Yine de her nasılsa onun vazgeçmediğini biliyordu. Nynaeve, onu şimdi bırakırsa, Aginor onun kendisini yenemeyecek, ona istediğini yapmasını önlemeye gücü

yetmeyecek kadar zayıf olduğuna inanarak onu eskisi kadar büyük bir güçle kovalayacaktı.

Taşın olduğu yerde gümüş bir kemer duruyordu, yumuşak, gümüşi bir aydınlıkla dolu bir kemer. *Dönüş yolu...*

Terkedilmiş'in saldırmayı bıraktığını, tüm çabasını onu uzaklaştırmak için sarf ettiği anı biliyordu. Ve Aginor'un gücü yeterli değildi, artık Nynaeve'in darbelerini savuşturamıyordu. Artık Nynaeve'in yıldırımıyla havalanan taşlardan, onu yeniden yere fırlatan patlamalardan korunmak için kendisini öteye savurması gerekiyordu.

Geri dönüş yolu sadece bir kez gelecek. Metin ol.

Yıldırım artık inmiyordu. Nynaeve, bakışlarını yerleri tırmalayan Aginor'dan alarak kemere çevirdi. Başını çevirip Aginor'a baktığında, onun taş yığınının üzerinden sürünerek gözden kaybolduğunu gördü. Öfkeyle tısladı. Labirentin büyük bölümü hâlâ ayaktaydı; o ve Terkedilmiş, yıkıntılar arasında saklanılacak yüz yer yapmıştı. Onu tekrar bulmak zaman alacaktı, ama Nynaeve önce davranıp onu bulmadıkça, Aginor'un onu bulacağına emindi. Aginor tüm gücüyle, en beklemediği anda abanacaktı üzerine.

Geri dönüş yolu sadece bir kez gelecek.

Korkarak tekrar baktı ve kemerin hâlâ orada olduğunu görerek rahatladı. Aginor'u çabucak bulabilirse...

Metin ol.

Hüsran dolu bir öfke haykırışıyla, yıkılmış taşların üzerinden kemere doğru emekledi. "Burada olmamdan sorumlu olan kişi her kimse," diye mırıldandı, "ona, Aginor'un başına gelen keşke bana olsaydı, dedirteceğim. Ben-" Kemere adımını attı ve ışık onu içine aldı.

"Ben-" Nynaeve kemerin dışına adımını attı ve durup baktı. Her şey hatırladığı gibiydi –gümüş *ter'angreal*, Aes Sedailer, oda– ama hatırlama bir darbe gibiydi, orada olmayan anılar gürültüyle kafasının içine doluşuyordu. İçine girdiği kemerden çıkmıştı.

Kızıl kardeş gümüş kadehlerden birini havaya kaldırdı ve Nynaeve'in başının üzerinden, serin, berrak su döktü. "İşlemiş olabileceğin günahlardan yıkanarak arındın," diye tekdüze bir sesle okudu Aes Sedai, "ve sana karşı yapılanlardan da. İşlemiş olabileceğin suçlardan yıkanarak arındın ve sana karşı işlenenlerden de. Bize, yüreğin ve ruhun temiz ve saf olarak geliyorsun."

Su gövdesinin üzerinden akıp yere damlarken Nynaeve titredi.

Sheriam ferahlama dolu bir gülümsemeyle koluna girdi, ama Çömezler Sorumlusu'nun sesinde, geride bıraktığı endişelere dair bir belirti yoktu. “Şimdiye kadar başarılıydın. Geriye gelmek başarıdır. Amacının ne olduğunu hatırla ve başarılı olmaya devam et.” Kızıl saçlı kadın onu *ter'angreal*'in çevresinden dolaştırarak başka bir kemere götürdü.

“O kadar gerçekti ki,” dedi Nynaeve fısıltıyla. Her şeyi, Tek Güç'ü kolunu kaldırırcasına kolay yönlendirebildiğini hatırlıyordu. Aginor'u ve Terkedilmiş'in ona yapmak istediği şeyleri hatırlıyordu. Tekrar titredi. “Gerçek miydi?”

“Kimse bilmiyor,” diye yanıt verdi Sheriam. “Bellekte gerçek geliyor ve bazıları içeride alınan yaraların izlerini taşıyarak dışarı çıkmıştır. Diğerleri, içeride kemiğine kadar kesilmiş ve hiçbir iz taşımadan çıkmıştır. Hepsi, içeri giren her kadın için her seferinde farklıdır. Eskiler pek çok dünya olduğunu söylerdi. Belki de bu *ter'angreal* seni onlara götürüyordur. Yine de, öyle olsa bile, bunu insanı yalnızca bir yerden alıp başka bir yere götürmek üzere tasarlanmış bir araca göre hayli katı kurallarla yapıyor. Ben gerçek olmadığına inanıyorum. Ama unutma, orada olan gerçek olsa da olmasa da, *tehlike,* kalbine saplanan bir bıçak kadar gerçek.”

“Güç'ü yönlendirdim. Kolaydı.”

Sheriam adımını şaşırdı. “Bunun mümkün olmaması gerekir. Yönlendirebildiğini hatırlamanın bile mümkün olmaması gerekir.” Nynaeve'i süzdü. “Yine de zarar görmemişsin. Hâlâ, sendeki yeteneği, her zamanki kadar güçlü olduğunu hissedebiliyorum.”

“Tehlikeliymiş gibi konuşuyorsun,” dedi Nynaeve yavaşça ve Sheriam yanıt vermeden önce tereddüt etti.

“Bunu hatırlayamaman gerektiği için uyarı yapmanın gerekli olduğu düşünülmez, ama... Bu *ter'angreal* Trolloc Savaşları sırasında bulunmuştu. Arşivlerde, incelemeler sırasında tutulmuş kayıtlar var. Kimse ne yapacağını kestiremediğinden, içine giren ilk kardeş, olabildiğince güçlü bir şekilde korunmuştu. Hatıralarını sakladı ve tehlikeyle karşılaştığında Tek Güç'ü yönlendirdi. Ve dışarı çıktığında tüm yetenekleri kavrularak hiçliğe karışmıştı; yönlendiremez, hatta Gerçek Kaynak'ın varlığını sezemez olmuştu. İçeri giren ikinci de korunmuştu ve o da aynı şekilde yok edildi. Üçüncüsü korunmadan girdi, içeri girdikten sonra hiçbir şey hatırlamadı ve dışarı zarar görmeden çıktı. Seni tamamıyla korumasız göndermemizin nedenlerinden biri de bu. Nynaeve, *ter'angreal*'in içinde bir kez daha

yönlendirmemelisin. Herhangi bir şeyi hatırlamanın zor olduğunu biliyorum, ama dene.”

Nynaeve yutkundu. Her şeyi hatırlayabiliyordu; hatırlayamadığını hatırlayabiliyordu. “Yönlendirmem,” dedi. *Yönlendirmemeyi hatırlayabilirsem.* İçinden, isterik kahkahalar atmak geliyordu.

Sonraki kemere ulaşmışlardı. Aydınlık hâlâ kemerlerin hepsini dolduruyordu. Sheriam Nynaeve’e son bir uyaran bakış attıktan sonra onu yalnız bıraktı.

“İkinci sefer olan içindir. Geriye dönüş yolu sadece bir kez gelecektir. Metin ol.”

Nynaeve, parlayan gümüş kemere baktı. *Bu defa orada ne var?* Diğerleri bekliyor, onu izliyordu. Işığın içine adımını kararlılıkla attı.

Nynaeve, üzerindeki sade, kahverengi giysiye hayretle baktı, sonra irkildi. Neden kendi giysisine bakıyordu ki? *Geriye dönüş yolu sadece bir kez gelecek.*

Etrafına bakarak gülümsedi. Emond Meydanı’nda Çayır’ın kıyısında, dört bir yanını saran saman damlı evlerin arasında duruyordu ve Badeçay Hanı hemen önündeydi. Hanın kendisi de Çayır’ın çimenleri içinden yukarı fırlayan bir taş çıkıntısında yükseliyordu ve Badeçay Suyu, hanın yanındaki söğütlerin altından doğuya doğru hızla akıyordu. Sokaklar boştu, ama insanların çoğu sabahın bu saatinde iş güç peşinde olacaktı.

Hana bakınca gülümsemesi silindi. Han ihmal edilmişten kötü görünüyordu, çatıdaki kiremitlerin arasındaki bir boşluktan, bir çatı kirişinin çürümüş ucu görünüyordu. *Bran’e ne olmuş? Belediye Başkanı olmaya dalıp da hanına bakmayı unutuyor mu?*

Hanın kapısı savrularak açıldı ve Cenn Buie dışarı çıkarak onu görünce yerinde kalakaldı. Yaşlı çatı ustası, meşe kökü kadar yamru yumruydu ve Nynaeve’e attığı bakış da aynı ölçüde arkadaşçaydı. “Demek geri geldin, ha? Eh, yine gitsen daha iyi olur.”

Adam ayaklarının dibine tükürdükten sonra yanından geçip giderken Nynaeve kaşlarını çattı; Cenn hiçbir zaman cana yakın bir adam olmamıştı, ama açıktan açığa küstahlık ettiği nadirdi. En azından ona karşı asla küstahlık etmezdi. Yüzüne karşı asla. Adamı gözüyle takip edince, köyün tamamında ihmal edilme belirtileri, onarılması gereken saman damlar, bahçeleri dolduran yabanotları gördü. Al’Caar Hanım’ın evinin kapısı kırık bir menteşenin üzerinde yamuk duruyordu.

Nynaeve başını iki yana sallayarak kapıyı itip hana girdi. *Bu konuda Bran'e iki çift lafım olacak.*

Salon, kalın, aklaşan saç örgüsünü omzunun üzerine atmış, tek bir kadın dışında boştu. Kadın, masalardan birini siliyordu, ama masanın üstüne gözünü dikişine bakan Nynaeve onun ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyordu. Odanın tozlu bir hali vardı.

"Marin?"

Marin al'Vere bir eliyle boğazını kavrayarak zıpladı ve bakakaldı. Nynaeve'in hatırladığı halinin üzerine yıllar almış gibi görünüyordu. Yıpranmıştı. "Nynaeve? Nynaeve! Ah, sensin. Egwene? Egwene'i geri getirdin mi? Getirdiğini söyle."

"Ben..." Nynaeve bir elini başına götürdü. *Egwene nerede?* Sanki hatırlayabilmesi *gerekiyordu.* "Hayır, hayır, onu geri getirmedim." *Geriye dönüş yolu sadece bir kez gelecek.*

Al'vere Hanım, düz arkalıklı sandalyelerden birine çöktü. "O kadar umutlanmıştım ki... Bran öldüğünden beri..."

"Bran öldü mü?" Nynaeve bunu hayal bile edemiyordu; o iri yarı, güleç yüzlü adam, hep sonsuza dek yaşayacak gibi gelirdi oysa. "Burada olmam gerekirdi."

Diğer kadın ayağa fırladı ve bir pencereden Çayır'a ve köye bakmaya koştu. "Malena burada olduğunu öğrenirse, sorun çıkar. Cenn'in onu bulmaya koştuğunu biliyorum sadece. Artık Belediye Başkanı o."

"Cenn mi? O ot kafalı adamlar bile Cenn'i nasıl seçti?"

"Malena yüzünden. Kadın Kurulu'ndaki kadınların hepsinin kocalarını onun lehine etkilemesini sağladı." Marin aynı anda her yöne bakmaya çalışarak, yüzünü neredeyse cama yapıştırdı. "Aptal adamlar önceden kutuya koydukları isimden bahsetmiyorlar; bence Cenn'e oy veren adamların hepsi karısı tarafından buna zorlanan tek kişinin kendisi olduğunu sanıyordu. Tek bir oyun, bir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyordu. Eh, öyle olmadığını öğrendiler. Hepimiz öğrendik."

"Kadın Kurulu'na her istediğini yaptıran bu Malena kim? Onu daha önce hiç duymamıştım."

"Gözcü Tepesi'nden gelme. O Hik..." Marin ellerini ovuşturarak başını pencereden öteye çevirdi. "Malena Aylar Hikmet, Nynaeve. Sen geri dönmeyince... Işık adına, burada olduğunu öğrenmemesini umuyorum."

Nynaeve hayretle başını iki yana salladı. "Marin, sen ondan korkuyorsun. Titriyorsun. Nasıl bir kadın bu böyle? Neden Kadın Kurulu

böyle birini seçti ki?”

Al’vere Hanım acı bir kahkaha attı. “Aklımızı kaçırmış olmalıyız. Malena, Mavra’nın Deven Yolu’na dönmek zorunda olduğu günden bir gün önce, Mavra Mallen’ı ziyarete geldi ve o gece çocuklardan bazıları hastalandı; Malena da onlara bakmak için kaldı, sonra koyunlar ölmeye başladı ve Malena bununla da ilgilendi. Onu seçmek bize son derece doğal geldi, ama... O zorbanın biri, Nynaeve. İnsanın gözünü korkutarak istediğini yaptırıyor. Öyle bir üzerine geliyor ki, başka şey söyleyemeyecek kadar bitkin düşüyorsun. Daha da kötüsü. Alsbet Luhhan’ı yere yıktı.”

Nynaeve’in kafasında, Alsbet Luhhan ile kocası demirci Haral’ın görüntüsü belirdi. Kadın da neredeyse kocası kadar uzun boyluydu ve güzel olmasına rağmen iri yarıydı. “Alsbet de neredeyse Haral kadar güçlü. Buna inanmak...”

“Malena iri yarı bir kadın değil, ama o- zalim, Nynaeve. Alsbet’i Çayır’ın dört bir yanında bir sopayla patakladı ve olup biteni gören hiçbirimiz, onu durduracak cesareti bulamadık. Bunu öğrendiklerinde Bran ile Haral, Kadın Kurulu’nun işine karışmak pahasına bile olsa, onun gitmesi gerektiğini söylediler. Bence Kadın Kurulu’ndaki bazı kadınlar onları dinleyebilirdi, ama aynı gece hem Bran, hem de Haral hastalandı ve bir gün arayla öldüler.” Marin dudağını ısırdı ve odaya, orada birinin saklandığından şüphesi varmış gibi göz gezdirdi. “Malena onların ilaçlarını hazırladı. Onun aleyhinde konuşmuş bile olsalar, bunun görevi olduğunu söyledi. Ben... yanında götürdüğü şeyin içinde boz rezene gördüm.”

Nynaeve’in soluğu kesildi. “Ama... Emin misin, Marin? Emin misin?” Diğer kadın başını sallayarak onayladı. Yüzünü buruşturmuş, dokunsan ağlayacak haldeydi. “Marin, bu kadının Bran’i zehirlemiş olacağından bile şüphe duyarken nasıl Kadın Kurulu’na gitmedin?”

“Bran ile Haral’ın Hikmet’in aleyhinde konuştukları için. Işık’ta yürümediğini söyledi,” diye mırıldandı Marin. “Bu yüzden öldüklerini, Işık’ın onları terk ettiğini söyledi. Sürekli günahtan bahsediyor. Paet al’Caar’ın Bran ile Haral öldükten sonra kendisi aleyhinde konuşarak günah işlediğini söyledi. Paet’in tek söylediği, onun senin gibi Şifa vermediğiydi, ama Malena onun kapısına, elinde kömürle, herkesin görebileceği şekilde Ejder Dişi’ni çizdi. Haftanın sonuna kalmadan oğullarının ikisi de ölmüştü –anneleri onları uyandırmaya gittiğinde ölmüştüler. Zavallı Nela. Onu etrafta dolanır, aynı anda hem güler hem ağlar, Paet’in Karanlık Varlık olduğunu ve çocuklarını öldürdüğünü haykırır halde bulduk. Paet ertesi gün

kendini astı.” Ürperdi ve sesi o kadar usulca çıkmaya başladı ki, Nynaeve onu güçbela duyabiliyordu. “Hâlâ çatımın altında yaşayan dört kızım var. Yaşayan, Nynaeve. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Hâlâ yaşıyorlar ve onları canlı tutmak istiyorum.”

Nynaeve, iliklerine kadar buz kestiğini hissetti. “Marin, buna izin veremezsin.” *Geriye dönüş yolu sadece bir kez gelecek. Metin ol.* Onu itti. “Kadın Kurulu birlik olursa, ondan kurtulabilirsiniz.”

“Malena’ya karşı birlik olmak mı?” Marin’in kahkahası daha çok hıçkırığa benziyordu. “Hepimiz ondan korkuyoruz. Ama çocuklarla arası iyi. Bugünlerde çocuklar her zaman hasta gibi görünüyor, ama Malena elinden geleni yapıyor. Sen Hikmet’ken, neredeyse hiç kimse hastalıktan ölmezdi.”

“Marin, dinle beni. Çocukların neden her zaman hasta olduğunu anlamıyor musun? Sizi korkutamadığında, size çocuklar için ona ihtiyacınız olduğunu düşündürüyor. Bunu yapan o, Marin. Bran’e yaptığı gibi.”

“Bunu yapamaz,” diye soluğunu bıraktı Marin. “Yapmaz. Çocuklara yapmaz.”

“Yapıyor, Marin.” *Geriye dönüş yolu*- Nynaeve düşünceyi amansızca uzaklaştırdı. “Kurul’da korkmayan kimse var mı? Bana kulak verecek kimse var mı?”

Diğer kadın, “Korkmayan kimse yok. Ama Corin Ayellin dinleyebilir. O dinlerse, yanında iki ya da üç kişiyi daha getirebilir. Nynaeve, Kurul’dakilerlerden yeteri kadarı dinlerse, yine Hikmetimiz olur musun? Hepimiz bilsek bile, Malena’nın karşısında sinmeyecek tek kişi sen olabilirsin bence. Onun nasıl olduğunu bilmiyorsun.”

“Olurum.” *Geriye dönüş yolu- Yo! Bunlar benim halkım!* “Pelerinini al da Corin’e gidelim.”

Marin handan ayrılmak konusunda gönülsüzdü ve Nynaeve onu dışarı çıkardıktan sonra bir kapı eşiğinden diğerine, eğilip etrafı gözleyerek sıvıştı.

Corin Ayellin’in evine giden yolu yarılamadan, Nynaeve, Çayır’ın diğer yanında yana doğru geniş adımlarla ilerlerken bir taraftan da kalın bir söğüt dalıyla otların üst taraflarını biçen uzun boylu, sıska bir kadın gördü. Zayıflığına rağmen kayış gibi, güçlü bir görüntüsü ve sıkı, azimli, çizgi gibi bir ağzı vardı. Cenn Buie de onun peşinden seğirtiyordu.

“Malena.” Marin, Nynaeve’i iki evin arasındaki boşluğa çekti ve kadının Çayır’ın diğer yanından onu duyabilmesinden korkuyormuş gibi fısıldadı. “Cenn’in ona gideceğini biliyordum.”

Bir şey Nynaeve'in omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Arkasında bir evden diğerine uzanan, beyaz bir ışıkla yanan bir gümüş kemer vardı. Bir ışıkla yanan bir gümüş kemer vardı. *Geriye dönüş yolu sadece bir kez gelecek. Metin ol.*

Marin hafif bir çığlık attı. "Bizi gördü. Işık yardım etsin bize, bu yana geliyor!"

Uzun boylu kadın Çayır'dan dönmüş, Cenn'i orada, kararsızca dikilir halde bırakmıştı. Malena'nın yüzünde kararsızlıktan eser yoktu. Ağır ağır, kaçmalarına hiç ihtimal yokmuş gibi, yüzünde her adımıyla büyüyen, zalim bir gülümsemeyle yürüyordu.

Marin Nynaeve'in elbisesinin kolunu çekiştirdi. "Kaçmamız gerek. Saklanmamız lazım. Nynaeve, haydi gel. Cenn, ona senin kim olduğunu söylemiş olacak. İnsanların seninle konuşmasından bile nefret ediyor."

Gümüş kemer Nynaeve'in gözlerini aldı. *Geriye dönüş yolu...* Başını iki yana sallayarak hatırlamaya çalıştı. *Bu gerçek değil.* Marin'e baktı, kadının yüzü saf bir dehşetle çarpılmıştı. *Hayatta kalmak için metin olman gerek.*

"Lütfen, Nynaeve. Beni seninle gördü. O –beni– gördü! Lütfen, Nynaeve!"

Malena acımasızca yaklaştı. *Benim halkım.* Kemer parlıyordu. *Geriye dönüş yolu. Gerçek değil.*

Nynaeve hıçkırarak kolunu Marin'in ellerinden çekip aldı ve gümüşi aydınlığa doğru atıldı.

Marin'in çığlığı ensesindeydi. "Işığın aşkı adına, Nynaeve, yardım et bana! YARDIM ET BANA!"

Çevresini aydınlık sardı.

Nynaeve kemerin altından sendeleyerek ve etrafına bakınarak, odanın ve Aes Sedailerin pek de farkında olmadan çıktı. Marin'in son çığlığı hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Başının üzerinden aniden soğuk su boca edildiğinde irkilmedi.

"Sahte gururdan yıkanarak arındın. Sahte hırslardan yıkanarak arındın. Bize yıkanarak arınmış, yüreğinde ve ruhunda temiz olarak geliyorsun." Kızıl Aes Sedai geri çekilirken, Sheriam gelip Nynaeve'in koluna girdi.

Nynaeve önce irkildi, sonra gelenin kim olduğunu fark etti. İki eliyle birden Sheriam'ın yakasına yapıştı. "Bana gerçek olmadığını söyle. Söyle bana!"

“Kötü müydü?” Sheriam bu tepkiye alışıkmış gibi ellerini serbest tutuyordu. “Her zaman kötüdür, en kötüsü de üçüncüsüdür.”

“Arkadaşımı... *halkımı*... geri dönmek uğruna Kıyamet Çukuru’nda bıraktım.” *Lütfen, Işık, gerçek olmasın. Gerçekten yapmamış olayım... Moiraine’e bunu ödetmek* zorundayım. *Buna* mecburum!

“Her zaman dönmemek için bir neden, dönmeni önleyecek veya dikkatini dağıtacak bir şey vardır. Bu *ter’angreal,* sana kendi aklının içindeki tuzakları dokur; sıkı, sağlam, çelikten daha sert ve zehirden daha ölümcül. Bunu sınav olarak kullanmamız da bu yüzden. Aes Sedai olmayı dünyada her şeyden çok, bunu başarmak için dünyadaki her şeyle yüzleşmeye, kendini her şeyden kurtarmaya yetecek kadar çok istemen gerekiyor. Beyaz Kule daha azını kabul edemez. Bunu senden talep ediyoruz.”

“Çok fazla şey talep ediyorsunuz.” Nynaeve Kızıl Aes Sedai’nin onu yaklaştırdığı üçüncü kemere baktı. *Üçüncü en kötüsüdür.* “Korkuyorum,” diye fısıldadı. *Az önce yaptığımdan daha zor ne olabilir?*

“İyi,” dedi Sheriam. “Sen Aes Sedai olmak, Tek Güç’ü yönlendirmek istiyorsun. Kimse buna korku ve huşu duymadan yaklaşmamalıdır. Korku senin ihtiyatı elden bırakmamanı sağlar; ihtiyat ise sağ kalmanı.” Nynaeve’in yüzünü kemere doğru çevirdi, ama hemen geri çekilmedi. “Kimse seni üçüncü kez girmeye zorlamayacak, çocuğum.”

Nynaeve dudaklarını yaladı. “Reddedersem beni Beyaz Kule’den atacak ve geri dönmeme asla izin vermeyeceksiniz.” Sheriam başıyla evetledi. “Bu da en kötüsü.” Sheriam tekrar başını evet anlamında salladı. Nynaeve soluk aldı. “Hazırım.”

“Üçüncü kez,” diye tekdüze bir sesle okudu Sheriam, “olacak olan içindir. Geriye dönüş yolu sadece bir kez gelecek. Metin ol.”

Nynaeve koşarak kendini kemere attı.

Kahkahalar atarak, tepe yamacındaki çayırı dizlerine kadar gelen rengârenk bir örtüyle kaplayan yabançiçeklerinden yükselen, kelebek girdaplarının içinden koşuyordu. Gri kısrağı çayırın kenarında huzursuzca dans ediyor, atın dizginleri boşta sallanıyordu ve Nynaeve, hayvanı daha fazla korkutmamak için koşmayı bıraktı. Kelebeklerden bazıları, nakışlı çiçekler ve incilerle süslü giysisinin üzerine konuyor veya omzunda serbestçe dökülen saçındaki safirler ve aytaşlarının etrafında uçuşuyordu.

Tepenin altında, Bin Göller'in gerdanlığı Malkier kentinin içine yayılıyor, sisli yükseklerinde Altın Turna sancakları salınan, bulutlara değen Yedi Kule'yi yansıtıyordu. Kentin bin bahçesi vardı, ama o tepenin yamacındaki bu yaban bahçesini hepsine tercih ediyordu. *Geriye dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Metin ol.*

Nal sesleri duyunca döndü.

Malkier Kralı Al'Lan Mandragoran savaş atının sırtından aşağı atladı ve kelebeklerin arasından gülerek ona doğru yürüdü. Yüzünde sert bir adamın ifadesi vardı, ama ona bakarken takındığı gülümsemeler, yüzünün taşlı düzlüklerini yumuşatıyordu.

Onu kollarına alıp öptüğünde şaşıran Nynaeve, hayretle bakakaldı. Bir an öpücüğüne karşılık vermeden, kaybolmuş bir halde, ona tutundu. Ayakları otuz santim havada sallanıyordu, ama umurunda değildi.

Nynaeve birden onu iterek yüzünü geri çekti. "Hayır." Daha da kuvvetle itti. "Bırak beni. Beni yere indir." Şaşıran Lan, onu ayakları yere değecek kadar indirdi; Nynaeve geri çekilerek ondan uzaklaştı. "Bu olmaz," dedi. "Bununla yüzleşemem. Her şey olur, ama bu olmaz." *Lütfen yine Aginor'la yüzleşeyim.* Anılar dönerek birbirine karıştı. *Aginor mu?* Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu. Belleği sendeledi ve eğildi, yatağından taşmış bir nehirdeki kayan kırık buz parçaları gibi. Parçalara uzandı, tutunabileceği bir şey aradı.

"İyi misin, aşkım?" diye sordu Lan kaygıyla.

"Bana böyle deme! Ben senin aşkın değilim! Ben seninle evlenemem!"

Lan kafasını geriye atıp bir kahkaha savurarak onu şaşırttı. "Zaten evlenmiş olmadığımıza dair iman, çocuklarımızı üzebilir karıcığım. Ya nasıl aşkım olmuyormuşsun? Benim başka aşkım yok, asla da olmayacak."

"Geri dönmem gerek." Çaresizce kemeri aradı, yalnızca çayır ve gökyüzü buldu. *Çelikten daha sert ve zehirden daha ölümcül. Lan. Lan'in çocukları. Işık, yardım et bana!* "Şimdi geri dönmem gerekiyor."

"Geri dönmek mi? Nereye? Emond Meydanı'na mı? İstersen Morgase'e mektup gönderir ve bir muhafız birliği isterim."

"Tek başıma," diye cevap verdi Nynaeve aramayı sürdürerek. *Nerede? Gitmek zorundayım.* "Buna takılıp kalamam. Buna dayanamam. Buna olmaz. *Şimdi* gitmeliyim!"

"Neye takılıp kalamazsın, Nynaeve? Dayanamayacağın ne? İstersen buraya atla tek başına gelebilirsin, ama Malkierlerin Kraliçesi Andor'a yanında uygun bir muhafız birliği olmadan gelirse, Morgase'i

gücendirmesek bile ona fena halde mahcup oluruz. Onu gücendirmek istemezsin, değil mi? İkinizin arkadaş olduğunu sanıyordum."

Nynaeve biri kafasına vurmuş gibi hissetti, sersemletici darbeler birbirini kovalıyordu. "Kraliçe mi?" dedi tereddütle. "Bebeklerimiz mi var?"

"İyi olduğuna emin misin sen? Bence seni Sharina Sedai'ye götürsem iyi olacak."

"Hayır." Ondan tekrar uzaklaştı. "Aes Sedai olmaz." *Bu gerçek değil. Bu kez içine çekilmeyeceğim. Çekilmeyeceğim!*

"Pekâlâ," dedi Lan yavaşça. "Karım olduğuna göre nasıl Kraliçe olmazsın? Bizler güneyliler değil, Malkierleriz. Birbirimize yüzüklerimizi verdiğimiz zaman Yedi Kule'de taç giymiştin." Lan sol elini gayriihtiyari oynattı; işaret parmağında düz bir altın yüzük vardı. Nynaeve de kendi eline, orada olacağını bildiği yüzüğe göz attı; öteki elini yüzüğün üzerine kapadı, ama bunu yüzüğün varlığını üzerini örterek inkâr etmek için mi, yoksa onu tutmak için mi yaptığını bilemedi. Lan, "Şimdi hatırladın mı?" diye devam etti. Bir elini Nynaeve'in yanağını okşayacakmış gibi uzattı, ama Nynaeve altı adım daha geriledi. Lan içini çekti. "Nasıl istersen, aşkım. Üç çocuğumuz var, ancak biri daha bebek sayılır. Maric'in boyu neredeyse omzuna kadar geldi ve atları mı, kitapları mı daha çok sevdiğine karar veremiyor. Elnore, Sharina'ya ne zaman Beyaz Kule'ye gidecek yaşa geleceği konusunda dırdır etmediği zamanlarda, daha şimdiden delikanlıların bakışlarını üzerinde toplama alıştırmalarına başladı."

"Elnore annemin adıydı," dedi Nynaeve usulca.

"Bu adı seçerken de böyle söylemiştin. Nynaeve-"

"Hayır. Bu kez içine çekilmeyeceğim. Buna değil. Çekilmeyeceğim!" Lan'in gerisinde, çayırların yanındaki ağaçların arasında kemeri gördü. Daha önce ağaçlar onu gizlemişti. *Geriye dönüş yolu sadece bir kez gelecek.* Ona doğru döndü. "Gitmeliyim." Lan eline yapıştı ve Nynaeve'in ayaklaru taşlara kök salmış gibiydi; bir türlü kendini kurtarma gücünü bulamıyordu.

"Canını sıkanın ne olduğunu bilmiyorum, eşim, ama her neyse, bana söyle ki, düzelteyim. Kocaların en iyisi olmadığımı biliyorum. Seni bulduğum zaman sert köşelerden ibarettim, ama sen en azından bazılarını yumuşattın."

"Sen kocaların en iyisisin," diye mırıldandı Nynaeve. Dehşet içinde onu kocası olarak hatırladığını, kahkahalarla gözyaşlarını, acı kavgalar, tatlı

bağrışmaları hatırladığını fark etti. Belli belirsiz anılardı, ama giderek daha güçlü, daha sıcak olduklarını hissedebiliyordu. "Yapamam." Kemer orada, ancak birkaç adım ötesinde duruyordu. *Geriye dönüş yolu sadece bir kez gelecek. Metin ol.*

"Ne oluyor, bilmiyorum Nynaeve, ama seni kaybediyormuşum gibi geliyor. Buna katlanamam." Bir elini Nynaeve'in saçına koydu; Nynaeve gözlerini kapatarak yanağını onun parmaklarına bastırdı. "Her zaman benimle kal."

"Kalmak istiyorum," dedi Nynaeve usulca. "Seninle kalmak istiyorum." Gözlerini açtığında kemer gitmişti... *sadece bir kez gelecek.* "Hayır. Hayır!"

Lan onu kendine doğru çevirdi. "Canını sıkan nedir? Yardım etmem için bana söylemen gerek."

"Bu gerçek değil."

"Gerçek değil mi? Seninle tanışmadan önce kılıçtan başka hiçbir şeyin gerçek olmadığına inanırdım. Etrafına bir bak, Nynaeve. Bu gerçek. Gerçek olmasını istediğin şey neyse, seninle ben, onu gerçek kılabiliriz."

Nynaeve hayretle çevresine bakındı. Çayır hâlâ oradaydı. Yedi Kule hâlâ Bin Göller'in üzerinde duruyordu. Kemer gitmiş, ama başka hiçbir şey değişmemişti. *Burada kalabilirim. Lan ile birlikte. Hiçbir şey değişmedi.* Düşüncelerinin yönü değişti. *Hiçbir şey değişmedi. Egwene Beyaz Kale'de tek başına. Rand Güç'ü yönlendirip aklını kaçıracak. Ya Mat ile Perrin'e ne olacak? Yaşamlarının bir zerresini olsun geri alabilecekler mi? Ve de hepimizin yaşamlarını paramparça eden Moiraine, hâlâ serbest dolaşıyor.*

"Geri dönmek zorundayım," diye fısıldadı. Lan'in yüzündeki acıya dayanamadığından, kendini ondan çekerek kurtardı. Zihninde azimle bir tomurcuk şekillendirdi, bir karaçalı dalının üzerinde beyaz bir tomurcuk. Dikenleri keskin ve zalim yaptı, tenini delebilmelerini dileyerek, kendini çoktan karaçalının dallarına asılmış gibi hissetti. Sheriam Sedai'nin sesi kulak eriminin hemen dışında dans ediyor, ona Güç'ü yönlendirmeye çalışmanın tehlikeli olduğunu söylüyordu. Tomurcuk açtı ve *saidar* onu ışıkla doldurdu.

"Nynaeve, bana derdini söyle."

Lan'in sesi, konsantrasyonunu bozmadan geçip gitti; kendisine onu duyma iznini vermeyi reddetti. Hâlâ geriye dönmenin bir yolu olmalıydı. Gümüş kemerin önceden durduğu yere bakarak, ondan bir iz görmeye çalıştı. Hiçbir şey yoktu.

"Nynaeve..."

Kemeri zihninde canlandırmaya, onu en ufak ayrıntısına kadar, kardan bir alazı andıran bir ışıkla dolu, parıltılı metalden kavisini tahayyül etmeye çalıştı. Önünde, kendisiyle ağaçların arasında sallanıyor, bir görünüp bir kayboluyor gibiydi.

"...seni seviyorum..."

Saidar'ı çekti, Tek Güç'ün akışını, ona patlayacakmış gibi gelene kadar içti. İçini dolduran, etrafında parlayan aydınlık, kendi gözlerini acıtıyordu. Isı onu kavuruyor gibiydi. Titreşen kemer katılaştı, sabidendi, önünde bütün bir halde durdu. Ateş ve acı içini doldurur gibiydi; sanki kemikleri yanıyordu; kafatası kükreyen bir fırın gibiydi.

"...tüm kalbimle."

Kendisine arkaya bakma izni vermeden gümüş kavise doğru koştu. Duyup duyacağı en acı şeyin, Marin al'Vere'in Nynaeve onu terk ederken attığı yardım çığlığı olduğunu sanmıştı, ama Lan'in peşini bırakmayan, acı dolu sesinin yanında, o bal kadar tatlı geliyordu. "Nynaeve, lütfen beni terk etme."

Beyaz ışık onu içine aldı.

Nynaeve çıplak bir halde kemerden sendeleyerek çıktı ve ağzı gevşemiş halde, hıçkırarak, gözyaşları yanaklarından sel gibi akarak dizlerinin üzerine çöktü. Kızıl saçlı Aes Sedai'ye öfkeyle baktı. Yutkunarak, "Sizden nefret ediyorum!" diyebildi vahşice. "Tüm Aes Sedailerden nefret ediyorum!"

Sheriam hafifçe içini çektikten sonra Nynaeve'i ayağa kaldırdı. "Çocuğum, bunu yapan her kadın aşağı yukarı aynı şeyi söyler. Korkularınla yüzleşmek zorunda bırakılmak hafife alınacak bir şey değildir. Bu nedir?" diye sordu sertçe, Nynaeve'in avuç içlerini yukarı döndürerek.

Nynaeve'in elleri daha önce hissetmediği, ani bir acıyla ürperdi. Her iki avcunun tam ortasına, uzun, siyah bir diken batmıştı. Sheriam dikenleri özenle çekti; Nynaeve, Aes Sedai'nin dokunuşundaki serin Şifa'yı hissetti. Dikenler çıkarken arkalarında, elin önünde ve arkasında yalnızca ufak birer yara izi bıraktılar.

Sheriam kaşlarını çattı. "Herhangi bir yara izi kalmaması gerekirdi. Hem ikisi birden, üstelik de bu kadar kesin yerlere nasıl battı? Bir karaçalıya takılmış olsaydın, çizikler ve dikenlerle kaplı olman gerekirdi."

"Öyle olması gerekirdi," diye onayladı Nynaeve acı acı. "Belki de yeterince bedel ödediğimi düşündüm."

“Her zaman bir bedel vardır,” diye kabullendi Aes Sedai. “Şimdi gel. İlk bedeli ödedin. Bedelini ödediğin şeyi al.” Nynaeve’i hafifçe öne doğru itti.

Nynaeve, odada başka Aes Sedailerin de olduğunu fark etti. Çizgili atkısı içindeki Amyrlin, her iki yanında tüm Ajahlardan birer kardeşle birlikte duruyor, hepsi de Nynaeve’i izliyordu. Nynaeve, Sheriam’ın talimatını hatırlayarak öne doğru sendeledi ve Amyrlin’in önünde diz çöktü. Son kadeh Amyrlin’in elindeydi ve kadehin içindekileri yavaşça Nynaeve’in başına boşalttı.

“Emond Meydanı’ndan, Nynaeve al’Maera’dan yıkanarak arındın. Seni dünyaya bağlayan tüm bağlardan yıkanarak arındın. Bize yıkanarak arınmış halde geliyorsun, yürekte ve ruhta. Sen Nynaeve al’Maera, Beyaz Kule’nin Kabuledilmişlerindensin.” Kadehi kardeşlerinden birine veren Amyrlin, Nynaeve’i ayağa kaldırdı. “Artık bize bağlandın.”

Amyrlin’in gözlerinde sanki kara bir alev vardı. Nynaeve’in ürpertisinin, çıplak ve ıslanmış olmakla hiçbir ilgisi yoktu.

24
Yeni Dostlar ve Eski Düşmanlar

Egwene, Beyaz Kule'nin salonlarında Kabuledilmiş'i izliyordu. Kulenin dışı kadar beyaz olan duvarlar, duvar halıları ve tablolarla kaplıydı. Kabuledilmiş'in beyaz giysisi, etek kenarları ve kol yenlerindeki yedi dar renk şeridi dışında kendisininkinden farksızdı. Egwene bu giysiye bakarak kaşlarını çattı. Nynaeve dünden beri Kabuledilmiş giysisi giyiyor ve ne bundan ne de düzeyini gösteren, kendi kuyruğunu ısıran bir yılan şeklindeki altın yüzükten memnun görünmüyordu. Egwene'in Hikmet'i görebildiği birkaç seferde, Nynaeve'in gözleri, gölgeli, tüm kalbiyle görmemiş olmayı dilediği şeyleri görmüş gibi görünüyordu.

"Buraya," dedi Kabuledilmiş sert bir biçimde. Pedra adındaki bu kadın, Nynaeve'den yaşça biraz büyük, kısa boylu sırım gibi biriydi ve sesinde her zaman bir sertlik vardı. "Bu zaman sana ilk günün olduğu için veriliyor, ama gong Yüksek vaktini çaldığında seni bulaşıkhanede bekliyorum. Bir saniye bile gecikme."

Egwene dizini kırarak selam verdikten sonra Kabuledilmiş'in uzaklaşan sırtına doğru dilini çıkardı. Sheriam adını çömez defterine daha önceki gece yazmıştı, ama Egwene Pedra'dan hoşlanmadığını şimdiden biliyordu. Kapıyı iterek açıp içeri girdi.

Oda yalın ve küçüktü, duvarları beyazdı ve iki sert banktan birinin üzerine, kızılımsı sarı saçları omuzlarına dökülen genç bir kadın oturmuştu. Zemin çıplaktı; çömezlere halı kaplı odalar pek verilmezdi. Egwene kızın aşağı yukarı kendisiyle aynı yaşta olduğunu düşündü, ama kızda onu yaşça daha büyük gösteren bir vakar ve soğukkanlılık vardı. Yalın kesimli çömez giysisi onun üzerinde her nasılsa daha fazla görünüyordu. Zarif. Buydu işte.

Kız, “Benim adım Elayne,” dedi. Başını yana eğerek Egwene’i süzdü. “Sen de Egwene’sin. Emond Meydanı’ndan, İki Nehir’den.” Bunu bir önemi varmış gibi söylemişti, ancak hiç durmadan konuşmaya devam etti. “Burada bir süredir bulunan herkese, yolunu bulmasına yardımcı olsun diye yeni bir çömez verilir. Lütfen otur.”

Egwene, Elayne’in karşısındaki diğer banka oturdu. “Artık nihayet çömez olduğuma göre, Aes Sedailerin beni eğiteceğini sanıyordum. Ama şimdiye kadar olan tek şey, Pedra’nın beni ilk ışıktan en az iki saat önce uyandırması ve bana koridorları süpürtmesiydi. Yemekten sonra bulaşıkların yıkanmasına da yardım etmem gerektiğini söylüyor.”

Elayne yüzünü buruşturdu. “Bulaşık yıkamaktan nefret ediyorum. Asla bunu yapmak zorunda- eh, bunun önemi yok. Eğitim göreceksin. Aslına bakılırsa, bugünden itibaren her gün bu saatte eğitim göreceksin. Kahvaltıdan Yüksek’e kadar, sonra da yemekten Üçlü’ye kadar. Fazlasıyla zeki veya fazlasıyla yavaşsan, seni yemekten Tam’a kadar da çalıştırabilirler, ama bu genellikle diğer ev işlerine ayrılır.” Elayne’in mavi gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. “Sende doğuştan vardı, değil mi?” Egwene başıyla onayladı. “Evet, hissettiğimi düşünmüştüm. Bende de doğuştan vardı. Bilmiyor idiysen şevkin kırılmasın. Diğer kadınlardaki yeteneği hissetmeyi öğreneceksin. Ben bir Aes Sedai’nin çevresinde büyüme avantajına sahiptim.”

Egwene bunu sormak istiyordu –*Kim Aes Sedailerle büyür ki?*–, ama Elayne sözlerini sürdürdü.

“Herhangi bir şeyi başarman uzun sürerse de hayal kırıklığına kapılma. Tek Güç’e demek istiyorum. En basit şey bile biraz zaman alır. Sabır, öğrenilmesi gereken bir erdemdir.” Burnu kırıştı. “Sheriam Sedai her zaman böyle der ve bunu hepimize öğretmek için de elinden geleni yapar. O yürü derken koşmaya kalk bakalım, sen daha gözünü kırpamadan seni çalışma odasına alır.”

“Şimdiden bir iki ders aldım,” dedi Egwene alçakgönüllü olmaya çalışarak. Kendisini *saidar*’a açtı –artık işin bu bölümü daha kolaydı– ve sıcaklığın bedenine işlediğini hissetti. Yapmayı bildiği en büyük şeyi denemeye karar verdi. Elini uzattı ve elinin üzerinde saf ışıktan, için için yanan bir küre oluştu. Sallanıyordu –Egwene hâlâ onu sabit tutmayı beceremiyordu– ama oradaydı.

Elayne sakince elini uzattı ve ayasının üzerinde bir ateş topu belirdi. Onunki de titreşiyordu.

Bir an sonra Elayne hafif bir aydınlıkla çepeçevre sarılmıştı. Egwene'in soluğu kesildi ve topu yok oldu.

Elayne aniden kıkırdadı ve onun ışığı da gitti; hem küre, hem de etrafındaki ışık kayboldu. "Çevremde gördün mü?" diye sordu heyecanla. "Ben senin çevrende gördüm. Sheriam Sedai zamanla görürsün, demişti. Bu ilk defaydı. Senin için de öyle miydi?"

Egwene diğer kızın kahkahasına katılarak başını evet anlamında salladı. "Seni sevdim, Elayne. Sanırım seninle arkadaş olacağız."

"Bence de öyle, Egwene. Sen İki Nehir'den, Emond Meydanı'ndan geliyorsun. Rand al'Thor adında bir delikanlı tanıyor musun?"

"Onu tanıyorum." Egwene birden Rand'ın anlattığı, kendisinin inanmadığı, bir duvardan düşmesi ve biriyle tanışması hakkındaki öyküyü hatırlarken buldu. Nefesi kesilerek, "Sen Andor'un Kız-Veliahtı'sın," dedi.

"Evet," dedi Elayne basitçe. "Sheriam Sedai bundan bahsettiğimi bile duysa herhalde ben daha lafımı bitiremeden beni çalışma odasına tıkar."

"Herkes Sheriam'ın çalışma odasına çağrılmaktan bahsediyor. Kabuledilmişler bile. Paylamaları o kadar acımasız mı? Bana iyi yürekli göründü."

Elayne tereddüt etti ve nihayet yavaşça, gözlerini Egwene'den kaçırarak konuştu. "Masasında bir söğüt dalı tutuyor. Kurallara uygar bir biçimde uymayı öğrenemezsen, sana başka bir şekilde öğreteceğini söylüyor. Çömezler için o kadar çok kural var ki, bazılarını çiğnememek çok zor," diye sözlerini bitirdi.

"Ama bu- bu korkunç! Ben çocuk değilim, sen de. Çocuk muamelesi görmeye katlanamam."

"Ama bizler çocuğuz. Aes Sedailer, tam kardeşler, yetişkin kadınlar onlar. Kabuledilmişler, her an omuzlarının üzerinden bakan biri olmadan güvenilecek yaşta, genç kadınlar. Çömezler de korunacak ve bakılacak, gitmeleri gereken yola yönlendirilecek ve yapmamaları gerekeni yaptıklarında cezalandırılacak çocuklar. Sheriam Sedai bunu böyle açıklıyor. Derslerin yüzünden veya yapmaman söylenen bir şeyi yapmadıkça kimse seni cezalandırmaz. Bazen bunu denememek kolay değildir; nefes almayı nasıl istiyorsan yönlendirmeyi de öyle istediğini göreceksin. Ama bulaşık yıkaman gerekirken hayallere daldığın için bir sürü tabak kırarsan, bir Kabuledilmiş'e karşı saygısızlık edersen veya Kule'den izinsiz ayrılırsan ya da bir Aes Sedai'yle, o sana bir şey

söylemeden konuşursan ya da... Yapılacak tek şey, elinden gelenin en iyisidir. Yapılacak başka bir şey yoktur."

"Neredeyse bizim gitmek istememize uğraşıyorlar gibi," diye itiraz etti Egwene.

"Buna uğraşmıyorlar, ama aynı zamanda da uğraşıyorlar. Egwene, Kule'de yalnızca kırk çömez var. Yalnızca kırk ve bunlardan en çok yedi ya da sekizi kabul edilecek. Sheriam Sedai bu yeterli değil, diyor. Ama Kule standartlarını düşürmez... düşüremez. Aes Sedailer yeteneğe, güce ve isteğe sahip olmayan bir kadını kardeş olarak alamaz. Yüzüğü ve şalı Güç'ü yeterince iyi yönlendiremeyen veya başkalarının onu sindirmesine izin veren ya da yol çetinleşince vazgeçen birine veremezler. Eğitim ve sınavlar yönlendirme işini halledebilir, güç ve istek için de... Eh, gitmek istersen sana izin verirler. Sen cehaletten ölmeyecek kadarını öğrendikten sonra."

"Herhalde," dedi Egwene yavaşça, "Sheriam bize bunu kısmen anlatmıştı. Ancak asla, yeterince Aes Sedai olmadığını düşünmemiştim."

"Onun bir teorisi var. İnsanları ayıkladığımızı söylüyor. Ayıklamak nedir, bilir misin? Sürüden beğenmediğin özelliklere sahip hayvanları çıkarmak." Egwene sabırsızca başını salladı; koyunların arasında büyüyen kimse, sürüyü ayıklamaktan habersiz olamaz. "Sheriam Sedai Kızıl Ajah üç bin yıldır yönlendirebilen tüm erkekleri avladığından, yönlendirme yeteneğini hepimizden ayıkladığımızı düşünüyor. Senin yerinde olsam, Kızılların yanında bunun lafını etmezdim. Sheriam Sedai bu konuda birden çok ağız dalaşına girdi; biz ise sadece çömeziz."

"Etmem."

Elayne durdu, sonra, "Rand iyi mi?" dedi.

Egwene ani bir kıskançlık hissetti –Elayne çok güzeldi– ama daha büyük bir korku, bu duygusunu bastırdı. Rand'ın Kız-Veliaht'la yegâne karşılaşması hakkında bildiklerini gözden geçirerek kendini yatıştırdı: Elayne'in Rand'ın yönlendirebildiğini bilmesine olanak yoktu.

"Egwene?"

"Olabileceği kadar iyi." *Umarım ot kafalı budala iyidir.* "Onu son gördüğümde bazı Shienarlı askerlerle birlikte at sürüyordu."

"Shienarlılar! Bana çoban olduğunu söylemişti." Başını iki yana salladı. "Kendimi en tuhaf zamanlarda onu düşünürken yakalıyorum. Elaida onun bir şekilde önemli olduğunu düşünüyor. Bunu açıkça söylemedi, ama onun için bir arama yapılmasını emretti ve Caemlyn'den ayrıldığını öğrenince küplere bindi."

“Elaida mı?”

“Elaida Sedai. Annemin danışmanı. Kızıl Ajah’tandır, ama annem, onu buna rağmen sever gibi görünüyor.”

Egwene’in ağzı kurumuştu. *Kızıl Ajah ve Rand’la ilgileniyor.* “Ben-ben onun şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Shienar’dan ayrıldı ve geri döneceğini sanmam.”

Elayne ona dik bir bakış attı. “Bilsem de Elaida’ya onun nerede olduğunu söylemem, Egwene. Bildiğim kadarıyla yanlış olan hiçbir şey yapmadı ve Elaida’nın onu bir şekilde kullanmak istediğinden korkuyorum. Her neyse, izimizi süren Beyazpelerinlerle birlikte buraya vardığımız günden beri Elaida’yı görmedim. Hâlâ Ejderdağı tarafında kamp kurmuş durumdalar.” Aniden ayağa fırladı. “Daha mutlu şeylerden bahsedelim. Burada Rand’ı tanıyan iki kişi daha var ve onlardan biriyle tanışmanı istiyorum.” Egwene’in elini tuttu ve onu odadan çekerek çıkardı.

“İki kız mı? Anlaşılan Rand bir sürü kızla tanışıyor.”

“Hımmm?” Elayne, Egwene’i koridorda çekiştirmeye devam ederek onu süzdü. “Evet. Eh. Birisi Else Grinwell adında tembel bir velet. Burada uzun zaman kalacağını sanmam. İşlerinden kaytarıyor ve sürekli Muhafızların kılıç idmanlarını izlemeye kaçıyor. Rand’ın bir arkadaşıyla birlikte babasının çiftliğine geldiğini söylüyor. Mat. Anlaşılan kızın kafasına yandaki köyün ötesindeki dünyayla ilgili düşünceler sokmuşlar, o da Aes Sedai olmak için evden kaçmış.”

“Erkekler,” diye mırıldandı Egwene. “Ben hoş bir çocukla bir iki dans etsem, Rand etrafta dişi çürük köpek gibi dolaşmaya başlar, ama kendisi-” Adam önlerinde koridora adım atınca sustu. Yanındaki Elayne de durdu ve Egwene’in elini tutan eli sıkılaştı.

Aniden ortaya çıkışı sayılmazsa, adamda telaş uyandıracak hiçbir şey yoktu. Uzun boylu ve yakışıklıydı, orta yaşa yaklaşmıştı; uzun, koyu renkli, kıvırcık saçları vardı, ama omuzları sarkıktı ve gözlerinde bir hüzün vardı. Egwene ve Elayne’e doğru herhangi bir hamle yapmadı, sadece omzunda Kabuledilmişlerden biri belirene kadar durup onlara baktı.

Kadın ona pek de anlayışsız olmayan bir sesle, “Burada olmaman gerek,” dedi.

“Yürümek istedim.” Sesi derin ve gözleri kadar hüzünlüydü.

“Olman gereken yerde, bahçede yürüyebilirsin. Gün ışığı sana iyi gelecektir.”

Adam acı bir kahkaha attı. “Sizlerden iki ya da üç kişi her hareketimi izlerken mi? Sadece bir bıçak bulurum diye korkuyorsunuz.” Kabuledilmiş’in gözlerindeki bakışı görünce tekrar güldü. “Kendim için, kadın. Kendim için. Beni bahçenize ve gözleyen bakışlarınıza götür.”

Kabuledilmiş adamın koluna hafifçe dokundu ve onu uzaklaştırdı.

Adam gidince, Elayne, “Logain,” dedi.

“Sahte Ejder!”

“O ehlileştirildi, Egwene. Artık herhangi bir adamdan daha tehlikeli değil. Ama onu daha önce, Güç’ü kullanıp hepimizi yok etmesini önlemek için altı Aes Sedai gerekirken görmüştüm.” Ürperdi.

Egwene de ürperdi. Kızıl Ajah’ın Rand’a yapacağı buydu.

“Her zaman ehlileştirilmeleri mi gerekiyor?” diye sordu. Elayne ağzı bir karış açık ona bakakalınca çabucak ekledi: “Aes Sedailerin onların icabına bakmak için başka bir yöntem bulacağını sanıyordum. Hem Anaiya, hem de Moiraine, Efsaneler Çağı’nda yapılan en büyük işlerin erkekler ile kadınların Tek Güç’le birlikte çalışmalarını gerektirdiğini anlatmıştı. Ben sadece, onların bir yolunu bulmaya çalışacağını düşünmüştüm.”

“Eh, bunu yüksek sesle düşündüğünü bir Kızıl kardeş duymasın. Egwene, bunu denediler. Beyaz Kule inşa edildikten sonra üç yüzyıl boyunca denediler. Bulunacak hiçbir şey olmadığı için vazgeçtiler. Haydi gel. Seni Min’le tanıştırmak istiyorum. Işık’a şükür, Logain’in gittiği bahçede değil.”

Bu isim Egwene’e tanıdık gelmişti ve kızı görünce bunun nedenini anladı. Bahçede, üzerinde alçak bir taç köprü olan, dar bir çay vardı ve Min köprünün duvarı üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Üzerinde dar bir erkek pantolonu ile bol bir gömlek vardı ve kısa kesilmiş siyah saçları yüzünden, alışılmadık derecede güzel de olsa bir erkek çocuğu ile karıştırılabilirdi. Yanında, duvar üstlüğünde gri bir palto duruyordu.

“Seni tanıyorum,” dedi Egwene. “Baerlon’daki handa çalışıyordun.” Hafif bir meltem, köprünün altındaki suları dalgalandırdı ve bahçenin ağaçlarındaki grikanatlılar şakıdılar.

Min gülümsedi. “Sen de Karanlıkdostları getirip hanın yanmasına neden olanlardansın. Hayır, üzülme. Beni almaya gelen haberci o kadar çok para getirdi ki, Fitch Usta onu eskisinin iki katı büyüklükte yeniden yaptırıyor. Günaydın, Elayne. Köle gibi ders çalışmıyor musun? Ya da bulaşık yıkamıyor musun?” Bu, arkadaşlar arasındaki gibi, şakacı bir tonda

söylenmişti ve Elayne’in gülümseyerek karşılık vermesi de bunu kanıtlıyordu.

“Bakıyorum da Sheriam seni henüz bir elbisenin içine sokamamış.”

Min’in kahkahası hınzırcaydı. “Ben çömez değilim.” Sesini cırtlaklaştırdı. “Evet, Aes Sedai. Hayır, Aes Sedai. Bir yeri daha süpürebilir miyim, Aes Sedai? Ben,” dedi kendi, alçak sesine dönerek, “istediğim gibi giyinirim.” Egwene’e döndü. “Rand iyi mi?”

Egwene’in ağzı sıkılaştı. *Rand’ın Trolloc gibi koç boynuzu takması gerekir,* diye düşündü öfkeyle. “Hanınız tutuştuğunda üzülmüştüm ve Fitch Usta’nın onu yeniden yaptırabilmesine sevindim. Neden Tar Valon’a geldin? Besbelli Aes Sedai olmaya niyetin yok.” Min’in tek kaşı, Egwene’in keyif olduğundan şüphe etmediği bir tavırla havaya kalktı.

Elayne, “Rand’dan hoşlanıyor,” diye açıkladı.

“Biliyorum.” Min, Egwene’e bir bakış attı ve bir an Egwene onun gözlerinde hüzün –veya keder?– gördüğünü sandı. “Buradayım,” dedi Min dikkatle, “çünkü beni almak için birisi gönderildi ve bana at üstünde veya at sırtına bağlı halde gelmek arasında seçim yapmam söylendi.”

“Her zaman abartırsın,” dedi Elayne. “Sheriam Sedai mektubu gördü ve bir rica olduğunu söylüyor. Min’in görüsü var, Egwene. Burada bulunmasının nedeni de bu; Aes Sedailerin bunu nasıl yaptığını inceleyebilmesi için. Güç değil.”

“Ricaymış,” diye homurdandı Min. “Bir Aes Sedai senden gelmeni rica ettiğinde, bir kraliçeden, yanına yüz asker katılmış bir buyruğa benzer.”

“Herkes bir şeyler görür,” dedi Egwene.

Elayne başını iki yana salladı. “Min gibi değil. İnsanların etrafındakileri –auraları– görür. Ve de görüntüleri.”

“Her zaman değil,” diye araya girdi Min. “Herkesin etrafında da değil.”

“Bunlardan senin hakkında bir şeyler de okuyabilir, ancak her zaman doğruyu söylediğinden emin değilim. Kocamı iki kadınla daha paylaşmak zorunda kalacağımı söyledi ve buna asla katlanmam. Gülmekle yetiniyor ve kendince de işleri idare etmenin yolunun bu olmadığını söylüyor. Ama daha benim kim olduğumu bilmezken, kraliçe olacağımı söyledi; bir taç gördüğünü, bunun da Andor’un Gül Tacı olduğunu söyledi.”

Egwene elinde olmadan, “Bana baktığında ne görüyorsun?” diye sordu.

Min ona bir bakış attı. “Beyaz bir alev ve... Ah, her türlü şey. Ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Sık sık böyle diyor,” dedi Elayne alayla. “Bana baktığı zaman gördüğünü söylediği şeylerden biri kesik bir eldi. Benim elim değilmiş, öyle diyor. Bunun da ne anlama geldiğini bilmediğini iddia ediyor.”

“Bilmiyorum da ondan,” dedi Min. “Yarısının bile ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Patikada çizmelerin çıkardığı çatırtı, başlarını çevirip, gömlekleriyle ceketlerini kollarına atıp terli göğüslerini açıkta bırakmış, kınında duran kılıçlarını ellerinde taşıyan iki genç adama bakmalarına neden oldu. Egwene kendisini, bugüne dek gördüğü en yakışıklı adama bakarken buldu. Uzun boylu ve ince yapılı, ancak sertti ve kedi gibi bir zarafetle hareket ediyordu. Birden adamın elinin üzerine eğildiğini fark etti –adamın elini tuttuğunu fark etmemişti bile– ve aklında, duyduğu ismi aradı.

“Galad,” diye mırıldandı. Adamın kara gözleri Egwene’in gözlerine dikilmişti. Kendisinden yaşça büyüktü. Rand’dan da. Rand’ı düşününce Egwene irkildi ve kendine geldi.

“Benim adım da Gawyn” –diğer genç adam sırıtıyordu– “bence ilk seferinde duymadın da.” Min de sırıtıyordu ve yalnızca Elayne’in kaşları çatılmıştı.

Egwene birden hâlâ Galad’ın tuttuğu elini hatırlayarak geri çekti.

“Görevlerin izin verirse,” dedi Galad, “seni tekrar görmek isterim, Egwene. Yürüyüşe çıkabilir veya Kule’den ayrılmak için izin alabilirsen, şehrin dışında piknik yapabiliriz.”

“Bu- bu hoş olurdu.” Egwene diğerlerinin, hâlâ keyifle sırıtan Min ile Gawyn’in ve hâlâ kaşları çatık olan Elayne’in varlığının farkındaydı ve bundan rahatsız olmuştu. Kendisini yatıştırmaya, Rand’ı düşünmeye çalıştı. *O kadar... güzel ki...* Yüksek sesle konuştuğundan, hafiften endişe ederek ürperdi.

“O zamana kadar.” Galad gözlerini nihayet ondan alarak Elayne’e eğilip selam verdi. “Kardeşim.” Bir bıçak kadar kıvrak hareketlerle köprüden yürüyüp gitti.

“Bu adam,” diye mırıldandı Min arkasından bakarak. “Her zaman doğru olanı yapar. Kimin canını yakarsa yaksın.”

“Kardeş mi?” dedi Egwene. “Sanmıştım ki, o senin... Yani, kaşlarını çatışına bakınca...” Elayne’in kıskandığını sanmıştı ve hâlâ da emin değildi.

“Ben onun kardeşi değilim,” dedi Elayne kararlılıkla. “Öyle olmayı reddediyorum.”

“Bizim babamız onun da babasıydı,” dedi Gawyn soğuk bir tavırla. “Bunu iddia ederek Anneme yalancı demiş oluyorsun ve sana hatırlatırım ki, bunu yapmak için ikimizin toplamında olandan da fazla cesaret gerekir.”

Egwene ilk kez Gawyn’in saçlarının da, ter yüzünden koyulaşmış ve kıvrılmış da olsa, Elayne’le aynı kızılımsı sarı renkte olduğunu fark etti.

“Min haklı,” dedi Elayne. “Galad’ın içinde zerre kadar insanlık yok. Kendisini merhametin, acımanın veya... Bir Trolloc’tan daha fazla insan değil.”

Gawyn tekrar sırıttı. “Bunu bilemem. Egwene arkadaşımıza bakışını görünce.” Egwene’in ve kız kardeşinin bakışını gördü ve onları kınındaki kılıcıyla savuşturmak istermiş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Üstelik tanıdıklarım arasında eli en iyi kılıç tutan o. Muhafızların ona bir şeyi bir kez göstermesi yetiyor, hemen öğreniveriyor. Galad’ın hiç denemeden yaptıklarının yarısını öğretmek için beni neredeyse öldüresiye terletiyorlar.”

“Peki iyi kılıç tutmak yeterli mi?” Elayne küçümseyerek burnunu çekti. “Erkekler! Egwene, tahmin edebileceğin gibi, bu rezil bir biçimde çıplak olan ahmak benim kardeşim. Gawyn, Egwene Rand al’Thor’u tanıyor. Aynı köyden gelmişler.”

“Öyle mi? O gerçekten de İki Nehir’de mi doğdu, Egwene?”

Egwene kendisini zorlayarak soğukkanlılıkla kafa salladı. *Ne biliyor?* “Elbette, orada doğdu. Birlikte büyüdük.”

“Elbette,” dedi Gawyn yavaşça. “Çok tuhaf biriydi. Çobanım, demişti, ama görünüşü ve tavrı benim tanıdığım çobanların hiçbirine benzemiyordu. Tuhaf. Rand al’Thor’la ve her türden insanla tanıştım. Bazıları adını bile bilmiyor, ama tarif başka birine ait olamaz ve o hepsinin hayatlarını değiştirmiş. Caemlyn’e sırf Logain’i buraya getirilirken oradan geçtiğinde görmek için gelen bir ihtiyar çiftçi vardı; ancak ayaklanmalar başladığında çiftçi kalarak Annem için savaştı. Dünyayı görmek üzere yola çıkan, ona, hayatın çiftliğinden ibaret olmadığını hatırlatan genç bir adam yüzünden. Rand al’Thor. İnsan neredeyse onun *ta’veren* olduğunu düşünüyor. Elaida onunla kesinlikle ilgileniyor. Acaba onunla tanışmak, yaşamlarımızın Desen’deki yerini değiştirecek mi?”

Egwene, Elayne ve Min’e baktı. Rand’ın gerçekten de *ta’veren* olduğuna dair hiçbir ipuçları olmayacağına emindi. Daha önce işin bu yanını hiç düşünmemişti; o Rand’dı ve yönlendirme yeteneğiyle lanetlenmişti. Ama *ta’veren*’ler, insanları, onlar hareket etmek istese de

istemese de, hareket ettirirdi. “Sizleri gerçekten sevdim,” dedi el hareketiyle kızların ikisini de işaret ederek. “Arkadaşınız olmak istiyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Elayne.

Egwene gayriihtiyari ona sarıldı, sonra Min de sıçrayarak aşağı indi ve üçü köprünün üzerinde durup birbirlerine sarıldılar.

“Üçümüz birbirimize bağlandık,” dedi Min, “ve hiçbir erkeğin bunu bozmasına izin veremeyiz. Onun bile.”

“İçinizden biri sakıncası yoksa bana ne olup bittiğini anlatabilir mi?” diye sordu Gawyn nazikçe.

“Sen anlamazsın,” dedi kız kardeşi ve kızların üçü de bir kıkırdama nöbetine tutuldular.

Gawyn başını kaşıdı, sonra iki yana salladı. “Eh, Rand al’Thor’la herhangi bir ilgisi vardı, Elaida’nın sizi duymadığına emin olun. Buraya geldiğimizden beri Beyazpelerin Sorgucular gibi üzerime abandı. Bence ona karşı-” İrkildi, bahçeyi geçen, kızıl şallı bir kadın vardı.

“‘Karanlık Varlık’ın adını an,’” diye alıntı yaptı, “‘hemen yanında belirsin.’ İdman alanının dışında gömleğimi giymek hakkında bir vaaza daha ihtiyacım yok. Hepinize iyi sabahlar.”

Elaida, köprüye yaklaşırken uzaklaşan Gawyn’e bir bakış attı. Egwene onun güzelden ziyade gösterişli bir kadın olduğunu düşündü, ama yaşını belli etmeyen görünüm onu şalı kadar kesin bir şekilde imliyordu; bu ifade, yalnızca en yeni kardeş yapılanlarda yoktu. Bakışları Egwene’e gelip bir an durduğunda, Egwene, Aes Sedai’de aniden bir sertlik gördü. Egwene Moiraine’i her zaman güçlü, ipeklerin altındaki çelik gibi düşünmüştü, ama Elaida ipeğe de gerek görmemişti.

“Elaida,” dedi Elayne. “Bu Egwene. O da içinde tohumla doğmuş. Ve de daha şimdiden bazı dersler aldığı için benim kadar ilerlemiş. Elaida?”

Aes Sedai’nin yüzü boş ve okunması imkânsızdı. “Caemlyn’de, çocuğum, Kraliçe annenin danışmanıyım, ancak burası Beyaz Kule, sen de bir çömezsin.” Min gitmeye davrandı, ama Elaida onu sertçe, “Kal, kızım. Seninle konuşmak istiyorum,” diyerek durdurdu.

“Seni doğduğumdan beri tanıyorum, Elaida,” dedi Elayne duyduklarına inanamadan. “Beni büyürken izledin ve ben oynayayım diye bahçeleri kışın çiçek açtırırdın.”

“Çocuğum, orada Kız-Veliaht’tın. Burada çömezsin. Bunu öğrenmen gerekiyor. Bir gün büyük olacaksın, ama öğrenmen gerekiyor!”

“Evet, Aes Sedai.”

Egwene hayretler içinde kalmıştı. Birisi onu başkalarının önünde böyle küçük düşürse, küplere binerdi.

“Şimdi, ikiniz de gidin.” Derin ve güçlü bir gong sesi duyuldu ve Elaida başını yana eğdi. Güneş zirvenin yarı yolundaydı. “Yüksek,” dedi Elaida. “Daha fazla uyarı almak istemiyorsanız, acele etmeniz gerek. Elayne? İşlerini bitirdikten sonra Çömezler Sorumlusu’nu çalışma odasında ziyaret et. Bir çömez konuşması söylenmedikçe bir Aes Sedai’yle konuşmaz. Koşun, ikiniz de. Geç kalacaksınız. Koşun!”

Eteklerini havaya kaldırarak koştular. Egwene Elayne’e baktı. Kızın yanaklarında iki al nokta, yüzünde ise azimli bir ifade vardı.

“Aes Sedai olacağım,” dedi Elayne usulca, ama bu daha çok bir vaat gibiydi.

Arkalarında Egwene Aes Sedai’nin, “Anladığım kadarıyla buraya Moiraine Sedai tarafından getirildin, kızım,” diye başladığını duydu.

Durup dinlemek, Elaida’nın Rand hakkında sorular sorup sormadığını öğrenmek istiyordu, ama Yüksek Beyaz Kule’de çınlıyor ve onu işlerinin başına çağırıyordu. Koşması emredilmiş gibi koştu.

“Aes Sedai olacağım,” diye homurdandı. Elayne ondan yana anlayışlı bir gülümseme çaktı ve daha hızlı koştular.

Nihayet köprüden ayrıldığında, Min’in gömleği üzerine yapışmıştı. Terlemesi güneşten değil, Elaida’nın sorularının hararetindendi. Aes Sedai’nin onu izlemediğine emin olmak için omzunun üzerinden geriye baktı, ama Elaida ortalıkta görünmüyordu.

Elaida, Moiraine’in onu çağırttığını nereden bilmişti? Min bunun yalnızca kendisi, Moiraine ve Sheriam arasındaki bir sır olduğuna emindi. Bir de Rand hakkında sorduğu bütün o sorular. Bir Aes Sedai’nin yüzüne karşı Rand hakkında hiçbir şey duymadığını ve onun hakkında hiçbir şey bilmediğini söylerken yüzünü ve gözlerini sabit tutmak hiç de kolay olmamıştı. *Ondan ne istiyor? Işık adına, Moiraine ondan ne istiyor? O ne? Işık adına, yalnızca bir kere karşılaştığım, üstelik de bir çiftlik çocuğu olan birine âşık olmak istemiyorum.*

“Moiraine, Işık seni kör etsin,” diye mırıldandı. “Beni buraya her ne için getirdiysen, saklandığın yerden çıkıp gidebileceğimi söyle!”

Aldığı tek yanıt, grikanatlıların tatlı şarkısıydı. Yüzünü buruşturarak serinleyecek bir yer aramaya çıktı.

25
Cairhien

Cairhien kenti, Alguenya Nehri'nin kenarındaki tepelerin arasındaydı ve Rand, kenti ilk kez kuzeydeki tepelerden, öğle güneşinin ışığında gördü. Elricain Tavolin ile elli Cairhienli asker ona hâlâ muhafız gibi geliyordu – Gaelin'deki köprüden geçeli beri daha da fazla; güneye yaklaştıkça daha bir kasılıyorlardı– ama bu, Loial ile Hurin'in umurunda değilmiş gibiydi, o da bu yüzden umursamamaya çalıştı. Gördüğü tüm şehirlerden büyük olan şehri inceledi. Nehir, tıknaz gemiler ve geniş mavnalarla doluydu ve uzak kıyısının üzerine yüksek tahıl ambarları serpiştirilmişti, fakat Cairhien, yüksek, gri surlarının ardında titizlikle çizilmiş çizgilerin üzerine inşa edilmiş gibiydi. Surların kendisi de, bir kenarı nehre yaslanmış, kusursuz bir kare oluşturuyordu. Kuleler aynı ölçüde kusursuz bir desen doğrultusunda, surların içinden yükseliyor, surun yirmi katına kadar çıkıyordu, ancak Rand, tepelerden bile bu kulelerin hepsinin doruğunun çentikli olduğunu görebiliyordu.

Şehir surlarının dışında, birbirleriyle tüm açılarda kesişen ve insanlarla dolup taşan bir sokaklar kalabalığı uzanıyordu. Rand Hurin'den, buraya Önkapı dendiğini öğrenmişti; bir zamanlar her şehir kapısı için bir pazar köyü varken, yıllar içinde bu köylerin hepsi tüm yönlere doğru genişleyen, cadde ve sokaklardan oluşan karmakarışık bir köye dönüşmüştü.

Rand ile diğerleri bu toprak sokaklara atlarını sürerken, Tavolin, askerlerden bazılarına kalabalığın arasında bağırarak ve hızla yoldan çekilmeyenleri ezecekmiş gibi atlarını ilerlemeye teşvik ederek yol açma görevini verdi. İnsanlar, bu her zaman olan bir şeymiş gibi sadece bir bakış atarak yoldan çekiliyordu. Rand yine de gülümsediğini fark etti.

Önkapı halkının giysileri genellikle pejmürde olmakla birlikte, renkliydi ve mekânda, kulakları tırmalayan gürültülü bir faaliyet vardı. Seyyar satıcılar bağırarak mallarını pazarlıyor ve dükkân sahipleri, insanları dükkânlarının önündeki masalarda sergiledikleri malları incelemeye davet ediyordu. Berberler, meyve satıcıları, bileyiciler, bir düzine hizmet ve satılacak yüz tane şey sunan erkekler ve kadınlar, kalabalıkların arasında dolanıyordu. Birkaç yerden yayılan müzik uğultuyu bastırıyordu. Rand ilk başta bunların birer han olduğunu sandı, ama hepsinin dışındaki tabelalar flüt veya arp çalan, takla atan veya jönglörlük yapan adamları gösteriyordu ve binaların büyüklüklerine rağmen, hiç pencereleri yoktu. Önkapı'daki binaların çoğu, ne kadar büyük olurlarsa olsunlar, ahşap gibiydiler ve pek çoğu, iyi inşa edilmemiş olmalarına rağmen yeni görünüyordu. Rand, yedi ya da daha fazla katlı olan birkaç binaya aval aval bakakaldı; hafifçe sallanıyor gibiydiler, ama aceleyle içeri giren veya dışarı çıkan insanlar, bunun farkında değil gibiydi.

"Köylüler," diye mırıldandı Tavolin, iğrenmeyle dümdüz önüne bakarak. "Yaban âdetleriyle nasıl bozulmuşlar, baksana. Burada olmamaları gerekir."

"Nerede olmaları gerekir?" diye sordu Rand. Cairhienli subay ona öfkeyle bakıp atını mahmuzlayarak, at kamçısıyla kalabalığı dövmeye başladı.

Hurin, Rand'ın omzuna dokundu. "Aiel Savaşı yüzündendi, Lord Rand." Askerlerden hiçbirinin onu duyabilecek kadar yakında olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Çiftçilerden pek çoğu Dünyanın Omurgası yakınlarındaki topraklarına dönmeye korktular ve yeterince yakın olduğundan, buraya geldiler. Galldrian'ın, nehri Andor ve Tear'dan gelen tahıl yüklü mavnalarla doldurmasının nedeni de bu. Doğudaki çiftliklerden hiç ekin gelmiyor, çünkü hiç çiftlik kalmadı. Fakat bir Cairhienliye bunun lafını açmamakta fayda var, Lordum. Savaş hiç olmamış ya da en azından savaşı onlar kazanmışlar gibi yapmaktan hoşlanıyorlar."

Tavolin'in kamçısına rağmen, tuhaf bir geçit alayının yollarını kesmesi üzerine durmak zorunda kaldılar. Davul çalarak dans eden altı kadar adam, hepsi de onları uzun direkler üzerinde oynatan adamların yarı boyundaki bir dizi dev kuklanın önünden gidiyordu. Uzun, süslü cübbeler içindeki, taçlar giymiş dev erkek ve kadın şekilleri, hayali hayvan şekillerinin arasında kalabalığa eğilerek selam veriyordu. Kanatlı bir aslan. İki kafası olan, arka

ayaklarının üzerinde yürüyen bir keçi; ağızlarından sarkan kızıl kurdelelere bakarak, iki ağızdan da ateş püskürmesi amaçlandığı anlaşılıyordu. Yarı kedi, yarı kartala benzeyen bir şey ve insan gövdesinin üzerinde ayı kafası taşıyan, Rand'ın bir Trolloc olduğunu tahmin ettiği bir başkası. Onlar hoplayıp zıplayarak yanlarından geçerken, kalabalıktan tezahürat ve kahkahalar yükseldi.

"Bunu yapan adam hiç Trolloc görmemiş," diye homurdandı Hurin. "Kafası çok büyük, kendisi de çok sıska. Muhtemelen adam onların varlığına, bu diğer şeylerin varlığına inandığından çok inanmıyormuş, Lordum. Bu Önkapı halkının varlığına inandığı yegâne canavarlar, Aiellerdir."

"Festival mi var?" diye sordu Rand. Geçit alayı dışında bunu gösteren bir şey görmemişti, ama bu alayın da bir nedeni olması gerektiğini düşünüyordu. Tavolin askerlerine bir kez daha hareket etmeyi emretti.

"Her gün olandan daha fazla değil, Rand," dedi Loial. Sandık hâlâ battaniyeye sarılı halde, atının yanında yürürken, Ogier de en az kuklalar kadar dikkat çekiyordu. Hatta bazıları kuklalara yaptıkları gibi gülüp alkışlıyordu. "Korkarım Galldrian halkını eğlendirerek seslerini çıkarmamalarını sağlıyor. Âşıklarla müzisyenlere burada, Önkapı'da gösteri yapmaları için gümüş cinsinden bir ödül olan Kral'ın Armağanı'nı veriyor ve her gün nehrin kıyısında yapılan at yarışlarının maliyetini üstleniyor. Çoğu gece, havai fişekler de atılıyor." Sesi tiksinti doluydu. "İhtiyarlardan Haman, Galldrian'ın yüz karası olduğunu söylüyor." Söylediği şeyin farkına vararak gözlerini kırpıştırdı ve askerlerden birinin onu duyup duymadığını görmek için etrafına bakındı. Kimse duymuşa benzemiyordu.

"Havai fişekler," dedi Hurin başını sallayarak. "Duyduğum kadarıyla Havai Fişekçiler buraya aynı Tanchico'daki gibi bir meclis binası inşa etmiş. Buraya daha önce geldiğimde havai fişekleri görmekten pek rahatsız olmamıştım."

Rand başını iki yana salladı. Daha önce tek bir Havai Fişekçi'yi gerektirecek kadar bile ayrıntılı havai fişekler görmemişti. Tanchico'dan yalnızca hükümdarlar için gösteriler yapmak üzere ayrıldıklarını duymuştu. Geldiği yer tuhaf bir yerdi.

Şehir kapısının yüksek, kare kemerli geçidinde, Tavolin, askerlere durmalarını emretti ve surların hemen içindeki bodur bir binanın yanında durdu. Binada pencere yerine ok menfezeleri ve ağır, demir şeritli bir kapı vardı.

Subay, “Bir saniye, Lord Rand,” dedi. Dizginlerini askerlerinden birine fırlatarak binanın içinde gözden kayboldu.

Rand, askerlerden yana temkinli bir bakış atarak –atlarının üzerinde iki uzun, düzgün sıra oluşturmuşlardı; Rand, Loial ve Hurin’le birlikte oradan gitmeye kalksa ne yapacaklarını merak ediyordu– bu fırsatı önündeki şehri incelemek için değerlendirdi.

Cairhien’in kendisi Önkapı’nın kaotik uğultusuyla keskin bir karşıtlık oluşturuyordu. Üzerlerinde yürüyen insanların sayısını olduğundan az gösteren geniş ve kaldırımlı sokaklar, birbirlerini dik açılarla kesiyordu. Bazıları bir Evin armasını taşıyan, üstü kapalı tahtırevanlar dikkatle ilerliyor ve arabalar caddelerde yavaşça hareket ediyordu. Üzerinde, ceketlerinin veya giysilerinin göğsündeki şeritler dışında hiçbir parlak renk olmayan, koyu renkli giysiler içindeki insanlar sessizce yürüyordu. Şeritlerin sayısı ne kadar çoksa, onları taşıyan kişi o kadar azametle yürüyor, ancak hiç kimse gülmüyor, hatta gülümsemiyordu. Setlerin üzerindeki binaların hepsi taştandı ve süslemeler düz çizgiler ve keskin açılarla yapılmıştı. Sokaklarda hiç seyyar satıcı yoktu ve dükkânlar bile durgundu, dışlarında yalnızca ufak tabelalar vardı ve sergide hiç mal yoktu.

Rand artık büyük kuleleri daha iyi görebiliyordu. Çevrelerinde birbirine çatılmış direklerden yapılma yapı iskeletleri vardı ve işçiler iskelelerin üzerine, kuleleri daha da yükseltmek için yığınlar halinde yeni taşlar ekliyordu.

“Cairhien’in Doruksuz Kuleleri,” diye mırıldandı Loial hüzünle. “Eh, bir zamanlar bu isme hak kazanacak kadar uzundular. Aieller aşağı yukarı senin doğduğun sıralarda aldıklarında kuleler yandı, çatladı ve yıkıldı. Taş ustalarının arasında hiç Ogier göremiyorum. Hiçbir Ogier burada çalışmaktan hoşlanmaz –Cairhienliler istediklerini hiç süslemeden, öylece ister– fakat buraya daha önceki gelişimde Ogierler vardı.”

Tavolin, peşinde başka bir subay ve iki kâtip ile dışarı çıktı; kâtiplerden biri tahta ciltli bir defter, diğeri de üzerinde yazma gereçleri olan bir tepsi taşıyordu. Subayın kafasının ön tarafı, Tavolin’inki gibi tıraşlanmıştı, ancak saçların çoğu ustura değil de, yaklaşan kellik yüzünden gitmiş gibiydi. İki subay da önce Rand’a, sonra Loial’in çizgili battaniyesiyle gizlenmiş sandığa, sonra tekrar Rand’a baktılar. İkisi de battaniyenin altında ne olduğunu sormadı. Tavolin, Tremonsien’den oraya gelirken sık sık sandığa bakmış, ama o da sormamıştı. Kelleşen adam Rand’ın kılıcına da baktı ve bir an dudaklarını büzdü.

Tavolin, subayı Asan Sandair olarak tanıştırdı ve yüksek sesle şöyle dedi: “Andorlu al’Thor Evi’nden Lord Rand ve Hurin isimli adamı ile Shangtai Yurdu’ndan bir Ogier olan Loial.” Defteri taşıyan kâtip onu iki kolunun üzerine açtı ve kararlı bir biçimde adlarını yazdı.

“Yarın aynı saatte bu nizamiye karakoluna dönmeniz,” dedi Sandair kum serpme işini ikinci kâtibe bırakarak, “ve kalmakta olduğunuz hanın adını vermeniz gerekiyor, Lordum.”

Rand, önce Cairhien’in ağırbaşlı caddelerine, sonra da Önkapı’nın canlılığına baktı. “Bana orada iyi bir han adı verebilir misiniz?” Başıyla Önkapı’yı işaret etti.

Hurin telaşla *şişt* dedi ve öne eğildi. “Yakışık almaz, Lord Rand,” diye fısıldadı. “Sende Lordluk filan varken Önkapı’da kalırsanız, bir şeyler çevirdiğinizden emin olurlar.”

Rand, koklayıcının haklı olduğunu görebiliyordu. Bu soru üzerine Sandair’in ağzı açık kalmış ve Tavolin’in kaşları havaya kalkmıştı ve ikisi de hâlâ dikkatle onu izliyordu. Onlara Büyük Oyun’u oynamadığını söylemek istiyordu, fakat bunun yerine, “Şehirde kalacağız. Şimdi gidebilir miyiz?” dedi.

“Elbette, Lordum Rand.” Sandair eğilerek selam verdi. “Ama... han?”

“Bir han bulduğumuzda size haber veririm.” Rand Kızıl’a döndü, sonra durdu. Selene’in notu cebinde hışırdıyordu. “Cairhienli genç bir kadını bulmam gerekiyor. Leydi Selene. Benim yaşlarımda ve çok güzel. Hangi Evden geldiğini bilmiyorum.”

Sandair ile Tavolin bakıştılar, sonra Sandair, “Soruştururum, Lordum. Belki yarın geldiğinizde size bir şeyler söyleyebilirim,” dedi.

Rand başıyla onayladı ve peşinde Loial ile Hurin’le kente girdi. Etrafta az sayıda atlı olmasına rağmen fazla dikkat çekmediler. Loial bile neredeyse hiç dikkat çekmedi. İnsanlar kendi işlerine bakma konusunda gösteriş yaptıklarını düşündürecek kadar titizdiler.

Rand Hurin’e, “Selene’i sormama alınmışlar mıdır?” diye sordu.

“Cairhienlilerin ne düşündüğünü kim bilebilir, Lordum Rand? Her şeyin *Daes Dae’mar*’la ilgili olduğunu sanıyor gibiler.”

Rand omuzlarını silkti. İnsanlar ona bakıyormuş gibi geliyordu. Yeniden iyi, sade bir ceket almak ve olmadığı bir şeymiş gibi davranmayı bırakmak için sabırsızlanıyordu.

Hurin, Cairhien’de kaldığı sürenin büyük bölümünü Önkapı’da geçirmiş olmasına rağmen, şehirde birkaç han biliyordu. Koklayıcı onları

Ejderdağı’nın Koruyucusu adında, tabelasında ayağını başka bir adamın göğsüne, kılıcını adamın gırtlağına dayamış, taçlı bir adam olan bir hana götürdü.

Bir seyis, görülmediğini sandığı bir anda, Rand ile Loial’e bakışlar atarak atlarını almaya geldi. Rand, kendisine hayal görmeyi bırakmasını söyledi; şehirdeki herkes bu Oyun denen şeyi oynayacak değildi ya. Oynuyorlarsa bile, o bunun bir parçası değildi.

Salon düzenliydi, masalar şehrin kendisi kadar titizce düzenlenmişti ve masalarda oturan az sayıda insan vardı. Başlarını kaldırıp yeni gelenlere baktıktan sonra, bakışlarını hemen şaraplarına çevirdiler; ancak Rand onların hâlâ kendisini izlediği ve dinlediği izlenimine kapıldı. Hava ısınıyor olmasına rağmen, büyük şöminede yanan ufak bir ateş vardı.

Hancı, koyu gri ceketinin üzerinde tek bir yeşil şerit olan tıknaz, yağlı bir adamdı. Onları ilk gördüğünde yerinden sıçradığında Rand şaşırmadı. Çizgili battaniyesine sarılmış sandığı koltuk altında taşıyan Loial, kapıdan girmek için kafasını eğmek zorunda kalmıştı, Hurin tüm eyer torbaları ile çıkınlarını yüklenmişti ve kendi kırmızı ceketi ise, masalardaki insanların giydiği ağırbaşlı renklerle büyük bir karşıtlık oluşturuyordu.

Hancı, Rand’ın ceketiyle kılıcını aldı ve kaypak gülümsemesi geri geldi. Düzgün ellerini ovuşturarak eğildi. “Kusuruma bakmayın, Lordum. Bir an sizi şey sandım da –beni affedin. Beynim eskisi gibi değil. Oda mı istiyorsunuz, Lordum?” Loial’e de, daha ufak bir selam verdi. “Benim adım Cuale, Lordum.”

Benim Aiel olduğumu sandı, diye düşündü Rand. Cairhien’den gitmek istiyordu. Ama Ingtar’ın onları bulabileceği tek yer burasıydı. Selene de onu Cairhien’de bekleyeceğini söylemişti.

Odalarının hazırlanması biraz zaman aldı. Cuale, gereğinden fazla gülümseyip ve eğilerek, Loial için bir yatağı yerinden taşımak gerektiğini açıkladı. Rand hepsinin yine aynı odayı paylaşmasını istiyordu, fakat hancının şaşkın bakışları ile Hurin’in ısrarları arasında –“Bu Cairhienlilere bizim de neyin doğru olduğunu onlar kadar bildiğimizi göstermemiz gerekiyor, Lord Rand”– sonunda bir ara kapıyla birbirine bağlanan, birinde Rand’ın tek başına kalacağı iki odaya yerleştiler.

Odalar birbiriyle aşağı yukarı aynıydı, sadece Hurin ile Loial’in odasında, biri Ogier boyuna uygun iki yatak, Rand’ınkinde ise neredeyse diğerleri kadar büyük, duvara kadar uzayan koca direkli bir karyola vardı. “Bu yer içimi kemiriyor,” dedi onlara. “Herkes insana bir şeyler çevirdiğini

düşünüyormuş gibi bakıyor. Hiç değilse bir saatliğine Önkapı'ya dönüyorum. En azından oradaki insanlar gülüyor. İlk Boru nöbetini tutmaya hanginiz gönüllü?"

"Ben kalırım," dedi Loial çabucak. "Biraz okuma fırsatım olsun istiyorum. Hiç Ogier görmemiş olmam, Tsofu Yurdu'ndan gelme hiç taş ustası olmadığı anlamına gelmez. Şehirden pek uzak değil... Eh, sanırım burada dinlenip kitap okuyacağım."

Rand başını iki yana salladı. Loial'in evden dünyayı görmek için kaçmış olduğunu hep unutuyordu. "Ya sen, Hurin? Önkapı'da müzik ve gülen insanlar var. İddiaya girerim orada kimse *Daes Dae'mar* oynamıyordur."

"Ben bundan bu kadar emin olmazdım, Lord Rand. Her halükârda, davetin için teşekkür ederim, ama sanmıyorum. Önkapı'da o kadar çok dövüş –ve cinayet– oluyor ki, orası leş kokuyor, bilmem anlatabiliyor muyum. Gerçi bir lordu rahatsız edecek değiller; bunu yapsalar askerler tepelerine biner. Ama sizin için bir sakıncası yoksa, salonda bir içki içmek isterim."

"Hurin, hiçbir şey için benden izin almana gerek yok. Bunu biliyorsun."

"Nasıl isterseniz, Lordum." Koklayıcı eğilir gibi yaptı.

Rand derin bir nefes aldı. Cairhien'den yakın zamanda ayrılmazlarsa, Hurin eğilip ayağını sürte sürte gerilemeye başlayacaktı. Mat ile Perrin de bunu görürse, bunu unutmasına asla izin vermezlerdi. "Umarım Ingtar'ı geciktirecek bir şey olmaz. Çabuk gelmezse, Boru'yu Fal Dara'ya kendi başımıza götürmemiz gerekecek." Ceketinin üzerinden Selene'in notuna dokundu. "Bunu yapmak zorunda kalacağız. Loial, şehri biraz dolaşabilmen için erken dönerim."

"Bu riske girmemeyi tercih ederim," dedi Loial.

Hurin, Rand'a aşağı kadar eşlik etti. Onlar salona ulaşır ulaşmaz, Cuale Rand'ın önünde eğilmeye, bir tepsiyi ondan yana itmeye başlamıştı. Tepsinin üzerinde üç katlı ve mühürlü parşömen duruyordu. Hancının niyeti buymuş gibi göründüğünden, Rand bunları aldı. Parşömenler kaliteli, yumuşak ve pürüzsüzdü. Pahalı.

"Bunlar nedir?" diye sordu.

Cuale tekrar eğilerek selam verdi. "Davetiyeler elbette, Lordum. Soylu Evlerin üçünden gelme." Eğile eğile uzaklaştı.

"Bana kim davetiye gönderir ki?" Rand parşömenleri elinde evirip çevirdi. Masadaki adamlardan hiçbiri kafasını kaldırıp bakmadı, ama Rand onların yine de kendisini izledikleri hissine kapıldı. Mühürleri tanımamıştı.

Aralarında Selene'in kullandığı hilal ve yıldızlı mühür yoktu. "Benim burada olduğumu bilen kim var ki?"

"Şimdiye herkes biliyordur," dedi Hurin sessizce. O da gözlerin kendilerini izlediğini hissetmiş gibiydi. "Kapıdaki muhafızlar Cairhien'e gelen yabancı bir lord hakkında ağızlarını kapalı tutmazlar. Seyis, hancı... herkes kendilerine en çok çıkarı sağlayacağını düşündüğü şeyleri söyler, Lordum."

Rand yüzünü buruşturarak iki adım attı ve davetiyeleri ateşe fırlattı. Anında tutuştular. "*Daes Dae'mar* oynamıyorum," dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Cuale bile ona bakmadı. Büyük Oyununuzla hiçbir ilgim yok. Burada sadece bazı arkadaşlarımı bekliyorum."

Hurin koluna yapıştı. "Lütfen, Lord Rand." Sesi telaşlı bir fısıltıydı. "Lütfen bunu bir daha yapmayın."

"Bir daha mı? Sence başka davetiye alır mıyım?"

"Buna eminim. Işık adına, aklıma Teva'nın kulaklarının etrafında vızıldayan bir eşekarısına kızıp kovana tekme attığı zamanı hatırlatıyorsunuz. Muhtemelen, az önce odadaki herkesi Oyun'un derin bir bölümüne karıştığınıza ikna ettiniz. Oynadığınızı inkâr ettiğinize göre, derin bir bölüm olmalı, diye düşünürler. Cairhien'deki *her* lord ve leydi oynar." Koklayıcı ateşte kararıp kıvrılan davetiyelere bakıp yüzünü buruşturdu. "Üç Ev'i de kesinlikle kendinize düşman ettiniz. Büyük Evler değildirler, yoksa bu kadar çabuk hareket etmezlerdi, ama yine de asiller. Aldığınız diğer davetiyelerin hepsini yanıtlamanız gerekir, Lordum. İsterseniz reddedin – gerçi reddettiğiniz davetiyeleri bir şeylere yorarlar. Kabul ettiklerinizi de. Elbette, hepsini reddeder veya hepsini kabul ederseniz-"

"Bu işe hiç karışmayacağım," dedi Rand sessizce. "Cairhien'den olabildiğince kısa sürede gidiyoruz." Yumruklarını ceketinin cebine tıktı ve Selene'in notunun buruştuğunu hissetti. Notu çekip çıkararak ceketinin önünde düzeltti. "Olabildiğince kısa sürede," diye mırıldandı notu tekrar ceketinin cebine koyarak. "İçkini iç, Hurin."

Öfkeyle, kendisine mi, Cairhien ve Büyük Oyunu'na mı, Selene'in ortadan kayboluşuna mı, yoksa Moiraine'e mi öfkelendiğini bilmeden çıktı. Her şeyi Moiraine başlatmıştı, ceketlerini çalmış, ona lord giysileri vermişti. Kendisini onlardan kurtulmuş saysa da, bir Aes Sedai, hayatına müdahale etmeyi, üstelik yanında bile değilken sürdürüyordu.

Bildiği tek yol olduğundan, kente girdiği kapıdan çıktı. Nizamiye karakolunun önünde duran bir adam onu not aldı –parlak renkli ceketinin yanında, uzun boyu da onu Cairhienlilerden ayırıyordu– ve aceleyle içeri girdi, ama Rand onu fark etmedi. Önkapı'nın kahkahası ve müziği onu çekiyordu.

Surların içinde altın nakışlı kırmızı ceketi diğerlerinden farklı görünmesine neden olsa bile, Önkapı'ya çok uygundu. Kalabalık sokaklarda dolanan adamlardan pek çoğu, şehirdekiler kadar koyu renklerde giyinmişti, ama onlar kadar çok insan da kırmızı, mavi, yeşil veya altın renkli ceketler giymişti –bazıları Tenekecilerin giysileri kadar canlı renklerdeydi– ve kadınların daha da çoğunun üzerinde nakışlı giysiler ve renkli eşarplar ya da şallar vardı. Süslü giysilerin çoğu yıpranmıştı ve aslında başka biri için dikilmiş gibi sakil duruyordu, ama bunları giyenlerden bazıları kaliteli ceketine yan gözle baksa bile, kimsenin yadırgamış gibi bir hali yoktu.

Bir defasında, dev kuklalardan oluşan başka bir geçit alayı için durmak zorunda kaldı. Davulcular davullarını çalarak hoplayıp zıplarken boynuzları olan domuz suratlı bir Trolloc taç giymiş bir adamla dövüşüyordu. Gelişigüzel birkaç darbe aldıktan sonra, Trolloc, seyredenlerin kahkaha ve tezahüratları eşliğinde yere yıkıldı.

Rand bir homurtu çıkardı. *Bu kadar kolay ölmüyorlar.*

İri, penceresiz binalardan birine bir göz atarak durup kapıdan içeri baktı. Ortasında gökyüzüne açılan, bir ucunda geniş bir kaidesi olan, duvarlarına localar dizili, tek bir büyük odadan oluştuğunu görerek şaşırdı. Böyle bir şeyi daha önce ne görmüş ne de duymuştu. İnsanlar localarla zemine doluşmuş, kaidede gösteri yapanları izliyordu. Yanlarından geçerken diğerlerine bir göz attı ve jonglörler, müzisyenler, türlü türlü hokkabazlar, hatta yamalı pelerini içinde Büyük Boru Avı'ndan bir öyküyü, Yüksek Anlatım'da dolgun bir sesle okuyan bir âşık bile gördü.

Bu, aklına Thom Merrilin'i getirdi ve aceleyle yoluna devam etti. Thom'a dair anılar her zaman hüzünlüydü. Thom onun dostuydu. Onun için ölen bir dost. *Ben kaçıp onun ölmesine seyirci kalırken.*

Büyük yapılardan bir diğerinde, bol beyaz giysiler içindeki bir kadın, bazı eşyaları bir sepetten yok edip diğerinde ortaya çıkarıyor, sonra da koca duman bulutları içinde ellerinden yok ediyor gibi görünüyordu. Onu izleyen kalabalık yüksek *ooo* ve *aaa* sesleri çıkarıyordu.

“İki bakır metelik, iyi yürekli Lordum,” dedi kapıdaki ufak tefek, sıçana benzeyen bir adam. “Aes Sedai’yi görmek için iki bakır metelik.”

“Sanmam.” Rand kadına tekrar göz attı. Ellerinde beyaz bir güvercin belirmişti. *Aes Sedai mi?* “Hayır.” Sıçana benzeyen adama hafifçe eğilerek selam verdikten sonra oradan ayrıldı.

Kalabalığın içinden kendine yol açıyor, bundan sonra ne göreceğini merak ediyordu ki, bir arp sesiyle birlikte gür bir ses üzerinde bir jonglör tabelası olan bir kapıdan dışarı süzüldü.

“...Shara Geçidi’nde yel soğuk eser; soğuktur belirsiz mezar. Yine de her yıl Güneşgünü’nde, bu üst üste yığılmış taşların üzerinde tek bir gül, taç yapraklarının üzerinde çiğ gibi tek bir billur gözyaşı belirir, Dunsinin’in güzel eli koymuştur onu oraya, Rogosh Kartalgözlü’yle yaptığı pazarlığa sadıktır hâlâ.”

Ses Rand’ı sicim gibi çekiyordu. İçeriden alkışlar yükselirken kapıdakileri iterek kendine yol açtı.

“İki bakır metelik, iyi yürekli Lordum,” dedi diğerinin ikizi olabilecek sıçan suratlı bir adam. “İki bakır metelik görmek için-”

Rand cebinden bozuk paralar çıkarıp adama uzattı. Alkışlayan dinleyicilerine eğilerek selam veren, bir kolunda arpını tutan, diğeriyle yamalı pelerinini, çıkardıkları tüm sesleri yakalamak istermiş gibi yayan adama bakarak büyülenmiş gibi yürüdü. Adam uzun boyluydu, sırık gibiydi ve genç değildi, uzun bıyıkları başındaki saçlar kadar aktı. Ve doğrulup Rand’ı gördüğünde irileşen gözleri keskin ve maviydi.

“Thom.” Rand’ın fısıltısı kalabalığın gürültüsünde kaybolup gitti.

Thom Merrilin gözlerini Rand’dan ayırmadan başını hafifçe eğerek kaidenin yanındaki ufak bir kapıyı gösterdi. Sonra tekrar eğiliyor, gülümsüyor ve alkışların keyfini sürüyordu.

Rand kapıya doğru gitti ve içeri girdi. Kaideye üç merdivenle çıkılan, ufak bir koridordan ibaretti. Kaidenin karşı yönünde Rand bir jonglörün renkli toplarla alıştırma yaptığını ve altı akrobatın esneme hareketleri yaptığını görebiliyordu.

Thom basamaklarda, sağ ayağı eskisi kadar iyi bükülemiyormuş gibi topallayarak belirdi. Jonglör ile akrobatlara bir göz attı, bıyıklarını horgörüyle üfürdü ve Rand’a döndü. “Tek duymak istedikleri, *Büyük Boru Avı*. Haddon Mirk ile Saldaea’dan bütün bu haberler gelirken birinin de *Karaethon Döngüsünü* isteyeceğini sanırsın. Eh, belki onu değil, ama başka bir şey anlatmak için kendi kendime para vermeye razıyım.” Rand’ı tepeden

tırnağa süzdü. “İyi görünüyorsun, evlat.” Rand’ın yakasına dokundu ve dudaklarını büzdü. “Çok iyi.”

Rand elinde olmadan güldü. “Beyazköprü’den ayrıldığımda öldüğüne emindim. Moiraine senin hâlâ hayatta olduğunu söylemişti, ama ben... Işık adına, Thom, seni tekrar görmek çok güzel! Geri dönüp sana yardım etmem gerekirdi.”

“Yapsaydın daha büyük bir ahmak olurdun, evlat. O Soluk-” etrafına bakındı; onu duyabilecek kadar yakında kimse yoktu, ama o yine de sesini alçalttı– “benimle hiç ilgilenmiyordu. Bana bükülmeyen bir bacak gibi ufak bir hediye bırakıp seninle Mat’in peşinden koştu. Tek yapabileceğin ölmekti.” Durdu; düşünceli bir hali vardı. “Moiraine benim hâlâ hayatta olduğumu söyledi, öyle mi? Bu durumda seninle birlikte, öyle mi?”

Rand başını iki yana salladı. Thom’un hayal kırıklığına uğramış göründüğünü görerek şaşırdı.

“Bir bakımdan bu kötü. O iyi bir kadın, her ne kadar...” Sözünü yarım bıraktı. “Demek Moiraine’in peşinde olduğu Mat veya Perrin’di. Hangisi olduğunu sormayacağım. Onlar iyi çocuklardı ve bilmek istemiyorum.” Rand huzursuzca yerinde kımıldandı ve Thom kemikli parmaklarından birini ona doğrultunca irkildi. “Bilmek istediğim şu ki, hâlâ arpımla flütüm sende mi? Onları geri istiyorum, evlat. Şimdi kullandıklarım bir domuza bile layık değil.”

“Onlar yanımda, Thom. Söz, onları sana getiririm. Hâlâ sağ olduğuna inanamıyorum. Illian’da olmadığına da inanamıyorum. Büyük Av yola çıkıyor. *Büyük Boru Avı*’nı en iyi anlatana verilecek ödül. Gitmek için can atıyordun.”

Thom bir homurtu koyuverdi. “Beyazköprü’den sonra mı? Gitsem de muhtemelen ölürdüm. Yelken açmadan önce tekneye yetişebilsem bile, Domon ile mürettebatı Illian’ın dört bir yanına Trollocların beni kovalayışının hikâyesini yayardı. Domon iplerini kesmeden önce Soluk’u görseler veya duysalar da... Illianlıların çoğu Soluklarla Trollocların masal olduğunu sanıyor, ama Illian’da bir adamın neden onlar tarafından takip edildiğini bilmek isteyenlerin sayısı, insanı rahatsız etmeye yeterdi.”

“Thom, sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki...”

Âşık sözünü kesti. “Daha sonra, evlat.” Salonun öteki tarafındaki ince suratlı adamla birbirlerine ters bakışlar atıyorlardı. “Geri dönüp bir tane daha anlatmazsam, hiç şüphe yok jonglörü dışarı gönderir, oradaki millet de binayı kafamıza yıkar. Sen Jangai Kapısı’nın hemen dışındaki Üzüm

Salkımı’na gel. Orada bir odam var. Kime sorsan gösterir. Aşağı yukarı bir saat kadar sonra orada olurum. Bir tane daha öyküyle yetinmek zorundalar.” Omzunun üzerinden, “Arpımla flütümü de getir!” diye seslenerek basamakları çıkmaya başladı.

26
İhtilaf

Rand, Ejderdağı'nın Savunucusu hanının salonundan ok gibi geçip, hancının ona attığı şaşkın bakışa bir gülümsemeyle karşılık vererek üst kata koştu. Rand'ın içinden, her şeye gülümsemek geliyordu. *Thom yaşıyor!*

Odasının kapısını hızla açtı ve dosdoğru gardıroba gitti.

Loial ile Hurin, yan odadan kafalarını uzattılar; ikisi de gömlekleydi ve dişlerinin arasındaki pipolarından ince dumanlar yükseliyordu.

"Bir şey mi oldu, Lord Rand?" diye sordu Hurin endişeyle.

Rand, Thom'un pelerininden yaptığı bohçayı omzuna attı. "Ingtar'ın gelmesinden sonra olabilecek en iyi şey. Thom Merrilin yaşıyor. Üstelik de burada, Cairhien'de."

"Bana anlattığın âşık mı?" dedi Loial. "Bu harika, Rand. Onunla tanışmak isterim."

"O halde, Hurin'in bir süre nöbet tutmaya itirazı yoksa, sen de benimle gel."

"Benim için bir zevktir, Lord Rand." Hurin pipoyu ağzından çıkardı. "Salondaki o adamlar sizin kim olduğunuz ve Cairhien'de bulunma nedenimiz hakkında ağzımdan laf almaya çalışıp durdu –elbette belli etmeden. Onlara, arkadaşlarımızla buluşmayı beklediğimizi söyledim, ama Cairhienli olduklarından, daha derin bir şeyi sakladığıma kanaat getirdiler."

"Bırak ne isterlerse düşünsünler. Haydi gel, Loial."

"Sanmam." Ogier içini çekti. "Gerçekten de burada kalmayı tercih ederim." Kalın parmaklarından biriyle kaldığı yeri işaret ederek kitabını havaya kaldırdı. "Thom Merrilin'le daha sonra bir ara tanışırım."

"Loial, sonsuza kadar buraya tıkılı kalamazsın. Cairhien'de ne kadar kalacağımızı bile bilmiyoruz. Hem zaten hiç Ogier görmedik. Görsek de,

seni arıyor olmayacaklardır, değil mi?”

“Tam olarak arıyor olmazlar, ama... Rand, Shangtai Yurdu’nu terk ederken fazlasıyla aceleci davranmış olabilirim. Eve döndüğüm zaman başım epey belaya girebilir.” Kulakları sündü. “İhtiyar Haman’ın yaşına gelene kadar beklesem bile. Belki de o zamana kadar kalacak terk edilmiş bir *yurt* bulabilirim.”

“İhtiyar Haman geri dönmene izin vermezse, Emond Meydanı’nda yaşayabilirsin. Sevimli bir yerdir.” *Çok güzel bir yer.*

“Eminim, öyledir, Rand, ama bu asla yürümez. Anlıyorsun ya-”

“Bunu vakti gelince konuşuruz, Loial. Şimdi sen Thom’u görmeye geliyorsun.”

Ogier, Rand’ın iki katı boyundaydı, ama Rand onu uzun tuniğiyle pelerininin içine sokup merdivenlerden aşağı itti. Salona gümbürdeyen adımlarla girdiklerinde, Rand hancıya göz kırptı, adamın şaşkın bakışını görünce güldü. *Bırak kahrolası Büyük Oyunu oynadığımı düşünsün. Ne isterse onu düşünsün. Thom yaşıyor.*

Kentin doğu surlarındaki Jangai Kapısı’ndan çıktıktan sonra, herkes Üzüm Salkımı’nı biliyor gibiydi. Rand ile Loial kendilerini çabucak burada, Önkapı’ya göre sessiz olan bir sokakta, güneş ikindi göğünde yarı yarıya yükselmişken buldular.

Eski, üç katlı bir binaydı, ahşap ve sarsaktı, ama salonu temiz ve insanlarla doluydu. Bazı adamlar bir köşede barbut, bazı kadınlarsa ise diğer bir köşede dart oynuyordu. Yarısı Cairhienliye benziyordu, ufak tefek ve solgundular, fakat Rand, tanımadığı aksanların yanında Andor aksanıyla konuşanları da duydu. Ancak hepsinin üzerinde Önkapılıların giysileri, yarım düzine ülkenin stillerinin bir karışımı vardı. Loial içeri girince birkaçı başını kaldırıp baktı, ama sonra yaptıkları şeye geri döndüler.

Hancı, saçları Thom’unkiler kadar beyaz olan ve Rand’ın yanında Loial’i de süzen keskin gözleri olan bir kadındı. Esmer tenine ve konuşmasına bakılırsa, Cairhienli değildi. “Thom Merrilin? Evet, bir odası var. Üst katta, sağdaki ilk kapı. Dena muhtemelen onu orada beklemenize izin verecektir” –yüksek yakasında balıkçıllar, kollarına böğürtlen çalıları işlenmiş kırmızı ceketine ve kılıcına baktı– “Lordum.”

Basamaklar, Loial’inkiler şöyle dursun, Rand’ın çizmelerinin altında bile gıcırdıyordu. Rand, binanın daha fazla ayakta duracağından emin değildi. Kapıyı bulup tıklattı ve Dena’nın kim olduğunu merak etti.

“İçeri gelin,” diye seslendi bir kadın. “Kapıyı ben açamam...”

Rand kapıyı tereddütle açtı başını içeri soktu. Duvarlardan birine büyük, dağınık bir yalak yaslanmıştı ve odanın geri kalanı bir çift gardırop, pirinç şeritli birkaç bavul ve sandık, bir masa ve iki tahta sandalyeyle neredeyse tamamen kaplanmıştı. Yatağın üzerinde eteklerini altına toplayıp bağdaş kurarak oturmuş olan kadın, ellerinin arasında altı topu çember şeklinde çeviriyordu.

"Her neyse," dedi havada atıp tuttuğu toplara bakarak, "masaya bırakın. Thom geri geldiğinde parasını öder."

"Sen Dena mısın?" diye sordu Rand.

Kadın topları havadan kaptı ve dönüp ona baktı. Ondan ancak birkaç yaş büyüktü, güzeldi, Cairhienliler gibi açık tenliydi ve siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. "Seni tanımıyorum. Bu benim odam, benim ve Thom Merrilin'in."

"Hancı burada Thom'u beklememize izin verebileceğini söyledi," dedi Rand. "Sen Dena'ysan tabii."

"Biz mi?" Loial'in kafasını eğerek içeri girmesine izin vermek için Rand odaya girdi ve genç kadının kaşları havaya kalktı. "Demek Ogierler geri dönmüş. Ben Dena'yım. Ne istiyorsunuz?" Rand'ın ceketine öyle dikkatle bakıyordu ki, "Lordum" ekini kasten yapmamış olmalıydı, ancak kılıcının kını ve kabzasındaki balıkçılları görünce kaşları tekrar havaya kalktı.

Rand, taşıdığı çıkını elinde tarttı. "Thom'a arpı ve flütünü geri getirdim. Ve de onu ziyaret etmek istiyorum," diye ekledi çabucak; kadın ona eşyaları bırakmasını söylemenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. "Onu uzun zamandır görmedim."

Kadın çıkına bir göz attı. "Thom, sahip olduğu en iyi flütle arpı kaybettiği için sızlanıp durur. Öyle bir konuşuyor ki, saray âşığı sanırsın. Pekâlâ. Bekleyebilirsiniz, ama benim alıştırma yapmam gerekiyor. Thom gelecek hafta, salonlarda gösteri yapmama izin vereceğini söylüyor." Zarafetle ayağa kalktı ve sandalyelerden birini alarak Loial'e yatağın üzerine oturmasını işaret etti. "Bunlardan birini kırarsan Zera Thom'a altı sandalye parası ödetir, dost Ogier."

Rand diğer sandalyeye otururken –sandalye, onun ağırlığının altında bile kaygı verici biçimde gıcırdadı– isimlerini söyledi ve kuşkuyla, "Sen Thom'un çırağı mısın?" diye sordu.

Dena hafifçe gülümsedi. "Öyle denebilir." Jonglörlüğe tekrar başlamıştı ve gözleri, dönen topların üzerindeydi.

“Daha önce hiç kadın âşık görmemiştim,” dedi Loial.
“Ben ilk olacağım.” Tek büyük halka birbiriyle örtüşen daha küçük iki halkaya dönüştü. “İşim bitmeden önce bütün dünyayı göreceğim. Thom yeteri kadar paramız olduktan sonra Tear’a gideceğimizi söylüyor.” Her elinde üçer top döndürmeye başladı. “Sonra belki de Deniz Halkı’nın adalarına. Atha’an Miereler, âşıklara iyi para verir.”
Rand, içinde bütün o sandıklar ve bavulların olduğu odaya göz gezdirdi. Yakında taşınmayı düşünen birinin odasına benzemiyordu. Pencere pervazındaki bir saksıda bir çiçek bile vardı. Gözüne Loial’in üzerinde oturduğu tek, büyük yatak ilişti. *Bu benim odam, benim ve Thom Merrilin’in.* Dena tekrar başladığı büyük halkanın arkasından, ona meydan okuyan bir bakış attı. Rand’ın yüzü kızardı.
Genzini temizledi. “Belki de aşağıda beklesek iyi olacak,” diye başlamıştı ki, kapı açıldı ve Thom, yamaları uçuşan pelerini bileklerini döverek içeri girdi. Sırtında, kılıfı içindeki flütü ve arpı vardı; kılıflar kızılımsı tahtadandı ve çok ellenmekten parlamıştı.
Dena, topları giysisinin içine gizleyip parmaklarının ucunda kalkarak Thom’a sarıldı. “Seni özledim,” diyerek onu öptü.
Öpüşmeleri o kadar uzun süre devam etti ki, Rand, Loial ile birlikte gitmeleri gerekip gerekmediğini merak etmeye başladı, fakat Dena sonunda içini çekerek topuklarını yere bastı.
“Şu kıt kafalı Seaghan şimdi ne yaptı, biliyor musun, kızım?” dedi Thom ona bakarak. “Kendilerine ‘oyuncu’ diyen bir maskara sürüsünü işe aldı. Etrafta Rogosh Kartalgözlü, Blaes ve Gaidal Cain *imişler* gibi dolanıyorlar ve... Aahh! Arkalarına bir parça boyalı tuval asıyorlar, güya izleyicilerin kendilerini Matuchin Hall’da veya Kıyamet Dağları’nın yüksek geçitlerinde sanmalarını sağlıyormuş. *Ben* dinleyicinin her sancağı görmesini, her savaşın kokusunu almasını, her duyguyu hissetmesini sağlıyorum. Gaidal Cain *olduklarına* inandırıyorum onları. Seaghan benim arkamdan bu tipleri çıkarırsa, dinleyiciler salonunu başına geçirirler.”
“Thom, ziyaretçilerimiz var. Halan oğlu Arent oğlu Loial. Ah, bir de kendisine Rand al’Thor diyen bir delikanlı.”
Thom kızın başının üzerinden Rand’a kaşlarını çatarak baktı. “Bize biraz izin ver, Dena. Al.” Kızın eline birkaç gümüş para sıkıştırdı. “Bıçakların hazır. Neden gidip Ivon’a onların parasını ödemiyorsun?” Boğuk bir kıkırdamayla kızın pürüzsüz yanağını okşadı. “Haydi git. Bunu telafi ederim.”

Kız ona karanlık bir bakış attı ve, “Ivon dengeyi doğru ayarlamış olsa iyi olur,” diye mırıldanarak pelerinini omzuna attı.

“Bir gün şarkıcı olacak,” dedi Thom o gittikten sonra gururla. “Bir hikâyeyi bir kez –dikkatini çekerim, tek bir kez– dinlemesi yetiyor; hemen kapıveriyor, sırf sözlerini değil, her bir nüansını, her ritmini. Eli arpa yatkın, flütü ise ilk eline aldığında senin hiç çalamadığın kadar iyi çaldı.” Tahta çalgı kılıflarını büyük sandıklardan birinin üzerine bıraktıktan sonra kızın kalktığı sandalyeye çöktü. “Buranın yolunda Caemlyn’den geçerken Basel Gill bana bir Ogier’le birlikte yola çıktığını söyledi. Başkalarıyla da.” Loial’e doğru eğildi, hatta üzerinde oturuyor olmasına rağmen, pelerinini savurmayı bile başardı. “Seninle tanıştığıma memnun oldum, Loial, Halan oğlu Arent oğlu Loial.”

“Ben de seninle tanıştığıma memnunum, Thom Merrilin.” Loial selama karşılık vermek üzere ayağa kalktı; doğrulduğunda kafası tavana değince çabucak oturdu. “Genç kadın âşık olmak istediğini söylüyor.”

Thom’un başı horgörüyle iki yana sallandı. “Bu, bir kadına uygun bir yaşam değil. Ona bakarsan, bir erkeğe de değil. Bir dahaki sefere seni nasıl aldatacaklarını merak ederek, çoğu zaman bir sonraki öğününün nereden geldiğini merak ederek kasabadan kasabaya, şehirden şehre gezmek. Hayır, onunla konuşup fikrini değiştiririm. İşi bitmeden bir kral ya da kraliçenin şarkıcısı olur. Aaah! Buraya Dena’dan bahsetmek için gelmediniz. Müzik aletlerim, evlat. Onları getirdin mi?”

Rand, masanın üzerindeki bohçayı itti. Thom bohçayı aceleyle çözdü –üzerindeki gibi renkli yamalarla kaplı eski pelerinini görünce gözlerini kırpıştırdı– ve sert deriden flüt kılıfını açarak içindeki altın ve gümüş flütü görünce kafasını salladı.

“Senden ayrıldıktan sonra yatağımla yemeğimi bunun sayesinde kazandım,” dedi Rand.

“Biliyorum,” diye yanıtladı âşık soğuk bir tavırla. “Ben de o hanlardan bazılarında durdum, ama jonglörlük ve bir iki basit öyküyle yetinmek zorunda kaldım, çünkü benim arpım –Arpa dokunmadın mı?” Koyu renkli diğer kılıfı açtı ve flüt kadar süslü altın ve gümüşten bir arp çıkararak, bebek gibi elinde tuttu. “Senin sakar çoban parmakların asla arp için yaratılmamış.”

“Ona dokunmadım,” diye temin etti onu Rand.

Thom tellerden ikisini çekerek yüzünü buruşturdu. “Hiç değilse akortlu tutabilirdin.”

Rand masanın üzerinden ona doğru eğildi. “Thom, Illian’a gitmek, Büyük Av’ın yola çıkışını izlemek ve Av hakkında yeni öyküler yazan ilk kişilerden olmak istiyordun, ama bunu yapamadın. Peki ya ben sana hâlâ bunun bir parçası olabileceğini söylesem? Büyük bir parçası?”

Loial huzursuzca kımıldandı. “Rand, emin misin?.. Rand gözlerini Thom’dan ayırmadan elini sallayarak onu susturdu.

Thom, Ogier’e bir göz atıp kaşlarını çattı. “Bu, hangi şekilde ve hangi parçası olacağıma bağlı. Avcılardan birinin bu yana doğru geldiğine inanmak için haklı gerekçelerin varsa... Herhalde çoktan Illian’ı terk etmiş olabilirler, ama atını dümdüz sürse bile buraya varması haftalar alır ve bunu neden yapsın ki? Ne yaparsa yapsın, kutsama olmadıkça asla hikâyelere geçemez.”

“Av’ın Illian’dan ayrılmış ya da ayrılmamış olmasının hiçbir önemi yok.” Rand, Loial’in soluğunu tuttuğunu duydu. “Thom, Valere Borusu elimizde.”

Bir an ölüm sessizliği oldu. Thom, sessizliği koca bir kahkahayla böldü. “Boru siz ikinizde mi? Valere Borusu bir çoban ile sakalsız Ogier’de...” İki büklüm olarak dizini dövdü. “Valere Borusu!”

“Yine de Boru bizde,” dedi Loial ciddiyetle.

Thom derin bir nefes aldı. Elinde olmadan, hâlâ ufak artçı kahkaha şoklarına yakalanıyor gibiydi. “Ne buldunuz bilmiyorum, ama sizi on meyhaneye götürebilirim ki, Boru’yu bulan adamı tanıyan bir adam tanıdığını söyleyen bir adam çıksın, üstelik size de nasıl olduğunu anlatsın – ona bira ısmarladığınız sürece. Sizi, Boru’yu satacak üç adama götürebilirim ve bunun hakiki ve asıl Boru olduğuna dair Işık’ın altında ruhlarının üzerine yemin ederler. Şehirde Boru olduğunu iddia ettiği şeyin malikânesinin içinde kilit altında olduğunu iddia eden bir lord bile var. Evi’nde Kırılış’tan beri kuşaktan kuşağa geçen bir hazine olduğunu söylüyor. Avcıların Boru’yu bulup bulamayacağını bilemem, ama bu yolda on bin yalan avlayacakları kesin.”

“Moiraine Boru olduğunu söylüyor,” dedi Rand.

Thom’un neşesi birden söndü. “Öyle mi? Seninle beraber olmadığını söylediğini sanıyordum.”

“Değil, Thom. Onu Shienar’daki Fal Dara’dan ayrılalı beri görmedim ve onun öncesinde bir ay boyunca bana iki laf bile etmedi.” Sesindeki kızgınlığı saklayamıyordu. *Konuştuğu zaman da, keşke ben biç yokmuşum gibi davranmaya devam etse, dedim. Asla bir daha onun kuklası*

olmayacağım, Işık onu ve tüm Aes Sedaileri kavursun. Hayır. Egwene'i değil. Nynaeve'i değil. Thom'un onu yakından izlediğinin farkındaydı. "O burada değil, Thom. Nerede olduğunu bilmiyorum ve umursamıyorum."

"Eh, hiç değilse bunu sır olarak saklayacak kadar aklıselim sahibiymişsin. Eğer böyle yapmasaydın şimdiye Önkapı'da duymayan kalmaz ve Cairhien'in yarısı onu elinden almak için pusuya yatmış olurdu. Dünyanın yarısı."

"Ah, onu sır olarak sakladık, Thom. Ve onu Karanlıkdostları ya da başka herhangi biri almadan Fal Dara'ya geri götürmem gerekiyor. Bundan sana yetecek kadar hikâye çıkar, değil mi? Dünyayı tanıyan bir dost işime yarayabilirdi. Sen her yere gitmişsin; benim hayalimde bile canlandıramadığım şeyleri biliyorsun. Loial ile Hurin de benden fazla şey biliyor, ama üçümüz de derin sularda bata çıka ilerliyoruz."

"Hurin mi?.. Yo, bana nasıl olduğunu söyleme. Bilmek istemiyorum." Âşık, sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve gidip pencereden dışarı baktı. "Valere Borusu. Bu, Son Savaş'ın yaklaştığı anlamına gelir. Bunu kim fark edecek ki? Orada, sokaklarda gülen insanları gördün mü? Mavnalar bir hafta dursun, bak hiç gülerler mi! Galldrian hepsinin Aiel olduğunu sanır. Soyluların hepsi Evler Oyunu'nu oynuyor, Kral'a yanaşmak için entrikalar çeviriyor, Kral'dan daha fazla iktidar elde etmek için entrikalar çeviriyor, Galldrian'ı devirip sonraki Kral *olmak* için entrika çeviriyor. Ya da Kraliçe. Tarmon Gai'don'un Oyun'daki bir manevradan ibaret olduğunu sanacaklar." Yüzünü pencereden çevirdi. "Herhalde Shienar'a atla gidip Boru'yu –kime?– Kral'a öylece vermeyi düşünmüyorsunuz? Neden Shienar? Efsanelerin hepsi Boru'yu Illian'a bağlıyor."

Rand, Loial'e baktı. Ogier'in kulakları sarkıyordu. "Shienar, çünkü orada kime vereceğimi biliyorum. Peşimizde de Trolloclar ve Karanlıkdostları var."

"Bu neden beni şaşırtmadı? Hayır... İhtiyar bir ahmak olabilirim, ama kendi usulümce bir ahmak olmayı yeğlerim. Zafer senin olsun, evlat."

"Thom-"

"Hayır!"

Yalnızca Loial kımıldanırken yatağın gıcırdamasıyla bölünen bir sessizlik oldu. Nihayet Rand, "Loial, sakıncası yoksa, beni bir süre Thom'la yalnız bırakır mısın? Lütfen?" dedi.

Loial şaşırmış göründü –kulaklarındaki tüyler neredeyse sipsivri oldu– ama başıyla onaylayıp ayağa kalktı. “Salondaki barbut oyunu ilginç görünüyordu. Belki benim de oynamama izin verirler.” Kapı Ogier’in arkasından kapanırken, Thom Rand’a kuşkulu bir bakış attı.

Rand tereddüt etti. Bilmesi gereken, Thom’un bildiğine emin olduğu şeyler vardı –âşık bir zamanlar şaşırtıcı derecede çok konuda çok fazla bilgi sahibi izlenimini vermişti– ama bunları nasıl soracağından emin değildi. “Thom,” dedi nihayet, “içlerinde *Karaethon Döngüsü* geçen herhangi bir kitap var mı?” Ejder Kehanetleri yerine böyle demek daha kolaydı.

“Büyük kitaplıklarda,” dedi Thom ağır ağır. “Çok sayıda dile çevrilmiş halde, hatta Kadim Lisan’da bile, yer yer bulunabilir.” Rand bunlardan birini bulmasının bir yolu olup olmadığını soracaktı, ama âşık sözlerine devam etti. “Kadim Lisan’da müzik vardır, ama pek çoğu onu yalnızca bilmeyenleri etkilemek için öğrenir. Çeviriler Yüksek Anlatım’da olmadıkları sürece aynı sese sahip değildir ve zaman zaman bu, anlamları çoğu çeviriden daha fazla değiştirir. Döngü’de bir bölüm vardır. Kelimesi kelimesine tercüme edildiğinde kulağa pek hoş gelmez, ama herhangi bir anlam kaygısı yoktur. Şöyle diyor:

“İki kez işaret vurulacak ona,
İki kez yaşamak, iki kez ölmek üzere.
Birinci balıkçıl yolunu belirlesin
İkinci balıkçıl hakiki olduğunu göstersin diye.
İlk defa Ejder, yitmiş anılar için.
İkinci defa Ejder, ödeyeceği bedel için.”

Uzanıp Rand’ın yüksek yakasına işlenmiş balıkçıllara dokundu.

Bir an Rand ona sadece ağzı açık bakabildi ve nihayet konuşmayı başardığında, sesi titriyordu. “Kılıçla beş ediyor. Kabza, kın ve bıçak.” Elinin ayasını masaya doğru döndürerek avuç içindeki damgayı gizledi. Selene’in merhemi işini göreli beri, onu ilk kez hissediyordu. Acıdığından değildi, ama orada olduğunu biliyordu.

“Öyle ediyor.” Thom bir kahkaha attı. “Aklıma gelen bir tane daha var.

“Kanın döküldüğü gün şafak iki kez söker.
Biri yas, biri doğum için.

Siyah üzerine kızıl, Ejder'in kanı boyar Shayol Ghul'ün kayasını.
Kıyamet Kuyusu'nda kanı insanları kurtaracak Gölge'nin esaretinden."

Rand inkâr ederek başını iki yana salladı, ama Thom fark etmemiş gibiydi. "Aynı günde şafağın nasıl olup da iki kez sökeceğini anlamıyorum, ama ona bakarsan, büyük bir bölümü de fazla bir anlam ifade etmiyor. Tear Taşı *Callandor* Yenidendoğan Ejder tarafından kullanılana kadar asla düşmeyecek, ama Dokunulamayan Kılıç. Taşın Yüreği'nde yatıyorsa, Ejder onu nasıl kullanabilir ki? Eh, öyle olsun. Herhalde Aes Sedailer olayların Kehanetlere olabildiğince uygun gelişmesini sağlamak isteyecektir. Lanetli Topraklar'ın bir yerlerinde ölmek, onların dümen suyunda gitmek için yüksek bir bedel olurdu."

Rand için sesinin soğukkanlı çıkmasını sağlamak büyük bir çaba gerektirdi, ama bunu başardı. "Beni herhangi bir şey için kullanan hiçbir Aes Sedai yok. Sana söyledim, Moiraine'i en son Shienar'da gördüm. Nereye istersem gidebileceğimi söyledi, ben de gittim."

"Peki şimdi yanında hiç Aes Sedai yok mu? Hiç mi?"

"Hiç."

Thom, sarkan beyaz bıyıklarıyla oynadı. Aynı zamanda hem tatmin olmuş, hem de aklı karışmış görünüyordu. "O halde neden Kehanetleri sordun? Neden Ogier'i odadan gönderdin?"

"Ben... ben onu tedirgin etmek istemedim. Boyu yüzünden zaten yeterince gergin. Sormak istediğim boydu. Boru'nun- Kehanetlerde bahsi geçiyor mu?" Hâlâ tamamen söylemeyi beceremiyordu. "Bütün bu sahte Ejderlerden sonra şimdi bir de Boru bulunuyor. Herkesin düşüncesine göre Valere Borusu'nun, Son Savaş'ta Karanlık Varlık'a karşı savaşmak üzere ölmüş kahramanları çağırması gerekiyor ve... Yenidendoğan Ejder'in... de Son Savaş'ta Karanlık Varlık'la çarpışması gerekiyor. Bunu sormak bana çok doğal geldi."

"Sanırım öyle. Yenidendoğan Ejder'in Son Savaş'ta çarpışacağını bilen fazla kişi yoktur ve bilenler olsa bile onun Karanlık Varlık'la aynı safta savaşacağını sanırlar. Kehanetleri okuyup da bunu öğrenen pek fazla insan yoktur. Boru hakkında söylediğin neydi? 'Gerekiyor'?"

"Senden ayrıldıktan sonra birkaç şey öğrendim, Thom. Boru'yu çalan her kimse ona gelecekler, Karanlıkdostu bile olsa."

Thom'un çalıya benzer kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Bak, bunu bilmiyordum işte. Birkaç şey öğrenmişsin."

“Bu Beyaz Kule’nin beni bir sahte Ejder olarak kullanmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. Aes Sedailerle herhangi bir ilgim olmasını istemiyorum, sahte Ejderlerle de, Güç’le de veya...” Rand dilini ısırdı. *Sinirlendiğinde zırvalamaya başlıyorsun. Ahmak!*

“Bir an, evlat, senin Moiraine’in istediği kişi olduğunu sandım, hatta bunun nedenini bildiğimi bile düşündüm. Biliyorsun, hiçbir erkek Güç’ü yönlendirmeyi seçmez. Bu bir hastalık gibi, ona olan bir şeydir. Bir adamı, seni de öldürse bile, hastalandığı için suçlayamazsın.”

“Senin yeğenin yönlendirebiliyordu, değil mi? Bize bu yüzden, yeğeninin başının Beyaz Kule’yle belaya girdiği ve o zaman ona yardım edecek kimse olmadığı için yardım ettiğini söylemiştin bana. Erkeklerin başı, Aes Sedailerle tek bir türden belaya girebilir.”

Thom dudaklarını büzerek masanın üstünü inceledi. “Herhalde bunu inkâr etmenin faydası yok. Anlarsın, ailede yönlendirebilen bir erkek akraba olması bir adamın bahsedeceği türden bir şey değil. Aaahh! Kızıl Ajah Owyn’e hiç şans vermedi. Onu ehlileştirdiler, sonra da öldü. Yaşama isteğini kaybetti işte...” Hüzünle soluğunu bıraktı.

Rand ürperdi. *Moiraine neden bana bunu yapmadı?* “Bir şans mı, Thom? Bununla baş edebilmesinin bir yolu olduğunu mu söylüyorsun? Delirmeden? Ölmeden?”

“Owyn bunu neredeyse üç yıl dizginlemişti. Kimseye zarar vermemişti. Mecbur kalmadığı sürece asla Güç’ü kullanmamış, kullandığı zaman da bunu yalnızca köyüne yardım etmek için yapmıştı. O...” Thom ellerini havaya kaldırdı. “Herhalde başka çare yoktu. Orada yaşayanlar bana o son yılın tümünde tuhaf davrandığını anlattılar. Bu konuda fazla konuşmayı istemiyorlardı ve onun amcası olduğumu duyunca beni az kaldı taşa tutacaklardı. Sanırım gerçekten de aklını kaçırıyordu. Ama o benim kanımdandı, evlat. Ona yaptıkları şey yüzünden Aes Sedailere sevgi besleyemem, buna mecbur olsalar bile. Moiraine senin gitmene izin verdiyse, bu işten paçayı sıyırman iyi olmuş.”

Rand bir an sessiz kaldı. *Aptal! Elbette bununla başa çıkmanın bir yolu yok. Ne yaparsan yap aklını kaçırıp öleceksin. Ama Ba’alzamon demişti ki-* “Hayır!” Thom’un dikkatli bakışları altında kızardı. “Demek istediğim... paçayı sıyırdım, Thom. Ama Valere Borusu hâlâ bende. Düşünsene, Thom. Valere Borusu. Diğer âşıklar onun hakkında hikâyeler anlatabilir, ama sen onu elinde tuttuğunu söyleyebilirsin.” Selene gibi konuştuğunu fark etti,

ama bu yalnızca Selene’in nerede olduğunu merak etmesine yaradı. “Yanımda olmasını senin kadar istediğim kimse yok, Thom.”

Thom bunu düşünürmüş gibi kaşlarını çattı, fakat sonunda başını kararlılıkla iki yana salladı. “Evlat, seni severim, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, sana daha önce yardım etmemin tek nedeni işin içine bir Aes Sedai’nin karışmış olmasıydı. Seaghan beni beklediğim kadar fazla dolandırmıyor ve buna Kralın Armağanı da eklenince, köylerde asla kazanamayacağım kadarını kazanıyorum. Beni son derece şaşırtan bir biçimde Dena beni seviyor görünüyor ve –aynı derecede hayret verici bir biçimde– ben de ona karşı aynı duyguları besliyorum. Şimdi, neden bunları bırakıp Trolloclar ve Karanlıkdostları tarafından kovalanmaya gideyim? Ah, kabul ediyorum, insana çekici geliyor, ama hayır. Hayır, bu işe tekrar karışmayacağım.”

Eğilerek tahtadan uzun ve dar enstrüman kılıflarından birini aldı. Açtığı kılıfın içinden sade, ama gümüş işlemeli bir flüt çıktı. Kılıfı tekrar kapayıp masanın üzerinde itti. “Bir gün yine yemeğini kazanmak zorunda kalabilirsin, evlat.”

“Bu doğru,” dedi Rand. “En azından konuşabiliriz. Benim kaldığım yer-”

Âşık başını iki yana sallıyordu. “En iyisi kesin bir ayrılık, evlat. Sürekli gelip durursan, hiç lafını etmesen bile Boru’yu aklımdan asla çıkaramam. Ve bu işe karışmayacağım. Karışmayacağım.”

Rand gittikten sonra Thom pelerinini yatağa attı ve dirseklerini dayayarak masaya oturdu. *Valere Borusu. Bu çiftlik çocuğu nasıl olup da...* Bu düşünceyi kafasından çıkardı. Boru’yu uzun süre düşünürse, kendisini Rand’la birlikte Boru’yu koşarak Shienar’a taşırken bulurdu. *Bundan gerçekten de bir hikâye çıkardı: peşinde Trolloclar ve Karanlıkdostlarıyla Valere Borusu’nu Sınırboyları’na taşımak.* Kaşlarını çatarak kendi kendisine Dena’yı hatırlattı. Kız onu sevmemiş olsaydı bile, onunki gibi bir yetenek her gün bulunacak cinsten değildi. Üstelik de onu seviyordu, Thom bunun nedenini hayal edemese bile.

“İhtiyar budala,” diye mırıldandı.

“Evet, ihtiyar bir budala,” dedi Zera kapıdan. Thom yerinden sıçradı; düşüncelerine öyle dalmıştı ki, kapının açıldığını duymamıştı. Zera’yı yıllarca gidip gelişlerinde tanımıştı ve Zera, aklından geçenleri söylemek için hep dostluklarına dayanırdı. “Tekrar Evler Oyunu’nu oynayan ihtiyar

bir budala. Kulaklarım beni yanıltmıyorsa, bu genç lordun aksanı Andor'u andırıyor. Cairhienli olmadığı kesin. Yabancı bir lord seni çevirdiği dolaplara karıştırmadan da *Daes Dae'mar* yeterince tehlikelidir."

Thom gözlerini kırpıştırdı, sonra Rand'ın görünüşünü hatırladı. O ceket kesinlikle lordlara yaraşacak cinstendi. İhtiyarlıyor, böyle şeyleri gözünden kaçırıyordu. Zera'ya gerçeği söylemek veya böyle düşünmesine göz yummak arasında bir karar vermeye çalıştığını üzülerek fark etti. *Tek yapmam gereken Büyük Oyun'u düşünmek, hemen oynamaya başlıyorum.* "Çocuk bir çoban, Zera, İki Nehir'den gelme."

Kadın horgörüyle bakarak güldü. "Ben de Ghealdan Kraliçesi'yim. Sana söylüyorum, son birkaç yıldır, Oyun, Cairhien'de tehlikeli bir hal aldı. Caemlyn'de bildiğin haliyle hiç ilgisi yok. Artık cinayetler işleniyor. Dikkatli olmazsan, gırtlağını kesiverirler."

"Sana söylüyorum, ben artık Büyük Oyun'da değilim. Bütün bunlar yirmi yıl geride kaldı."

"Evet." Kadın buna inanmış gibi görünmüyordu. "Ama öyle bile olsa ve genç yabancı lordlar bir yana, lordların malikânelerinde gösteri yapmaya başladın."

"İyi para veriyorlar."

"Bunu nasıl yapacaklarını buldukları anda da seni entrikalarına katarlar. Bir adam gördüklerinde onu nasıl kullanacaklarını düşünmek, onlar için nefes almak kadar doğaldır. Bu genç lordunun sana yardımı olmaz; onu çiğ çiğ yerler."

Thom, Zera'yı oyunun dışında olduğuna ikna etmeye çalışmayı bıraktı. "Bunu söylemek için mi geldin, Zera?"

"Evet. Büyük Oyun'u oynamayı unut, Thom. Dena'yla evlen. O, seni bu kemikli ve ak saçlı halinle alır, budala kız. Onunla evlen ve bu genç lordla *Daes Dae'mar*'ı unut."

"Öğütlerin için teşekkür ederim," dedi soğuk soğuk. *Onunla evlenmek mi? İhtiyar bir kocayı ona yük mü edeyim? Benim geçmişim ayak bağı olurken asla bir şarkıcı olamaz.* "Senin için sakıncası yoksa, Zera, bir süre yalnız kalmak istiyorum. Bu gece Leydi Arilyn ve konukları için gösteri yapacağım ve hazırlık yapmam gerekiyor."

Kadın alaylı bir kahkaha atıp başını iki yana salladıktan sonra, kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Thom parmaklarıyla masanın üzerinde davul çaldı. Ceketli ya da ceketsiz, Rand hâlâ sadece bir çobandı. Daha fazlası olsaydı, Thom'un bir

zamanlar şüphelendiği şey olsaydı –yönlendirebilen bir erkek– ne Moiraine, ne de başka bir Aes Sedai, ehlileştirilmeden serbest dolaşmasına izin vermezlerdi. Boru olsa da olmasa da, çocuk sadece bir çobandı.

“Bu işten paçasını sıyırdı,” dedi yüksek sesle, “ben de öyle.”

27
Gecedeki Gölge

"Anlamıyorum," dedi Loial. "Genellikle kazanıyordum. Sonra Dena içeri girip oyuna katıldı ve her şeyi geri aldı. Her atışla. Ufak bir ders, dedi. Bununla ne kastetti?"

Rand ile Ogier, Üzüm Salkımı arkalarında, Önkapı'dan geçiyorlardı. Güneş batıda iyice alçalmış, yarı yarıya ufkun altına çökmüş kızıl bir topa dönüşmüş, arkalarında uzun gölgeler vuruyordu. Sokak, büyük kuklalardan biri ve kemerinde kılıcı olan, direklerini kullanarak adamla birlikte onlara doğru gelen, keçi boynuzlu bir Trolloc dışında boştu, ama Önkapı'nın eğlence salonları ve meyhanelerin bulunduğu diğer bölümlerinden hâlâ eğlence sesleri geliyordu. Burada kapılar çoktan sürgülenmiş, pencerelerin kepenkleri kapanmıştı.

Rand, tahta flüt kılıfıyla oynamayı bırakıp sırtına astı. *Her şeyi bırakıp benimle birlikte gelmesini bekleyemezdim herhalde, ama en azından benimle konuşabilirdi. Işık adına, Ingtar keşke burada olsaydı.* Ellerini ceplerine soktu ve Selene'in notunu hissetti.

"Sence o..." Loial huzursuzca durdu. "Sence hile yapmamıştır, değil mi? Kurnazca bir şey yapıyormuş gibi herkes sırıtıyordu."

Rand, pelerininin içinde omuzlarını silkti. *Boru'yu alıp gitmem gerekiyor. Ingtar'ı beklersek, her şey olabilir. Fain, eninde sonunda gelecektir. Onun önünde olmam gerekiyor.* Kuklalı adamlar neredeyse yanlarındaydı.

"Rand," dedi Loial aniden. "Bence bu bir-"

Adamlar aniden direklerini toprak yola bıraktılar; Trolloc yere yıkılmak yerine, ellerini uzatarak Rand'ın üzerine atladı.

Düşünmek için hiç zaman yoktu. İçgüdü, ışıldayan bir kavisle kılıcı kınından çıkardı. Göllerin Üzerinde Yükselen Ay. Trolloc gurultulu bir haykırışla geriye doğru sendeledi ve düşerken bile hırlamayı kesmedi.

Bir an herkes olduğu yerde donup kaldı. Sonra adamlar –Karanlıkdostu olmalıydılar– önce yerde yatan Trolloc'a, sonra da kılıcını elinde tutan Rand'a ve yanındaki Loial'e baktılar. Arkalarını dönüp kaçtılar.

Rand da Trolloc'a bakıyordu. Daha eli kılıcın kabzasına dokunmadan, boşluk etrafını sarmıştı; *saidin* zihninin içinde ışıldıyor, onu çağırıyor, içini bulandırıyordu. Kendisini zorlayarak boşluğun yok olmasını sağladı ve dudaklarını yaladı. Boşluk olmadığında, teni korkuyla karıncalanıyordu.

"Loial, hana dönmek zorundayız. Hurin tek başına ve onlar-" İki kolunu da göğsüne bastırmaya yetecek kadar uzun ve kalın, kıllı bir kol tarafından havaya kaldırılırken homurdandı. Kıllı bir el gırtlağına yapıştı. Başının hemen üzerinde boynuzlu bir burun gördü. Burnuna ekşi ter ve domuz ahırı karışımı, pis bir koku doldurdu.

Gırtlağındaki el onu kavradığı kadar hızla çekildi. Rand sersemlemiş bir halde ele ve Trolloc'un bileğini kavramış Ogier parmaklarına baktı.

"Dayan, Rand." Loial'in sesi gergindi. Ogier'in diğer eli öne gelerek, hâlâ Rand'ı havada tutan kolu kavradı. "Dayan."

Ogier ile Trolloc boğuşurken, Rand sağa sola savruldu. Birden kurtularak yere düştü. Serbest kalmak için sendeleyerek iki adım attı ve kılıcını kaldırarak döndü.

Domuz burunlu Trolloc'un arkasında duran Loial, yaratığın bileğiyle önkoluna yapışmış, kollarını açık tutuyordu; sarf ettiği çaba yüzünden nefes nefese kalmıştı. Trolloc kendi kaba lisanında gırtlağından hırlamalar çıkarıyor, boynuzuyla Loial'e vurmaya çalışarak kafasını geriye doğru atıyordu. İkisinin de çizmeleri toprak zeminde sürünüyordu.

Rand Trolloc'un gövdesinde kılıcını Loial'e zarar vermeden saplayacak bir yer aradı, ama Ogier ile Trolloc çetin danslarında o kadar fazla dönüyorlardı ki, bir açıklık bulamıyordu.

Trolloc bir homurtuyla sol kolunu kurtardı, ama daha kendisini tamamıyla serbest bırakamadan, Loial kolunu yaratığın boynuna dolayarak Trolloc'u yakınına çekti. Trolloc kılıcına uzanmaya çalıştı; tırpanı andıran kılıcı sol ele göre ters tarafta asılıydı, ama koyu renkli çelik santim santim kınından çıkmaya başladı. Ve hâlâ sağa sola savruluyor ve Rand'a Loial'e zarar vermeden kılıç darbesi indirme fırsatı vermiyorlardı.

Güç. Bu işe yarardı. Nasıl olacağından emin değildi, fakat denenecek başka bir şey bilmiyordu. Trolloc, kılıcını kınından yarı yarıya çıkarmıştı. Kavisli kılıç kınından çıktığında, Loial'i öldürecekti.

Rand istemeye istemeye boşluğu oluşturdu. *Saidin* ona parlıyor, onu çekiyordu. Hayal meyal *saidin*'in ona şarkı söylediği bir zamanı hatırlar gibiydi, ama şimdi onu sadece çekiyordu, bir çiçeğin kokusunun arıyı, gübreliğin leş kokusunun sineği çekişi gibi. Kendisini açtı, ona uzandı. Orada hiçbir şey yoktu. Gerçekten ışığa uzansa da aynı şeydi. Yozluk onu kirleterek içine süzüldü, ama içine akan ışık hiç yoktu. Uzak bir çaresizliğin etkisiyle tekrar tekrar denedi. Her defasında, var olan tek şey yozluktu.

Loial ani bir kabarmayla Trolloc'u savurdu; bunu o kadar şiddetle yapmıştı ki, yaratık yanlamasına takla atarak bir binanın yan cephesine çarptı. Yüksek bir çatırdamayla kafasını vurdu ve duvardan kayarak yere yığıldı; boynu olanaksız bir açıyla bükülmüştü. Göğsü inip kalkan Loial, durup gözlerini ona dikti.

Rand olup biteni anlayana kadar bir an boşluğun içinden dışarı baktı. Ancak anlar anlamaz boşluğu ve yozlaşmış ışığı salıverip Loial'in yanına koştu.

"Ben... daha önce kimseyi öldürmemiştim, Rand." Loial ürpererek soluk aldı.

"Sen öldürmesen o seni öldürecekti," dedi Rand ona. Endişeyle sokaklara, kepenkli pencerelere ve sürgülü kapılara baktı. İki Trolloc'un olduğu yerde, mutlaka diğerleri de bulunurdu. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm Loial, ama ikimizi de öldürür ya da daha beterini yapardı."

"Biliyorum. Ama bundan hoşlanmama imkân yok. Bir Trolloc olsa bile." Batan güneşe doğru işaret eden Ogier, Rand'ın kolunu kavradı. "Bir tane daha geliyor."

Rand güneşten yana baktığından ayrıntıları seçemedi, ama Loial ile kendisine doğru dev bir kukla taşıyan bir gaip adam daha yaklaşıyor gibiydi. Fakat artık neye bakacağını biliyordu: "kukla"nın bacak hareketleri fazlasıyla doğaldı ve domuz burnu, kimse direklerden birini kaldırmadığı zaman da kalkıp havayı kokluyordu. Trolloc ile Karanlıkdostlarının akşamın gölgeleri içinde onu ve etrafta yatanları görebileceğini sanmıyordu; görmüş olsalar yürümeyecekleri kadar yavaş yürüyorlardı. Yine de, avlandıkları ve yaklaşmakta oldukları belliydi.

“Fain benim burada bir yerlerde olduğumu biliyor,” dedi kılıcını ölü bir Trolloc’un ceketine aceleyle silerek. “Onları beni bulmaları için göndermiş. Fakat Trollocların görülmesinden korkuyor, yoksa onları gizlemezdi. İnsanların olduğu bir sokağa erişebilirsek, güvendeyiz demektir. Hurin’e dönmemiz gerek. Fain onu Boru’yla birlikte yalnız yakalarsa...”

Loial’i yan köşeye çekti ve en yakındaki kahkaha ve müzik seslerine doğru döndü, ama daha onlar oraya ulaşamadan çok önce, kendileri dışında boş olan sokakta, kukla olmayan bir kukla taşıyan, bir grup adam daha belirdi. Rand ile Loial bir sonraki köşeyi döndüler. Doğuya açılıyordu.

Rand ne zaman müzik ile kahkahalara ulaşmaya çalışsa, yolun üzerinde, genellikle havada bir koku almaya çalışan bir Trolloc oluyordu. Bazı Trolloclar kokuya göre avlanırdı. En az bir kez Trolloc’u daha önce gördüğünü sandı. Çemberi daraltıyor ve Rand ile Loial’in, kepenkleri kapalı, ıssız sokaklardan çıkmamasını sağlıyorlardı. İkisi dar, yavaşça kararan aşağı ve yukarı meyilli sokaklarda ağır ağır doğuya, şehirden, Hurin’den ve diğer insanlardan uzağa çekildiler. Rand, yanlarından geçtikleri evlere, gece için sıkı sıkıya kapatılmış yüksek binalara derin bir üzüntüyle bakıyordu. Kapılardan birini açılana kadar yumruklasa, insanlar Loial ile onu içeri alsa bile, gördüğü kapılardan hiçbiri bir Trolloc’u durduramazdı. Bu yalnızca, Loial ile kendisinin yanında Trolloclara başka kurbanlar sunmaya yarardı.

“Rand,” dedi Loial nihayet. “Gidecek yer kalmadı.”

Önkapı’nın doğu kenarına ulaşmışlardı; iki taraflarında yüksek binaların sonuncuları yükseliyordu. Üst kat pencerelerindeki ışıklar onunla alay eder gibiydi, fakat alt katların pencereleri hâlâ sıkı sıkı kapalıydı. Önünde, ilk alacakaranlığın örtüsüne bürünmüş, üzerinde tek bir çiftlik evi bile olmayan tepeler uzanıyordu. Ancak tepeler hepten boş değildi. Belki bir mil ötede, büyükçe tepelerden birinin çevresini sarmış açık renkli surları ve içlerindeki binaları zorlukla da olsa seçebiliyordu.

“Bizi bir kere buraya ittiler mi,” dedi Loial, “kim tarafından görüldükleri konusunda kaygılanmaları gerekmeyecek.”

Rand eliyle tepenin etrafındaki surları gösterdi. “Bunlar bir Trolloc’u durdurmalı.” Bir Lordun malikânesini gösterdi. “Belki bizi içeri alırlar. Bir Ogier ile yabancı bir lord değil miyiz? Bu ceket eninde sonunda bir şeye yaramak zorunda.” Arkasındaki sokağa baktı. Henüz görünürde Trolloc yoktu, ama her olasılığa karşın Loial’i binanın yan tarafına doğru çekti.

“Bence o Havai Fişekçilerin meclis binası, Rand. Havai Fişekçiler sırlarını korumak konusuna önem verir. Oraya Galldrian’ı bile alacaklarını sanmam.”

“Şimdi başınızı hangi belaya soktunuz?” dedi tanıdık bir kadın sesi. Havada aniden baharatlı bir parfüm hissedildi.

Rand bakakaldı: Selene, az önce döndükleri köşede belirmişti, beyaz elbisesi karanlığın içinde parlıyordu. “Buraya nasıl geldin? Burada ne işin var? Hemen gitmen gerek. Koş! Peşimizde Trolloclar var.”

“Ben de gördüm.” Sesi alaycı, fakat sakin ve kendine hâkimdi. “Seni bulmaya geldim, fakat gördüğüm kadarıyla, Trollocların seni koyun gibi gütmesine izin veriyorsun. Valere Borusu’na sahip olan adam kendisine böyle muamele edilmesine izin verir mi?”

“Şu an yanımda değil,” diye onu tersledi Rand, “olsa bile ne işime yarar, anlamıyorum. Ölü kahramanlar geri gelip de beni Trolloclardan kurtaracak değil ya. Selene, buradan uzaklaşman gerek. Hemen!” Dikkatle köşeye baktı.

En çok yüz adım ötede, bir Trolloc boynuzlu kafasını ihtiyatla sokağa uzatmış, geceyi kokluyordu. Yanındaki iri bir gölge başka bir Trolloc olmalıydı ve daha küçük gölgeler de vardı. Karanlıkdostları.

Rand, “Çok geç,” diye mırıldandı. Pelerinini çıkarıp Selene’e sarmak için flüt kılıfını kaydırdı. Pelerin, Selene’in giysisini bütünüyle saklayacak, hatta yerlere sürünecek kadar uzundu. Rand ona, “Koşmak için bunu havaya kaldırman gerekecek,” dedi. “Loial, içeri girmemize izin vermezlerse, gizlice girmenin bir yolunu bulmamız gerekecek.”

“Ama Rand-”

“Trollocları beklemeyi mi tercih edersin?” Loial’i harekete geçirmek için itti ve onu koşarak izlemek için Selene’in elini tuttu. “Bize boynumuzu kırmayacak bir yol bul, Loial.”

“Seni telaşlandırmalarına izin veriyorsun,” dedi Selene. Azalan ışıkta Loial’i takip ederken, Rand’dan daha az zorlanıyor gibiydi. “Birlik’i ara ve sakin ol. Büyük olacak birinin her zaman sükûnetini koruması gerekir.”

Rand, “Trolloclar seni duyabilir,” dedi ona. “Ben büyük olmak istemiyorum.” Selene’den sinirli bir homurdanma duyduğunu sandı.

Ayağının altında yer yer taşlar dönüyordu, ama tepelerin üzerindeki yol alacakaranlık gölgelerine rağmen zorlu değildi. Ağaçlar, hatta çalılar bile uzun zaman önce tepelerden yakacak odun elde etmek için temizlenmişti. Bacaklarının arasında usulca hışırdayan, diz boyu çimenler dışında hiçbir

şey yetişmiyordu. Hafiften bir gece meltemi esti. Rand meltemin kokularını Trolloclara taşıyabileceğinden endişe etti.

Sura ulaştıklarında Loial durdu. Sur, Ogier'in iki misli boyundaydı, taşları beyazımsı alçıyla kaplanmıştı. Rand gerideki Önkapı'ya doğru baktı. Şehir surlarından ışıklı pencereler tekerlek parmaklıkları gibi dışarı doğru uzanıyordu.

"Loial," dedi usulca, "onları görebiliyor musun? Peşimizdeler mi?"

Ogier Önkapı yönüne baktı ve başını hüzünle sallayarak onayladı. "Yalnızca Trolloclardan bazılarını görüyorum, ama bu tarafa geliyorlar. Koşarak. Rand, bence gerçekten-"

Selene sözünü kesti. "İçeri girmek istiyorsa, *alantin*, bir kapıya ihtiyacı olacak. Şunun gibi." Duvarın biraz aşağısındaki karanlık bir dikdörtgeni işaret etti. Selene'in söylemesine karşın, Rand bunun gerçekten bir kapı olduğuna emin olamadı, ama Selene uzanıp çekince, açıldı.

"Rand," diye başladı Loial.

Rand onu kapıya doğru itti. "Daha sonra, Loial. Ve de yavaş ol. Saklanıyoruz, unuttun mu?" Onları içeri sokup kapıyı arkalarından kapadı. Bir sürgünün köşebentleri vardı, fakat sürgünün kendisi yoktu. Kimseyi durduramazdı, ama belki de Trolloclar surların içine girmeye tereddüt ederdi.

İki uzun, alçak ve penceresiz binanın arasından, tepenin yukarısına doğru çıkan bir sokaktaydılar. Başta binaların da taştan olduğunu sandı, ama sonra beyaz alçının ahşabın üzerine sürüldüğünü fark etti. Hava artık surlardan yansıyan ay ışığının ışığı andırmasına yetecek kadar kararmıştı.

"Trollocların eline düşmektense Havai Fişekçiler tarafından tutuklanmak yeğdir," diye mırıldandı ve yokuşu tırmanmaya başladı.

"Ama sana söylemeye çalıştığım da buydu," diye itiraz etti Loial. "Havai Fişekçiler davetsiz misafirleri öldürdüğünü duydum. Sırlarını iyi saklarlar, Rand."

Rand olduğu yerde kalakaldı ve arkasını dönüp kapıya baktı. Trolloclar hâlâ dışarıdaydı. En kötü olasılıkla, insanlarla başa çıkmak Trolloclarla başa çıkmaktan daha kolay olurdu. Havai Fişekçileri onları salıvermeye ikna edebilirdi; Trolloclar öldürmeden önce dinlemezdi. "Seni bu işe karıştırdığım için özür dilerim, Selene."

"Tehlike bir şeyler katıyor," dedi kız usulca. "Hem şimdiye kadar iyi idare ettin. Gidip ne bulacağımıza bir bakalım mı?" Ona sürtünerek önüne

geçti. Rand, Selene'in burun deliklerini dolduran baharatlı kokusuyla onu izledi.

Tepenin üzerinde sokak, dümdüz edilmiş, neredeyse alçı kadar açık renkli, geniş bir alanla ve alanın etrafında, birbirinden gölgeli dar sokaklarla ayrılan, beyaz, penceresiz binalara açılıyordu, fakat Rand'ın sağında, ışığı soluk kile vuran pencereleri olan, tek bir bina duruyordu. Bir erkekle kadın belirip, açık alanda yavaşça yürümeye başlarken sokağın gölgelerine çekildi.

Giysileri kesinlikle Cairhien giysileri değildi. Adamın üzerinde gömleğinin kolları kadar bol bir pantolon vardı; gömlek de pantolon da açık sarıydı ve pantolonlarının bacaklarıyla gömleğinin göğüs kısmında işlemeler vardı. Kadının göğsünde girift işlemeler olan gömleği uçuk yeşil görünüyordu ve kadının saçları bir sürü kısa belik halinde örülmüştü.

"Her şey hazır, diyorsun, öyle mi?" diye sordu kadın. "Emin misin, Tammuz? Hepsi mi?"

Adam ellerini iki yana açtı. "Her zaman arkamdan kontrol edersin, Aludra. Her şey hazır. Gösteri şu an bile yapılabilir."

"Kemerlerle kapıların hepsi kapalı mı? Hepsi?.." Işıklı binanın uzak ucuna giderlerken sesi duyulmaz oldu.

Rand, gözlerine tanıdık gelen hiçbir şeyin olmadığı açık alanı inceledi. Alanın ortasında, her biri neredeyse boyuna gelen ve yaklaşık otuz santimetre çapında birkaç düzine dik boru, geniş, tahta tabanlar üzerinde oturuyordu. Tüplerin her birinin içinden çıkan koyu renkli, büklümlü bir kordon yerden geçip uzak uçtaki alçak, belki üç adım genişliğindeki bir duvarın ardında kayboluyordu. Açık alanın çevresine, üzerinde oluklar, tüpler, çatallı sopalar ve diğer bir sürü şey olan, karmakarışık tahta raflar dizilmişti.

Rand'ın gördüğü havai fişeklerin hepsi bir eline sığardı ve havai fişekler hakkında tek bildiği, büyük bir gürültüyle patladıkları, yere paralel sarmal kıvılcımlar saçarak vızıldadıkları veya zaman zaman havaya fırladıklarıydı. Havai Fişekçiler onları satarken her zaman, bunlardan biri açıldığında, harekete geçebilecekleri uyarısını yaparlardı. Her halükârda, havai fişekler Köy Kurulu'nun gerekli bilgiye sahip birinin açmasına izin vermeyeceği kadar pahalıydı. Mat'in tastamam bunu yapmaya çalıştığı zamanı iyi hatırlıyordu; neredeyse bir hafta Mat'le annesi dışında kimse konuşmamıştı. Rand'a tanıdık gelen tek şey kordonlar, yani fitillerdi. Havai fişeklerin buradan ateşlendiğini biliyordu.

Gerisindeki sürgülenmemiş kapıya bir bakış atarak, diğerlerine de kendisini izlemelerini işaret edip tüplerin etrafında yürümeye başladı. Saklanacak bir yer bulacaklarsa, bu kapıdan olabildiğince uzak olmak istiyordu.

Bu, sıraların arasından geçmek anlamına geliyordu ve Rand ne zaman birine sürtünse, soluğunu tutuyordu. Raflardaki şeyler en ufak dokunuşla bile yer değiştirerek takırdıyordu. Hepsi de tahtadan yapılmış, tek bir parça bile metal kullanılmamış gibiydi. Birisi devrilse çıkabilecek olan gürültüyü tahmin edebiliyordu. Parmağı büyüklüğündeki bir tanesinden çıkan gümbürtüyü iyi hatırladığından, tüpleri ihtiyatla süzdü. Bunlar havai fişekse, bu kadar yakınlarında olmak istemiyordu.

Loial sürekli kendi kendine mırıldanıyordu, özellikle de raflardan birine çarpıp yerinde sıçrayarak başka bir rafa çarptığında. Ogier, bir takırtılar ve mırıldanmalar bulutu içinde hareket ediyordu.

Selene'in de sinir bozuculukta ondan aşağı kalır yanı yoktu. Bir şehir sokağındaymışlar gibi rahat tavırlarla yürüyordu. Hiçbir şeye çarpmıyor, ses de çıkarmıyordu, ama pelerinini kapalı tutmak için bir çaba sarf etmiyordu. Giysisinin beyazı, bütün duvarların bir araya gelmiş halinden daha parlak görünüyordu. Rand ışıklı pencerelere baktı. Bir tanesi yeterdi; Selene'in görülmemesi, alarmın verilmemesi imkânsızdı.

Fakat pencereler hâlâ boştu. Rand alçak bir duvara –ve gerisindeki sokaklarla binalara– yaklaşırlarken ferahlamayla içini çekiyordu ki, Loial duvarın hemen yanında duran başka bir rafa süründü. Rafın üzerinde yumuşak gibi görünen, Rand'ın kolu uzunluğunda on çubuk duruyor, uçlarından ince bir duman sızıyordu. Raf düşerken ve içten içe yanan çubuklar fitillerden birinin üzerine saçılırken, neredeyse hiç ses çıkmadı. Fitil çatırtılı bir tıslamayla alev aldı ve alev uzun tüplerden birine doğru hızla yaklaşmaya başladı.

Rand bir an ağzı açık bakakaldı, sonra fısıldayarak seslenmeye çalıştı. "Duvarın arkasına!"

Selene'i duvarın arkasında yere çekince kız öfkeli bir ses çıkardı, fakat Rand ona kulak asmadı. Loial yanlarına sokulurken Selene'i korumak için üzerine kapanmaya çalıştı. Tüpün patlamasını beklerken duvardan geriye eser kalıp kalmayacağını merak etti. Duyulmaktan çok, zeminden hissedilen, boğuk bir gümbürtü oldu. İhtiyatla Selene'in üzerinden biraz doğrulup duvarın kenarından baktı. Selene, kaburgalarına sert bir yumruk

attıktan sonra kıvrılarak altından çıkarken, Rand'ın tanımadığı bir dilde bir küfür savurdu, fakat Rand'ın bunu fark edecek hali yoktu.

Tüplerin birinin üzerinden ince bir duman yükseliyordu. Fakat hepsi buydu. Başını hayretle iki yana salladı. *Hepsi bundan ibaretse...*

Gök gürültüsünü andıran bir gümbürtüyle, kırmızı beyaz renklerde dev bir çiçek artık karanlık olan gökyüzünde açtı, sonra da kıvılcımlar halinde sürüklenmeye başladı.

Rand alık alık çiçeğe bakarken, ışıklı binada bir gürültü koptu. Pencereler, bağıran, bakıp işaret eden adamlar ve kadınlarla doldu.

Rand, en çok on iki adım ötelerinde olan karanlık sokağa özlemle baktı. Attıkları ilk adımla pencerelerdeki insanların görüş alanının tam içinde olacaklardı. Binadan, yere gümbürtüyle basan ayaklar boşaldı.

Loial ile Selene'i gerisingeri duvara doğru iterek, gölge gibi görünmelerini ümit etti. "Hareketsiz ve sessiz olun," diye fısıldadı. "Tek umudumuz bu."

"Bazen," dedi Selene sessizce, "çok hareketsiz durursan, seni hiç kimse göremez." Hiç endişelenmiş bir hali yoktu.

Çizmeler duvarın öteki yanında bir ileri bir geri ilerliyor, öfke dolu sesler. Özellikle de Rand'ın Aludra olarak tanıdığı kişinin sesi.

"Seni koca soytarı, Tammuz! Seni koca domuz! Senin annen, senin annen keçiymiş, Tammuz! Bir gün hepimizi öldüreceksin."

"Bu benim suçum değil, Aludra," diye itiraz etti adam. "Her şeyi ait olduğu yere koymaya çok dikkat ettim, kavlar da-"

"Benimle konuşmayacaksın, Tammuz! Koca bir domuzun insan gibi konuşmaya hakkı yoktur!" Aludra'nın ses tonu başka bir adamın sorduğu soruyu yanıtlarken değişti. "Yeni bir tane hazırlamak için zaman yok. Galldrian bu gece geri kalanlarla yetinmek zorunda. Biri de erken davrandı. Ve sen, Tammuz! Her şeyi yoluna koyacak ve yarın arabalarla birlikte gübre almak için yola çıkacaksın. Bu gece bir şey daha ters giderse, sana bir daha gübre bile emanet etmem!"

Ayak sesleri Aludra'nın mırıldanmaları eşliğinde tekrar binaya doğru çekildi. Tamımız alçak sesle bütün bunların haksızlığına homurdanarak arkada kaldı.

Adam devrilen sehpayı düzeltmek için gelince, Rand nefesini tuttu. Duvarın üzerindeki gölgelere sığındığı yerden, Tammuz'un sırtıyla omuzlarını görebiliyordu. Adam bir arkasını dönse, Rand ile diğerlerini görmemesine olanak yoktu. Tammuz kendi kendine yakınmayı kesmeden,

içten içe yanan çubukları sehpanın üzerinde düzenledi, sonra diğer herkesin gittiği binaya doğru yürümeye başladı.

Nefesini bırakan Rand, adamın arkasından hızlı bir bakış attıktan sonra tekrar gölgelerin arasına çekildi. Pencerelerde hâlâ birkaç kişi vardı. “Bu gece daha fazla şans bekleyemeyiz,” dedi.

Selene usulca, “Büyük adamlar kendi şanslarını yaratır, derler,” dedi.

Rand, “Şunu keser misin?” dedi ona bıkkınlıkla. Selene’in kokusunun kafasını böyle doldurmamasını diliyordu. Bu, rahat düşünmesini engelliyordu. Selene’i yere iterken gövdesinin verdiği –rahatsız edici bir yumuşaklık ve dirilik karışımı– duyguyu da hatırlıyordu ve bunun da pek yardımı olmuyordu.

“Rand?” Loial duvarın ucundan ışıklı binaya doğru bakıyordu. “Galiba biraz daha şansa ihtiyacımız var, Rand.”

Rand, Ogier’in omzunun üzerinden bakmak için yana kaydı. Açık alanın ötesinde, sürgüsüz kapıya giden sokakta, üç Trolloc, gölgelerin içinden ışıklı pencerelere doğru ihtiyatla bakıyordu. Pencerelerin birinde bir kadın vardı; Trollocları görmemiş gibiydi.

“Demek ki,” dedi Selene sessizce, “bir tuzağa dönüşüyor. Bu insanlar seni ele geçirirse öldürebilirler. Trolloclar kesinlikle öldürür. Ama belki de Trollocları kimseyi ayağa kaldırmadan öldürmeyi başarabilirsin. Belki de insanların küçük sırlarını korumak için seni öldürmelerine engel olabilirsin. Büyük olmak istemeyebilirsin, ama bu işleri yapmak için büyük bir adam gerekir.”

“Buna seviniyormuş gibi görünmene gerek yok,” dedi Rand. Selene’in kokusunu, bedeninin verdiği hissi düşünmeyi kesmeye çalıştı ve boşluk etrafını sarar gibi oldu. Silkinerek onu uzaklaştırdı. Trolloclar henüz yerlerini bulamamış gibiydi. Arkasına yaslanarak en yakındaki karanlık sokağa baktı. O tarafa doğru bir hamle yaptıklarında, Trolloclar onları kesinlikle görürdü, penceredeki kadın da öyle. Trollocların mı, Havai Fişekçilerin mi onlara önce ulaşacağı belli olmazdı.

“Senin büyüklüğün beni mutlu eder.” Söylediklerine rağmen Selene’in sesi öfkeli gibiydi. “Belki de bir süre seni kendi yolunu bulmaya terk etmeliyim. Büyüklüğü avcunun içindeyken almayı reddediyorsan, belki de ölmeyi hak ediyorsundur.”

Rand ona bakmayı reddetti. “Loial, şu sokakta başka bir kapı olup olmadığını görebiliyor musun?”

Ogier başını iki yana salladı. “Burada çok fazla ışık var, orası da fazla karanlık. Sokakta olsam olurdu.”

Rand kılıcının kabzasına dokundu. “Selene’i al. Bir kapı görür görmez –görürsen– bana seslen, peşinden gelirim. Uçta bir kapı yoksa, duvarın üzerine yetişip öteye geçebilmesi için onu kaldırman gerekecek.”

“Pekâlâ, Rand.” Loial endişeli gibiydi. “Ama biz hareket ettiğimizde bu Trolloclar, kim seyrediyor olursa olsun peşimizden geleceklerdir. Bir kapı olsa bile, peşimizde olurlar.”

“Trollocları bana bırak.” *Üç taneler. Boşluk sayesinde bu işi başarabilirim. Saidin* düşüncesi kararını vermesine yardımcı oldu. Gerçek Kaynak’ın eril yarısını yanına yaklaştırdığında çok fazla tuhaf şey olmuştu. “Elimden geldiğince kısa sürede arkanızdan gelirim. Git.” Duvarın kenarından Trolloclara baktı.

Gözünün kıyısıyla Loial’in cüssesinin hareket ettiğini, Selene’in kendi pileriniyle yarı yarıya örtülmüş beyaz elbisesini gördü. Tüplerin arkasındaki Trolloclardan biri heyecanla onları işaret etti, fakat üç tanesi hâlâ tereddüt ediyor, kadının hâlâ dışarıyı izlemekte olduğu pencereye göz atıyordu. *Üç taneler. Bir yolu olmalı. Boşluk değil.* Saidin *değil.*

Loial usulca, “Bir kapı var!” diye seslendi. Trolloclardan biri gölgelerden dışarı bir adım attı ve diğerleri de kendilerini toplayarak onu izlediler. Rand, penceredeki kadının sanki uzaklardan gelen çığlığını ve Loial’in bağırarak bir şey söylediğini duydu.

Rand düşünmeden ayağa fırlamıştı. Trollocları bir şekilde durdurması gerekiyordu, yoksa ona, Loial ve Selene’e yetişeceklerdi. İçin için yanan çubuklardan birini kapıp kendini en yakındaki tüpe doğru savurdu. Tüp eğildi, devrilmeye başladı ve Rand, kare, tahtadan tabanı yakaladı; tüp dosdoğru Trolloclara çevriliydi. Trolloclar kararsızca durdular –penceredeki kadın çığlık attı– ve Rand, çubuğun dumanı tüten ucunu fitilin tam tüple birleştiği yere dokundurdu.

Boğuk gümbürtü hemen duyuldu ve kalın, tahta taban Rand’a vurarak onu yere yıktı. Gök gürültüsü gibi bir kükreme geceyi böldü ve kör edici bir ışık patlaması karanlığı yırttı.

Rand gözlerini kırpıp sendeleyerek ayağa kalktı; kalın, keskin duman yüzünden öksürüyor, kulakları çınlıyordu. Hayretle bakakaldı. Tüplerin yarısı ile sehpaların hepsi yana devrilmişti ve binanın, yanında Trollocların durduğu köşesi tamamıyla yok olmuştu; alevler kalasların ve kirişlerin kenarını yalıyordu. Trolloclardan hiçbir iz yoktu.

Rand, kulaklarındaki çınlamanın arasından binadaki Havai Fişekçilerin çığlıklarını duydu. Sendeleyerek koşmaya başladı, tökezleyerek sokağa daldı. Yolun yarısına geldiğinde ayağı bir şeye takıldı ve bunun pelerini olduğunu fark etti. Hiç durmadan pelerinini kaptı. Arkasında, Havai Fişekçilerin haykırışları geceyi dolduruyordu.

Loial açık kapının yanında sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu Ve de yalnızdı.

"Selene nerede?" diye sordu Rand.

"Geri gitti, Rand. Onu tutmaya çalıştım, ama ellerimin arasından kayıp gitti."

Rand gürültüye doğru döndü. Kulaklarındaki dinmeyen seslerin arasında, haykırışlardan bazıları hayal meyal seçiliyordu. Orada artık alevlerin ışığı vardı.

"Kum kovaları! Hemen kum kovalarını getirin!"

"Bu felaket! Felaket!"

"Bazıları o tarafa gitti."

Loial, Rand'ın omzuna yapıştı. "Ona yardım edemezsin, Rand. Kendin de esir düşerek değil. Gitmek zorundayız." Sokağın sonunda biri, arkasındaki alevlerin ışığında gölgeli bir siluet belirdi ve bulundukları yönü işaret etti. "Haydi gel, Rand!"

Rand, Loial'in kendisini kapının dışındaki karanlığa çekmesine izin verdi. Arkalarındaki yangın soluklaşarak gecenin içinde bir ışığa dönüştü ve Önkapı'nın ışıkları yaklaştı. Rand neredeyse diğer Trollocların, dövüşebileceği bir şeyin ortaya çıkmasını istiyordu. Fakat yalnızca, çimenleri hışırdatan gece meltemi vardı.

"Onu durdurmaya çalıştım," dedi Loial. Uzun bir sessizlik oldu. "Gerçekten de yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bizi de esir alırlardı, o kadar."

Rand içini çekti. "Biliyorum, Loial. Sen elinden geleni yaptın." Geriye doğru birkaç adım atarak ışığa baktı. Azalmış gibiydi; Havai Fişekçiler ateşleri söndürüyor olmalıydı. "Ona yardım etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor." *Nasıl?* Saidin'*le mi? Güç'le mi?* Ürperdi. "Buna mecburum."

Önkapı'nın ışıklı sokaklarından, etraflarındaki neşeyi dışarıda bırakan bir sessizlik içinde geçtiler.

Ejderdağı'nın Koruyucusu'na girdiklerinde, hancı, üzerinde mühürlü bir parşömen olan tepsisini uzattı.

Rand parşömeni alıp beyaz mühre baktı. Hilal ile yıldızlar. "Bunu kim bıraktı? Ne zaman?"

"Yaşlı bir kadın, Lordum. Daha bir çeyrek saat olmadı. Bir hizmetkârdı, ancak hangi Evden geldiğini söylemedi." Cuale itimat telkin edercesine gülümsedi.

Rand mühürden gözlerini ayırmadan, "Teşekkür ederim," dedi. Hancı yüzünde düşünceli bir ifadeyle üst kata çıkmalarım izledi.

Rand ile Loial odaya girince Hurin piposunu ağzından çıkardı. Hurin kısa kılıcı ile kalkanını masaya koymuş, yağlı bir bezle siliyordu. "Âşığın yanında uzun süre kaldınız, Lordum. İyi mi?"

Rand irkildi. "Ne? Thom mu? Evet, o..." Mührü başparmağıyla kırıp içindekini okudu.

> *Tam ne yapacağını bildiğimi sandığım anda, başka bir şey yapıyorsun. Tehlikeli bir adamsın. Belki çok geçmeden tekrar bir arada oluruz. Boru'yu düşün. Şanı düşün. Ve beni düşün, çünkü sen hep benimsin.*

Mesajda yine imza yerine aynı zarif el yazısı vardı.

"Bütün kadınlar deli mi?" diye sordu Rand tavana. Hurin omuzlarını silkti. Rand, kendini Ogier'in boyuna göre ayarlanmış diğer sandalyeye attı; ayakları havada sallanıyordu, ama umurunda değildi. Loial'in yatağının altındaki, battaniyeye sarılı sandığa baktı. "Ingtar gelse keşke."

28
Desen'de Yeni Bir İplik

Perrin atını sürerken huzursuzluk içinde, Kardeşkatili'nin Hançeri dağlarını izledi. Yol hâlâ yukarı meyilliydi ve sonsuza kadar öyle olacak gibi görünse de Perrin geçidin doruğuna yaklaştığını düşünüyordu. Yolun bir tarafında zemin sert bir meyille, keskin kayaların üzerinde köpüklenen sığ bir dağ pınarına iniyordu; diğer tarafta, donmuş şelaleleri andıran bir dizi yalçın doruk halinde dağlar yükseliyordu. Yol; bazıları insan kafası, bazıları araba kadar büyük taşlarla dolu araziden geçiyordu. Buraya gizlenmek için büyük beceri gerekmezdi.

Kurtlar, dağlarda insanlar olduğunu söylemişti. Perrin, bunlardan bazılarının Fain'in Karanlıkdostları olup olmadığını merak etti. Kurtlar bilmiyor ya da umursamıyordu. Tek bildikleri, Garabetlerin ileride bir yerde olduğuydu. Ingtar'ın sütunu hızlı gitmeye zorlamasına rağmen hâlâ epey ileridelerdi. Perrin Uno'nun da etrafındaki dağları kendisi gibi izlemekte olduğunu fark etti.

Yayını sırtına atmış olan Mat, görünüşte kaygısızca, üç renkli topu havada atıp tutarak atını sürüyordu, yine de benzi eskisine göre daha soluktu. Verin onu artık günde iki üç kez kaşlarını çatarak muayene ediyordu ve Perrin, kadının en az bir kez Şifa'yı denediğini fark etmişti, fakat herhangi bir değişme görmemişti. Her halükârda, kadın, bahsetmediği bir şey yüzünden daha düşünceli görünüyordu.

Rand, diye düşündü Perrin Aes Sedai'nin sırtına bakarak. Verin her zaman sütunun en önünde Ingtar ile birlikte at sürüyordu ve her zaman, Shienarlı lordun izin vereceğinden daha hızlı ilerlemelerini istiyordu. *Her nasılsa, Rand'dan haberi var.* Kafasının içinde kurtlardan gelen görüntüler yanıp sönüyordu. Taştan çiftlik evleriyle taraçalı köylerin hepsi, dağ

doruklarının arkasındaydı; kurtlar, onları tepeler veya çayırlar olarak değil, ziyan edilmiş topraklar olarak görüyordu. Bir an bu üzüntüyü paylaştığını fark etti, iki bacaklıların uzun zaman önce terk ettiği yerleri hatırladığını, ağaçların arasında hızla koşuşturmayı ve çenesinin kaçan geyiğin uyluğunda kapanışını... Kendini zorlayarak kurtları kafasından çıkardı. *Bu Aes Sedailer hepimizi yok edecek.*

Ingtar atını yavaşlatarak Perrin’in yanına geldi. Perrin zaman zaman, Ingtar’ın miğferindeki hilal şeklindeki sorgucu Trolloc boynuzuna benzetiyordu. Ingtar usulca, “Bana kurtların ne söylediğini bir kez daha anlat,” dedi.

“Sana on kere anlattım,” diye mırıldandı Perrin.

“Bana tekrar anlat! Kaçırdığım, Boru’yu bulmama yardım edecek herhangi bir şey olabilir...” Ingtar bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Valere Borusu’nu bulmam gerek, Perrin. Bana tekrar anlat.”

Perrin’in bu kadar tekrardan sonra olayları kafasında sıraya dizmesine gerek yoktu. Tekdüze bir sesle anlattı. “Birisi –ya da bir şey– geceleyin Karanlıkdostlarına saldırmış ve bulduğumuz o Trollocları öldürmüş.” Bunu düşününce midesi artık ağzına gelmiyordu. Kuzgunlar ile akbabalar beslenirken etrafı epey pislerdi. “Kurtlar bu kişiye –ya da bu şeye– Gölgekatili diyorlar; bence bu bir insandı, ama açık seçik görecek kadar yakına gitmediler. Bu Gölgekatili’nden korkmuyorlar, daha çok ona hayranlık duyuyorlar. Artık Trollocların Gölgekatili’ni kovaladıklarını söylüyorlar. Fain’in de onlarla birlikte olduğunu söylüyorlar” –üzerinden bu kadar çok zaman geçmişken bile Fain’in kokusunu, adamın verdiği, ağzını çarpıtan hissi hatırlıyordu– “bu yüzden, Karanlıkdostlarının geri kalanı da orada olmalı.”

“Gölgekatili,” diye mırıldandı Ingtar. “Bir Myrddraal gibi Karanlık Varlık’a ait olan şeylerden biri mi? Afet’te adına Gölgekatili denebilecek şeyler gördüm, ama... Başka hiçbir şey görmemişler mi?”

“Yakınına gitmek istememişler. Bir Soluk değildi. Sana söyledim, bir Soluk’u Trolloc’tan bile çabuk öldürürler, sürünün yarısını kaybetseler bile. Ingtar, bunu gören kurtlar bana gelene kadar bunu birbirlerine pek çok kez aktarmışlar. Sana yalnızca bana aktardıklarını söyleyebilirim ve bu kadar çok kez anlatıldıktan sonra...” Uno yanlarına gelince lafını yarıda kesti.

“Kayalarda Aieller var,” dedi, tek gözlü adam sessizce.

“Kıraç’tan bu kadar uzakta mı?” dedi Ingtar inanamayarak. Uno artık nasıl yaptıysa yüz ifadesini değiştirmeden gücenmiş görünmeyi

başardığından, Ingtar ekledi, “Yok, senden şüphe ediyor değilim. Sadece şaşırdım, o kadar.”

“Kahrolası benim kendisini görmemi istedi herhalde, yoksa görmezdim.” Uno bunu itiraf etmekten nefret ediyor gibiydi. “Kahrolası yüzü de örtülü değildi, demek ki, öldürmeye çıkmamıştı. Ama bir kahrolası Aiel gördüğünüzde, her zaman görmediğiniz başka Aieller var demektir.” Gözleri birden irileşti. “Görülmekten fazlasını istemiyorsa ne olayım.” İşaret etti: Önlerinde bir adam yola adımını atmıştı.

Masema’nın kargısı aniden yatay konuma geldi ve adam topuklarını atına gömerek üç adımla dörtnala kaldırdı. Bunu tek yapan da o değildi; dört çelik kargı ucu, yerdeki adama doğru hızla ilerliyordu.

Ingtar, “Durun!” diye bağırdı. “Durun, diyorum! Olduğu yerde durmayan adamın kulaklarını keserim!”

Masema atının dizginlerini vahşice çekti. Diğerleri de adamın en çok on adım uzağında bir toz bulutu içinde durdular, kargıları hâlâ adamın göğsüne doğrultulmuş haldeydi. Adam bir elini kendisine doğru uçuşan tozları uzaklaştırmak için kaldırdı; yaptığı ilk hareket buydu.

Teni güneşten esmerleşmiş ve kızıl saçları, omzuna kadar gelen bir tutam haricinde ensesinde kısa kesilmiş, uzun boylu bir adamdı. Kısa, bağcıklı, çizmelerinden boynunun etrafına gelişigüzel bağlanmış beze kadar, tüm giysileri kaya veya toprak zeminden ayırt edilemeyecek kahverengi ve gri tonlarındaydı. Omzunun üzerinden kısa bir yayın ucu çıkıyordu ve kemerinin bir tarafındaki sadak oklarla doluydu. Diğer tarafta uzun bir bıçak asılıydı. Sol elinde yuvarlak, meşin bir kalkan ile üç tane, en çok beline gelen, uçları en az Shienarlıların kargıları kadar uzun üç mızrak tutuyordu.

“Ezgisini çalacak kavalcılarım yok,” diye duyurdu adam gülümseyerek, “ama dansı yapmak isterseniz...” Duruşunu değiştirmedi, fakat Perrin adamda ani bir hazırlık havası yakaladı. “Ben Urien, Reyn Aiellerinin, İki Kule boyundanım. Ben bir Kızıl Kalkanlıyım. Beni hatırlayın.”

Ingtar atından inip miğferini çıkararak öne doğru yürüdü. Perrin de ona katılmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Bir Aiel’i yakından görme fırsatını kaçıramazdı. Tavırları kara peçeli bir Aiel gibi olan birini. Aieller, öykülerin tümünde Trolloclar kadar ölümcül ve tehlikeli olarak anlatılıyordu —hepsinin Karanlıkdostları olduğunu söyleyen öyküler bile vardı– ama Urien’in gülümsemesi, Urien her an fırlamaya hazırmış gibi görünmesine rağmen, nedense tehlikeli görünmüyordu.

“Rand’a benziyor.” Perrin etrafına bakındığında, Mat’in de onlara katıldığını gördü. “Belki de Ingtar haklıdır,” diye ekledi Mat alçak sesle. “Belki Rand gerçekten de Aiel’dir.”

Perrin başıyla evetledi. “Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Hayır, değiştirmez.” Mat, Perrin’in kastettiğinden farklı bir şeyden bahsediyor gibiydi.

“İkimiz de evimizden çok uzaktayız,” dedi Ingtar Aiel’e. “Ve en azından biz, savaşmaktan başka bir nedenle geldik.” Perrin, Urien’in gülümsemesi konusundaki fikrini değiştirdi; adam aslında hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“İstediğin gibi olsun, Shienarlı.” Urien o sırada atından inmekte olan Verin’e döndü ve mızraklarının ucunu toprağa gömüp, sağ elini ayası yukarı gelecek şekilde kaldırarak eğilip tuhaf bir selam verdi. Sesinde saygılı bir ton belirdi. “Bilge, suyum sizindir.”

Verin, dizginlerini askerlerden birine verdi. Yaklaşırken Aiel’i süzdü. “Bana neden böyle hitap ettin? Neden benim Aiel olduğumu düşündün?”

“Hayır, Bilge. Ama siz Rhuidean’a yolculuk edip sağ çıkmış birine benziyorsunuz. Yıllar, Bilgelere diğer kadınlara ya da erkeklere dokundukları gibi dokunmaz.

Aes Sedai’nin yüzünde heyecanlı bir bakış belirdi, ana Ingtar sabırsızca konuştu. “Bizler Karanlıkdostları ile Trollocların peşindeyiz, Urien. Onlara dair bir iz gördün mü?”

“Trolloclar mı? Burada mı?” Urien’in gözleri parladı. “Bu, Kehanetlerde bahsedilen alametlerden biridir. Trolloclar tekrar Afet’ten çıkınca, Üç Kat Topraklar’dan çıkıp eski yerlerimizi geri alacağız.” Shienarlılar arasında mırıldanmalar oldu. Urien onları yüksek bir yerden aşağı bakıyormuş gibi görünmesine neden olan bir gururla süzdü.

“Üç Kat Topraklar mı?” dedi Mat.

Perrin onun daha da solgun göründüğünü düşündü; tam anlamıyla hasta gibi değil, sanki uzun süre güneş görmemiş gibi.

“Siz Afet diyorsunuz,” dedi Urien. “Bizim için orası Üç Kat Topraklar’dır. Bizi yaratacak bir taş kalıp; liyakatimizi kanıtlayacağımız bir sınanma alanı ve günah için bir ceza.”

“Hangi günah?” diye sordu Mat. Perrin soluğunu tutarak Urien’in elindeki mızrakların fırlamasını bekledi.

Aiel omuzlarını silkti. “O kadar uzun zaman önceydi ki, Bilgeler ve klan şefleri dışında, kimse hatırlamıyor. Onlar da bundan bahsetmezler.

Bize söylemeye içleri elvermediğine göre çok büyük bir günah olmalı, ama Yaratıcı bizi iyi cezalandırıyor."

"Trolloclar," diye ısrar etti Ingtar. "Trollocları gördün mü?"

Urien başını iki yana salladı. "Görsem öldürürdüm, fakat kayalardan ve gökten başka bir şey görmedim."

Ingtar ilgisini kaybederek başını iki yana salladı, ama Verin sesinde keskin bir konsantrasyonla konuştu. "Bu Rhuidean. Nedir? Nerededir? Oraya gidecek kızlar nasıl seçilir?"

Urien'in yüzü ve gözleri ifadesizleşti. "Bundan bahsedemem, Bilge."

Perrin elinde olmadan baltasını kavradı. Urien'in sesinde de bu vardı. Ingtar da kendisini kılıcına uzanmaya hazırlamıştı ve atlı adamların arasında bir kımıldanma vardı. Ama Verin Aiel'in neredeyse göğüs göğse olacak kadar yakınma geldi ve başını kaldırıp yüzüne baktı.

"Ben senin bildiğin gibi bir Bilge değilim," dedi ısrarla. "Ben bir Aes Sedai'yim. Bana Rhuidean hakkında söyleyebileceklerini söyle." Az önce yirmi adamla yüzleşmeye hazır görünen adam şimdi, akçıl saçlı bu tıknaz kadından kaçmak istermiş gibi görünüyordu. "Ben... sana sadece herkes tarafından bilinen şeyleri söyleyebilirim. Rhuidean on üçüncü klan olan Jenn Aiellerinin yurdunda bulunur. Onların hakkında adlarından başka bir şey söyleyemem. Oraya Bilge olmak isteyen kadınlar veya klan şefi olmak isteyen erkekler dışında kimse gidemez. Belki de Jenn Aielleri onlar arasında seçim yapıyordur; bilmiyorum. Pek çok kişi gider, pek azı döner ve dönenler de bu unvanları alır –Bilge veya klan şefi. Daha fazlasını söyleyemem, Aes Sedai. Daha fazlasını söyleyemem."

Verin, dudaklarını büzerek ona bakmayı sürdürdü.

Urien onu hatırlamaya çalışıyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Şimdi beni öldürecek misin, Aes Sedai?"

Verin gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Şimdi beni öldürecek misin? Eski kehanetlerden biri Aes Sedaileri tekrar yüzüstü bırakırsak, onların bizi öldüreceklerini söyler. Kudretinizin Bilgelerinkinden daha büyük olduğunu biliyorum." Aiel aniden, neşesizce güldü. Gözlerinde vahşi bir ışık vardı. "Yıldırımlarını getir, Aes Sedai. Onlarla dans edeceğim."

Aiel öleceğini düşünüyor, ama korkmuyordu. Perrin ağzının açık olduğunu fark etti ve hızla kapadı.

"Senin Beyaz Kule'de olman için neler vermezdim," dedi Verin Urien'e bakarak, "ya da en azından konuşmaya razı olman için. Ah, yerinde dur, be

adam! Sana zarar verecek değilim. Bu dans meselesiyle bana zarar vermediğin sürece tabii.”

Urien’in nutku tutulmuş gibiydi. Dört bir yanda atlarının üzerinde oturan Shienarlılara, ortada bir tür dolap döndüğünden şüpheleniyormuş gibi baktı. “Sen bir Mızrağın Kızı değilsin. Mızrakla evlenmemiş bir kadına nasıl el kaldırabilirim? Bu hayat kurtarmak için yapılmadıkça yasaktır, o zaman bile bunu engellemek için yaralanmaya razı olmam gerekir.”

Verin, “Neden burada, kendi topraklarından bu kadar uzaktasın?” diye sordu. “Neden bize geldin? Kayalarda kalabilirdin, biz de senin orada olduğunu asla bilemezdik.” Aiel tereddüt edince Verin ekledi: “Sadece söylemek istediklerini söyle. Bilgelerinizin ne yaptığını bilmiyorum, ama ben sana zarar verecek ya da seni konuşmaya zorlayacak değilim.”

“Bilgeler de böyle söyler,” dedi Urien soğuk bir tavırla, “ama bir klan şefinde bile, istediklerini yapmaktan kaçmak için mangal gibi yürek olması gerekir.” Sözlerini dikkatle seçiyor gibiydi. “Ben... birini arıyorum.” Gözleri, Perrin’in, Mat’in ve Shienarlıların üzerinde dolaştı ve hepsini eledi. “Şafakla Gelen’i. Gelişini gösteren büyük işaretler ve alametler olacağı söylenir. Refakatçi birliğinin zırhına bakarak Shienar’dan geldiğini anladım ve bir Bilge’ye benzediğinden, büyük olaylardan, onun gelişinin habercisi olabilecek olaylardan haberdar olabilirsin, diye düşündüm.”

“Bir adam mı?” Verin’in sesi yumuşak olsa da gözleri birer hançer kadar keskindi. “Bu alametler nedir?”

Urien başını iki yana salladı. “Onları duyunca ne olduklarını anlayacağımız söylenir; aynı şekilde onu gördüğümüz zaman tanıyacağız, çünkü işaretlenmiş olacak. Batıdan, Dünyanın Omurgası’nın ötesinden gelecek, ama bizim kanımızdan olacak. Rhuidean’a gidecek ve bizi Üç Kat Topraklar’dan çıkaracak.” Sağ eline bir mızrak aldı. Askerler kılıçlarına uzanırken deri ve metal gıcırtıları duyuldu ve Perrin tekrar baltasını tuttuğunu fark etti, ama yüzünde asabi bir ifade olan Verin elini sallayarak hepsini durdurdu. Urien mızraklarının birinin ucuyla toprağa bir çember, çemberin içine de kavisli bir çizgi çizdi. “Bu nişanın altında fethedeceği söylenir.”

Ingtar; simgeye, yüzünde herhangi bir tanıma belirtisi olmadan, kaşlarını çatarak baktı, fakat Mat alçak sesle kabaca bir şeyler fısıldadı ve Perrin ağzının kuruduğunu hissetti. *Aes Sedailerin kadim simgesi.*

Verin işareti ayağıyla sildi. “Sana onun nerede olduğunu söyleyemem, Urien,” dedi. “Seni ona götürecek herhangi bir işaret veya alamet de

duymadım."

"O halde ben de arayışıma devam edeceğim." Bu bir soru değildi, ama yine de Urien, Shienarlılara gururla, meydan okuyarak bakıp onlara sırtını dönmeden önce, Verin'in başıyla onaylamasını bekledi. Sakince uzaklaştı ve arkasına bakmadan kayaların içinde kayboldu.

Askerlerden bazıları mırıldanmaya başladı. "Kahrolası deli Aieller" hakkında bir şeyler söyledi ve Masema homurdanarak Aiel'i kargalara terk etmeleri gerektiğini belirtti.

"Değerli zamanımızı boşa harcadık," diye duyurdu Ingtar yüksek sesle. "Bunu telafi etmek için daha hızlı gideceğiz."

"Evet," dedi Verin. "Daha hızlı gitmemiz gerek."

Ingtar ona bir bakış attı, ama Aes Sedai yerde, ayağının simgeyi sildiği yere bakıyordu. Ingtar, "Atlarınızdan inin," diye emretti. "Zırhlar yük atlarına. Artık Cairhien sınırlarındayız. Cairhienlilerin onlarla savaşmaya geldiğimizi sanmalarını istemiyorum. Elinizi çabuk tutun!"

Mat Perrin'e doğru eğildi. "Sence?.. Sence Rand'dan mı bahsediyordu? Biliyorum, delilik, ama Ingtar bile onun Aiel olduğunu düşünüyor."

"Bilmiyorum," dedi Perrin. "Aes Sedailerin arasına karıştığımızdan beri her şey çığırından çıktı."

Verin usulca, yere bakmayı kesmeden, adeta kendi kendisine konuştu. "Bir parçası olmalı, ama nasıl? Zaman Çarkı Desen'e hiç bilmediğimiz iplikler mi örüyor? Yoksa Karanlık Varlık yine Desen'e mi dokunuyor?"

Perrin bir ürperti hissetti.

Verin başını kaldırıp zırhlarını çıkarmakta olan askerlere baktı. "Acele edin!" diye emretti, Ingtar ile Uno bir araya gelseler toparlayamayacakları kadar buyurgan bir ses tonuyla. "Acele etmemiz gerek!"

29
Seanchanlar

Geofram Bornhald, yanan evlerin ve sokağın toprak zeminine saçılmış cesetlerin kokusunu duymazdan geldi. Byar ile yanındaki adamların yarısı olan yüz kişilik bir beyaz pelerinli muhafız takımı, atlarını onun hemen ardından köye sürüyordu. Birliğinin bu kadar dağınık olması hiç hoşuna gitmiyordu, pek çok noktada komuta Sorgucülardaydı, ama ona verilen emirler açıktı: Sorguculara itaat et!

Burada çok az dirençle karşılaşmışlardı; yalnızca yarım düzine meskenden duman sütunları yükseliyordu. Hanın hâlâ ayakta olduğunu gördü, neredeyse Almoth Ovası'ndaki tüm binalar gibi kireç boyalıydı.

Hanın önünde atının dizginlerini çekti; gözleri, askerlerinin köy kuyusunun yanında tuttuğu esirlerden köyün yeşilliğini kirleten uzun darağacına gitti. Darağacı aceleyle dikilmişti, iki direğin üzerindeki uzun bir sırıktan ibaretti, ama üzerinden giysileri meltemle dalgalanan otuz ceset sarkıyordu. Byar bile buna hayretle baktı.

"Muadh!" diye kükredi. Kır saçlı bir adam esirleri tutanların yanından uzaklaştı. Muadh bir keresinde Karanlıkdostlarının eline düşmüştü; yaralı yüzü en güçlü kişilerin bile irkilmesine neden olurdu. "Bu senin işin mi, Muadh, yoksa Seanchan'ın mı?"

"İkisi de değil, Lord Kumandanım." Muadh'ın sesi, boğuk, fısıltılı bir hırlamaydı, Karanlıkdostlarından bir yadigâr daha. Başka bir şey söylemedi.

Bornhald kaşlarını çattı. "Oradakiler yapmış olamaz, kesinlikle," dedi esirleri işaret ederek. Evlatlar onları Tarabon üzerinden buraya getirirken olduğu kadar derli toplu görünmüyorlardı, fakat dikkatli bakışlarının altında iki büklüm olan ayaktakımıyla kıyaslandığında geçit resmi yapmaya hazır gibi görünüyorlardı. Paçavralar ve zırh parçaları içindeki, asık yüzlü

adamlar. Tarabon'un Tümentepe'deki istilacıların üzerine gönderdiği ordudan geriye kalanlar.

Muadh tereddüt etti, sonra dikkatle, "Köylülerin dediğine göre üzerlerinde Tarabon pelerinleri varmış, Lord Kumandan. Aralarında gri gözleri ve uzun bir bıyığı olan, iri yarı bir adam varmış, bu adam Earwin Evlat'ın ikizi gibi geliyor ve güzel yüzünü sarı bir sakalın arkasına gizlemeye çalışan, sol eliyle dövüşen bir delikanlı da varmış. Neredeyse Wuan Evlat'ı akla getiriyor, Lord Kumandanım."

"Sorgucular!" diye tükürdü Bornhald. Earwin ile Wuan Sorgucuların komutasına aktarmak zorunda kaldıklarının arasındaydı. Daha önce de Sorgucuların taktiklerini görmüştü, ama çocukların bedenleriyle karşılaşması ilk kez oluyordu.

"Lord Kumandanım öyle diyorsa, öyledir." Muadh bunu şiddetle tasdik ediyormuş gibi söylemişti.

"Onları kesip indirin," dedi Bornhald bitkinlikle. "Onları indirin ve köylülere başka kimsenin öldürülmeyeceğini söyleyin." *Aptalın biri kadını onu izliyor diye cesaret gösterisi yapmazsa, ben de örnek olsun diye onu öldürmek zorunda kalmazsam tabii.* Muadh bağırarak merdiven ve bıçak getirilmesini isterken Bornhald yine esirleri süzerek atından indi. Düşünmesi gereken, Sorgucuların aşırı şevkli oluşundan başka şeyler de vardı; Sorgucuları düşünmeyi hepten kesebilmeyi diliyordu.

"Pek direnç göstermiyorlar, Lord Kumandanım," dedi Byar, "ne bu Tarabonlular ne de Domanlılardan artakalanlar. Köşeye sıkışmış sıçanlar gibi atılıyorlar, ama karşılarına bir şey çıktığı zaman da hemen kaçıyorlar."

"Bu adamlara tepeden bakmadan önce, bakalım istilacılara karşı ne yapacağız, olur mu?" Esirlerin yüzünde, adamları oraya gelmeden önce de var olan, yenik bir bakış vardı. "Muadh benim için içlerinden birini seçsin." Sırf Muadh'ın yüzü bile pek çok adamın kararlılığını çözmeye yeterdi. "Tercihen bir subay olsun. Gördüklerini süslemeden anlatacak kadar akıllı, ama karakteri bütünüyle gelişmemiş olacak kadar genç olsun. Muadh'a bu konuda pek de yumuşak davranmamasını söyle, olur mu? Adam beni aksi yönde ikna etmediği sürece, ona aklına hayaline sığmayacak kadar kötü şeyler yapmaya niyetlendiğime inansın." Dizginlerini Evlatlardan birine fırlatarak hana girdi.

Şaşırtıcı bir biçimde hancı da oradaydı ve pis gömleği göbeğinin üzerinde, nakışlı kırmızı kırık dalları patlayacakmış gibi gerilen, yaltakçı, terli bir adamdı. Bornhald, elinin bir hareketiyle adamı uzaklaştırdı; bir

kadınla çocukların hancı tarafından dışarı çıkarılana kadar bir kapı sahanlığında toplaştığını belli belirsiz fark etti.

Bornhald zırh eldivenlerini çıkarıp masalardan birine oturdu. Yabancı istilacılar hakkında çok az şey biliyordu. Artur Şahinkanadı hakkında zırvalayanlar dışında herkes, onlara böyle diyordu. İstilacıların kendilerine Seanchanlar ve *Hailene* dediklerini biliyordu. Bu ikincinin anlamını çıkartacak kadar Kadim Lisan biliyordu: Önceden Gelenler veya Önceller. Kendilerine aynı zamanda Eve Dönmüş Olanlar anlamına gelen *Rhyagelle* de diyorlar ve *Corenne*'den, yani Dönüş'ten bahsediyorlardı. Bunlar neredeyse Artur Şahinkanadı'nın ordularının geri döndüğüne inanmasına yetecekti. Kimse Seanchanların nereden geldiğini bilmiyordu; tek bilinen, gemilerle geldikleriydi. Bornhald'ın Deniz Halkı'na kendilerine bilgi vermeleri konusundaki ricaları sessizlikle karşılanmıştı. Amadorlar nezdinde Atha'an Miere'nin itibarı yüksek değildi ve tavırları da faiziyle iade ediliyordu. Seanchanlar hakkında tek bildiği, dışarıdakiler gibi adamlardan duyduklarıydı. İrileşmiş gözlerle ve terler dökerek, savaşa atla olduğu kadar canavarların sırtında gelen, yanlarında canavarlarla savaşan ve düşmanlarının ayakları altındaki toprağı altüst etmek için Aes Sedailer getiren adamlardan bahseden, yenik, örselenmiş ayaktakımı.

Kapıdan gelen çizme sesleri, yüzüne kurdumsu bir sırıtış takınmasına neden oldu, ama Byar'ın yanındaki Muadh değildi. Yanında duran, kolunda siyah askısıyla miğferini taşıyan adam, Bornhald'ın millerce uzakta olmasını beklediği Jeral'dı. Genç adam zırhının üzerine Evlatların beyaz pelerinini değil, Domanlı kesimli, mavi biyeli bir pelerin giymişti.

"Muadh şu anda genç bir adamla konuşuyor, Lord Kumandanım," dedi Byar. "Jeral Evlat az önce, bir mesaj getirdi."

Bornhald, Jeral'a başlamasını işaret etti.

Genç adam doğrulmadı. "Jaichim Carridin'in saygılarıyla," diye başladı dümdüz ileriye bakarak, "Işığın Eli'ni-"

"Sorgucuların iltifatlarına ihtiyacım yok," diye hırladı Bornhald ve genç adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. Aslına bakılırsa Byar da tedirgin görünüyordu. "Bana mesajını ileteceksin, değil mi? Ben istemedikçe kelimesi kelimesine aktarma. Bana sadece ne istediğini söyle."

Ezberden okumaya hazırlanmış çocuk, başlamadan önce yutkundu. "Lord Kumandanım, o adamı Tümentepe'nin fazlasıyla yakınına götürdüğünüzü söylüyor. Almoth Ovası'ndaki Karanlıkdostlarının saklandıkları yerden çıkarılıp yok edilmeleri gerektiğini ve sizin –beni

affedin, Lord Kumandanım– hemen geri dönüp ovanın merkezine doğru yola çıkacağınızı söylüyor.” Gergin bir şekilde durarak bekledi.

Bornhald onu süzdü. Ovanın tozu toprağı, Jeral’ın yüzünün yanı sıra, peleriniyle çizmelerine de yapışmıştı. Bornhald, “Git de kendine yiyecek bir şeyler bul,” dedi ona. “İstersen, bu evlerden birinde yıkanacak su bulursun. Bir saat sonra bana dön. İletmen için mesajlarım var.” Elini sallayarak genç adamı dışarı gönderdi.

“Sorgucular haklı olabilir, Lord Kumandanım,” dedi Byar Jeral gittiğinde. “Ovaya yayılmış pek çok köy var ve Karanlıkdostları-”

Bornhald’ın masaya vurduğu eli onu susturdu. “Hangi Karanlıkdostları? Ele geçirilmesini emrettiği köylerin hiçbirinde geçim vasıtalarını yakacağımızdan endişelenen çiftçiler ve esnaflarla hastalara bakan birkaç yaşlı kadın dışında kimseyi görmedik.” Byar’ın yüzü bir ifadesizlik sanatı örneğiydi; Karanlıkdostları görmeye her zaman Bornhald’dan daha hazırdı. “Ya çocuklar, Byar? Burada çocuklar da mı Karanlıkdostu oluyor?”

“Annenin günahlarının hesabı beşinci kuşağa kadar sorulur,” diye alıntı yaptı Byar. “Babanın günahları ise onuncu kuşağa kadar gider.” Ama huzursuz görünüyordu. Byar bile daha önce hiç çocuk öldürmemişti.

“Acaba, Byar, Carridin’in sancaklarımızı ve Sorgucuların başını çektiği adamların pelerinlerini alma nedenini merak ettin mi? Bizzat Sorgucular bile beyaz giysilerini bıraktı. Bu akla bir şey getiriyor, değil mi?”

“Mutlaka bir nedenleri vardır, Lord Kumandanım,” dedi Byar yavaşça. “Sorgucuların her zaman nedenleri vardır, geri kalan bizlere söylemeseler bile.”

Bornhald kendi kendine, Byar’ın iyi bir asker olduğunu hatırlattı. “Kuzeydeki çocuklar Tarabonlu pelerinleri giyiyor, Byar, güneydekiler de Domanlı. Bunun bana düşündürdüklerinden hoşlanmıyorum. Burada Karanlıkdostları var, ama Falme’deler, ovada değil. Jeral yola çıktığında, tek başına gitmeyecek. Bulabildiğim her Cairhien grubuna mesajlar gidecek. Niyetim birliği Tümentepe’ye götürmek ve asıl Karanlıkdostlarının, bu Seanchanlıların neler çevirdiğini öğrenmek niyetindeyim.”

Byar sıkıntılı görünüyordu, ama o daha bir şey söyleyemeden, Muadh yanında esirlerden biriyle çıkageldi. Yıpranmış, süslü bir göğüslük içinde, terleyen genç adam, Muadh’ın çirkin suratına korku dolu bakışlar atıyordu.

Bornhald hançerini çıkarıp tırnaklarını düzeltmeye başladı. Bunun, bazı adamların sinirini neden bozduğunu hiç anlamamıştı, ama yine de

kullanıyordu. Babacan gülümsemesi bile esirin kirli yüzünün solmasına neden oluyordu. "Şimdi, genç adam, bana bu yabancılar hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın, olur mu? Söyleyeceğin şeyleri düşünmek istersen, düşünebilmen için seni Muadh Evlat'la birlikte geri gönderirim."

Esir irileşmiş gözleriyle Muadh'a bir bakış attı. Sonra sözcükler ağzından dökülmeye başladı.

Aryth Okyanusu'nun uzun ölü denizleri *Serpinti*'nin yalpa vurmasına neden oluyordu, fakat Domon'un açık bacakları dürbünün uzun tüpünü gözüne tutar ve onları kovalayan büyük gemiyi izlerken onu dengede tutuyordu. Gemi onları kovalıyor ve arayı yavaşça kapatıyordu. *Serpinti*'nin önünde gittiği rüzgâr ne en iyi, ne de en güçlü rüzgârdı, ama diğer gemi, dik pruvasıyla yardığı ölü denizleri köpükten dağlara çevirirken, daha iyi esemezdi. Tümentepe'nin karanlık yarlar ve dar kumsallardan oluşan sahil şeridi doğuda yükseliyordu. *Serpinti*'yi fazla açığa çıkarmak istememişti ve şimdi de bunun bedelini ödeyeceğinden şüpheleniyordu.

"Yabancılar, Kaptan?" Yarin'in sesi sanki ter kokuyordu. "Bu yabancılardan birinin gemisi mi?"

Domon dürbünü indirdi, ama gözü hâlâ tuhaf kaburgalı yelkenleriyle o dikdörtgen görünümlü gemiyle doluydu sanki. "Seanchan," dedi ve Yarin'in inlediğini duydu. Kalın parmaklarıyla küpeştede davul çaldı, sonra serdümene, "Gemiyi kıyıya yanaştır. Bu gemi, *Serpinti*'nin yol alabileceği sığ sulara girmeye cesaret edemez," dedi.

Yarin bağırarak emirlerini verdi ve serdümen yekeyi çevirip pruvayı sahil şeridine doğru döndürürken, mürettebat serenleri halatla çekmeye başladı. *Serpinti* yönünü rüzgâra çevirdiğinden daha yavaş hareket ediyordu, fakat Domon diğer gemi yanına varmadan önce kumsala yanaşabileceğinden emindi. *Ambarları dolu olaydı, o koca teknenin asla giremeyeceği kadar sığ sulara girebilirdi.*

Gemisi suda, Tanchico'dan gelirken olduğundan daha yüksekte gidiyordu. Orada aldığı havai fişek yükünün üçte biri gitmiş, Tümentepe'deki balıkçı köylerinde satılmıştı, ama havai fişeklerden akan gümüşlerle birlikte rahatsız edici haberler de gelmişti. Halk; istilacıların uzun, kutu gibi gemilerinin ziyaretlerinden bahsediyordu. Seanchan gemileri sahilin açıklarında demir attığında, evlerini korumak için hazırlanan köylülerin üzerine göklerden yıldırımlar yağmış ve ufak sandallar istilacıları kıyıya çıkarırken toprak ayaklarının altında patlayarak

ateş küsmüştü. Domon kararmış toprağı görene kadar duyduklarının zırvalıktan ibaret olduğunu düşünmüştü ve bunu artık o kadar çok köyde görmüştü ki, şüphe duymasına olanak yoktu. Seanchan askerlerinin yanında canavarlar savaşıyordu, gerçi köylülerin dediğine göre pek direnen kalmamıştı ve bazıları, Seanchanların kendilerinin de kafaları dev böcekleri andıran birer canavar olduğunu bile iddia ediyordu.

Tanchico'da kendilerine ne ad verdiklerini bilen kimse yoktu ve Tarabonlular, kendi askerlerinin istilacıları denize döktüğünden gururla bahsediyordu. Ama sahil kasabalarının hepsinde iş başkaydı. Seanchanlar hayret içindeki halka, bozdukları yeminleri yeniden etmeleri gerektiğini söylüyor, ancak ne yeminlerin ne zaman bozulduğunu, ne de ne anlama geldiklerini anlatmaya tenezzül etmiyorlardı. Genç kadınlar teker teker muayeneye götürülüyor ve bazıları gemilere taşınıp bir daha kimse tarafından görülmüyordu. Yaşça büyük olan birkaç kadın, Rehberler ile Şifacıların bazıları da ortadan kaybolmuştu. Seanchanlar, yeni belediye başkanları ve yeni Kurullar seçmişti ve kadınların ortadan kayboluşuna ve seçimlerde hiç söz sahibi olmayışlarına itiraz edenler asılıyor, aniden alevler içinde kalıyor ya da acı acı havlayan köpekler gibi bir kenara itiliyorlardı. İş işten geçene kadar hangisinin olacağını anlamanın yolu yoktu.

İnsanlar tamamıyla sindirildiğinde, sersemlemiş bir halde diz çöküp Öncellere itaat etmeye, Dönüş'ü beklemeye ve Eve Dönmüş Olanlar'a hayatları pahasına hizmet etmeye yemin ettiğinde, Seanchanlar gemileriyle denize açılıyor ve genellikle hiç dönmüyordu. Ellerinde tuttukları tek kasabanın Falme olduğu söyleniyordu.

Bıraktıkları köylerin bazılarında, erkekler ve kadınlar yavaş yavaş eski yaşamlarına dönüyor, hatta Kurullarını tekrar seçmekten bahsetmeye başlıyordu, ama çoğunluk denize huzursuz bakışlar atarak, soluk yüzlerle itiraz ederek, etmeye zorlandıkları yeminlere, anlamasalar bile, sadık kalmaya niyetli olduklarını söylüyorlardı.

Domon, mümkünse hiçbir Seanchanla karşılaşmamaya niyetliydi.

Yaklaşan Seanchan güvertelerini ne kadar seçebileceğini görmek için dürbünü kaldırıyordu ki, iskele tarafında en çok yüz adım ötede deniz yüzeyinde sular ve ateşler püskürdü. O daha ağzını bile açamadan diğer bir alev sütunu diğer tarafta denizi böldü ve daha o buna bakmak için dönerken yeni bir tanesi önde püskürdü. Püskürtüler doğdukları kadar hızla sönerken

serpintileri güverteye savruldu. Daha önce oldukları yerde deniz kaynıyormuş gibi fokurduyor ve buhar çıkarıyordu.

"Biz... onlar arayı kapatamadan sığ sulara ulaşmış oluruz," dedi Yarin ağır ağır. Sis bulutlarının altında bulanan sulara bakmamaya çalışıyor gibiydi.

Domon başını iki yana salladı. "Her ne yaptılarsa, gemiyi kıyıya çeksem bile bizi paramparça edebilirler. Su püskürtülerinin içindeki alevleri ve havai fişeklerle dolu ambarları düşünerek ürperdi. "Talih dürtsün beni, boğulacak kadar yaşamayabiliriz." Emri vermeye gönülsüzce sakalını çekiştirip bıyıksız üst dudağını ovaladı –gemiyle içindekiler dünyada sahip olduğu tek şeydi– ama nihayet kendisini zorlayarak konuştu. "Onu rüzgâra getir Yarin ve yelkenleri indir. Çabuk ol, be adam, çabuk! Onlar hâlâ kaçmaya çalıştığımızı sanmadan önce."

Mürettebat üçgen yelkenleri indirmeye koşarken Domon da yaklaşan Seanchan gemisini seyretmek için döndü. *Serpinti* yavaşladı ve ölü denizlere başvurdu. Diğer gemi suda Domon'un gemisinden daha yüksekti, pruvasında ve kıç tarafında tahta kuleler vardı. Küpeştede adamlar bu tuhaf yelkenleri kaldırıyor ve kulelerin üzerinde zırhlı şekiller duruyordu. Yan taraftan bir sandal denize indirildi ve on kürekle *Serpinti*'ye yaklaşmaya başladı. Üzerinde zırhlı şekiller ve –Domon hayretle kaşlarını çattı– kıç tarafa çömelmiş iki kadın vardı. Sandal *Serpinti*'nin gövdesine tosladı.

Güverteye ilk çıkan zırhlı adamlardan biriydi ve Domon, bazı köylülerin Seanchanların da canavar olduğunu iddia etmelerinin nedenini hemen anladı. Miğfer fazlasıyla dev bir böcek kafasına benziyordu, antenleri andıran ince, kırmızı sorguçları vardı; miğferi giyen adam üst çenenin içinden bakıyor gibiydi. Miğfer etkiyi güçlendirmek için boyanıp altın varakla kaplanmıştı, adamın zırhının geri kalan bölümleri de boyayla ve altınla işlenmişti. Altın hatlı siyah ve kırmızı renklerde, uçları birbirini örten plakalar göğsünü kaplıyor ve kollarının dış tarafıyla baldırlarının ön taraflarını kaplıyordu. Zırh eldivenlerinin çelik sırtları bile kırmızıyla altın renklerindeydi. Metalle örtülü olmadığı yerlerde, giysileri koyu renkli deridendi. Sırtındaki kıvrık, iki elle tutulan kılıcının kını ve kabzası, siyah ve kırmızı meşindendi.

Derken zırhlı şekil miğferini çıkardı ve Domon ona bakakaldı. Adam sandığı bir kadındı. Koyu renkli saçları kısa kesilmişti ve yüzü sertti, ama kadın olduğuna şüphe yoktu. Domon, Aieller dışında böyle bir şeyi hiç duymamıştı ve Aiellerin deli olduğunu da herkes bilirdi. Kadının yüzünün,

Domon’un bir Seanchan’dan beklediği kadar farklı olmaması da aynı derecede şaşırtıcıydı. Gözleri maviydi, doğru, teni de son derece açıktı, ama Domon ikisini de daha önce görmüştü. Bu kadının üzerinde elbise olsaydı, kimse dönüp ona ikinci kez bakmazdı. Domon kadına baktı ve kanaatini değiştirdi, bu soğuk bakışlarla sert yanaklar, kadının yer yer de dikkat çekmesine neden olurdu.

Diğer askerler de kadının peşinden güverteye çıktılar. Domon, bazıları tuhaf miğferlerini çıkardıklarında en azından onların erkek olduğunu görerek rahatladı; siyah veya kahverengi gözleri olan, Tanchico veya Illian’da dikkat çekmeyecek adamlar. Gözünde kılıç taşıyan mavi gözlü kadınlarla dolu ordular canlanmaya başlamıştı. *Kılıçlı Aes Sedailer,* diye düşündü ve denizin patlayışını hatırladı.

Seanchan kadını, gemiyi kibirle süzdükten sonra Domon’un kaptan olduğuna karar verdi –giysilerine bakıldığında ya Domon ya da Yarin olmalıydı; Yarin’in gözlerini kapatmış bıyık altından dualar mırıldanıyor oluşu Domon’un kaptan olduğunu işaret ediyordu– ve ona mızrak gibi bir bakış yöneltti.

“Mürettebatın veya yolcuların arasında hiç kadın var mı?” Kadın, sözlerini anlamayı zorlaştıran biraz kötü bir telaffuzla konuşuyordu, fakat sesinde, yanıt almaya alışkın olduğunu gösteren bir buyurganlık vardı. “Sen kaptansan cevap ver, adam. Değilsen, diğer budalayı uyandır ve konuşmasını söyle.”

“Kaptan ben oluyorum, Leydim,” dedi Domon dikkatle. Kadına nasıl hitap etmesi gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve pot kırmak istemiyordu. “Hiç yolcum yok ve mürettebatımda da kadın bulunmuyor.” Uzaklara götürülen kızlarla kadınları düşündü ve ilk kez bu insanların onlardan ne istediğini merak etti.

Kadın giysili iki kadın sandaldan yaklaşıyor, biri güverteye çıkarken diğerini –Domon gözlerini kırptı– gümüşi metalden bir yularla çekiyordu. Yular ilk kadının elindeki bir bilezikten ikincinin boynundaki bir halkaya uzanıyordu. Yuların dokuma mı yoksa birbirine eklenen parçalardan yapılmış mı olduğunu anlamamıştı –her nasılsa ikisi birdenmiş gibi görünüyordu– ama hem bilezik, hem de halkayla tek parça olduğu kesindi. İkinci kadın güverteye çıkarken, ilk kadın yuları kangal halinde sardı. Boynunda halka olan kadının üzerinde, düz, koyu griden giysiler vardı ve ellerini kavuşturmuş, gözlerini ayaklarının altındaki tahtalardan ayırmadan duruyordu. Diğerinin mavi giysisinin göğsünde ve çizmelerinin bileğine

kadar gelen eteğinin yan tarafında çatallı, gümüş yıldırımlar işlenmiş kırmızı panolar vardı. Domon, kadınlara tedirginlikle baktı.

“Yavaş konuş, adam,” dedi mavi gözlü kadın bozuk telaffuzuyla. Güverteden yürüyüp Domon’un karşısına dikilerek kafasını kaldırıp adama her nasılsa ondan daha uzun boylu ve iri görünmeyi başararak baktı. “Konuşmanı anlamak, bu Işık uğramaz memleketteki diğerlerinden bile zor. Ben de Kan’dan olduğumu iddia etmiyorum. Henüz değil. *Corenne*’den sonra... ben Kaptan Egeanin.”

Domon, yavaş konuşmaya çalışarak söylediğini tekrarladı ve, “Ben barışçıl bir tacirim, Kaptan. Size zarar vermek niyetinde değilim ve savaşınızla hiçbir ilgim yok,” diye ekledi. Yularla birbirine bağlı kadınlara bir bakış daha atmaktan kendini alamadı.

“Barışçıl bir tacir ha?” Egeanin bunu düşündü. “Bu durumda, sadakat yeminini yeniler yenilemez, gitmekte özgür olacaksın.” Domon’un attığı bakışları fark etti ve mülkiyet gururuyla dönüp kadınlara gülümsedi. “*Damane*’mi beğendin mi? Bana çok pahalıya mal oldu, ama her kuruşuna değerdi. Çok az soylunun bir *damane*’si vardır ve *damane*’lerin çoğu tahtın malıdır. O güçlüdür, tacir. İstesem gemini kıymıklara ayırabilirdi.”

Domon, kadınlara ve gümüş yulara baktı. Yıldırım işaretlerini taşıyan kadının denizdeki alevli püskürtülerle ilişkilendirmiş ve Aes Sedai olduğunu varsaymıştı. Egeanin az önce kafasını allak bullak etmişti. *Bunu bir Aes Sedai’ye kimse...* “O Aes Sedai mi?” dedi kulaklarına inanamayarak.

Kadının yüzüne elinin tersiyle gelişigüzel attığı tokadı hiç görmedi. Çelik sırtlı zırh eldiveni dudağını yararken tökezleyerek geriledi.

“Bu ad asla zikredilmez,” dedi Egeanin, sesinde tehlikeli bir yumuşaklıkla. “Yalnızca *damane*’ler, yani Yularlılar vardır ve artık sadece ismen değil, gerçek anlamda da hizmet ediyorlar.” Gözlerinin yanında buzlar bile sıcak kalıyordu.

Domon kan yuttu ve ellerini yan tarafında sıkı sıkı tuttu. Elinin altında bir kılıç olsaydı, mürettebatını bir düzine zırhlı askere karşı kıyıma göndermezdi, ama sesini mütevazı çıkarmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. “Saygısızlık etmek istemedim, Kaptan. Siz ve âdetleriniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sizi gücendirdiysem, bu kasten değil, bilgisizliktendir.”

Kadın ona bakarak şöyle dedi: “Hepiniz bilgisizsiniz Kaptan, ama atalarınızın borcunu ödeyeceksiniz. Bu topraklar bizimdi ve tekrar bizim

olacak. Dönüşle birlikte tekrar bizim olacak.” Domon ne söyleyeceğini bilmiyordu –*Artur Şahinkanadı hakkındaki bu zırvalar doğru olamaz değil mi?*– bu yüzden ağzını kapalı tuttu. “Gemini Falme’ye götüreceksin” –Domon itiraz etmeye başladı, ama kadının öfkeli bakışlarını görünce suspus oldu– “orada sen ve gemin inceleneceksiniz. İddia ettiğin gibi barışçıl bir tacirden öte bir şey değilsen, yeminleri ettikten sonra yoluna gitmene izin verilecek.”

“Yeminler mi, Kaptan? Hangi yeminler?”

“İtaat etme, bekleme ve hizmet etme yemini. Atalarınızın hatırlaması gerekirdi.”

Yanındakileri toparladı –rütbesinin düşüklüğü, Kaptan Egeanin’in karşısında yerlere kadar eğilmesi kadar zırhının sadeliğinden de anlaşılan tek bir adam dışında– ve sandalları daha büyük olan gemiye doğru ilerledi. Geride kalan Seanchan, herhangi bir emir vermedi, onun yerine güverteye bağdaş kurup oturdu ve mürettebat yelkenleri açıp yola koyulurken kılıcını bilemeye başladı. Tek başına olmaktan korkusu yok gibiydi ve Domon ona el kaldıracak herhangi bir mürettebat üyesini şahsen denize atardı, zira *Serpinti* sahilde yol alırken, Seanchan gemisi de daha derin sularda onu izliyordu. İki gemi arasında bir mil vardı, ama Domon kaçış umudu olmadığını biliyor ve adamı Kaptan Egeanin’e, ana kucağında yolculuk etmiş gibi salim bir şekilde teslim etmek istiyordu.

Falme’ye giden yol uzundu ve Domon nihayet Seanchan’ı biraz olsun konuşmaya ikna etti. Orta yaşlı, kara gözlü bir adamdı, gözlerinin üzerinde eski bir yara izi, çenesini çenten başka bir yara izi vardı. Adı Caban’dı ve Aryth Okyanusu’nun bu yanındaki herkese karşı tek beslediği duygu nefretti. Domon bunu duyunca bir an tereddüt etti. *Belki de onlar gerçekten... Yo, bu delilik.* Caban’ın telaffuzu da Egeanin’inki gibi bozuktu, fakat kadının telaffuzu demirin üzerinden geçen ipeği andırırken, adamınki kayayı törpüleyen bir deriyi andırıyordu ve genellikle savaşlardan, içkiden ve tanıdığı kadınlardan bahsetmek istiyordu. Domon ikide bir adamın bu yer ve zamandan mı, yoksa geldiği yerden mi bahsettiğini karıştırıyordu. Adam kesinlikle, Domon’un bilmek istediği herhangi bir konuda konuşmak istemiyordu.

Domon, bir keresinde *damane*’leri sordu. Caban serdümenin önüne oturduğu yerden yukarı uzandı ve kılıcının ucunu Domon’un gırtlağına dayadı. “Dilinin değdiği şeye dikkat et, yoksa dilinden olursun. Bu Kan’ı ilgilendirir, senin gibileri değil. Benim gibileri de değil.” Bunu söylerken

sırıtıyordu ve sözlerini bitirir bitirmez ağır, kavisli kılıcının üzerinde bir taş kaydırma işine geri döndü.

Domon yakasının üzerinde kabaran kan noktasına dokundu ve en azından bunu bir daha asla sormamaya karar verdi.

İki gemi Falme'ye yaklaştıkça, yanlarından geçtikleri kare görünümlü, bazılarının yelkenleri açık, ama çoğu demirli olan Seanchan gemilerinin sayısı da arttı. Hepsi de düz pruva]lı ve kuleliydi. Domon'un, Deniz Halkı'nda bile görmediği kadar büyük gemilerdi. Yeşil ölü denizlerin üzerinden, keskin pruvaları ve eğik yelkenleriyle birkaç yerli geminin hızla uzaklaştığını gördü. Bu görüntü ona, Egeanin'in gitmesine izin verileceği konusunda gerçeği söylediğine dair güven telkin etti.

Serpinti Falme'nin bulunduğu burna vardığında, limana demir atmış Seanchan gemilerini gören Domon'un ağzı açık kaldı. Gemileri saymaya çalıştı, ama yüzden sonra henüz yarıya gelmesine rağmen, saymayı bıraktı. Bu kadar çok gemiyi daha önce tek bir yerde görmüştü –Illian'da, Tear'da ve hatta Tanchico'da– ama o gemilerin arasında çok sayıda daha küçük tekne de vardı. Kasvetle kendi kendine mırıldanarak, büyük Seanchan bekçi köpeğinin güdümünde, *Serpinti*'yi limana soktu.

Falme, Tümentepe'nin hemen ucundaki bir dilin üzerinde bulunuyordu, batısında Aryth Okyanusu'ndan başka bir şey yoktu. Her iki tarafta yüksek yarlar liman ağzına kadar uzanıyordu ve bunlardan birinin üzerinde, limana giren her geminin altından geçmesi gereken Dalgaları Gözleyenler'in kuleleri duruyordu. Kulelerden birinin yan tarafında asılı duran bir kafesin içinde, bir adam umutsuzca oturuyor, bacakları çubuklardan aşağı sarkıyordu.

"Bu kim?" diye sordu Domon.

Caban nihayet kılıcını bilemeyi bıraktı; oysa Domon, adamın onunla tıraş olmaya niyetlenip niyetlenmediğini merak etmeye başlamıştı. Seanchan başını kaldırıp Domon'un işaret ettiği yere baktı. "Ah. Bu ilk Gözleyen. İlk geldiğimizde koltukta oturan değil, elbette. Adam öldüğünde yeni bir tane seçiyorlar ve onu kafese koyuyoruz."

"Ama neden?" diye sordu Domon.

Caban'ın sırıtışı çok fazla dişi gözler önüne seriyordu. "Yanlış şeyi gözlediler ve hatırlamaları gerekenleri unuttular."

Domon, gözlerini Seanchan'dan aldı. *Serpinti* son gerçek ölü denizden kayarak limanın sakin sularına girdi. *Ben bir tacirim ve bunlar benim üzerime vazife değil.*

Falme, limanı oluşturan oyuğun yamaçlarındaki taş rıhtımlardan yükseliyordu. Domon kara taştan evlerin hatırı sayılır büyüklükte bir kasaba mı, ufak bir şehir mi oluşturduğuna karar veremiyordu. Kesinlikle orada Illian'daki en ufak saraya bile rakip olabilecek bir bina göremiyordu.

Serpinti'yi rıhtımlardan birindeki bir boşluğa yönlendirdi ve mürettebat gemiyi sıkıca bağlarken, Seanchanların ambarındaki havai fişeklerden bir bölümünü alıp almayacağını merak etti. *Benim üzerime vazife değil.*

Bizzat Egeanin'in de *damane*'siyle birlikte rıhtıma geldiğini görerek şaşırdı. Bu defa bilekliği takan, giysisinde kırmızı panolarla çatallı yıldırımlar olan başka bir kadındı, ama *damane,* yanındaki onunla konuşmadıkça asla başını kaldırmayan, aynı üzgün suratlı kadındı. Egeanin, Domon ile mürettebatını bir çift askerinin gözetiminde rıhtıma oturttu – daha fazla askerin gerekli olduğunu düşünmüyor gibiydi ve Domon da onunla tartışacak değildi– bu sırada diğerleri de *Serpinti*'yi onun gözetiminde aradılar. *Damane* de aramaya katıldı.

Rıhtımda bir şey belirdi. Domon ona başka bir ad veremiyordu. Buruşuk, gri yeşil postu ve kama biçimindeki kafasında ağız yerine gagası olan azman gibi bir yaratıktı. Üç de gözü vardı. Zırhına boyayla, aynı yaratığın gözlerine benzeyen üç göz yapılmış bir adamın yanında hantal hantal yürüyordu. İkili geçerken yerli halk, kaba işlemeli gömleklerle dizlerine kadar inen uzun yelekler giymiş rıhtım işçileri ve gemiciler ürkerek yana çekiliyordu, ama hiçbir Seanchan onlara ikinci kez dönüp bakmıyordu. Canavarlı adam, yaratığı el işaretleriyle idare ediyor gibiydi.

Adam ile yaratık binaların arasına saparak Domon'u arkalarından bakar, mürettebatını ise kendi aralarında fısıldaşır halde bıraktılar. *Üzerime vazife değil,* diye kendi kendisine hatırlattı Domon. Onun üzerine vazife olan şey gemisiydi.

Havada, tanıdık bir tuzlu su ve zift kokusu vardı. Güneş yüzünden sıcakladığından taşın üzerinde huzursuzca kımıldandı ve Seanchanlıların ne aradığını merak etti. *Damane*'nin ne aradığını. O şeyin ne olduğunu. Martılar haykırarak limanın üzerinde pike yapıyordu. Kafese kapatılmış bir adamın çıkarabileceği sesleri düşündü. *Üzerime vazife değil.*

Egeanin nihayet diğerlerini rıhtıma çıkardı. Domon ihtiyatla Seanchan kaptanın elinde sarı ipeğe sarılı bir şey olduğunu fark etti. Tek elle taşınabilecek kadar ufak bir şeydi, fakat kadın dikkatle iki elinde tutuyordu.

Ayağa kalktı –askerler yüzünden bunu yavaşça yaptı, gerçi hepsinin yüzünde, Caban'la aynı horgörü okunuyordu. "Görüyorsunuz ya, Kaptan?

Ben barışçıl bir tacirim. Belki de halkınız havai fişek satın almak ister?”

“Belki de, tacir.” Kadında Domon’u huzursuz eden bastırılmış bir heyecan havası vardı ve kadının az sonra söyledikleri de bu duyguyu artırdı. “Benimle geleceksin.”

İki askere de onlarla gelmelerini söyledi ve askerlerden biri hareket etmesi için Domon’u itti. Sertçe değil; Domon çiftçilerin hareket etsinler diye sığırları böyle ittiğini görmüştü. Dişlerini sıkarak Egeanin’i takip etti.

Parke taşlı sokak yamacı tırmanarak limanın kokularını arkada bırakıyordu. Sokak yukarı çıkarken taş ve tahta çatılı evler büyüyor ve uzuyordu. İstilacıların elindeki bir kasaba için hayret verici bir biçimde, sokaklarda Seanchan askerinden çok yerli halktan insanlar vardı ve yanlarından ara sıra, göğüsleri çıplak adamlar tarafından taşınan perdeli bir tahtırevan geçiyordu. Falmeliler, Seanchanlılar orada değilmiş gibi işlerine güçlerine bakıyor gibiydi. Ya da hemen hemen orada değillermiş gibi. Bir tahtırevan veya asker geçtiğinde hem giysilerine bir iki kıvrık çizgi işlenmiş fakir halk, hem de elbiseleri omzundan beline kadar girift nakışlarla işli daha zenginler eğiliyor ve Seanchan geçene kadar da öyle kalıyordu. Domon ile muhafızı için de aynısını yaptılar. Egeanin ile askerleri onlara bakmadı bile.

Domon ani bir şaşkınlıkla yanlarından geçtikleri civar insanlarından bazılarının kemerinde hançer, bazılarının da kılıç taşıdığını fark etti. O kadar şaşırmıştı ki, düşünmeden konuştu. “Bazıları sizin tarafta mı?”

Egeanin, omzunun üzerinden geriye bakarak yüzünde bariz bir şaşkınlıkla ona kaşlarını çattı. Yavaşlamadan halka baktı ve kendi kendisine kafa salladı. “Kılıçları kastediyorsun. Onlar artık bizim halkımız, tacir; yeminlerini ettiler.” Aniden durarak bol nakışlı bir cepken yelek giymiş ve sade bir kılıç kayışının ucunda bir kılıç takmış, uzun boylu, geniş omuzlu bir adama işaret etti. “Sen!”

Adam, adımının ortasında, bir ayağı havada kalakaldı ve yüzünde aniden korkulu bir bakış belirdi. Sert bir yüzü vardı, fakat kaçmak istermiş gibi görünüyordu. Bunun yerine kadına doğru döndü ve ellerini dizlerine koyup gözlerini çizmelerine dikerek eğildi. “Bu kişi kaptana nasıl hizmet edebilir?” dedi gergin bir sesle.

“Sen tacir misin?” dedi Egeanin. “Yeminleri ettin mi?”

“Evet, Kaptan. Evet.” Gözlerini kadının ayaklarından ayırmadı.

“Arabalarını ülkenin iç kısımlarına götürdüğünde insanlara ne diyorsun?”

“Öncellere itaat etmeleri, Dönüş’ü beklemeleri ve Eve Dönmüş Olanlar’a hizmet etmeleri gerektiğini, Kaptan.”

“Ve o kılıcı bize karşı kullanmayı asla düşünmüyor musun?”

Adamın dizlerini kavrayan ellerinin boğumları beyazladı ve birden acılı bir sesle konuşmaya başladı. “Ben yeminleri ettim, Kaptan. İtaat ediyor, bekliyor ve hizmet ediyorum.”

“Görüyor musun?” dedi Egeanin Domon’a dönerek. “Silah taşımalarını yasaklamak için hiç neden yok. Ticaret olmalı ve tacirler de kendilerini eşkıyalardan korumalı. İnsanların itaat ettikleri, bekledikleri ve hizmet ettikleri sürece istediği gibi gelip gitmelerine izin veriyoruz. Öncelleri yeminlerinden dönmüştü, ama bunlar bunu yapmamayı öğrendiler.” Yine yokuşu tırmanmaya koyuldu ve askerler Domon’u da onun arkasından ittiler.

Domon arkasını dönüp tacire baktı. Adam, Egeanin yolda on adım ilerleyene kadar öylece kaldı, sonra doğrularak yokuştan koşar adım inerek uzaklaştı.

Egeanin ile muhafızları, bir Seanchan süvari bölüğü yanlarından geçip yokuşu tırmanırken de bakmadılar. Askerler neredeyse at boyundaki kedileri andıran, ancak eyerlerinin altında bronz renkte dalgalanan kertenkele pullarıyla kaplı yaratıkların sırtına binmişti. Toynakları parke taşlarını kavrıyordu. Bölük yanlarından geçerken üç gözlü bir kafa dönüp Domon’a baktı; her şeyin yanında, Domon’un içini huzursuz edecek kadar kurnaz görünüyordu. Sokak boyunca Falmeliler gerileyerek binaların cephelerine yaslanıyor, bazıları gözlerini kapıyordu. Seanchanlılar onlara hiç kulak asmıyordu.

Domon, Seanchanların halkın bu kadar özgür olmasına nasıl izin verebildiklerini anlamıştı. Kendisinin de fazla direnme cesareti gösterip gösteremeyeceğini merak ediyordu. *Damane*’ler. Canavarlar. Seanchanların ta Dünyanın Omurgası’na kadar yürümesini engelleyebilecek bir şey olup olmadığını merak ediyordu. *Üstüme vazife değil,* diye kendine kabaca hatırlattı ve gelecekteki ticaret işlerinde Seanchanlardan uzak durmanın bir yolu olup olmadığını merak etti.

Yokuşun bitiminde, kasabanın sona erip tepelerin başladığı yere vardılar. Kasabanın suru yoktu. Ötede ülkenin iç bölgeleriyle iş yapan tacirlere hizmet veren hanlarla araba avluları ve ahırlar vardı. Buradaki evler Illian’daki ikinci dereceden lordlar için saygın birer malikâne görevi görebilirdi. En büyüklerinin önünde Seanchan askerlerinden bir şeref kıtası

ile üzerinde dalgalanan bir altın, kanatlarını açmış şahin sancağı vardı. Egeanin, Domon'u içeri götürmeden önce kılıcıyla hançerini teslim etti. İki askeri sokakta kaldılar. Domon terlemeye başladı. Bu işte bir lord kokusu alıyordu; bir lordla, lordun kendi bölgesinde iş yapmak asla iyi olmazdı.

Giriş salonunda Egeanin Domon'u kapıya bırakıp bir hizmetkârla konuştu. Gömleğinin bol kollarına ve göğsüne işlenmiş sarmallara bakılırsa, adam civardan biriydi; Domon "Yüksek Lord" sözcüklerini yakaladığını sandı. Hizmetkâr aceleyle uzaklaştı ve neden sonra dönüp onları kesinlikle evdeki en büyük oda olan yere götürdü. Odadaki mobilyaların tümü, halılar bile çıkarılmış ve taş zemin pırıl pırıl parlatılmıştı. Duvarlarla pencereler üzerine tuhaf kuşlar boyanmış paravanlarla gizlenmişti.

Egeanin odanın hemen içinde durdu. Domon nerede olduklarını ve orada hangi nedenle bulunduklarını sormaya çalışınca, Egeanin onu haşin bir bakışla ve sözsüz bir hırlamayla susturdu. Hareket etmemişti, ama ayak parmaklarının üzerinde, zıplamanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Domon'un gemisinden aldığı şey her neyse, değerliymiş gibi tutuyordu. Domon bunun ne olabileceğini tahmin etmeye çalıştı.

Aniden hafif bir gonk sesi duyuldu ve Seanchan kadın, dizlerinin üzerine çökerek ipeğe sarılı şeyi dikkatle yanına koydu. Domon'dan yana bir bakış atınca adam da aynısını yaptı. Lordların âdetleri acayip olurdu ve Seanchan lordlarının da bildiklerinden daha acayip âdetleri olabileceğinden şüpheleniyordu.

Odanın uzak ucundaki kapı aralığında iki adam göründü. Adamlardan birinin kafasının sol tarafı tıraşlıydı, geriye kalan soluk altın renkli saçlarıysa örülmüştü ve kulağının üzerinden omzuna sarkıyordu. Koyu sarı cübbesi, yürürken sarı terliklerinin görünmesine imkân verecek uzunluktaydı. Diğer adamın üzerinde, bir karış arkasında yerlerde sürünecek kadar uzun, mavi brokar ipekten kuş desenli bir cübbe vardı. Kafası tamamen tıraşlıydı ve el tırnakları en az iki buçuk santim uzunluğundaydı, iki elinin baş ve işaret parmağındakiler de maviye boyanmıştı. Domon'un ağzı açık kaldı.

"Yüksek Lord Turak'ın huzurundasın," dedi sarı saçlı adam törensel bir tavırla, "o ki, Önceden Gelenlerin önderi ve Dönüş'ün imdadına yetişendir."

Egeanin, iki elini yanına alarak yere kapandı. Domon da onu şevkle taklit etti. *Tear'ın Yüksek Lordları bile bunu istemez*, diye düşündü. Gözünün kıyısıyla Egeanin'in yeri öptüğünü gördü. Yüzünü buruşturarak

öykünmenin de bir sınırı olduğuna karar verdi. *Zaten yapıp yapmadığımı göremezler.*

Egeanin aniden ayağa kalktı. Domon da ayaklanacak oldu, ama Egeanin'in gırtlağından yükselen bir homurtu ile örgülü adamın yüzündeki hayret dolu bir bakış tekrar yüzünü yere yapıştırıp bıyık altından mırıldanmasına neden oldu. *Bunu, Illian Kralı ile Dokuzlar Konseyi bir araya gelse de yapmam.*

"Adın Egeanin mi?" Bu mavi cübbeli adamın sesi olmalıydı. Telaffuzu bozuk konuşmasında neredeyse şarkı gibi bir ritim vardı.

"Kılıç günümde bana verilen isim buydu, Yüksek Lordum," diye yanıt verdi Egeanin tevazu ile.

"Bu iyi bir parça, Egeanin. Hayli nadir. Karşılığında bir bedel istiyor musun?"

"Yüksek Lord'un memnuniyeti yeterlidir. Ben hizmet etmek için yaşarım, Yüksek Lordum."

"İmparatoriçe'ye adını vereceğim, Egeanin. Dönüş'ten sonra, yeni adlar Kan'a çağrılacak. Uygun olduğunu kanıtlarsan, Egeanin adını bırakıp daha yüksek bir isim alabilirsin."

"Yüksek Lord beni onurlandırıyor."

"Evet. Yanımdan ayrılabilirsin."

Domon, kadının geri geri giden, ara ara eğilmek üzere duran çizmeleri dışında hiçbir şey göremiyordu. Kapı kadının arkasından kapandı. Uzun bir sessizlik oldu. Turak tekrar konuştuğunda Domon alnından yere damlayan terleri izliyordu.

"Ayağa kalkabilirsin, tacir."

Domon ayağa kalktı ve Turak'ın uzun tırnaklı parmaklarında tuttuğu şeyi gördü. Aes Sedailerin kadim mührünün şekli verilmiş *cuendillar* diski. Egeanin'in Aes Sedai lafı geçtiğinde nasıl tepki verdiğini hatırlayan Domon iyiden iyiye ter dökmeye başladı. Yüksek Lord'un gözlerinde düşmanlık yoktu, sadece hafif bir merak okunuyordu, ama Domon lordlara güvenmezdi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun, tacir?"

"Hayır, Yüksek Lordum." Domon'un yanıtı kaya kadar sağlamdı; sakin bir yüz ve sesle yalan söylemeyen hiçbir tacir, uzun süre hayatta kalamazdı.

"Yine de onu gizli bir yerde saklamışsın."

"Ben geçmiş zamanlardan kalan eski şeyleri biriktiririm, Yüksek Lordum. El altında olsalar böyle şeyleri çalacak kişiler çoktur."

Turak bir an siyah ve beyaz diske baktı. “Bu *cuendillar’*dır, tacir –bu ismi biliyor musun?– ve belki de bilmediğin kadar eskidir. Benimle gel.”

Domon kendisinden biraz daha emin hissederek adamın peşinden gitti. Bildiği ülkelerdeki lordların herhangi biri, muhafızları çağıracaksa, bunu çoktan yapmış olurdu. Ama Seanchanlar hakkında tanık olduğu az buçuk şey onların işleri diğer adamlar gibi yürütmediğini gösteriyordu. Yüzünü terbiye ederek sakin durmaya zorladı.

Başka bir odaya götürüldü. Buradaki mobilyaların Turak tarafından getirildiğini düşündü. Tümüyle kavislerden oluşuyor gibiydiler, hiç düz çizgi yoktu ve tahta tuhaf damarları görünene kadar parlatılmıştı. Kuşlar ve çiçek desenleriyle dokunmuş bir ipek halının üzerinde tek bir koltuk ve daire şeklinde yapılmış bir dolap vardı. Paravanlarla yeni duvarlar oluşturulmuştu.

Örgülü adam dolabın kapılarını açarak içinde tuhaf biblolar, fincanlar, kâseler, vazolar ve hiçbirinin boyu ya da şekli bir diğerine benzemeyen elli farklı şeyi ortaya serdi. Turak, diski bir eşinin yanına dikkatle koyarken Domon’un nefesi kesildi.

“Cuendillar,” dedi Turak. “Benim biriktirdiğim de bu, tacir. Daha iyi bir koleksiyon yalnızca İmparatoriçe’nin kendisinde vardır.

Domon’un gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Bu raflardaki her şey gerçekten *cuendillar* ise, bir krallığı satın almaya ya da en azından büyük bir Ev kurmaya yeterdi. Bir kral bile bu kadar fazlasını nerede bulabileceğini bilse bile, satın almak için kendini fakir düşürmek zorunda kalabilirdi. Bir gülümseme takındı.

“Yüksek Lordum, lütfen bu parçayı bir armağan olarak kabul edin.” Parçayı bırakmak istemiyordu, ama bu Seanchan’ı sinirlendirmekten iyiydi. *Belki Karanlıkdostları şimdi de onu kovalar.* “Ben kendi halinde bir tacirim. Tek istediğim ticaret yapmak. Buradan gitmeme izin verirseniz, söz veriyorum ki-”

Turak’ın yüz ifadesi hiç değişmedi, fakat örgülü adam Domon’u tersleyerek susturdu; “Tıraşsız köpek! Yüksek Lord’a Kaptan Egeanin tarafından zaten verilmiş bir şeyi vermekten bahsediyorsun. Yüksek Lord bir- tacirmiş gibi pazarlık ediyorsun! Dokuz günde diri diri derin yüzülecek, köpek ve-” Turak’ın parmağıyla yaptığı belli belirsiz bir hareket üzerine sustu.

“Yanımdan ayrılmana izin veremem, tacir,” dedi Yüksek Lord. “Yemininden dönenlerle dolu bu gölgeli topraklarda, duyarlılıkları olan bir

adamla sohbet edebilecek kimseyi bulamıyorum. Ama sen bir koleksiyoncusun. Belki senin sohbetin ilgi çekici olabilir.” Koltuğa çöküp kıvrımlarına yaslanarak Domon’u süzdü.

Domon, göze gireceğini umduğu bir gülümseme takındı. “Yüksek Lord, ben basit bir tacir, basit bir adamım. Yüksek Lordlarla nasıl konuşulur bilemem.”

Örgülü adam ona öfkeyle baktı, ama Turak onu duymamış gibiydi. Paravanlardan birinin arkasından ince, güzel bir genç kadın çevik adımlarla gelip Yüksek Lord’un yanında diz çöktü ve ona üzerinde buharı tüten siyah bir sıvıyla dolu, ince ve kulpsuz tek bir fincan bulunan, cilalı bir tepsi sundu. Kadının yuvarlak, esmer yüzü biraz Deniz Halkı’nı hatırlatıyordu. Turak genç kadına hiç bakmadan fincanı dikkatle uzun tırnaklı parmaklarına aldı ve buharları soludu. Domon kıza bir bakış attı ve boğuk bir soluk alarak gözlerini kaçırdı; kızın ince ipek giysisinin üzerine çiçekler işlenmişti, ama kumaş o kadar inceydi ki, içi görünüyordu ve altında kızın narin bedeninden başka hiçbir şey yoktu.

“*Kaf*’ın aroması,” dedi Turak. “Neredeyse tadı kadar keyif verir. Şimdi, tacir. *Cuendillar*’ın burada Seanchan’dakinden bile nadir olduğunu öğrendim. Bana basit bir tacirin bir parçasına nasıl sahip olabildiğini anlat.” *Kaf*’ından bir yudum alarak bekledi.

Domon derin bir nefes aldı ve yalanlar sıkarak Falme’den çıkma teşebbüsüne koyuldu.

30
Daes Dae'mar

Rand, Hurin ve Loial'le paylaştığı odada, pencereden Cairhien'in düzgün çizgilerine ve teraslarına, taş binalara ve kayrak taşından çatılara baktı. Havai Fişekçilerin meclis binasını göremiyordu; dev kuleler ile yüksek lordların evleri görüntüsünü kesmese bile, şehir surları buna engel olurdu. Havai Fişekçiler gökyüzüne yalnızca bir tane geceçiçeğini, tane ve üstelik de çok erken bir saatte saldıkları gecenin üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen, şehirde hâlâ herkesin dilindeydi. Skandalın, ufak farklılıklar sayılmazsa, on iki değişik versiyonu anlatılıyordu, ama hiçbirinin gerçekle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Rand başını çevirdi. Yangında kimsenin yaralanmadığını ümit ediyordu, ama Havai Fişekçiler henüz bir yangın olduğunu bile kabul etmemişti. Meclis binalarının içinde olup biten şeyler konusunda ketum tiplerdi.

"Sonraki nöbeti ben alırım," dedi Hurin'e. "Geri döner dönmez."

"Buna gerek yok, Lordum." Hurin tüm Cairhienliler kadar çok eğildi. "Ben nöbet tutabilirim. Gerçekten, Lordumun zahmet etmesine gerek yok."

Rand derin bir nefes alarak Loial ile bakıştı. Ogier omuzlarını silkmekle yetindi. Koklayıcı, Cairhien'de kaldıkları her gün daha da resmileşiyordu; Ogier ise insanların genellikle tuhaf davrandığı yorumunu yapmakla yetiniyordu.

"Hurin," dedi Rand, "bana eskiden Lord Rand derdin ve sana her baktığımda eğilmezdin." *Doğrulmasını ve bana yine Lord Rand demesini istiyorum,* diye düşündü hayretle. *Lord Rand'mış! Işık adına, buradan biran önce çıkmazsak, eğilmesini istemeye başlayacağım.* "Lütfen oturur musun? Sana bakarken bile yoruluyorum."

Hurin sırtını dimdik tutarak ayakta durdu, fakat Rand'ın isteyebileceği herhangi bir şeyi yapmak üzere yerinden fırlamaya hazır bir hali vardı. Artık ne oturuyor ne de rahatlıyordu. "Bu yakışık almaz, Lordum. Bu Cairhienlilere bizim de en az onlar kadar neyin yakışık aldığını bildiğimizi-"

Rand, "Şunu söylemeyi keser misin!" diye bağırdı.

"Nasıl isterseniz, Lordum."

Rand yeniden içini çekmemek için çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Hurin, kusura bakma. Sana bağırmamam gerekirdi."

"Bu sizin hakkınız, Lordum," dedi Hurin basitçe. "İstediğiniz gibi yapmazsam, bağırmak sizin hakkınız."

Rand, adamı yakasından tutup silkelemeye niyetlenerek koklayıcıya yaklaştı.

Rand'ın odasına açılan bağlantılı kapı vurulduğunda hepsi yerlerinde donup kaldılar, ama Rand Hurin'in kılıcını almadan önce izin istemediğini görerek sevindi. Balıkçıl nişanlı kılıç Rand'ın kemerindeydi; dışarı çıkarken kabzasına dokundu. Loial'in uzun yatağına oturmasını ve bacaklarıyla paltosunun eteklerini yatağın altındaki battaniyeye sarılı sandığı daha da fazla gizleyecek şekilde ayarlamasını bekledikten sonra kapıyı sertçe açtı.

Hancı orada durarak hevesle iki yana sallanıyor ve tepsisini Rand'a doğru itiyordu. Tepsinin üzerinde iki mühürlü parşömen vardı. "Beni affedin, Lordum," dedi Cuale nefes nefese. "Siz aşağı inene kadar bekleyemedim, sonra siz de odanızda yoktunuz ve- ve... Beni affedin, ama..." tepsiyi salladı.

Rand, davetiyeleri –çok fazla davetiye vardı– bakmadan kaptı, hancının koluna yapıştı ve onu kapıdan koridora doğru döndürdü. "Girdiğin zahmetler için sağ ol Cuale Efendi. Şimdi beni yalnız bırakırsan..."

"Ama Lordum," diye itiraz etti Cuale. "Bunlar-"

"Teşekkür ederim." Rand adamı koridora itip kapıyı sıkıca kapadı. Parşömenleri masanın üzerine attı. "Bunu daha önce yapmamıştı. Loial, sence kapıyı çalmadan önce içeriyi mi dinliyordu?"

"Bu Cairhienliler gibi düşünmeye başladın." Ogier güldü, ama kulakları düşünceli bir şekilde seğirdi ve ekledi, "Yine de o Cairhienli, bu yüzden de dinliyor olabilir. Duymaması gereken bir şey söylediğimizi sanmam."

Rand hatırlamaya çalıştı. Hiçbiri Valere Borusu'ndan, Trolloclardan ya da Karanlıkdostlarından bahsetmemişti. Cuale'in söyledikleri şeylerden ne anlam çıkarabileceğini merak ettiğini fark ettiğinde, kendisini şöyle bir

sarstı. “Bu yer senin de sinirlerini bozmaya başladı,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Lordum?” Hurin mühürlü parşömenleri almış, faltaşı gibi açılmış gözlerle mühürlere bakıyordu. “Lordum, bunlar Damodred Evi’nin Yüksek Makamı Lord Barthanes’ten ve bu da” –sesi huşu içinde alçaldı– “Kral’dan geliyor.”

Rand elini sallayarak onları savuşturdu. “Yine de diğerleri gibi ateşe gidecekler. Açılmadan.”

“Ama Lordum!”

“Hurin,” dedi Rand sabırla. “Loial ile ikiniz bana bu Büyük Oyun’u açıkladınız. Beni davet ettikleri yer her neyse, oraya gidersem, Cairhienliler bundan bir şey çıkarıp birinin manevrasının bir parçası olduğumu düşünecekler. Gitmezsem, bundan da bir şey çıkaracaklar. Yanıt gönderirsem, bir anlam çıkarmak için didik didik edecekler, yanıtlamasam da farklı olmayacak. Görünüşe göre Cairhien’in yarısı halihazırda diğerlerinin casusluğunu yaptığından, herkes ne yaptığımı biliyor. İlk ikisini yakmıştım ve diğerleri gibi bunları da yakacağım.” Bir gün mühürlerini açmadan salondaki ateşe attığı yığında on iki parşömen vardı. Bundan ne çıkarırlarsa çıkarsınlar, en azından herkes için farksız olur. Cairhien’de kimsenin yanında ya da kimsenin karşısında değilim.”

“Sana anlatmaya çalıştım,” dedi Loial. “Ben işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum. Sen ne yaparsan yap, bu Cairhienliler içinde bir tür manevra görür. En azından, İhtiyar Haman her zaman böyle derdi.”

Hurin altın sunarmış gibi mühürlü davetiyeleri Rand’a uzattı. “Lordum, bu Galldrian’ın şahsi mührünü taşıyor. Şahsi mührünü, Lordum. Bu da iktidar bakımından Kral’dan sonra ikinci adam olan Lord Barthanes’in kişisel mührünü. Lordum, bunları yakarsanız, kendinize olabilecek en güçlü düşmanlar edinmiş olursunuz. Şimdiye kadar onları yakmak işe yaradı, çünkü diğer Evlerin hepsi neler çevirdiğini merak ediyor ve onlara hakaret etme riskine girdiğine göre, güçlü müttefiklerin olduğunu tahmin ediyor. Ama Lord Barthanes- ve Kral! Onlara hakaret edersen, bir hamle yapacaklarına şüphe yok.

Rand elleriyle saç diplerini ovuşturdu. “Ya ikisini birden reddedersem?”

“Bu işe yaramaz, Lordum. Artık Evlerin hepsi sana davetiye gönderdi. Bunları reddedersen, eh, en azından diğer Evlerden biri Kralla veya Lord Barthanes’le ittifak halinde olmadığını fark edecektir, sonra da davetiyelerini yakarak ettiğin hakaretin karşılığını verebilirler. Lordum,

artık Cairhien'deki Evlerin katiller kullandığını duydum. Sokakta bir bıçak. Damlardan birinin üzerinden atılan bir ok. Şarabına karıştırılan zehir."

"İkisini de kabul edebilirsin," diye önerdi Loial. "Bunu istemediğini biliyorum Rand, ama eğlenceli bile olabilir. Bir lordun malikânesinde hatta Kraliyet Sarayı'nda geçirilen bir akşam. Rand, Shienarlılar sana inanmıştı."

Rand yüzünü buruşturdu. Shienarlıların onu lord sanmasının şans eseri olduğunu biliyordu; rastlantısal bir isim benzerliği, hizmetkârlar arasındaki bir söylenti ve Moiraine ile Amyrlin'in her şeyi körüklemesi. Ama Selene de buna inanmıştı. *Belki bunlardan birinde o da olur.*

Fakat Hurin başını şiddetle iki yana sallıyordu. "İnşaatçı, *Daes Dae'mar*'ı sandığın kadar iyi bilmiyorsun. Cairhien'de oynanan, şimdiki haliyle değil. Birbirlerine karşı bıçak çekme noktasına varan entrikalar çeviriyor bile olsalar, herkesin görebileceği yerlerde, böyle yapmıyorlarmış gibi davranırlar. Ama bu ikisi değil. Laman elinden kaçırana kadar, taht Damodred Evi'nin elindeydi ve onu geri almak istiyorlar. Neredeyse kendisi kadar güçlü olmasalar Kral başlarını ezerdi. Riatin Evi'yle Damodred Evi kadar haşin rakipler bulamazsın. Lordum ikisini birden kabul ederse, iki Ev de yanıtını gönderir göndermez haberini alır ve ikisi de diğeri tarafından kendi aleyhinde bir entrikaya dahil olduğunu düşünür. Seni gördükleri anda bıçakla zehre davranırlar."

"Ve herhalde," diye homurdandı Rand, "yalnızca bir tanesini kabul edersem, diğeri Evle müttefik olduğumu düşünür." Hurin başıyla onayladı. "Ve de muhtemelen karıştığım şeyi önlemek için beni öldürürler." Hurin yine başıyla onayladı. "O halde içlerinden *herhangi* birini beni öldürmek istemekten alıkoymam için bir önerin var mı?" Hurin başını iki yana salladı. "Keşke o ikisini hiç yakmasaydım."

"Evet, Lordum. Ama tahminime göre pek de bir şey değişmezdi. Kimi kabul veya reddederseniz edin, bu Cairhienliler bundan bir şey çıkarır."

Rand elini uzattı ve Hurin iki katlı parşömeni eline koydu. Bir tanesi Damodred Evi'nin Ağaç ve Tacıyla değil, Barthanes'in Saldıran Yabandomuzu'yla mühürlenmişti. Diğerinde Galldrian'ın geyiği vardı. Şahsi mühürler. Görünüşe bakılırsa hiçbir şey yapmayarak en yüksek mercilerin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Bu insanlar delirmiş," dedi bu işten paçayı sıyırmanın bir yolunu bulmaya çalışarak.

"Evet, Lordum."

“Beni bunlarla birlikte salonda görmelerine izin vereceğim,” dedi yavaşça. Öğle vakti salonda görülen her şey akşama kalmadan on Ev, ertesi sabah olmadan tüm Evler tarafından öğreniliyordu. “Mühürleri kırmayacağım. Bu sayede, ikisini de henüz yanıtlamadığımı bilirler. Hangi yöne sıçrayacağımı görmek için bekledikleri sürece, belki birkaç gün kazanabilirim. Ingtar’ın yakında gelmesi gerek. Gelmek zorunda.”

“Şimdi tam bir Cairhienli gibi düşündünüz, Lordum,” dedi Hurin sırıtarak.

Rand ona ters ters baktıktan sonra parşömenleri cebine, Selene’nin mektuplarının yanına tıktı. “Gidelim, Loial. Belki Ingtar gelmiştir.”

Loial ile ikisi salona vardıklarında, oradaki hiçbir adam veya kadın dönüp Rand’a bakmadı. Cuale gümüş bir tepsiyi hayatı buna bağlıymış gibi parlatıyordu. Hizmetçi kızlar Rand ile Ogier orada yokmuş gibi masaların arasında koşuşturuyordu. Masadaki insanların hepsi şarapta veya birada kudret sırları varmış gibi maşrapasını seyrediyordu. Tek kelime eden yoktu.

Bir an sonra iki davetiyeyi cebinden çıkarıp mühürleri inceledikten sonra tekrar cebine tıktı. Rand kapıya yönelirken Cuale yerinden hafifçe sıçradı. Kapı arkasından kapanmadan Rand konuşmaların yeniden başladığını duydu.

Rand sokakta öyle hızlı yürüyordu ki, Loial onunla birlikte yürümek için adımlarını ufaltmak zorunda kalmıyordu. “Şehirden çıkmanın bir yolunu bulmamız gerek, Loial. Bu davetiye numarası iki üç günden fazla işe yaramaz. Ingtar o zamana kadar gelmezse, bizim yine de yola çıkmamız gerekecek.”

“Kabul,” dedi Loial.

“Ama nasıl?”

Loial kalın parmaklarıyla sayı saymaya başladı. “Fain orada, yoksa Önkapı’da Trolloclar olmazdı. Atla çıkarsak, biz şehri gözden kaybeder kaybetmez üzerimize binerler. Bir tacir katarıyla birlikte yolculuk edersek, ona kesinlikle saldırırlar.” Hiçbir tacirin beş altıdan çok koruması olmazdı, korumalar da bir Trolloc görür görmez muhtemelen kaçardı. “Keşke Fain’in elinde kaç Trolloc ve kaç Karanlıkdostu olduğunu bilseydik. Sayılarını azalttın.” Öldürdüğü Trolloc’tan bahsetmedi, ama kaşlarını çatışına ve uzun kirpiklerinin yanağına sarkmasına bakılırsa, bunu düşünüyordu.

“Sayıları fark etmez,” dedi Rand. “On da yüz kadar kötü. On Trolloc bize saldırırsa, bence bir daha kaçamayız.” Trolloc’la bir olasılık, sadece bir

ihtimal başa çıkabilmesinin yolunu düşündü. Ne de olsa Loial’e yardım etmeye çalışırken işine yaramamıştı.

“Bence de öyle. Fazla uzağa yolculuk edecek kadar paramız olduğunu sanmam, ama öyle bile olsa, Önkapı rıhtımına varmaya çalışırsak- eh, Fain’in gözcü bıraktığı Karanlıkdostları olacaktır. Gemiye bindiğimizi düşünse, Trollocların kimin tarafından görüldüğünü umursayacağını sanmam. Onlardan bir şekilde dövüşerek kurtulsak bile, şehir muhafızlarına bir açıklama yapmamız gerekirdi, o zaman da bizim sandığı açamadığımıza kesinlikle inanmazlardı, bu yüzden-”

“Hiçbir Cairhienlinin bu sandığı görmesine izin veremeyiz, Loial.”

Ogier başıyla onayladı. “Şehrin rıhtımları da işe yaramaz.” Şehir rıhtımları tahıl mavnalarına ve lordlarla leydilerin keyif gemilerine ayrılmıştı. Kimse onlara izinsiz yaklaşmazdı. Surlardan onlara bakmak mümkündü, ama bu, Loial’in bile boynunu kıracak kadar yüksek bir atlayış olurdu. Loial parmaklarından birini, onun için de bir nokta düşünmeye çalışıyormuş gibi salladı. “Sofu Yurdu’na ulaşamayacak olmamız kötü, sanırım. Trolloclar bir *yurda* asla girmezdi. Ama bize saldırmadan bu kadar uzaklaşmamıza izin vereceklerini sanmam.”

Rand ona cevap vermedi. Cairhien’e ilk kez girdikleri kapının hemen içindeki büyük nizamiye karakolunun önüne varmışlardı. Dışarıda, Önkapı insanlarla dopdoluydu ve bir çift muhafız onları gözlüyordu. Rand bir zamanlar iyi Shienar giysileri olan bir kılığa bürünmüş bir adamın onu görünce tekrar kalabalığın içine karıştığını sandı, ama emin olamadı. Farklı ülkelerden gelen giysiler içinde pek çok insan vardı, hepsi de aceleyle bir yerlere gidiyordu. Nizamiye karakoluna çıkan merdivenleri tırmanarak kapının iki tarafındaki göğüs zırhlı muhafızların yanından geçti.

Geniş bekleme odasında, orada işi olanlar için sert tahta sıralar vardı. Odada bekleyenlerin çoğu, alçakgönüllü bir sabra sahip, sade, koyu renkli giysiler içindeki yoksul insanlardı. Bekleyenler arasında, hırpani giyimleri ve parlak renkleri sayesinde seçilen, şüphesiz surların içinde iş arama izni almayı ümit eden birkaç Önkapılı vardı.

Rand dosdoğru odanın arkasındaki uzun masaya gitti. Masanın başında tek bir adam oturuyordu; asker değildi, ceketinin üzerinde tek bir yeşil çubuk vardı. Derisi fazla gergin görünen tıknaz biri olan adam, Rand ile Loial’e yüzünde sahte bir gülümsemeyle bakmadan önce masadaki belgeleri düzeltti ve mürekkep hokkasının yerini iki kez değiştirdi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, Lordum?”

“Bana dün yardımcı olabileceğini ümit ettiğim şekilde,” dedi Rand hissetmediği kadar sabırlı bir şekilde. “Daha önceki gün ve daha önceki gün olduğu gibi. Lord Ingtar geldi mi?”

“Lord Ingtar mı, Lordum?”

Rand derin bir nefes alarak yavaşça bıraktı. “Shienar’da Shinowa Evi’nden Lord Ingtar. Buraya geldim geleli her gün sorduğum adam.”

“Bu isimde hiç kimse şehre girmedi, Lordum.”

“Emin misin? Hiç değilse listelerine bakman gerekmez mi?”

“Lordum, Cairhien’e gelen yabancıların listesi gün doğumu ve gün batımında nizamiye karakolları arasında dolaşır ve onları önüme gelir gelmez incelerim. Bir süredir hiçbir Shienarlı lord Cairhien’e girmedi.”

“Ya Leydi Selene? Sen tekrar sormadan söyleyeyim, Evini bilmiyorum. Ama sana ismini verdim ve onu üç kez tarif ettim. Bu yeterli değil mi?”

Adam ellerini iki yana açtı. “Özür dilerim, Lordum. Evini bilmemek işi çok zorlaştırıyor.” Adamın yüzünde şahsiyetsiz bir ifade vardı. Rand adamın bilse bile söyleyip söylemeyeceğini merak etti.

Rand’ın gözüne, masanın arkasındaki kapılardan birinde bir hareket ilişti –bir adam bekleme odasına adım atacakken aceleyle arkasını dönmüştü. “Belki Kumandan Caldevwin bana yardımcı olabilir,” dedi Rand kâtibe.

“Kumandan Caldevwin mi, Lordum?”

“Az önce arkanda onu gördüm.”

“Özür dilerim, Lordum. Nizamiye karakolunda Kumandan Caldevwin adında biri olsa, bunu bilirdim.”

Loial omzuna dokunana kadar Rand adama gözlerini dikip baktı. “Rand, bence gitsek iyi olacak.”

“Yardımın için teşekkür ederim,” dedi Rand gergin bir sesle. “Yarın gene gelirim.”

“Elimden geleni yapmak benim için bir zevktir,” dedi adam sahte gülümsemesiyle.

Rand, nizamiye karakolundan öyle hızlı adımlarla çıktı ki, Loial sokakta ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldı. “Biliyorsun ki, yalan söylüyordu, Loial.” Yavaşlamadı, onun yerine duyduğu sıkıntının bir bölümünü bedenini zorlayarak yakabilecekmiş gibi koşturmaya devam etti. “Caldevwin oradaydı. Söylediklerinin hepsi yalan olabilir. Ingtar çoktan buraya gelmiş, bizi arıyor olabilir. İddiaya girerim, Selene’nin de nerede olduğunu biliyordur.”

“Belki de, Rand. *Daes Dae’mar-*”

“Işık adına, Büyük Oyun’u dinlemekten bıktım. Oynamak istemiyorum. Hiçbir şekilde ona karışmak istemiyorum.” Loial hiçbir şey söylemeden yanında yürüyordu. “Biliyorum,” dedi Rand nihayet. “Beni lord sanıyorlar ve Cairhien’de yabancı lordlar bile Oyun’un bir parçasıdır.” *Moiraine,* diye düşündü öfkeyle. *Hâlâ başıma dert açıyor.* Ancak neredeyse aynı anda, gönülsüzce de olsa, Moiraine’in bu konuda suçlanamayacağını kabul etti. Her zaman olmadığı bir şeymiş rolü yapmak için bir nedeni olmuştu. Önce Hurin’in moralini yüksek tutmak, sonra da Selene’yi etkilemeye çalışmak. Selene’den sonra, bu işten yakayı sıyırmanın bir yolu yokmuş gibi görünmüştü. Adımlarını yavaşlattı ve nihayet durdu. “Moiraine gitmeme izin verdiğinde, işlerin yine eskisi gibi basit olacağını sanmıştım. Boru’nun peşinden koşarken, hatta- her şeye rağmen, basit olacağını sanmıştım. *Kafanın içinde* saidin *varken bile mi?* “Işık adına, her şeyin yine basit olması için neler vermezdim.”

“Ta’veren,” diye başladı Loial.

“Bunu da duymak istemiyorum.” Rand önceki gibi hızla yürümeye başladı. “Tek istediğim, hançeri Mat’e, Boru’yu da Ingtar’a vermek.” *Sonra ne yapacağım? Delirecek miyim? Ölecek miyim? Delirmeden önce ölürsem, en azından başkasına zarar vermemiş olurum. Ama ölmek de istemiyorum. Lan Kılıcı Kınına Koymak’tan bahsedebilir, ama ben Muhafız değil bir çobanım.* “Ona dokunmamayı bir başarabilseydim,” diye mırıldandı. “Belki de... Owyn neredeyse başaracaktı.”

“Ne dedin, Rand? Ne söylediğini anlamadım.”

“Bir şey değildi,” dedi Rand bitkinlikle. “Keşke Ingtar buraya gelseydi. Mat de, Perrin de.”

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, Rand düşüncelere dalmıştı. Thom’un yeğeni yalnızca mecbur olduğu zamanlarda yönlendirerek üç yıl dayanmıştı. Owyn yönlendirme sıklığını kısıtlamayı başardıysa, *saidin* ne kadar ayartıcı olursa olsun, hiç yönlendirmemek mümkün olabilirdi.

“Rand,” dedi Loial. “İleride bir yangın var.”

Rand bu istenmeyen düşüncelerden kurtuldu ve kaşlarını çatarak şehre doğru baktı. Çatıların üzerinden kalın bir kara duman bulutu yükseliyordu. Sütunun altında ne yattığını göremiyordu, ama hanın fazla yakınında bir yerdi.

“Karanlıkdostları,” dedi dumana bakarak. “Trolloclar bizi surların içinde görülmeden bulamaz, ama Karanlıkdostları... Hurin!” Koşmaya

başladı, Loial de hiç zorlanmadan ona ayak uydurdu.

Yaklaştıkça daha da emin oldular, nihayet taş taraçalı köşelerin sonuncusunu döndüklerinde Ejderdağı'nın Savunucusu'nu üst pencerelerinden dumanlar tüter ve çatısından alevler yükselir halde buldular. Hanın önünde bir kalabalık toplanmıştı. Bağıran ve sağa sola sıçrayan Cuale mobilyaları sokağa çıkaran adamları yönlendiriyordu. Bir sıra adam sokağın köşesindeki bir kuyudan çektikleri suyla dolu kovalar taşıyarak içeri giriyor, bir sıra da boş kovalarla çıkıyordu. İnsanların çoğu durup izlemekle yetiniyordu; taş tahtayla kaplı çatıdan yeni alevler yükseldi ve yüksek sesle *aaah* çektiler.

Rand kalabalığı iterek hancının yanına gitti. "Hurin nerede?"

"O masaya dikkat edin!" diye bağırdı Cuale. "Çizmeyin!" Rand'a bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Lordum? Hizmetkârınız mı? Onu gördüğümü hatırlamıyorum, Lordum. Mutlaka dışarı çıkmıştır. O şamdanları düşürme, budala! Gümüş onlar!" Cuale mallarını handan dışarı sürükleyen adamlara nutuk çekmek üzere dans edercesine uzaklaştı.

"Hurin dışarı çıkmazdı," dedi Loial. "Şeyi bırakmazdı..." Etrafına bakındı ve söylemeden bıraktı; olayı izleyenlerden bazıları bir Ogier'i de yangın kadar ilginç buluyor gibiydi.

"Biliyorum," dedi Rand ve hana daldı.

Salonda handa yangın olduğunu gösteren pek bir şey yoktu. İkili adam sırası merdivenlerin yukarısına doğru uzanıyor ve başka adamlar geriye kalan mobilyaları dışarı çıkarmak için koşturuyordu, ama burada mutfakta bir şey yansa olacağından fazla duman yoktu. Rand kendine zorla yol açıp üst kata çıkarken, duman koyulaşmaya başladı. Öksürerek basamakları koşar adım çıktı.

Sıralar ikinci katın merdiven sahanlığının az gerisinde duruyordu, merdivenlerin yarısına çıkmış adamlar sularını dumanla dolu koridora atıyordu. Duvarları yalayan alevler kara dumanın arasında kızıl renkte parlıyordu.

Adamlardan biri Rand'ın koluna yapıştı. "Oraya çıkamazsınız, Lordum. Buranın yukarısındaki her şey elden gitti. Ogier, konuş onunla."

Rand, Loial'in de arkasından geldiğini ilk o zaman anladı. "Geri dön, Loial. Ben onu dışarı çıkarırım."

"Hem Hurin'i hem de sandığı taşıyamazsın, Rand." Ogier omuzlarını silkti. "Hem kitaplarımı da yanmaya terk edemem."

“O zaman başını eğ. Dumanın altına.” Rand merdivenin geri kalan kısmını emekleyerek çıktı. Yerin yakınında hava daha temizdi; hâlâ onu öksürtecek kadar dumanlıydı, ama soluyabiliyordu. Ancak havanın kendisi bile insanı kavuracak kadar sıcaktı. Burnundan yeteri kadar hava alamıyordu. Ağzından soludu ve dilinin kurumaya başladığını hissetti.

Adamların attığı suyun birazı üzerine gelip onu iliklerine kadar ıslattı. Suyun serinliği onu sadece bir an ferahlatmıştı; sıcaklık hemen geri geldi. Loial’in arkasında olduğunu sadece öksürmesinden anlayarak azimle emeklemeye devam etti.

Koridorun bir duvarı neredeyse yekpare alevle kaplıydı ve yanındaki zemin, başının üzerinde asılı duran buluta ince tutamlar katmaya çoktan başlamıştı. Dumanın üzerinde ne olduğunu göremediğine memnundu. Uğursuz çatırtılar ona yeterince fikir veriyordu.

Hurin’in odasının kapısı henüz alev almamıştı, ama o kadar sıcaktı ki, iterek açmayı becerinceye kadar iki deneme yapması gerekti. Gözüne ilk ilişen, yerde uzanmış yatan Hurin oldu. Rand emekleyerek koklayıcının yanına gitti ve onu kaldırdı. Başının yanında erik boyunda bir şişlik vardı.

Hurin odağını şaşırmış gözlerini açtı. “Lord Rand?” diye mırıldandı dermansızca, “...kapı çalındı... sandım ki, yine daveti...” Gözleri yuvarlandı. Rand nabız aradı ve bulunca rahatladı.

“Rand...” diye öksürdü Loial. Yatağının yanında duruyordu, örtüler açılıp alttaki boş tahtalar ortaya çıkmıştı. Sandık gitmişti.

Dumanın üzerinde tavan gıcırdadı ve alevli tahta parçaları yere düştü.

Rand, “Kitaplarını al. Ben Hurin’i alırım. Acele et,” dedi. Koklayıcının baygın bedenini omuzlarına atmaya davrandı, ama Loial Hurin’i ondan aldı.

“Kitapların yanması gerekecek, Rand. Hem onu taşıyıp, hem de emekleyemezsin, ayağa kalkarsan da, merdivenlere asla ulaşamazsın.” Ogier Hurin’i geniş sırtına çekerek kollarıyla bacaklarını iki yandan sallandırdı. Tavandan gürültülü bir gıcırdama geldi. “Acele etmeliyiz, Rand.”

“Git, Loial. Sen git, ben de arkandan gelirim.”

Ogier yüküyle birlikte emekleyerek koridora çıktı ve Rand da onu izledi. Sonra durarak odasına açılan ara kapıya baktı. Sancak hâlâ oradaydı. Ejder’in sancağı. *Bırak yansın,* diye düşündü ve buna Moiraine’in ağzından çıkmış gibi yanıt veren bir başka düşünce geldi. *Hayatın buna bağlı olabilir. Hâlâ beni kullanmaya çalışıyor. Hayatın buna bağlı olabilir. Aes Sedailer asla yalan söylemez.*

İnleyerek yerde yuvarlandı ve odasının kapısını bir tekmeyle açtı.

Öteki oda bir alev kütlesiydi. Yatak bir şenlik ateşi gibiydi, kızıl alevden diller çoktan yere ulaşmıştı. Buradan emekleyerek geçmeye imkân yoktu. Ayağa kalktı ve eğilip öksürerek, boğularak, sıcaktan irkilerek odaya daldı. Nemli ceketinden buharlar yükseliyordu. Gardırobun bir tarafı çoktan yanmaya başlamıştı. Kapıyı çekerek açtı. Eyer torbaları hâlâ içeride, ateşten korunmuş haldeydi ve bir tarafı Lews Therin Telamon'un sancağı şişkindi, flüt kılıfı hâlâ yanlarında duruyordu. Bir an tereddüt etti. *Hâlâ yanmasına izin verebilirim.*

Başının üzerinde tavan gıcırdadı. Eyer torbalarıyla flüt kılıfını kapıp kendisini tekrar kapıya doğru attı ve yanan keresteler az önce durduğu yere inerken dizlerinin üzerine çöktü. Yükünü sürükleyip emekleyerek koridora girdi. Zemin, düşen başka kirişler yüzünden sarsıldı.

Merdivene vardığında kova taşıyan adamlar gitmişti. Basamakların üzerinde alt kata neredeyse kayarak indi, güçbela ayağa kalktı ve artık boşalmış binadan sokağa koştu. İzleyenler ona, kararmış yüzüne ve kurum kaplı ceketine bakıyordu, fakat o sendeleyerek Hurin'i sokağın karşı tarafındaki bir evin duvarına yaslamış olan Loial'in yanına gitti. Kalabalığın içinden bir kadın Hurin'in yüzünü bir bezle siliyordu, ama adamın gözleri hâlâ kapalıydı ve göğsü kalkarak nefes alıyordu.

"Yakınlarda bir Hikmet var mı?" diye sordu Rand. "Yardıma ihtiyacı var." Kadın ona boş boş bakınca İki Nehir'de Hikmet denen kadınlara insanların neler dediğini hatırlamaya çalıştı. "Bilge bir kadın? Anne bilmem kim dediğiniz bir kadın? Şifalı otlardan ve şifadan anlayan bir kadın?"

"Eğer onu kastediyorsan, ben bir Okuyucu'yum." dedi kadın, "ama bu adama yapabileceğim tek şey onu rahat ettirmek. Korkarım başının içindeki bir şey kırılmış."

"Rand! Gerçekten de *sensin!*"

Rand bakakaldı. Bu Mat'ti ve yayı sırtında asılı bir biçimde, atını kalabalığın içinden geçiriyordu. Yüzü solgun ve süzgündü, ama yine de Mat'ti ve hafif de olsa sırıtıyordu. Arkasından da sarı gözleri ateşten parlayan ve neredeyse yangın kadar çok bakışı üzerinde toplayan Perrin geliyordu. Ve zırh yerine yüksek yakalı bir ceket giymiş, ancak yine de omzunun üzerinden bir kılıç kabzası görünen, atından inmekte olan Ingtar.

Rand içinden bir ürpertinin geçtiğini hissetti. "Çok geç," dedi onlara. "Çok geç kaldınız." Ve sokağa oturup gülmeye başladı.

31
Kokunun Peşinde

Rand, Verin'in orada olduğunu, Aes Sedai yüzünü ellerinin arasına alana kadar anlamadı. Bir an kadının yüzünde kaygı, hatta belki korku gördü ve aniden soğuk suya batırılmış gibi hissetti, ıslaklık yoktu, ama karıncalanma hissi vardı. Bir kez ürperdi ve gülmeyi kesti; kadın onu bırakıp Hurin'in üzerine eğildi. Okuyucu onu dikkatle izledi. Rand da öyle. *Burada ne işi var? Sanki bilmiyorum da.*

"Nereye gittin?" diye sordu Mat boğuk bir sesle. "Hep birlikte kayboldunuz, ama şimdi bizden önce Cairhien'desiniz. Loial?" Ogier kararsızca omuzlarını silkti ve kulakları seğirerek kalabalığa bir göz attı. İnsanların yarısı yangını bırakmış, yeni gelenleri seyrediyordu. Birkaçı yanlarına yanaşıp kulak kabarttı.

Rand, Perrin'in elini uzatıp onu ayağa kaldırmasına izin verdi. "Hanı nasıl buldunuz?" Diz çöküp ellerini koklayıcının başına koymuş olan Verin'e bir göz attı. "O mu?"

"Bir anlamda," dedi Perrin. "Kapıdaki muhafızlar adlarımızı sordu ve nizamiye karakolundan çıkan bir herif, Ingtar'ın adını duyunca havaya sıçradı. Bu ismi tanımadığını söyledi, ama yüzünde bir mil öteden 'yalan' diye bağıran bir gülümseme vardı.

"Galiba hangi adamı kastettiğini biliyorum," dedi Rand. "Sürekli o şekilde gülümsüyor."

"Verin ona yüzüğünü gösterdi," diye araya girdi Mat, "ve kulağına bir şeyler fısıldadı." Sesi ve görünüşü hasta gibiydi, ama sırıtmayı başardı. Rand daha önce Mat'in elmacık kemiklerini hiç fark etmemişti. "Verin'in ne dediğini duyamadım, ama adamın önce gözleri yuvalarından mı fırlayacak, yoksa dilini mi yutacak bilemedim. Birdenbire bizim için ne

yapacağını şaşırır oldu. Bizi beklediğini ve kaldığın yeri söyledi. Bize kendisi yol göstermeyi teklif etti, ama Verin hayır deyince fena halde rahatlamış göründü." Alaylı bir homurtu koyuverdi. "Al'Thor Evi'nden Lord Rand."

"Bu, şimdi açıklayamayacağım kadar uzun bir hikâye," dedi Rand. "Uno ile diğerleri nerede? Onlara ihtiyacımız olacak."

"Önkapı'dalar." Mat ona kaşlarını çattı ve yavaşça konuşmayı sürdürdü. "Uno surların içine girmektense orada kalmayı tercih edeceklerini söyledi. Görebildiğim kadarıyla, ben de onlarla birlikte olmayı tercih ediyorum. Rand, Uno'ya neden ihtiyacımız var ki? Yoksa... *onları* buldun mu?"

Rand aniden bunun kaçmaya çalıştığı an olduğunu fark etti. Derin bir nefes alıp arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Mat, hançer elimdeydi, ama onu kaybettim. Karanlıkdostları onu geri aldı." Onu dinleyen Cairhienlilerin soluklarının kesildiğini duydu, ama umursamadı. İsterlerse Büyük Oyunlarını oynayabilirlerdi, ama Ingtar gelmiş ve nihayet bununla işi bitmişti. "Ancak uzağa gitmiş olamazlar."

Ingtar o ana kadar sessiz kalmıştı, ama şimdi öne doğru bir adım atıp Rand'ın kolunu tuttu. "Elinde miydi? O" –etrafında onları izleyenlere baktı– "diğer şey de mi?"

"Onu da geri aldılar," dedi Rand sessizce. Ingtar yumruğunu avcuna vurup başını çevirdi; yüzündeki ifadeyi gören Cairhienlilerden bazıları gerilediler.

Mat dilini çiğnedikten sonra başını salladı. "Bulunduğunu bilmiyordum, o yüzden de onu tekrar kaybetmiş gibi değilim. Hâlâ kayıp." Valere Borusu'ndan değil, hançerden bahsettiği açıktı. "Onu tekrar buluruz. Artık iki koklayıcımız var. Perrin de koklayıcı. Sen Hurin ve Loial ile birlikte ortadan kaybolduktan sonra Önkapı'ya gelene kadar izi o sürdü. Senin kaçmış olabileceğini düşünmüştüm... eh, ne demek istediğimi biliyorsun. Nereye gittin sahiden? Hâlâ nasıl olup da bu kadar önümüze geçtiğinizi anlamıyorum. O adam günlerdir burada olduğunu söyledi."

Rand Perrin'e bir göz attı –*O bir koklayıcı mı?*– ve Perrin'in de onu süzdüğünü fark etti. Perrin'in bir şey mırıldandığını sandı. *Gölgekatili mi? Yanlış duymuş olmalıyım.* Perrin'in onun hakkındaki sırları bilir görünen sarı gözleri onu bir an izledi. Kendi kendisine hayal gördüğünü söyleyerek –*Ben delirmedim. Daha değil*– gözlerini çevirdi.

Verin tam o sırada hâlâ titrek bir halde olan Hurin'in ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Hurin, "Kendimi kaz tüyü kadar iyi hissediyorum,"

diyordu. “Hâlâ biraz yorgunum, ama...” Kadını ilk kez görür, ne olduğunu ilk kez anlar gibi sözünü yarıda kesti.

“Yorgunluğu birkaç saat sürer,” dedi Verin. “Beden hızla iyileşirken kendisini zorlar.”

Cairhien Okuyucusu ayağa kalktı. “Aes Sedai?” dedi usulca. Verin başını yana eğdi ve Okuyucu tam bir reverans yaptı.

Alçak sesle söylenmiş olmalarına rağmen, “Aes Sedai” sözcükleri kalabalığın içinde korkuyla öfke arasında değişen tonlarla yankılandı. Artık herkes onları izliyordu –Cuale bile kendi yanan hanına dikkat etmez olmuştu– ve Rand biraz temkinli olmanın pek de yararsız olmayacağına karar verdi.

“Kendinize oda buldunuz mu?” diye sordu. “Konuşmamız gerek ve bunu burada yapamayız.”

“İyi fikir,” dedi Verin. “Buraya daha önce geldiğimde Koca Ağaç’ta kalmıştım. Oraya gideceğiz.”

Loial atları almaya gitti –hanın çatısı artık tamamıyla çökmüş de olsa, ahırlarda hiç hasar yoktu– ve çok geçmeden yürümeye tekrar alıştığını iddia eden Loial dışında hepsi at sırtında sokaklardan geçiyorlardı. Perrin, güneye getirdikleri yük atlarının birinin yularını tutuyordu.

“Hurin,” dedi Rand, “izlerini tekrar sürmek için ne kadar zamanda hazır olabilirsin? Sürebilir misin? Sana vurup yangını başlatan adamlar bir iz bıraktılar, değil mi?”

“İzlerini şimdi sürebilirim, Lordum. Sokakta kokularını da alabilirim. Ancak uzun sürmez. Trolloc değillerdi, kimseyi öldürmediler. Sadece insandılar, Lordum. Herhalde Karanlıkdostlarıydılar, ama kokularına bakarak buna her zaman emin olamazsın. Belki bir gün sonra silinir.”

“Bence sandığı da açamamışlardır, Rand,” dedi Loial. “Yoksa sadece Boru’yu alırlardı. Bunu yapabilselerdi sandığın tamamını almaktan çok daha kolay olurdu.”

Rand başını evet anlamında salladı. “Onu bir arabaya ya da atın üzerine yerleştirmiş olmalılar. Önkapı’dan çıkardıktan sonra kesinlikle Trolloclara katılırlar. O izi sürebilirsin, Hurin.”

“Sürerim, Lordum.”

Rand, “O halde kendini zinde hissedene kadar dinlen,” dedi ona. Koklayıcı daha sağlam görünüyordu, ama atının üzerine yığılarak gidiyordu ve yüzü yorgundu. “En iyi ihtimalle bizden sadece birkaç saat ileride olurlar. Atları zorlarsak...” Birden diğerlerinin, Verin ile Ingtar, Mat ile

Perrin'in onu izlemekte olduğun ti fark etti. Yaptığı şeyin farkına vardı ve yüzü kızardı. "Özür dilerim, Ingtar. Yetkinin bende olmasına alışmışım, galiba. Senin yerini almaya çalışıyor değilim."

Ingtar yavaşça başını salladı. "Moiraine, Lord Agelmar'a ikinci komutan olarak senin adını verdirirken iyi bir seçim yapmış. Belki Amyrlin Makamı bu görevi sana verse daha iyi olurdu." Shienarlı, bir kahkaha attı. "Hiç değilse Boru'ya dokunmayı başardın."

Bundan sonra sessizlik içinde atlarını sürdüler.

Koca Ağaç, Ejderdağı Savunucusu'nun bir eşi olabilirdi, koyu renk lambrilerle kaplanmış ve gümüşle süslenmiş, şöminenin üzerinde büyük, parlatılmış bir saatin durduğu bir salonu olan, uzun, küp şekilli bir bina. Hancı Cuale'in kız kardeşi olabilirdi. Tiedra Hanım'da da aynı hafif tıknazlık ve aynı yardakçı tavırlar vardı –ve aynı keskin gözlerle konuştuğunda sözlerinin ardındakileri dinleme havası. Ama Tiedra Verin'i tanıyordu ve Aes Sedai'yi karşılarken takındığı gülümseme sıcaktı; asla Aes Sedai sözcüğünü dillendirmiyordu, ama Rand onun bunu bildiğinden emindi.

Tiedra ile bir hizmetkâr sürüsü atlarıyla ilgilenip onları odalarına yerleştirdiler. Rand'ın odası yanan oda kadar iyiydi, ama onu asıl ilgilendiren iki uşağın kapıdan zorla geçirdiği büyük, bakır küvet ile kız aşçı yamaklarının mutfaktan getirdiği sıcak su dolu kovalardı. Lavabonun üzerindeki aynaya bir göz attığında, kömürle sıvanmışa benzeyen bir yüzle karşılaştı; ceketinin kırmızı yün kumaşının üzerinde de kara lekeler vardı.

Giysilerini çıkarıp küvete girdi, ama yıkanmaktan çok düşündü. Verin oradaydı. Onu ehlileştirme işini üzerine almayacağından veya onu bunu yapacaklara teslim etmeyeceğinden emin olduğu üç Aes Sedai'den biri. Ya da en azından öyle görünüyordu. Onu Yenidendoğan Ejder olduğuna inandırmak, onu bir sahte Ejder olarak kullanmak isteyen üç kişiden biri. *O Moiraine'in beni izleyen gözü, Moiraine'in iplerimi çekmeye çalışan eli. Ama ben ipleri kestim.*

Eyer torbalarıyla birlikte yük atından içinde yeni giysiler olan bir bohça odasına çıkartılmıştı. Havluyla kurulandı ve bohçayı açtı ve içini çekti. Sahip olduğu diğer iki ceketin de, bir hizmetçi tarafından temizlensin diye sandalyelerden birinin arkasına attığı ceket kadar süslü olduğunu unutmuştu. Bir an sonra ruh haline uysun diye siyah olanı seçti. Yüksek yakanın üzerinde gümüş balıkçıllar vardı ve kollarından aşağı doğru gümüş ırmaklar, sert kayalarda kırılarak köpüren sular iniyordu.

Eşyalarını eski ceketinden yenisine aktarırken parşömenleri buldu. Selene'in iki mektubunu incelerken davetiyeleri dalgınlıkla cebine tıktı. Nasıl bu kadar aptallık edebildiğine şaşıyordu. Selene asil bir Evin genç ve güzel kızıydı. Kendisiyse Aes Sedailerin kullanmaya çalıştığı bir çoban, daha önce ölmezse aklını kaçırmaya mahkûm bir adamdı. Yine de sırf el yazısına bakarken bile, Selene'in çekimini hisseder, parfümünü alır gibiydi.

"Ben bir çobanım," dedi mektuplara, "büyük bir adam değilim ve biriyle evlenebilecek olsam bile bu Egwene olurdu, ama o da Aes Sedai olmak istiyor ve aklımı kaçıracak ve muhtemelen onu öldürecek olduktan sonra herhangi bir kadınla nasıl evlenebilirim?"

Fakat sözcükler, Selene'in ya da sırf ona bakarak kanını kaynatışının anısını silemiyordu. Rand'a neredeyse odada onunla birlikteymiş, parfümünün kokusunu alabiliyormuş gibi geldi; bu his öyle güçlüydü ki, etrafına bakındı ve yalnız olduğunu görünce güldü.

"Şimdiden kafayı yemişim gibi hayaller kuruyorum," dedi. Birden yatağın yanındaki masanın üzerinde duran lambanın camını geriye itti ve mektupları ateşe attı. Hanın dışında rüzgâr birden kuvvetlenerek kepenklerin arasından sızıp parşömeni yalayan alevleri körükledi. Ateş parmaklarına ulaşmadan önce Rand yanan mektupları son anda soğuk şömineye attı. Kılıcını beline takıp odadan çıkmadan önce kararmış kıvrımlardan sonuncusu da sönene kadar bekledi.

Verin, koyu renkli duvarları kaplayan raflarda, salondakinden bile çok gümüşün olduğu özel bir yemek odasına çekilmişti. Mat üç lop yumurtayı havada atıp tutuyor ve kayıtsız görünmeye çalışıyordu. Ingtar kaşlarını çatmış, yanmayan şömineye bakıyordu. Loial'in cebinde hâlâ Fal Dara'dan getirdiği birkaç kitap vardı ve lambanın yanında bunlardan birini okuyordu.

Perrin masaya çökmüş, masanın üzerinde birleştirdiği ellerini süzüyordu. Odada lambrileri cilalamak için kullanılan balmumunun kokusunu alıyordu. *Oydu,* diye düşündü. *Gölgekatili Rand. Işık adına, bize neler ne oluyor? Geniş ve köşeli yumruklarını sıktı. Bu eller balta değil demirci tokmağı kullanmak için yaratılmış.*

Rand içeri girerken başını kaldırıp baktı. Perrin, onun azimli, bir hareket tarzına karar vermiş gibi göründüğünü düşündü. Aes Sedai Rand'a, karşısındaki yüksek arkalıklı bir koltuğa oturmasını işaret etti.

Rand ona, kılıcını oturabilecek şekilde ayarlayarak, "Hurin nasıl?" diye sordu. "Dinleniyor mu?"

Ingtar, “Dışarı çıkmakta ısrar etti,” diye yanıt verdi. “Ona izi yalnızca Trollocların kokusunu alana kadar sürmesini söyledim. Yarın oradan itibaren izleyebiliriz. Yoksa bu gece peşlerinden gitmek mi istersin?”

“Ingtar,” dedi Rand tedirginlikle, “gerçekten komutayı elime almaya çalışmıyordum.” *Gerçi eskiden olsa daha gergin olurdu,* diye düşündü Perrin. *Gölgekatili. Hepimiz değişiyoruz.*

Ingtar yanıt vermedi, onun yerine şömineye gözünü dikip bakmayı sürdürdü.

“İlgimi fazlasıyla çeken bazı şeyler var, Rand,” dedi Verin sessizce. “Birincisi, Ingtar’ın kampından, arkanda en ufak bir iz bırakmadan nasıl kaybolduğun. İkincisi de Cairhien’e bizden bir hafta önce nasıl vardığın. O kâtip bundan çok emindi. Bunu ancak uçarak yapabilirdin.”

Mat’in yumurtalarından biri yere düşüp çatladı. Ancak o yumurtaya bakmadı. Rand’a bakıyordu, Ingtar da ona dönmüştü. Loial hâlâ okuyor numarası yapıyordu, ama yüzünde endişeli bir bakış vardı ve kıllı kulakları sivrilmişti.

Perrin, kendisinin de gözünü dikip baktığını fark etti. “Eh, uçmadı,” dedi. “Etrafta kanat göremiyorum. Belki bize anlatacağı daha önemli şeyler vardır.” Verin, sadece bir anlığına dikkatini ona çevirdi. Perrin kadının gözlerinin içine bakmayı başardı, ama gözünü ilk kaçıran o oldu. *Aes Sedailer. Işık adına, nasıl bir Aes Sedai’nin peşine takılacak kadar aptal olabildik?* Rand da ona minnetle dolu bir bakış attı ve Perrin ona sırıttı. O eski Rand değildi –bu süslü ceket üzerine daha bir oturur olmuştu; artık sakil durmuyordu– ama hâlâ Perrin’in birlikte büyüdüğü çocuktu. *Gölgekatili. Kurtların hayranlık duyduğu bir adam. Yönlendirebilen bir adam.*

“Benim için sakıncası yok,” dedi Rand ve öyküsünü basitçe anlattı.

Perrin’in ağzı açık kaldı. Geçit Taşları. Toprağın yer değiştirir gibi göründüğü, diğer dünyalar. Hurin’in Karanlıkdostlarının olacağı yerin izini sürmesi. Ve de aynı âşıkların hikâyelerindeki gibi, başı belada, güzel bir kadın.

Mat usulca, hayret dolu bir ıslık koyuverdi. “Yani kadın seni geri mi getirdi? Bu- Taşlardan birini kullanarak mı?”

Rand bir saniye tereddüt etti. “Öyle yapmış olmalı,” dedi. “Görüyorsunuz işte, sizin bu kadar önünüze bu sayede geçebildik. Fain geldiğinde Loial ile ben geceleyin Valere Borusu’nu çalarak geri almayı başardık ve onlar ayaklandıktan sonra tekrar aralarından geçemeyeceğimizi

düşündüğüm ve Ingtar'ın onların peşinden güneye gelip eninde sonunda Cairhien'e varacağını bildiğim için Cairhien'e doğru yolumuza devam ettik."

Gölgekatili. Rand gözlerini kısarak ona baktı ve Perrin ismi yüksek sesle söylediğini fark etti. Ancak görünüşe bakılırsa herkesin duyabileceği kadar yüksek değil. Ona bakan başka kimse yoktu. Rand'a kurtları anlatmak istediğini fark etti. *Ben senin hakkındakileri biliyorum. Senin de benim sırrımı bilmen adil olur.* Ama Verin oradaydı. Onun önünde söyleyemezdi.

"İlginç," dedi Aes Sedai yüzünde düşünceli bir ifadeyle. "Bu kızla tanışmayı çok isterim. Bir Geçit Taşı'nı kullanabiliyorsa... Bu ismi bilen dahi çok kişi yoktur." Kendini şöyle bir sarstı. "Eh, başka sefere. Cairhien Evlerinde uzun boylu bir kızı bulmak zor olmasa gerek. Aah, yemeğimiz geldi işte."

Perrin, kuzu etinin kokusunu Tiedra Hanım henüz elinde tepsiler olan bir grubun başında odaya girmeden aldı. Et, ağzını, bezelyelerle kabak, havuç ve lahana garnitürler veya çıtır çıtır ekmeklerden daha fazla sulandırdı. Hâlâ sebzeleri lezzetli buluyordu, ama son zamanlarda zaman zaman kırmızı etin hayalini kuruyordu. Genellikle hayalindeki etler pişmiş bile olmuyordu. Kendini hancının kestiği tatlı bir pembe renkteki kuzu dilimlerinin fazlasıyla iyi piştiğini düşünürken yakalamak rahatsız ediciydi. Kararlılıkla kendisine bütün yemeklerden birer porsiyon aldı. Kuzudan da iki porsiyon.

Herkes kendi düşüncelerine yoğunlaştığından, sessiz bir yemek oldu. Mat'in yemek yemesini seyretmek Perrin'e acı veriyordu. Yüzündeki hummalı kızarıklığa rağmen, Mat'in iştahı her zamanki kadar açıktı ve yemekleri ağzına doldurmasına bakılınca, bunun ölmeden önceki son yemeği olduğunu sanmak işten bile değildi. Perrin elinden geldiği kadarıyla gözlerini tabağından ayırmadı ve Emond Meydanı'ndan hiç ayrılmamış olmalarını diledi.

Hizmetçi kızlar masayı toplayıp tekrar gittikten sonra, Verin, Hurin geri dönene kadar bir arada kalmaları için ısrar etti. "Hemen harekete geçmemiz gerektiği anlamına gelen bir haber getirebilir."

Mat jonglörlüğe, Loial ise kitap okumaya geri döndü. Rand hancıya başka kitap olup olmadığını sordu, kadın da ona *Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları*'nı getirdi. Perrin de bunu severdi, içindeki hikâyelerde Deniz Halkı arasında geçen maceralar ve Aiel Kıraçları'nın ötesinde, ipeğin

geldiği yerlere yapılan yolculuklar anlatılıyordu. Ancak canı okumak istemediğinden, Ingtar'la bir taş tahtası dizdi. Shienarlının amansız, cüretkâr bir oyun stili vardı. Perrin her zaman inatçı, elindekileri vermekte gönülsüz oynamasına rağmen, taşları neredeyse Ingtar kadar pervasızca yerleştirdiğini fark etti. Oyunların çoğu berabere bitti, ama Ingtar kadar çok el kazanmayı başardı. Akşam olup da koklayıcı döndüğünde Shienarlı ona yeni bir saygıyla bakmaya başlamıştı.

Hurin'in gülümsemesi aynı anda hem muzaffer, hem de şaşkındı. "Onları buldum, Lord Ingtar. Lord Rand. İnlerine kadar izlerini sürdüm."

"İnlerine mi?" dedi Ingtar sert bir sesle. "Yakında bir yerde saklandıklarını mı söylüyorsun?"

"Evet, Lord Ingtar. Boru'yu alanları dosdoğru oraya kadar izledim ve her tarafta bir Trolloc kokusu vardı, ancak sanki orada bile görülmeye cesaretleri yokmuş gibi gizli kapaklıydı. Şaşılacak şey de değil." Koklayıcı derin bir nefes aldı. "Orası Lord Barthanes'in inşasını yeni tamamladığı büyük malikâne."

"Lord Barthanes!" diye bağırdı Ingtar. "Ama o... o... o..."

"Karanlıkdostları alt tabakada olduğu kadar üst tabakalarda da vardır," dedi Verin sakin bir sesle. "Kudretliler de ruhlarını Gölge'ye zayıf olanlar kadar sık teslim eder." Ingtar bunu düşünmek istemiyormuş gibi suratını astı.

"Muhafızlar var," diye devam etti Hurin. "Yirmi adamla içeri girersek bir daha dışarı çıkamayız. Yüz adam bunu yapabilir, ama iki adamın yapması daha iyi olur. Benim düşüncem bu, Lordum."

"Ya Kral?" diye sordu Mat. "Bu Barthanes Karanlıkdostu ise, Kral bize yardım eder."

"Eminim ki," dedi Verin soğuk bir sesle, "Galldrian Riatin, Barthanes'in bir Karanlıkdostu olduğu söylentisi üzerine bile Barthanes Damodred'e karşı harekete geçer ve bir bahane bulduğu için memnun olur. Bir o kadar eminim ki, Galldrian bir kez Valere Borusu'nu ele geçirdikten sonra, asla elinden bırakmaz. Onu şölen günlerinde ortaya çıkarıp halka gösterir ve onlara Cairhien'in ne kadar yüce ve kudretli olduğunu gösterir; kimse de Boru'yu başka türlü göremez."

Perrin hayret içinde gözlerini kırpıştırdı. "Ama Son Savaş verildiğinde Valere Borusu orada olmalı. Elinde tutamaz ki."

Ingtar, "Cairhienliler hakkında pek az şey biliyorum," dedi ona, "ama Galldrian hakkında pek çok şey duydum. Bize bir ziyafet verip Cairhien'e

verdiğimiz şan için teşekkür edecektir. Ceplerimizi altınla doldurup başımıza onurlar yağdıracaktır. Boru'yla birlikte buradan gitmeye kalkarsak da, nefes bile almadan onurlu kafalarımızı kesecektir."

Perrin bir elini saçından geçirdi. Krallar hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, onlara sevgisi o kadar azalıyordu.

"Ya hançer?" diye sordu Mat ürkekçe. "Onu istemez, değil mi?" Ingtar ona öfkeyle bakınca rahatsızca yerinde kımıldandı. "Boru'nun önemli olduğunu biliyorum, ama ben Son Savaş'a katılmayacağım. O hançer..."

Verin ellerini koltuğunun kolçaklarına koydu. "Galldrian'ın da eline geçmeyecek. Bizim ihtiyacımız olan şey, Barthanes'in malikânesine girmenin bir yolu. Boru'yu bulabilirsek, onu geri almanın bir yolunu da bulabiliriz. Evet, Mat, hançeri de. Şehirde bir Aes Sedai olduğu duyulunca... eh, genellikle bu tür şeylerden kaçınırım, ama Tiedra'ya Barthanes'in yeni malikânesini görmek istediğimi ağzımdan kaçırırsam, bir iki gün içinde bir davet alırım. Abranızdan hiç değilse bir bölümünü de yanımda götürmek zor olmasa gerek. Ne oldu, Hurin?"

Verin, davetin lafını eder etmez Hurin topuklarının üzerinde heyecanla sağa sola sallanmaya başlamıştı. "Lord Rand'da bir davetiye var zaten. Lord Barthanes'ten."

Perrin, Rand'a gözlerini dikip baktı, bunu yapan tek kişi de o değildi.

Rand iki mühürlü parşömeni ceketinin cebinden çıkarıp tek kelime etmeden Aes Sedai'ye verdi.

Ingtar yaklaşıp kadının omzunun üzerinden merakla mühürlere baktı. "Barthanes ve... Ve Galldrian! Rand, bunlar nasıl eline geçti? Ne yapıyordun?"

"Hiçbir şey," dedi Rand. "Hiçbir şey yapmadım. Gönderdiler, o kadar." Ingtar uzun uzun soluk verdi. Mat'in ağzı açık kalmıştı. "Eh, gerçekten de gönderdiler, o kadar," dedi Rand sessizce. Üzerinde Perrin'in hatırlamadığı bir vakar vardı; Rand Aes Sedai ile Shienarlı lorda kendisine eşitlermiş gibi bakıyordu.

Perrin başını iki yana salladı. *Bu cekete uymaya* başladın. *Hepimiz değişiyoruz.*

"Lord Rand geri kalanların hepsini yaktı," dedi Hurin. "Her gün geldiler, o da her gün onları yaktı. Bunlara kadar, elbette. Her gün daha güçlü Evlerden davetiyeler geliyordu." Sesi gururluydu.

"Zaman Çarkı hepimizi Desen'e istediği biçimde dokur," dedi Verin parşömenlere bakarak, "ama bazen ihtiyacımız olan şeyi, biz daha

ihtiyacımızın farkına varmadan bize sağlıyor."

Kral'ın davetiyesini rahat bir tavırla buruşturarak şömineye attı, beyaz parşömen soğuk kütüklerin üzerine düştü. Diğer mührü başparmağıyla kırarak okudu. "Evet. Evet, bu çok işe yarayacak."

Rand, "Nasıl gidebilirim ki?" diye sordu ona. "Benim lord filan olmadığımı anlayacaklar. Ben bir çoban ve çiftçiyim." Ingtar'ın şüpheci bir hali vardı. "Öyleyim, Ingtar. Öyle olduğumu söyledim sana." Ingtar omuzlarını silkti, hâlâ ikna olmuş gibi bir hali yoktu. Hurin Rand'a düpedüz inanmayarak bakıyordu.

Kavrulayım, diye düşündü Perrin, *onu tanımasam ben de inanmazdım.* Mat başını yana eğmiş, Rand'ı izliyor, daha önce hiç görmediği bir şeye bakıyormuş gibi kaşlarını çatıyordu. *Artık o da farkına vardı.* "Bunu yapabilirsin, Rand," dedi Perrin. "Yapabilirsin."

"Herkese ne olmadığını söylememenin yardımı olabilir," dedi Verin. "İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyi görürler. Bundan başka da, gözlerinin içine bak ve kararlılıkla konuş. Benimle konuştuğun gibi," diye ekledi soğuk bir tavırla ve Rand'ın yanakları kızardı, ama gözlerini kaçırmadı. "Ne söylediğinin önemi yok. Yerine oturmayan her şeyi yabancı olmana yoracaklardır. Amyrlin'in önünde nasıl davrandığını hatırlamanın da yardımı olur. O kadar kibirli olursan, üzerinde paçavralar bile olsa lord olduğuna inanırlar." Mat kıs kıs güldü.

Rand ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ... Yapacağım. Ama hâlâ ağzımı açtıktan beş dakika sonra anlayacaklarını sanıyorum. Ne zaman?"

"Barthanes seni beş farklı tarihte davet etmiş ve tarihlerden biri yarın gece."

"Yarın mı!" diye patladı Ingtar. "Yarın geceye kadar Boru nehrin aşağısına doğru elli mil ilerlemiş ya da-"

Verin sözünü kesti. "Uno ile askerlerin malikâneyi gözleyebilir. Boru'yu başka bir yere götürmeye çalışırlarsa, kolaylıkla peşlerine düşebiliriz ve belki de Barthanes'in duvarlarının arasında olduğundan daha kolaylıkla geri alabiliriz."

"Belki de öyledir," diye hemfikir oldu Ingtar isteksizce. "Boru artık neredeyse ellerimdeyken beklemek istemiyorum, o kadar. Onu ele geçireceğim. Buna mecburum! Mecburum!"

Hurin ona bakakalmıştı. "Ama, Lord Ingtar, böyle yapılmaz ki. Olacak olan şey olur ve kaderde olan-" Ingtar'ın öfkeli bakışları üzerine sözünü

yarıda kesti, ama hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu, “Böyle yapılmaz, ‘mecburum’ filan denmez.”

Ingtar kaskatı bir tavırla Verin’e döndü. “Verin Sedai, Cairhienliler protokol konusunda çok katıdır. Rand bir cevap göndermezse, Barthanes elimizde o parşömen varken bile bizi içeri almayacak kadar alınabilir. Ama eğer Rand... eh, en azından Fain onu tanıyor. Onları bir tuzak kurmaları için uyarıyor olabiliriz.”

“Onları hazırlıksız yakalayacağız.” Kısa süren gülümsemesi hoş değildi. “Ama Barthanes’in Rand’ı her halükârda görmek isteyeceğini sanıyorum. Karanlıkdostu olsun olmasın, tahta karşı entrika çevirmekten vazgeçtiğini sanmam. Rand, senin Kral’ın projelerinden biriyle ilgilendiğini söylemiş, ama hangisi olduğunu belirtmemiş. Ne demek istiyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Rand ağır ağır. “Buraya geldiğimden beri hiçbir şey yapmadım. Bekle. Belki heykeli kastediyordur. Dev bir heykeli kazıp çıkarmakta oldukları bir köyün içinden geçerek geldik. Heykel Efsaneler Çağı’ndan kalmaymış, diyorlar. Kral onu Cairhien’e taşımaya niyetleniyor, ancak o kadar büyük bir şeyi nasıl taşıyabilir, bilmiyorum. Ama tek yaptığım onun ne olduğunu sormaktı.”

“Yanından gündüz vakti geçtik ve durup soru sormadık.” Verin davetiyeyi kucağına bıraktı. “Galldrian’ın onu yeryüzüne çıkarması belki de pek akıllıca bir şey değil. Gerçek bir tehlike olduğundan değil, ama asla ne yaptığından habersiz kişilerin Efsaneler Çağı’ndan kalan şeylerle oynaması akıllıca olmaz.”

“Nedir o?” diye sordu Rand.

“Bir *sa’angreal*.” Verin, bu şey aslında pek önemli değilmiş gibi konuşmuştu, ama Perrin aniden ikisinin özel bir konuşma yapmaya başlayarak kimsenin duyamayacağı şeyler söyledikleri hissine kapılmıştı. “Bir çiftin teki, bildiğimiz kadarıyla yapılan en büyük çiftin. Üstelik de eşi olmayan bir çift. Bir tanesi hâlâ Tremalking’de gömülü, yalnızca bir kadın tarafından kullanılabilir. Buradaki de yalnızca bir erkek tarafından kullanılabilir. Güçler Savaşı sırasında, silah olarak kullanılmak üzere yapılmışlardı, ama bu Çağ’ın bitimi veya Dünyanın Kırılışı hakkında minnettar olunacak tek bir şey varsa, o da bunlar kullanılmadan önce gelmesidir. İkisi birlikte kullanıldığında Dünya’yı bir kez daha, hatta ilk Kırılış’tan bile daha kötü kırmaya yetecek kadar kudretli olabilirler.”

Perrin’in sıktığı elleri düğüm oldu. Doğrudan Rand’a bakmaktan kaçınıyordu, ama gözünün kıyısından bakarken bile, Rand’ın ağzının

etrafında bir beyazlık görebiliyordu. Rand'ın korkuyor olabileceğini düşündü, korkuyorsa da onu zerre kadar suçlamıyordu.

Ingtar doğal olarak sarsılmış görünüyordu. "Bu şeyin bir kez daha ve yığabilecekleri kadar taşla toprağın altına gömülmesi gerekir. Ya Logain onu bulsaydı? Ya da Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden bir adam şöyle dursun, yönlendirebilen herhangi bir sefil adam bulsa. Verin Sedai, Galldrian'ı yaptığı şey hakkında uyarmanız gerek."

"Ne? Ah, sanırım buna hiç gerek yok. Dünyayı Kıracak kadar Tek Güç çekmek için ikisinin birlikte kullanılması gerekir –Efsaneler Çağı'nda usul böyleydi; bir arada çalışan bir erkekle kadın, ikisinin tek başına olacağından on kat güçlü olurdu– ve bugün hangi Aes Sedai bir erkeği yönlendirmesine yardım eder ki? Biri de kendi başına yeterince güçlüdür, ama Tremalking'dekinden geçen Güç akışına dayanabilecek kadar güçlü çok az kadın biliyorum. Elbette, Amyrlin. Moiraine ve Elaida. Belki diğerlerinden bir ya da ikisi. Ve hâlâ eğitim görmekte olan üç kişi. Logain'e gelince, bütün gücünü kavrulup kül olmamak için sarf etmesi gerekir, başka bir şey yapmaya hiç hali kalmazdı. Yo, Ingtar, endişelenmene gerek olduğunu sanmam. En azından, gerçek Yenidendoğan Ejder kendini ilan edene kadar, o zaman da hepimizin zaten dert edinecek bir sürü şeyimiz olacak. Şimdi, Barthanes'in malikânesine girdiğimiz zaman ne yapacağımızdan bahsedelim."

Rand'la konuşuyordu. Perrin bunu biliyordu ve gözlerindeki tedirgin ifadeye bakılırsa Mat de öyle. Loial bile koltuğunda huzursuzca yer değiştiriyordu. *Ah, Işık adına Rand*, diye düşündü Perrin. *Işık adına, seni kullanmasına izin verme.*

Rand ellerini masanın üzerine öyle bastırmıştı ki, parmak boğumları beyaza kesmişti, ama sesi titremiyordu. Gözlerini Aes Sedai'den hiç almadı. "Önce Boru'yu ve hançeri geri almamız gerekiyor. Sonra da bitecek, Verin. Sonra bitecek."

Verin'in ufak ve gizemli gülümsemesini izleyen Perrin ürperdi. Rand'ın bildiğini sandığı şeylerin yarısını bile bildiğini sanmıyordu. Yarısını bile.

32
Tehlikeli Sözler

Lord Barthanes’in malikânesi gecenin içinde dev bir kurbağa gibi çömelmiş, bütün surları ve ek binalarıyla birlikte kale kadar geniş bir alanı kaplıyordu. Ancak bir kale değildi, dört bir yanındaki uzun, aydınlık pencerelerinden müzik ve kahkaha sesleri duyuluyordu, yine de Rand kulelerin tepesinde ve çatılarda yürüyen muhafızlar gördü ve pencerelerin hiçbiri yere yakın değildi. Kızıl’ın sırtından inip ceketini düzeltti, kılıcının kemerini ayarladı. Diğerleri de etrafında, malikânenin geniş, bol kabartmalı kapılarına çıkan beyaz taş basamakların dibinde atlarından indiler.

Uno’nun komutasındaki Shienarlılar bir refakatçi birliği oluşturmuştu. Tek gözlü adam, askerlerini alıp, diğer refakatçilerin yanında, bira ikram edilen ve bütün bir sığırın büyük bir ateşin üzerinde şişe geçirilmiş kızartıldığı yere götürmeden önce Ingtar’la birbirlerine hafifçe kafa salladılar.

Geriye kalan on Shienarlı, Perrin’le birlikte arkada bırakılmıştı. Verin hepsinin orada bulunmalarının bir amacı olması gerektiğini söylemişti ve o gece Perrin’in bir amacı yoktu. Cairhienlilerin gözlerinde saygın olmak için bir refakatçi birliği gerekliydi, ama on kişiden fazlası şüpheli görünürdü. Rand’ın orada bulunmasının nedeni davetiyeyi almasıydı. Ingtar unvanının prestijiyle katkıda bulunmak için gelmişti, Loial’in orada olmasının nedeni de Ogierlerin Cairhien asil sınıfının üst kademelerinde aranan bir ırk olmasıydı. Hurin Ingtar’ın uşağı rolündeydi. Asıl amacı becerebilirse Karanlıkdostları ile Trollocların kokusunu almaktı; Valere Borusu onlardan pek uzak olmasa gerekti. Mat, hançeri yakınında olduğu zaman hissedebildiğinden, hâlâ bu yüzden homurdanmasına rağmen, Rand’ın uşağı rolündeydi. Hurin başarısız olursa, belki Karanlıkdostlarını o bulabilirdi.

Rand Verin'e kendisinin hangi nedenle orada olduğunu sorduğunda kadın yalnızca gülümseyip, "Başınızın belaya girmesini önlemek için," demişti.

Merdivenleri çıkarlarken, Mat, "Neden uşak olmam gerekiyormuş, hâlâ anlamadım," dedi. O ile Hurin diğerlerinin gerisinden geliyorlardı. "Kahrolayım, Rand lord olabiliyorsa, ben de süslü bir ceket giyebilirim."

"Sessiz ol, Mat," diye araya girdi Ingtar, "eğer bizi ele vermek istemiyorsan." Göğüslerinde Damodred Evi'nin Ağaç ve Tacını taşıyan on iki muhafızın ve onlarla aynı sayıda, kolunda Ağaç ve Taç Arması taşıyan koyu yeşil uşak elbiseleri giymiş adamın beklediği kapılara yaklaşıyorlardı.

Rand derin bir nefes alarak davetiyeyi uzattı. "Ben Al'Thor Evi'nden Rand al'Thor," dedi bir an önce bitsin diye aceleyle. "Bunlar da konuklarım. Kahverengi Ajah'tan Verin Aes Sedai. Shienarlı Shinowa Evi'nden Lord Ingtar. Shangtai Yurdu'ndan Halan oğlu Arent oğlu Loial." Loial *yurdunu* işe karıştırmamalarını istemiş, ama Verin ellerinden geldiğince resmi olmaları gerektiğinde ısrar etmişti.

Üstünkörü bir selamla davete uzanan hizmetkâr duyduğu her isimle birlikte hafifçe irkildi; Verin'inkini duyduğunda gözleri yuvalarından fırladı. Boğuk bir sesle, "Damodred Evi'ne hoş geldiniz, lordlarım. Hoş geldiniz, Aes Sedai. Hoş geldin, dost Ogier." Diğer hizmetkârlara kapıları ardına kadar açmalarını işaret etti ve Rand ile diğerlerini eğilerek kapıdan geçirdikten sonra davetiyeyi aceleyle diğer bir üniformalı adama verip adamın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bu adamın göğsüne koca bir Ağaç ve Taç arması işlenmişti. "Aes Sedai," dedi her birine sırayla uzun asasını kullanıp, neredeyse başı dizlerine değecek kadar eğilerek. "Lordlarım. Dost Ogier. Benim ismim Ashin. Lütfen beni izleyin."

Dıştaki salonda yalnızca hizmetkârlar vardı, ama Ashin onları soylularla dolu, bir ucunda jonglörün, diğer ucunda da akrobatların gösteri yapmakta olduğu bir salona götürdü. Başka yerlerden gelen insan ve müzik sesleri yegâne konukların ya da yegâne eğlencenin onlar olmadığını gösteriyordu. Asiller ikili, üçlü ve dörtlü, bazen de erkek kadın karışık gruplar halinde, kimse konuştuklarını duymasın diye her zaman arada boşluk bırakmaya özen göstererek duruyorlardı. Konukların üzerinde her birinin göğsünde en azından göğsünün yarısına kadar, bazılarında da bele kadar inen parlak çizgiler olan koyu renkli Cairhien giysileri vardı. Kadınların saçları hepsi birbirinden farklı, bukleli yüksek topuzlar halinde toplanmıştı ve koyu

renkli etekleri o kadar genişti ki, malikânedekilerden daha dar olan herhangi bir kapıdan geçmek için yan dönmek zorunda kalırlardı. Adamların hiçbirinin başı askerlerinki gibi tıraşlı değildi –hepsi de uzun saçlarının üzerine koyu renkli kadifeden şapkalar takmıştı, şapkaların bazıları çan şeklinde, diğerleri düzdü– ve kadınlarda olduğu gibi koyu renkli fildişine benzeyen dantel fırfırlar ellerini neredeyse tamamen gizliyordu.

Ashin asasını yere vurdu ve Verin'i en başta olmak üzere, onları yüksek sesle ilan etti.

Herkesin gözü üzerlerinde toplandı. Verin'in üzerinde asmalarla işli, kahverengi saçaklı şalı vardı; bir Aes Sedai'nin ilan edilişi lordlar ve leydiler arasında bir mırıltı dolaşmasına ve onu izleyen kimse kalmamış olsa da jonglörün halkalarından birini düşürmesine neden oldu. Ashin adını söylemeden önce bile Loial neredeyse Verin kadar çok kişinin bakışlarını üzerine çekti. Yaka ve kollarındaki gümüş işlemelere rağmen, Rand'ın ceketinin siyah rengi Cairhienlilerin yanında neredeyse sade görünmesine neden oluyordu ve pek çok kişi Ingtar ile ikisinin kılıçlarına dönüp bakıyordu. Lordların hiçbiri silahlı görünmüyordu. Rand en az bir kez "balıkçıl nişanlı kılıç" sözlerini duydu. Ona atılan bakışlardan bazıları kaş çatışa benziyordu; bunların davetiyelerini yakarak hakaret ettiği adamlardan geldiğinden kuşkulanıyordu.

İnce yapılı, yakışıklı bir adam onlara doğru yaklaştı. Kırlaşan uzun saçları vardı ve gri ceketinin üzerindeki çok renkli çizgiler boynundan neredeyse ceketinin dizlerinin hemen üzerindeki eteğine kadar iniyordu. Bir Cairhienliye göre olağanüstü derecede uzun boyluydu, Rand'dan en fazla yarım kafa boyu kadar kısaydı ve çenesini havaya kaldırarak herkese adeta tepeden bakarmış gibi durduğundan, daha da uzun görünüyordu. Gözleri siyah çakıltaşlarıydı. Ancak Verin'e ihtiyatla bakıyordu.

"Huzur beni sizin varlığınızla onurlandırdı, Aes Sedai." Barthanes Damodred'in sesi tok ve kendinden emindi. Bakışları diğerlerini taradı. "Bu kadar seçkin konuklar beklemiyordum. Lord Ingtar. Dost Ogier." Her birine en çok başını hafifçe eğerek selam vermişti; Barthanes tam olarak ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. "Ve siz, genç Lordum Rand. Şehirde ve Evlerde epey heyecan uyandırdınız. Belki bu gece konuşma fırsatını buluruz." Ses tonundan asla fırsat bulamasa da bunun eksikliğini hissetmeyeceğini, hiçbir şekilde heyecanlanmadığını söylüyordu, ama gözleri bir an Ingtar ile Loial'e ve Verin'e kaydı. "Hoş geldiniz." Yüzüklerle dolu, dantellere

gömülmüş ellerinden birini koluna koyan güzel bir kadının onu oradan götürmesine göz yumdu, ama uzaklaşırken gözleri Rand'a takıldı.

Sohbetin uğultusu tekrar başladı ve jonglör halkalarını neredeyse işli alçı tavana ulaşan, en az dört kulaç uzunluğunda, dar bir çember halinde çevirmeye döndü. Akrobatlar hiç durmamıştı; bir kadın, yurttaşlarından birinin birleştirdiği ellerine basarak havaya sıçradı; havada dönerken yağlı teni yüz lambanın ışığında parlıyordu ve başka bir adamın omuzlarında duran bir adamın omuzlarına indi. Aşağıdaki adam onu havaya uzattığı kollarıyla havaya kaldırırken adam da kadını aynı şekilde kaldırdı ve kadın alkış beklermiş gibi kollarını yana açtı. Cairhienlilerden hiçbiri fark etmiş gibi görünmüyordu.

Verin ile Ingtar kalabalığın içine süzüldüler. Shienarlı birkaç temkinli bakışı üzerinde topladı; bazıları Aes Sedai'ye faltaşı gibi açılmış gözlerle, diğerleri bir kol uzunluğunda kuduz bir kurtla karşılaşanların endişeli kaş çatışlarıyla bakıyordu. İkinci türden bakışlar kadınlardan çok erkeklerden geliyordu ve kadınlardan bazıları onunla konuştu.

Rand, Mat ile Hurin'in çoktan konuklarla birlikte gelen tüm uşakların haber gönderilene kadar bekleyeceği mutfağa doğru kaybolduklarını fark etti. Oradan gizlice kaçarken pek zorluk çekmemelerini ümit ediyordu.

Loial sadece onun kulağına fısıldamak için eğildi. “Rand, yakınlarda bir Yolkapısı var. Bunu hissedebiliyorum.”

Rand usulca, “Burasının bir Ogier korusu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” dedi ve Ogier başıyla evetledi.

“Tsofu Yurdu ağaçları dikildiğinde tekrar bulunmamıştı, Al'cair'rahienallen'in inşasına yardım eden Ogierler de onlara *yurdu* hatırlatmak için bir koruya ihtiyaç duymazlardı. Daha önce Cairhien'e geldiğimde bütün buralar ormandı ve Kral'a aitti.”

“Muhtemelen Barthanes bir entrika çevirip onun elinden almıştır.” Rand odaya tedirginlikle göz gezdirdi. Herkes hâlâ konuşuyordu, ama onunla Ogier'i izleyenler birkaç kişiden fazlaydı. Ingtar'ı göremedi. Verin kadınlardan bir düğümün ortasında duruyordu. “Keşke bir arada durabilseydik.”

“Verin öyle olmaması gerektiğini söylüyor, Rand. Bunun hepsini şüphelendirip kızdıracağını, kendimizi uzak tuttuğumuzu düşünmelerine neden olacağını söylüyor. Mat ile Hurin bulacakları şeyi bulana kadar şüpheleri üzerimizden uzak tutmamız gerek.”

“Ben de senin gibi onun ne dediğini duydum, Loial. Ama ben yine de diyorum ki, Barthanes bir Karanlıkdostu ise, neden burada olduğumuzu biliyor olması gerekir. Tek başımıza uzaklaşmak kafaya bir darbe yemek için aranmak demektir.”

“Verin bizden yararlanıp yararlanamayacağını öğrenene kadar bir şey yapmayacağını düşünüyor. Bize söylediğini yap, Rand. Aes Sedailer işlerini bilir.” Loial kalabalığa karışarak on adım atmadan etrafına lordlarla leydilerden oluşan bir çember topladı.

Artık yalnız olduğunu gören diğerleri Rand’a doğru yürümeye başladılar, ama o ters yöne dönüp aceleyle uzaklaştı. *Aes Sedailer işlerini biliyor olabilir, ama keşke ben bilseydim. Bundan hoşlanmıyorum. Işık adına, keşke doğruyu söyleyip söylemediğini bilseydim. Aes Sedailer asla yalan söylemez, ama duyduğun gerçek, olduğunu sandığın gerçek olmayabilir.*

Asillerle konuşmaktan kaçınmak için hareket etmeye devam etti. Tümü de lordlar ve leydilerle dolu, hepsinde de birilerinin gösteri yaptığı, bir sürü oda vardı: pelerinleri içinde üç farklı âşık, daha fazla jonglör ve akrobat ile flüt, kanun, santur, kopuzun yanında beş farklı türde keman, altı çeşit, düz, kıvrık veya büklümlü boru ile büyük davul ile timbal arasında değişen on cins davul çalan müzisyenler. Kıvrık borular çalanların bazılarına ikinci kez dönüp baktı, ama çalgıların hepsi düz pirinçtendi.

Valere Borusu’nu buraya çıkarmazlar, seni ahmak, diye düşündü. *Barthanes, eğlenceye, ölmüş kahramanları katmayı düşünmüyorsa.*

Gümüşle işli Tear çizmeleri ve sarı bir ceket giymiş, arpının tellerini çekerek ve zaman zaman durup Yüksek Anlatım’da nutuk çekerek odalar arasında gezinen bir şarkıcı bile vardı. Âşıklara küçümseyerek baktı ve onların olduğu odalarda pek oyalanmadı, ama Rand onunla âşıklar arasında, giysileri dışında pek bir fark göremedi.

Birden Barthanes de orada belirivermiş, yanında yürümeye başlamıştı. Üniformalı bir hizmetkâr hemen eğilerek gümüş tepsisini ona sundu. Barthanes kahverengi camdan bir kadeh içindeki şarabı aldı. Tepsiyi taşıyan hizmetkâr önlerinde geri geri yürüyerek tepsiyi Rand’a ikram etti, Rand başını iki yana sallayınca da kalabalığın içine karıştı.

“Huzursuz bir haliniz var,” dedi Barthanes şarabından bir yudum alarak.

“Yürümeyi severim.” Rand, Verin’in tavsiyesine nasıl uyabileceğini merak etti ve kadının Amyrlin’i ziyareti hakkında söylediklerini hatırlayarak Avluyu Geçen Kedi duruşunu aldı. Bundan daha kibirli bir

yürüyüş bilmiyordu. Barthanes'in ağzı sıkılaştı ve Rand belki de lordun bu yürüyüşü fazla kibirli bulduğunu düşündü, ama elindeki tek şey Verin'in tavsiyeleri olduğundan, durmadı. Keskinliğini bir parça azaltmak için, candan bir tavırla, "Bu iyi bir parti. Pek çok dostunuz var, bu kadar çok eğlendiriciyi de bir arada görmemiştim," dedi.

"Pek çok," diye onayladı Barthanes. "Galldrian'a sayılarını ve kim olduklarını söyleyebilirsin. Adlardan bazıları onu şaşırtabilir."

"Kral'la asla tanışmadım, Lord Barthanes ve tanışacağımı da sanmıyorum."

"Elbette. O sinek kadar küçük köyde tesadüfen bulunuyordunuz. O heykelin çıkarılması işine nezaret ediyor değildiniz. Büyük bir teşebbüs."

"Evet." Rand tekrar Verin'i düşünmeye, yalan söylediğini varsayan bir adamla nasıl konuşması gerektiği hakkında tavsiyeler vermiş olmasını dilemeye başlamıştı. Düşünmeden ekledi, "Ne yaptığını bilmiyorsan Efsaneler Çağı'ndan kalan şeylerle uğraşmak tehlikelidir."

Barthanes, Rand az önce çok derin bir laf etmiş gibi, düşünceli bir tavırla şarabına baktı. "Bu konuda Galldrian'ı desteklemediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Size söyledim. Kralla asla tanışmadım."

"Evet, elbette. Andorluların Büyük Oyun'u bu kadar iyi oynadığını bilmezdim. Cairhien'de onlardan fazla görmeyiz."

Rand adama Büyük Oyun'u oynamadığını öfkeyle söylemekten kendini alıkoymak için, derin bir nefes aldı. "Nehir'de, Andor'dan gelen tahıl yüklü pek çok mavna var."

"Tacirler. Onlar gibileri kim fark eder ki? Yapraklardaki kınkanatlı böcekleri ne kadar fark edersek, onları da o kadar fark ederiz." Barthanes'in sesinde hem kınkanatlılar, hem de tacirlere karşı eşit bir horgörü okunuyordu, ama adam bir kez daha, Rand bir şey ima etmiş gibi kaşlarını çattı. "Bir Aes Sedai'yle yolculuk eden pek çok adam yoktur. Muhafız olamayacak kadar genç görünüyorsunuz. Sanırım Verin Sedai'nin Muhafızı Lord Ingtar, öyle değil mi?"

"Bizler, olduğumuzu söylediğimiz kişileriz," dedi Rand ve yüzünü buruşturdu. *Ben hariç.*

Barthanes neredeyse açıktan açığa Rand'ın yüzünü inceliyordu. "Genç. Balıkçıl nişanlı bir kılıç taşımak için genç."

"Bir yaşımdan gün almadım," dedi otomatik olarak ve aynı anda söylediğine pişman oldu. Kendi kulağına aptalca gelmişti, ama Verin ona

aynı Amyrlin Makamı'nın yanındayken olduğu gibi davranmasını söylemişti ve bu da Lan'in ona verdiği yanıttı. Bir Sınırboylu kılıcını aldığı günü, isim yortusu olarak kabul ederdi.

"Demek öyle. Bir Andorlu, ancak Sınırboylu tarafından eğitilmiş. Yoksa bir Muhafız tarafından eğitilmiş mi demeliyim?" Barthanes'in Rand'ı süzen gözleri kısıldı. "Anladığım kadarıyla Morgase'in bir tek oğlu var. Duyduğum kadarıyla adı Gawyn'miş. Aşağı yukarı aynı yaşta olsanız gerek."

"Onunla tanıştım," dedi Rand ihtiyatla.

"Bu gözler. Bu saç. Andor kraliyet soyunun saçlarıyla gözlerinin neredeyse Aiel renklerinde olduğunu duymuştum."

Zemin pürüzsüz mermerle döşenmiş olmasına rağmen, Rand tökezledi. "Ben Aiel değilim, Lord Barthanes, kraliyet soyundan da değilim."

"Nasıl isterseniz. Bana düşünecek çok fazla şey verdiniz. Tekrar konuştuğumuzda, ortak bir zemin bulabileceğimize inanıyorum." Barthanes başıyla onayladıktan sonra kadehini kaldırarak ufak bir selam verdi, sonra da ceketinde bolca renkli şerit olan, ak saçlı bir adamla konuşmak üzere döndü.

Rand başını iki yana sallayıp, sohbetlerden uzaklaşmak için yürümeye devam etti. Bir Cairhienli lordia konuşmak yeterince kötü olmuştu; iki tanesiyle konuşma riskine atılmak istemiyordu. Barthanes en gelişigüzel laflarda bile derin anlamlar bulur gibiydi. Rand, *Daes Dae'mar* hakkında, nasıl oynandığı hakkında hiçbir fikri olmadığını anlayacak kadar bilgi edinmişti. *Mat, Hurin, hemen* bir şey *bulun ki, buradan çıkabilelim. Bu insanlar delirmiş.*

Sonra başka bir odaya girdi ve odanın ucundaki, arpının tellerine dokunan ve *Büyük Boru Avı*'ndan bir öykü okuyan âşık Thom Merrilin'den başkası değildi. Rand olduğu yerde kalakaldı. Âşığın bakışları iki kez Rand'ın üzerinden geçmiş gibi görünse de, âşık onu görmemiş gibiydi. Görünüşe göre Thom söylediklerinde kararlıydı. Temiz bir kopuş.

Rand gitmek üzere arkasını döndü, ama bir kadın zarafetle önünde durdu ve yumuşak bileğinden danteller dökülen bir elini Rand'ın göğsüne koydu. Kadının başı Rand'ın omzuna bile gelmiyordu, ama bukleli, yüksek topuzu Rand'ın göz hizasına kadar çıkıyordu. Giysisinin yüksek yakası, çenesinin altını dantelden fırfırlarla dolduruyor, çizgiler koyu mavi elbisesinin önünün göğüs altında kalan kısımlarını kaplıyordu. "Ben Alaine Chuliandred, siz de meşhur Rand al'Thor'sunuz. Burası Barthanes'in

malikânesi olduğuna göre sizinle ilk konuşma hakkı ona ait olsa gerek, ama hepimiz hakkınızda duyduğumuz şeylerden büyülendik. Flüt çaldığınızı bile duydum. Bu doğru olabilir mi?”

“Flüt çalarım.” *Nasıl?.. Caldevwin. Işık adına, Cairhien’de herkes her şeyi duyuyor.* “Bana izin verirseniz-”

“Bazı yabancı lordların müzik yaptığını duymuş, ama buna hiç inanmamıştım. Flüt çalmanızı dinlemeyi çok isterdim. Belki benimle havadan sudan konuşursunuz. Barthanes sohbetinizi büyüleyici bulmuş gibiydi. Kocam günlerini kendi üzüm bağlarının ürünlerini tadarak geçirip beni çok yalnız bırakıyor. Hiç yanımda kalıp benimle konuşmuyor.”

“Onu özlüyorsunuzdur herhalde,” dedi Rand kadının ve geniş eteklerinin yanından geçmeye çalışarak. Rand dünyadaki en komik şeyi söylemiş gibi kadın çınlayan bir kahkaha attı.

Diğer bir kadın ikincinin yanına yaklaştı ve Rand’ın göğsüne bir el daha konuldu. Bu kadının da üzerinde Alaine kadar çok çizgi vardı ve ikisi de aynı yaşta, nereden baksan Rand’dan on yaş büyüktüler. “Onu kendine saklamayı mı düşünüyorsun, Alaine?” Gözleri hançerler savururken iki kadın birbirlerine gülümsediler. İkinci kadın gülümsemesini Rand’a çevirdi. “Ben Belevaere Osiellin. Bütün Andorlular bu kadar uzun boylu mudur? Ve bu kadar yakışıklı?”

Rand genzini temizledi. “Ah... bazıları benim kadar uzun boyludur. Beni affedin, ama eğer-”

“Sizi Barthanes’le konuşurken gördüm. Galldrian’ı da tanıyormuşsunuz. Bana sohbete gelmeniz gerek. Kocam güneydeki mülklerimizi ziyaret ediyor.”

Alaine ona, “Bir meyhane fahişesi kadar inceliklisin,” diye tısladı ve hemen Rand’a gülümsedi. “Onda zarafet namına hiçbir şey yok. Hiçbir erkek bu kadar kaba tavırlı bir kadından hoşlanmaz. Flütünüzü benim malikâneme getirin, sohbet edelim. Belki bana da çalmayı öğretirsiniz?”

“Alaine’in zarafet olduğunu sandığı şey,” dedi Belevaere tatlılıkla, “cesaret eksikliğinden ibaret. Balıkçıl nişanlı bir kılıç taşıyan bir adam cesur olsa gerektir. O gerçekten balıkçıl nişanlı bir kılıç, değil mi?”

Rand geri çekilerek onlardan uzaklaşmayı denedi. “Bana müsaade ederseniz, ben-” Sırtı duvara dayanana kadar onu adım adım izlediler; etekleri yan yana gelince önünde ikinci bir duvar oluşturuyordu.

Üçüncü bir kadın diğer ikisinin yanına sıkışıp, eteğiyle bu duvara eklenince Rand sıçradı. Kadın onlardan da yaşlıydı, ama onlar kadar

güzeldi, gözlerinin keskinliğini azaltmayan, alaylı bir gülümsemesi vardı. Üzerinde Alaine ile Belevaere'nin bir buçuk misli çizgi vardı; ufak reveranslar yapıp ona asık suratlarla dik dik baktılar.

"Bu iki örümcek sizi ağlarına mı dolamaya çalışıyor?" Yaşça büyük olan kadın güldü. "Çoğu zaman kendilerini başka birini olduğundan daha sıkı dolarlar. Gelin benimle, genç Andorlu, size başınıza açacakları sorunları anlatayım. En başta, benim düşünecek bir kocam yok. Kocalar her zaman sorun çıkarır."

Rand Alaine'in başının üzerinden, hiçbir alkış veya takdir işareti olmamasına rağmen eğilerek selam verdikten sonra doğrulan Thom'u görebiliyordu. Âşık yüzünü buruşturarak bir hizmetkârın tepsisinden bir kadeh kaparak hizmetkârı şaşırttı.

Rand kadınlara, "Konuşmam gereken birini gördüm," dedi ve kadınların sonuncusu koluna doğru uzanırken onu kapadıkları kutunun içinden zorla çıktı. Âşığın yanına seğirtirken üçü de arkasından bakakaldılar.

Thom kadehin üzerinden ona baktıktan sonra büyük bir yudum daha aldı.

"Thom, temiz bir ayrılık demiştin, biliyorum, ama o kadınlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Tek konuşmak istedikleri kocalarının uzakta olduğuydu, ama çoktan başka şeyler ima etmeye başlamışlardı." Thom'un şarabı boğazına kaçtı ve Rand sırtına vurdu. "Çok hızlı içersen bir şey her zaman yanlış tarafa gider. Thom, Barthanes'le ya da belki Galldrian'la entrika çevirdiğimi düşündüklerini sanıyorum ve öyle olmadığını söylesem bile bana inanmayacaklarını düşünüyorum. Sadece yanlarından ayrılmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı."

Thom bir parmak boğumuyla uzun bıyıklarını ovuşturdu ve odanın öte yanındaki üç kadına baktı. Hâlâ bir arada durmuş, Rand'la onu izliyorlardı. "O üçünü tanıdım, evlat. Breane Taborwin tek başına sana her adamın hayatında bir kez alması gereken bir eğitimi verebilir, adam bu eğitimden sağ çıkarsa tabii. Kocaları yüzünden endişeleniyorsun demek. Bunu sevdim, evlat." Gözlerindeki ifade birden sertleşti. "Bana Aes Sedailerden kurtulduğunu söylemiştin. Bu gece burada konuşulan iki konudan biri, Andor *lordunun* hiç yoktan, üstelik de yanında bir Aes Sedai'yle birlikte ortaya çıkışı. Barthanes ve Galldrian. Bu defa Beyaz Kule'nin seni kaynar kazana atmasına izin vermişsin."

"Daha dün geldi, Thom. Boru güvende olur olmaz da, onlardan yine kurtulacağım. Bunu yapmaya niyetliyim."

“Şu anda güvende değilmiş gibi konuşuyorsun,” dedi Thom yavaşça. “Daha önce böyle konuşmuyordun.”

“Onu Karanlıkdostları çaldı, Thom. Buraya getirdiler. Barthanes de onlardan biri.”

Thom şarabını inceler gibi gözüktü, ama onları dinleyecek kadar yakında kimsenin olmadığından emin olmak için çevreyi hızla kolaçan etti. Üç kadının dışında kendi aralarında sohbet edermiş gibi yapıp onları izleyen başkaları da vardı, ama düğümlerden her biri diğeriyle uzaklığını koruyordu. Yine de Thom alçak sesle konuştu. “Doğru değilse, söylemesi tehlikeli bir şey, doğruysa da daha tehlikeli. Krallıktaki en güçlü adama karşı böyle bir itham... Boru onda mı diyorsun? Herhalde bir kez daha Beyaz Kule’nin işlerine karıştığından benim yardımımı istiyorsun.”

“Hayır.” Rand, âşık bunun nedenini bilmese de Thom’un haklı olduğuna karar vermişti. Başındaki dertlere başka kimseyi katamazdı. “O kadınlardan uzaklaşmak istedim, o kadar.”

Şaşıran âşık üfürerek bıyıklarını havalandırdı. “İyi. Evet. Bu iyi. Sana son yardım ettiğimde, topal kaldım, sen de Tar Valon iplerine dolanmaya razı olmuş görünüyorsun. Bu defa bu işten kendi başına sıyrılmak zorunda kalacaksın.” Kendi kendisini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

“Sıyrılacağım, Thom. Sıyrılacağım.” *Boru güvende olur ve Mat o kahrolası hançeri geri alır almaz. Mat, Hurin, neredesiniz?*

Bu düşünce bir çağrıymış gibi, Hurin odada belirdi, gözleri lordlarla leydilerin arasında onu arıyordu. Lordlarla leydiler onu görmedi bile, hizmetkârlar gerekli olmadıkları sürece ortalıkta olmazdı. “Lordum, size haber vermek üzere gönderildim. Hizmetkârınız düşüp dizini burktu. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum, Lordum.”

Rand bir an boş boş baktıktan sonra anladı. Tüm gözlerin üzerinde olduğunu unutmadan, en yakındaki asillerin onu duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. “Sakar ahmak. Yürüyemezse ne işime yarar ki? Herhalde gelip durumunun ne kadar ciddi olduğunu görmem gerekecek.”

Söylenmesi gereken en doğru şey buymuş gibi görünüyordu. Hurin, tekrar eğildiğinde rahatlamış gibiydi. “Lordum nasıl isterse. Lordum beni izler mi?”

“Lord rolünü çok iyi yapıyorsun,” dedi Thom usulca. “Ama şunu unutma. Cairhienliler *Daes Dae’mar*’ı oynuyor olabilir, ama en başta Büyük Oyun’u yaratan Beyaz Kule’ydi. Kendine dikkat et, evlat.” Asillere öfkeli bir bakış atarak boş kadehini yanından geçen bir hizmetkârın

tepsisine bırakıp arpını tıngırdatarak uzaklaştı. *Zevce Mili ile İpek Taciri*'ni okumaya başladı.

Rand kendini aptal gibi hissederek, Hurin'e, "Önden git," dedi. Koklayıcının peşinden odayı terk ederken, onu izleyen gözleri, hissedebiliyordu.

33
Karanlıktan Bir Mesaj

Hurin peşinden dar bir merdivenden inerken, Rand, “Buldunuz mu?” diye sordu. Mutfaklar alt katlardaydı ve konuklara hizmete gelen uşakların tümü oraya gönderilmişti. “Yoksa Mat gerçekten yaralandı mı?”

“Ah, Mat iyi, Lord Rand.” Koklayıcı kaşlarını çattı. “En azından sesine bakılırsa iyi ve dinç bir adam gibi homurdanıyor. Seni endişelendirmek istemedim, ama aşağı gelmeni sağlamak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. İzi kolaylıkla buldum. Hanı ateşe veren adamların hepsi malikânenin arkasındaki, duvarlarla kaplı bir bahçeye girmişler. Trolloclar da onlara katılmış, onlarla birlikte bahçeye girmiş. Sanırım bunlar dün bir ara olmuş. Hatta belki önceki gece.” Tereddüt etti.” Lord Rand, tekrar dışarı çıkmamışlar. Hâlâ orada olmaları gerekiyor.”

“Merdivenlerin dibinde, eğlenen hizmetkârların sesi, kahkaha ve şarkı sesleri koridora taşıyordu. Birisinin elinde bir kanun, alkışlar ve dans ederken yere gümbürtüyle vurulan ayaklar eşliğinde kulakları tırmalayan bir ezgi çalıyordu. Burada, işlenmiş alçı veya halis duvar halıları yerine çıplak taşlar ve yalın tahtalar vardı. Koridorlardaki ışık ise tavanı bulayan saz meşalelerden geliyordu ve iki meşalenin arasında ışık solacak kadar aralıklı yerleştirilmişlerdi.

“Benimle yine doğal bir biçimde konuşmana sevindim,” dedi Rand. “Öyle bir eğilip ayağını sürterek geri çekiliyordun ki, Cairhienlilerden daha Cairhienli olup çıktığını düşünmeye başlamıştım.”

Hurin’in yüzü kızardı. “Eh... o konuya gelince.” Koridorda gürültülerin geldiği yöne doğru bir göz attı; tükürmek istermiş gibi bir hali vardı. “Hepsi de edepli rolü yapıyorlar, ama... Lord Rand, hepsi de efendisine veya hanımına sadık olduğunu söylese de hepsi bildiklerini veya duyduklarını

satmaya razı olduklarını ima ediyor. Birkaç tek attıktan sonra da insanın kulağına hizmet ettikleri lordlar ve leydiler hakkında, insanın tüylerini diken diken edecek şeyler fısıldıyorlar. Cairhienli olduklarını bilmiyorum, ama böyle işleri hiç duymuşluğum yoktu."

"Yakında buradan kurtulacağız, Hurin." Rand bunun doğru olduğunu ümit ediyordu. "Bu bahçe nerede?" Hurin, malikânenin arka tarafına giden bir tali koridora doğru döndü. "Ingtar ile diğerlerini aşağıya indirdin mi?"

Koklayıcı başını hayır anlamında salladı. "Lord Ingtar kendilerine leydi diyen altı yedi kişi tarafından köşeye kıstırılmıştı. Konuşacak kadar yakınına gidemedim. Verin Sedai de Barthanes'in yanında. Yaklaştığımda bana öyle bir bakış attı ki, ona söylemeye bile çalışmadım."

Tam o sırada bir köşeyi daha döndüler ve karşılarına Loial ile Mat çıktı, Ogier tavanın alçak olması yüzünden biraz kambur duruyordu.

Loial'in sırıtışı yüzünü neredeyse ikiye bölecekti. "İşte buradasın. Rand, hiç kimsenin yanından ayrıldığıma, o yukarıdaki insanların yanından ayrıldığıma memnun olduğum kadar memnun olmadım. Bana Ogierlerin geri dönüp dönmeyeceğini ve Galldrian'ın borcunu ödeyip ödemediğini sorup duruyorlardı. Anlaşılan bütün Ogier taş ustalarının çekip gitmesinin nedeni, Galldrian'ın onlara vaatler dışında bir ödeme yapmayı kesmesi. Onlara bu konuda bir şey bilmediğimi söyleyip durdum, ama yarısı yalan söylediğime, diğer yarısı da bir şey ima ettiğime inanıyor gibiydi."

"Yakında buradan gideceğiz," diye temin etti Rand onu. "Mat, sen iyi misin?" Arkadaşı handa olduğundan bile süzgün, elmacık kemikleri ise daha belirgin görünüyordu.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi Mat aksi bir tavırla, "ama *diğer* uşakların yanından ayrılırken kesinlikle hiç zorlanmadım. Beni aç bırakıp bırakmadığını sormayanlar da hasta olduğumu sandıklarından fazla yakınıma gelmek istemediler."

"Hançeri hissettin mi?" diye sordu Rand.

Mat başını kasvetle iki yana salladı. "Hissettiğim tek şey, çoğu zaman birinin beni izlediği. Bu insanlar da etrafta sinsice dolaşmak konusunda Soluklar kadar beter. Kavrulayım, Hurin bana Karanlıkdostlarının izini bulduğunu söylediğinde yüreğim ağzıma geldi. Rand, onu hiç hissedemiyorum, bu kahrolası binayı çatı kirişlerinden mahzenine kadar dolaşmama rağmen."

"Bu burada olduğu anlamına gelmez, Mat. Unutma, onu da Boru'nun yanına, sandığın içine koymuştum. Belki hissetmeni engelleyen budur.

Fain'in sandığın nasıl açıldığını bildiğini sanmıyorum, yoksa Fal Dara'dan kaçarken sandığın ağırlığını yüklenme zahmetine katlanmazdı. Onca altın bile Valere Borusu'nun yanında önemsizdir. Boru'yu bulduğumuzda, hançeri de bulacağız. Göreceksin."

"Bir daha uşağın rolü yapmak zorunda kalmayayım da," diye mırıldandı Mat. "Sen delirip..." Ağzını bükerek sözlerini yarım bıraktı.

"Rand deli değil, Mat," dedi Loial. "Bir lord olmasa Cairhienliler onu buraya asla almazdı. Deli olanlar asıl onlar."

"Ben deli değilim," dedi Rand haşince. "Daha değil. Hurin, bana bu bahçenin yolunu göster."

"Bu taraftan, Lord Rand." Rand'ın geçerken başını eğmek zorunda kaldığı, ufak bir kapıdan geçtiler; Loial ise iki büklüm olup kamburunu çıkarmak zorunda kalmıştı. Rand'ın üzerindeki pencerelerden düşen sarı ışık havuzlarında, kare şeklinde çiçek tarhlarının arasında tuğlalı patikaları seçmesine yetecek kadar aydınlık vardı. Her iki tarafta, karanlıkta ahırlar ve diğer ek binaların iri gölgeleri vardı. Ara sıra aşağıdaki hizmetkârlardan veya yukarıda efendilerini eğlendirenlerden bölük pörçük ezgiler duyuluyordu.

Hurin, loş ışık dahi solana ve yollarını salt ay ışığıyla bulana kadar onları patikalardan geçirdi, çizmeleri tuğlaların üzerinde hafif çıtırtılar çıkarıyordu. Gündüz olsa çiçeklerle parlayacak olan çalılar artık karanlıkta acayip şekiller oluşturuyordu. Rand kılıcına dokundu ve gözlerinin uzun süre tek bir noktada kalmasına izin vermedi. Etraflarında yüz Trolloc görünmeden saklanıyor olabilirdi. Orada olsalar Hurin'in Trollocların kokusunu alacağını biliyor, ama bunun fazla bir yardımı olmuyordu. Barthanes bir Karanlıkdostu ise, hizmetkârlarıyla muhafızlarının en azından bazıları da öyle olmalıydı ve Hurin her zaman bir Karanlıkdostu kokusunu alamayabilirdi. Gecenin içinden üzerlerine atlayan Karanlıkdostları Trolloclardan pek iyi olamazdı.

"İşte, Lord Rand," diye fısıldadı Hurin eliyle işaret ederek.

Önlerinde, Loial'in kafa hizasından pek de yüksek olmayan taş duvarlar, kenarı belki elli adım olabilecek bir karenin etrafını çeviriyordu. Rand gölgelerden emin olamıyordu, ama bahçeler duvarların arkasında devam ediyor gibi görünüyordu. Barthanes'in neden bahçesinin ortasında duvarlarla çevrili bir alan yaptırdığını merak etti. Duvarların üzerinde görünen bir çatı yoktu. *Neden oraya girip çıkmasınlar ki?*

Loial eğilerek ağzını Rand'ın kulağına yaklaştırdı. "Sana buranın bir zamanlar bir Ogier korusu olduğunu söylemiştim. Rand, Yolkapısı o duvarın içinde. Onu hissedebiliyorum."

Rand, Mat'in çaresizce iç geçirdiğini duydu. "Vazgeçemeyiz, Mat," dedi.

"Vazgeçiyor değilim. Sadece Yollar'da tekrar yolculuk etmek istemeyecek kadar akıl fikir sahibiyim."

"Buna mecbur kalabiliriz," dedi Rand ona. "Git Ingtar'la Verin'i bul. Ne yap et, onları yalnız yakala –nasıl yaptığın umurumda değil– ve onlara Fain'in Boru'yu bir Yolkapısı'ndan geçirdiğini düşündüğümü söyle. Başka kimse duymasın. Topallamayı da unutma; düşmüş olman gerekiyor." Ona Fain'in Yollar'a girme riskine atılması bile hayret verici geliyordu, ama tek yanıt bu gibiydi. *Orada, başlarının üzerinde bir çatı bile yokken, bir gün bir geceyi öylece oturarak geçirmiş olamazlar.*

Mat yerlere kadar eğildi ve sesi alayla doluydu. "Hemen, Lordum. Lordum nasıl isterse. Sancağınızı taşıyayım mı, Lordum?" Malikâneye doğru yollanırken homurtuları uzaklaşmaya başladı. "Şimdi topallamam gerekiyor. Bir dahaki sefere boynum kırılmış gibi yapmam gerekecek, sonra da..."

Loial, "Hançer için endişeleniyor, o kadar, Rand," dedi.

"Biliyorum," dedi Rand. *Ama birine, istemeden bile olsa, kim olduğumu söyleyene dek ne kadar zaman geçecek?* Mat'in ona kasten ihanet edeceğine inanmıyordu; hiç değilse dostluklarından geriye bu kadarı kalmıştı. "Loial, beni kaldır da duvarın arkasını görebileyim."

"Rand, eğer Karanlıkdostları hâlâ-"

"Değiller. Beni kaldır, Loial."

Üçü duvara yaklaştılar ve Loial ellerini kavuşturarak Rand'ın ayağını basması için bir üzengi yaptı. Ogier, Rand'ın ağırlığından zorlanmadan doğrularak Rand'ın başını duvarın üzerinden bakabileceği yere kadar kaldırdı.

İnce, küçülen ay çok az aydınlık veriyordu ve kapalı alanın büyük bölümü gölgelerle kaplıydı, ama duvarlarla kaplı karenin içinde hiç çiçek veya çalı görünmüyordu. Yalnızca, bir adamın üzerine oturup alanın ortasındaki, dev bir dik taş levhaya benzeyen şeyi izleyebileceği şekilde yerleştirilmiş, soluk mermerden bir bank vardı.

Rand duvarın üstüne tutunup kendisini yukarı çekti. Loial alçak sesle dikkatini çekerek Rand'ın ayağına yapıştı, ama o kendini çekerek kurtarıp

duvarın üzerinden takla attı ve içeri atladı. Ayaklarının altında kısa kesilmiş çimenler vardı. Barthanes'in içeri en azından koyunları alıyor olduğunu düşündü belli belirsiz. Gölgeli taş levhaya, Yolkapısı'na bakıyordu ki, yanındaki çimene çizmeli ayakların indiğini duyarak irkildi.

Hurin üstünü başını silkeleyerek ayağa kalktı. "Bunu yaparken dikkatli olmanız lazım, Lord Rand. Burada herkes gizleniyor olabilir. Ya da her şey." Karanlığa bakarken kemerini handa bırakmak zorunda kaldığı kısa kılıcı ve kalkanını arıyormuş gibi yokladı, Cairhien'de uşaklar silahlı dolaşmazdı. "İçeri bakmadan deliğin birine girersen, illa ki bir yılan çıkar karşına."

"Onların kokusunu alırdın," dedi Rand.

"Belki." Koklayıcı derin bir nefes aldı. "Ama niyetlerinin değil, yalnızca yaptıkları şeyin kokusunu alabilirim."

Rand'ın başının üzerinden bir sürtünme sesi geldi, ardından Loial duvardan aşağı sarkıyordu. Çizmeleri yere değmeden önce Ogier tamamen doğrulmak zorunda bile kalmadı. "Düşüncesiz," diye mırıldandı. "Siz insanlar her zaman fazlasıyla düşüncesiz ve acelecisiniz. Şimdi beni de kendine benzettin. İhtiyar Haman görse beni iyi bir paylardı, annemse..." Karanlık yüzünü gizliyordu, ama Rand Loial'in kulaklarının şiddetle seğirdiğine emindi. "Rand, biraz dikkatli olmaya başlamazsan başımı derde sokacaksın."

Rand Yolkapısı'na yürüdü, etrafını dolaştı. Yakından bakıldığında bile, kendi boyundan büyük, kalın, kare şeklinde bir taştan farklı görünmüyordu. Arkası pürüzsüz ve serindi –eliyle üzerine hızla dokunmakla yetindi– ama önü bir sanatçının elinden çıkmıştı. Üzeri asmalar, yapraklar ve çiçeklerle kaplıydı, her biri de öyle ustalıkla yapılmıştı ki, loş ay ışığında neredeyse gerçek gibi görünüyorlardı. Sütunun önündeki zemini yokladı; çimenler bu kapılar açıldığında oluşacak şekilde, iki kavis halinde, kısmen sökülmüştü.

"Bu bir Yolkapısı mı?" diye sordu Hurin tereddütle. "Onlardan bahsedildiğini duymuştum elbette, ama..." Havayı kokladı. "İz dosdoğru ona gidip duruyor, Lord Rand. Şimdi onları nasıl takip edeceğiz? Bir Yolkapısı'ndan geçersen, dışarı çıkabilsen bile delirmiş halde çıkabileceğini duymuştum."

"Bu yapılabilir, Hurin. Ben bunu yaptım; Loial, Mat ve Perrin de öyle." Rand gözlerini taşın üzerindeki dolaşık yapraklardan hiç ayırmıyordu. Oraya kazınmış olanlardan birisi tanıdığı hiçbir ağaca benzemiyordu. Efsanevi Yaşam Ağacı, *Avendesora*'nın yonca yaprağı. Elini bunun üzerine

koydu. “Yollar’da kokularını alabileceğine iddiaya girerim. Kaçabilecekleri her yerde peşlerinden gidebiliriz.” Kendi kendisine bir Yolkapısı’ndan geçmeye zorlayabileceğini kanıtlamanın zararı olamazdı. “Sana kanıtlayacağım.” Hurin’in inlediğini duydu. Yaprak diğerleri gibi taşın üzerine işlenmişti, ama tutunca eline geldi. Loial de inledi.

Bir anda, yaşayan bitkiler yanılsaması gerçek göründü. Taştan yapraklar meltemle kımıldanır gibi oldu, çiçekler karanlıkta bile renkli göründü. Kütlenin ortasında bir çizgi belirdi ve taş blokun iki yarısı yavaşça Rand’a doğru açıldı. Rand, karşısında duvarlarla kaplı alanın diğer ucunu bulmadı, ama hatırladığı donuk gümüş yansımayı da görmedi. Açılan kapıların arasındaki boşluk o kadar koyu bir siyahtı ki, etrafındaki geceyi daha açık gösteriyordu. Zifiri karanlık, hâlâ hareket eden kapıların arasından dışarı sızdı.

Rand aniden bağırarak geriye atlarken aceleyle *Avendesora* yaprağını düşürdü ve Loial, “*Machin Shin.* Kara Yel,” diye bağırdı.

Rüzgârın sesi kulaklarını doldurdu; çimen duvarlara doğru dalgalandı ve toz toprak girdaplanarak havaya doğru çekildi. Ve rüzgârın içinde önce bin, sonra on bin deli ses haykırıyor, birbirini örtüyor, boğuyor gibiydi. Rand bazılarını istemese de ayırt edebiliyordu. *...kan öylesine tatlı, kanı içmek öylesine tatlı, damlayan, damlayan, kıpkırmızı damlayan kan; güzel gözler, iyi gözler, gözüm yok benim, gözlerini oyup kafandan çıkarmak; kemiklerini un ufak etmek, etinin içinde kemiklerini ayırmak, sen çığlık atarken iliklerini emmek; çığlık, çığlık, şarkı gibi çığlıklar, çığlıklarının şarkısını söyle...* Ve en beteri, diğer tüm seslerin içinden fısıldanarak sürüp giden tek bir sıra. *Al’Thor. Al’Thor. Al’Thor.*

Rand boşluğu etrafında buldu ve kucakladı, görüş alanının hemen dışındaki onu çağıran, iç bulandırıcı *saidin* ışığına kulak asmadı. Yollar’daki tehlikelerin en büyüğü öldürdüklerinin ruhunu alan ve sağ kalmasına izin verdiklerini delirten Kara Yel’di, ama *Machin Shin* Yollar’ın bir parçasıydı; oradan ayrılamazdı. Ancak gecenin içine akıyordu ve Kara Yel onu adıyla çağırıyordu.

Yolkapısı henüz tamamıyla açılmamıştı. *Avendesora* yaprağını yerine koyabilirlerse... Loial’in emeklediğini, karanlıkta çimenleri yokladığını gördü.

Saidin içine doldu. Kemikleri titriyormuş gibi hissetti, Tek Güç’ün kor, buz gibi soğuk akışını hissetti, kendini onsuz asla olamadığı gibi, gerçekten canlı hissetti ve yağ kadar kaygan yozluğu hissetti... *Hayır!* Ve boşluğun

ötesinden kendisine sessizce haykırarak karşılık verdi. *Senin için geliyor! Hepimizi öldürecek!* Hepsini, artık Yolkapısı'ndan tanı bir karış ötede duran kara şişkinliğin üzerine fırlattı. Fırlattığı şeyin ne olduğunu ya da onu nasıl fırlattığını bilmiyordu, ama o karanlığın yüreğinde, parıldayan bir ışık pınarı belirdi.

Kara Yel çığlık attı, on bin sözsüz ıstırap haykırışı. Şişkinlik yavaşça, santim santim gerileyerek küçüldü; sızıntı yavaşça, gerisingeri, hâlâ açık duran Yolkapısı'na doğru döndü.

Güç, bir girdap halinde Rand'ın içinde dönüyordu. *Saidin*'le arasında, kendisiyle Kara Yel'in merkezinde yanan, köpürmüş bir çavlan olan saf ateş arasında yatağından taşmış bir nehri andıran bağı hissedebiliyordu. İçindeki ısı akkora, daha sonra da taşı eritip çeliği buharlaştırabilecek, havayı ateşe verebilecek bir parıltıya dönüştü. Soğuk, ciğerlerindeki havayı donup metal kadar sertleştirecek kadar arttı. Soğuğun içinde kaybolduğunu, yaşamının yumuşak kilden bir nehir seti gibi eridiğini, kendisi olan şeyin tükendiğini hissedebiliyordu.

Duramam! Dışarı çıkarsa... Onu öldürmem gerekiyor! Du-ra-mam! Çaresizce benliğinin parçalarına tutundu. Tek Güç, içinden hiddetle köpürerek geçiyordu; taşkın akıntılarda bir tahta parçasıymış gibi tutunuyordu ona. Boşluk eriyip akmaya başladı; boşluk ilikleri donduracak bir soğukla buhara boğuldu.

Yolkapısı'nın hareketi durdu ve tersine döndü.

Rand boşluğun dışında yüzen muğlak düşüncelerle, sadece görmek istediğini gördüğüne emin bir halde bakakaldı.

Kapılar birbirine biraz daha yaklaşmış *Machin Shin*'i, Kara Yel'in katı bir özdeği varmışçasına geri itiyordu. Cehennem hâlâ göğsünde kükremekteydi.

Rand belli belirsiz, uzak bir merakla hâlâ dizlerinin üzerinde, kapanan kapılardan emekleyerek uzaklaşan Loial'i gördü.

Aralık daraldı, kayboldu. Yapraklarla asmalar katı bir duvarda birleşti ve tekrar taş oldular.

Rand ateşle arasındaki bağın koptuğunu, Güç'ün içinden geçişinin durduğunu hissetti. Bir daha geçmiş olsa, bütünüyle sürüklenip gitmiş olacaktı. Titreyerek dizlerinin üzerine çöktü. Hâlâ içindeydi. *Saidin.* Artık akmıyordu, ama orada, bir havuzdaydı. Rand bir Tek Güç havuzuydu. Onunla titredi. Çimenin, altındaki toprağın, taş duvarların kokusunu alabiliyordu. Karanlıkta bile her çimen yaprağını birbirinden ayrı ve

bütünlüğü içinde, hepsini aynı anda hissedebiliyordu. Yüzünde havanın en ufak kımıldanışını duyuyordu. Dili yozluğun tadıyla süt kesti; midesi düğümlendi ve kasıldı.

Ellerini çılgınca uzatarak boşluktan çıkmaya çalıştı; dizlerinin üzerinden kalkmadan, hareket etmeden kendini kurtardı. Sonra geriye kalan tek şey dilindeki azalan kötü tat, midesindeki kramplar ile anisiydi. *O kadar diriydim ki...*

“Bizi kurtardın, İnşaatcı.” Hurin sırtını duvara dayamıştı ve sesi boğuktu. “O şey- o Kara Yel miydi? –daha beterdi– o ateşi bize mi fırlatacaktı? Lord Rand! Sana zarar verdi mi? Sana dokundu mu?” Rand ayağa kalkarken koşarak gelip son anda ona yardım etti. Loial de ayağa kalkıyor, elleriyle dizlerinin tozunu silkiyordu.

“Fain’i asla onun içinden izleyemeyiz.” Rand, Loial’in koluna dokundu. “Sağ ol. Bizi sahiden kurtardın.” *En azından beni kurtardın. Beni öldürüyordu. Beni öldürüyordu ve- harika bir histi.* Yutkundu, ağzında az da olsa, hâlâ o tat vardı. “Bir şey içmek istiyorum.”

“Sadece yaprağı bulup yerine koydum,” dedi Loial omuzlarını silkerek. “Yolkapısı’nı kapatamazsak bizi öldürecek gibi görünüyordu. Korkarım pek iyi bir kahraman değilim, Rand. O kadar korkmuştum ki, düşünmekte bile zorlanıyordum.”

“İkimiz de korkmuştuk,” dedi Rand. “Pek iyi birer kahraman olmayabiliriz, ama bizden başka kimse yok. Ingtar’ın yanımızda olması iyi.”

“Lord Rand,” dedi Hurin ürkekçe. “Artık- gidebilir miyiz?”

Koklayıcı, dışarıda kimin beklediğini bilmediklerinden duvardan önce Rand’ın çıkmaması için titizlendi, ancak nihayet Rand içlerinde silah taşıyan tek kişinin kendisi olduğunu belirtti. O zaman bile Hurin Loial’in duvarın üstünü tutup kendini diğer tarafa salması için Rand’ı havaya kaldırması fikrinden pek memnun olmuş değil gibiydi.

Rand hafif bir gümlemeyle ayaküstü düşerek geceyi gözleyip dinledi. Bir an bir hareket gördüğünü, tuğla patikada bir çizmenin sürtünme sesini duyduğunu sandı, ama ikisi de tekrarlanmayınca bunu gerginliğine yorarak önemsemedi. Gergin olmaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Hurin’in aşağı inmesine yardım etmek üzere arkasını döndü.

“Lord Rand,” dedi koklayıcı, ayakları yere sağlam basar basmaz. “Şimdi onları nasıl izleyeceğiz? O şeyler hakkında duyduklarıma bakılırsa,

hepsi birden herhangi bir yönde, dünyanın öte ucuna olan yolu yarılamış olabilirler."

"Verin bir yolunu biliyordur." Rand'ın içinden birden gülmek geldi; Boru'yu ve hançeri bulmak için –bundan sonra bulunabilirlerse tabii– Aes Sedailere geri dönmesi gerekiyordu. Onu salıvermişlerdi ve şimdi geri dönmesi gerekiyordu. "Bunu denemeden Mat'in ölmesine izin veremem."

Loial de onlara katıldı ve malikâneye dönerek ufak kapıda, tam Rand tokmağa elini uzatırken kapıyı açan Mat tarafından karşılandılar. "Verin diyor ki, hiçbir şey yapmayacakmışsın. Hurin, Boru'nun saklandığı yeri bulduysa, şu anda tek yapabileceğimiz buymuş. Sen geri döner dönmez buradan gideceğimizi ve bir plan yapacağımızı söylüyor. Ben de diyorum ki, bu ona buna koşarak son mesaj götürüşüm. Birisine bir şey demek istiyorsan, bundan böyle onlarla kendin konuşabilirsin." Mat, arkalarındaki karanlığa baktı. "Boru orada bir yerlerde mi? Ek binalardan birinde mi? Hançeri gördün mü?"

Rand onu döndürüp içeri soktu. "Bir ek binada değil, Mat. Umanın Verin'in şimdi ne yapacağımızla ilgili iyi bir fikri vardır; benim yok."

Mat'in sora sormak istermiş gibi bir hali vardı, ama loş koridorda itilmeye göz yumdu. Üst kata vardıklarında topallamayı bile hatırladı.

Rand ile diğerleri asillerle dolu odalara tekrar girdiğinde, birçok bakışla karşılaştılar. Rand bu kişilerin dışarıda olup bitenlerden haberdar olup olmadıklarını veya Hurin'le Mat'i giriş salonuna gönderip arkalarından gelmesinin daha iyi olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı ki, bakışların öncekinden farklı olmadığını gördü: meraklı ve hesapçı, lord ile Ogier'in neler çevirdiğini merak eden bakışlar. Hizmetkârlar bu insanlar için görünmezdi. Bir arada olduklarından kimse onlara yaklaşmaya kalkmadı. Anlaşılan Büyük Oyun'da entrika konusunda protokoller vardı; herkes özel bir konuşmayı dinlemeye çalışabilirdi, ama özel bir konuşmaya katılmıyorlardı.

Verin ile Ingtar bir arada durduklarından, onlar da yalnızdı. Ingtar hafif dalgın görünüyordu. Verin, Rand ile diğer üçüne kısa bir bakış attı, yüz ifadelerini görünce kaşlarını çattı, sonra şalını düzelterek giriş salonuna yöneldi.

Oraya vardıklarında Barthanes, birisinden gitmekte olduklarını duymuş gibi ortaya çıktı. "Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz? Verin Sedai, sizi daha fazla kalmaya ikna edemez miyim?"

Verin başını iki yana salladı. “Gitmemiz gerekiyor, Lord Barthanes. Uzun yıllardır Cairhien’e gelmemiştim. Genç Rand’a yaptığınız davete memnun oldum. İlginç bir deneyim oldu.”

“O halde, Huzur, hanınıza güvenle gitmenizi sağlasın. Koca Ağaç, değil mi? Belki beni yine varlığınızla şereflendirirsiniz? Varlığınızdan onur duyarım Verin Sedai, sizin de Lord Rand ve sizin de Lord Ingtar, sizi de unutmadan Halan oğlu Arent oğlu Loial.” Aes Sedai’ye diğerlerinden biraz daha fazla, ama yine de hafifçe eğildi.

Verin, selama başını sallayarak karşılık verdi. “Belki de. Işık sizi aydınlatsın, Lord Barthanes.” Dönüp kapılara yöneldi.

Rand diğerlerine katılmak üzere hareketlendiğinde, Barthanes iki parmağıyla kolunu tutarak onu durdurdu. Mat de geride kalacakmış gibi göründü, ama Hurin onu çekerek Verin ile diğerlerinin yanına götürdü.

“Oyun’da düşündüğümden bile derinlere dalmışsınız,” dedi Barthanes usulca. “Adınızı duyduğumda, buna inanamamıştım, ama yine de geldiniz, tarife uyuyorsunuz ve... Bana size iletmem için bir mesaj verildi. Sanırım onu ileteceğim.”

Barthanes konuşurken Rand omurgasında bir karıncalanma hissetti, ama sonunda ona baktı. “Bir mesaj mı? Kimden? Leydi Selene’den mi?”

“Bir adamdan. Olağan koşullarda mesajlarını taşıyacağım türden biri değil, ama benim üzerimde yok sayamayacağım bazı... hakları var. İsim vermedi, ama bir Lugarder idi. Aaah! Onu tanıyorsunuz.”

“Onu tanıyorum.” *Fain bir mesaj mı bıraktı?* Rand geniş salona göz gezdirdi. Mat, Verin ve diğerleri kapıların yanında bekliyordu. Üniformalı uşaklar duvarların önünde, hem alacakları herhangi bir emir üzerine yerlerinden fırlamaya hazır, hem de hiçbir şey görüp duymazmış gibi, kaskatı bekliyorlardı. Toplantının sesleri malikânenin iç bölümlerinden dışarı taşıyordu. Burası Karanlıkdostlarının saldırabileceği türden bir yere benzemiyordu. “Mesaj nedir?”

“Sizi Tümentepe’de bekleyeceğini söylüyor. Aradığınız şey ondaymış ve o şeyi istiyorsanız, peşinden gitmeniz gerekiyormuş. Peşinden gitmeyi reddederseniz, siz onunla yüzleşene dek soyunuzun, halkınızın ve sevdiklerinizin peşine düşeceğini söylüyor. Kulağa delilik gibi geliyor, elbette, öyle bir adam bir lordun peşine düşeceğini söylesin –sizin herkesin açık seçik görebileceği gibi bir lord olduğunuzu bile inkâr etti– ama yine de bir şey var. Yanında taşıdığı, Trolloclar tarafından korunan şey nedir?

Aradığınız şey nedir?” Barthanes kendi sorularının açıklığı karşısında hayrete düşmüş gibiydi.

“Işık sizi aydınlatsın, Lord Barthanes.” Rand eğilerek selam vermeyi başardı, ama Verin ile diğerlerine katıldığında bacakları titriyordu. *Benim peşine düşmemi* istiyor mu? *Bunu yapmazsam ta Emond Meydanı’na, Tam’e zarar verecekmiş.* Fain’in bunu yapabileceğinden, yapacağından hiç kuşkusu yoktu. *Hiç değilse Egwene, Beyaz Kule’de güvende.* Gözlerinin önüne Trollocların sürüler halinde Emond Meydanı’na inişi, gözsüz Solukların Egwene’in peşine düşüşü hakkında iç bulandıran manzaralar geldi. *Ama onu nasıl takip edebilirim? Nasıl?*

Sonra geceye çıkmış, Kızıl’a biniyordu. Verin, Ingtar ve diğerleri çoktan atlarına binmişti ve Shienarlılardan oluşan refakatçi birliği etraflarını sarıyordu.

“Ne buldunuz?” diye sordu Verin. “Onu nerede saklıyor?” Hurin gürültüyle genzini temizledi, Loial ise yüksek eyerinde yer değiştirdi. Aes Sedai onlara baktı.

“Fain, Boru’yu bir Yolkapısı’ndan geçirerek Tümentepe’ye götürmüş,” dedi Rand cansız bir sesle. “Artık muhtemelen orada Boru’yla birlikte beni beklemeye başlamıştır.”

Verin, “Bu konuda daha sonra konuşacağız,” diye o kadar sert bir çıkış yaptı ki, Koca Ağaç’a dönene kadar kimse tek kelime etmedi.

Uno, Ingtar’ın alçak sesle söylediği bir sözün üzerine askerleri Önkapı’daki hanlarına götürerek onları orada bıraktı. Hurin, salonun ışığında Verin’in kararlı yüzüne bir bakış attı, bira hakkında bir şeyler geveledikten sonra, tek başına köşedeki bir masaya seğirtti. Aes Sedai, hancının keyifli vakit geçirdiğine dair ihtimamlı ümitlenmelerine kulak asmadan Rand ile diğerlerini özel yemek odasına götürdü.

İçeri girdiklerinde Perrin *Jain Uzakgezgini’nin Yolculukları*’ndan başını kaldırdı, yüzlerini görünce de kaşlarını çattı. “İyi gitmedi, değil mi?” dedi deri ciltli kitabı kapatarak. Lambalar ve balmumundan yapılma mumlar odaya hatırı sayılır bir aydınlık veriyordu; Tiedra Hanım’ın ücretleri yüksekti, ama kadın cimri değildi.

Verin, şalını özenle katlayarak sandalyelerden birinin arkasına serdi. “Bana tekrar anlatın. Karanlıkdostları Boru’yu bir *Yolkapısı*’ndan mı geçirmişler? Barthanes’in malikânesinden mi?”

“Malikânenin altındaki toprak bir zamanlar bir Ogier korusuymuş,” diye açıkladı Loial. “Biz orayı inşa ettiğimizde...” Kadının bakışları altında sesi

kesildi ve kulakları sündü.

"Hurin onları tam oraya kadar izledi." Rand kendini bitkinlikle bir koltuğa attı. *Artık onu izlemem her zamankinden de gerekli. Ama nasıl?* "Ona nereye giderlerse gitsinler izi sürmeye devam edebileceğini göstermek için Yolkapısı'nı açtım ve Kara Yel oradaydı. Bize ulaşmaya çalıştı, ama Loial o tamamen çıkamadan kapıları kapatmayı başardı." Bunu söylerken biraz kızardı, ama Loial kapıları gerçekten de kapamıştı ve bildiği kadarıyla kapamamış olsaydı *Machin Shin* dışarı çıkabilirdi. "Kara Yel orayı koruyordu."

Bir koltuğun üzerinde şaşkınlıktan neredeyse donup kalmış olan Mat, soluğunu vererek, "Kara Yel," dedi. Perrin de Rand'a bakıyordu. Verin ile Ingtar da. Mat bir gümlemeyle koltuğa düştü.

"Yanılıyor olmalısın," dedi Verin nihayet. "*Machin Shin* bir koruma olarak kullanılamaz. Kimse Kara Yel'i zapt edip ona bir şey yaptıramaz."

"O Karanlık Varlık'ın bir yaratığı," dedi Mat uyuşmuş gibi. "Onlar da Karanlıkdostları. Belki Kara Yel'den herhangi bir şey yapmasını nasıl isteyeceklerini veya yardım etmesini nasıl sağlayacaklarını biliyorlardır."

"Kimse *Machin Shin*'in ne olduğunu tam olarak bilmez," dedi Verin, "belki delilik ve zalimliğin özü olarak tanımlanabilecek olması dışında. Onu bir şeye ikna etmek, onunla pazarlık yapmak, hatta onunla konuşmak bile mümkün değildir. Bugün yaşayan hiçbir Aes Sedai ve de belki gelmiş geçmiş hiçbir Aes Sedai tarafından herhangi bir şeye zorlanamaz bile. On Aes Sedai'nin yapamayacağı bir şeyi Padan Fain'in yapabileceğini düşünüyor musun gerçekten?" Mat başını iki yana salladı.

Odada bir çaresizlik, umutların ve amaçların yitirilmesinden doğan bir kasvet havası vardı. Peşinde oldukları hedef yok olmuştu ve Verin'in yüzünde bile şaşkın bir ifade vardı.

"Fain'in Yollar'a girecek cesareti olacağını hiç düşünmemiştim." Ingtar'ın sesi neredeyse sakindi, ama aniden yumruğunu duvara vurdu. "*Machin Shin*'in Fain hesabına nasıl çalıştığı, hatta çalışıp çalışmadığı bile umurumda değil. Valere Borusu'nu Yollar'a götürdüler, Aes Sedai. Şimdiye çoktan Afet'e girmiş veya Tear ya da Tanchico yolunu yarılamış veya Aiel Kıraçları'nın öte yanına çıkmış olabilirler. Boru kayboldu. Ben kayboldum." Elleri yanlara düştü ve omuzları çöktü. "Ben kayboldum."

"Fain onu Tümentepe'ye götürüyor," dedi Rand ve anında tüm gözler tekrar ona döndü.

Verin onu kısık gözlerle izledi. “Bunu daha önce de söylemiştin. Nereden biliyorsun?”

“Barthanes’e benim için bir mesaj bırakmış,” dedi Rand.

“Bir hile,” diye burun kıvırdı Ingtar. “Bize nereye gideceğimizi söylemezdi.”

“Geri kalanlarınızın ne yapacağını bilmiyorum,” dedi Rand, “ama ben Tümentepe’ye gidiyorum. Buna mecburum. İlk ışıkta yola çıkıyorum.”

“Ama Rand,” dedi Loial, “Tümentepe’ye ulaşmamız aylar alır. Fain’in bizi orada bekleyeceğini nereden biliyorsun?”

“Bekleyecek.” *Ama gelmediğime karar verene dek ne kadar zaman geçecek? Peşinden gelmemi istiyorsa neden o korumayı koydu?* “Loial, elimden geldiğince hızlı at sürmeye niyetliyim ve Kızıl’ı öldürene kadar zorlarsam da başka bir at satın alır veya mecbur kalırsam çalarım. Gelmek istediğine emin misin?”

“Bunca zaman yanından ayrılmadım, Rand! Şimdi neden ayrılayım?” Loial piposuyla kesesini çıkardı ve piposunun geniş çanağına tütün doldurmaya başladı. “Görüyorsun ya, seni seviyorum. *Ta’veren* olmasan da seni severdim. Belki seni ona rağmen seviyorum. Gerçekten de beni gırtlağıma kadar kaynar sulara batırıyor gibisin. Her halükârda, seninle geliyorum.” Çekişi sınamak için piposundan bir nefes aldı, sonra şömine rafından bir odun parçası alarak yakmak için mum alevine soktu. “Ve beni gerçekten engelleyebileceğini de sanmam.”

“Eh, ben gidiyorum,” dedi Mat. “O hançer hâlâ Fain’de, bu yüzden de gidiyorum. Ama bütün o uşaklık meselesi bugün bitti.”

Perrin sarı gözlerinde içedönük bir bakışla içini çekti. “Sanırım ben de geleceğim.” Bir an sonra sırıttı. “Birisinin Mat’in başını beladan uzak tutması gerek.”

“Zekice bir hile bile değil,” diye mırıldandı Ingtar. “Ne yapıp edip Barthanes’i yalnız yakalayacak ve gerçeği öğreneceğim. Niyetim Eşekarısı Jack’i kovalamak değil, Valere Borusu’nu almak.”

“Bir hile olmayabilir,” dedi Verin dikkatle, parmaklarının altındaki döşemeyi süzüyormuş gibi yaparak. “Fal Dara’daki zindanlarda bırakılan bazı şeyler, o gece olanlar ile” –indirdiği kaşlarının altından Rand’a çabuk bir bakış attı– “Tümentepe arasında bir bağlantı olduğuna işaret eden yazılar var. Yazıları hâlâ tam olarak anlamıyorum, ama Tümentepe’ye gitmemiz gerektiğine inanıyorum. Boru’yu da orada bulacağımıza inanıyorum.”

“Tümentepe’ye gidiyor bile olsalar,” dedi Ingtar, “biz oraya varana kadar Fain ya da diğer Karanlıkdostlarından biri Boru’yu yüz kez üflemiş ve mezardan dönen kahramanlar Gölge için savaşıyor olur.”

“Fain Fal Dara’dan ayrılalı beri Boru’yu yüz kez üfleyebilirdi,” dedi Verin ona. “Ve düşünceme göre, sandığı açabilse, üflerdi de. Şimdi endişelenmemiz gereken şey, sandığı açabilecek birini bulma ihtimali. Onu Yollar’da izlememiz gerekiyor.”

Perrin başını sertçe kaldırdı ve Mat koltuğunda kımıldandı. Loial alçak sesle inledi.

“Bir şekilde Barthanes’in muhafızlarını atlatabilsek bile,” dedi Rand, “*Machin Shin*’i yine orada bulacağımızı sanıyorum. Yollar’ı kullanamayız.”

“Aramızdan kaç kişi Barthanes’in mülküne gizlice girebilir ki?” dedi Verin bunu önemsemeyerek. “Başka Yolkapıları var. Tsofu Yurdu şehirden pek uzakta değil, güneyde ve doğuda. Belki altı yüzyıl önce keşfedilmiş, genç bir *yurt*, ama Ogier İhtiyarları o zamanlarda hâlâ Yollar’ı büyütüyordu. Tsofu Yurdu’nda bir Yolkapısı olacaktır. Orada ve ilk ışıkta yola çıkacağız.”

Loial biraz daha yüksek bir ses çıkardı ve Rand, bunun Yolkapısı’yla mı, *yurtla* mı ilgili olduğunu anlamadı.

Ingtar hâlâ ikna olmamış gibiydi, ama Verin dağ yamacından kayan karlar kadar pürüzsüz ve amansızdı. “Askerlerini yola çıkmaya hazırlayacaksın, Ingtar. Hurin’i gönder, Uno yatmadan önce ona haber versin. Bence hepimiz ne kadar çabuk yatabilirsek, o kadar iyi. Bu Karanlıkdostları daha şimdiden bize bir günlük fark attı ve yarın bunu olabildiğince kapatmaya niyetliyim.” Tıknaz Aes Sedai’nin tavırları o kadar kararlıydı ki, daha konuşmasını bitirmeden Ingtar’ı kapıya doğru iteklemeye başlamıştı.

Rand diğerlerinin peşinden dışarı çıktı, ama kapıya gelince Aes Sedai’nin yanında durdu ve Mat’in mum ışığıyla aydınlanmış koridorda ilerleyişini izledi. “Neden öyle görünüyor?” diye sordu ona. “Ona Şifa verdiğinizi, en azından biraz zaman kazandırdığınızı sanmıştım.”

Verin konuşmadan önce, Mat ile diğerlerinin merdivenlerde gözden kaybolmasını bekledi. “Görünüşe göre, sandığımız kadar işe yaramamış. Hastalık onda tuhaf bir seyir izliyor. Gücü eksilmedi; sanırım son ana kadar da eksilmeyecek. Ama bedeni eriyip gidiyor. Tahminime göre en çok birkaç haftası var. Görüyorsun ya, acele etmemiz gerekiyor.”

“Başka bir teşvike ihtiyacını yok, Aes Sedai,” dedi Rand, unvanı sertçe telaffuz ederek. *Mat. Boru. Fain’in tehdidi. Işık adına, Egwene! Kavrulayım ki, başka bir teşvike ihtiyacım yok.*

“Sizinle birlikte Boru’yu bulmaya gideceğim,” dedi kadına. “Ondan sonra, benimle herhangi bir Aes Sedai arasında hiçbir şey kalmayacak. Beni anlıyor musun? Hiçbir şey!”

Kadın konuşmadı ve Rand ondan uzaklaştı, ama merdivenlerden çıkmak üzere arkasını döndüğünde, kadın hâlâ onu izliyor, kara gözleri keskin, onu tartıyordu.

34
Çark Dokuyor

Thom Merrilin kendisini ağır adımlarla Üzüm Salkımı’na yürürken bulduğunda, sabahın ilk ışığı çoktan göğü inciye boyamıştı. Salon ve meyhanelerin en yoğun olduğu yerlerde bile, Önkapı’nın sessizliğe gömülüp nefesini tuttuğu kısa bir süre vardı. Thom, içinde bulunduğu ruh halinde, boş sokak alevler içinde bile olsa, fark edecek halde değildi.

Barthanes’in konuklarından bazıları, birçoğu gittikten ve Barthanes yattıktan çok sonra bile, onu alıkoymakta ısrar etmişlerdi. Bu kendi hatasıydı; *Büyük Boru Avı*’nı terk edip, köylerde anlattığı öykülere ve oralarda söylediği şarkılara geçmişti. “Mara ve Üç Aptal Kral” ve *Susa, Jain Uzakgezgini’ni Nasıl Ehlileştirdi?* ile Bilge Danışman Anla hakkında öyküler. Bu seçimleri, kendince, insanların aptallıklarını belirtmek için yapmıştı, birinin bile ilgilenmek şöyle dursun, dinleyeceğini bile düşünmemişti. Bir anlamda ilgilenmişlerdi. Aynı türden başka şarkılar istemişler, ama yanlış yerlerde ve yanlış şeylere gülmüşlerdi. Besbelli, bunu fark etmeyeceğini veya cebe tıkılan dolu bir kesenin her türlü yarayı iyileştireceğini düşünerek ona da gülmüşlerdi. Keseyi o ana kadar iki kez atmasına ramak kalmıştı.

İçinde bulunduğu ruh halinin tek nedeni, cebini ve gururunu yakan ağır kese, hatta soyluların küçümseyişleri bile değildi. Rand hakkında, bir âşık parçası karşısında incelikli davranmaya bile gerek duymaksızın sorular sormuşlardı. Rand neden Cairhien’deydi? Neden bir Andorlu lord, onu, bir âşığı yana çekmişti? Çok fazla soru. Verdiği yanıtların yeterince zekice olduğundan emin değildi. Büyük Oyun’da refleksleri paslanmıştı.

Üzüm Salkımı’na dönmeden önce, Koca Ağaç’a uğramıştı; bir iki avuca gümüş sıkıştırınca, herhangi birinin Cairhien’de nerede kaldığını öğrenmek

zor değildi. Ne söylemeye niyetlendiğini hâlâ bilmiyordu. Rand, arkadaşlarıyla ve Aes Sedai'yle birlikte ayrılmıştı. Bu ona, bir şeyi yarım bıraktığı duygusunu veriyordu. *Çocuk artık tek başına. Kavrulayım, ben bu işte artık yokum!*

Nadiren o andaki gibi boş olan salondan uzun adımlarla geçti ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. En azından öyle yapmaya çalıştı; sağ bacağı iyi bükülmüyordu ve az kalsın düşecekti. Kendi kendine mırıldanarak yolun geri kalan kısmını daha ağır bir tempoyla çıktı ve Dena'yı uyandırmamak için odasının kapısını usulca açtı.

Dena'yı hâlâ elbisesini çıkarmamış halde, başı duvara dönük olarak yatakta yatarken görünce elinde olmadan gülümsedi. *Beni beklerken uyuyakalmış. Aptal kız.* Fakat bu sevgi dolu bir düşünceydi; kızın yaptığı ne olursa olsun, onu affedebileceğini düşünüyordu. Hemen oracıkta o gece kızın ilk kez gösteri yapmasına izin vermeye karar vererek, arpının kılıfını yere bıraktı ve kızı uyandırıp söylemek için bir elini Dena'nın omzuna koydu.

Dena'nın cansız bedeni sırtüstü dönüp, cam gibi irileşmiş gözleri boğazındaki kesiğin üzerinden ona baktı. Yatağın, kızın bedeniyle gizlenen tarafı, karanlık ve kanla sırılsıklam bir haldeydi.

Thom'un midesi ağzına geldi; boğazı nefes alamayacak kadar gergin olmasaydı, kusar, çığlık atar ya da ikisini birden yapardı.

Aldığı tek uyarı, gardırop kapılarının gıcırdaması oldu. Dönerek kol yenlerinden bıçaklarını çıkarıp aynı hareketle fırlatarak savurdu. İlk bıçak, elinde bir hançer tutan, şişman, kelleşmeye yüz tutmuş bir adamın boğazına saplandı; adam sendeleyerek geriledi ve çığlık atmaya çalışırken, bıçağı kavrayan parmaklarının etrafında kan kabarcıklandı.

Ancak sakat bacağının üzerinde döndüğünden, Thom'un diğer bıçağı hedefini bulmamıştı; bıçak yüzünde yara izleri olan ve diğer gardıroptan çıkmakta olan, kaslı bir adamın sağ omzuna saplandı. İri yarı adamın bıçağı, kendisine itaat etmeyen elinden birdenbire düştü ve adam hantal adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Daha ikinci bir adım atamadan, Thom başka bir bıçak çıkardı ve adamın bıçağının arka tarafına bir yarık açtı. İri yarı adam bağırıp tökezledi ve Thom, adamı yağlı saçlarından kavrayıp suratını kapının yanındaki duvara vurdu; omzundan çıkan bıçak kabzası duvara vurunca adam tekrar çığlık attı.

Thom, elindeki bıçağı adamın kara gözünün iki santim uzağına uzattı. İri adamın yüzündeki yara izleri ona sert bir ifade veriyordu, ama bıçağın ucuna gözlerini kırpmadan baktı ve tek kasını bile hareket ettirmedi. Gövdesinin yarısı gardıropta olduğu halde yatan şişman adam son bir tekme vurup hareketsiz kaldı.

"Seni öldürmeden önce," dedi Thom, "söyle bana. Neden?" Sesi alçak ve uyuşuk çıkıyordu, kendisini uyuşmuş hissediyordu.

"Büyük Oyun," dedi adam çabucak. Aksanı ve giysileri sokaklarda konuşulan cinstendi, ama biraz fazla kaliteli, biraz az yıpranmışlardı; herhangi bir Önkapılının sahip olmaması gerektiği kadar parası vardı. "Sana karşı şahsi bir şey yok, anlıyorsun ya. Sadece Oyun."

"Oyun mu? Ben *Daes Dae'mar*'a karışmış değilim! Neden beni Büyük Oyun için öldürmek isteyesin ki?" Adam tereddüt etti. Thom bıçağını biraz daha yaklaştırdı. Adam gözlerini kırpsa, kirpikleri bıçağın ucuna değecekti. "Kim?"

Adam boğuk bir sesle, "Barthanes," diye cevap verdi. "Lord Barthanes. Seni öldürmeyecektik. Barthanes bilgi istiyor. Sadece ne bildiğini öğrenmek istedik. Bu işten altın kazanabilirsin. Bildiklerin karşılığında, güzel, iri bir kron. Belki iki."

"Yalancı! Dün gece Barthanes'in malikânesinde, sana şimdi ne kadar yakınsam, ona da bu kadar yakındım. Benden bir şey isteseydi, oradan asla sağ çıkamazdım."

"Sana söylüyorum, günlerdir, seni ya da bu Andorlu lordu tanıyan herhangi birini arıyoruz. Dün gece aşağıda duyana kadar ismini hiç duymamıştım. Lord Barthanes'in eli açıktır. Beş kron olabilir."

Adam, başını Thom'un elindeki bıçaktan çekerek uzaklaştırmaya çalıştı ve Thom onu duvara daha fazla itti. "Hangi Andorlu lord?" Ama hangisi olduğunu biliyordu. Işık ona yardım etsin, biliyordu.

"Rand. Al'Thor Evi'nden. Genç. Bir kılıç ustası, en azından kılıcı taşıyor. Seni görmeye geldiğini biliyorum. Onunla Ogier geldi ve konuştunuz. Bana bildiklerini anlat. Kendim bile bir iki kron ekleyebilirim."

"Seni ahmak," diye soludu Thom. *Dena bunun için mi öldü? Ah, Işık adına, o öldü.* İçinden ağlamak geliyordu. "Çocuk bir çoban." *Süslü bir ceket içinde, etrafında bala gelen anlar gibi Aes Sedailerin dolaştığı bir çoban.* "Sadece bir çoban." Adamın saçlarına daha sıkı yapıştı.

“Bekle! Bekle! Beş krondan fazla, hatta on kron kazanabilirsin. Daha doğrusu yüz kron. Her Ev, bu Rand Al’Thor hakkında bilgi almak istiyor. İki üç tanesi bana yanaştı. Senin bilgin, benim de bilgiyi edinmek isteyenler hakkındaki malumatım sayesinde, ikimiz de ceplerimizi doldurabiliriz. Üstelik, onu en az bir kez soran bir kadın, bir leydi gördüm. Onun kim olduğunu öğrenebilirsek... eh, o bilgiyi de satabiliriz.”

“Bütün bunlar içinde tek bir gerçek hata yaptın,” dedi Thom.

“Hata mı?” Adamın uzaktaki eli kemerine doğru kaymaya başlamıştı. Şüphesiz orada başka bir hançeri vardı. Thom bunu görmezden geldi.

“Kıza asla dokunmaman gerekirdi.”

Adamın eli kemerine fırladı, sonra Thom’un bıçağı hedefini bulurken tek bir kez kasıldı.

Thom, onu kapıdan uzağa bıraktı ve yorgunlukla eğilip bıçaklarını çıkarmadan önce bir an bekledi. Kapı gürültüyle açıldı ve yüzünde bir hırlamayla döndü.

Zera bir eli boğazında, geriye çekildi. “O salak Ella bana az önce,” dedi titreyen bir sesle, “Barthanes’in adamlarından iki tanesinin dün gece seni sorduğunu söyledi ve bu sabah duyduklarıma göre... Oyun’u artık oynamadığını söylediğini, sanıyordum.”

“Beni buldular,” dedi Thom bitkinlikle.

Zera’nın gözleri Thom’un yüzünden aşağılara indi ve iki adamın cesedini görünce irileşti. Aceleyle odaya adım atarak kapıyı arkasından kapadı. “Bu kötü, Thom. Cairhien’den ayrılman gerekecek.” Gözleri yatağa ilişti ve nefesi kesildi. “Ah, hayır. Ah, hayır. Ah, Thom, o kadar üzgünüm ki...”

“Henüz gidemem, Zera.” Biraz durduktan sonra sevecen bir hareketle Dena’nın üzerine bir battaniye çekerek yüzünü örttü. “Önce öldürmem gereken bir adam daha var.”

Hancı kendisini şöyle bir sarstı ve gözlerini yataktan aldı. Sesi hayli boğuktu. “Barthanes’i kastediyorsan, geç kaldın. Herkes daha şimdiden bundan bahsediyor. O öldü. Uşakları onu bu sabah bulmuş, yatak odasında lime lime edilmiş. Onu ancak şöminenin üzerindeki bir sırığa takılı kafasından tanımışlar.” Kadın bir elini Thom’un koluna koydu. “Thom, dün gece orada olduğunu, bilmek isteyen kimseden saklayamazsın. Üzerine bir de bu ikisini katarsan Cairhien’de bu işe karışmadığına inanacak kimse kalmaz.” Son sözlerinde, kendisinin de kuşkuları varmış gibi sorgulayıcı bir ton vardı.

“Sanırım bunun bir önemi yok,” dedi Thom donuk bir sesle. Kendini yatağın üzerindeki battaniyelerle örtülü şekle bakmaktan alıkoyamıyordu. “Belki Andor’a dönerim. Caemlyn’e.”

Kadın, Thom’un omuzlarını tutarak onu yataktan öteye çevirdi. “Siz erkekler,” diye içini çekti, “her zaman ya kaslarınızla ya yüreklerinizle düşünürsünüz, asla beyinlerinizle değil. Caemlyn de senin için Cairhien kadar kötü. İki yerde de sonunda ya ölür ya da hapse düşersin. Sence Dena bunu ister miydi? Anısına saygı göstermek istiyorsan, hayatta kal.”

“Sen onunla ilgilenir misin...” Onu söyleyemedi. *Yaşlanıyorum,* diye düşündü. *Yumuşuyorum.* Ağır keseyi cebinden çıkardı ve kadının ellerini kesenin etrafında kapattı. “Bu... her şeyin hesabını görür. Benim hakkımda sorular sormaya başladıklarında da yardımı olur.”

Kadın usulca, “Ben her şeyle ilgilenirim,” dedi. “Gitmen gerek, Thom. Şimdi.”

Thom gönülsüzce başını salladı ve yavaşça, birkaç eşyasını eyer torbalarına tıkmaya başladı. O çalışırken Zera ilk defa kısmen gardıropta gizlenmiş adama alıcı gözüyle bir bakış atıp yüksek sesle nefesini tuttu. Thom ona soran gözlerle baktı; onu tanıdı tanıyalı, kadın hiçbir zaman kan görünce bayılan cinsten biri olmamıştı.

“Bunlar Barthanes’in adamları değil, Thom. En azından oradaki değil.” Başıyla şişman adamı işaret etti. “Cairhien’de en kötü saklanan sır onun Riatin Evi hesabına çalıştığıdır. Galldrian hesabına.”

“Galldrian,” dedi Thom heyecansız bir sesle. *O kahrolası çoban beni ne tür bir işin içine soktu? Aes Sedailer ikimizi de ne türlü bir işin içine soktu? Ama onu öldüren, Galldrian’ın adamlarıydı.*

Düşünceleri bir ölçüde yüzüne yansımış olmalıydı. Zera sert bir sesle, “Dena senin sağ olmanı istiyor, seni ahmak! Kral’ı öldürmeye çalışırsan, yüz karış yakınına gelmeden öldürülürsün; o kadarını başarırsan tabii!”

Şehir surlarından, Cairhien’in yarısı bağırıyormuş gibi bir kükreyiş yükseldi. Thom kaşlarını çatarak penceresinden dışarı baktı. Önkapı’nın çatılarının üzerindeki gri surların ardında, kalın bir duman bulutu yükseliyordu. Duvarların çok ilerisinde, ilk kara sütunun yanında, birkaç gri duman tutamı çabucak ikinci bir siyah sütuna dönüştü ve daha ileride yeni tutamlar belirdi. Thom uzaklığı tahmin etti ve derin bir nefes aldı.

“Belki sen de gitmeyi planlasan iyi olacak. Görünüşe bakılırsa birileri tahıl ambarlarını ateşe veriyor.”

“Daha önce de ayaklanmaları yaşamıştım. Şimdi git, Thom.” Thom, Dena’nın örtülü bedenine son bir bakış atarak eşyalarını topladı, ama o gitmeye davranırken Zera tekrar konuştu. “Gözlerinde tehlikeli bir bakış var, Thom Merrilin. Dena’nın burada sağ salim oturduğunu düşünsene. Ne düşüneceğini bir tahmin et! Senin gidip kendini yok yere öldürtmene izin verir miydi?”

“Ben sadece ihtiyar bir âşığım,” dedi Thom kapıdan. *Rand Al’Thor da sadece bir çoban, ama ikimiz de yapmamız gerekeni yapıyoruz.* “Kimin için bir tehlike arz edebilirim ki?”

Kapıyı kendine doğru çekip onu ve Dena’yı gizlediğinde, yüzüne neşesiz, solucanımsı bir sırıtış yayıldı. Bacağı ağrıyordu, ama kararlılıkla merdivenlerden inip handan çıkarken onu hissetmedi bile.

Padan Fain, Falme’nin üzerindeki bir tepede, kasabanın dışındaki tepelerde kalan az sayıda ve seyrek fundalıklardan birinin içinde atının dizginlerini çekti. Kıymetli yükünü taşıyan yük atı bacağına toslayınca, hiç bakmadan atın kaburgalarına bir tekme attı; hayvan bir homurtuyla Fain’in eyerine bağladığı ipin ucuna doğru çekildi. Kadın, atından vazgeçmek istememişti; onun peşinden gelen Karanlıkdostlarının hiçbirinin Fain’in koruması olmadan Trolloclarla yalnız kalmak istememesi gibi. İki sorunu da kolaylıkla çözmüştü. Bir Trolloc tenceresindeki etin ata ihtiyacı olmazdı. Kadının yoldaşları Yollar’da yapılan, Tümentepe’de uzun zaman önce terk edilmiş bir *yurtta* bulunan Yolkapısı’na kadarki yolculuk yüzünden sarsılmışlardı ve Trollocların yemeklerini hazırlamasını izlemek, hayatta kalan Karanlıkdostlarının fazlasıyla emir almaya müsait hale gelmesine neden olmuştu.

Fain ağaçların kenarından sursuz kasabayı inceleyip burun kıvırdı. Bir kısa ticaret katırı şehrin sınırında bulunan ahırlar, at arazileri ve araba avluları arasından gürültüyle ilerliyor, buna benzer araçlar tarafından yıllarca ezilerek sıkışmış topraktan fazla toz kaldırmıyordu. Arabaları süren adamlar ile adamların yanlarında giden az sayıda kişi, giysilerine bakılırsa, civar halkındandı, ancak en azından atlıların kılıç kayışlarında kılıçları, hatta birkaçının mızrağı veya yayı vardı. Gördüğü askerler, ki sayıları azdı, fethetmiş oldukları söylenen silahlı adamları izler gibi değildi.

Bu insanlar, Seanchanlar hakkında, Tümentepe’de geçirdiği bir gün bir gece içinde biraz bilgi edinmişti. En azından yenilen halkın bildiği kadarını. Birini yalnız yakalamak asla zor olmuyordu ve doğru bir şekilde ifade

edilen sorular her zaman yanıtlanıyordu. Adamlar istilacılar hakkında, bir gün bildikleriyle bir şeyler yapacakları varmış gibi, daha fazla bilgi topluyor, fakat bazen bildiklerini saklamaya çalışıyorlardı. Kadınlar genellikle hükümdarları kim olursa olsun yaşamlarını sürdürmekle ilgileniyor gibi görünmelerine rağmen, erkeklerin fark etmediği ayrıntıları yakalıyor ve çığlık atmayı kestikten sonra daha çabuk konuşuyorlardı. En çabuk konuşan çocuklardı, ama işe yarar bir şey söyledikleri nadirdi.

Duyduğu şeylerin üçte birine, birer saçmalık ve masallara dönüşmekte olan söylentiler olduğunu düşünerek inanmadı, ama artık, vardığı bu hükümlerden bazılarını geri alıyordu. Görünüşe göre herkes Falme'ye girebiliyordu. Yirmi asker şehirden atla çıkarken bir "saçmalığın" daha gerçek olduğunu gördü. Adamların bineklerini açıkça seçemiyordu, ama at olmadıkları belliydi. Akıcı bir zarafetle koşuyorlardı ve koyu derileri sabah güneşinde, pullarla kaplıymış gibi parlıyordu. İç bölgelerde kaybolmalarını izlemek için boynunu uzattıktan sonra, atını şehre doğru topukladı.

Ahırlar ile park halindeki arabalar ve çitlerle çevrili at arazilerinin arasındaki yerli halk, ona fazla dikkat etmiyor, arada bir şöyle bir bakmakla yetiniyordu. O da onlarla hiç ilgilenmiyordu; atını şehre, şehrin limana inen taş döşeli sokaklarına sürdü. Limanı ve oraya demirli tuhaf şekilli Seanchan gemilerini görebiliyordu. Ne kalabalık, ne de boş sayılabilecek sokakları ararken kimse onu rahatsız etmedi. Halk, bakışlarını yerden ayırmadan işine gücüne koşuyor, ne zaman yanlarından askerler geçse eğilerek selam veriyorlardı, fakat Seanchanlıların onlara kulak astığı yoktu. Sokaktaki zırhlı Seanchanlara ve limanda demirli gemilere rağmen görünürde her şey sütliman gibiydi, ama Fain alttan alta hüküm süren gerginliği hissedebiliyordu. İnsanların gergin ve korkulu olduğu yerlerde her zaman işini iyi yapardı.

Önünde en az bir düzine askerin nöbet tuttuğu geniş bir eve geldi. Fain durup atından indi. Subay olduğu belli birinin dışında, çoğu düz siyah renkte zırhlar giymişti ve miğferleri ona çekirge kafalarını hatırlatıyordu. Ön kapının iki tarafına üç gözü ve boynuzumsu gagaları olan iki sert derili hayvan, kurbağalar gibi çömelmişti; yaratıkların yanında duran iki askerin de zırhının göğsüne boyayla üç göz yapılmıştı. Fain, çatının üzerinde dalgalanan, mavi kenarlı, üzerinde elinde yıldırımlar tutan kanatlarını açmış şahin armalı bayrağa baktı ve içinden kıkır kıkır güldü.

Kadınlar sokağın karşı tarafındaki bir eve girip çıkıyordu ve birbirlerine gümüş yularlarla bağlıydı, ama Fain onlara kulak asmadı. Köylülerden

damane'leri öğrenmişti. Daha sonra bir işe yarayabilirlerdi, ama şimdi değil.

Askerler ona bakıyordu, özellikle de zırhı bütünüyle altın, kırmızı ve yeşil renklerde olan subay.

Fain yüzüne zorla yağcı bir gülümseme yerleştirip yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Lordlarım, elimde Yüksek Lordunuzun ilgisini çekecek bir şey var. Sizi temin ederim, onu ve beni bizzat görmek isteyecektir." Yük atının üzerindeki, hâlâ adamlarının onu bulduğu zamanki dev, çizgili battaniyeye sarılı duran karemsi şekli işaret etti.

Subay onu baştan aşağı süzdü. "Bu topraklara yabancı gibi konuşuyorsun. Yeminleri ettin mi?"

"İtaat ediyor, bekliyor ve hizmet ediyorum," diye yanıt verdi Fain hiç teklemeden. Sorguladığı herkes yeminlerden bahsediyordu, ancak kimse bunların ne anlama geldiğini anlamamıştı. Bu insanların istediği yeminse, her şeye yemin etmeye hazırdı. Uzun zaman önce, ettiği yeminlerin sayısını şaşırmıştı.

Subay, adamlarından ikisini bir işaretle battaniyenin altında ne olduğuna bakmaya gönderdi. Yük eyerinden indirdiği sıradaki şaşkınlık dolu homurtuları, battaniyeyi çekip almalarıyla birlikte şaşkınlık dolu solumalara dönüştü. Subay önce ifadesiz bir yüzle parke taşlarında duran, gümüş işli altın sandığa, sonra da Fain'e baktı. "Bizzat İmparatoriçe'ye yaraşır bir armağan. Benimle geleceksin."

Askerlerden biri Fain'in üzerini etraflıca aradı, ama Fain aramaya sesini çıkarmadan katlanırken, subay ile sandığı yerden kaldıran askerin içeri girerken kılıç ve hançerlerini çıkardıklarına dikkat etti. Daha şimdiden planından emin olsa da, bu insanlar hakkında öğrenebileceği her şeyin, ne kadar ufak olursa olsun, yardımı olabilirdi. O her zaman kendinden emindi, ama asla, lordların kendilerini izleyenlerden biri arasından çıkan bir katilin bıçağından korktuğu zamankinden fazla değil.

Kapıdan geçerlerken subay ona kaşlarını çatarak baktı ve Fain bir an bunun nedenini merak etti. *Elbette. Hayvanlar.* Her ne iseler, kesinlikle Trolloclardan beter olamazlardı; bir Myrddraal'le âşık atamazlardı ve onlara dönüp ikinci kez bakmamıştı. Fakat onlardan korkmuş rolü yapmak için çok geçti. Ama Seanchan hiçbir şey söylemedi ve onu evin içlerine götürdü.

Böylece Fain kendisini, duvarlarını gizleyen paravanlar dışında mobilyasız bir odada yüzü yere bakar halde buldu ve subay burada Yüksek Lord Turak'a ondan ve sunduğu armağandan bahsetti. Hizmetkârlar

sandığın Yüksek Lord'un eğilmeden bakmasına imkân verecek şekilde üzerine yerleştirileceği bir masa getirdiler; Fain, hizmetkârların yalnızca aceleyle oradan oraya koşan terlikli ayaklarını gördü. Sabırsızlıkla zamanını bekledi. Eninde sonunda, eğilecek kişinin o olmadığı bir zaman gelecekti.

Derken askerler gönderildi ve Fain'e ayağa kalkması söylendi. Bunu yavaşça, hem tıraşlı kafası, uzun tırnakları ve çiçek brokarlı mavi ipek cübbesiyle Yüksek Lord'u, hem de onun yanında duran, kafasının tıraşlanmamış tarafındaki soluk renkli saçlar uzun bir belik halinde örülmüş adamı inceleyerek yaptı. Fain, yeşilli adamın, ne kadar yüksek seviyeli de olsa, sadece bir hizmetkâr olduğuna emindi, ama hizmetkârlar yararlı olabilirdi, özellikle de efendilerinin gözünde yüksek bir mevkide iseler.

"Olağanüstü bir armağan." Turak'ın gözleri sandıktan Fain'e döndü. Yüksek Lord'dan gül kokuları yükseliyordu. "Yine de soru kendi kendisini soruyor; senin gibi biri nasıl oldu da daha küçük pek çok lordun satın alamayacağı bir sandığı ele geçirdi? Sen bir hırsız mısın?"

Fain, yıpranmış, hiç de temiz olmayan ceketini çekiştirdi. "Zaman zaman bir adamın olduğundan az görünmesi gerekli olabilir, Yüksek Lordum. Halihazırdaki hırpani kılığım, bunu size rahatsız edilmeden getirmeme imkân verdi. Bu sandık eskidir, Yüksek Lordum –Efsaneler Çağı kadar eski– ve içinde çok az gözün gördüğü bir hazine yatmaktadır. Yakında –çok yakında, Yüksek Lordum– onu açabilecek ve size bu toprakları istediğiniz yere, Dünyanın Omurgası'na, Aiel Kıraçları'na, ötesindeki topraklara kadar almanıza imkân verecek olan şeyi sunacağım. Karşınızda kimse duramayacak, Lordum, ben-" Ttırak, uzun tırnaklı parmaklarını sandığın üzerinden geçirmeye başlayınca durdu.

"Buna benzer sandıklar, Efsaneler Çağı'ndan kalma sandıklar görmüştüm," dedi Yüksek Lord, "ama hiçbiri bunun kadar güzel değildi. Yalnızca deseni bilenler tarafından açılacak şekilde tasarlanmışlardır, ama ben- ah!" Karmaşık yaprak şekillerinin ve kabartma süslerin arasında bir yeri eliyle bastırdı, keskin bir tıklama oldu ve kapağı kaldırdı. Yüzünden, hayal kırıklığı olarak yorumlanabilecek bir ifade geçti.

Fain hırlamamak için, yanağının içini kanayana kadar ısırdı. Sandığı açanın kendisi olmaması pazarlık konusunda elini zayıflatıyordu. Yine de, kendisini sabırlı olmaya zorlayabilirse, diğer her şey planladığı gibi gidebilirdi. Ama o kadar uzun zaman sabretmişti ki...

"Bunlar Efsaneler Çağı'ndan kalma hazineler mi?" dedi Turak bir eliyle kıvrık Boru'yu, diğeriyle de altın kabzasına bir yakut kakılmış hançeri

çıkararak. Fain hançeri kavramamak için ellerini yanlarında yumruk yaptı. “Efsaneler Çağı,” diye yineledi Turak usulca, hançerin ucuyla Boru’nun altın çanının etrafına işlenmiş gümüş yazıyı izleyerek. Kaşları hayretle kalktı. Bu, Fain’in onda gördüğü ilk açık ifadeydi, ama bir sonraki an Turak’ın yüzü her zamanki kadar sakindi. “Bunun ne olduğu konusunda herhangi bir fikrin var mı?”

“Valere Borusu, Yüksek Lordum,” dedi Fain sakince ve saç örgülü adamın ağzının açık kaldığını görerek memnun oldu. Turak adeta kendi kendisine kafa salladı.

Yüksek Lord öteye döndü. Fain gözlerini kırptı ve ağzını açtı, sonra sarı saçlı adamın sert bir hareketi üzerine, konuşmadan onu izledi.

Tüm özgün mobilyaları gitmiş, yerine paravanlar ve uzun ve yuvarlak bir dolabın karşısında tek bir koltuk yerleştirilmiş başka bir odadaydılar. Boru’yu ve hançeri hâlâ elinde tutan Turak önce dolaba baktı, sonra yüzünü çevirdi. Hiçbir şey söylemedi, ama diğer Seanchan hızla emirler verdi ve birkaç saniye içinde, yünlü, yalın cübbeler içinde adamlar paravanların arkasındaki bir kapıdan, ellerinde diğer bir küçük masayla birlikte çıktılar. Arkalarından saçı beyaz denilecek kadar sarı, genç bir kadın geliyordu; kolları çeşitli boy ve çeşitlerde cilalı tahtadan ufak kaidelerle doluydu. Giysisi beyaz ipektendi ve o kadar inceydi ki, Fain giysinin içinden kızın gövdesini açıkça görebiliyordu, ancak tek ilgilendiği hançerdi. Boru bir amaca hizmet eden bir araçtı, ama hançer Fain’in bir parçasıydı.

Turak, kızın elindeki ahşap kaidelerden birine hafifçe dokundu ve kız kaideyi masanın ortasına bıraktı. Adamlar örgülü adamın talimatları doğrultusunda koltuğu ona bakacak şekilde döndürdüler. Daha alt kademeden hizmetkârların saçları omuzlarına dökülüyordu. Neredeyse başlarını dizlerine değdirerek selam verdikten sonra aceleyle dışarı çıktılar.

Turak Boru’yu kaideye dik duracak şekilde yerleştirdikten sonra, hançeri de Boru’nun önünde, masaya koyup koltuğa oturdu.

Fain artık dayanamadı. Hançere uzandı.

Sarı saçlı adam Fain’in bileğini kıracak kadar güçlü bir kavrayışla yakaladı. “Tıraşsız köpek! Bil ki, Yüksek Lord’un malına dokunan el kesilir.”

“O bana ait,” diye hırladı Fain. *Sabır! O kadar uzun sürdü ki...*

Koltukta arkasına yaslanan Turak, mavi cilalı tırnaklarından birini kaldırdı ve Fain aradan çekilerek Yüksek Lord’un Boru’yu rahatça görmesi sağlandı.

“Sana mı ait?” dedi gürledi. “Açamadığın bir sandığın içinde mi? Yeteri kadar ilgimi çekersen, sana hançeri verebilirim. Efsaneler Çağı’ndan kalmış bile olsa, onun gibi bir şeyle ilgilenmem. Her şeyden önce, bir soruma cevap vereceksin. Neden Valere Borusu’nu bana getirdin?”

Fain hançeri bir saniye daha özlemle süzdükten sonra, bileğini çekerek kurtardı ve ovalayarak eğilip selam verdi. “Üfleyebilmeniz için, Yüksek Lord. Dilerseniz ondan sonra bu ülkenin tamamını alabilirsiniz. Dünyanın tamamını. Beyaz Kule’yi parçalayıp Aes Sedaileri tuzla buz edebilirsiniz, zira onların gücü bile ölümden dönen kahramanları durdurmaya yetmez.”

“Onu ben üfleyeceğim.” Turak’ın ses tonu ifadesizdi. “Ve Beyaz Kule’yi parçalayacağım. Bir kez daha soruyorum, neden? İtaat edip bekleyeceğini ve hizmet edeceğini iddia ediyorsun, ama bu topraklar yemininden dönenlerle dolu. Neden ülkeni bana veriyorsun? Bu... kadınlarla şahsi bir anlaşmazlığın mı var?”

Fain sesinin ikna edici çıkmasına çalıştı. *İçeriden yolunu kazan bir solucan gibi sabırlı.* “Yüksek Lordum, benim ailemde kuşaktan kuşağa aktarılan bir gelenek vardır. Bizler Yüce Kral Artur Paendrag Tanreall’e hizmet ettik ve o Tar Valon cadıları tarafından katledildiğinde, yeminlerimizi terk etmedik. Başkaları savaşa tutuşup Artur Şahinkanadı’nın yaptıklarını paramparça ederken, bizler yeminlerimize sadık kaldık ve bunun yüzünden eziyet görmemize rağmen, yeminimizden dönmedik. Bu bizim geleneğimizdir, Yüksek Lordum; bu gelenek babadan oğula, anneden kıza aktarılmıştır, Yüce Kral’ın katledilişinin üzerinden geçen onca yıl boyunca. Artur Şahinkanadı’nın Aryth Okyanusu’nun ötesine gönderdiği orduların dönüşünü beklediğimiz, Artur Şahinkanadı’nın soyunun geri dönüp Beyaz Kule’yi yok etmesini ve Yüce Kral’a ait olanları geri almasını beklediğimiz onca yıl boyunca sürdürdüğümüz bir gelenek. Şahinkanadı’nın soyu geri döndüğünde de, Yüce Kral’a yaptığımız gibi, hizmet edecek ve akıl danışacağız. Yüksek Lordum, kenarı dışında, bu çatının üzerinde dalgalanan sancak Artur Paendrag Tanreall’in ordularıyla birlikte okyanusun ötesine gönderdiği oğlu Luthair’in sancağıdır.” Fain, dizlerinin üzerine çökerek iyi bir huşuyla dolu insan taklidi yaptı. “Yüksek Lordum, tek istediğim Yüce Kral’ın soyuna hizmet etmek ve ona fikir vermek.”

Turak o kadar uzun süre sustu ki, Fain onun daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı olup olmadığını merak etmeye başladı; işi gerektiği kadar ileri götürebilirdi. Fakat nihayet Yüksek Lord konuştu. “Bu topraklara ayak

bastığımızdan beri kimsenin, ne yüksek ne aşağı kademedekilerin ağzına almadığı şeyleri bilir gibisin. Buradaki insanlar bundan sadece diğer söylentilerden biriymiş gibi bahsediyor, ama sen biliyorsun. Bunu gözlerinde görüyor, sesinde duyuyorum. Neredeyse beni bir tuzağa düşürmek için gönderildiğini düşüneceğim. Ama Valere Borusu'nu elinde tutan kim onu bu şekilde kullanır ki? Kan'dan *Hailene* ile gelenler arasından kimse Boru'yu elinde bulunduramazdı, zira efsane onun bu ülkede gizlendiğini söylüyor. Bu ülkedeki herhangi bir lord da onu benim ellerime teslim etmektense bana karşı kullanmayı tercih ederdi. Valere Borusu eline nasıl geçti? Sen de efsanedeki gibi bir kahraman olduğunu mu iddia ediyorsun? Kahramanca işler mi yaptın?"

"Ben kahraman değilim, Yüksek Lordum." Fain kendini küçümseyen bir gülümsemeye kalkıştı, ama Turak'ın yüzünde bir değişiklik olmayınca bundan vazgeçti. "Boru, Yüce Kral'ın ölümünü izleyen karmaşa sırasında atalarımdan biri tarafından bulundu. Sandığı nasıl açacağını biliyordu, ama bu sır, Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğunu parçalayan Yüzyıl Savaşları'nda onunla birlikte öldü ve onu izleyen bizler, Boru'nun sandığın içinde olduğunu ve Yüce Kral'ın soyu geri dönene dek onu güven içinde saklamamız gerektiğini biliyorduk."

"Sana neredeyse inanacağım."

"İnanın, Yüksek Lordum. Siz Boru'yu üfledikten sonra-"

"Beni ikna ettiğin kadarını da mahvetme. Valere Borusu'nu ben üflemeyeceğim. Seanchan'a döndüğümde, onu ganimetlerimin en büyüğü olarak İmparatoriçe'ye sunacağım. Belki İmparatoriçe onu kendisi üfler."

"Ama Yüksek Lordum," diye itiraz etti, "buna mecbursu-" Kendisini yerde yan yatar halde buldu, kafası zonkluyordu. Ancak gözleri açıldığında sarı örgülü adamın parmaklarını ovuşturduğunu gördü ve ne olduğunu anladı.

"Bazı sözcükler," dedi adam alçak sesle, "asla Yüksek Lord'a karşı kullanılmaz."

Fain adamın nasıl öleceğine karar verdi.

Turak hiçbir şey görmemiş gibi sakin bir ifadeyle gözlerini Fain'den Boru'ya çevirdi. "Belki seni de Valere Borusu'yla birlikte İmparatoriçe'ye veririm. Diğer herkes yeminlerinden dönmüş ya da yeminlerini unutmuşken, ailesinin onlara sadık olduğunu iddia eden bir adamsın. Seni eğlendirici bulabilir."

Fain, hissettiği ani sevinci doğrulma hareketiyle gizledi. Turak bahsedene kadar bir İmparatoriçe'nin varlığından bile emin değildi, ama tekrar bir hükümdarı kullanabilme... bu yeni yollar, yeni planlar açıyordu. Seanchanlıların kudretine egemen ve ellerinde Valere Borusu'nu tutan bir hükümdarı kullanabilme. Bu Turak'ı Yüce Kral yapmaktan çok daha iyiydi. Planının bazı bölümlerinin gerçekleşmesi için bekleyebilirdi. *Yavaşça. Onu ne kadar istediğini anlamasına izin verme. Bunca zamandan sonra, biraz daha sabretmenin zararı olamaz.* "Yüksek Lord nasıl isterse," dedi sesini yalnızca hizmet etmek isteyen bir adam gibi çıkarmaya çalışarak.

"Neredeyse hevesli bir halin var," dedi Turak ve Fain az kalsın yüzünü buluşturacaktı. "Sana Valere Borusu'nu neden üflemeyeceğimi, hatta elimde bile tutmayacağımı açıklayayım, belki bu hevesini giderir. Benim verdiğim bir armağanın İmparatoriçe'yi gücendirmesini istemem; hevesin giderilemezse, asla tatmin edilemez, zira bu kıyılardan asla ayrılamazsın. Valere Borusu'nu üfleyen kişinin o andan itibaren ona bağlandığını biliyor musun? O yaşadığı sürece Valere Borusu'nun diğer herkes için sıradan bir borudan ibaret olduğunu?" Cevap bekliyormuş gibi konuşmuyordu ve her halükârda, cevap almak için durup beklemedi. Ben Kristal Taht verasetinde on ikinci sıradayım. Valere Borusu'nu elimde tutarsam, benimle taht arasındaki herkes tahtın ilk vârisi olmaya niyetlendiğimi düşünür ve İmparatoriçe her ne kadar kendisinden sonra gelen kişinin en güçlü ve en kurnaz olan kişi olmasını sağlamak için bizim birbirimizle mücadele etmemizi istiyor da olsa, halihazırda ikinci kızını kayırıyor ve Tuon'a karşı herhangi bir tehdidi iyi karşılamayacaktır. Boru'yu ben üflersem, ondan sonra bu ülkeyi onun ayaklarının dibine sersem, Beyaz Kule'deki kadınların tümünü yularların ucunda ona sunsam dahi, İmparatoriçe, sonsuza dek yaşasın, kesinlikle onun vârisinden öte bir şey olmaya niyetlendiğime inanacaktır."

Fain, bunun Boru yardımıyla ne kadar mümkün olacağını belirtecekken kendine engel oldu. Yüksek Lord'un sesindeki bir şey –Fain buna inanmakta ne kadar zorlanırsa zorlansın– kadının sonsuza dek yaşaması dileğinde içten olduğunu düşündürüyordu. *Sabırlı olmalıyım. Kökteki bir solucan.*

"İmparatoriçe'nin Dinleyicileri her yerde olabilir," diye devam etti Turak. "Herkes olabilir. Huan, Aladon Evi'nde doğup büyümüştü, on bir kuşaktır tüm ataları da öyle, yine de o bile bir Dinleyici olabilir." Örgülü adam itiraz kabilinden bir jest yapacak oldu, ama kendisini sertçe çekerek

hareketsiz durdu. “Yüce bir lord veya leydi bile, en derin sırlarının Dinleyiciler tarafından bilindiğini görebilir, uyandıklarında kendilerini Gerçeğin Arayıcıları’na teslim edilmiş bulabilir. Gerçeği bulmak her zaman zordur, ama Arayıcılar, aramalarında acı vermekten kaçınmaz ve aramak gerektiğine inandıkları sürece aramaya devam ederler. Yüce bir lord veya yüce bir leydinin gözetimleri altında ölmemesi için büyük çaba sarf ederler, zira damarlarında Artur Şahinkanadı’nın kanı dolaşan kişiler hiçbir insanın elinden ölmemelidir. İmparatoriçe böyle bir ölümü emretmek zorunda kalırsa, bahtsız kişi diri diri bir ipek çuvala yerleştirilip Kuzgunlar Kulesi’nden sarkıtılır ve çürüyene kadar orada bırakılır. Senin gibi birine böyle bir özen gösterilmez. Seandar’daki Dokuz Ay Sarayı’nda, senin gibi biri, gözü kaydığı, taraflı konuştuğu için veya keyfiyen Arayıcılar’a verilebilir. Hâlâ hevesli misin?”

Fain dizlerini titretmeyi başardı. “Tek dileğim hizmet etmek ve fikir vermek, Yüksek Lordum. Yararlı olabilecek pek çok şey biliyorum.” Bu Seandar sarayı, planlarıyla becerilerinin kök salacak verimli bir toprak bulabileceği bir yere benziyordu.

“Ben Seanchan’a dönmek üzere yelken açana dek, beni ailen ve geleneği ile ilgili öykülerle eğlendireceksin. Işığın unuttuğu bu topraklarda beni eğlendirebilecek ikinci bir adam bulmak beni rahatlattı. İkinizin de yalan söylediğinden şüpheleniyor olmam bunu değiştirmiyor. Yanımdan ayrılabilirsin.” Başka tek kelime edilmedi, ama saçları beyaza çalan ve giysisi neredeyse şeffaf olan kız ayağına çabuk bir hareketle başını eğip Yüksek Lord’un yanında diz çöktü ve ona üzerinde buharı tüten tek bir fincan olan, cilalı bir tepsi sundu.

“Yüksek Lordum,” dedi Fain. Örgülü adam, Huan kolunu tuttu, ama Fain kolunu kurtardı. Fain o zamana kadarki en derin selamını verirken, Huan dudaklarını öfkeyle sıktı. *Evet, onu yavaş yavaş öldüreceğim.* “Yüksek Lordum, beni takip eden kişiler var. Valere Borusu’nu almak istiyorlar. Karanlıkdostları ve daha da kötü kişiler, Yüksek Lordum ve benim en çok iki gün arkamda olmalılar.”

Turak uzun tırnaklı ellerinde tuttuğu ince fincandan bir yudum aldı. “Seanchan’da pek az Karanlıkdostu kaldı. Gerçeğin Arayıcıları’nın muamelesinden sağ çıkanlar, celladın baltasıyla karşılaşıyor. Bir Karanlıkdostu ile karşılaşmak ilginç olabilir.”

“Yüksek Lordum, onlar tehlikeli kişiler. Yanlarında Trolloclar var. Başlarında kendisine Rand al’Thor diyen bir adam bulunuyor. Genç bir

adam, ama Gölge’deki habisliği inanılamayacak kadar büyük. Pek çok yerde pek çok şey olduğunu iddia etti, ama o ne zaman bir yerde olsa Trolloclar her zaman oraya gelir, Yüksek Lordum. Trolloclar her zaman gelir... ve öldürürler.”

“Trolloclar,” diye bunu tarttı Turak. “Seanchan’da hiç Trolloc yoktu. Ama Gecenin Orduları’nın başka müttefikleri vardı. Başka şeyler. Hep bir *grolm*’ün bir Trolloc’u öldürüp öldüremeyeceğini merak etmişimdir. Onlar da bir yalan değilse, Trollocların ve Karanlıkdostları için nöbet tutturacağım. Bu ülke beni sıkıntıdan bitkin düşürüyor.” Derin bir soluk alarak fincanındaki buharları içine çekti.

Fain, kendisine izin verildiğinde, Lord Turak’ın huzurundan ayrılma konusunda yeniden başarısız olduğunda başına gelebilecekler konusunda kendisine verilen öfkeli dersi doğru dürüst dinlemeden, yüzünü buruşturan Huan’ın kendisini odadan çekip çıkartmasına izin verdi. Kaşla göz arasında eline bir para sıkıştırılıp yarın geri gelmesi tembihlenerek sokağa itildi. Artık Rand al’Thor onundu. *Nihayet öldüğünü göreceğim. Sonra da dünya bana yapılanların bedelini ödeyecek.*

Bıyık altından gülerek, atlarını şehre indirip bir han aramaya koyuldu.

35
Tsofu Yurdu

Rand ile diğerleri yarım gün at sürdükten sonra –Shienarlıların zırhları hâlâ yük atlarının sırtındaydı– Cairhien'in üzerinde durduğu nehir tepeleri yerlerini daha düz topraklarla ormanlara terk etti. Gittikleri yerde hiç yol yoktu, onun yerine dağınık araba izleri ve az sayıda çiftlik veya köy vardı. Verin onları daha hızlı gitmeye zorladı ve Ingtar istediğini yaptı. Verin sürekli, tuzağa düşürüldükleri konusunda homurdanıyor, Fain'in aslında nereye gittiklerini kendilerine hiç söylemediğini ileri sürerek yakınıyor ve Tümentepe'nin aylarca uzakta olduğunu bilmiyormuş ve sanki kendisinin bir parçası da buna inanıyormuş gibi Tümentepe'nin aksi yüzünde ilerlediklerini söyleyip duruyordu. Gri Baykuş sancağı geçişlerinin rüzgârında dalgalanıyordu.

Rand keyifsiz bir azimle at sürüyor, Verin'le konuşmaktan kaçınıyordu. Yapması gereken bir iş –Ingtar olsa görev derdi– vardı ve ondan sonra Aes Sedailerden sonsuza dek kurtulmuş olacaktı. Perrin de onun ruh halini paylaşıyor gibiydi; atlarını sürerken sürekli boşluğa bakıyordu. Nihayet geceyi geçirmek üzere bir ormanın kenarında durduklarında, gece neredeyse bütünüyle çökmüşken, Perrin Loial'e *yurt* hakkında sorular sordu. Trolloclar bir *yurda* girmezdi, ya kurtlar? Loial kısaca, *yurda* girmeye gönülsüz olanların yalnızca Gölge yaratıkları olduğunu söyledi. Ve de bir *yurt* içinde Gerçek Kaynak'a dokunamayacakları ve Tek Güç'ü yönlendiremeyecekleri için Aes Sedailer. Tsofu Yurdu'na girmek konusunda en gönülsüz olan kişi Ogier'in kendisi gibiydi. Buna hevesli, neredeyse umutsuzca hevesli görünen tek kişi ise Mat'ti. Teni bir yıldır güneşe çıkmamış gibiydi ve yanakları çökmüştü, ancak kendisini koşuya katılabilecek kadar güçlü hissettiğini söylüyordu. Battaniyelerinin üzerine

kıvrılmadan önce Verin ellerini Şifa için ona dokundurdu, ama bu, görünüşünde hiçbir şeyi değiştirmedi. Hurin bile Mat'e bakarken kaşlarını çatıyordu.

İkinci günde güneş tepeye varmıştı ki, Verin eyerinde dikildi ve etrafına bakındı. Yanında duran Ingtar irkildi.

Rand, çevrelerini saran ormanda farklı bir yan göremiyordu. Çalılar fazla sık değildi; meşe ve ceviz, karasakız ve kayın ağaçlarının, yer yer uzun bir çam veya meşinyaprak ağacı veya kâğıtkabuklunun beyaz gövdesiyle bölünen yaprak örtüsü arasından kolay bir yol bulmuşlardı. Ama onları izlerken, içinden aniden bir ürperti geçtiğini hissetti, kışın bir Suormanı gölüne atlamış gibi. Ürperti içinden aniden geçip gitmiş, arkasında bir tazelenmişlik hissi bırakmıştı. Donuk ve uzak bir kayıp duygusu da vardı, ancak neyi kaybetmiş olabileceğini bilmiyordu.

O noktaya ulaşan atlıların hepsi irkildi veya bağırdı. Hurin'in ağzı açık kaldı ve Uno, "Kahrolası, kavrulası..." diye mırıldandı. Sonra aklına söyleyecek başka bir şey gelmemiş gibi başını iki yana salladı. Perrin'in sarı gözlerinde tanıma gösteren bir bakış vardı.

Loial, derin, yavaş bir soluk alıp bıraktı. "Tekrar bir *yurtta* olmak... hoş... bir duygu."

Rand kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Bir *yurdun* farklı olmasını beklemişti, ama o tek ürperti dışında, orman bütün gün içinden geçtikleri ormandan farklı değildi. Elbette bir de aniden dinlenmiş olma duygusu vardı. Sonra bir meşe ağacının ardından bir Ogier çıktı.

Ogier kızı Loial'den kısaydı –bu, Rand'dan kafa ve omuz boyu daha uzun olduğu anlamına geliyordu– ama onun gibi geniş omuzları ve iri gözleri, geniş ağzı ve tüylü kulakları vardı. Fakat kaşları Loial'inkiler kadar uzun değildi ve yüz hatları onunkilerle kıyaslandığında narin, kulaklarındaki tüyler daha inceydi. Üzerinde uzun, yeşil bir giysi ile çiçeklerle süslü bir giysi vardı ve elinde topluyormuş gibi göründüğü bir demet gümüşçanlı çiçek taşıyordu. Onlara sakince bakarak bekledi.

Loial yüksek atından indi ve aceleyle eğilip selam verdi. Loial kadar çabuk olmasa da, Rand ve diğerleri de aynısını yaptılar; Verin bile başını eğdi. Loial resmiyetle isimlerini verdi, ama kendi *yurdunun* adını söylemedi.

Bir an Ogier kızı –Rand onun yaşça Loial'den büyük olmadığına emindi– onları süzdükten sonra gülümsedi. "Tsofu Yurdu'na hoş geldiniz." Sesi, Loial'inkinin daha yumuşağıydı; daha ufak bir bal arısının nispeten

usul vızıltısı. “Benim adım Erith, Alar kızı Iva kızıyım. Hoş geldiniz. Taş ustaları Cairhien’den ayrılalı beri çok az insan ziyaretçimiz oldu, şimdi de bir anda bu kadar çok insan bizi ziyaret ediyor. Eh, Gezginlerden gelenler bile olduydu, gerçi onlar gittiler şey olduğunda... Ah, çok gevezeyim. Sizi İhtiyarlara götüreyim. Sadece...” Aralarında sorumlu kişiyi aradı ve Verin’de karar kıldı. “Aes Sedai, yanınızda pek çok insan var, üstelik silahlılar. Bazılarını Dışarı’da bırakabilir misiniz lütfen? Beni affedin, ama *yurtta* aynı anda çok sayıda silahlı insan olması bizim için huzursuz edici bir şeydir.”

“Elbette, Erith,” dedi Verin. “Ingtar, bu konuyla ilgilenir misin?”

Ingtar Uno’ya emirler verdi ve böylece Shienarlılar arasından Erith’i *yurdun* içlerine kadar izleyen yalnızca o ve Hurin oldu.

Diğerleri gibi atını dizginlerinden tutup yürüten Rand, önlerinde Verin ve Ingtar ile birlikte yürüyen Erith’e bakıp durarak yanına gelen Loial’e baktı. Hurin ortalarında yürüyor, hayretle etrafına bakıyordu, ancak Rand onun tam olarak neye baktığını anlamamıştı. Loial alçak sesle konuşmak için eğildi. “Güzel, değil mi, Rand? Sesi de şarkı söylüyor üstelik.”

Mat alayla güldü, ama Loial ona soran gözlerle bakınca, “Çok güzel, Loial. Benim zevkime göre biraz uzun boylu, ama çok güzel olduğuna eminim,” dedi.

Loial kararsızca kaşlarını çattı, ama başıyla onayladı. “Evet, öyle.” Yüz ifadesi aydınlandı. “Tekrar bir *yurda* dönmek gerçekten de güzel bir duygu. Gerçi Özlem’e kapılmış filan değildim.”

“Özlem mi?” dedi Perrin. “Anlamıyorum, Loial.”

“Biz Ogierler *yurda* bağlıyızdır, Perrin. Dünyanın Kırılışı’ndan önce, siz insanlar gibi istediğimiz süreyle istediğimiz yere gidebileceğimiz, ancak bunun Kırılış’la birlikte değiştiği söylenir. Ogierler de diğer tüm ırklar gibi dağılmıştı ve bir daha *yurtlardan* hiçbirini bulamadılar. Her şey yerinden oynamış, her şey değişmişti. Dağlar, nehirler, hatta denizler bile.”

“Herkes Kırılış’ı bilir,” dedi Mat sabırsızlıkla. “Bunun- Özlem’le ne ilgisi var?”

“Özlem’e ilk kapılmamız kaybolmuş bir halde gezindiğimiz sıralarda oldu. Bir kez daha *yurdu* tanıma, evlerimizi tekrar bilme arzusu. Çoğu bu dertten öldü.” Loial başını hüzünle iki yana salladı. “Ölenler, hayatta kalanlardan çoktu. Nihayet *yurtları* birer birer tekrar bulmaya başladığımızda, On Ulus Akdi yıllarında, nihayet Özlem’i yendiğimizi sandık, ama bizi değiştirmiş, içimize tohumlarını atmıştı. Şimdi bir Ogier

uzun zaman Dışarı'da kalırsa, Özlem ona geri gelir; zayıf düşmeye başlar ve geri dönmezse ölür."

"Burada bir süre kalman gerekiyor mu?" diye sordu Rand endişeyle. "Bizimle gelmek uğruna kendini öldürmene gerek yok."

"Geldiği zaman bunu anlarım." Loial güldü. "Bana zarar verebilecek kadar güçlenmesine daha uzun zaman var. Eh, Dalar Deniz Halkı'nın arasında bir *yurt* görmeden on yıl geçirmişti, ama yine de güvenle eve döndü."

Ağaçların arasından bir Ogier kadını çıkarak Eritil ve Verin'le konuştu. Ingtar'ı tepeden tırnağa süzerek önemsememiş gibi göründü; bunun üzerine Ingtar gözlerini kırpıştırdı. Ogier kadın tekrar ormana dönmeden önce Loial'i süzdü, Hurin ile Emond Meydanlılara da birer bakış attı; Loial atının arkasına saklanmaya çalışıyor gibiydi. "Üstelik," dedi eyerinin üzerinden giden kadına endişeyle bakarak, "*yurttaki* yaşam üç *ta'veren*'le gezmekle kıyaslanınca hayli sıkıcı."

"Buna tekrar başlayacaksan," diye mırıldandı Mat ve Loial çabucak konuştu. "Üç arkadaşla diyelim o zaman. Arkadaşım olduğunuzu ümit ediyorum."

Rand yalnızca, "Ben öyleyim," dedi; Perrin de başıyla onayladı.

Mat güldü. "Bu kadar kötü zar atan birinin nasıl arkadaşı olmam?" Rand ile Perrin ona bakınca ellerini havaya kaldırdı. "Ah, pekâlâ. Seni severim, Loial. Sen benim arkadaşımsın. O konuyu açma da... Aaah! Bazen sen de Rand kadar çekilmez oluyorsun." Sesi bir mırıldanmaya dönüştü. "Hiç değilse bir *yurtta* güvendeyiz."

Rand yüzünü buruşturdu. Mat'in ne kastettiğini biliyordu. *Bir* yurtta *yönlendiremem.*

Rand ilk kez müziğin farkına vardı, görünmeyen flütlerle kemanlar, ağaçların arasından süzülen neşeli bir ezgiyi çalıyor ve tok sesler şarkı söyleyip gülüyordu.

"Boşaltın otlağı, düzleyin iyice.
Kalmasın tek bir ayrıkotu bile.
Burada çalışır, burada çabalarız,
Burada yetişecek ulu ağaçlar."

Neredeyse aynı anda, ağaçların arasında gördüğü dev şeklin kendisinin de, en az yirmi adım kalınlığında çıkıntılı, payandalı bir gövdesi olan bir ağaç olduğunu fark etti. Ağzı açık bakarak gövdeyi gözleriyle, ormanın sayvanının üzerindeki, yerin en az yüz adım üzerinde dev bir mantar gibi yayılan dallarına kadar izledi. Ağaç, bunların ötesine dek uzanıyordu.

Mat, "Kahrolayım," diyerek derin bir soluk verdi. "Onlardan bir tanesinden on ev çıkar. Elli ev."

"Bir Ulu Ağaç'ı kesmek mi?" Loial gücenmiş ve hayli öfkelenmişti. Kulakları kaskatı ve hareketsizdi, uzun kaşları yanaklarına kadar sarkmıştı. "Bizler asla Ulu Ağaçlardan birini ölmediği sürece kesmeyiz, onlar da neredeyse hiç ölmezler. Çok azı Kırılış'tan sağlam çıktı, ama en büyükleri Efsaneler Çağı'nda henüz birer fideydi."

"Özür dilerim," dedi Mat. "Sadece ne kadar büyük olduklarını ifade etmeye çalışıyordum. Ağaçlarınızı incitmem." Loial başıyla onayladı, öfkesi geçmiş gibiydi.

Artık ağaçların arasında yürüyen başka Ogierler de vardı. Çoğu, işlerine güçlerine dalmış gibiydi; yeni gelenlere hepsi bakıyor, hatta dostça başlarını sallayıp hafifçe eğiliyorlardı, ama hiçbiri durup konuşmuyordu. Özenli bir kararlılığı neredeyse çocukça kaygısız bir neşeyle birleştiren, tuhaf bir hareket tarzları vardı. Kendilerini ve bulundukları yeri tanıyıp seviyorlar ve hem kendileriyle, hem de etraflarındaki her şeyle barışık görünüyorlardı. Rand onlara gıpta ettiğini fark etti.

Ogier erkeklerinin çok azı Loial'den uzundu, ama yaşça büyük olanları ayırt etmek zor değildi; hepsinin sarkık kaşları kadar uzun bıyıkları ve çenelerinin altında ince sakalları vardı. Gençlerin hepsi Loial gibi tıraşlıydı. Erkeklerin çoğu gömlekliydi ve kazma küreklerle zift dolu kovalar taşıyorlardı; diğerlerinin üzerinde boyna kadar düğmeli ve dizlerinde etek gibi bollaşan sade paltolar vardı. Kadınlar çiçek nakışlarına rağbet ediyor gibiydi ve çoğunun saçlarında da çiçekler vardı; yaşça büyük kadınların giysileri de işliydi ve ak saçlı kadınlardan bazılarının giysilerinde yakadan etek kenarına kadar uzanan çiçek ve asma dalları vardı. Büyük oranda kadınlar ve kızlardan oluşan bir avuç Ogier Loial'e özel bir dikkat sarf eder gibiydi; oysa her adımda kulakları daha şiddetle seğirerek, dosdoğru ileri bakarak yürüyordu.

Rand, görünüşte yerin içinden, buradaki ağaçların arasına yayılmış çimen ve yabançiçekleriyle kaplı tümseklerden birinden çıkan bir Ogier görünce şaşırdı. Sonra tümseklerde pencereler ve bu pencerelerden birinde

turta hamuru açıyor gibi görünen bir kadın gördü ve baktıklarının Ogier evleri olduğunu anladı. Pencere pervazları taştandı, ama doğal oluşumlara benzemekle kalmıyor, kuşaklar boyunca rüzgâr ve su tarafından şekillendirilmiş gibi görünüyorlardı.

Muazzam gövdeleri ve atlar kadar kalın, yayılan kökleriyle Ulu Ağaçlar hayli aralıklı olmak zorundaydı, ama birkaçı şehrin tam ortasında bulunuyordu. Yollar tozdan patikalarla köklerin üzerinden geçiyordu. Aslına bakılırsa, patikalar dışında, ilk bakışta şehri ormandan ayırmanın tek yolu, tam ortasındaki Ulu Ağaçlardan birinin kütüğü olabilecek bir şeyin etrafındaki geniş, açık alandı. Bir boydan bir boya neredeyse yüz adım uzunluğunda olan bu açıklık, parlatılarak herhangi bir evin zemini kadar düz hale getirilmişti ve birkaç yerde oraya çıkan basamaklar yapılmıştı. Rand ağacın ne kadar uzun olduğunu hayalinde canlandırıyordu ki, Erith hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu.

"İşte diğer konuklarımız da geliyor."

Üç kadın, dev ağaç kütüğünün yanından yürüyerek geldiler. En gencinin elinde tahta bir kâse vardı.

"Aieller," dedi Ingtar. "Mızrağın Kızları. Masema'yı diğerlerinin yanında bırakmam iyi olmuş." Yine de Verin'le Erith'ten uzaklaşarak omzunun üzerinden kınındaki kılıcını gevşetmeye uzandı.

Rand, Aielleri tedirgin bir merakla inceliyordu. Çok fazla insanın ona olduğunu söylemeye çalıştığı şeydiler. Kadınlardan ikisi olgun yaşta, diğeri genç bir kızdan halliceydi, ama üçü de kadınlara göre uzun boyluydular. Kısa kesilmiş saçlarının rengi kızıla çalan kahverengiyle altın rengi arasında değişiyordu, sırtlarında omuzlarına kadar inen bir kuyruk bırakılmıştı. Üzerlerinde paçalarını yumuşak çizmelerine soktukları bol pantolonlar vardı ve tüm giysileri kahverengi, gri veya yeşilin bir tonundaydı. Rand, bu giysilerin kayalar veya ağaçların arasında en az bir Muhafız pelerini kadar iyi kamuflaj sağlayacağını düşündü. Omuzlarının üzerinden görünen kısa yayları, kemerlerinden asılı sadaklarıyla uzun bıçakları vardı ve her biri köseleden ufak, yuvarlak bir kalkanla kısa gövdeleri ve uzun uçları olan bir demet mızrak taşıyordu. En gençleri bile, taşıdığı silahları nasıl kullanacağını bildiğini düşündüren bir zarafetle hareket ediyordu.

Kadınlar birden diğer insanların farkına vardılar; Rand ile diğerlerini gördüklerine şaşırdıkları kadar, şaşırmalarına da hayret etmiş gibiydiler, ama şimşek kadar hızla hareket ettiler. En genci, "Shienarlılar!" diye bağırdı ve kâseyi dikkatle arkasına koymak üzere döndü. Diğer ikisi,

omuzlarındaki kahverengi bezleri kaldırarak başlarına sardılar. Yaşça büyük kadınlar yüzlerini yalnızca gözlerini açıkta bırakan siyah peçelerle örtüyorlardı ve en gençleri de doğrularak onları taklit etti. Eğilip yere yaklaşarak telaşsız bir tempoyla, kalkanlarını diğer ellerinde tuttukları tek mızrak hariç mızrak demetleriyle birlikte önlerinde tutarak yürüdüler.

Ingtar'ın kılıcı kınından çıktı. "Açıkta dur, Aes Sedai. Erith, açıkta dur." Hurin kalkanını kaptı, diğer eline kısa sopa veya kılıç almak konusunda karar veremedi; Aiellerin mızraklarına bir bakış attıktan sonra, kılıcı seçti.

"Bunu yapmamanız gerekir," diye itiraz etti Ogier kızı. Ellerini ovuşturarak bir Ingtar'a, bir Aiellere bakıyordu. "Bunu yapmamanız gerekir."

Rand, balıkçıl nişanlı kılıcın ellerinde olduğunu fark etti. Perrin baltasını kemerindeki halkadan yarı yarıya çıkarmıştı ve tereddüt içinde başını iki yana sallıyordu.

"Aklınızı mı kaçırdınız?" diye sordu Mat. "Aiel olsalar da umurumda değil, onlar kadın."

"Kesin şunu!" dedi Verin. "Şunu hemen kesin!" Aieller tek adım bile sektirmediler ve Aes Sedai sıkıntıyla yumruklarını sıktı.

Mat, bir ayağını üzengisine yerleştirmek üzere geri çekildi. "Ben gidiyorum," dedi. "Beni duydunuz mu? Kalıp o şeyleri bana saplamalarına izin vermeyeceğim ve bir kadını vuracak da değilim!"

"Akit!" diye bağırıyordu Loial. "Akit'i hatırlayın!" Verin ile Erith'ten sürekli gelen ricalardan fazla bir etkisi olmadı.

Rand, hem Aes Sedai, hem de Ogier kızının Aiellerin yolundan epey uzak durduklarını fark etti. Mat'in kararının doğru olup olmadığını merak etti. Kadın onu öldürmeye çalışıyor bile olsa, bir kadına zarar verebileceğinden emin değildi. Kararını vermesine neden olan şey, Kızıl'ın eyerine ulaşsa bile, Aiellerin artık en çok otuz adım ötede olmalarıydı. O kısa mızrakların o mesafeye atılabileceğinden şüpheleniyordu. Kadınlar yere doğru eğilip, mızraklarını hazır tutarak yaklaşırken, onlara zarar vermek konusunda kaygılanmayı bırakıp kendisine zarar vermelerini nasıl engelleyeceği konusunda kaygılanmaya başladı.

Tedirginlikle boşluğu aradı ve boşluk geldi. Boşluğun dışında da orada olanın boşluktan ibaret olduğuna dair, uzak bir düşünce sürüklendi. *Saidar*'ın ışığı orada değildi. Boşluk hiç hatırlamadığı kadar boş, onu tüketecek kadar büyük bir açlık gibi engindi. Daha fazlası için bir açlık; daha fazlası *olmalıydı*.

Birden bir Ogier yürüyerek iki grubun arasına girdi, dar sakalı titriyordu. “Bunun anlamı nedir? Silahlarınızı kaldırın.” Sesinden bunu bir rezalet olarak gördüğü anlaşılıyordu. “Sizin için” –bakışı Ingtar ve Hurin, Rand ve Perrin’i ve ellerinin boş olmasına rağmen Mat’i de kapsıyordu– “belki bir mazeret olabilir, ama sizin için-” İlerlemeyi kesen Aiel kadınlarının üzerine yürüdü. “Akit’i unuttunuz mu?”

Kadınlar, başlarıyla yüzlerini o kadar hızla açtılar ki, hiç örtmemiş gibi davranmaya çalıştıkları izlenimi uyandı. Kızın yüzü kıpkırmızıydı, diğer kadınlar da mahcup görünüyordu. Yaşça büyük kadınlardan saçı kızıla çalan, “Bizi affet, Ağaçkardeşim. Akit’i hatırlıyoruz ve silahlarımızı çıkarmazdık, ama her elin bize karşı olduğu Ağaçkatillerinin ülkesindeyiz ve silahlı adamlar gördük.” Rand, kadının gözlerinin kendi gözleri gibi gri olduğunu gördü.

“Bir *yurt* içindesiniz, Rhian,” dedi Ogier sevecen bir sesle. “*Yurtta* herkes güvendedir, küçük kız kardeşim. Burada savaş olmaz ve kimse başka birine el kaldırmaz.” Utanan kadın başıyla onayladı ve Ogier, Ingtar ile diğerlerine baktı.

Ingtar kılıcını kınına koydu ve Rand da aynısını yaptı, ancak neredeyse Aieller kadar mahcup görünen Hurin hepsinden hızlı davranmıştı. Perrin zaten baltasını tamamen çıkarmamıştı. Elini kılıcının kabzasından alırken Rand boşluğu da saldı ve ürperdi. Boşluk çekildi, ama arkasında dört bir yanını saran boşluğun hafif yankısını ve boşluğu bir şeyle doldurma arzusunu bıraktı.

Ogier Verin’e dönüp eğilerek selam verdi. “Aes Sedai, ben Laud oğlu Lacel oğlu Juin. Sizi İhtiyarlara götürmeye geldim. Bir Aes Sedai’nin silahlı adamlarla ve kendi gençlerimizden biriyle gelmesinin nedenini bilmek istiyorlar.” Loial ortadan kaybolmak istermiş gibi omuzlarını indirdi.

Verin, Aiellere, onlarla konuşmak istiyormuş gibi hüzünlü bir bakış atarak önden giden Juin’e katıldı ve Juin Loial’e tek kelime etmeden hatta bakmadan Verin’i götürdü.

Birkaç saniye boyunca Rand ile diğerleri durup Aiel kadınlarla huzursuzca bakıştılar. Hiç değilse Rand huzursuz olmasının nedenini biliyordu. Ingtar taş gibi hareketsiz duruyordu, yüzü de taş gibi ifadesizdi. Aieller yüzlerini açmıştı belki, ama mızrakları hâlâ ellerindeydi ve dört adamı içlerini görmek istermiş gibi süzüyorlardı. Özellikle de Rand giderek daha öfkeli bir hal alan bakışlarla karşılaşıyordu. Kadınların en gencinin

dehşet ve küçümseme karışımı bir sesle, “Bir kılıç kuşanmış,” diye mırıldandığını duydu. Biraz sonra üç kadın durup tahta kabı aldıktan sonra, ağaçların arasında ortadan kaybolana kadar omuzlarının üzerinden Rand ve diğerlerine bakarak oradan uzaklaştılar.

“Mızrağın Kızları,” diye mırıldandı Ingtar. “Yüzlerini örttükten sonra duracaklarını sanmazdım. Üstelik sadece birkaç söz üzerine.” Rand’a ve iki arkadaşına baktı. “Kızıl Kalkanlar veya Taş Köpeklerin yaptığı bir hücumu görmelisiniz. Onları durdurmak, çağı durdurmak kadar zordur.”

“Onlara hatırlatıldıktan sonra Akit’i bozmazlar,” dedi Erith gülümseyerek. “Şarkı söylenmiş ağaç için gelmişlerdi.” Sesinde gururlu bir ton belirdi. “Tsofu Yurdu’nda iki Ağaçşarkıcımız var. Artık nadir bulunuyorlar. Shangtai Yurdu’nda çok yetenekli bir genç Ağaçşarkıcısı olduğunu duydum, ama bizde iki tane var.” Loial kızardı, ama kız fark etmiş gibi görünmedi. “Benimle gelirseniz, size İhtiyarların konuşması bitene kadar bekleyebileceğiniz yeri gösteririm.”

Onun peşinden giderlerken, Perrin, “Şarkı söylenmiş ağaç, güleyim bari. O Aieller Şafakla Gelen’i arıyor,” dedi.

Mat de alayla, “Seni arıyorlar, Rand,” diye ekledi.

“Beni mi! Bu delilik. Nereden çıkardın-”

Erith, onları konuk insanlara ayrıldığı belli olan, yabançiçekleriyle kaplı bir evin basamaklarından indirirken sözünü yarıda bıraktı. Odaların taş duvarlarının arası yirmi adımdı ve boyalı tavanları yerden en az iki adım yüksekteydi, ama Ogierler insanların rahat edebileceği bir mekân yapmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Buna rağmen mobilyalar biraz fazla büyüktü, sandalyeler bir adamın ayaklarını yerden kesecek kadar yüksekti, masa ise Rand’ın bel seviyesinden yukarıdaydı. Elle yapılmıştan çok suyun aşındırmasıyla oluşmuşa benzeyen taş şömineye, en azından Hurin başını eğmeden girebilirdi. Erith Loial’e endişeyle baktı, ama Loial elini sallayarak endişeye gerek olmadığını belirtip sandalyelerden birini kapıdan en az görünen köşeye çekti.

Ogier kız gider gitmez Rand Mat ile Perrin’i kenara çekti. “Beni aradıklarını söylerken ne demek istiyorsunuz? Neden? Hangi nedenle? Yüzüme bakıp gittiler.”

“Sana,” dedi Mat sırıtarak, “bir aydır banyo yapmamış, üstelik de kendini koyun biti ilacına bulamışsın gibi baktılar.” Sırıtışı yüzünden silindi. “Ama seni arıyor olabilirler. Başka bir Aiel’le karşılaştık.”

Rand, Kardeşkatili'nin Hançeri'ndeki karşılaşmanın öyküsünü giderek artan bir hayretle dinledi. Öykünün çoğunu Mat anlattı, onun fazla süslediği yerlerde Perrin birkaç sözcükle araya giriyordu. Mat, Aiel'in ne kadar tehlikeli olduğunu ve bir dövüşün ne kadar yakınından dönüldüğünü hayli abartarak anlattı.

"Tanıdığımız tek Aiel sen olduğuna göre," diye sözlerini bitirdi, "eh, senin o kişi olman mümkün. Aieller Kıraç'ın dışında asla yapamadığından tek Aiel sen olmalısın."

"Ben bunun komik olduğunu düşünmüyorum, Mat," diye öfkeyle homurdandı. "Ben bir Aiel değilim." *Amyrlin öyle olduğunu söylemişti. Ingtar öyle olduğunu söylüyor. Tam ise... O hastaydı, ateşler içindeydi.* Aes Sedai ile Tam bir olup sahip olduğunu sandığı kökleri koparmışlardı; Tam ne söylediğinin farkında olamayacak kadar hasta olsa da. Köklerini kesip onu rüzgârda savrulmaya terk etmiş, sonra da ona tutunacak yeni bir şey sunmuşlardı. Sahte Ejder. Aiel. Kök diye bunları benimseyemezdi. Bunu yapmayacaktı. "Belki de ben kimseye ait değilimdir. Ama bildiğim tek yuva İki Nehir."

"Bir şey kastetmemiştim," diye itiraz etti Mat. "Sadece... Kavrulayım, Ingtar öyle olduğunu söylüyor. Masema da öyle. Urien senin kuzenin olabilirdi ve Rhian bir elbise giyip teyzen olduğunu söylese, ona kendin bile inanırdın. Ah, tamam. Bana öyle bakma, Perrin. Öyle değilim, demek istiyorsa, sorun yok. Hem ne fark eder ki?" Perrin başını iki yana salladı.

Ogier kızları, elleriyle yüzlerini yıkamaları için su ve havlu, peynir, meyve ve elde rahatça tutulmak için biraz iri kalay kadehler içinde şarap getirdiler. Tümünün de giysileri işli, başka Ogier kadınlar da geldi. Birer birer gelip insanların rahat olup olmadığını, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soran kadınların sayısı on ikiyi buldu. Hepsi de çıkmadan hemen önce dikkatini Loial'e çevirdi. Loial, yanıtlarını saygılı bir tavırla, ama Rand'ın hiç duymadığı kadar az konuşarak, göğsüne Ogier boyu, tahta cildi bir kitabı kalkan gibi bastırarak verdi ve onlar gittikten sonra, kitabı yüzünün önüne kaldırarak koltuğuna büzüldü. Bu odada, boyu insanlara göre ayarlanmamış tek şey kitaplardı.

"Şu havayı koklayın bir, Lord Rand," dedi Hurin gülümseyip ciğerlerini havayla doldurarak. Bacakları masanın etrafındaki sandalyelerin birinden sarkıyordu; bacaklarını çocuk gibi sallıyordu. "Çoğu yerin kötü koktuğunu düşünürdüm, ama burası... Lord Rand burada *hiçbir zaman* birinin başka

birini öldürdüğünü sanmam. Kimse kimseyi yaralamamış bile, kazayla olanlar hariç."

"*Yurtların* herkes için güvenli olması gerekir," dedi Rand. Loial'i seyrediyordu. "En azından öyküler böyle söylüyor." Son peynir lokmasını da yuttuktan sonra Ogier'in yanına gitti. Mat de elinde bir kadehle onu izledi. "Sorun nedir, Loial?" dedi Rand. "Buraya geldiğimizden beri köpek ağılındaki kedi kadar gerginsin."

"Önemli bir şey değil," dedi Loial gözünün kıyısıyla kapıya tedirgin bir bakış atarak.

"Shangtai Yurdu'ndan İhtiyarlarından izin almadan ayrıldığını öğrenecekler diye mi korkuyorsun?"

Loial etrafa telaşla bakınırken kulaklarındaki tüyler titredi. "Bunu söyleme," diye tısladı. "Etrafta seni duyabilecek birileri varken söyleme. Bir öğrenirlerse..." Derin derin içini çekerek sandalyede arkasına yığılarak bir Rand'a bir, Mat'e baktı. "İnsanlar bu işi nasıl yapıyor, bilmiyorum, ama Ogierler arasında... Bir kız hoşlandığı bir genci görürse, annesine gider. Ya da bazen annesi birini görür ve uygun olduğunu düşünür. Her halükârda, onlar anlaşırlarsa, kızın annesi oğlanın annesine gider ve çocuk bir bakar ki, evliliği kararlaştırılmış."

"Çocuğun bunda herhangi bir söz hakkı yok mudur?" diye sordu kulaklarına inanamayan Mat.

"Hiç yoktur. Kadınlar her zaman, bize kalsa, hayatımızı ağaçlarla evli olarak geçireceğimizi söyler." Loial yüzünü buruşturarak oturduğu yerde kaykıldı. "Bizdeki evliliklerin yarısı *yurtlar* arasında olur; genç Ogierler görmek ve görülmek için gruplar halinde *yurttan yurda* gezerler. Benim Dışarı'da izinsiz bulunduğumu anlarlarsa, İhtiyarlar mutlaka bir yere yerleşmek için bir eşe ihtiyacım olduğuna karar vereceklerdir. Ben daha ne olduğunu anlamadan Shangtai Yurdu'ndaki anneme bir mesaj gönderirler, o da gelip ayağının tozuyla beni evlendirir. Her zaman fazlasıyla aceleci olduğumu ve bir eşe ihtiyaç duyduğumu söylerdi. Sanırım ben oradan ayrıldığım zaman da arıyordu. Benim için seçtiği eş kim olursa olsun... eh, hiçbir eş sakalıma aklar düşene kadar Dışarı'ya çıkmama izin vermeyecektir. Zevceler her zaman bir adamın soğukkanlılığını koruyacak kadar durulmadan Dışarı çıkmasına izin verilmemesi gerektiğini söyler."

Mat, herkesin dönüp bakmasına yetecek kadar yüksek sesle bir kahkaha attı, ama Loial'in telaşlı el hareketi üzerine daha alçak sesle konuştu.

“Bizde, seçme işini erkekler yapar ve hiçbir kadın bir erkeğin istediğini yapmasına engel olamaz.”

Egwene’in ikisi de küçükken peşinde dolanmaya başlamasını hatırlayarak kaşlarını çattı. Al’Vere Hanım’ın ona diğer çocukların hepsinden daha fazla ilgi göstermeye başlaması da o zaman olmuştu. Daha sonraları şölen günlerinde kızların bazıları onunla dans eder, bazıları da etmezdi ve dans edenler her zaman Egwene’in arkadaşlarıyken etmeyenler Egwene’in sevmediği kızlar olurdu. Rand aynı zamanda al’Vere Hanım’ın Tam’i kenara çektiğini de hatırlar gibiydi –*Üstelik mırıldanarak Tam’in konuşulacak bir karısı olmamasından yakınıyordu!*– ondan sonra da Tam ile diğer herkes Egwene ile ikisi sözlenmiş gibi davranmaya başlamıştı, Kadın Kurulu’nun önünde diz çöküp gereken sözleri söylememiş olmalarına rağmen. Daha önce bu konuyu hiç bu açıdan düşünmemişti; Egwene ile arasındaki şeyler her zaman neyse o gibi gelmişti ona.

“Sanırım bizde de işler aynı şekilde yürüyor,” diye mırıldandı ve Mat güldüğünde ekledi: “Babanın annenin gerçekten istemediği herhangi bir şeyi yaptığını hatırlıyor musun?” Mat sırıtarak ağzını açtı, sonra kaşlarını çatarak tekrar kapadı.

Juin dışarıdaki basamaklardan indi. “Lütfen hepiniz benimle gelir misiniz? İhtiyarlar sizi görmek istiyor.” Loial’e bakmamıştı, ama Loial az kaldı kitabı yere düşürecekti.

“İhtiyarlar seni kalmaya mecbur etmeye kalkarsa,” dedi Rand, “bizimle gelmene ihtiyacımız olduğunu söyleriz.”

“İddiaya girerim, konunun seninle hiç ilgisi yoktur,” dedi Mat. “İddiaya girerim sadece Yolkapısı’nı kullanabileceğimizi söyleyeceklerdir.” Kendisini sarstı ve sesini daha da alçalttı. “Bunu yapmaya gerçekten mecburuz, değil mi.” Bu bir soru değildi.

“Geride kalıp evlenmek veya Yollar’da yolculuk etmek.” Loial esefle yüzünü buruşturdu. “İnsanın arkadaşları *ta’veren* olunca hayat bayağı heyecanlı oluyor.”

36
İhtiyarlar Arasında

Juin onları Ogier şehrinden geçirirken, Rand, Loial'in tedirginliğinin giderek arttığını gördü. Loial'in kulakları da sırtı gibi kaskatıydı; ona bakarken gördüğü her Ogier'le, özellikle de kadınlar ve kızlarla birlikte, gözleri daha da irileşiyordu, Ogierlerin çoğu da gerçekten onu fark ediyor gibiydi. Loial'in kendi idamını beklermiş gibi bir hali vardı.

Sakallı Ogier eliyle, diğerlerinden çok daha büyük olan, çimen kaplı bir tümseğe inen geniş basamakları işaret etti; bu neredeyse Ulu Ağaçların birinin dibinde bir tepeydi.

"Sen neden dışarıda beklemiyorsun, Loial?" dedi Rand.

"İhtiyarlar-" diye başladı Juin.

"-Muhtemelen onu değil, bizleri görmek istiyorlardır," diye bitirdi Rand onun yerine.

"Onu neden rahat bırakmıyorlar ki?" diye araya karıştı Mat.

Loial şiddetle evet anlamında kafa salladı. "Evet. Evet, bence..." Çok sayıda Ogier kadını onu izliyordu, ak saçlı ninelerden Erith'in yaşındaki kızlara kadar ve kendi aralarında düğüm olup konuşmalarına rağmen gözleri Loial'in üzerindeydi. Loial'in kulakları seğiriyordu, ama taş basamakların dibindeki geniş kapıya baktı ve başıyla tekrar onayladı. "Evet, dışarıda oturup kitap okuyacağım. İşte bu. Kitap okuyacağım." Ceketinin cebini yoklayarak bir kitap çıkardı. Basamakların yanındaki tümseğe yerleşti ve gözlerini elinde küçücük kalan kitabın sayfalarına dikti. "Sadece burada oturacak ve siz dışarı çıkana kadar okuyacağım."

Juin başını iki yana salladıktan sonra omuzlarını silkti ve tekrar basamakları işaret etti. "Bir sakıncası yoksa. İhtiyarlar bekliyor."

Tümseğin içindeki dev, penceresiz oda, Ogier ölçülerine göre inşa edilmişti, kalın kirişli tavanı en az dört adım yüksekliğindeydi; en azından boyut bakımından her türlü saraya uyardı. Kapının hemen karşısındaki kaidede oturan yedi Ogier dikkate alındığında, oda biraz daha az büyük geliyordu, ama Rand yine de kendisini bir mağaradaymış gibi hissediyordu. Koyu renkli döşeme taşları büyük ve düzensiz şekillerde olmalarına rağmen, pürüzsüzdü, ama gri duvarlar bir uçurumun yamacı olabilirdi. Kabaca yontulmuş tavan kirişleri büyük kökleri andırıyordu.

Verin'in yüzü kaideye dönük olarak oturduğu yüksek arkalıklı tek bir sandalye dışında yegâne mobilyalar, İhtiyarların ağır, bağ kütüğünden oyulma sandalyeleriydi. Kaidenin ortasındaki Ogier kadını, diğerlerinden biraz daha yüksekte duran bir sandalyede oturuyordu; sol tarafında uzun, bol paltolar içinde üç sakallı adam, sağında ise kendisi gibi, yakasından eteğine kadar asmalar ve çiçek desenleriyle bezeli elbiseler giymiş üç kadın vardı. Hepsinin de yıllanmış yüzleri ve kulaklarındaki tüylere kadar bembeyaz saçları ve tavırlarında muazzam bir vakar vardı.

Hurin onlara ağzı açık bakakalmıştı ve Rand da gözlerini dikip bakmak istiyordu. Ne İhtiyarların dev gözlerindeki bilgelik ifadesi Verin'de, ne otoriterlikleri tahtındaki Morgase'te ne de dingin sükûnetleri Moiraine'de vardı. Diğerleri oldukları yerde kalakalmışken, Rand'ın ondan hiç görmediği kadar büyük bir resmiyetle ilk eğilerek selam veren Ingtar oldu.

Nihayet Verin'in yanında yerlerini aldıklarında en yüksek sandalyedeki kadın, "Ben Alar," dedi. "Tsofu Yurdu İhtiyarlarının En İhtiyarı. Verin bize buradaki Yolkapısı'nı kullanmak ihtiyacında olduğunuzu söyledi. Valere Borusu'nu Karanlıkdostlarından kurtarmak gerçekten de büyük bir ihtiyaç, lakin yüz yılı aşkın bir süredir kimsenin Yollar'da seyahat etmesine izin vermedik. Ne biz, ne de diğer bir *yurdun* İhtiyarları."

"Boru'yu bulacağım," dedi Ingtar öfkeyle. "Buna mecburum. Yolkapısı'nı kullanmamıza izin vermezseniz..." Verin ona bakınca sustu, fakat suratını asmayı bırakmadı.

Alar gülümsedi. "O kadar aceleci olma, Shienarlı. Siz insanlar asla düşünmek için zaman ayırmazsınız. Yalnızca sükûnet içinde varılan kararlardan emin olunabilir." Gülümsemesi silinerek yerini ciddiyete bıraktı, ama sesi kendisine özgü ölçülü sakinliğini korudu. "Yollar'ın tehlikeleri ellerinde bir kılıçla karşılayacağınız tehlikeler, hücum eden Aieller ya da av peşinde dolaşan Trolloclar değildir. Size söylemem gerekir

ki, Yollar'a girmek salt ölüm ve delirme riskine atılmak değil, belki de ruhlarınızı yitirmeyi göze almak demektir."

"*Machin Shin*'i gördük," dedi Rand ve Mat ile Penin de onu onayladı. Aynı şeyi tekrar yapmaya hevesliymiş gibi konuşmayı başaramamışlardı.

"Gerekirse Boru'yu Shayol Ghul'ün kendisine kadar izlerim," dedi Ingtar kararlılıkla. Hurin kendisini de Ingtar'ın sözlerine katarmış gibi, başını sallamakla yetindi.

Alar, "Trayal'ı getirin," diye buyurdu ve kapının yanından ayrılmamış olan Juin başını eğdikten sonra dışarı çıktı. Alar, "Olabilecekleri duymak yeterli değildir," dedi Verin'e. "Bunları görmeniz, yüreğinizin içinde bilmeniz gerekir."

Juin geri dönene kadar etrafa rahatsız edici bir sessizlik hâkim oldu ve Juin arkasında orta yaşlı, koyu renk sakalları olan ve bacaklarının nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyormuş gibi sendeleyerek yürüyen bir Ogier'e yol gösteren iki kadınla birlikte içeri girdiğinde, sessizlik daha da rahatsız edici bir hal aldı. Ogier'in sarkık yüzünde hiç ifade yoktu ve hiç kırpmadığı iri gözleri bomboştu, hiçbir yere bakmıyor, hatta hiçbir şey görmüyor gibiydi. Kadınlardan biri Ogier'in ağzının kenarından sızan salyayı özenle sildi. Onu durdurmak için kollarından tuttular; ayağı öne gitti, tereddüt etti, sonra yere çarparak geriye çekildi. Ayakta durmaktan da yürümekten olduğu kadar memnun ya da ikisini de umursamıyor gibiydi.

"Trayal, içimizde Yollar'da seyahat edenlerin sonuncularından biriydi," dedi Alar usulca. "Oradan şimdi gördüğünüz haliyle çıktı. Ona dokunur musun, Verin?"

Verin ona uzun bir bakış attıktan sonra ayağa kalkıp Trayal'ın yanına gitti. Verin, ellerini geniş göğsüne koyarken Trayal kımıldanmadı, ona dokunulduğunun farkında olduğunu belli eden ufak bir bakış dahi atmadı. Verin sert bir tıslamayla irkilip geri çekilerek başını kaldırıp Trayal'a baktı, sonra da topuklarının üzerinde hızla İhtiyarlara döndü. "Onun... içi boş. Bu beden yaşıyor, ama içinde hiçbir şey yok. Hiçbir şey." İhtiyarların her birinin yüzünde katlanılamaz bir hüzün ifadesi vardı.

"Hiçbir şey," dedi Alar'ın yanındaki İhtiyarlardan biri usulca. Gözleri, Trayal'ın gözlerinin artık taşıyamadığı bütün acıyı taşıyor gibiydi. "Aklı yok. Ruhu yok. Trayal'dan geriye gövdesinden başka hiçbir şey kalmadı."

"O iyi bir Ağaçşarkıcısıydı," diye içini çekti adamlardan biri.

Alar eliyle işaret etti ve iki kadın Trayal'ı dışarı çıkarmak üzere döndürdüler; yürümeye başlaması için onu hareket ettirmeleri gerekti.

“Riskleri biliyoruz,” dedi Verin. “Ama riskler ne olursa olsun, Valere Borusu’nun peşinden gitmeliyiz.”

İhtiyar başıyla onayladı. “Valere Borusu. Herhangi biri tarafından bulunmuş olması mı, Karanlıkdostlarının elinde olması mı daha kötü bir haber, bilemiyorum.” İhtiyarların oturduğu sıranın ötesine baktı; hepsi teker teker başlarıyla onayladılar, erkeklerden biri bunu yapmadan önce sakalını kuşkuyla sıvazladı. “Pekâlâ. Verin bana zamanın çok kısıtlı olduğunu söylüyor. Size Yolkapısı’nın yolunu bizzat ben göstereceğim.” Rand, kendisini yarı ferahlamış yarı korkulu hissederken, Alar şöyle ekledi. “Yanınızda genç bir Ogier, Shangtai Yurdu’ndan Halan oğlu Arent oğlu Loial var. Evinden çok uzakta.”

“Ona ihtiyacımız var,” dedi Rand çabucak. İhtiyarlarla Verin’in şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca sözlerinin hızı kesilse de inatla konuşmaya devam etti. “Onun bizimle gelmesine ihtiyacımız var; üstelik bunu o da istiyor.”

Perrin tam, “Loial dostumuzdur,” dediği anda Mat, “Ayakaltında dolaşmaz ve kendi yükünü taşır,” dedi. İkisi de İhtiyarların bakışlarının kendilerine yönelmesinden rahatsız olmuş gibiydi, ama geri adım atmadılar.

“Bizimle gelmemesi için bir neden var mı?” diye sordu Ingtar. “Mat’in dediği gibi, şimdiye kadar kendi başının çaresine baktı. Ona ihtiyacımız olduğundan emin değilim, ama kendisi gelmek istiyorsa neden-”

“Ona gerçekten de ihtiyacımız var,” diye lafa girdi Verin sakince. “Artık Yollar’ı bilen pek kimse kalmadı, ama Loial onlar hakkında incelemeler yapmış. Yönlendirmeler’in şifresini çözebilir.”

Alar onlara teker teker baktıktan sonra, Rand’ı süzmeye koyuldu. Bir şeyler biliyormuş gibi bakıyordu; bütün İhtiyarlar öyleydi, ama en çok Alar. “Verin, *ta’veren* olduğunu söylüyor,” dedi nihayet. “Ben de sende bunu hissedebiliyorum. Benim hissedebilmem de senin gerçekten çok güçlü bir *ta’veren* olduğunu gösterir, zira bizde bu Yeti bulunduğu nadir zamanlarda da çok zayıftır. Halan oğlu Arent oğlu Loial’i Desen’in etrafında dokuduğu Ağ’ın, *ta’maral’ailen*’in içine mi çektin?”

“Ben... benim tek istediğim Boru’yu bulmak ve...” Rand sözlerini yarım bıraktı. Alar Mat’in hançerinden bahsetmemişti. Verin’in İhtiyarlara söyleyip söylemediğini veya herhangi bir nedenle bunu onlarla paylaşmaktan kaçınıp kaçınmadığını merak ediyordu. “O benim dostum, En İhtiyar.”

“Dostun,” dedi Alar. “Bizim düşünce tarzımıza göre genç. Sen de gençsin, ama aynı zamanda *ta’veren*’sin. Ona bakacaksın ve dokuma

tamamlandığında, Shangtai Yurdu'na sağ salim dönmesini sağlayacaksın."

Rand, "Bunu yapacağım," dedi ona. Bunda bir sorumluluk yüklenme, bir söz verme havası vardı.

"O halde Yolkapısı'na gideceğiz."

Onlar Alar ve Verin'in peşinden göründüğünde dışarıda beklemekte olan Loial ayağa fırladı. Ingtar Hurin'i koşarak Uno ile diğer askerleri çağırmaya gönderdi. Loial En İhtiyar'a ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra, sıranın sonundaki Rand'ın yanında yürümeye başladı. Onu izleyen Ogier kadınların hepsi gitmişti. "İhtiyarlar benimle ilgili bir şey söyledi mi? O?.." Juin'e atların getirilmesi emrini veren Alar'ın geniş sırtına baktı. Juin eğile eğile geri çekilirken Verin'le birlikte yürümeye başladı ve başını eğip alçak sesle ona bir şeyler söyledi.

Onların peşinden giderlerken Mat Loial'e ciddiyetle, "Rand'a sana göz kulak olmasını söyledi," dedi, "ve de seni eve sapasağlam geri götürmesini. Neden burada kalıp evlenemediğini anlamıyorum."

"Bizimle gelebileceğini söyledi." Rand Mat'e ters ters bakınca Mat bıyık altından güldü. Kahkahası öyle süzgün bir yüzden gelince tuhaf kaçıyordu. Loial, parmaklarının arasında bir unutmabeni çiçeğinin sapını döndürüyordu. "Gidip çiçek mi topladın?" diye sordu Rand.

"Bunu bana Erith verdi." Loial, sarı taç yaprakların dönüşünü izledi. "Mat görmese de o gerçekten çok güzel."

"Bu bizimle gelmek istemediğin anlamına mı geliyor?"

Loial irkildi. "Ne? Ah, hayır. Yani; evet. Evet, gelmek istiyorum. Bana sadece bir çiçek verdi. Sadece bir çiçek." Ancak cebinden bir kitap çıkarıp çiçeği ön kapağının altına bastırdı. Kitabı yerine koyarken kendi kendisine, ancak Rand'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Benim yakışıklı olduğumu da söyledi," dedi. Mat bir hırıltı koyuvererek kahkahayla iki büklüm oldu ve yan taraflarını tutarak tökezledi; Loial'in yanakları kızardı. "Eh... o söyledi. Ben değil."

Perrin, Mat'in kafasına parmak boğumlarıyla sağlam bir darbe indirdi. "Kimse Mat'e yakışıklı olduğunu söylemedi de. Kıskanıyor işte."

"Bu doğru değil," dedi Mat birden doğrularak. "Neysa Ayellin beni yakışıklı buluyor. Bunu bana birden çok defa söyledi."

"Neysa güzel mi?" diye sordu Loial.

"Keçi gibi suratı var," dedi Perrin donuk bir tavırla. Mat, itirazlarını ifade etmeye çalışırken boğuluyordu.

Rand elinde olmadan sırıttı. Neysa Ayellin, neredeyse Egwene kadar güzeldi. Bu da neredeyse eski günlerde, evde olmak, birbirleriyle şakalaştıkları ve dünyada gülmekten ve arkadaşlarına takılmaktan önemli hiçbir şeyin olmadığı zamanlar gibiydi.

Şehrin içinden geçerlerken Ogierler En İhtiyar'a eğilerek veya dizlerini kırarak selam veriyor, konuk insanları ise ilgiyle süzüyorlardı. Ancak Alar'ın yüzündeki ifade yüzünden hiçbiri durup konuşmuyordu. Şehirden çıktıklarını gösteren tek belirti, tümseklerin yokluğuydu; ortalıkta hâlâ, ağaçları inceleyen veya zaman zaman ölü dalların olduğu veya bir ağacın daha fazla gün ışığına ihtiyaç duyduğu yerlerde kazma kürek ve baltayla iş gören Ogierler vardı. Hepsi de işlerini büyük bir dinginlikle yapıyordu.

Juin atlarla birlikte onlara katıldı, Hurin ise Uno, diğer askerler ve yük atlarıyla birlikte geldikten bir an sonra Alar eliyle işaret ederek, "Orada," dedi. Şakalaşma birden bitti.

Rand anlık bir şaşkınlık hissetti. Yolkapısı *yurdun* dışında olmak zorundaydı –Yollar Tek Güç'le başlamıştı; içeride yapılmış olamazlardı– ama sınırı geçtiklerini gösteren herhangi bir şey yoktu. Sonra bir şeyin değişik olduğunu fark etti; *yurda* gireli beri hissettiği, bir şeyi kaybetme duygusu gitmişti. Bu da onu başka türlü ürpertti. *Saidin* yine oradaydı. Bekliyordu.

Alar, onları ulu bir meşenin yanından geçirdi ve orada, ufak bir açıklığın içinde iri Yolkapısı sütunu duruyordu, ön tarafı asmalar ve yüz farklı bitkinin yapraklarının birbirine geçmiş desenleriyle kaplıydı. Açıklığın kenarında Ogierler orada yetişmiş gibi görünen, ağaç köklerinden oluşan bir çembere benzeyen bir duvar tepeliği inşa etmişlerdi. Buranın görünüşü, Rand'ın kendisini huzursuz hissetmesine neden oldu. Duvar tepeliğinde temsil edilen köklerin karadiken ve funda, yananyaprak ve kaşındıran meşe kökleri olduğunu anlaması bir saniyesini aldı. Herhangi birinin yanlışlıkla içine dalmak isteyeceği türden bitkiler değildi.

İhtiyar duvar tepeliğine gelmeden durdu. "Duvar buraya gelenleri uyarmak içindir. Bizden gelen pek çok olmaz gerçi. Ben de bu sınırdan geçmeyeceğim. Ama siz geçebilirsiniz." Juin onun kadar yakına gitmedi; ellerini ceketinin önüne silip duruyor ve Yolkapısı'na bakmayı reddediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Verin Alar'a. "İhtiyacımız büyük olmasa sizden bunu istemezdim."

Aes Sedai duvar tepeliğinin üzerinden geçip Yolkapısı'na yaklaşırken, Rand gerildi. Loial derin bir nefes aldı ve kendi kendisine bir şeyler mırıldandı. Uno ile diğer askerler eyerlerinde yer değiştirdi ve kınındaki kılıçlarını gevşettiler. Yollar'da bir kılıcın karşısında işe yarayacağı hiçbir şey yoktu, ama bu kendilerini hazırlıklı olduklarına ikna etmelerine yardımcı olan bir şeydi. Sakin halini koruyanlar yalnızca Ingtar ile Aes Sedai'ydi; Alar bile iki eliyle eteğini kavramıştı.

Verin *Avendesora* yaprağını çekti ve Rand dikkatle öne doğru eğildi. İçinde, gerekirse *saidin*'e ulaşabileceği boşluğa bürünme ihtiyacı olduğunu fark etti.

Yolkapısı'nın üzerine oyulmuş bitkiler hissetmedikleri bir meltemde sallandı, sütunun iki yarısı birbirinden ayrılıp kütlenin ortasında bir boşluk açılırken yapraklar titreşti.

Rand ilk çatlağa baktı. Çatlağın gerisinde, donuk, gümüşi bir yansıma yerine, ziftten koyu bir karanlık vardı. "Kapat şunu!" diye bağırdı. "Kara Yel! Kapat şunu!"

Verin tek bir şaşkın bakış attıktan sonra, üç uçlu yaprağı orada olan çeşitli yaprakların arasına bıraktı; o elini çekip duvar tepeliğine doğru yürürken yaprak bıraktığı yerde kaldı. *Avendesora* yaprağı yerine döner dönmez Yolkapısı anında kapanmaya başladı. Çatlak kayboldu ve asmalar ile yapraklar birleşerek *Machin Shin*'in siyahlığını gizledi; Yolkapısı yine sadece bir taştan ibaretti, mümkün olamayacak kadar canlı görünen oymalarla süslü bir taş da olsa.

Alar ürpererek soluğunu bıraktı. "*Machin Shin.* Hem de bu kadar yakında."

"Dışarı çıkmaya çalışmadı," dedi Rand. Juin boğuk bir ses çıkardı.

"Sana söyledim," dedi Verin. "Kara Yel, Yollar'ın bir yaratığıdır. Oradan çıkamaz." Sesi sakindi, ama hâlâ ellerini eteğine siliyordu. Rand ağzını açtı, sonra vazgeçti. "Ancak yine de," diye devam etti Verin, "burada olmasına şaşıyorum. Önce Cairhien'de, şimdi de burada. Merak ediyorum." Rand'a onu yerinden sıçratan yan bir bakış attı. Bakış o kadar hızlıydı ki, Rand kendisinden başka kimsenin fark ettiğini sanmıyordu, ama bakış, Kara Yel'le arasında bir bağlantı olduğunu ima etmiş gibi geldi.

"Bunu hiç duymamıştım," dedi Alar yavaşça, "bir Yolkapısı açıldığında *Machin Shin*'in orada bekliyor oluşunu. Her zaman Yollar'da gezinmiştir. Ama uzun zaman oldu ve belki de Kara Yel açtır ve kapılardan geçen ihtiyatsız birini yakalamayı ümit ediyordur. Verin, kesinlikle bu

Yolkapısı'nı kullanamazsınız. Ve ihtiyacınız ne kadar büyük olursa olsun, buna üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Artık Yollar Gölge'ye ait."

Rand kaşlarını çatarak Yolkapısı'na baktı. *Beni takip ediyor olabilir mi?* Çok fazla soru vardı. Fain nasıl yaptıysa Kara Yel'e emir mi vermişti? Verin bunun yapılamayacağını söylemişti. Ve Fain neden peşinden gelmesini söyleyip ardından ona engel olmuştu? Tek bildiği, mesaja inandığıydı. Tümentepe'ye gitmek zorundaydı. Yarın Valere Borusu'nu ve Mat'in hançerini bir çalının altında bulsalar bile, yine de gitmek zorundaydı.

Verin, gözleri düşüncelerle dalgın halde ayakta duruyordu. Mat, duvar tepeliğinin üzerine oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı; Perrin de onu endişeyle izliyordu. Loial, Yolkapısı'nı kullanamayacak oluşları yüzünden rahatlamış ve rahatladığına utanmış gibi görünüyordu.

"Burada işimiz bitti," diye duyurdu Ingtar. "Verin Sedai, kendi düşüncelerimin aksi yönde olmasına rağmen, seni buraya kadar izledim, ama artık buna devam edemem. Cairhien'e dönmeye niyetliyim. Barthanes bana Karanlıkdostlarının nereye gittiğini söyleyebilir ve ne yapıp edip onu buna mecbur edeceğim."

"Fain Tümentepe'ye gitti," dedi Rand yorgunlukla. "Ve o neredeyse Boru da oradadır, hançer de öyle."

"Sanırım..." diye Perrin omuzlarını silkti tereddütle. "Sanırım başka bir Yolkapısı'nı deneyebilir. Başka bir *yurtta* belki?"

Loial omzunu sıvazlayıp, burada başarısız oluşlarından duyduğu rahatlamayı telafi etmek istercesine hızlı hızlı konuştu. "Cantoine Yurdu Iralell Nehri'nin hemen yukarısında, Taijing Yurdu ise nehrin doğusunda, Dünyanın Omurgası'nda. Ama korunun olduğu Caemlyn'deki Yolkapısı daha yakın ve en yakını Tar Valon'daki koruda bulunan kapı."

Verin dalgınlıkla, "Hangi Yolkapısı'nı kullanmaya çalışırsak çalışalım," dedi, "korkarım *Machin Shin*'i bizi bekler bulacağız." Alar ona soran gözlerle baktı, ama Aes Sedai yüksek sesle başka bir şey söylemedi. Bunun yerine kendi kendisiyle tartışır gibi, başını iki yana sallayarak bir şeyler mırıldandı.

"İhtiyacımız olan," dedi Hurin çekingen bir tavırla, "şu Geçit Taşlarından biri." Önce Alar'a, sonra Verin'e baktı ve ikisi de ona durmasını söylemeyince, giderek daha kendinden emin çıkan bir sesle konuşmaya devam etti. "Leydi Selene, o eski Aes Sedailerin bu dünyaları incelemiş olduğunu ve Yollar'ı yapmayı buradan öğrendiklerini söylemişti. Ve bizim olduğumuz o yer de... eh, yüz fersahı katetmemiz iki gün –iki

günden de az– sürmüştü. Bir Geçit Taşı kullanarak o dünyaya ya da bir benzerine gidebilirsek, eh, Aryth Okyanusu'na varmamız en çok bir iki hafta sürebilir ve geri dönüp hemen Tümentepe'ye çıkabiliriz. Belki Yollar kadar çabuk değildir, ama batıya doğru at sürmekten çok daha hızlıdır. Ne diyorsunuz, Lord Ingtar? Lord Rand?"

Ona yanıt veren Verin oldu. "Önerdiğin şey mümkün olabilir, koklayıcı, ama bir Geçit Taşı bulma ihtimalimiz, bu Yolkapısı'nı tekrar açıp da *Machin Shin*'in gitmiş olduğunu görme ihtimalimizden fazla değil. Aiel Kıraçları'ndan daha yakında hiçbir Geçit Taşı bilmiyorum. Gerçi sen, Rand veya Loial o Taş'ı tekrar bulabileceğinizi düşünüyorsanız, Kardeşkatili'nin Hançeri'ne dönebiliriz."

Rand Mat'e baktı. Taşlardan bahsedilince arkadaşı umutla başını kaldırmıştı. Birkaç hafta demişti Verin; batıya doğrudan atla giderlerse, Mat asla Tümentepe'yi sağ göremezdi.

"Onu bulabilirim," dedi Rand tereddütle. Kendisini mahcup hissediyordu. *Mat ölecek, Valere Borusu Karanlıkdostlarının elinde, Fain peşinden gitmezsen Emond Meydanı'na zarar verecek ve sen Tek Güç'ü yönlendirmekten korkuyorsun. Giderken bir, dönerken bir kez. İki kere yönlendirmek delirmene neden olmaz.* Ancak onu asıl korkutan şey, tekrar yönlendirmek, Güç'ün içini doldurması, kendini tam anlamıyla canlı hissetmek düşüncesi karşısında içinde kabaran hevesti.

"Bunu anlamıyorum," dedi Alar yavaşça. "Geçit Taşları, Efsaneler Çağı'ndan beri kullanılmamıştır. Nasıl kullanıldıklarını bilen kimse kaldığını sanmıyordum."

"Kahverengi Ajah pek çok şey bilir," dedi Verin sertçe, "ve ben Taşların nasıl kullanılabileceğini biliyorum."

En İhtiyar başıyla evetledi. "Gerçekten de Beyaz Kule'de bizim hayal dahi edemediğimiz harikalar var. Ama bir Geçit Taşı'nı kullanabilirseniz, Kardeşkatili'nin Hançeri'ne gitmenize gerek kalmaz. Durduğumuz yerin pek de uzağında olmayan bir Taş var."

"Çark istediği gibi dokur ve Desen gerekenleri sağlar." Dalgın bakış Verin'in yüzünden tamamen kayboldu. "Bizi oraya götürün," dedi canlılıkla. "Zaten gereğinden fazla zaman kaybettik."

37
Olabilecek Olan

Juin, Yolkapısı'nı geride bırakmaya fazlasıyla istekli görünse de, Alar, onları Yolkapısı'ndan ağırbaşlı bir hızla uzaklaştırdı. En azından Mat hevesle ileriye bakıyordu. Hurin kendinden emin görünürken, Loial, en çok Alar'ın kendi gitmesi konusunda fikrini değiştirmesinden endişeleniyor gibiydi. Rand, Kızıl'ı dizginlerinden çekerken acele etmedi. Verin'in taşı bizzat kullanmaya niyetlendiğini sanmıyordu.

Gri taş sütun neredeyse otuz metre uzunluğunda ve dört adım genişliğinde bir kayın ağacının yanında dik duruyordu; Ulu Ağaçları görmemiş olsa, Rand bunun büyük bir ağaç olduğunu düşünürdü. Burada insanları uyaran bir ağaç tepeliği yerine, yalnızca orman tabanının yaprak örtüsünün içinden baş veren birkaç yabani çiçek vardı. Geçit Taşı'nın kendisi de yıpranmıştı, ama üzerini kaplayan simgeler hâlâ ayırt edilebilecek kadar açıktı.

Shienarlı süvariler ve piyadeler, Taş'ın çevresinde gevşek bir çember halinde toplandılar.

"Uzun yıllar önce bulduğumuzda taşı doğrulttuk," dedi Alar, "ama taşımadık. O... taşınmaya direniyor gibiydi." Taşın yanına gidip büyük ellerinden birini üzerine koydu. "Bunu her zaman yitirilenlerin, unutulanların bir simgesi olarak düşünmüşümdür. Efsaneler Çağı'nda incelenebiliyor ve kısmen de olsa anlaşılabiliyordu. Bizim içinse, taştan ibaret."

"Bundan öte olmasını umarım." Verin'in sesi daha canlı bir hal aldı. "En İhtiyar, yardımın için sana teşekkür ederim. Yanından ayrılırken resmiyetle kusur ettiğimiz için bizi bağışla, ama Çark hiçbir kadını beklemez. Hiç değilse, *yurdunun* huzurunu daha fazla bozmayacağız."

“Cairhien’deki taş ustalarını geri çağırdık,” dedi Alar, “ama Dışarı’daki dünyada olup bitenleri hâlâ işitiyoruz. Sahte Ejderler. Büyük Boru Avı. Duyuyoruz ve duyduklarımız yanımızdan geçiyor. Tarmon Gai’don’un yanımızdan geçeceğini veya bizi rahat bırakacağını sanmam. Hoşça kal, Verin Sedai. Hepiniz hoşça kalın ve dilerim Yaratıcı’nın avcunda barınak bulasınız. Juin.” Alar Loial’e hızlı, Rand’a da uyarı kabilinden son bir bakış attıktan sonra Ogierler ağaçların arasında gözden kayboldular.

Askerler yer değiştirirken eyerlerden gıcırdamalar duyuldu. Ingtar oluşturdukları çembere baktı. “Bu gerekli mi, Verin Sedai? Yapılabilse bile... Karanlıkdostlarının Boru’yu gerçekten Tümentepe’ye götürdüğünden emin bile değiliz. Ben hâlâ Barthanes’i zorlayabileceğime-”

“Emin olamıyorsak,” dedi Verin sakin bir sesle sözünü keserek, “ha Tümentepe’de aramışız, ha başka yerde, fark etmez. Boru’yu geri almak için Shayol Ghul’e gidebileceğini kendi ağzınla birkaç kere söyledin. Şimdi bunun karşısında geri mi duruyorsun?” Düzgün kabuklu ağacın altındaki Taş’ı işaret etti.

Ingtar’ın sırtı dikleşti. “Hiçbir şeyin karşısında geri durmam. Bizi Tümentepe’ye götür ya da bizi Shayol Ghul’e götür. Ucunda Valere Borusu varsa, peşinden gelirim.”

“Bu iyi, Ingtar. Şimdi, Rand, sen benden daha yakın bir zamanda bir Geçit Taşı tarafından bir yerden başka bir yere nakledildin. Gel.” Rand’a işaret etti ve onu kendisiyle birlikte Taş’ın yanına çağırdı.

“Bir Geçit Taşı kullandın mı?” Rand sesini duyabilecek kadar yakında kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden arkaya baktı. “O halde bana kullandırmayı düşünmüyorsun.” Rahatlayarak omuz silkti.

Verin ona donuk bir tavırla baktı. “Ben daha önce hiç Taş kullanmadım; bu yüzden de sen benden daha yakın bir zamanda kullandın. Ben sınırlarımı iyi biliyorum. Bir Geçit Taşı’nı kullanacak kadar çok Güç’ü yönlendirmeye daha yaklaşmadan yok olurum. Ama Taşlar hakkında biraz bilgim var. En azından sana biraz yardım edecek kadar.”

“Fakat ben *hiçbir şey* bilmiyorum.” Rand, atını Taş’ın etrafında dolaştırarak Taş’ı baştan aşağı süzdü. “Tek hatırladığım, bizim dünyamıza ait olan simge. Selene bana göstermişti, ama onu burada göremiyorum.”

“Elbette göremezsin. Bizim dünyamızdaki bir Taş’ta göremezsin; simgeler bir dünyaya gitmek için birer yardımcıdır.” Başını iki yana salladı. “Senin bu kızla konuşmak için neler vermezdim? Ya da daha iyisi, kitabını elime geçirmek için. Genel kanı, *Çark’ın Aynaları*’nın hiçbir nüshasının

Kırılış'tan tek parça halinde kurtulamadığıdır. Serafelle bana her zaman bulunabileceğine inandığım kitapların sayısının kayıp olduğuna inandığımız kitaplardan az olduğunu söyler. Eh, bilmediklerim için endişelenmenin anlamı yok. Bildiğim bazı şeyler var. Taş'ın üst yarısındaki semboller dünyaları simgeliyor. Elbette Olabilecek Olan Dünyalar'ın tümünü değil. Görünüşe bakılırsa, her Taş dünyaların hepsiyle bağlanmıyor ve Efsaneler Çağı'ndaki Aes Sedailer hiçbir Taş'ın dokunmadığı, muhtemel dünyalar olabileceğine inanıyordu. Sana tanıdık gelen hiçbir şey görmüyor musun?"

"Hiçbir şey." Doğru sembolü bulabilse, onu Fain ile Boru'yu bulmak, Mat'i kurtarmak, Fain'in Emond Meydanı'na zarar vermesini önlemek için kullanabilirdi. Sembolü bulursa, *saidin*'e dokunmak zorunda kalacaktı. Mat'i kurtarmak ve Fain'e engel olmak istiyordu, ama *saidin*'e dokunmak istemiyordu. Yönlendirmeye korkuyordu, ama açlıktan ölmek üzere olan bir adam yemeği nasıl arzularsa, o da öyle arzuluyordu onu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Verin içini çekti. "Alttaki semboller başka yerlerdeki Taşları simgeliyor. İşin sırrını bilirsen, bizi bu Taş'ın başka bir dünyadaki eşine değil, oradaki Taşlardan birine, hatta buradakilerden birine de götürebilirsin. Sanırım bu Yolculuk etmeye benzer bir şeydi, ama nasıl Yolculuk edileceğini hatırlayan kimse kalmadığı gibi, bu işin sırrını hatırlayan kimse de kalmadı. Bu bilgi olmadıktan sonra, buna kalkışmak pekâlâ da hepimizin sonunu getirebilir." Sütunun alt taraflarına oyulmuş, bir kıvrımın kestiği, iki paralel dalgalı çizgiyi işaret etti. "Bu Tümentepe'deki bir Taş'ı gösteriyor. Sembolünü bildiğim üç Taş'tan biri; o üçü arasında ziyaret ettiğim tek Taş. Ve öğrendiğim şey de –Puslu Dağlar'da çığ altında kalmama ve Almoth Ovası'nı geçerken donarak ölmeme ramak kaldıktan sonra– tam bir hiçti. Sen barbut veya kaşıt oynar mısın, Rand al'Thor?"

"Kumarbaz olan Mat'tir. Neden?"

"Evet. Eh, sanırım onu bu konunun dışında bırakacağız. Bu diğer sembolleri de tanıyorum."

Tek parmağıyla, birbirine çok benzeyen sekiz oyma içeren bir dikdörtgenin çerçevesini çizdi. Oymalarda bir daireyle ok vardı, ama oymaların yarısında ok dairenin içindeyken diğer yarısında okun ucu daireyi deliyordu. Oklar sola, sağa, yukarıya ve aşağıya işaret ediyordu ve dairelerden her birinin etrafında, bildiği hiçbir dilde olmamasına rağmen, Rand'ın yazı olduğundan emin olduğu, birden çentikli kancalara dönüşen,

sonra tekrar akan eğimli çizgilerden oluşan bir alfabede farklı bir satır vardı.

“En azından,” diye devam etti Verin, “onlar hakkında bu kadarını biliyorum. Her biri bir dünyayı simgeliyor, bunların incelenmesi son kertede Yollar’ın yaratılmasının yolunu açtı. İncelenen dünyaların hepsi bunlar değil, ama simgelerini bildiğim dünyalar yalnızca bunlardan ibaret. Kumar faktörü burada devreye giriyor. Bu dünyalardan hiçbirinin neye benzediğini bilmiyorum. Bir yılı buradaki bir güne denk olan, bir günü ise buradaki bir yıla denk olan dünyalar olduğuna inanılır. Havasının bile tek nefeste bizi öldüreceği dünyalar ve bütünlüğünü koruyacak kadar gerçekliğe güçbela sahip olan dünyalar olduğu sanılır. Kendimizi bunlardan birinde bulmamız durumunda olacakları tahmin etmek istemem. Seçim yapman gerekiyor. Babam burada olsa söyleyeceği gibi, zarları atmanın zamanı geldi.”

Rand, başını iki yana sallayarak ona baktı. “Hangi seçimi yaparsam yapayım hepimizin ölümüne neden olabilir.”

“Bu riske atılmak istemiyor musun? Valere Borusu için? Mat için?”

“Sen neden bu kadar isteklisin? Bunu yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorum. Her- her deneyişimde işe yaramıyor.” Kimsenin yaklaşmadığını bilmesine rağmen bakarak kontrol etti. Hepsi, Taş’ın etrafında gevşek bir çember halinde bekliyordu; yakındılar, ama kulak misafiri olacak kadar değil. “Bazen *saidin* orada oluyor. Onu hissedebiliyorum, ama ona dokunmak söz konusu olduğunda, benim için ay kadar uzak oluyor. Ve işe yarasa bile, ya bizi nefes alamayacağımız bir yere götürürsem? Bunun Mat’e ne yararı olur? Ya da Boru’ya?”

“Sen Yenidendoğan Ejder’sin,” dedi Verin sessizce. “Ah, ölebilirsin, ama Desen’in, seninle işi bitene kadar ölmene izin vereceğini sanmam. Hem Gölge de Desen’in üzerindedir ve bunun dokumayı nasıl etkilediğini kim bilebilir? Tek yapabileceğin alınyazını izlemek.”

“Ben Rand al’Thor’um,” diye homurdandı Rand. “Yenidendoğan Ejder değilim. Bir sahte Ejder olmayacağım.”

“Sen neysen osun. Seçim yapacak mısın, yoksa arkadaşın ölene kadar burada bekleyecek misin?”

Rand dişlerinin gıcırdadığını duydu ve kendisini sıktığı çenesini açmaya zorladı. Semboller ona kadar yabancıydı ki, birbiriyle aynı gibi geliyorlardı. Yazı da tavuğun ayağıyla yaptığı çiziktirmelerden farksızdı. Nihayet Tümentepe o yönde olduğu için oku solu işaret eden, oku kendisinin de

yapmak istediği gibi çemberi delip geçen bir desende karar kıldı. İçinden gülmek geldi. Hepsinin yaşamını tehlikeye atacak bir kumar oynarken bu kadar ufak şeyleri dayanak almak.

“Daha yakına gelin,” diye emretti Verin diğerlerine. “Yakında olmanız en iyisi.” Yalnızca biraz tereddütle ona itaat ettiler. “Başlama zamanı geldi,” dedi onlar etrafını sararken.

Pelerinini geri atıp ellerini sütunun üzerine koydu, ama Rand onun gözünün kıyısından kendisini izlediğini gördü. Taş’ın etrafındaki adamların gerginlikle öksürdüğünün ve genizlerini temizlediğinin, Uno’nun geride kalan birine küfrettiğinin, Mat’in cılız bir şaka yaptığının, Loial’in yüksek sesle yutkunduğunun farkına vardı. Boşluğu aldı.

Artık çok kolaydı. Alev, korkuyu ve tutkuyu kavurdu ve neredeyse onun oluşturmayı düşünmesinden önce kayboldu. Kaybolarak yerini boşluğa ve parıldayan, içini bulandıran, onu çağıran, midesini altüst eden, ayartıcı *saidin*’e bıraktı. Rand... ona uzandı... ve *saidin* içini doldurarak onu canlandırdı. Tek bir kasını bile hareket ettirmese de içine dolan Tek Güç’le ürperdiğini hissetti. Simge kendiliğinden oluştu: bir çemberi delen, boşluğun hemen dışında yüzen, üzerine kazındığı madde kadar sert bir ok. Tek Güç’ün kendi içinden geçip sembole akmasına izin verdi.

Sembol parıldadı, titredi.

“Bir şey oluyor,” dedi Verin. “Bir şey...”

Dünya titreşti.

Demir kilit çiftlik evinin zemininde döndü ve başında koç boynuzları olan dev bir şekil, arkasında Kışgecesi’nin karanlığıyla kapı aralığında belirince Rand sıcak çaydanlığı düşürdü.

“Kaç!” diye bağırdı Tam. Kılıcı parladı ve Trolloc devrildi, ama düşerken Tam’le boğuşarak onu da aşağı çekti.

Kapıdan hayvan burunları, gagalar ve boynuzlarla çarpıtılmış insan yüzlerine sahip, başka kara zırhlı şekiller içeri doldu; tuhaf kavisli kılıçları, ayağa kalkmaya çabalayan Tam’e saplandı, savurdukları çivili baltalarının çeliği al kana bulandı.

“Baba!” diye bağırdı Rand. Belindeki bıçağı kemerinden kaparak babasına yardım etmek için kendisini masanın üzerinden attı ve kılıçların ilki göğsünü delerken tekrar çığlık attı.

Kanı fokurdayarak boğazına yükseldi ve bir ses başının içinde fısıldadı. *Yine ben kazandım, Lews Therin.*

Titreme.

Rand sembole tutunmaya çabaladı, Verin'in sesinin hayal meyal farkındaydı. "...doğru ..."

Güç içini kapladı.

Titreme.

Rand, Egwene'le evlendikten sonra mutluydu ve ruh hallerinin, daha fazla bir şey, daha farklı bir şey olması gerektiğini düşündüğü zamanların onu ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordu. Dış dünyadan haberler, İki Nehir'e seyyar satıcılar ve yün ile tütün almak için gelmiş tüccarlarla geliyordu; haberler her zaman yeni sıkıntılara, savaşlara ve dört bir yandaki sahte Ejderlere dairdi. Ne tacirler ne de seyyar satıcıların gelmediği bir yıl oldu ve ertesi yıl geri geldiklerinde, Artur Şahinkanadı'nın ya da en azından torunlarının ordularının geri döndüğü haberini getirdiler. Eski ulusların parçalandığı söylendi ve savaşlarında zincirli Aes Sedailer kullanan, dünyanın yeni efendileri Beyaz Kule'yi yıkmış ve Tar Valon'un bir zamanlar durduğu toprağa tuz serpmişti. Başka Aes Sedai kalmamıştı.

İki Nehir'de bütün bunlar çok az şey değiştiriyordu. Hâlâ ekinlerin ekilmesi, koyunların kırkılması, kuzulara bakılması gerekiyordu. Karısının yanında ebedi uykuya yatırılmadan önce Tam'in dizinde oynatacak torunları oldu ve eski çiftlik evine yeni odalar eklendi. Egwene Hikmet oldu ve eski Hikmet Nynaeve al'Maera'dan bile başarılı oldu. Bu da iyi bir şeydi, zira başkaları üzerinde mucizeler yaratan devaları Rand'ı sürekli tehdit edermiş gibi görünen hastalığın pençesinde ölmekten kıl payıyla kurtarıyor gibiydi. Rand'ın ruh halleri kötüleşti, daha da kara bir hal aldı ve kaderinde olanın bu olmadığını söyleyerek öfke nöbetlerine tutuldu. O bu ruh hallerine kapıldığında, Egwene ondan korkuyordu, zira Rand en kasvetli hallerindeyken bazen tuhaf şeyler oluyordu –rüzgârı dinlerken duymadığı şimşekli fırtınalar, ormanda yaban ateşleri– ama Rand'ı seviyordu ve onun akıl sağlığını koruyordu, bazılarının Rand al'Thor'un deli ve tehlikeli olduğunu iddia etmelerine rağmen.

O öldüğünde, Rand saatlerce mezarının başında oturdu; akçıl sakalı, gözyaşlarıyla sırılsıklamdı. Hastalığı geri geldi ve eriyip gitti; sağ elinin son iki parmağını ve sol elindeki parmaklardan birini kaybetti, kulakları yara

izlerine benziyordu ve insanlar onun çürümüş gibi koktuğunu mırıldanıyordu. Kasveti daha da derinleşti.

Ancak acı haberler geldiğinde, kimse onu yanına kabul etmek istemedi. Trolloclar ve Soluklar ile hayal bile edilmemiş şeyler Afet'ten kopup gelmişti ve dünyanın yeni efendileri, ellerinin altındaki tüm güçlere rağmen, geri çekilmeye zorlanıyordu. Böylece Rand kullanacak kadar parmağa hâlâ sahip olduğu yayını aldı ve İki Nehir'in her bir köyü, çiftliği ve köşesinden, yayları, baltaları, mızrakları ve tavan aralarında paslanmaya terk edilmiş kılıçlarıyla birlikte kuzeydeki Taren Nehri'ne yürüyen adamların yanında topallayarak ilerledi. Rand'ın de Tam'in ölümünden sonra bulduğu, ancak nasıl kullanıldığı hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığı, üzerinde bir balıkçıl nişanı olan bir kılıç taşıyordu. Kadınlar da ellerine geçirebildikleri silahları sırtlarına alıp gelmiş, erkeklerin yanında yürüyordu. Bazıları gülerek içlerinde bunu daha önce de yaptıklarına dair bir his olduğunu söylüyorlardı.

Taren'a geldiklerinde de İki Nehir halkı istilacılarla, ışığı yer gibi görünen kapkara bir sancağın altında başını Slukların çektiği uçsuz bucaksız Trolloc saflarıyla karşılaştılar. Rand sancağı gördü ve deliliğin onu yine pençesine aldığını sandı, zira bunun için, siyah sancakla savaşmak için doğmuş gibiydi. Becerisi ve boşluğun yardımı yettiğince oklarının hepsini ona gönderdi, nehri zorla geçen Trolloclara ve iki yanında ölen erkek ve kadınlara kulak asmadan. Bu Trolloclardan biri kan için böğürerek İki Nehir'in daha da içlerine koşmadan önce onu deşti. Ve o Taren'ın kıyısında yatar, öğle vakti kararmış gibi görünen gökyüzünü izler, solukları giderek yavaşlarken bir ses duydu. *Yine ben kazandım, Lews Therin.*

Titreme.

Ok ve çember paralel, dalgalı çizgilere dönüştü ve Rand onu tekrar gerilemeye zorladı.

Verin'in sesi, "...değil. Bir şey..."

Güç gazaba geldi.

Titreme.

Egwene, düğünlerinden sadece bir hafta önce hastalanıp öldüğünde, Tam Rand'ı teselli etmeye çalıştı. Bunu Nynaeve de denedi, ama kendisi de sarsılmıştı, zira tüm becerisine rağmen, kızın neden öldüğü hakkında hiçbir

fikri yoktu. Egwene ölürken, Rand kızın evinin dışında oturmuştu ve ona Emond Meydanı'nda gidebileceği, Egwene'in çığlıklarının duyulmadığı hiçbir yer yok gibi geliyordu. Orada kalamayacağını biliyordu. Tam ona balıkçıl nişanlı bir kılıç verdi ve İki Nehirli bir çiftçinin böyle bir şeyi nasıl ele geçirdiği hakkında pek az açıklama yapmasına rağmen, Rand'a kılıcı kullanmayı öğretti. Rand'ın oradan ayrıldığı gün Tam ona bir mektup vererek, bunun Illian ordusuna alınmasını sağlayabileceğini söyledi, ona sarıldı ve, "Asla başka bir oğlum olmadı, olsun da istemedim. Gelebilirsen benim gibi yanında bir eşle gel, oğlum, ama ne olursa olsun, gel," dedi.

Ancak Rand, Baerlon'da parasını ve takdim mektubunu çaldırdı, az kaldı kılıcını da çaldıracaktı ve tanıştığı Min adındaki bir kadın ona kendi hakkında o kadar tuhaf şeyler anlattı ki, Rand nihayet ondan uzaklaşmak için şehri terk etmek zorunda kaldı. Sonunda geze geze Caemlyn'e geldi ve orada kılıç kullanmadaki becerisiyle Kraliçenin Askerleri'nde bir yer elde etti. Zaman zaman kendisini Kız-Veliaht Elayne'e bakarken yakalardı ve bu zamanlarda kafası işlerin böyle olmaması gerektiği, yaşamının bundan ibaret olmaması gerektiği hakkında tuhaf düşüncelerle dolardı. Elayne elbette ona bakmazdı; Tearlı bir prensle evlendi, ama bu evlilikte mutlu görünmüyordu. Rand sadece bir askerdi, batı sınırında, Andor'la tek gerçek bağlantısı haritalarda kalacak kadar uzakta, ufak bir köyden gelme eski bir çiftçiydi. Üstelik kötü ruh halleri yüzünden kötü bir ünü vardı.

Bazıları deli olduğunu söylüyordu ve olağan zamanlarda belki de kılıç kullanmadaki hüneri sayesinde Askerler'in arasında tutulmayabilirdi, ama bunlar olağan zamanlar değildi. Sahte Ejderler yabani otlar gibi her yerde bitiyordu. Ne zaman bunlardan biri alaşağı edilse, iki ya da üç tanesi kendilerini ilan ediyordu, ta ki uluslardan her biri savaşla bölünene dek. Ve Rand'ın yıldızı parladı, zira deliliğinin sırrını öğrenmişti, bu sırrı saklaması gerektiğini biliyordu ve sakladı da, yönlendirebiliyordu. Bir savaşta her zaman, kargaşada fark edilecek kadar çok değil, ama biraz yönlendirmenin şans getirebileceği yerler ve zamanlar oluyordu. Bu yönlendirme işi bazen işe yarıyor, bazen yaramıyordu, ama yaradığı zamanlar yaramadığı zamanlardan çoktu. Rand deli olduğunu biliyor ve bunu umursamıyordu. Üzerine onu eritip bitiren bir hastalık geldi ve bunu da umursamadı, ne o ne de başka birisi, zira Artur Şahinkanadı'nın ordularının ülkeyi geri almak üzere geri döndüğünün haberi gelmişti.

Kraliçenin Askerleri Puslu Dağlar'ı aşarken bin adama komuta etti – yolunu değiştirip İki Nehir'i ziyaret etmek aklına hiç gelmedi; artık İki

Nehir aklına nadiren geliyordu– ve Askerler'in bozguna uğramış artıklarına dağlardan geri çekilirken komuta etti. Andor boyunca kaçan mülteci sürüleri arasından savaşarak geri çekilip nihayet Caemlyn'e geldi. Caemlyn halkının çoğu çoktan kaçmıştı ve pek çoğu orduya daha da gerilere çekilmesini salık veriyordu, ama artık kraliçe Elayne'di ve Elayne Caemlyn'i terk etmemeye ant içti. Elayne, Rand'ın hastalığı yüzünden yara izleriyle dolu yüzüne bakmasa da Rand onu bırakamazdı ve böylece Kraliçenin Askerleri'nden artakalanlar, halkı kaçarken Kraliçe'yi savunmaya hazırlandılar.

Caemlyn için verilen savaşta, Güç Rand'a geldi ve istilacıların arasına yıldırımlar ve ateşler savurdu ve ayaklarının altındaki toprağı ikiye böldü, ancak başka bir şey için doğmuş olduğu duygusu ona geri döndü. Yaptığı her şeye rağmen, düşman durdurulamayacak kadar çoktu ve onların arasında da yönlendirebilenler vardı. Nihayet bir yıldırım Rand'ın kırık, kanayan, yanık bedenini Saray surlarından aşağı attı ve son nefesi gırtlağında öterken bir sesin fısıldadığını duydu. *Yine ben kazandım, Lews Therin.*

Titreme.

Rand, dünya titrerken üzerine inen çekiç gibi darbeler altında sarsılan boşluğu tutmaya, boşluğun yüzeyinde binlerce simge uçuşurken o tek simgeye tutunmaya çabaladı. Hangisi olursa olsun, tek bir simgeye tutunmaya çabaladı.

"...yanlış!" diye bağırdı Verin.

Güç her şeydi.

Titreme. Titreme. Titreme. Titreme. Titreme. Titreme.

Bir askerdi. Bir çobandı. Bir dilenci ve bir kraldı. Bir çiftçi, âşık, denizci, marangozdu. Bir Aiel olarak doğdu, yaşadı ve öldü. Delirerek öldü, çürüyerek öldü, hastalıktan, kazadan, yaşlılıktan öldü. İdam edildi ve kalabalıklar ölümüne alkış tuttu. Kendisini Yenidendoğan Ejder ilan etti ve sancağını göğe savurdu; Güç'ten kaçıp saklandı; hiç bilmeden yaşayıp öldü. Deliliği uzak tuttu ve hastalıkla yıllarca savaştı; iki kışın arasında ise teslim oldu. Zaman zaman Moiraine gelip onu tek başına veya Kışgecesi'nden sağ kurtulan arkadaşlarıyla birlikte İki Nehir'den götürüyor, bazen de gelmiyordu. Bazen onu almak için başka Aes Sedailer geliyordu, bazen de

Kızıl Ajah'tan olanlar. Egwene onunla evlendi; Egwene gözlerinde yaşlarla onun göğsüne bir hançer sapladı ve o can verirken Egwene'e teşekkür etti. Başka kadınlara âşık oldu, başka kadınlarla evlendi. Elayne'le, Min'le, Caemlyn yolunda tanıştığı, sarışın bir çiftçi kızıyla ve o hayatları yaşamadan önce hiç görmediği kadınlarla. Yüz yaşam. Daha fazla. O kadar çoktular ki, onları sayamadı. Ve her yaşamın sonunda, o uzanmış can verirken, son nefesini alırken, bir ses kulağına fısıldadı. *Yine ben kazandım, Lews Therin.*

Titreme titreme.

Boşluk kayboldu, *saidin*'le olan teması uçup gitti ve Rand zaten yarı baygın halde olmasa soluğunu kesecek bir gümbürtüyle yere çarptı. Yanağının ve ellerinin altında sert taşları hissetti. Taşlar soğuktu.

Sırtüstü yattığı yerden elleriyle ayaklarının üzerine kalkmak için çabalayan Verin'i gördü. Birisinin şiddetle kustuğunu duydu ve başını kaldırdı. Uno yere diz çökmüş, elinin tersiyle ağzını siliyordu. Herkes yerdeydi ve atlar kaskatı bacaklarla durmuş, titriyorlardı, çılgın bakan gözleri fıldır fıldırdı. Ingtar kılıcını çekmişti –kabzasını o kadar sıkı kavramıştı ki, kılıç titriyordu– ve gözleri boşluğa dikiliydi. Mat kollarını başının etrafına sarmış dertop olmuştu ve Perrin gördüğü şeyleri ya da onları gören gözlerini söküp atmak istermişçesine parmaklarını yüzüne batırmıştı. Askerlerden hiçbirinin durumu daha iyi değildi. Masema açıktan açığa ağlıyor, yüzünden aşağı gözyaşları dökülüyordu, Hurin ise etrafta adeta kaçacak bir yer arıyordu.

"Ne?.." Rand yutkunmak için durdu. Yarısı toprağa gömülmüş kaba, yıpranmış taşların üzerinde yatıyordu. "Ne oldu?"

"Bir Tek Güç dalgası." Aes Sedai titrek bacaklarının üzerinde ayağa kalktı ve ürpererek pelerinine sarındı. "Sanki zorlanıyor... itiliyor gibiydik. Hiç yoktan gelir gibiydi. Onu kontrol etmeyi öğrenmek zorundasın. Buna mecbursun! Bu kadar çok Güç seni kül edebilirdi."

"Verin, ben... ben yaşadım... Ben..." Altındaki taşın yuvarlak olduğunu fark etti. Geçit Taşı. Aceleyle, titreyerek, ayağa kalktı. "Verin ben yaşayıp öldüm, o kadar çok ki, sayısını bilmiyorum. Her defasında farklıydı, ama bendim. Bendim."

"Kaos Sayıları'nı bilenler tarafından çizilmiş, Olabilecek Olan Dünyaları Birleştiren Çizgiler." Verin ürperdi, kendi kendisine konuşuyor

gibiydi. “Hiç duymamıştım, ama bu dünyalarda doğmamamız için bir neden yok, ancak oralarda sürdüğümüz yaşamlar farklı yaşamlar olacaktı. Elbette. Farklı şekillerde gelişebilecek olaylar için farklı yaşamlar.”

“Olan bu muydu? Ben... biz olabilecek olan yaşamlarımızı mı gördük?” *Yine ben kazandım, Leu’s Therin. Hayır! Ben Rand al’Thor’um!*

Verin kendisini şöyle bir sarsıp ona baktı. “Farklı seçimler yapman veya başına farklı şeyler gelmesi durumunda yaşamının farklı olması ihtimali seni şaşırtıyor mı? Gerçi ben kendimin asla- Eh. Önemli olan, burada olmamız. Gerçi tam umduğumuz şekilde değil.”

Rand, “Burası neresi?” diye sordu. Tsofu Yurdu’nun ağaçları gitmiş, yerini tepelik araziye bırakmıştı. Batıda pek de uzak olmayan bir yerde ormanlar ile birkaç tepe görülüyordu. *Yurttaki* taşın etrafında toplandıklarında güneş tepedeydi, ancak şimdi güneş gri bir gökyüzünde, ikindi vakti hayli alçalmıştı. Yakınlardaki bir avuç ağacın dalları çıplaktı veya üzerlerinde parlak renklerde birkaç yaprak vardı. Doğudan soğuk bir rüzgâr esiyor, yerdeki yaprakları havalandırıyordu.

“Tümentepe,” dedi Verin. “Ziyaret ettiğim Taş buydu. Bizi doğrudan buraya getirmeye kalkmamalıydın. Neyin ters gittiğini bilmiyorum – herhalde hiçbir zaman da bilemeyeceğim– ama ağaçlara bakarak, güzün son demlerinde olduğumuzu söyleyebilirim. Rand, bu sayede hiç zaman kazanmadık. Aksine, zaman kaybettik. Bence buraya gelirken en az dört ay harcamış olabiliriz.”

“Ama ben yapmadım-”

“Bu işlerde sana benim yol göstermeme izin vermelisin. Seni eğitemem, doğru, ama belki de en azından kendi sınırlarını aşarak kendini –ve bizleri– öldürmene engel olabilirim. Kendini öldürmesen bile, Yenidendoğan Ejder kendi kendisini oluk oluk eriyen bir mum gibi kavurursa, Karanlık Varlık’la kim yüzleşecek?” Rand’ın itirazlarını yenilemesi için beklemek yerine Ingtar’ın yanına gitti.

Kadın koluna dokununca Shienarlı sıçradı ve ona çılgın gözlerle baktı. “Ben Işık’ta yürüyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Valere Borusu’nu bulup Shayol Ghul’ün kudretini alaşağı edeceğim. Bunu yapacağım!”

“Elbette yapacaksın,” dedi Verin yatıştırıcı bir sesle. Ingtar’ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve Ingtar avcuna düştüğü şeyden aniden kurtularak bir nefes aldı. Ancak o hatıra hâlâ gözlerindeydi. “İşte,” dedi Verin. “Bu işini görür. Ben diğerlerine nasıl yardım edebileceğime bakayım. Boru’yu hâlâ geri alabiliriz, ama yolumuz daha kolaylaşmadı.”

Verin diğerlerinin arasında dolaşıp hepsinin yanında kısa aralıklarla dururken, Rand arkadaşlarının yanına gitti. Onu doğrultmaya çalıştığında, Mat irkilip ona baktıktan sonra iki eliyle Rand'ın ceketine yapıştı. "Rand, kimseye seni- seni anlatmazdım. Sana ihanet etmem. Buna inanman gerek!" Her zamankinden kötü görünüyordu, ama Rand bunun büyük ölçüde korkudan olduğunu düşünüyordu.

"İnanıyorum," dedi. Mat'in hangi yaşamları yaşadığını ve ne yaptığını merak etti. *Birisine söylemiş olmalı, yoksa bu konuda bu kadar tedirgin olmazdı.* Bunun için ona kızamıyordu. Bunu yapan diğer Matlerdi, bu Mat değil. Üstelik, kendisi için gördüğü alternatiflerin bazılarından sonra... "Sana inanıyorum. Perrin?"

Kıvırcık saçlı genç içini çekerek ellerini yüzünden çekti. Alnında ve yanaklarında tırnaklarının kırmızı izleri örülüyordu. Sarı gözleri düşüncelerini gizlemekteydi. "Aslında pek fazla seçim şansımız yok, değil mi, Rand? Ne olursa olsun, ne yaparsak yapalım, bazı şeyler neredeyse aynı oluyor." Uzun bir soluk daha koyuverdi. "Neredeyiz biz? Bu seninle Hurin'in bahsettiği dünyalardan biri mi?"

Rand, "Tümentepe," dedi ona. "Bizim dünyamızdaki. Ya da Verin öyle diyor. Ve mevsim sonbahar."

Mat endişeli görünüyordu. "Nasıl- Hayır, nasıl olduğunu bilmek istemiyorum. Ama şimdi Fain ile hançeri nasıl bulacağız? Bu zamana kadar herhangi bir yere gitmiş olabilir."

Rand, "O burada," diye temin etti onu. Haklı olduğunu ümit ediyordu. Fain'in istediği her yere gemiyle gidecek kadar zamanı olmuştu. Emond Meydanı'na gidecek kadar zamanı. Ya da Tar Valon'a. *Lütfen, Işık, beklemekten sıkılmamış olsun. Egwene'e veya Emond Meydanı'ndaki herhangi birine zarar verdiyse, ben... Işık kavursun beni, zamanında gelmeye çalıştım.*

"Tümentepe'deki büyük kasabaların hepsi buranın batısında," diye duyurdu Verin herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Rand ve iki arkadaşı dışında herkes ayağa kalkmıştı; konuşurken gelip ellerini Mat'in üzerine koydu. "Gerçi kasaba denecek kadar büyük köylerin sayısı fazla değil. Karanlıkdostlarında herhangi bir iz bulacaksak, batıdan başlamak gerek. Ayrıca bence burada oturarak gün ılığını ziyan etmemeliyiz."

Mat gözlerini kırpıştırıp ayağa kalktığında –hâlâ hasta görünüyordu, ama hareketleri çevikti– ellerini Perrin'in üzerine koydu. Ona doğru uzandığında Rand geriye kaçtı.

Verin, “Aptallık etme,” dedi.

Rand, “Yardımını istemiyorum,” dedi alçak sesle. “Ya da herhangi bir Aes Sedai’nin yardımını.”

Verin’in dudakları seğirdi. “Nasıl istersen.”

Hemen atlarına binip batıya doğru yola çıkarak Geçit Taşı’nı arkalarında bıraktılar. Kimse buna itiraz etmedi, Rand hele hiç. *Işık, ne olur geç kalmış olmayayım.*

38
Alıştırma

Beyaz giysisi içinde yatağının üzerine bağdaş kurup oturan Egwene, üç küçük ışık topuna, ellerinin üzerinde şekiller çizdiriyordu. Bunu yanında ona eşlik edecek en az bir Kabuledilmiş olmadan yapmaması gerekirdi, ama gözleri çakmak çakmak yanan ve ufak şöminenin önünde volta atan Nynaeve, henüz kimseyi eğitmesine izin verilmese de, en azından Kabuledilmişlere verilen yılan yüzüğünü ve beyaz giysisinin eteğini saran renkli halkaları taşıyordu. Egwene de son on üç hafta zarfında, direnemediğini görmüştü. Artık *saidar*'a dokunmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Onun her zaman orada olduğunu, parfüm kokusu veya ipeğin dokunuşu gibi onu beklediğini, onu çektiğini hissedebiliyordu. Ve *saidar*'a bir kez dokundu mu, kendini nadiren yönlendirmekten ya da en azından yönlendirmeye çalışmaktan alıkoyabiliyordu. Genellikle, başarısız olduğu zamanlar, başarılı olduğu zamanlar kadar çoktu, ama bu sadece onu yolunda ilerlemesi için teşvik edecek şeylerden biriydi.

Çoğu zaman korkuyordu. Yönlendirmeyi bu kadar çok istemesi ve yönlendirmediği zamanlar, yönlendirdiği zamanlarla kıyaslandığında kendini bu kadar donuk ve kederli hissetmesi onu korkutuyordu. Kendisini tüketebileceği yönündeki uyarılara rağmen hepsini içmek istiyor ve onu en çok da bu istek korkutuyordu. Zaman zaman Tar Valon'a hiç gelmemiş olmayı diliyordu. Ama bu korku onu durdurmakta, bir Aes Sedai veya Nynaeve dışında herhangi bir Kabuledilmiş tarafından yakalanma korkusundan daha fazla etkili olmuyordu.

Ancak kendi odası yeterince güvenliydi. Min de oradaydı, üç ayaklı bir tabureye oturmuş, onu izliyordu, ama Egwene, Min'i, kendisini asla ihbar etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Nynaeve tiç kısa adımla beyaz

boyalı bir duvardan diğerine yürüdü; Nynaeve'in odası çok daha büyüktü, ama diğer Kabuledilmişler arasından hiç arkadaş edinmediğinden, konuşacak birine ihtiyaç duyduğu zamanlarda, hatta şimdiki gibi, hiç konuşmayacağı zaman bile Egwene'in odasına geliyordu. Dar şöminede yanan ufak ateş, ilk güz soğuğunu uzak tutsa da, Egwene, kış geldiğinde ateşin bu kadar iyi iş görmeyeceğine emindi. Mobilyaları ufak bir çalışma masası tamamlıyordu ve Egwene'in eşyaları duvardaki çivilere düzgünce asılmış veya masanın üzerindeki kısa rafın üzerine konulmuştu. Çömezler genellikle odalarında zaman geçiremeyecek kadar meşgul olurdu, ama o gün Nynaeve ile birlikte Beyaz Kule'ye geldiklerinden beri, üçüncü tatil günüydü.

"Else bugün, Muhafızlarla birlikte çalışan Galad'a alık alık bakıyordu," dedi Min tabureyi iki bacağının üzerinde sallayarak.

Küçük toplar Egwene'in ellerinin üzerinde bir an durakladı. "Kime isterse bakabilir," dedi Egwene rahat bir tavırla. "Bununla ilgilenmek için bir neden göremiyorum."

"Herhalde bir neden de yoktur. Öyle kaskatı olmasını kafaya takmazsan, fena halde yakışıklı. Göze çok hoş görünüyor, özellikle de gömleğini çıkarınca."

Toplar hiddetle döndü. "Gömleği üzerinde olsun olmasın, kesinlikle Galad'a bakmak gibi bir isteğim yok."

"Sana takılmamam gerekir," dedi Min pişmanlıkla. "Bunun için özür dilerim. Ama sen de ona bakmaktan hoşlanıyorsun –bana öyle yüzünü buruşturma– Beyaz Kule'deki, Kızıl olanlar dışında her kadın gibi. O duruşlarını çalışırken, Aes Sedailerin, özellikle de Yeşillerin, idman bahçelerine indiğini gördüm. Muhafızlarını kontrol ettiklerini söylüyorlar, ama Galad orada yokken bu kadar çok Aes Sedai görmüyorum. Aşçılar ile yamakları bile onu izlemek için dışarı çıkıyor."

Toplar oldukları yerde durdu ve Egwene bir saniye boyunca onlara gözlerini dikip baktı. Toplar ortadan kayboldu. Aniden kıkırdadı. "Gerçekten yakışıklı, değil mi? Yürüdüğü zaman bile dans edermiş gibi görünüyor." Yanaklarındaki renk koyulaştı. "Ona gözlerimi dikip bakmamam gerek, biliyorum, ama elimde değil."

"Benim de," dedi Min. "Nasıl biri olduğunu görebilmeme rağmen."

"Ama o iyiyse-"

"Egwene, Galad o kadar iyi ki, sana saçını başını yoldurur. Daha büyük bir iyiliğe hizmet etmek uğruna bir insanın canını yakar. Dikkati diğerinde

olduğundan, kimin canının yandığını fark etmez bile, ancak etse bile canı yananların onu anlamasını ve her şeyin adil olduğunu düşünmesini bekler."

"Herhalde sen biliyorsundur," dedi Egwene. Min'in insanlara bakıp onlar hakkında her türlü şeyi okuma yeteneğine tanık olmuştu; Min, gördüğü her şeyi söylemezdi ve her zaman bir şey görmezdi, ama Egwene'in inanmasına neden olacak kadar çok şey görmüştü. Nynaeve'e baktı –diğer kadın hâlâ odayı arşınlıyor, kendi kendisine bir şeyler mırıldanıyordu– sonra tekrar *saidar*'a uzandı ve gelişigüzel bir biçimde ışık toplarını havada döndürme işine döndü.

Min omuzlarını silkti. "Herhalde sana söylememde bir sakınca yoktur. Galad, Else'nin ne yaptığını fark etmedi bile. Ona bugün tatil günü olduğundan Güney Bahçesi'nde yürüyüşe çıkmış olup olamayacağını sordu. Kıza acıdım."

"Zavallı Else," diye mırıldandı Egwene ve ellerinin üzerindeki ışık topları daha bir canlandı. Min güldü.

Kapı rüzgârla çarpılarak açıldı. Egwene bir çığlık atıp topları yok ettikten sonra, gelenin sadece Elayne olduğunu gördü.

Altın rengi saçları olan Andor'un Kız-Veliahtı kapıyı iterek kapadı ve pelerinini bir çiviye astı. "Az önce duydum," dedi. "Söylentiler doğruymuş. Kral Galldrian ölmüş. Bu işi bir hilafet savaşına çeviriyor."

Min bir homurtu koyuverdi. "İç savaş. Hilafet savaşı. Aynı şeye bir sürü aptalca ad veriliyor. Bu konudan bahsetmesek olmaz mı? Tek duyduğumuz bu. Cairhien'de savaş. Tümentepe'de savaş. Saldaea'da sahte Ejder'i yakalamış olabilirler, ama Tear'da hâlâ savaş var. Zaten büyük bölümü söylenti. Dün aşçılardan biri Artur Şahinkanadı'nın Tanchico'da yürüdüğünü duyduğunu söylüyordu. Artur Şahinkanadı!"

"Bundan bahsetmek istemiyorsun, sanıyordum," dedi Egwene.

"Logain'i gördüm," dedi Elayne. "İç Avlu'da bir bankta oturmuş ağlıyordu. Beni görünce kaçtı. Ona elimde olmadan acıyorum."

"Onun ağlaması bizim ağlamamızdan iyidir," dedi Min.

"Onun ne olduğunu biliyorum," dedi Elayne sakince. "Ya da, daha doğrusu, eskiden ne olduğunu. Artık değil ve ona acıyabiliyorum."

Egwene kendini bırakarak sırtını duvara yasladı. *Rand.* Logain aklına hep Rand'ı getiriyordu. Aylardır onu rüyasında görmüyordu, *Nehir Kraliçesi*'nde gördüğü cinsten rüyalarda. Anaiya hâlâ ona düşünde gördüğü her şeyi yazdırıyor ve Aes Sedailer bunlarda alametler veya olaylarla bağlantılar arıyordu, ancak Rand hakkında Anaiya'nın onu özlemesine

yorduğu düşler dışında, hiçbir şey olmuyordu. Tuhaf bir biçimde Egwene'e Beyaz Kule'ye gelişinden birkaç hafta sonra kesilen, Rand hakkındaki rüyalarıyla birlikte Rand da yok olmuş, artık orada değilmiş gibi geliyordu. *Ben de oturmuş Galad'ın ne güzel yürüdüğünü düşünüyorum,* diye düşündü acı acı. *Rand iyi olmak zorunda. Yakalanıp ehlileştirilmiş olsaydı, kulağıma bir şey gelirdi.*

Rand'ın ehlileştirilmesini, Logain gibi ağlaması ve ölmek istemesini düşününce her zamanki gibi ürperdi.

Elayne yatakta yanına oturarak ayaklarını altına aldı. "Galad'a tutulduysan, Egwene, benden anlayış göremeyeceksin. Nynaeve'in sana bahsedip durduğu o feci karışımlardan birini vermesini sağlayacağım." Onun girdiğini hiç fark etmemiş olan Nynaeve'e baktı. "Onun neyi var? Onun da Galad yüzünden iç geçirmeye başladığını söylemeyin bana!"

"Yerinde olsam onu rahatsız etmezdim." Min ikisine doğru eğilerek sesini alçalttı. "O sıska Kabuledilmiş Irella ona bir inek kadar sakar olduğunu ve Yetilerden ancak yarısına sahip olduğunu söyledi ve Nynaeve kulağına bir tokat indirdi." Elayne yüzünü buruşturdu. "Göz kırpmaya kalmadan, onu Sheriam'ın odasına çıkardılar; o günden beri de hiç çekilmiyor."

Görünüşe bakılırsa Min sesini yeterince alçaltmamıştı, zira Nynaeve'den bir homurtu geldi. Kapı birden tekrar açıldı ve içeri doğru şiddetli bir rüzgâr esti. Egwene'in yatağındaki battaniyeler dahi yerinden oynamadı, ancak Min ile üzerinde oturduğu tabure duvara doğru yuvarlandılar. Rüzgâr anında kesildi ve Nynaeve'in yüzünde üzgün bir bakış belirdi.

Egwene kapıya doğru seğirtip dışarı baktı. Öğle güneşi önceki gecenin yağmur fırtınasından son kalanları da kavuruyordu. Çömezler Avlusu'nun etrafını saran, hâlâ ıslak durumdaki balkon boş, çömezlerin odalarının sıra sıra kapıları hep kapalıydı. Tatil gününden yararlanarak bahçelerde eğlenen çömezler uyuyor olmalıydı. Kimse olanları görmüş olamazdı. Kapıyı kapadı ve Nynaeve Min'in ayağa kalkmasına yardım ederken Elayne'in yanındaki yerine döndü.

"Özür dilerim, Min," dedi Nynaeve gergin bir sesle. "Zaman zaman sinirlerim... Senden bunun için beni affetmeni isteyemem." Derin bir nefes aldı. "Beni Sheriam'a rapor etmek istersen, bunu anlarım. Bunu hak ettim."

Egwene bu itirafı duymamış olmak isterdi; Nynaeve böyle konularda huysuz olabiliyordu. Odaklanacak bir şey, Nynaeve'in dikkatini verdiğine

inanabileceği bir şey ararken, kendisini tekrar *saidar*'a dokunurken buldu ve yine ışık toplarını havada çevirmeye başladı. Elayne de çabucak ona katıldı; Kız-Veliaht'ın ellerinin üzerinde üç ufak top belirmeden önce Egwene onun etrafındaki ışık halesinin oluştuğunu gördü. Işıyan ufak küreleri giderek daha çapraşıklaşan desenler halinde değiş tokuş etmeye başladılar. Ara sıra kızlardan biri kendisine gelen ışık topunu koruyamıyor ve söndürüyordu, top daha sonra ufak bir renk veya boy farkıyla geri dönüyordu.

Tek Güç, Egwene'i yaşamla dolduruyordu. Elayne'in sabah aldığı banyodan artakalan belli belirsiz gül kokusunu alıyordu. Duvarlardaki pürüzlü sıvayı, yerdeki düzgün taşları, üzerinde oturduğu yatak gibi hissedebiliyordu. Min ile Nynaeve'in nefes alışlarını ve alçak sesle söylediklerini duyabiliyordu.

"İş affetmeye gelince," dedi Min, "belki de senin beni affetmen gerekir. Sinirli birisin; ben de koca ağızlının biriyim. Beni affedersen ben de seni affederim." İki tarafın da kulağa içten gelen, "Affettim," mırıldanmaları eşliğinde iki kadın kucaklaştılar. "Ama bunu bir daha yaparsan," dedi Min gülerek, "ben de *senin* kulağına bir tokat indirebilirim."

"Bir dahaki sefere sana bir şey fırlatırım," diye yanıtladı Nynaeve. O da gülüyordu, ama gözü Egwene ve Elayne'e ilişince kahkahası kesildi. "Siz ikiniz şunu kesmezseniz, Çömezler Sorumlusu'na giden biri olacak. İki kişi."

"Nynaeve, bunu yapmazsın!" diye itiraz etti Egwene. Ancak Nynaeve'in gözlerindeki bakışı görünce, *saidar*'a olan tüm bağlantısını hemen kesti. "Pekâlâ. Sana inanıyorum. Bunu kanıtlamaya gerek yok."

"Alıştırma yapmamız gerek," dedi Elayne. "Bizden sürekli daha fazlasını istiyorlar. Kendi başımıza alıştırma yapmazsak, geride kalmamayı asla başaramayız." Yüzünde sakin bir ifade vardı, ama *saidar*'ı o da Egwene kadar aceleyle bırakmıştı.

"Ya çok fazla çekseniz ve yanınızda sizi durduracak kimse olmasa ne olacak?" diye sordu Nynaeve. "Keşke daha fazla korksaydınız. Ben korkuyorum. Sizin için durumun nasıl olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Sürekli orada ve içinizi onunla doldurmak istiyorsunuz. Zaman zaman kendime güçlükle engel olabiliyorum; hepsini istiyorum. Beni kavurup kül edebileceğini biliyorum, ama yine de istiyorum." Ürperdi. "Keşke daha fazla korksaydınız."

“Ben korkuyorum,” dedi Egwene içini çekerek. “Dehşet duyuyorum. Ama bir işe yarıyor gibi görünmüyor. Ya sen, Elayne?”

“Beni dehşete düşüren tek şey,” dedi Elayne havalı bir edayla, “bulaşık yıkamak. Bana her gün bulaşık yıkamak zorunda kalıyormuşum gibi geliyor.” Egwene yastığını ona fırlattı. Elayne yastığı başından çekip arkaya attı, ama bunu yaptıktan sonra omuzları çöktü. “Ah, pekâlâ. O kadar korkuyorum ki, dişlerimin takırdamamasına şaşıyorum. Elaida bana öyle korkacaksın ki, Gezginlerle birlikte kaçmak isteyeceksin demişti, ama ben onu anlamamıştım. Bizi de öküzleri kadar çalıştıran bir adamdan uzak durmak gerekir. Sürekli yorgunum. Yorgun uyanıyor, yorgun uyuyorum ve bazen yanlışlıkla baş edebileceğimden fazla Güç çekeceğimden o kadar korkuyorum ki, ben...” Kucağına bakarak sözlerini yarım bıraktı.

Egwene onun söylemeden bıraktığı şeyin ne olduğunu biliyordu. Odaları birbirinin hemen yanındaydı ve çömez odalarının çoğunda olduğu gibi, uzun zaman önce aradaki duvara bir delik açılmıştı, nereye bakacağını bilmedikçe görülmeyecek kadar ufak, ancak ışıklar söndürüldükten sonra kızların odalarından çıkmasına izin verilmediğinde birbirleriyle konuşmaya elverişliydi. Egwene Elayne’in birden çok defa ağlaya ağlaya uykuya daldığını duymuştu ve Elayne’in de kendi ağlamalarını duyduğuna hiç kuşkusu yoktu.

“Gezginler gerçekten de ayartıcı bir fikir,” diye kabul etti Nynaeve, “ama nereye gidersen git, bu yapabileceklerini değiştirmez. *Saidar*’dan kaçamazsın.” Söylediklerinden hoşlanmıyormuş gibi bir hali vardı.

“Ne görüyorsun, Min?” dedi Elayne. “Hepimiz kudretli Aes Sedailer mi olacağız, yoksa yaşamlarımızın geri kalan kısmını bulaşık yıkayan çömezler olarak mı geçireceğiz ya da...” Aklına gelen üçüncü seçeneği dile getirmek istemezmiş gibi omuzlarını silkti. *Eve gönderilmek. Kule’den atılmak.* Egwene’in gelişinden beri iki çömez atılmıştı ve herkes onlardan ölmüşler gibi, fısıltıyla bahsediyordu.

Min taburesinde yer değiştirdi. “Arkadaşlarımı okumayı sevmiyorum,” diye mırıldandı. “Arkadaşlık okumaya engel oluyor. Onun yüzünden gördüğüm şeyleri allayıp pullamak ihtiyacı hissediyorum. Bu yüzden üçünüz için artık bunu yapmıyorum. Zaten sizde herhangi bir değişiklik de...” Onlara gözlerini kısarak baktı ve birde kaşlarını çattı. “Bu yeni,” diye soluk verdi.

“Ne?” diye sordu Nynaeve sert bir sesle.

Min yanıt vermeden önce tereddüt etti. “Tehlike. Hepiniz bir tür tehlikenin içindesiniz. Ya da çok yakında öyle olacaksınız. Ne olduğunu çıkaramıyorum, ama bir tehlike.”

“Görüyorsunuz ya,” dedi Nynaeve yatakta oturan iki kıza. “Dikkatli olmalısınız. Hepimiz dikkatli olmalıyız. İkinizin de, yanınızda rehberlik edecek kimse yokken bir daha yönlendirmeyeceğinize söz vermeniz gerek.”

“Artık bundan bahsetmek istemiyorum,” dedi Egwene.

Elayne hevesle başını salladı. “Evet. Başka bir şeyden bahsedelim. Min, sırtına bir elbise geçirirsem, eminim Gawyn seni yürüyüşe çağırır. Biliyorsun, sana bakıp duruyor, ama bence pantolon ile erkek ceketi onu itiyor.”

“Ben istediğim gibi giyinirim ve senin kardeşin bile olsa, bir lord için bunu değiştirecek değilim.” Min hâlâ onlara kısık gözlerle ve kaşlarını çatarak bakıp, dalgın bir sesle konuşuyordu; bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı. “Zaman zaman erkek sanılmak işe yarıyor.”

“Sana iki kez bakan hiç kimse erkek olduğuna inanmaz.” Elayne gülümsedi.

Egwene huzursuzdu. Elayne, ortama zorla şen bir hava vermeye çalışıyor, Min ona doğru dürüst dikkatini vermiyor, Nynaeve ise onları tekrar uyarmak istermiş gibi görünüyordu.

Kapı bir kez daha ardına kadar açıldığında, kendisine diğerlerinin rol yapmasını seyretmek dışında bir meşgale bulduğuna sevinen Egwene, onu kapatmak için ayağa fırladı. Ancak o daha kapıya varmadan, bir sürü belik halinde örülmüş sarı saçları olan, siyah gözlü bir Aes Sedai odaya girdi. Egwene, gelenin Liandrin olmasından çok bir Aes Sedai olmasına şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Liandrin’in Beyaz Kule’ye döndüğünü duymamıştı, ama onun da ötesinde, bir Aes Sedai bir çömezle görüşmek isterse, çömez Aes Sedai’nin yanına çağrılırdı; bir kardeşin bizzat oraya gelmesi hayra yorulacak şey değildi.

Oda içindeki beş kadın yüzünden tıklım tıklım olmuştu. Liandrin onları süzerek durup kızıl saçaklı şalını düzeltti. Min hareket etmedi, ama Elayne ayağa kalktı ve ayakta olan üçü reverans yaptı. Nynaeve, dizlerini hafifçe kırmakla yetindi. Egwene, Nynaeve’in başkalarının kendisinden daha yetkili olmasına hiçbir zaman alışabileceğini sanmıyordu.

Liandrin’in gözleri Nynaeve’in üzerinde durdu. “Ya senin burada, çömezlerin odasında ne işin var, çocuğum?” Sesi buz gibiydi.

“Dostlarımı ziyarete geldim,” dedi Nynaeve gergin bir sesle. İş işten geçtikten sonra da, “Liandrin Sedai,” diye ekledi.

“Kabuledilmişlerin çömezler arasında dostu olamaz. Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olman gerekirdi, çocuğum. Ama seni burada bulmam daha iyi oldu. Sen ve sen” –parmağıyla Elayne ve Min’i işaret etti– “gideceksiniz.”

“Daha sonra tekrar gelirim.” Min itaat etmekte acele etmediğini belli etmek için işi hayli ağırdan alarak ayağa kalktı ve yüzünde kadının hiç kulak asmadığı bir gülümsemeyle Liandrin’in yanından geçti. Elayne Egwene ile Nynaeve’e endişeli bir bakış attıktan sonra reverans yapıp odadan çıktı.

Elayne kapıyı arkasından kapadıktan sonra, Liandrin durduğu yerde Egwene ve Nynaeve’i süzmeye başladı. Egwene bu bakışların altında huzursuzca yerinde kıpırdanmaya başladı, ama yalnızca biraz kızaran Nynaeve dümdüz durdu.

“Siz ikiniz Moiraine’le birlikte yolculuk eden çocuklarla aynı köydensiniz. Öyle değil mi?” diye sordu Liandrin aniden.

“Rand’dan bir haber mi aldınız?” diye sordu Egwene hevesle. Liandrin ona bir kaşını kaldırarak baktı. “Özür dilerim, Aes Sedai. Haddimi aşıyorum.”

“Onlardan haber aldınız mı?” dedi Nynaeve neredeyse emir vererek. Kabuledilmişlerin, kendilerine bir şey sorulmadıkça Aes Sedailerle konuşmama gibi bir kuralı yoktu.

“Onlar için endişeleniyorsunuz. Bu iyi. Tehlikedeler ve siz onlara yardım edebilirsiniz.”

“Başlarının dertte olduğunu nereden biliyorsunuz?” Bu defa Nynaeve’in sesindeki talebi duymamanın imkânı yoktu.

Liandrin’in gül goncasına benzeyen ağzı sıkıldı, ama ses tonu değişmedi. “Siz bilmeseniz de Moiraine Beyaz Kule’ye sizin hakkınızda mektuplar gönderdi. Moiraine, siz ve genç... arkadaşlarınız için endişeleniyor. Bu çocuklar tehlikede. Onlara yardım etmek mi, yoksa onları kaderlerine terk etmek mi istiyorsunuz?”

Egwene, “Evet,” derken, Nynaeve de aynı anda, “Ne tür bir bela? Neden onlara yardım etmek umurunda ki?” diye sordu. Nynaeve, Liandrin’in şalındaki kızıl saçağa göz attı. “Moiraine’den de hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Çok fazla varsayımda bulunma, çocuk,” dedi Liandrin sertçe. “Kabuledilmiş olmak, kardeş olmakla aynı şey değildir. Bir kardeş konuştuğunda Kabuledilmişler ile çömezler aynı şekilde onu dinler ve kendilerine söyleneni yaparlar.” Bir soluk alarak sözlerine devam etti; sesinde yine soğuk bir dinginlik vardı, ama öfkeden, yanaklarında beyaz lekeler belirmişti. “Bir gün eminim bir davaya hizmet edeceksiniz ve o zaman öğreneceksiniz ki, hizmet etmek için hoşlanmadığınız kişilerle dahi birlikte çalışmanız gerekir. Bana kalsa, aynı odayı bile paylaşmayacağım pek çok kişiyle birlikte çalıştığımı açıkça söylüyorum. Arkadaşlarınızı kurtaracak olsa en çok nefret ettiğiniz kişiyle bile yan yana çalışmaz mıydınız?”

Nynaeve tereddütle başını salladı. “Ama bize hâlâ ne tür bir tehlikede olduklarını söylemedin, Liandrin Sedai.”

“Tehlike Shayol Ghul’den geliyor. Birileri onları avlıyor, anladığım kadarıyla bu daha önce de bir kez olmuş. Benimle gelirseniz, bu tehlikelerden hiç değilse bazıları bertaraf edilebilir. Nasıl olduğunu sormayın, çünkü size söyleyemem, ama size bunun böyle olduğunu açıkça söylüyorum.”

“Geleceğiz, Liandrin Sedai,” dedi Egwene. “Nereye geleceğiz?” dedi Nynaeve. Egwene ona dargın bir bakış attı.

“Tümentepe’ye.”

Egwene’in ağzı açıldı ve Nynaeve, “Tümentepe’de bir savaş var. Bu tehlikenin Artur Şahinkanadı’nın ordularıyla bir ilgisi var mı?” diye mırıldandı.

“Söylentilere inanıyor musun, çocuğum? Ama söylentiler doğru bile olsa, bu sizi durdurmaya yeter mi? Bu erkeklere arkadaş dediğinizi sanıyordum.” Liandrin’in sözlerindeki bir çarpıtma kendisinin hiçbir erkeğe arkadaş demeyeceğini söylüyordu.

“Geleceğiz,” dedi Egwene. Nynaeve tekrar ağzını açtı, ama Egwene konuşmaya devam etti. “Gideceğiz, Nynaeve. Rand’ın yardımımıza ihtiyacı varsa –Mat ve Perrin’in de– onlara yardım etmek zorundayız.”

“Bunu biliyorum,” dedi Nynaeve, “ama benim bilmek istediğim, neden biz? Moiraine’in –ya da senin, Liandrin– yapamayıp da bizim yapabileceğimiz ne olabilir?”

Liandrin’in yanaklarındaki beyaz lekeler büyüdü –Egwene, Nynaeve’in kadına hitap ederken saygı belirten unvanı kullanmayı unuttuğunu fark etti– ama yalnızca, “Siz onlarla aynı köyden geliyorsunuz. Bütünüyle

anlamadığım bir şekilde, onlarla bağlantılısınız. Bundan fazlasını söyleyemem. Sorduğunuz başka hiçbir aptalca soruya da cevap vermeyeceğim. Onlar için benimle gelecek misiniz?” dedi. Onay vermelerini bekledi; onlar başlarıyla evetlediklerinde gözle görülür bir şekilde ferahladı. “İyi. Gün doğumundan bir saat önce yanınıza atlarınızı ve yolculuk için gereksinim duyduğunuz şeyleri alarak Ogier korusunun kuzey sınırında benimle buluşacaksınız. Kimseye bundan bahsetmeyin.”

“Beyaz Kule sınırlarını izinsiz terk etmememiz gerekiyor,” dedi Nynaeve yavaşça.

“Benden izin aldınız. Kimseye anlatmayın. Hiç kimseye. Kara Ajah Beyaz Kule’nin salonlarında yürüyor.”

Egwene soluğunu tuttu ve Nynaeve’in de aynısını yaptığını duydu, ama Nynaeve kendini çabuk topladı. “Bütün Aes Sedailer... onun varlığını inkâr ediyor sanıyordum.”

Liandrin, ağzını alaycı bir biçimde büktü. “Pek çokları inkâr ediyor, ama Tarmon Gai’don yaklaşıyor ve inkâr edilebilecek zamanlar geçiyor. Kara Ajah, Beyaz Kule’nin simgelediği her şeyin karşıtıdır, ama vardır çocuğum. Her yerdedir, her kadın ona mensup olabilir ve o Karanlık Varlık’a hizmet eder. Gölge arkadaşlarınızın peşindeyse, Kara Ajah’ın sizi sağ ve onlara yardım edebilecek halde bırakacağını mı sanıyorsunuz? Kimseye söylemeyin –kimseye!–, yoksa Tümentepe’ye sağ salim varamazsınız. Gün doğumundan bir saat önce. Beni yarı yolda bırakmayın.” Bunu söyledikten sonra gitmiş, kapıyı arkasından sıkıca kapamıştı.

Egwene, ellerini dizlerine koyarak yatağına çöktü. “Nynaeve, o Kızıl Ajah’tan. Rand’ı biliyor olamaz. Bilseydi...”

“Biliyor olamaz,” diye hemfikir oldu Nynaeve. “Keşke bir Kızıl’ın neden yardım etmek istediğini bilseydim. Ya da neden Moiraine’le birlikte çalışmaya gönüllü olduğunu. İkisinin de, birbirlerine, susuzluktan ölüyor bile olsalar bir damla su vermeyeceğine yemin edebilirdim.”

“Sence yalan mı söylüyor?”

“O Aes Sedai,” dedi Nynaeve alayla. “En iyi gümüş iğneme karşı bir frenküzümüne iddiaya girerim ki, söylediği her kelime doğru. Ama duyduklarımızın, duyduğumuzu sandığımız şeyler olup olmadığını merak ediyorum.”

“Kara Ajah.” Egwene ürperdi. “Işık bize yardım etsin, o konuda söylediklerini yanlış anlamanın imkânı yoktu.”

“Yoktu,” dedi Nynaeve. “Bizim de herhangi birinden akıl sormamızı önledi, zira bundan sonra kime güvenebilirdik ki? Gerçekten de Işık yardım etsin bize.”

Min ile Elayne hışımla odaya girerek kapıyı arkalarından çarparak kapadılar. “Gerçekten gidiyor musunuz?” diye sordu Min ve Elayne, duvarda, Egwene’in yatağının üzerindeki minik deliğe işaret ederek, “Odamdan sizi dinledik. Her şeyi duyduk,” dedi.

Egwene, söylediklerinin ne kadarının duyulduğunu merak ederek Nynaeve ile bakıştı ve onun yüzünde de aynı kaygıyı gördü. *Rand konusunu çözmeyi başarırlarsa...*

Nynaeve, “Bunu kendinize saklamanız gerek,” diyerek onları uyardı. “Herhalde Liandrin bizim buradan gitmemiz için gereken izinleri ayarlamıştır, ama ayarlamamışsa bile, yarın bizi Kule’de fellik fellik aramaya başlarlarsa bile, tek kelime etmemeniz gerek.”

“Kendime mi saklayayım?” dedi Min. “Bu konuda korkun olmasın. Ben de sizinle geliyorum. Bütün gün tek yaptığım Kahverengi kardeşlerden birine ya da diğerine benim bile anlamadığım bir şeyi açıklamaya çalışmak. Bizzat Amyrlin dışarı çıkıp benden gördüğümüz herkesi okumamı istemeden yürüyüşe bile çıkamıyorum. O kadın senden bir şey yapmanı istediğinde, bunu yapmamanın hiçbir yolu yok gibi. Onun için Beyaz Kule’nin yarısını okumuş olmalıyım, ama o sürekli başka bir gösteri istiyor. Tek ihtiyacım buradan gitmek için bir mazeretti, bunun sayesinde onu da elde ettim.” Yüzünde, tartışmaya pabuç bırakmayan bir kararlılık ifadesi vardı.

Egwene, Min’in kendi başına gitmek yerine neden onlarla gelmeye bu kadar kararlı olduğunu merak ediyordu, ama Elayne, merak etmek dışında bir şey yapmaya vakit bulamadan, “Ben de geliyorum,” dedi.

“Elayne,” dedi Nynaeve nazikçe, “Egwene ile ben, çocukların Emond Meydanı’ndan hısımlarıyız. Sen Andor’un Kız-Veliahtı’sın. Sen Beyaz Kule’den kaybolursan, eh, bu- bir savaş çıkmasına neden olabilir.”

“Beni kurutup salamura etseler bile –ki görünüşe bakılırsa belki de öyle yapmaya çalışıyorlar– annem Tar Valon’la savaş çıkarmaz. Siz üçünüz gidip bir maceraya atılırken benim burada kalıp bulaşık yıkayacağımı, yerleri sileceğimi ve Kabuledilmişlerden birinin yaptığım ateşin rengi mavinin istediği tonunda olmadı diye beni azarlamasına katlanacağımı sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Gawyn duyunca hasedinden çatlayacak.” Elayne güldü ve

uzanarak, şakacıktan Egwene'in saçını çekti. "Üstelik, Rand'ı boş bırakırsan, belki ben de bir fırsatını bulup onu kaparım."

"İkimizin de ona sahip olacağını sanmam," dedi Egwene hüzünle.

"O halde seçtiği kişiyi bulur ve onun hayatını zindan ederiz. Ama ikimizden birini elde edebilecekken başka birini seçecek kadar aptal olamaz. Ah, lütfen gülümse, Egwene. Biliyorum, o senin. Kendimi sadece" –durarak bir sözcük aradı– "özgür hissediyorum. Daha önce hiçbir macera yaşamadım İddia ederim ikimiz de bir macerada olsak uyuyana kadar ağlamayız. Ağlasak bile âşıkların bu kısmı atlamasını sağlarız."

"Bu aptallık," dedi Nynaeve. "Tümentepe'ye gidiyoruz. Haberleri ve söylentileri sen de duydun. Tehlikeli olacak. Burada kalman gerek."

"Liandrin Sedai'nin şey- Kara Ajah hakkında söylediklerini ben de duydum." Elayne bu ismi söylerken sesini alçaltarak fısıltı seviyesine indirdi. "*Onlar* buradaysa, burada ne kadar güvende olabilirim ki? Annemin Kara Ajah'ın gerçekten var olduğundan en ufak bir şüphesi olsa, beni onlardan kaçırmak için savaşın orta yerine atmayı tercih eder."

"Ama Elayne-"

"Sizinle gelmemi engellemenizin tek yolu var. O da, Çömezler Sorumlusu'na söylemek. Üçümüz onun çalışma odasında dizilmişken çok hoş bir tablo oluştururuz. Dördümüz. Min'in de böyle bir şeyden kaçabileceğini sanmam. Sheriam Sedai'ye söylemeyeceğinize göre, ben de geliyorum."

Nynaeve ellerini havaya kaldırdı. "Belki sen onu ikna edecek bir şey söyleyebilirsin," dedi Min'e.

Min, kapıya yaslanmış gözlerini kısarak Elayne'e bakıyordu ve şimdi de başını iki yana sallamaktaydı. "Bence o da sizler kadar gelmek zorunda. Bizler kadar. Artık hepinizin etrafındaki tehlikeyi de daha açıkça görebiliyorum. Ne olduğunu ayırt edebilecek kadar açık değil, ama sanırım gitmeye karar vermenizle ilgili. Daha açık olmasının nedeni bu; daha kesin olması."

"Bu onun gelmesi için haklı bir neden değil," dedi Nynaeve, ama Min başını tekrar iki yana salladı.

"O da seninle benim kadar o- o çocuklarla bağlantılı. Her ne ise, o da bu işin bir parçası. Herhalde bir Aes Sedai olsa, Desen'in bir parçası olduğunu söylerdi."

Elayne hem afallamış, hem de ilgilenmiş gibiydi. "Öyle miyim? Hangi parçası, Min?"

“Açık seçik göremiyorum.” Min gözlerini yere dikti. “Bazen keşke insanları hiç okuyamasaydım, diyorum. Zaten insanların çoğu gördüklerimden tatmin olmuyor.”

“Hepimiz gidiyorsak,” dedi Nynaeve, “o halde en iyisi plan yapalım.” Önceden ne kadar tartışırsa tartışsın, bir hareket tarzı kararlaştırıldığında Nynaeve hemen pratik işlerle ilgilenmeye başlardı: yanlarına ne alacakları, Tümentepe’ye vardıklarında havanın ne kadar soğumuş olacağı ve atlarını ahırlardan kimse onlara engel olmadan nasıl alabilecekleri.

Onu dinlerken, Egwene elinde olmadan Min’in onlar için gördüğü tehlikenin ne olduğunu ve Rand’ı hangi tehlikenin tehdit ettiğini merak etti. Onu tehdit edebilecek tek bir tehlike biliyordu ve bunu düşünürken buz kesiyordu. *Dayan, Rand. Dayan, seni yün kafalı ahmak. Nasıl olursa olsun, sana yardım edeceğim.*

39
Beyaz Kule'den Kaçış

Egwene ve Elayne Kule'de ilerlerken, yanlarından geçtikleri her kadın topluluğuna hafifçe başlarını eğiyorlardı. Egwene o gün etrafta Kule'nin dışından bu kadar çok kadın olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü; Aes Sedai veya Kabuledilmişlerin her birinin sahip olamayacağı kadar çok. Tek başlarına ya da ufak gruplar halinde, zengin veya yoksul giyimli, bir düzine farklı ülkenin giysilerine bürünmüş, bazılarının üstü başı hâlâ Tar Valon yolculuğundan tozlu olan kadınlar öylece duruyor veya Aes Sedailere soru sormak ya da ricalarını sunmak üzere sıralarını bekliyordu. Bazı kadınların –leydiler, tacirler veya tacir karıları– yanında kadın hizmetkârlar vardı. Birkaç adam dahi ricalarla gelmiş, bir başlarına bekliyor, Beyaz Kule'de oldukları için huzursuz görünerek herkesi tedirginlikle süzüyorlardı.

En önde giden Nynaeve azimle ileri bakıyor, pelerini ardından uçuşarak gittikleri yeri biliyormuş –kimse onları durdurmadığı sürece nereye gideceklerini biliyordu da– ve de oraya gitmek hakkıymış gibi –ki bu tamamen farklı bir hikâyeydi– yürüyordu. Artık Tar Valon'a getirdikleri giysilere bürünmüş olan kızlar, kesinlikle Kule sakinlerine benzemiyordu. Hepsi de, eteği at binmek için ikiye bölünmüş olan en iyi giysisini ve bol nakışlı halis yün pelerinler seçmişti. Egwene, onları tanıyabilecek herkesten uzak durdukları sürece –daha şimdiden yüzlerini tanıyan birkaç kişiden sakınmayı başarmışlardı– dışarı çıkmayı başarabileceklerini düşünüyordu.

Nynaeve alayla, Egwene göğsünde ve kollarında simli nakışlar ve incili çiçekler olan, gri ipekten bir giysiyi giymesine yardım ederken, "Bu Tümentepe'ye gitmekten çok bir lordun parkında tur atmaya uygun," demişti. "Ama fark edilmeden çıkmamıza olanak verebilir."

Egwene pelerinini ayarlayarak kendi sırtındaki altın nakışlı, yeşil ipek elbiseyi düzeltti ve bej çizgili mavi giysiler içindeki Elayne'e bakarak Nynaeve'in haklı çıkmasını ümit etti. O ana kadar herkes onları dilekçi, soylu ya da en azından varlıklı kadınlar sanmıştı, ama dikkat çekeceklermiş gibi görünüyordu. Bunun nedenini fark edince şaşırdı; son birkaç ayı çömezlerin yalın giysileri içinde geçirdikten sonra, kendisini o güzel elbisenin içinde rahatsız hissediyordu.

Kalın, koyu renkli yünlüler içindeki köylü kadınlardan oluşan ufak bir grup, onlar geçerken reverans yaptı. Egwene, kadınlar geride kalır kalmaz arkadaşı Min'e doğru bir göz attı. Min, erkek çocukların giyeceği türden kahverengi bir pelerin ve paltonun altına yine pantolonla bol erkek gömleğini giymiş, kısa saçlarını da eski, geniş kenarlıklı bir şapkayla örtmüştü. "İçimizden birinin hizmetkâr olması gerekiyordu," demişti gülerek. "Sizin gibi giyinen kadınların her zaman en azından bir hizmetkârı olur. Kaçmamız gerekirse keşke senin pantolonun bizde olsaydı, diyeceksiniz." Kalın giysilerle şişkin dört takım eyer torbası yüklenmişti, çünkü onlar geri dönene kadar kış çoktan bastırmış olacaktı. Mutfaklardan aşırdıkları, yenilerini satın alabilecekleri zamana kadar yetecek yiyeceği de paketleyerek yanlarına almışlardı.

"Bunlardan bazılarını taşıyamayacağımdan emin misin, Min?" dedi Egwene usulca.

"Acayip görünüyorlar," dedi Min sırıtarak, "o kadar ağır değiller." Her şeyin bir oyundan ibaret olduğunu düşünüyor gibiydi ya da en azından bir oyunmuş gibi davranıyordu. "İnsanlar da kesinlikle senin gibi saygın bir leydinin neden kendi eyer torbalarını taşıdığını merak edebilirdi. İstersen kendi eyer torbalarını –istersen benimkileri de– taşıyabilirsin, hele bir-" Gülümsemesi kayboldu ve sertçe, "Aes Sedai!" diye fısıldadı.

Egwene gözlerini öne doğru çevirdi. Uzun, düz siyah saçları ve yaşlı, fildişi teni olan bir Aes Sedai koridorda onlara yaklaşıyor, bir taraftan da kaba çiftlik giysileri ve yamalı bir pelerin giymiş bir kadını dinliyordu. Aes Sedai henüz onları görmemişti, ama Egwene kadını tanıdı; Beyaz Kule ve Aes Sedailerin tarihini öğreten ve öğrencilerinden birini yüz adım öteden tanıyabilen, Kahverengi Ajahlı Takima.

Nynaeve yürüyüşünü bozmadan yan bir koridora saptı, ama orada, Kabuledilmişlerden biri, yüzünden kaş çatışı hiç eksik olmayan, sırık gibi bir kadın, yüzü kızarmış bir çömezi kulağından tutup sürükleyerek yanlarından aceleyle geçti.

Egwene konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldı. “Bu Irella ve Else’ydi. Bizi fark ettiler mi?” Arkaya dönüp de bakmaya cesaret edemiyordu.

“Hayır,” dedi Min bir an sonra. “Tek gördüğü giysilerimizdi.” Egwene rahatlayarak uzun bir soluk verdi ve Nynaeve’in de aynısını yaptığını duydu.

“Ahırlara ulaşamadan önce kalbim çatlayabilir,” diye mırıldandı Elayne. “Maceralar sürekli böyle midir, Egwene? Yüreğin ağzında, miden de ayaklarında mı olur?”

“Herhalde öyle,” dedi Egwene yavaşça. Bir zamanlar bir macera yaşamak, öykülerdeki kişiler gibi tehlikeli ve heyecanlı bir şeyler yapmak için heveslendiğine inanmakta zorlanıyordu. Artık işin heyecanlı yanının geçmişe bakıldığında hatırlananlar olduğunu ve öykülerin bir sürü nahoş konuyu es geçtiğini düşünüyordu. Bunu Elayne’e de söyledi.

“Yine de,” dedi Kız-Veliaht kararlılıkla, “daha önce hiç gerçek bir heyecan yaşamadım, annemin dediği olursa muhtemelen asla da yaşayamayacağım, ki ben tahta oturana kadar onun dediği olacaktır.”

“Siz ikiniz sessiz olun,” dedi Nynave. Bu defa öncekinden farklı olarak koridorda yalnızdılar, iki yönde de kimse görünmüyordu. Aşağı inen dar bir merdiveni işaret etti. “İstediğimiz yer burası olsa gerek. Yaptığımız tüm dönüşler yüzünden bütünüyle tersim dönmediyse tabii.”

Ancak merdivenlerden kendisinden eminmiş gibi indi ve diğerleri de onu izlediler. Alttaki kapı, çömezlerin atlarının tekrar gerekli olana kadar – ki bu da genellikle kabul edilene veya eve gönderilene kadar olmuyordu– tutulduğu Güney Ahırları’nın tozlu bahçesine çıkıyordu. Arkalarında, Kule’nin ışıldayan gövdesi yükseliyordu; surları bazı şehir surlarından daha yüksek olan kule arazisi yüzlerce hektar toprağı kapsıyordu.

Nynaeve ahıra kendi malıymış gibi girdi. Ahırda temiz bir saman ve at kokusu vardı ve iki uzun sıra halinde dizilmiş bölmeler yukarıdaki havalandırma deliklerinden gelen ışık yüzünden çizgilere bölünmüş gölgelere uzanıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, kaba tüylü Bela ile Nynaeve’in gri kısrağı kapının yakınındaki bölmelerdeydi. Bela, başını bölme kapısının üzerinden uzatıp Egwene’e hafifçe kişnedi. Görünürde tek bir seyis vardı: sakallarına aklar düşmüş, bir saman çöpü çiğneyen, cana yakın görünümlü bir adam.

“Atlarımızın eyerlenmesini istiyoruz,” dedi Nynaeve ona en buyurgan ses tonuyla. “Şu ikisinin. Min kendi atınla Elayne’inkini bul.” Min eyer

torbalarını yere bırakıp Elayne'i ahırın derinliklerine çekti.

Seyis kaşlarını çatarak arkalarından baktı ve samanı yavaşça ağzından çıkardı. "Bir yanlışlık olmalı, Leydim. O hayvanlar-"

"-bize ait," dedi Nynaeve kararlılıkla, kollarını Yılan yüzüğünü gösterecek şekilde kavuşturarak. "Onları hemen şimdi eyerleyeceksin."

Egwene nefesini tuttu; bu son çare olarak kullanacakları bir plandı, Nynaeve onu bir Aes Sedai olarak kabul edebilecek birinin çıkardığı bir güçlükle karşılaştıklarında, Aes Sedai rolü yapacaktı. Elbette hiçbir Aes Sedai veya Kabuledilmiş, büyük ihtimalle bir çömez bile onu Aes Sedai olarak kabul etmezdi, ama bir seyis...

Adam Nynaeve'in yüzüğüne sonra yüzüne gözlerini kırpıştırarak baktı. "Bana iki kişi denmişti," dedi nihayet; etkilenmiş bir hali yoktu. "Kabuledilmişlerden biri ile bir çömez. İkiniz hakkında bana bir şey söylenmedi."

Egwene'in içinden gülmek geliyordu. Elbette Liandrin atlarını kendi başlarına alabileceklerine inanmamıştı.

Nynaeve hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ve sesi sertleşti. "Sen o atları çıkarıp eyerlemeye bak ya da Liandrin'in Şifasına ihtiyaç duyarsın, sana vermeyi kabul ederse tabii."

Seyis ses çıkarmadan Liandrin'in adını söyledi, ama Nynaeve'in yüzüne bir bakış attıktan sonra, ancak kendisinin duyabileceği bir iki mırıldanmayla birlikte atların işini gördü. Tam ikinci eyeri sıkılaştırmayı tamamlamıştı ki, Min ile Elayne kendi atlarıyla birlikte geldiler. Min'inki uzun boylu, toz renkli, iğdiş edilmiş bir hayvan, Elayne'inki ise boynu kavisli, doru bir kısraktı.

Atlarına bindiklerinde, Nynaeve tekrar seyise döndü. "Şüphesiz bu işi gizli tutman söylenmişti ve biz iki kişi de, yüz kişi de olsak, bu durum değişmedi. Değiştiğini düşünüyorsan, ağzını sıkı tutman söylenmesine rağmen konuşursan Liandrin'in ne yapacağını düşün."

Atlarının sırtında dışarı çıkarlarken, Elayne adama bir madeni para fırlatarak, "Bu zahmetlerine karşılık, iyi iş yaptın babalık," diye mırıldandı. Dışarıda Egwene'in bakışlarını yakalayınca gülümsedi. "Annem, bala batırılmış bir sopanın her zaman sadece bir sopadan daha iyi iş gördüğünü söyler."

"Muhafızlarla karşılaşınca ikisine de ihtiyacımız olmamasını ümit ederim," dedi Egwene. "Umarım Liandrin onlarla da konuşmuştur."

Fakat Kule arazisinin güney surunu bölen Tarlomen Kapısı’na geldiklerinde, kimsenin muhafızlarla konuşup konuşmadığını anlayamadılar. Dört kadına bir bakış atıp gelişigüzel bir selam verdikten sonra, ellerini sallayarak gidebileceklerini belirttiler. Muhafızların amacı tehlikeli kişileri dışarıda tutmaktı; anlaşılan bu ikisi herhangi birisini içeride tutmak hakkında bir emir almamıştı.

Nehirden esen serin bir meltem, onlara şehrin sokaklarında yavaşça ilerlerken pelerinlerinin kapüşonlarını takmak için bir mazeret sağladı. Atlarının parke taşlarında çınlayan nal sesleri sokakları dolduran kalabalıkların ve yanlarından geçtikleri bazı binalardan taşan müziğin içinde kayboldu. Cairhien’in koyu ve ağırbaşlı modasından Gezginlerin parlak, canlı renklerine kadar her türlü ülkenin giysilerine bürünmüş insanlar at sırtındaki kadınların önünde, kayanın etrafından akan bir nehir gibi bölünüyorlar, ancak kadınlar yine de en fazla yavaş bir yürüyüş hızında ilerleyebiliyorlardı.

Egwene havadaki köprüleri olan muhteşem kulelere veya taştan yapılmış değil de kırılan dalgalara, rüzgârlarla aşınmış yarlara veya hoş deniz kabuklarına benzeyen binalara hiç dikkat etmiyordu. Aes Sedailer sık sık bu şehre çıkardı ve farkında olmadan bunlardan biriyle karşılaşmaları işten bile değildi. Bir süre sonra diğer kadınların da, etrafı kendisi kadar dikkatle süzdüklerini fark etti, ancak Ogier korusu ufukta görününce, kendini hayli rahatlamış hissetti.

Tepeleri havada en az yüz adım yükseğe uzanan Ulu Ağaçlar, artık damların arkasından görülebiliyordu. Dev meşe ve karaağaçlar, meşinyaprak ve köknarlar, yanlarında cüce gibi kalıyordu. Çapı en az iki mil olan koruyu, bir tür duvar çevreliyordu, ama duvar aslında her biri beş adım yüksekliğinde ve on adım genişliğinde olan bir dizi sarmal taş kemerden oluşmaktaydı. Duvarın dış kenarında binek ve yük arabaları ile insanlar işlek bir caddede aceleyle ilerlerken, içte bir tür bakımsız bahçe vardı. Koruda ne bir parkın ehil görünümü, ne de orman derinliklerinin topyekûn gelişigüzelliği vardı. Bunlardan çok, doğanın idealini andırıyordu; burası kusursuz bir ağaçlık, var olabilecek en güzel orman gibiydi. Yapraklardan bazıları çoktan sararmaya başlamıştı ve yeşillerin arasındaki ufak turuncu, sarı ve kırmızı lekeler bile, Egwene’e göre sonbahar yapraklarının tam da olması gerektiği gibiydi.

Açık kapıların hemen içinde birkaç kişi geziniyordu ve atlı dört kadın ağaçların arasından içeri girince kimse dönüp bakmadı. Şehir çabucak

gözden kayboldu, şehrin sesleri bile koru tarafından önce hafifletilip sonra yutuldu. On adımda, sanki en yakın kasabadan millerce uzaklaşmış gibiydiler.

“Korunun kuzey kıyısı, demişti,” dedi Nynaeve etrafına bakarak. “Daha kuzeyde bir nokta yok-” İki at bir kara mürver ağaçlığından fırlayınca sustu; binicisi olan kara, parlak bir kısrakla, hafif yüklü bir yük atı.

Liandrin dizginini sertçe çekince kara kısrak şahlanıp havayı dövdü. Aes Sedai’nin yüzü öfkesini bir maske gibi taşıyordu. “Size bundan kimseye bahsetmeyin, demiştim! Kimseye!” Egwene yük atının üzerinde direkli lambalar olduğunu gördü ve buna şaştı.

“Bunlar arkadaşlarımız,” diye başladı sırtını dikleştiren Nynaeve, ama Elayne sözünü kesti.

“Bizi affedin, Liandrin Sedai. Bize söylemediler; biz kulak misafiri olduk. Niyetimiz dinlemememiz gereken bir şeyi dinlemek değildi, ama kulak misafiri olduk işte. Biz de Rand al’Thor’a yardım etmek istiyoruz. Diğer çocuklara da elbette,” diye ekledi çabucak.

Liandrin, Elayne ve Min’e baktı. Dalların arasından eğik gelen akşamüstü güneşi, kukuletalarının altındaki yüzlerine gölgeler salıyordu. “Öyle olsun,” dedi nihayet ikisini izlemeyi bırakmadan. “Birilerinin ikinizle ilgilenmesi için bazı ayarlamalar yapmıştım, ama buradaysanız, buradasınız demektir. Bu yolculuğu dört kişi de iki kişi kadar yapabilir.”

“İlgilenmesi için mi, Liandrin Sedai?” dedi Elayne. “Anlamıyorum.”

“Çocuğum, sen ve şu diğerinin bu ikisinin arkadaşı olduğu biliniyor. Onların gittiği öğrenildiğinde sizi sorguya çekecekler olmayacağını mı sanıyorsunuz? Sırf bir tahtın vârisi olduğun için Kara Ajah’ın sana daha yumuşak davranacağını mı sanıyorsun? Beyaz Kule’de kalsaydınız, sabaha çıkamayabilirdiniz.” Bu hepsini bir an susturdu, ama Liandrin atını döndürerek, “Arkamdan gelin!” diye seslendi.

Aes Sedai onları korunun derinlerine götürdü, nihayet tepesi jilet kadar keskin mıhlarla kaplı, kalın demirden yüksek bir çite geldiler. Geniş bir alanı kapladığından hafif eğimli olan çit, sol ve sağlarındaki ağaçların arasında gözden kayboluyordu. Çitte, üzerinde iri bir kilit asılı olan bir kapı vardı. Liandrin bu kilidi pelerininden çıkardığı bir anahtarla açtı, içeri girmelerini işaret etti, sonra arkalarından hemen kilitleyerek atını tekrar sürmeye başladı. Yukarıdaki dalların birindeki bir sincap onlara öttü ve bir yerlerden bir ağaçkakanın keskin takırtısı geldi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Nynaeve. Liandrin cevap vermedi ve Nynaeve öfkeyle diğerlerine baktı. “Neden bu ormanın derinlerine giriyoruz? Tar Valon’a gideceksek bir köprüden geçmemiz veya bir gemiye binmemiz gerek ve görünürde ne bir köprü ne de gemi-”

“Bu var,” diye duyurdu Liandrin. “Çit, kendilerine zarar verebilecek kişileri uzak tutuyor, ama bizim bugün buna ihtiyacımız var.” Eliyle işaret ettiği şey, görünürde taştan dar ucunun üzerinde duran, bir tarafına çapraşık asma dalları ve yapraklar oyulmuş, uzun ve kalın bir sütundu.

Egwene’in boğazı düğümlendi; birden Liandrin’in neden fener getirdiğini anladı ve anladıkları hoşuna gitmedi. Nynaeve’in, “Bir Yolkapısı,” diye fısıldadığını duydu. İkisi de Yollar’ı fazlasıyla hatırlıyordu.

“Bir kez yaptık,” dedi Nynaeve’e olduğu kadar kendisine. “Tekrar yapabiliriz.” *Rand ile diğerlerinin bize ihtiyacı varsa, onlara yardım etmemiz gerek. O kadar.*

“O gerçekten bir?..” diye başladı Min boğuk bir sesle ve sözünü bitiremedi.

“Bir Yolkapısı,” diye soluğunu bıraktı Elayne. “Yollar’ın artık kullanılamadığını sanıyordum. En azından, kullanılmalarına izin verilmediğini düşünüyordum.”

Liandrin çoktan atından inmiş ve kabartmaların arasındaki *Avendesora* yaprağını eline almıştı; kapılar açılıyor, aralarında görüntülerini belli belirsiz yansıtan donuk, gümüşi bir aynaya benzeyen bir şey ortaya çıkıyordu.

“Gelmeniz gerekmiyor,” dedi Liandrin. “Ben gelip sizi alana kadar burada, çitin güvenliğinde bekleyebilirsiniz. Belki de Kara Ajah sizi herkesten önce bulur.” Gülümsemesi hiç de hoş değildi. Arkasında Yolkapısı ardına kadar açılarak durdu.

“Gelmeyeceğimi söylemiyorum,” dedi Elayne, ama gölgelik ormandan gözlerini bir türlü alamıyordu.

“Bunu yapacaksak,” dedi Min boğuk bir sesle, “yapalım o zaman.” Gözlerini Yolkapısı’na dikmişti ve Egwene onun, “Işık seni kavursun, Rand al’Thor,” diye mırıldandığını duydu.

“En son ben gitmeliyim,” dedi Liandrin. “Hepiniz içeri girin. Ben arkanızdan geleceğim.” Artık o da ormana birilerinin onları takip ettiğini düşünüyormuş gibi bakışlar atıyordu. “Çabuk! Çabuk!”

Egwene, Liandrin’in ne görmeyi beklediğini bilmiyordu, ama kim gelirse gelsin, muhtemelen Yolkapısı’nı kullanmalarına engel olurdu. *Rand,*

seni yün kafalı ahmak, diye düşündü. *Neden bir kez olsun başını öyküdeki bir kadın kahraman gibi davranmamı gerektirmeyen bir belaya sokmuyorsun?*

Topuklarını Bela'nın yanlarına gömdü ve ahırda çok zaman geçirdiği için huysuzlanan kıllı kısrak öne atıldı.

"Yavaş ol!" diye bağırdı Nynaeve, ama geç kalmıştı.

Egwene ile Bela, kendi donuk yansımalarına doğru atıldılar; iki kıllı kısrağın burunları birbirine değdi, birbirlerine akarmış gibi göründü. Ardından Egwene buz gibi bir hayret içinde kendi yansımasıyla birleşiyordu. Zaman uzuyormuş, soğuk onu adeta saniyede bir saç teli genişliğince büyüyerek avcuna alıyormuş ve her saç teli dakikalar alıyormuş gibiydi.

Bela birden zifiri karanlığın içinde sendeliyor, neredeyse takla atacak kadar hızla koşuyordu. Kendisine hâkim oldu ve Egwene aceleyle attan inip yaralanmadığını anlamak için karanlıkta kısrağın bacaklarını yoklarken titreyerek bekledi. Egwene, al basmış yüzünü sakladığı için etrafın karanlık olmasına neredeyse seviniyordu. Bir Yolkapısı'nın diğer tarafında uzaklık gibi zamanın da farklı olduğunu biliyordu; düşünmeden hareket etmişti.

Dört bir yanında açık Yolkapısı'nın bu taraftan bakıldığında isli camdan bir pencereye benzeyen dörtgeni dışında yalnızca karanlık vardı. Hiç ışık geçirmiyordu –siyahlık, kapının hemen dibine kadar sokulmuş gibiydi– ama Egwene kapının diğer tarafındaki, bir kâbustaki siluetler gibi ağır ağır ilerleyen diğerlerini görebiliyordu. Nynaeve direkli fenerleri dağıtmakta ve yakmakta ısrar ediyordu; hızlanmaları için ısrar edermiş gibi görünen Liandrin bunu kerhen kabul ediyordu.

Nynaeve Yolkapısı'ndan geçtiğinde –kısrağını çok, çok yavaşça yürüterek– Egwene az kaldı koşup boynuna sarılacaktı; bu duygularının en az yarısı Nynaeve'in elindeki fener yüzündendi. Fener, oluşturması gerekenden daha ufak bir ışık havuzu oluşturuyordu –karanlık ışığa sokuluyor, tekrar fenere doğru itmeye çalışıyordu– ama Egwene karanlığın, kendi ağırlığı varmış gibi ona baskı yaptığını hissetmeye başlamıştı. Bunun yerine, "Bela'nın durumu iyi, ben de hak ettiğim gibi boynumu kırmadım," demekle yetindi.

Bir zamanlar Yollar'da, Yollar yapılırken kullanılan Güç'teki yozlaşmadan önce ışık vardı, ancak daha sonra, Karanlık Varlık *saidin*'i yozlaştırınca, onlar da bozulmaya başlamıştı.

Nynaeve fenerin direğini Egwene'in eline tutuşturdu ve kolanının altından yeni bir fener çekmek için uzandı. "Bunu hak ettiğini biliyorsan," diye mırıldandı, "hak etmemişsin demektir." Birden kıkırdadı. "Bazen, Hikmet unvanını yaratanın her şeyden çok bu gibi deyişler olduğunu düşünüyorum. Eh, al sana bir tane daha. Boynunu kırarsan, onu tamir ederim ki, tekrar kırabileyim."

Bu şakacı bir tonda söylenmişti ve Egwene kendini gülerken buldu – nerede olduğunu hatırlayana kadar. Nynaeve'in neşesi de pek uzun sürmedi.

Min ve Elayne Yolkapısı'ndan tereddütle, atlarını yularından tutup ellerinde meşalelerle ve besbelli içeride en azından kendilerini bekleyen canavarlar bulacaklarını tahmin ederek geçtiler. Başta, karanlıktan başka bir şeyle karşılaşmadıkları için rahatladılar, ama karanlığın sıkıntısı yüzünden çok geçmeden gerginlikle ağırlıklarını bir ayaktan diğerine aktarmaya başladılar. Liandrin, *Avendesora* yaprağını yerine koydu ve yük atını yularından çekerek, kapanmakta olan Yolkapısı'ndan geçti.

Liandrin kapının kapanmasını beklemek yerine yük atının yularını tek kelime etmeden Min'e fırlatıp fenerinin ışığında hayal meyal görünen, Yollar'a giden beyaz bir çizgi üzerinde ilerlemeye başladı. Zemin, asitten yenmiş ve oyuklaşmış taşa benziyordu. Egwene aceleyle Bela'nın sırtına atladı, ama Aes Sedai'yi izlemek konusunda diğerlerinden daha fazla aceleci davranmadı. Dünyada, atların toynaklarının altındaki kaba zeminden başka hiçbir şey yokmuş gibiydi.

Bir ok gibi dümdüz uzanan beyaz çizgi onları karanlığın içinden gümüşi Ogier yazısıyla kaplı iri bir taş blokuna götürdü. Zemini kaplayan oyuklar, yazıyı da yer yer yok etmişti.

"Bir Kılavuz," diye mırıldandı Elayne eyerinde dönüp huzursuzca etrafına bakınarak. "Elaida bana Yollar hakkında bir şeyler öğretmişti. Pek fazla bir şey söylemedi. Yeterli değildi," diye ekledi kasvetle. "Ya da belki çok fazlaydı."

Liandrin Kılavuz'u sakince bir parşömenle karşılaştırdıktan sonra, Egwene bakamadan parşömeni pelerininin ceplerinden birine tıktı.

Fenerlerinin ışığı, kenarlarda solmak yerine birden kesiliyordu, ama Aes Sedai onları Kılavuz'dan uzaklaştırırken Egwene'in, yer yer yenmiş, taş bir parmaklık görmesine yetti. Elayne bir Ada diyordu buna; karanlık yüzünden Ada'nın boyutunu kestirmek zordu, ama Egwene çapının yüz adım olabileceğini düşünüyordu.

Parmaklığı taştan köprüler ve rampalar bölüyordu; her birinin yanında Ogier alfabesinde yazılmış taş bir direk vardı. Köprüler hiçliğe uzanıyor gibiydi. Rampalar aşağı iniyor veya yukarı çıkıyordu. Yanlarından atla geçerken rampaların hiçbirinin başlangıcından başka bir tarafı görünmüyordu.

Yalnızca taş direklere bakmak için duran Liandrin, aşağı inen bir rampaya saptı ve çok geçmeden etraflarında rampa ve karanlıktan başka bir şey kalmadı. Her şeyin üzerinde, donuklaştırıcı bir sessizlik asılıydı; Egwene'e atların nallarının taş zeminde çıkardığı takırtılar bile ışığın pek ilerisine geçmiyor gibi geldi.

Rampa kendi üzerine kıvrılarak aşağı indi de indi, ta ki, parçalanmış parmaklığı köprüler ve rampaların arasında kalmış, Liandrin'in Kılavuzunu elindeki parşömenle karşılaştırdığı başka bir Ada'ya çıkana dek. Ada önceki gibi yekpare taştan oluşuyor gibiydi. Egwene ilk Ada'nın hemen başlarının üzerinde olduğundan emin olmamayı diledi.

Nynaeve aniden konuşarak Egwene'in aklındakileri söyledi. Sesi titremiyordu, ama lafının ortasında durup yutkundu.

"Bu- bu olabilir," dedi Elayne usulca. Gözlerini yukarı çevirdi ve hemen tekrar indirdi. "Elaida doğa kurallarının Yollar'da geçerli olmadığını söylüyor. En azından, dışarıda olduğu şekilde."

"Işık adına!" diye mırıldandı Min, sonra sesini yükseltti. "Bizi burada ne kadar zaman tutmaya niyetleniyorsun?"

Aes Sedai dönüp onlara bakarken bal rengi saç örgüleri savruldu. "Ben sizi çıkarana kadar," diye yanıtladı ifadesiz bir sesle. "Beni ne kadar rahatsız ederseniz, o kadar uzun sürer." Tekrar parşömenle Kılavuz'u incelemeye döndü.

Egwene ile diğerleri sessizleştiler.

Liandrin, onları sonu gelmez karanlığın içinde hiçbir destek olmadan asılıymış gibi görünen köprüler ve rampalardan geçirerek, Kılavuz'dan Kılavuz'a götürdü. Aes Sedai diğerlerine çok az dikkat ediyordu ve Egwene, kendini, içlerinden birinin geride kalması durumunda Liandrin'in aramak için geriye dönüp dönmeyeceğini merak ederken yakaladı. Belki de diğerleri de aynı şeyi düşünüyordu, zira hepsi de kara kısrağın hemen yakınında gidiyordu.

Egwene hâlâ *saidar*'ın çekimini, hem Gerçek Kaynak'ın dişil yarısının varlığını, hem de ona dokunma, akışını yönlendirme isteğini hissettiğini anlayınca şaşırdı. Gölge'nin Yollar'daki yozluğunun onu kendisinden

nasılsa gizleyeceğini düşünmüştü. Bu yozluğu bir şekilde hissedebiliyordu. Belli belirsizdi ve *saidar*'la hiç ilgisi yoktu, ama burada Gerçek Kaynak'a uzanmanın, temiz bir bardağa ulaşmak için kolunu pis, yağlı dumana batırmak gibi olacağına emindi. Ne yaparsa yapsın lekelenmiş görünecekti. Haftalardır ilk kez, *saidar*'ın çekimine direnirken hiç zorlanmadı.

Liandrin bir Ada'da aniden atından inip yemek yiyip uyumak üzere mola verdiklerini ve yük atında yiyecek bulunduğunu duyurduğunda, dış dünyada olsalar gecenin hayli ilerlemiş saatlerinde olacaklardı.

"Aranızda bölüştürün," dedi görevi birine vermeye zahmet etmeden. "Tümentepe'ye ulaşmak yaklaşık iki gün sürecek. Yanınıza yiyecek almayacak kadar budalaca davrandıysanız bile oraya aç varmanıza razı olamam." Hızla kısrağının eyerini çıkardı ve atın bacaklarını bağladı, ama hemen ardından eyerinin üzerine oturup içlerinden birinin ona yiyecek bir şey getirmesini bekledi.

Liandrin'e mayasız ekmeğiyle peynirini Elayne götürdü. Aes Sedai onların arkadaşlığını istemediğini belli ettiğinden, diğerleri ekmekleriyle peynirlerini onun biraz uzağında, bir araya getirdikleri eyerlerinin üzerinde oturarak yediler. Fenerlerinin ötesindeki karanlık da yemeklerine kötü bir çeşni katıyordu.

Bir süre sonra Egwene, "Liandrin Sedai, ya Kara Yel'le karşılaşırsak ne olacak?" dedi. Min sözcüğü soran bir ifadeyle konuşmadan ağzını oynatarak söyledi, ama Elayne hafifçe cıyakladı. "Moiraine Sedai onun öldürülemeyeceğini, hatta ona fazla zarar verilemeyeceğini söylemişti; ben de bu yerdeki, Güç'le yaptığımız her şeyi çarpıtmayı bekleyen yozluğu hissedebiliyorum."

"Ben söylemedikçe Kaynak'ı aklınıza bile getirmeyeceksiniz," dedi Liandrin sertçe. "Eh, senin gibi biri burada yönlendirmeye kalksa, bir erkek gibi delirebilir. Bunu yapan erkeklerin yozluğuyla baş edebilecek eğitime sahip değildin. Kara Yel görünürse, ben onun icabına bakarım." Dudaklarını büzerek bir beyaz peynir parçasını inceledi. "Moiraine sandığı kadar çok şey bilmiyor." Gülümseyerek peyniri ağzına attı.

"Ondan hoşlanmadım," diye mırıldandı Egwene sesini Aes Sedai'nin duyamayacağından emin olacak kadar alçaltarak.

"Moiraine onunla işbirliği yapabiliyorsa," dedi Nynaeve sessizce, "biz de yapabiliriz. Moiraine'i Liandrin'i sevdiğimden fazla seviyor değilim, ama yine Rand ve diğerleriyle uğraşıyorlarsa..." Pelerinini kaldırarak sustu. Karanlık soğuk değildi, ama öyle olması gerekiyordu sanki.

“Bu Kara Yel nedir?” diye sordu Min. Elayne, Elaida’nın ve annesinin söylediklerini de ekleyerek açıkladığında, Min içini çekti. “Desen’in hesabını vereceği çok şey var. Buna değecek hiçbir erkek tanımıyorum.”

Egwene ona, “Gelmek zorunda değildin,” diye hatırlattı. “İstediğin zaman gidebilirdin. Kimse Kule’den ayrılmana engel olmaya çalışmazdı.”

“Ah, yürüyüp gidebilirdim,” dedi Min alayla. “Sen ya da Elayne kadar kolaylıkla. Desen bizim ne istediğimizi pek umursamıyor. Egwene ya onun için katlandığın her şeyden sonra Rand seninle evlenmezse? Ya daha önce hiç görmediğin bir kadınla ya da Elayne’le veya benimle evlenirse? O zaman ne olacak.”

Elayne kıkırdadı. “Annem bunu asla onaylamazdı.”

Egwene bir süre sessiz kaldı. Rand kimseyle evlenecek kadar yaşamayabilirdi. Yaşarsa bile... Rand’ın kimseye zarar vereceğini düşünemiyordu. *Delirdikten sonra da mı?* Bunu durdurmanın, değiştirmenin bir yolu olmalıydı; Aes Sedailer o kadar çok şey biliyor, o kadar çok şey yapabiliyordu ki... *Bunu durdurabilirlerse neden yapmıyorlar?* Tek yanıt, bunu yapamamalarıydı ve istediği yanıt bu değildi.

Sesinin kaygısız çıkması için uğraştı. “Onunla *evleneceğimi* sanmam. Biliyorsunuz, Aes Sedailer nadiren evleniyor. Ama senin yerinde olsam kalbimi ona kaptırmazdım. Senin de Elayne. Sanmıyorum ki...” Sesi tutuldu ve bunu belli etmemek için öksürdü. “Onun hiçbir zaman evleneceğini sanmam. Ama evlenirse bile, onunla evlenecek kişiye, kim olursa olsun, iyilik dilerim, sizden biri bile olsa.” Sesinin içten çıktığını düşünüyordu. “Katır kadar inatçıdır ve hata derecesinde dikkafalıdır, ama sevecendir.” Sesi titredi, ama titremeyi bir kahkahaya çevirmeyi başardı.

“Ne kadar umursamadığını söylersen söyle,” dedi Elayne. “Senin bunu annemden de az onaylayacağını düşünüyorum. O gerçekten de ilginç, Egwene. Bir çoban bile olsa, tanıdığım tüm erkeklerden daha ilginç. Onu fırlatıp atacak kadar budalaysan, hem seni hem de annemi yüzüstü bırakmaya kara verirsem tek suç sende olacak. O evlenmeden önce hiçbir unvanı olmayan ilk Andor Prensi olmayacaktır. Ama o kadar aptallık etmeyeceğinden, edecekmiş gibi davranmayı bırak. Şüphesiz Yeşil Ajah’ı seçip onu Muhafızlarından biri yaparsın. Tanıdığım tek bir Muhafızı olan yegâne yeşiller, onlarla evli.”

Egwene kendini zorlayarak bunu destekledi ve bir Yeşil olursa on Muhafız alacağını söyledi.

Min, onu kaşlarını çatarak, Nynaeve ise Min'i düşünceli bir şekilde izliyordu. Üzerlerini değiştirip eyerlerinde bulunan, yolculuğa daha uygun giysiler giydiklerinde hepsi sessizleşmişti. İnsanın, orada moralini yüksek tutması kolay değildi.

Uyku Egwene'e yavaşça, huzursuzca geldi ve kötü düşlerle doluydu. Düşünde Rand'ı değil, gözleri alev alev yanan adamı gördü. Bu kez yüzü bir maskeyle gizli değildi ve neredeyse iyileşmiş yanıklarıyla feci görünüyordu. Adam ona bakıp gülmekle yetindi, ama bu daha sonra gelen, sonsuza dek Yollar'da kaybolmakla ilgili, Kara Yel'in peşinden geldiği düşlerden daha beterdi. Liandrin'in binici çizmesinin burnu onu uyandırmak için kaburgalarına battığında buna minnettar oldu; kendini hiç uyumamış gibi hissediyordu.

Liandrin ertesi gün ya da güneş yerine sadece fenerleri olduğundan gün saydıkları zaman boyunca onları epey zorladı ve eyerlerinde sallanacak hale gelene kadar uyku molası vermelerine izin vermedi. Taştan yatak sert oluyordu, ama Liandrin onları birkaç saat sonra acımasızca kaldırdı ve atıyla yola düşmeden önce atlarına binmelerini anca bekledi. Rampalar ve köprüler, Adalar ve Kılavuzlar. Egwene zifiri karanlıkta bunlardan o kadar çok gördü ki, sayılarını şaşırdı. Uzun zaman önce saatlerle günlerin hesabını şaşırmıştı. Liandrin yalnızca yemek yemek ve atları dinlendirmek için kısa molalara izin veriyordu ve karanlık dördünün omuzlarına çöküyordu. Liandrin dışında hepsi eyerlerine buğday çuvalları gibi yığılmıştı. Aes Sedai yorgunluktan ve karanlıktan etkilenmiyor gibiydi. Beyaz Kule'de olduğu kadar taze ve o kadar soğuktu. Kılavuzlarla kıyasladığı parşömene kimsenin bakmasına izin vermiyordu, Nynaeve sorduğunda da kabaca, "Senin anlayacağın bir şey değil," diye cevap vererek parşömeni cebine tıktı.

Derken, Egwene gözlerini yorgunlukla kırpıştırırken, Liandrin bir Kılavuz'dan başka bir köprü veya rampaya değil, karanlığın içine doğru uzanan beyaz bir çizgiye doğru uzaklaşıyordu. Egwene arkadaşlarına baktı ve hepsi aceleyle Liandrin'in peşine takıldılar. İleride, fenerinin ışığında Aes Sedai çoktan Yolkapısı'nın oymalarından *Avendesora* yaprağını kaldırıyordu.

"Buradayız," dedi Liandrin gülümseyerek. "Sizi nihayet o gelmeniz gereken yere getirdim."

40
Damane

Yolkapısı açılırken Egwene atından indi ve Liandrin geçmelerini işaret edince tüylü kısrağı dikkatle dışarı çıkardı. Buna rağmen birden yavaşlamış gibi olduklarından, o da Bela da, Yolkapısı'nın açılmasıyla dümdüz olan çimenlerde tökezlediler. Sık bir çalılık Yolkapısı'nın çevresini sararak onu gizlemişti. Yakınlarda sadece birkaç ağaç vardı ve bir sabah meltemi Tar Valon'dakilerden yalnızca biraz daha fazla renkli olan yaprakları sallıyordu.

Arkadaşlarının arkasından belirmesini izlerken orada bir dakika kadar durmuştu ki, başka kişilerin de orada, kapıların diğer tarafında gözden uzakta olduklarını fark etti. Onları fark ettiği zaman kararsızca baktı; hiç görmediği kadar tuhaf bir gruptular ve Egwene Tümentepe'deki savaş hakkında çok fazla söylenti duymuştu.

Sayıları en az elliyi bulan, göğüslerinde uçları birbirini örten çelik levhalar ve şekli böcek kafalarını andıran miğferler içindeki zırhlı adamlar, eyerlerinde oturmuş veya atlarının yanında durmuş, ona ve beliren kadınlara bakıyor, Yolkapısı'na bakıyor, kendi aralarında bir şeyler mırıldanıyordu. Aralarında başı tek açık olan, kalçasında varaklı ve boyalı miğferini tutarak duran esmer suratlı, kanca burunlu adam, gördüğü şeyler karşısında hayrete düşmüş gibiydi. Askerlerin yanında kadınlar da vardı. Kadınlardan ikisi sade, düz griden giysiler giymiş, gümüşten iri tasmalar takmışlardı ve ikisi de hemen arkasında, kulağına bir şeyler söyleyecek gibi yakında duran başka bir kadınla birlikte, Yolkapısı'ndan çıkanlara dikkatle bakıyorlardı. Biraz aralıklı olarak duran diğer iki kadının üzerinde, bileklerinin hayli üzerinde biten geniş, bölünmüş etekler ve göğüsleriyle eteklerine çatallı yıldırımlar işlenmiş paneller vardı. Aralarında en tuhafı, bol siyah pantolonlar içinde, belden yukarısı çıplak, sekiz kaslı adam

tarafından taşınan bir tahtırevana uzanmış son kadındı. Kafatasının yanları tıraşlanmış, siyah saçlarının yalnızca tepedeki bir bölümü omuzlarına salınmıştı. Mavi ovaller üzerine çiçekler ve kuşlar işlenmiş uzun, krem renkli cübbesi, pilili beyaz eteğini gösterecek şekilde özenle düzenlenmişti ve en az iki buçuk santim uzunluğundaki tırnakları, iki elinin iki parmağında da maviye boyanmıştı.

“Liandrin Sedai,” dedi Egwene huzursuzca, “bu insanların kim olduğunu biliyor musun?” Arkadaşları atlarına binip kaçmayı düşünür gibi dizginleriyle oynuyordu, ama Liandrin *Avendesora* yaprağını yerine koydu ve Yolkapısı kapanmaya başlarken güvenli bir hareketle öne adım attı.

“Yüksek Leydi Suroth?” dedi Liandrin yarı sorar, yarı açıklama yaparak.

Tahtırevandaki kadın hafifçe başını eğdi. “Sen Liandrin’sin.” Telaffuzu kötüydü ve Egwene’in kadının ne dediğini anlaması bir an sürdü. “Aes Sedai,” diye ekledi Suroth dudağını bükerek ve askerlerin arasında bir mırıldanma baş gösterdi. “Buradaki işimizi çabucak bitirmeliyiz, Liandrin. Devriyeler var ve burada bulunmak işimize gelmez. Sen de Gerçeğin Arayıcıları’nın muamelesinden benden daha çok hoşlanmazsın. Turak gittiğimin farkına varmadan Falme’ye dönmeye niyetliyim.”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Nynaeve. “O neden bahsediyor, Liandrin?”

Liandrin bir elini Nynaeve’in, diğer elini Egwene’in omzuna koymuştu. “Bunlar size anlatılan iki kişi. Başka biri de var.” Başıyla Elayne’i işaret etti. “Bu, Andor’un Kız-Veliahtı.”

Giysilerinde yıldırımlar olan iki kadın, Yolkapısı’nın önündeki kafileye yaklaşmaktaydı –Egwene kadınların ellerinde gümüşü andıran bir tür metalden makaralar taşıdıklarını fark etti– ve başı açık asker de onlarla geliyordu. Adam elini omzunun üzerinden çıkan kılıç kabzasının yanına götürmüyordu ve yüzünde rahat bir gülümseme vardı, fakat Egwene yine de, kısık gözlerle onu izliyordu. Liandrin’de hiçbir endişe belirtisi yoktu; olsaydı, Egwene hemen o an Bela’nın sırtına atlardı.

“Liandrin Sedai,” dedi telaşla, “bu insanlar kim? Onlar da buraya Rand ile diğerlerine yardım etmek için mi geldi?”

Kanca burunlu adam, aniden Min ile Elayne’i yakalarından kavradı ve bir an sonra sanki her şey bir anda oldu. Adam bir küfür savurdu ve bir kadın, belki de birden çok kadın çığlık attı; Egwene bundan emin olamadı. Meltem birden Liandrin’in öfke dolu haykırışını toz ve yaprak dumanlarına

katıp sürükleyen ve ağaçların eğilip gıcırdamasına neden olan bir boraya dönüşmüştü. Atlar şahlandı ve tiz seslerle kişnedi. Ve kadınlardan biri uzanıp Egwene'in boynuna bir şey taktı.

Pelerini yelken gibi dalgalanan Egwene, rüzgâra karşı kendisini hazırlayarak ona düz metalden bir tasma gibi gelen şeyi çekiştirdi. Tasma yerinden oynamıyordu, telaşlı parmaklarına tek parça gibi gelse de Egwene bir tür kopçası olması gerektiğini biliyordu. Kadının elindeki gümüşi kangal artık Egwene'in omzundan aşağı sarkıyor, diğer ucu kadının sol bileğindeki parlak bir bilezikle birleşiyordu. Egwene elini sıkıca yumruk yapıp kadının sağ gözüne olabildiğince sert bir yumruk indirdi –ve kendi başı çınlayarak sendeleyip dizlerinin üzerine çöktü. Sanki iri yarı bir adam yüzüne bir darbe indirmişti.

Yine düzgün görebildiğinde, rüzgâr dinmişti. Aralarında Bela ile Elayne'in kısrağı da bulunan birkaç at boşta geziyordu ve askerlerden bazıları küfrederek yerden kalkıyordu. Liandrin sakince elbisesindeki toz ve yaprakları silkeliyordu. Min dizlerinin üzerine çökmüş, ellerine dayanarak duruyor, sersemlemiş bir halde daha fazla doğrulmaya çalışıyordu. Kanca burunlu adam Min'in başının üzerinde duruyor, elinden kan sızıyordu. Nynaeve ile Elayne ortalıkta yoktu, Nynaeve'in kısrağı da gitmişti. Askerlerden bazıları ve kadın çiftlerinden biri de öyle. Diğer iki kadın hâlâ oradaydı ve Egwene artık onların da kendisini hâlâ başında duran kadına bağlayanın eşi, gümüş bir kordonla birbirlerine bağlı olduklarını görebiliyordu.

Bu kadın da Egwene'in yanında bağdaş kurmuş, yanağını ovuşturuyordu; sol gözünün etrafında şimdiden bir morluk oluşmaya başlamıştı. Uzun, koyu renkli saçları ve iri, kahverengi gözleri olan kadın güzeldi ve Nynaeve'den belki on yıl büyüktü. "İlk dersin," dedi üzerine basa basa. Sesi düşmanca değildi, kulağa neredeyse arkadaşça geliyordu. "Seni bu defalık daha fazla cezalandırmayacağım, zira yeni yakalanan bir *damane*'ye karşı daha dikkatli olmam gerekirdi. Bunu bil. Sen bir *damane,* yani Yularlısın, ben de bir *sul'dam,* yani Yular Tutan'ım. *Damane* ile *sul'dam* birleştiğinde, *sul'dam*'ın hissettiği acıyı, *damane* iki misliyle hisseder. Ölse bile. Bu yüzden *sul'dam*'ına hiçbir şekilde vuramayacağını ve *sul'dam*'ını kendinden bile çok koruman gerektiğini hatırlamalısın. Benim adım Renna. Senin adın ne?"

"Ben... dediğin şey değilim," diye mırıldandı Egwene. Tasmayı tekrar çekti; tasma eskisi gibi kımıldamadı. Kadını yere yıkıp bileziği bileğinden

çıkarmaya çalışmayı düşündü, ama bunu aklından çıkardı. Askerler onu durdurmaya çalışmasa bile –o ana kadar kendisiyle Renna orada yokmuş gibi davranmışlardı– içinde kadının gerçeği söylediğine dair nahoş bir his vardı. Sol gözüne dokununca yüzünü buruşturdu; şişmiş gibi değildi, belki de Renna'nınki gibi bir morluğu olmayacaktı, ama gözü hâlâ acıyordu. Onun sol gözü ve Renna'nın sol gözü. Sesini yükseltti. "Liandrin Sedai? Bunu yapmalarına neden izin veriyorsunuz?" Liandrin hiç ondan yana bakmadan ellerinin tozunu silkeledi.

"Öğrenmen gereken ilk şey," dedi Renna, "sana söyleneni aynen ve hiç gecikmeden yerine getirmek."

Egwene'in nefesi kesildi. Derisi birden tabanından kafa derisine kadar, ısırganotlarının arasına yuvarlanmış gibi yanıp batmaya başladı. Yanma hissi artarken başını arkaya silkti.

"Pek çok *sul'dam,*" diye devam etti Renna yine o neredeyse arkadaşça sesle, "*damane*'lerin isimleri olmasına izin verilmemesi ya da en azından onlara verilen isimlerle anılması gerektiğini düşünür. Ama seni alan ben olduğumdan, eğitiminin sorumluluğu bende olacak ve kendi adını korumana izin vereceğim. Beni fazla sinirlendirmezsen. Şimdi sana biraz sinirlendim. Beni öfkelendirene kadar devam etmeyi gerçekten istiyor musun?"

Egwene titreyerek dişlerini gıcırdattı. Deli gibi kaşınmamak için gösterdiği çabayla tırnaklarını avuç içlerine batırdı. *Budala! İsmini istiyor, o kadar.* "Egwene," diyebildi. "Benim adım Egwene al'Vere." Yanma ve kaşınma birden kayboldu. Uzun, titrek bir soluk bıraktı.

"Egwene," dedi Renna. "Bu iyi bir isim." Ve Renna, Egwene'i dehşete düşüren bir şekilde, bir köpeği okşarmış gibi Egwene'in başını okşadı.

Egwene, kadının sesinde gördüğü şeyin bu olduğunu anladı –eğitim görmekte olan bir köpeğe gösterilebilecek bir tür iyi niyet, bir insanın başka bir insana gösterebileceği türden bir arkadaşlık değil.

Renna kıkırdadı. "Şimdi daha da kızdın. Bana tekrar vurmaya niyetin varsa, unutma, hafif bir darbe olsun, çünkü sen, etkisini iki kat hissedeceksin. Yönlendirmeye çalışma; bunu ben açıkça emretmeden asla yapmayacaksın."

Egwene'in gözü zonkluyordu. Kendisini iterek ayağa kaldırdı ve insan boynundaki bir tasmaya bağlı bir yuların ucunu tutan bir kişiyi ne kadar yok sayabilirse, Renna'yı o kadar yok saymaya çalıştı. Kadın tekrar kıkırdayınca Egwene'in yanaklarına ateş bastı. Min'e gitmek istiyordu, ama

Renna’nın saldığı ipin uzunluğu oraya kadar uzanmazdı. Usulca seslendi, “Min, iyi misin?”

Yavaşça topuklarının üzerine oturan Min, başıyla onayladıktan sonra başını kımıldatmamış olmayı diliyormuş gibi bir elini başının üzerine koydu.

Açık gökyüzünde yıldırımlar çatırdadı, sonra biraz ötede ağaçların arasındaki bir yere çarptı. Egwene sıçradı ve birden gülümsedi. Nynaeve özgürdü, Elayne de öyle. Onunla Min’i kurtarabilecek biri varsa, o da Nynaeve’di. Gülümsemesi yerini Liandrin’e karşı öfkeli bir bakışa bıraktı. Aes Sedai’nin onlara ihanet etmesinin nedeni ne olursa olsun, hesabı sorulacaktı. *Bir gün. Bir şekilde.* Öfkeli bakış bir işe yaramadı; Liandrin gözlerini tahtırevandan ayırmıyordu.

Belden yukarısı çıplak olan adamlar diz çökerek tahtırevanı yere indirdiler ve Suroth cübbesini özenle düzelterek aşağı indi ve yumuşak terlikli ayaklarını yere özenle basarak Liandrin’in yanına gitti. İki kadının cüssesi aşağı yukarı birbirine denkti. Kahverengi gözler siyah gözlere aynı seviyeden bakıyordu.

“Bana iki tane getirecektin,” dedi Suroth. “Bunun yerine elimde sadece bir tane var, üstelik ikisi kaçtı ve içlerinden biri, bana anlatılandan çok daha güçlü. İki fersahlık mesafede bulunan bütün devriyelerimizi kendine çekecektir.”

“Sana üç tane getirdim,” dedi Liandrin sakince. “Onları elinde tutmayı başaramıyorsanız, belki de efendimiz aranızdan kendisine hizmet etmek üzere bir başkasını seçmeli. Ufacık şeylerden korkuyorsun. Devriyeler gelirse, onları öldür.”

Yakınlarda bir yerde tekrar şimşekler çaktı ve birkaç saniye sonra yıldırımın çarptığı yerin az ötesinden, gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu; bir duman bulutu havaya yükseldi. Ne Liandrin ne de Suroth buna kulak asmadı.

“Falme’ye hâlâ iki yeni *damane*’yle dönebilirim,” dedi Suroth. “Bir... Aes Sedai’nin başıboş dolaşmasına izin vermek beni üzüyor.”

Liandrin’in yüzü değişmedi, ama kadının etrafında birden bir halenin parlamaya başladığını gördü.

“Dikkatli olun, Yüksek Leydi,” diye seslendi Renna. “Hazır bekliyor!”

Askerlerin arasında bir kımıldanma oldu, adamlar kılıçlarıyla kargılarına uzandılar, ama Suroth yalnızca ellerini kule gibi birleştirerek uzun tırnaklarının üzerinden Liandrin’e gülümsemekle yetindi. “Bana karşı

bir hamle yapmayacaksın, Liandrin. Burada bana kesinlikle senden daha çok ihtiyaç olduğundan efendimiz bunu onaylamaz ve ondan *damane* olmaktan korktuğundan daha fazla korkuyorsun."

Liandrin gülümsedi, ama yanaklarında öfkeden beyazlıklar vardı. "Sen de, Suroth, ondan seni olduğun yerde kavurup kül etmemden korktuğundan daha fazla korkuyorsun."

"Aynen öyle. İkimiz de ondan korkuyoruz. Ancak efendimizin gereksinimleri bile zamanla değişecektir. Eninde sonunda tüm *marath'damane*'lere yular takılacak. Belki senin o güzel gırtlağına yuları geçiren ben olurum."

"Senin söylediğin gibi, Suroth. Efendimizin gereksinimleri değişecektir. Önümde diz çöktüğün gün sana bunu hatırlatacağım."

Belki bir mil uzaktaki uzun bir meşinyaprak, aniden alev alev yanan bir meşaleye dönüştü.

"Bu beni bıktırmaya başladı," dedi Suroth. "Elbar, onları geri çağır." Kanca burunlu adam yumruğundan büyük olmayan bir boru çıkardı; borudan boğuk, delici bir haykırış koptu.

"Nynaeve adındaki kadını bulmanız gerek," dedi Liandrin sertçe. "Elayne'in bir önemi yok, ama hem o kadın, hem de buradaki kız, siz yelken açtığınızda gemilerinizde götürülmeli."

"Bana verilen emrin ne olduğunu iyi biliyorum, *marath'damane,* gerçi nedenini bilmek için çok şey veririm."

"Sana ne kadar bilgi verilmişse, çocuk," diye dudak büktü Liandrin, "bilmene izin verilen o kadardır. Hizmet ve itaat ettiğini unutma. Bu ikisinin Aryth Okyanusu'nun diğer kıyısına götürülüp orada tutulması gerek."

Suroth burnunu çekti. "Bu Nynaeve'i bulmak için burada kalacak değilim. Turak beni Gerçeğin Arayıcıları'na teslim ederse efendimiz için artık faydalı olamam." Liandrin öfkeyle ağzını açtı, ama Suroth onun ek kelime etmesine bile izin vermedi. "Kadın uzun süre serbest kalmayacak. İkisi de. Tekrar yelken açtığımızda, bu toprak parçasında az da olsa yönlendirebilen her kadını, tasmalı ve yularlı bir halde yanımıza alacağız. Burada kalıp onu aramak istiyorsan, sen kal. Çok geçmeden buraya taşrada hâlâ saklanan ayaktakımına saldırmayı planlayan devriyeler gelir. Bazı devriyeler yanlarına *damane*'ler alır ve hangi efendiye hizmet ettiğini umursamazlar. Bu karşılaşmadan sağ çıkarsan, yamayla tasma sana yeni bir

yaşam öğretir ve efendimizin kendisinin esir alınmasına izin verecek kadar aptal birini kurtarmaya zahmet edeceğini sanmam."

"İkisinden birinin burada kalmasına izin verilirse," dedi Liandrin gergin bir sesle, "efendimiz seninle ilgilenmeye zahmet edecektir, Suroth. İkisini birden al ya da bedelini öde." Kısrağının dizginlerini kavrayarak Yolkapısı'na doğru döndü. Çok geçmeden kapı arkasından kapanıyordu.

Nynaeve ile Elayne'in peşinden giden askerler, birbirine yular, tasma ve bilezikle bağlı kadınlar, yan yana at süren *damane* ve *sul'dam* ile birlikte dörtnala döndüler. Üç adam, eyerlerinde cesetler olan atları dizginlerinden tutup getiriyordu. Cesetlerin hepsinin üzerinde zırh olduğunu görünce, içinde umudun kabardığını hissetti. Ne Nynaeve'i ne de Elayne'i yakalamamışlardı.

Min ayağa kalkmaya davrandı, ama kanca burunlu adam çizmeli ayaklarından birini omuzlarının arasına basarak onu yere itti. Zorlukla nefes alan Min, orada dermansızca titriyordu. "Konuşmak için izin rica ediyorum, Yüksek Leydim," dedi. Suroth eliyle ufak bir işaret yapınca adam devam etti. "Bu köylü beni kesti, Yüksek Leydim. Yüksek Leydim onu kullanmayacaksa?.." Suroth eliyle bir işaret daha yaptı ve arkasını dönmeye başladı; adam ise omzunun üzerinden kılıcının kabzasına uzandı.

"Hayır!" diye bağırdı Egwene. Renna'nın alçak sesle küfrettiğini duydu ve birden eskisinden de şiddetli bir yanma ve kaşınma tenini kapladı, ama Egwene durmadı. "Lütfen! Yüksek Leydim, lütfen! O benim arkadaşım!" Yanma ona hiç tatmadığı kadar büyük bir ıstırap veriyordu. Her bir kası düğümlenmiş, ağrıyordu; yüzünü toprağa bastırarak inledi, ama hâlâ Elbar'ın ağır, kıvrık kılıcının kınından çıktığını, adamın kılıcı iki eliyle kaldırdığını gördü. "Lütfen! Ah, Min!"

Acı birden, hiç var olmamış gibi kesildi; geriye sadece anısı kaldı. Suroth'un artık toprağa bulanmış, mavi kadifeden terlikleri yüzünün önünde duruyordu, ama Egwene'in gözleri Elbar'daydı. Adam orada kılıcını başının üzerine kaldırmış halde ve Min'in sırtındaki ayağına tüm ağırlığını vererek bekliyordu... ve hareket etmiyordu.

"Bu köylü senin arkadaşın mı?" dedi Suroth.

Egwene ayağa kalkacak oldu, ama Suroth'un kaşları hayretle havalanınca, yattığı yerde kalıp başını kaldırmakla yetindi. Min'i kurtarmak zorundaydı. *Yaltaklanmak anlamına da gelse...* Dudaklarını araladı ve gıcırdattığı dişlerinin bir gülümseme yerine geçeceğini umdu. "Evet, Yüksek Leydim."

“Ben onun hayatını bağışlarsam ve ara sıra seni ziyaret etmesine izin verirsem, o zaman çok çalışıp sana öğretilenleri öğrenecek misin?”

“Bunu yapacağım, Yüksek Leydim.” O kılıcın Min’in kafatasını yarmasını önlemek için daha büyük sözler bile verebilirdi. *Hatta, sözümü tutarım bile,* diye düşündü acı acı, *buna mecbur olduğum sürece.*

“Kızı atına koy, Elbar,” dedi Suroth. “Eyerinde oturamıyorsa, bağla. Bu *damane* bizi hayal kırıklığına uğratırsa, belki o zaman kızın başını almana izin verebilirim.” Çoktan tahtırevanına doğru yürümeye başlamıştı.

Renna, Egwene’i kabaca çekerek ayağa kaldırdı ve Bela’ya doğru itti, ama Egwene’in gözü Min’den başkasını görmüyordu. Elbar, Min’e Renna’nın ona davrandığından daha nazik davranmasa da Egwene Min’in iyi durumda olduğunu düşünüyordu. Min hiç değilse Elbar’ın onu eyerine bağlama teşebbüsüne omuzlarını silkerek engel oldu ve atının üzerine yalnızca biraz yardım alarak tırmandı.

Tuhaf kafile, başta Suroth ve tahtırevanın az gerisinde, ancak herhangi bir emri anında duyacak kadar yakında olmak üzere batıya doğru yola çıktılar. Renna ile Egwene arkada, askerlerin gerisinde, Min ve diğer *sul’dam* ve *damane* çiftinin yanında at sürüyordu. Nynaeve’e tasma takmak niyetinde olduğu görülen kadın, hâlâ elinde taşıdığı gümüş kanalı sıkı sıkı tutuyor ve kızgın görünüyordu. İnişli çıkışlı arazi seyrek ormanlarla kaplıydı ve yanan meşinyaprağın dumanı çok geçmeden arkalarındaki gökyüzünde bir leke olarak kaldı.

“Yüksek Leydi seninle konuşarak seni onurlandırdı,” dedi Renna bir süre sonra. “Başka zaman olsa bu onuru hatırlatsın diye bir kurdele takmana izin verirdim. Ama onun dikkatini sen üzerine çektiğin için...”

Bir kamçı sırtına, sonra bacağına ve koluna iner gibi olunca Egwene çığlık attı. Darbeler dört bir yandan geliyor gibiydi; engelleyecek bir şey olmadığını bilse de darbeleri durdurmak ister gibi kollarını savuruyordu. İnlemelerini bastırmak için dudağını ısırdı, ama gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam ediyordu. Bela kişneyip dans etti, ama Renna yuları tuttuğundan Egwene’i uzaklaştıramadı. Askerlerden hiçbiri arkasına dönüp bakmadı bile.

“Ona ne yapıyorsun?” diye bağırdı Min. “Egwene? Kes şunu!”

“Sen, sana gösterilen müsamaha sayesinde yaşıyorsun... Adın Min’di, değil mi?” dedi Renna kibarca. “Bu sana da bir ders olsun. Sen araya girmeye çalıştıkça, durmayacaktır.”

Min bir yumruğunu kaldırdı, sonra tekrar indirdi. “Araya girmeyeceğim. Ancak, lütfen bunu durdurun. Egwene, özür dilerim.”

Görünmeyen darbeler Min’e araya girmesinin hiçbir işe yaramadığını göstermek istermiş gibi birkaç saniye daha devam etti, sonra durdu, ancak Egwene, titremesini durduramıyordu. Bu kez acı gitmedi. Elbisesinin kolunu çekerek orada kamçı izleri görmeyi bekledi; teninde hiçbir iz yoktu, ama darbelerin verdiği his hâlâ oradaydı. Yutkundu. “Bu senin suçun değildi, Min.” Bela, gözlerini devirerek başını salladı ve Egwene kısrağın kaba tüylü boynunu okşadı. “Senin suçun da değildi.”

“Senin suçundu, Egwene,” dedi Renna. Sesi o kadar sabırlı, doğruyu göremeyecek kadar taş kafalı birine o kadar sevecen davranıyormuş gibiydi ki, Egwene çığlık atmak istedi. “Bir *damane* cezalandırıldığında, nedenini bilmese bile, suç her zaman kendisindedir. Bir *damane, sul’dam*’ının ne istediğini önceden tahmin etmelidir. Ama bu kez nedenini biliyorsun. *Damane*’ler birer eşya veya araç gibidir, her zaman kullanılmaya hazırdır, ama asla dikkat çekmek için kendilerini öne sürmezler. Özellikle de Kan’dan birinin dikkatini.”

Egwene kan tadı alana kadar dudağını ısırdı. *Bu bir kâbus. Gerçek olamaz. Liandrin bunu neden yaptı? Bu neden oluyor?* “Ben... ben bir soru sorabilir miyim?”

“Bana sorabilirsin.” Renna gülümsedi. “Yıllar içinde pek çok *sul’dam* bileziğini takacaktır –*sul’dam*’ların sayısı her zaman *damane*’lerin sayısından çoktur– ve bazıları gözlerini yerden ayırsan veya ağzını izinsiz açsan derini şerit şerit yüzer, ama ben söylediklerine dikkat ettiğin sürece konuşmana izin vermemek için bir neden göremiyorum.” Diğer *sul’dam*’lardan biri yüksek bir homurtu koyuverdi; orta yaşlı, gözlerini ellerinden ayırmayan, güzel, kumral bir kadına bağlıydı.

“Liandrin” –Egwene kadına bir daha saygı belirten unvanı asla layık görmeyecekti– “ile Yüksek Leydi ikisinin de hizmet ettiği bir efendiden bahsettiler.” Bu düşünce, aklına yüzü iyileşmeye yüz tutmuş yanıklarla kaplı, gözleriyle ağzı zaman zaman ateşe dönen bir adamla birlikte geldi, ama adam düşlerindeki bir şekilden ibaret olsa da, ona akıl almayacak denli korkunç geliyordu. “O kim? Benden ve- ve Min’den ne istiyor?” Nynaeve’in adını anmaktan kaçınmanın aptalca olduğunu biliyordu –bu insanlardan hiçbirinin sırf adı geçmedi diye onu unutacağını sanmıyordu elbette, özellikle de boş yularını okşamakta olan *sul’dam*’ın– ama bu, halihazırda düşünebildiği tek mücadele şekliydi.

“Kan’ın işleriyle ilgilenmek,” dedi Renna, “benim üzerime vazife değildir, senin ise hiç değildir. Yüksek Leydi bana bilmemi istediği şeyleri söyler, ben de sana bilmeni istediklerimi söylerim. Gördüğün veya duyduğun diğer her şey, senin için hiç söylenmemiş, hiç olmamış gibi olmalıdır. Bu yolda güvenlik yatar, özellikle de bir *damane* için. *Damane*’ler rastgele öldürülemeyecek kadar değerlidir, ama sırf ağır bir cezaya çarptırılmakla kalmayıp, kendini konuşacak bir dil veya yazacak ellerden yoksun bulabilirsin. *Damane*’ler yapmak zorunda oldukları şeyleri bunlarsız yapabilir.”

Egwene, hava çok soğuk olmamasına rağmen, ürperdi. Pelerinini omuzlarına çekerken eli yulara değdi ve yuları huzursuzca çekiştirdi. “Bu korkunç bir şey. Bunu herhangi birine nasıl yapabiliyorsunuz? Bu hangi hastalıklı akıldan çıktı?”

Yuları boş olan mavi gözlü *sul’dam* homurdandı. “Bu şimdi de dili olmadan idare edebilir, Renna.”

Renna sabırla gülümsemekle yetindi. “Neden korkunç ki? Bir *damane*’nin yapabileceği şeyleri yapabilen herhangi bir kimsenin boşta gezmesine nasıl izin verebiliriz ki? Zaman zaman kadın olsalar *marath’damane* olabilecek erkekler doğar –duyduğuma göre, burada da böyleymiş– ve elbette öldürülmeleri gerekir, ama kadınlar delirmez. İktidar elde etmek üzere mücadele etmelerindense, *damane* olsunlar daha iyi. *A’dam*’ı ilk kez düşünen akla gelince, kendisine Aes Sedai diyen bir kadının aklıydı.”

Egwene, yüzünde inanmazlık okunduğunu biliyordu, zira Renna açıkça güldü. “Şahinkanadı’nın oğlu, Luthair Paendrag Mondwin Gecenin Orduları’yla ilk kez karşılaştığında, aralarında kendilerine Aes Sedai diyen pek çok kişi buldu. Bunlar kendi aralarında iktidar için mücadele ediyorlar ve savaş meydanında Tek Güç’ü kullanıyorlardı. Bunlardan biri, ordularında biç Aes Sedai olmadığından, İmparator’a –o zaman İmparator değildi, elbette– hizmet etmesinin daha iyi olacağını düşünen, Deain adlı bir kadın yaptığı bir aletle, kardeşlerinden birinin boynuna bağlanmış ilk *a’dam* ile ona geldi. Bu kadın Luthair’e hizmet etmek istemese de, *a’dam* onu hizmet etmeye mecbur ediyordu. Deain daha fazla *a’dam*’lar yaptı, ilk *sul’dam*’lar bulundu ve kendilerine Aes Sedai diyen kadınlardan yakalananlar aslında sadece *marath’damane,* yani, Yularlanması Gerekenler olduklarını öğrendiler. Sonradan kendisine de yular takıldığında Deain’in çığlıklarının Geceyarısı Kuleleri’ni sarstığı söylenir, ama elbette o da

marath'damane idi ve *marath'damane*'lerin özgür dolaşmasına izin verilemez. Belki sen de *a'dam* yapma yeteneğine sahip olanlardan biri olursun. Böyle olursa emin ol, şımartılırsın."

Egwene, içinden geçtikleri kırlara özlemle bakıyordu. Toprak alçak tepeler halinde yükselmeye başlamış, seyrek orman yerini aralıklı çalılara bırakmıştı, ama bunların arasında kaybolabileceğinden emindi. "Bir evcil köpek gibi şımartılmayı hevesle beklemem mi gerekiyor?" dedi acı acı. "Bir çeşit hayvan olduğumu düşünen erkekler ve kadınlara zincirlenerek geçen bir ömre?"

"Erkeklere değil." Renna kıkırdadı. "Bütün *sul'dam*'lar kadındır. Bu bileziği bir takması, bileziğin duvardaki bir çiviye asılmasından farklı olmazdı."

"Zaman zaman da," diye araya girdi mavi gözlü *sul'dam* haşince, "hem sen, hem de o bağıra bağıra ölürdünüz." Kadının keskin yüz hatları ve sıkı, ince dudaklı bir ağzı vardı ve Egwene öfkenin kadının daimi ifadesi olduğunu fark etti. "Zaman zaman İmparatoriçe, lordları bir *damane*'ye bağlayarak onlarla oynar. Bu, lordların ter dökmesine neden olur ve Dokuz Ay Sarayı'na eğlence sağlar. Bu yapılana kadar lord yaşayacak mı, ölecek mi bilemez, *damane* de öyle." Kahkahası vahşiceydi.

"*Damane*'leri böyle ziyan etmeye yalnızca İmparatoriçe'nin gücü yeter, Alwhin," diye onu tersledi Renna. "Ve bu *damane*'yi birileri ziyan etsin diye eğitmeye niyetim yok."

"Şimdiye kadar hiç eğitim görmedim, Renna. Yalnızca bir sürü sohbet, seninle bu *damane* çocukluk arkadaşıymış gibi."

"Belki de ne yapabileceğini görmenin zamanı gelmiştir," dedi Renna Egwene'i süzerek. "Bu mesafeden yönlendirebilecek kadar denetim sahibi misin?" Tepelerden birinin üzerinde tek başına duran uzun bir meşeyi işaret etti.

Egwene, askerlerle Suroth'un tahtırevanının izlediği yolun belki bir mil uzağında olan ağaca kaşlarını çatarak baktı. Bir kol boyunun ötesinde pek bir şeye kalkışmamıştı, ama bunun mümkün olabileceğini düşünüyordu. "Bilmiyorum," dedi.

"Bir dene," dedi Renna ona. "Ağacı hisset. Ağaçtaki özsuyunu hisset. Onu sadece sıcak yapmanı istemiyorum, öyle sıcak olsun ki, her daldaki her özsuyu damlası bir anda buhar olsun. Yap bunu."

Egwene, içinde Renna'nın buyruğunu yerine getirme dürtüsünü hissederek hayrete düştü. İki gündür yönlendirmemiş, hatta *saidar*'a

dokunmamıştı bile; kendisini Tek Güç'le doldurma arzusu yüzünden ürperdi. "Ben" –bir kalp atımı süresi içinde "yapmayacağım" demekten vazgeçti; ortada olmayan kamçılar tenini hâlâ bu kadar aptalca davranmasına izin vermeyecek kadar çok yakıyordu– "yapamam," diye bitirdi onun yerine. "Çok uzakta ve daha önce bunun gibi bir şeyi hiç yapmamıştım."

Sul'dam'lardan biri kulakları tırmalayan bir kahkaha attı ve Alwhin, "Denemedi bile," dedi.

Renna, başını neredeyse hüzünle iki yana salladı. "İnsan uzun zaman *sul'dam*'lık yaptığında," dedi Egwene'e, "*damane*'ler hakkında pek çok şeyi bilezik olmadan da anlamayı öğrenir, ama bilezik varken bir *damane*'nin yönlendirmeye çalışıp çalışmadığı her zaman anlaşılır. Bana, hiçbir *sul'dam*'a, zırnık kadar olsun yalan söylememelisin."

Birden görünmeyen kamçılar geri dönmüş, her yerine iniyordu. Bağırarak Renna'ya vurmaya çalıştı, ama *sul'dam* yumruğunu gelişigüzel bir hareketle uzaklaştırdı ve Egwene Renna ona bir sopayla vurmuş gibi hissetti. Topuklarını Bela'nın yan taraflarına gömdü, ama *sul'dam*'ın tuttuğu yular yüzünden neredeyse eyerinden düşecekti. Renna'ya durmasını sağlayacak kadar, kendisine verilen türden bir acı vermek niyetiyle çaresizce *saidar*'a uzandı. *Sul'dam* başını alaylı alaylı iki yana salladı; Egwene, kendi teni birden dağlanınca acıyla haykırdı. Yanma, ancak *saidar*'dan bütünüyle kaçınca azaldı ve görülmeyen darbeler ne durdu ne de yavaşladı. Bağırarak Renna durursa deneyeceğini anlatmaya çalıştı, ama tek yapabildiği çığlık atıp kıvranmak oldu.

Min'in öfkeyle bağırdığını ve atıyla ona yaklaşmaya çalıştığını, Alwhin'in Min'in dizginlerini elinden koparırcasına aldığını, başka bir *sul'dam*'ın *damane*'sine sertçe bir şeyler söylediğini, *damane*'nin de Min'e baktığını hayal meyal fark etti. Sonra Min de çığlıklar atmaya, kollarını darbeleri savuşturmak veya onu ısıran böcekleri savuşturmaya çalışır gibi savuruyordu. Kendi acısı arasından, Min'in acısı Egwene'e uzak geliyordu.

İkisinin çığlıkları birleşince askerlerden bazılarının eyerlerinde dönmesine neden oldu. Bir bakış attıktan sonra gülerek arkalarını döndüler. *Sul'dam*'ların *damane*'lerine nasıl davrandığı onları ilgilendirmezdi.

Egwene'e sonsuza kadar sürmüş gibi gelse de, nihayet sona erdi. Eyerin arka kaşına gözlerinde yaşlarla, zayıf bir halde yayılıp Bela'nın postuna kapanarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Kısrak huzursuzca kişnedi.

“Cesur olman iyi,” dedi Renna sakince. “En iyi *damane*’ler, şekillendirilip yeniden kalıba dökülecek bir cesarete sahip olanlardır.”

Egwene gözlerini sıkı sıkı kapadı. Kulaklarını da kapatıp Renna’nın sesini duymamak isterdi. *Kaçmalıyım. Buna mecburum, ama nasıl? Nynaeve, yardım et bana. Işık adına, biri yardım etsin bana.*

“Sen en iyilerden biri olacaksın,” dedi Renna hoşnut bir sesle. Eliyle Egwene’in saçını okşadı, köpeğini yatıştıran bir sahip gibi.

Nynaeve eyerinden dışarı uzanarak, dikenli çalıların oluşturduğu kafesin etrafından baktı. Gözlerine dağınık ağaçlar çarptı, bazılarının yaprakları sararmaya yüz tutmuştu. Aralarındaki geniş çimenlik ve çalılık alanlar boş görünüyordu. Meşinyapraktan gelen, giderek incelen ve bir meltemde sallanan duman sütunu dışında hareket eden hiçbir şey görmedi.

Meşinyaprak onun işiydi ve bir defasında açık gökyüzünden yıldırımlar çağırmış ve o iki kadın kendi üzerinde deneyene kadar aklına gelmeyen daha başka birkaç şey yapmıştı. İki kadının bir şekilde birlikte çalışıyor olması gerektiğini düşünse de, açıkça birbirlerine bağlanmış olan bu kadınların arasındaki ilişkiyi anlamıyordu. Birinin boynunda bir tasma vardı, ama diğeri de onun kadar kesin bir şekilde zincirlenmişti. Nynaeve’in emin olduğu şey, birinin ya da ikisinin birden Aes Sedai olduğuydu. Onlara yönlendirdiklerini gösteren ışımayı görecek kadar yaklaşamamıştı, ama öyle olmak zorundaydı.

Onları Sheriam’a anlatmak benim için kesinlikle bir zevk olacak, diye düşündü alayla. *Aes Sedailer Güç’ü silah olarak kullanmıyordu, değil mi?*

Kendisi bunu kesinlikle yapmıştı. En azından o yıldırımlı saldırıyla iki kadını yere yıkmıştı ve askerlerden birinin ya da en azından adamın gövdesinin, oluşturup kadınlara gönderdiği ateş topundan yandığını görmüştü. Ama artık bir süredir yabancılardan hiçbirini görmemişti.

Alnında boncuk boncuk terler birikmişti ve sadece sarf ettiği çaba yüzünden değildi. *Saidar*’la teması kaybolmuştu ve onu geri getiremiyordu. Liandrin’in onlara ihanet ettiğini anladığı o ilk öfke anında, *saidar* neredeyse o farkına varmadan belirmiş, Tek Güç içini doldurmuştu. Her şeyi yapabilirmiş gibi hissediyordu. Takip edildiği bütün süre boyunca da bir hayvan gibi avlanmaktan duyduğu öfke, heyecanını beslemişti. Artık kovalamaca bitmişti. Vurabileceği bir düşman görmeden geçirdiği her dakika, ona bir şekilde sinsice yaklaşıyor olabilecekleri konusundaki endişesini artırmıştı ve Egwene, Elayne ve Min’in başına gelebileceklerden

kaygılanmak için daha çok zamanı olmuştu. Artık en çok hissettiği şeyin korku olduğunu kendisine itiraf etmek zorundaydı. Onlar için duyduğu korku, kendisi için duyduğu korku. İhtiyacı olan şey öfkeydi.

Bir ağacın arkasında bir şey kımıldadı.

Nefesi kesildi ve *saidar*'ı aradı, ama Sheriam ile diğerlerinin ona öğrettiği alıştırmalar, zihninde çiçek açan tüm tomurcukların, nehir setleri gibi tuttuğu tüm hayali pınarların hiçbir yardımı olmuyordu. Onu hissedebiliyor, Kaynak'ı duyumsayabiliyor, ama ona dokunamıyordu.

Elayne ihtiyatla eğilerek ağaçlardan birinin arkasından çıktı ve Nynaeve ferahlayarak içini çekti. Kız-Veliaht'ın giysisi kirli ve yırtıktı, altın rengi saçları düğümler ve yapraklarla doluydu, etrafı araştıran gözleri ise ürkmüş bir karacanınkiler kadar iriydi, ama kısa hançerini tutan eli titremiyordu. Nynaeve atının dizginlerini tutup meydana çıktı.

Elayne gayriihtiyari sıçradı, sonra elini boğazına götürüp derin bir nefes aldı. Nynaeve atından indi ve birbirlerini buldukları için teselli bulan iki kadın kucaklaştı.

"Bir an," dedi Elayne nihayet ayrıldıklarında, "Senin şey olduğunu... Nerede olduklarını biliyor musun? Peşimde iki adam vardı. Birkaç dakika daha geçse beni yakalayacaklardı, ama bir boru çalındı, onlar da atlarını çevirip dörtnala uzaklaştılar. Beni görebiliyorlardı, Nynaeve, ama öylece gittiler."

"Onu ben de duydum ve o zamandan beri hiçbirini görmedim. Egwene'i veya Min'i gördün mü?"

Elayne kendini yere bırakıp oturarak başını iki yana salladı. "En son... O adam Min'e vurup onu yere yıktı. O kadınlardan biri de Egwene'in boynuna bir şey geçirmeye çalışıyordu. Kaçmadan önce bu kadarını gördüm. Kaçabildiklerini sanmıyorum, Nynaeve. Bir şey yapmam gerekirdi. Min beni tutan eli kesti ve Egwene... Sadece kaçtım, Nynaeve. Özgür olduğumu fark ettim ve kaçtım. Annem Gareth Bryne'la evlenip olabildiğince çabuk yeni bir kız doğursa iyi olacak. Ben tahta oturmaya uygun değilim."

"Sersemlik etme," dedi Nynaeve sertçe. "Unutma, otlarımın arasında bir paket koyundili kökü var." Elayne başını ellerinin arasına almıştı; bu takılmaya karşı mırıldanmadı bile. "Beni dinle, kızım. Benim geride kalıp yirmi otuz silahlı adamla, üstelik bir de Aes Sedailerle dövüştüğümü gördün mü? Bekleseydin, en büyük olasılıkla sen de tutsak olurdun. Seni öylece öldürmezlerse tabii. Her nedense Egwene ve benimle ilgileniyor gibiydiler.

Senin sağ kalıp kalmayacağını umursamayabilirlerdi.” *Benimle ve Egwene’le* neden *ilgileniyorlar? Neden özellikle biz? Liandrin bunu neden yaptı? Neden?* Aklında, kendisine bu soruları ilk sorduğu zamandan daha fazla cevap yoktu.

“Onlara yardım etmeye çalışırken ölseydim-” diye başladı Elayne.

“-ölmüş olurdun. O zaman da ne onlara, ne de kendine pek bir yararın olmazdı. Şimdi ayağa kalk da elbiseni silkele.” Nynaeve eyer torbalarında bir saç fırçası aradı. “Saçını da bir şekle sok.”

Elayne ağır ağır ayağa kalktı ve ufak bir kahkahayla fırçayı Nynaeve’in elinden aldı. “İhtiyar dadım Lini gibi konuştun.” Fırçayı saçlarından geçirmeye başladı; düğümleri çekerken yüzünü buruşturuyordu. “Ama onlara nasıl yardım edeceğiz, Nynaeve? Sen öfkelendiğinde tam bir kardeş kadar güçlü olabiliyorsun, ama onlarda da yönlendirebilen kadınlar var. Aes Sedai olduklarını düşünemiyorum, ama pekâlâ da olabilirler. Onları hangi yöne götürdüklerini bile bilmiyoruz.”

“Batıya,” dedi Nynaeve. “Suroth adlı o yaratık Falme’den bahsetmişti ve orası Tümentepe’nin en batı noktası. Falme’ye gideceğiz. Umarım Liandrin de oradadır. Annesinin babasını gördüğü güne lanet etmesini sağlayacağım onun. Ama önce bu civarlara uygun giysiler bulsak iyi olur. Kule’de Tarabonlu ve Domanlı kadınlar görmüştüm ve onların giydikleri şeylerin bizim sırtımızdakilerle hiçbir ilgisi yok. Falme’de yabancılar olarak dikkat çekeriz.”

“Benim için bir Domanlı giysisi giymenin sakıncası yok –gerçi annem duysa kesin kriz geçirir, Lini de sittin sene başımın etini yerdi– ama bir köy bulsak bile, yeni elbiseler alacak kadar paramız var mı? Sende ne kadar para olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok, ama bende sadece on altın lira ile belki onun iki katı gümüş lira var. Bu bize iki üç hafta yeter, ama ondan sonra ne yaparız, bilemiyorum.”

“Tar Valon’da çömez olarak birkaç ay geçirmek,” dedi Nynaeve gülerek, “senin bir tahtın vârisi gibi düşünmeni engellememiş. Bende sende olanın onda biri bile yok, ama ikisi bir araya gelince bizi iki üç ay rahat rahat idare eder. Dikkatli olursak daha da fazla. Bize elbise satın almaya hiç niyetim yok, alsam bile yeni olmazlar. Gri ipek elbisem epey işimize yarar, bir sürü incileri ve altın iplikleri var ne de olsa. Bunu ikişer ya da üçer kat sağlam giysiyle takas edecek bir kadın bulamasam bile, sana bu yüzüğü veririm ve çömez ben olurum.” Eyerine atladı ve Elayne’i arkasına çekmek için elini uzattı.

“Falme’ye vardığımız zaman ne yapacağız?” diye sordu Elayne atın sağrısına yerleşirken.

“Oraya varana kadar bunu bilemeyeceğim.” Nynaeve tereddüt ederek atını durdurdu. “Bunu yapmak istediğine emin misin? Tehlikeli olacak.”

“Egwene ve Min için olduğundan daha mı tehlikeli? Tersi olsaydı, onlar da bizim peşimizden gelirdi; geleceklerini biliyorum. Bütün gün burada mı duracağız?” Elayne topuklarını ata gömdü ve kısrak öne atıldı.

Nynaeve atını hâlâ öğle vakti erişeceği noktaya gelmemiş olan güneşi arkalarına alacak şekilde döndürdü. “Temkinli olmamız gerekecek; tanıdığımız Aes Sedailer yönlendiren bir kadını bir kol mesafesinden tanıyabiliyorlar. Bizi arıyorlarsa bu Aes Sedailer bizi bir kalabalığın içinden seçebilir ve bizi aradıklarını farz etsek iyi olur.” *Kesinlikle beni ve Egwene’i arıyorlardı. Ama neden?*

“Evet, temkinli olmalıyız. Daha önce de haklıydın. Kendimizi de yakalatırsak onlara bir yardımımız dokunmaz.” Bir an sessiz kaldı. “Sence hepsi yalan mıydı, Nynaeve? Liandrin’in bize Rand’ın tehlikede oluşu hakkında söyledikleri? Ve de diğerlerinin? Aes Sedailer yalan söylemez.”

Susma sırası, Sheriam’ın ona bir kadının tam kardeşlik mertebesine yükselirken ettiği yeminleri, onu yeminlerine uymaya zorlayan bir *ter’angreal*’in içinde ettikleri yeminleri anlatışını hatırlayan Nynaeve’e gelmişti. *Doğru olmayan bir söz söylememek.* Yeminlerden biri buydu, ama herkes bir Aes Sedai’nin söylediği gerçeğin duyduğunu sandığın gerçek olmayabileceğini bilirdi. “Bence Rand şu anda Fal Dara’da Lord Agelmar’ın ateşinin önünde ayaklarını ısıtıyordur,” dedi. *Onun için endişelenemem. Egwene ile Min’i düşünmek zorundayım.*

“Herhalde öyledir,” dedi Elayne içini çekerek. Eyerin arkasında yer değiştirdi. “Falme çok uzaksa, Nynaeve, yolun yarısında eyerin üzerinde gitmeyi umuyorum. Bu pek rahat bir oturak değil. Bu atın bütün yol boyunca kendi hızıyla gitmesine izin verirsen, Falme’ye asla ulaşamayız.”

Nynaeve çizmelerini kısrağa vurarak hayvanı hızlı bir tırısa kaldırdı ve Elayne bir çığlık koparararak pelerinini yakaladı. Nynaeve kendi kendisine, sırası geldiğinde eyerin arkasına geçeceğini ve Elayne atı dörtnala kaldırırsa şikâyet etmeyeceğini söyledi, ama genellikle arkasında sıçrayan kadının çıkardığı sesleri duymamış gibi yaptı. Falme’ye ulaştıklarında korkmayı kesip öfkelenebileceğini ümit etmekle fazlasıyla meşguldü.

Meltem, daha taze, yaklaşan soğukların bir izini taşıyan serin ve sert bir yele dönüştü.

41
Anlaşmazlıklar

Gök gürültüsü, barut grisi ikindi göğünde gümbürdüyordu. Rand, pelerininin başlığını daha da yukarı çekerek soğuk yağmurdan biraz olsun korunmaya çalıştı. Kızıl çamurlu su birikintilerinden azimle geçiyordu. Başlık Rand'ın başının etrafında, pelerininin geri kalanı ise omuzlarında sırılsıklamdı ve kaliteli siyah ceketi de aynı derecede ıslak ve soğuktu. Hava biraz daha soğuduğunda, yağmurun yerini kar veya dolu alacaktı. Kar yakında tekrar yağacaktı; geçtikleri köylerde yaşayan insanlar o yıl en az iki kez kar yağdığını söylemişti. Ürperen Rand, neredeyse kar yağmasını diliyordu. O zaman en azından iliklerine kadar ıslanmazdı.

Sütun ağır adımlarla ilerlerken inişli çıkışlı araziyi ihtiyatla gözlüyordu. Ingtar'ın Gri Baykuş'u rüzgâr aniden patlak verdiği zamanlarda bile sarkıyordu. Hurin zaman zaman kukuletasını geri çekerek havayı kokluyordu; ne yağmur ne de soğuğun herhangi bir iz, özellikle de onun aradığı türden bir iz üzerinde herhangi bir etkisi olmadığını söylese de, koklayıcı o ana kadar hiçbir şey bulamamıştı. Rand, arkasındaki Uno'nun mırıldanarak küfrettiğini duydu. Loial eyer torbalarını kontrol edip duruyordu; kendisinin ıslanmaya itirazı yoktu, ama kitapları için endişe edip duruyordu. Kukuletasının arkaya kayıp yüzünü yağmura karşı savunmasız bıraktığını bile fark edemeyecek kadar düşünceli görünen Verin dışında herkes sefil bir haldeydi.

Rand, "Bu konuda bir şey yapamaz mısın?" diye sordu ona. Başının gerisindeki ufak bir ses kendisinin yapabileceğini söylüyordu. Tek yapması gereken *saidin*'e sarılmaktı. *Saidin*'in çağrısı o kadar tatlıydı ki... Tek Güç'le dolmak, gazaba gelen fırtınanın sırtında yol almak, onu

kamçılayarak Tümentepe’yi denizden ovaya kadar silip süpürmek. *Saidin*’e sarılmak... İçindeki özlemi acımasızca bastırdı.

Aes Sedai irkildi. “Ne? Ah. Sanırım yapabilirim. Biraz. Bu kadar büyük bir fırtınayı tek başıma durduramam –fazla büyük bir alanı kaplıyor– ama hızını biraz kesebilirim. En azından bizim bulunduğumuz yerde.” Yüzündeki yağmuru sildi, arkaya kaydığını yeni fark etmiş gibi durduğu başlığını tekrar yukarı çekti.

“Neden yapmıyorsun o zaman?” dedi Mat. Kukuletasının altından bakan yüzü, ölümün kapısına dönük gibiydi, ama sesi canlıydı.

“Çünkü o kadar fazla Tek Güç kullanırsam, on milden daha yakındaki herhangi bir Aes Sedai, birisinin yönlendirdiğini anlar. Bu Seanchanların *damane*’lerinin bazılarıyla tepemize binmesini istemeyiz.” Ağzını öfkeyle sıktı.

Atuan’ın Değirmeni adlı o köyde istilacılar hakkında biraz bilgi edinmişlerdi, ancak öğrendikleri şeyler akla yanıtlananlardan fazla soru getiriyordu. İnsanlar bir an bir şeyler geveledikten sonra ellerini ağızlarına kapamış, titreyerek omuzlarının üzerinden arkaya bakmaya başlamıştı. Hepsinin, Seanchanlar canavarları ve *damane*’leriyle birlikte geri gelecek diye ödü kopuyordu. Aes Sedai olması gereken yerde, boyunlarına hayvanlar gibi tasmalar takılmış kadınlar, köylüleri Seanchanların emrindeki, Atuan’ın Değirmeni halkının ancak fısıldayarak, kâbuslardan çıkma yaratıklar olarak betimleyebildiği tuhaf yaratıklardan daha fazla korkutuyordu. En kötüsü de, Seanchanların gitmeden önce ibret olsun diye yaptıkları insanları hâlâ iliklerine kadar donduruyordu. Ölülerini gömmüşlerdi, ama köy meydanındaki geniş, yanık alanı temizlemeye korkuyorlardı. Orada ne olduğunu hiçbiri söylemiyordu, ama Hurin köye girer girmez küsmüştü ve kararmış alanın yakınına gitmeyi reddediyordu.

Atuan’ın Değirmeni yarı yarıya terk edilmişti. Bazıları, Seanchanların güvenli bir şekilde ellerinde tuttukları bir şehirde daha az haşin davranacaklarını düşünerek Falme’ye kaçmış, bazıları da doğuya gitmişti. Gitmeyi düşündüklerini söyleyen başkaları da vardı. Söylenenlere bakılırsa, Almoth Ovası’nda Tarabonlular ile Domanlılar arasında savaş vardı, ama orada yakılan evler ve ahırlar insanların ellerindeki meşalelerle ateşe verilmişti. Seanchanlıların yaptıkları, yapabilecekleri şeylerle kıyaslandığında, bir savaşla yüzleşmek bile daha kolaydı.

“Fain Boru’yu buraya neden getirdi?” diye mırıldandı Perrin. Soruyu hepsi farklı zamanlarda sormuştu ve kimsenin buna verecek bir cevabı

yoktu. “Hem savaş var, hem de bu Seanchanlar ile canavarları. Neden burası?”

Ingtar eyerinde dönerek onlara baktı. Yüzü neredeyse Mat’inki kadar süzgün görünüyordu. “Her zaman, savaşın kargaşası içinde kendi lehine çevirebileceği fırsatlar gören adamlar olur. Fain de böyle biri. Şüphesiz Boru’yu tekrar, bu kez Karanlık Varlık’tan çalmayı ve kendine çıkar sağlayacak şekilde kullanmayı düşünüyor.”

“Yalanların Babası asla basit planlar yapmaz,” dedi Verin. “Belki de Fain’in Boru’yu yalnızca Shayol Ghul’de bilinen bir nedenle buraya getirmesini istiyordur.”

“Canavarlar,” diye homurdandı Mat. Artık yanakları içine çökmüştü, gözleri boştu. Sesinin sağlıklı çıkması yalnızca her şeyi daha da kötü göstermeye yarıyordu. “Bana sorarsanız birkaç Trolloc ile bir Soluk gördüler. Eh, neden olmasın? Seanchanların kendileri için savaşan Aes Sedaileri varsa, neden Soluklarla Trollocları olmasın?” Verin’i kendisine bakarken yakaladı ve irkildi. “Eh, öyleler, yularlı olsunlar, olmasınlar. Yönlendirebiliyorlar, bu da onların Aes Sedai olduğu anlamına gelir.” Rand’a bir bakıp kulakları tırmalayan bir kahkaha attı. “Bu senin de Aes Sedai olduğun anlamına geliyor, Işık korusun hepimizi.”

Masema önden çamur ile düzenli yağmurun arasından dörtnala geldi. “İleride bir köy daha var, Lordum,” dedi atını Ingtar’ın yanında durdurarak. Gözleri Rand’ın üzerinden geçti, ama kısıldılar ve Masema bir daha Rand’a bakmadı. “Boş, Lordum. Hiç köylü yok, hiç Seanchan yok, kimse yok. Evlerin hepsi sağlam görünüyor, ancak iki üç tanesi... eh, artık yerlerinde yoklar, Lordum.”

Ingtar elini kaldırdı ve atların tırısa kaldırılmasını işaret etti.

Masema’nın bulduğu köy, bir tepenin yamacını kaplıyordu. Taş duvarlardan oluşan bir çemberin etrafında, kaldırım döşeli kare şeklinde bir doruğu vardı. Evlerin hepsi taştandı, hepsinin çatısı düzdü ve çok azı birden çok katlıydı. Bir zamanlar karenin bir kenarında bulunan, daha büyük üç tanesinden geriye yalnızca kararmış moloz yığınları kalmıştı; paramparça taş bloklar ve çatı kirişleri karenin dört bir yanına saçılmıştı. Rüzgâr şiddetini arttırınca birkaç kepenk çarptı.

Ingtar, hâlâ ayakta duran yegâne büyük binanın önünde atından indi. Kapının üzerindeki gıcırdayan tabelada yıldızları havada çeviren bir kadın vardı, ama herhangi bir isim yoktu; tabelanın köşelerinden yağmur iki tekdüze sızıntı halinde iniyordu. Ingtar konuşurken Verin aceleyle içeri

girdi. “Uno, bütün evleri ara. Geride kimse kaldıysa, belki bize bu Seanchanlar hakkında biraz daha fazla bilgi verebilir. Yiyecek bulursan, onu da getir. Battaniye de.” Uno başıyla onayladı ve adamlarına emirler vermeye başladı. Ingtar Hurin’e döndü. “Ne kokusu alıyorsun? Fain buradan geçmiş mi?”

Hurin burnunu ovuşturarak başını iki yana salladı. “O değil, Lordum, Trolloclar da değil. Ancak bunu yapan her kimse, geride leş bir koku bırakmış.” Bir zamanlar evlerin durduğu yerdeki harabeleri işaret etti. “Cinayet işlenmiş, Lordum. Orada insanlar varmış.”

“Seanchanlar,” diye homurdandı Ingtar. “İçeri girelim. Ragan, atlar için bir çeşit ahır bul.”

Verin salonun iki tarafındaki büyük şöminelerde ateşleri çoktan yakmıştı ve birinin başında ellerini ısıtıyordu; sırılsıklam pelerinini ise fayans döşeli zeminin üzerindeki masalardan birine sermişti. Birkaç mum da bulmuştu ve mumlar artık kendi yağlarına saplanmış, masalardan birinin üzerinde yanıyordu. Boşluk ve ara sıra duyulan gök gürültüsü dışında sessizlik, titreşen gölgelere eklenince odaya mağaramsı bir hava veriyordu. Rand, aynı derecede ıslak pelerinini bir masaya fırlatıp Verin’e katıldı. Yalnızca Loial, ısınmaktan çok kitaplarım kontrol etmekle ilgileniyor gibiydi.

“Bu yolla Valere Borusu’nu asla bulamayız,” dedi. “Biz... buraya geleli beri üç gün geçti” –ürperdi ve bir elini saçlarının içinden geçirdi; Rand, Shienarlının diğer yaşamlarında neler gördüğünü merak etti– “Falme’ye geleli beri de en az iki gün, ancak Fain veya Karanlıkdostlarının kılına bile rastlamadık. Sahil üzerinde onlarca köy var. Şimdiye bunlardan herhangi birine gidip, gemiyle herhangi bir yere doğru yola çıkmış olabilir. Buraya geldiyse tabii.”

“O burada,” dedi Verin sakince, “ve Falme’ye gitti.”

“Hâlâ da burada,” dedi Rand. *Beni bekliyor. Lütfen, Işık, hâlâ beni bekliyor olsun.*

“Hurin hâlâ onun kokusunu almadı,” dedi Ingtar. Koklayıcı kendisini bu başarısızlıktan sorumlu tutuyormuş gibi omuzlarını silkti. “Neden Falme’yi seçsin ki? O köylülerin dedikleri doğruysa, Falme bu Seanchanların elindeymiş. Kim olduklarını ve nereden geldiklerini öğrenmek için en iyi köpeğimi verirdim.”

“Kim oldukları bizim için önemli değil.” Verin diz çöküp eyer torbalarını açarak kuru giysiler çıkardı. “Hiç değilse üzerimizi değiştirecek

odalarımız var, gerçi hava değişmediği sürece bunun bize pek yararı olmaz. Ingtar, köylülerin bize söylediği şey, Seanchanların Artur Şahinkanadı'nın geri dönmüş orduları olduğu pekâlâ da doğru olabilir. Asıl önemli olan Fain'in Falme'ye gitmiş olması. Fal Dara'daki zindanda bulunan yazılar-"

"-Fain'den hiç bahsetmiyordu. Beni affet, Aes Sedai, ama bu karanlık bir kehanet olduğu kadar hile de olabilirdi. Trollocların bile bize yapacakları her şeyi önceden söyleyecek kadar aptal olduklarına inanamıyorum."

Verin bükülerek başını kaldırıp ona baktı. "Tavsiyeme uymayacaksan ne yapmaya niyetlisin peki?"

"Valere Borusu'nu almaya niyetliyim," dedi Ingtar kararlılıkla. "Beni affet, ama Trolloc'un biri..."

Verin, "Bunu yapan kesinlikle bir Myrddraal'di," diye mırıldandı, ama Ingtar durmadı bile.

"...veya kendi ağzıyla kendisine ihanet eder gibi görünen bir Karanlıkdostu tarafından çiziktirilen laflardan önce kendi sağduyuma güvenmek zorundayım. Hurin bir izin kokusunu alana veya Fain'in kendisini bulana kadar askerlerimi buraya yerleştirmeyi düşünüyorum. Boru'yu ele geçirmeliyim, Verin Sedai. Buna mecburum!"

"Yolu bu değil," dedi Hurin usulca. "'Zorundayım' demekle olmaz. Ne olacaksa, olur." Kimse ona kulak asmadı.

"Hepimiz mecburuz," diye mırıldandı Verin eyer torbalarının içine bakarak, "ancak bazı şeyler bundan bile önemli olabilir."

Başka bir şey söylemedi, ama Rand yüzünü buruşturdu. Kadından, onun kışkırtmaları ve üstü kapalı laflarından uzaklaşmaya can atıyordu. *Ben Yenidendoğan Ejder değilim. Işık adına, keşke Aes Sedailerden bütünüyle kurtulabilseydim.* "Ingtar, sanırım ben Falme'ye doğru yola devam edeceğim. Fain orada –orada olduğuna eminim– ve ben yakında gelmezsem, o- o Emond Meydanı'na zarar verecek bir şeyler yapacak." İşin bu kısmından daha önce bahsetmemişti.

Hepsi gözlerini dikip ona baktılar, Mat ile Perrin kaşlarını çatmıştı, endişeliydi, ama düşünüyordu; Verin bulmacaya eklenecek yeni bir parça görmüş gibiydi. Loial şaşkın görünüyordu; Hurin'in ise kafası karışık gibiydi. Ingtar'ın ise ona inanmadığı aşikârdı.

"Bunu neden yapsın ki?" dedi Shienarlı.

"Bilmiyorum," diye yalan attı Rand, "ama Barthanes'e bıraktığı mesajda bu da vardı."

“Peki Barthanes, Fain’in Falme’ye gittiğini mi söyledi?” diye sordu Ingtar. “Yo. Söylemiş bile olsa, bunun bir önemi yok.” Acı bir kahkaha attı. “Karanlıkdostları için yalan söylemek, nefes almak kadar doğal bir şeydir.”

“Rand,” dedi Mat, “Fain’in Emond Meydanı’na zarar vermesini nasıl engelleyebileceğimi bilsem, bunu yapardım. Bunu yapacağından emin olsaydım. Ama o hançere ihtiyacım var, Rand; Hurin de onu bulmanın en iyi yolu.”

“Ben sen nereye gidersen oraya gelirim, Rand,” dedi Loial. Kitapların kuru olduğundan nihayet emin olmuştu ve sırılsıklam haldeki paltosunu çıkarıyordu. “Ama artık birkaç günün bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Bir kez olsun daha az aceleci davranmayı dene.”

“Falme’ye ha şimdi gitmişiz, ha daha sonra, ha hiç gitmemişiz, benim için hiçbir önemi yok,” dedi Perrin omuzlarını silkerek, “ama Fain gerçekten Emond Meydanı’nı tehdit ediyorsa... eh, Mat haklı. Hurin onu bulmanın en iyi yolu.”

“Onu bulabilirim, Lord Rand,” diye araya girdi Hurin. “Bir kokusunu alayım, sizi doğrudan ona götürürüm. Başka hiçbir şey onun gibi bir iz bırakmamıştır.”

“Kendi seçimini kendin yapmalısın, Rand,” dedi Verin dikkatle, “ama Falme’nin hakkında yok denecek kadar az şey bildiğimiz istilacıların elinde olduğunu unutma. Falme’ye tek başına gidersen, kendini esir edilmiş ya da daha kötü bir halde bulabilirsin ve bu hiçbir işe yaramaz. Yaptığın seçim ne olursa olsun, doğru seçim olacağına inanıyorum.”

“Ta’veren,” diye gümbürdedi Loial.

Rand ellerini havaya kaldırdı.

Uno meydandan pelerinindeki yağmuru silkeleyerek geldi.

“Tek bir kahrolası can bile yok, Lordum. Bana kalırsa kamçılanmış domuzlar gibi kaçmışlar. Bütün hayvanlar gitmiş ve geride tek bir kahrolası atlı araba veya yük arabası da kalmamış. Evlerin yarısı kavrulasıca temellerine kadar yerle bir edilmiş. Gelecek aylık yevmiyem üzerine iddiaya girerim ki, onları kahrolası yük arabalarına yük olmaktan başka bir halta yaramadığını anladıkları kahrolası mobilyalara bakarak izleyebilirsin.”

“Ya giysiler?” diye sordu Ingtar.

Uno gözlerinden birini şaşkınlıkla kırptı. “Sadece birkaç parça bir şey, Lordum. Genellikle yanlarına almaya değer bulmadıkları kahrolasıca şeyler.”

“Bunlarla idare etmek zorundayız, Hurin. Dikkat çekmemeniz için seni ve elimizden geldiği kadar çok kişiyi yerli halk kılığına sokmayı düşünüyorum. İzle karşılaşana kadar kuzeyde ve güneyde iyice açılmanızı istiyorum.” Başka askerler de geliyordu ve hepsi söylenenleri dinlemek için Ingtar ve Hurin’in etrafına toplandılar.

Rand ellerini şöminenin üzerindeki rafa yaslayıp alevlere baktı. Alevler ona Ba’alzamon’un gözlerini hatırlatıyordu. “Fazla zaman kalmadı,” dedi. “Bir şeyin... beni Falme’ye çektiğini... ve fazla zaman kalmadığını hissediyorum.” Verin’in onu izlediğini görüp haşin bir sesle ekledi. “O değil. Bulmam gereken Fain. Hiçbir ilgisi yok... onunla.”

Verin başıyla onayladı. “Çark istediği gibi dokur ve hepimiz Desen’e dokunuruz. Fain buraya bizden haftalar, belki aylar önce geldi. Birkaç gün daha olacak olanları pek az değiştirebilir.”

Rand eyer torbalarını yerden alarak, “Biraz uyuyacağım,” diye mırıldandı. “Bütün yatakları götürmüş olamazlar.”

Üst kata çıktığında gerçekten de yatak buldu, ama çok azının şilteleri hâlâ üzerindeydi ve geriye kalan şilteler de o kadar yumruluydu ki, yerde uyumanın daha rahat olabileceğini düşündü. Nihayet, şiltesi yalnızca ortada çökmüş olan bir yatak seçti. Odada tek bir ahşap sandalye ile bir ayağı sarsak bir masadan başka eşya yoktu.

Hiç çarşaf ya da battaniye olmadığından, yatmadan önce ıslak giysilerini çıkarıp kuru bir pantolon ile gömlek giydi ve kılıcını yatağın başına dayadı. Alayla, yanında bulunan örtü niyetine kullanılabilecek kuru tek şeyin Ejder sancağı olduğunu düşündü; onu eyer torbalarının içinde, güvenle kapalı olduğu yerde bıraktı.

Yağmur çatıda takırdıyor, gök gürültüsü başının üzerinde gümbürdüyor ve ara sıra bir şimşek pencereleri aydınlatıyordu. Ürpererek şiltenin üzerinde dönüp yatacak rahat bir konum ararken sancağın battaniye yerine geçip geçmeyeceğini, Falme’ye gitmesinin iyi olup olmayacağını merak etti.

Yana döndü ve Ba’alzamon sandalyenin yanında saf beyaz Ejder sancağını açmış, ellerinde tutuyordu. Oda orada daha karanlık gibiydi, sanki Ba’alzamon yağlı, kara bir bulutun kenarında duruyordu. Yüzünde iyileşmeye yüz tutmuş yanıklar birbirini kesiyordu ve Rand’ın bakışları altında zifiri karanlık gözleri bir an kaybolarak yerini uçsuz bucaksız ateş mağaralarına bıraktı. Rand’ın eyer torbaları yanındaydı, tokalar açılmıştı, sancağın durduğu yerin kapağı arkaya atılmıştı.

“Vakit yaklaşıyor, Lews Therin. Bin iplik sıkılaşıyor ve çok geçmeden bağlanıp kapana kısılacak, değiştiremeyeceğin bir yola sokulacaksın. Delilik. Ölüm. Ölmeden önce bir kez daha sevdiğin herkesi öldürecek misin?”

Rand kapıya bir göz attı, ama yatağın yanında doğrulup oturmak dışında bir hareket yapmadı. Karanlık Varlık’tan kaçmaya çalışmak ne işe yarardı? Boğazı kum gibiydi. “Ben Ejder değilim, Yalanların Babası!” dedi boğuk bir sesle.

Ba’alzamon’un arkasındaki karanlık bulandı ve Ba’alzamon gülerken kazanlar gürledi. “Beni onurlandırıyorsun. Kendini de küçültüyorsun. Seni iyi tanıyorum. Seninle bin kez karşı karşıya geldim. Senin o sefil ruhunu tanıyorum, Lews Therin Kardeşkatili.” Tekrar güldü; o alevli ağzın ısısından korunmak için Rand bir elini yüzüne kapadı.

“Ne istiyorsun? Sana hizmet etmeyeceğim. İstediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Bunu yapmaktansa ölmeyi yeğlerim.”

“Öleceksin zaten, seni solucan! Çağlar içinde kaç kez öldün seni budala ve ölüm ne kazandırdı sana? Mezar soğuk ve kurtlar dışında yalnızdır. Mezar benimdir. Bu kez senin için yeniden doğuş olmayacak. Bu kez Zaman Çarkı kırılacak ve dünya Gölge’nin suretinde yeniden inşa edilecek. Bu kez ölümün sonsuza dek sürecek! Hangisini seçeceksin? Ebedi ölümü mü? Yoksa ebedi yaşamı mı –ve de kudreti!”

Rand ayağa kalktığını fark etmedi bile. Boşluk etrafını sarmıştı, *saidin* oradaydı ve Tek Güç içine aktı. Bu gerçek neredeyse boşluğu çatlatacaktı. Bu gerçek miydi? Bir düş müydü? Bir düşte yönlendirebilir miydi? Ama içine dolan sel şüphelerini alıp götürdü. Onu Ba’alzamon’a fırlattı, Tek Güç’ü, Zaman Çarkı’nı döndüren kuvveti, denizleri yakıp dağları yiyebilecek kuvveti ona doğru fırlattı.

Ba’alzamon, sancağı önünde sıkı sıkı tutarak yarım adım geriledi. İri gözleri ve ağzında alevler harlandı ve karanlık onu gölgeye bürür gibi göründü. Gölge’ye. Güç o kara pusun içine çöktü ve kavrulmuş kumlarda yiten su gibi emilerek ortadan kayboldu.

Rand, *saidin*’i çekti, daha fazla, daha da fazla. Teni ona o kadar soğuk geliyordu ki, sanki dokunsalar paramparça olacaktı; fokurdayarak buharlaşıyormuş gibi yanıyordu. Kemikleri tuzla buz olup, soğuk, kristal küllere dönüşmenin eşiğindeydi sanki. Umurunda değildi; bu yaşamın kendisini içmek gibiydi.

“Aptal!” diye kükredi Ba’alzamon. “Kendini yok edeceksin!”

Mat. Bu düşünce onu tüketen selin ötesinde bir yerde yüzüyordu. *Boru. Fain. Emond Meydanı. Henüz ölemem.*

Nasıl yaptığına emin olamadı, ama Güç gitmişti, *saidin* de, boşluk da öyle. Denetimsiz bir şekilde titreyerek yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküp seğirmelerine engel olmak için kollarını boş yere bedenine sararak oturdu.

"Bu daha iyi, Lews Therin." Ba'alzamon sancağı yere fırlattı ve ellerini sandalyenin arkasına koydu; parmaklarının arasından dumanlar yükseliyordu. Artık etrafında gölge yoktu. "İşte sancağın, Kardeşkatili. Sana hiçbir yararı olmayacak. Bin yılda çekilen bin iplik seni buraya getirdi. Çağlar boyunca dokunan on bin iplik seni kurbanlık koyun gibi bağlıyor. Çark'ın kendisi seni Çağlar boyunca kaderine esir tutuyor. Ama ben seni serbest bırakabilirim. Seni korkak it, tüm dünyada bir tek ben sana Güç'ü nasıl kullanacağını öğretebilirim. Delirmeden önce seni öldürmesine sadece ben engel olabilirim. Deliliğe bir ben engel olabilirim. Bana daha önce hizmet ettin. Bana tekrar hizmet et Lews Therin ya da sonsuza dek yok olursun!"

"Benim adım," dedi Rand kendisini sıktığı dişlerinin arasından konuşmaya zorlayarak, "Rand al'Thor." Ürpertiler yüzünden gözlerini kapamak zorunda kaldı ve onları tekrar açtığında yalnızdı.

Ba'alzamon gitmişti. Gölge gitmişti. Eyer torbaları sandalyenin yanında, tokaları bağlı, bir tarafı Ejder sancağı yüzünden şişkin halde, aynı bıraktığı gibi duruyordu. Ama sandalyenin arkalığında, kavrulmuş parmak izlerinden hâlâ duman tutamları yükselmekteydi.

42
Falme

Yanlarından, birbirlerine gümüş bir yularla bağlı iki kadın geçip taş döşeli sokaktan Falme limanına yönelirken, Nynaeve Elayne'i tekrar bir kumaş tacirinin dükkânıyla çömlekçinin atölyesi arasındaki dar sokağa itti. Bu ikilinin onlara fazla yaklaşmasına izin veremezlerdi. Sokaktaki insanlar bu İkiliye Seanchan askerlerine veya ara sıra geçen soyluların, hava iyice soğuduğu için kalın perdelerle örtülü tahtırevanlarına olduğundan bile daha çabuk yol veriyordu. Sokak ressamları bile diğer herkesi rahatsız etmelerine rağmen, onların tebeşir veya karakalem resimlerini yapmayı teklif etmiyordu. *Sul'dam* ile *damane*'nin kalabalığın içinden geçmelerini izlerken, Nynaeve dudaklarını sıktı. Kasabada haftalar geçirdikten sonra bile, bu manzara içini bulandırıyordu. Bunu herhangi bir kadına, Moiraine veya Liandrin'e bile yapmayı tasavvur edemiyordu.

Eh, belki Liandrin'e olabilir, diye itiraf etti keyifsizce. Zaman zaman, geceleri, ikisinin tuttuğu bir balıkçının üzerindeki ufak, pis kokulu odada, eline geçirdiği zaman Liandrin'e yapmak istediklerini düşünüyordu. Suroth'tan bile fazla Liandrin'e. Birden çok defa, kendi yaratıcılığından büyük haz duyduğu zamanlarda bile, kendindeki acımasızlık karşısında hayrete düşmüştü.

İkiliyi gözden kaçırmamaya çalışırken, gözleri yer değiştiren kalabalık tarafından gizlenmeden önce, sokağın hayli ilerisinde gördüğü sıska bir adama iliști. Nynaeve dar bir yüzdeki iri bir burnu bir an gördü. Adam giysilerinin üzerine Seanchan kesimli, gösterişli bir bronz kadife cübbe giymişti, fakat Nynaeve, adamın bir Seanchan olmadığı kanısındaydı, ancak adamın peşinden gelen hizmetkâr kesinlikle Seanchan'dı ve şakağının bir tarafının tıraşlı olmasına bakılırsa, yüksek düzeyli bir hizmetkârdı. Civar

halkı, Seanchan modasını, özellikle de bunu benimsememişti. *O Padan Fain'e benziyordu,* diye düşündü gördüklerine inanamayarak. *Olamaz. Burada değil.*

"Nynaeve," dedi Elayne usulca, "artık yola devam edebilir miyiz? Elma satan adam, tezgâhına az önce orada daha fazla elma olduğunu düşünürmüş gibi bakıyor ve ceplerimde ne olduğunu merak etmesini istemiyorum."

İkisinin de sırtında postu içeri çevrilmiş ve göğsüne canlı kırmızı renkte sarmallar işlenmiş koyun derisinden paltolar vardı. Bu bir taşra giysisiydi, ama pek çok insanın çiftlikler ve köylerden gelmiş olduğu Falme'de pek göze çarpmıyordu. Onca yabancının arasında ikisi fark edilmemeyi başarmıştı. Nynaeve örgüsünü açmıştı ve kendi kuyruğunu ısıran yılan motifli altın yüzüğü, artık elbisesinin altında, boynundaki deri kayışın üzerinde Lan'in ağır yüzüğünün yanında duruyordu.

Elayne'in paltosunun geniş cepleri, şüphe çekecek bir şekilde şişkindi.

"O elmaları çaldın mı?" diye tısladı Nynaeve sessizce ve Elayne'i tekrar kalabalık sokağa çekerken. "Elayne, çalmamıza gerek yok. En azından şimdilik."

"Yok mu? Ne kadar paramız kaldı? Son birkaç gündür pek çok kez yemek saatlerinde 'acıkmamış' oluyorsun da."

Nynaeve midesindeki boşluğu yok saymaya çalışarak, "Eh, acıkmadım," diye onu tersledi. Her şeyin fiyatı, beklediğinden hayli fazlaydı; yerli halkın Seanchanlar geldiğinden beri fiyatların yükseldiğinden şikâyet ettiğini duymuştu. "Onlardan birini bana ver." Elayne'in cebinden çıkardığı elma ufak ve sertti, ama Nynaeve ısırdığında leziz bir tatlılıkla haşırdadı. Nynaeve, dudaklarındaki elma suyunu yaladı. "Nasıl becerdin-" Elayne'i aniden çekerek durdurdu ve yüzüne baktı. "Şey mi yaptın?.. Şey mi?.." Yanından bunca insan akın akın geçerken bunu nasıl söyleyeceğini bulamadı, ama Elayne onu anladı.

"Sadece biraz. Yumuşak yerleri olan eski kavun yığınını düşürdüm, adam onları tekrar yerine yerleştirmeye başlayınca da..." Nynaeve gördü ki, kızda, kızarıp bozaracak ve mahcup görünecek kadar nezaket bile yoktu. Elmalardan birini kaygısızca dişlerken omuzlarını silkti. "Bana öyle kaşlarını çatarak bakmana gerek yok. Yakınlarda *damane* var mı diye dikkatle baktım." Burnunu çekti. "Ben esir olsaydım, beni tutsak edenlerin köle yapacak yeni kadınlar bulmalarına yardım etmezdim. Gerçi bu Falmelilerin davranışlarına bakan ölümüne düşman olmaları gerekenlere bütün ömürleri boyunca hizmet ettiklerini sanır." Yüzünde bariz bir

küçümsemeyle, yanından aceleyle geçen insanlara baktı; herhangi bir Seanchan'ın, hatta alelade askerlerin bile izlediği yolu, eğilerek selam veren insanların oluşturdukları dalgalardan izlemek mümkündü. “Direnmeleri gerekir. Mücadele etmeliler.”

“Nasıl? Karşılarında... bu varken.”

Bir Seanchan devriyesi liman yönünden yokuşu çıkıp onlara doğnı yaklaşırken, diğer herkes gibi sokağın yanına geçmek zorunda kaldılar. Nynaeve ellerini dizlerine koyup yüzünü kusursuz bir şekilde düzgün tutarak eğilmeyi başardı; Elayne ise ondan daha yavaştı ve eğildiğinde dudaklarını hoşnutsuzlukla bükmüştü.

Nynaeve, devriyedeki yirmi zırhlı adam ve kadının at sırtında olmasına şükrediyordu. İnsanların bronz pullu, kuyruksuz kedileri andıran şeylerin sırtında gezinmesine bir türlü alışamamıştı ve uçan hayvanlara binmiş birini görmek başının dönmesine yetiyordu; bu hayvanların sayılarının az olmasına memnundu. Yine de kösele derili kanatsız kuşları andıran ve keskin gagaları yerden askerin miğferli kafasından da yüksek olan iki yularlı yaratık devriyenin yanında yürüyordu. Uzun, güçlü bacakları insana herhangi bir attan daha hızlı koşabilirlermiş izlenimini veriyordu.

Seanchanlar gittikten sonra, ağır ağır doğruldu. Devriyeye eğilerek selam verenlerden bazıları kaçmanın eşiğindeydi; Seanchanların kendisi dışında herkes Seanchanlıların hayvanlarını görünce huzursuz oluyordu. “Elayne,” dedi usulca, tırmanmaya kaldıkları yerden devam ederlerken, “yakalanırsak, sana yemin ederim ki onlar bizi öldürmeden ya da bize ne yapacaklarsa onu yapmadan önce, dizlerimin üzerine çöküp bulabileceğim en sağlam değnekle seni tepeden tırnağa dövmeme izin vermeleri için yalvaracağım! Hâlâ dikkatli olmayı öğrenemediysen, belki seni Tar Valon'a veya Caemlyn'deki evine ya da burası dışında herhangi bir yere göndermeyi düşünmenin vakti gelmiş demektir.”

“Dikkatli davranıyorum. Hiç değilse yakında bir *damane* olup olmadığına baktım. Ya sen ne yaptın? Birisi açıkça görünürken yönlendirdiğini gördüm.”

“Bana bakmadıklarından emin oldum,” diye mırıldandı Nynaeve. Bunu başarmak için, kadınların hayvanlar gibi bağlanmasına duyduğu bütün öfkeyi toplaması gerekmişti. “Üstelik bunu sadece bir kez yaptım. Ayrıca da ufak bir sızıntıdan ibaretti.”

“Ufak bir sızıntı mı? Bunu yapanı bulmak için şehrin altını üstüne getirirlerken odamızda üç gün balık kokularını soluyarak saklanmak

zorunda kaldık. Sen buna dikkatli olmak mı diyorsun?"

"O tasmaları gevşetmenin bir yolu olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu." Bir yol olduğunu düşünüyordu. Emin olmak için en az bir tasmayı daha denemesi gerekiyordu ve buna hevesli değildi. Elayne gibi o da, *damane*'lerin kaçmak isteyen tutsaklar olduğunu düşünmüştü, ama bağıran kişi tasmayı takan kadın olmuştu.

Parke taşlarının üzerinde inip kalkarak ilerleyen bir el arabasını çeken bir adam, verdiği makas ve bıçak bileme hizmetinin bağırarak reklamını yapıyordu. "Bir yolunu bulup direnmeleri gerekir," diye homurdandı Elayne. "İşin içinde bir Seanchan olduğu sürece, etraflarında olup biten hiçbir şeyi görmüyormuş gibi davranıyorlar."

Nynaeve içini çekmekle yetindi. Elayne'in kısmen haklı olduğunu düşünmesinin de pek yardımı olmuyordu. Başta Falmelilerin boyun eğişlerinin en azından kısmen bir rol olması gerektiğini düşünmüştü, ama hiçbir direniş belirtisine rastlamamıştı. Başta Egwene ve Min'i serbest bırakmalarına yardım edecek birilerini bulmak umuduyla aramıştı, ama herkes Seanchanlara karşı gelebileceklerine dair en ufak ima karşısında bile korkuya kapılmış, Nynaeve de yanlış türden dikkatleri üzerine çekmeden önce soru sormayı kesmişti. Aslına bakılırsa insanların *nasıl* mücadele edebileceklerini havsalası almıyordu. *Canavarlar ve Aes Sedailer. Canavarlar ve Aes Sedailerle nasıl mücadele edersin?*

İleride, şehirdeki en büyük binalar arasında yer alan, hepsi birlikte bir blok oluşturan beş yüksek, taş bina vardı. Onlardan bir sokak aşağıda Nynaeve bir terzi dükkânının yanında, saklanıp yüksek binaların hiç değilse bazılarını gözetleyebilecekleri bir yer bulmuştu. Aynı anda bütün kapıları görmenin imkânı yoktu –Elayne'i tek başına başkalarını gözetlemeye gönderme riskini göze almak istemiyordu– ama daha fazla yaklaşmak akıllıca olmazdı. Yan sokakta, çatıların üzerinde, Yüksek Lord Turak'ın altın şahinli sancağı rüzgârda dalgalanıyordu.

Bu evlere yalnızca kadınlar girip çıkardı ve bu kadınlardan çoğu yalnız başlarına veya arkada *damane*'leriyle gelen *sul'dam*'lardı. Seanchanlar binalara el koymuş, *damane*'leri buralara yerleştirmişti. Egwene'in orada olması gerekiyordu, muhtemelen Min de oradaydı; henüz Min'e dair hiçbir iz bulamamışlardı, ancak onun da kendileri gibi kalabalığın arasına karışmış olması mümkündü. Nynaeve pek çok kadın ve kızın sokaklarda ele geçirildiğini veya köylerden getirildiğini duymuştu; hepsi de o evlere giriyordu ve bir daha görülürlerse bile, boyunlarında bir tasma oluyordu.

Elayne'in yanındaki bir sandığa oturarak kadının cebinden bir avuç ufak elma çıkardı. Buradaki sokaklarda yerli halktan daha az kişi vardı. Herkes evlerin ne olduğunu biliyor ve onlardan uzak duruyordu, Seanchanların canavarlarını tuttukları ahırlardan uzak durdukları gibi. Geçenlerin arasında kapıları sürekli izlemek zor değildi. Bir şeyler yemek için mola vermiş iki kadın; paraları bir handa yemek yemeye yetmeyen iki kişi daha. Kimse onlara dönüp bakmıyordu.

Tekdüze bir şekilde yemek yiyen Nynaeve, tekrar plan yapmaya çalıştı. Tasmayı açabilmesinin –bunu gerçekten yapabilirse tabii– Egwene'e ulaşamadığı sürece hiçbir faydası olmazdı. Elmalar artık ona o kadar tatlı gelmiyordu.

Egwene, saçakların altındaki, orada daha önce bulunan malzemelerden kabaca birleştirilerek yapılmış çok sayıda odadan biri olan minik odasının dar penceresinden *damane*'lerin *sul'dam*'ları tarafından yürütüldüğü bahçeyi görebiliyordu. Seanchanlar onları ayıran duvarları yıkıp *damane*'lerini yerleştirmek için büyük evlere el koymadan önce burada birkaç bahçe vardı. Ağaçlarda neredeyse hiç yaprak kalmamıştı, ama *damane*'ler hâlâ isteseler de istemeseler de, hava alsınlar diye dışarı çıkarılıyordu. Egwene bahçeyi izliyordu, çünkü Renna orada başka bir *sul'dam* konuşuyordu ve Renna'yı görebildiği sürece Renna içeri girip onu şaşırtamazdı.

Başka bir *sul'dam* gelebilirdi –*sul'dam*'ların sayısı, *damane*'lerin sayısından çok daha fazlaydı ve her *sul'dam*, bilezik takma sırasının gelmesini istiyordu; buna bütünlenmek diyorlardı– ama Egwene'in eğitiminin sorumluluğu hâlâ Renna'daydı ve beş defanın dördünde onun bileziğini takan Renna oluyordu. Birisi gelecek olsa, hiçbir engelle karşılaşmadan içeri girebilirdi. *Damane*'lerin odalarında kilit olmazdı. Egwene'in odasında yalnızca sert, dar bir yatak, kenarı çentikli bir sürahisi ve kâsesi olan bir lavabo, tek bir sandalyeyle ufak bir masa vardı, ama başka bir şey koyacak yer yoktu. *Damane*'lerin, rahatlığa, mahremiyete veya mala ihtiyacı yoktu. *Damane*'lerin kendisi maldı. Min'in de başka bir binada aynı bunun gibi bir odası vardı, ama Min istediği gibi gelip gidebiliyordu ya da neredeyse istediği gibi gelip gidebiliyordu. Seanchanlar kurallara pek düşkündü; herkes için, Beyaz Kule'de çömezlere konulan kurallardan fazla kural koymuşlardı.

Egwene pencerenin epey gerisinde duruyordu. Aşağıdaki kadınlardan hiçbirinin yukarı bakıp da Tek Güç'ü yönlendirirken, boynundaki tasmayı usulca yoklayıp boş yere ararken etrafında beliren haleyi görmesini istemiyordu; bandın örülmüş mü, ayrı halkalardan yapılmış mı olduğunu dahi anlamıyordu –bazen biri, bazen diğeri doğru gibi geliyordu– ama tasma sürekli tek parça gibiydi. Bu, hayal edebileceği en önemsiz, olabilecek en ufak Güç sızıntısıydı, ama yine de alnında boncuk boncuk terler birikmesine ve midesinin kasılmasına neden oldu. Bu *a'dam*'ın özelliklerinden biriydi; bir *damane* yanında bileziğini tutan bir *sul'dam* olmadan yönlendirmeye çalışırsa, kendini hasta hissediyordu ve Güç'ü ne kadar fazla yönlendirirse, o kadar hastalanıyordu. Kolunun uzanamayacağı bir mumu yakmak, Egwene'in kusmasına neden olurdu. Bir defasında Renna bilezik masada dururken ona minik ışık toplarını havada döndürmesini emretmişti. Bunu hatırlayınca hâlâ ürperiyordu.

Gümüş yular şimdi çıplak zeminde ve boyasız ahşap duvarda dolanarak uzayıp bir kancaya asılı bileziğe doğru gidiyordu. Onu orada asılı görmek dişlerini öfkeyle sıkmasına yetti. Bu kadar dikkatsizce bağlanan bir köpek kaçabilirdi. Bir *damane* bileziğini bir *sul'dam*'ın ona en son dokunduğu yerden otuz santim öteye bile götürse... Renna ona bunu da yaptırmıştı –ona kendi bileziğini odada taşıtmıştı. Ya da ona bileziği taşımayı denetmişti. Egwene *sul'dam* bileziği kendi bileğinde sıkıca kapatana kadar yalnızca birkaç dakika geçtiğine emindi, ama Egwene'e çığlıklar, onu yerde kıvrandıran kramplar saatlerce sürmüş gibi gelmişti.

Birisi kapıyı vurdu ve Egwene bunun bir *sul'dam* olamayacağını fark etmeden yatakta sıçradı. Hiçbir *sul'dam* girmeden önce kapıyı vurmazdı. O yine de *saidar*'ı bıraktı; midesi ciddi ciddi bulanmaya başlamıştı. "Min?"

"İşte haftalık ziyaretim için buradayım," diye duyurdu Min içeri adım atıp kapıyı kapatırken. Neşesi biraz zorlama gibiydi, ama Egwene'in moralini yüksek tutmak için her zaman elinden geleni yapardı. "Hoşuna gitti mi?" Kendi etrafında dönerek Seanchan kesimli koyu yeşil, yün elbisesini gösterdi. Kolunun üzerinde onunla takım kalın bir pelerin asılıydı. Saçı kurdeleyle bağlanacak kadar uzun olmasa da, koyu saçlarını tutan yeşil bir kurdele bile vardı. Ancak bıçağı hâlâ belindeki kınındaydı. Min bıçağıyla birlikte ilk defa yanına geldiğinde Egwene şaşırmıştı, ama anlaşılan Seanchanlar herkese güveniyordu. Kurallardan birini çiğneyene kadar.

"Güzel," dedi Egwene ihtiyatla. "Ama neden?"

“Düşündüğün buysa, düşman saflarına katılmadım. Ya bunu giyecek ya da şehirde kalacak bir yer bulacak ve belki bir daha seni ziyaret edemeyecektim.” Ayağında pantolon varmış gibi sandalyeye bacaklarını açarak ters oturmaya çalıştı, başını alayla iki yana salladı ve arkasını dönerek oturdu. “‘Herkesin Desen’de bir yeri vardır,’” dedi öykünerek, “‘ve herkesin yeri kolaylıkla görülür olmalıdır.’ Mulaen denen o kocakarı, anlaşılan ilk görüşte yerimin ne olduğunu anlayamamaktan bıkıp hizmetçi kızlarla aynı düzeyde olduğuma karar verdi. Bana bir seçim şansı verdi. Seanchan hizmetçilerin, lordlara hizmet eden kızların giydiği şeylerin bazılarını görmen gerek. Eğlenceli olabilir, ama nişanlı ya da daha iyisi evli olmadığım sürece değil. Eh, geri dönüş yok. En azından şimdilik. Mulaen ceketimle pantolonumu yaktı.” Bu konuda düşündüklerini ifade etmek için yüzünü buruşturarak masadaki ufak bir taş yığınından bir kaya seçip bir elinden diğerine atmaya başladı. “O kadar da kötü değil,” dedi gülerek. “Gerçi etek giymeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, ha bire takılıp düşüyorum.”

Egwene de giysilerinin yakılmasını izlemek zorunda kalmıştı, o güzelim ipek giysi de dahil. Leydi Amalisa’nın ona verdiği giysilerden daha fazlasını getirmediğine seviniyordu, belki de bir daha ne onları, ne de Beyaz Kule’yi göremeyecek olması duygularını değiştirmiyordu. Artık üzerinde tüm *damane*’lerin giydiği koyu gri giysi vardı. *Damane’lerin hiç malı yoktur,* diye açıklamışlardı ona. *Bir* damane*’nin giydiği giysi, yediği yemek, uyuduğu yatak, bunların hepsi de* sul’dam*’ının hediyeleridir. Bir* sul’dam damane*’sinin yatakta değil de, yerde ya da bir ahırdaki bir bölmede uyumasını seçerse bu tamamen* sul’dam*’ın bileceği bir iştir. Damane* meskenlerinden sorumlu olan Mulaen’in tekdüze ve burundan gelen bir sesi vardı, ama sıkıcı vaazlarını kelimesi kelimesine hatırlamayan herhangi bir *damane*’ye karşı sert olabilirdi.

“Benim için asla geri dönüş olacağını sanmam,” dedi Egwene içini çekip yatağına çökerek. Masadaki kayaları işaret etti. “Renna dün bana bir sınav yaptı. Onları karıştırdı ve ben her seferinde demir cevheri ile bakır cevherini gözlerim bağlı olduğu halde buldum. Bana başarımı hatırlatsınlar diye hepsini burada bıraktı. Hatırlamanın bir tür ödül olduğunu düşünür gibiydi.”

“Diğerlerinden daha kötü görünmüyor –bir şeyleri havai fişek gibi patlatmanın yarısı kadar bile kötü değil– ama yalan söyleyemez miydin? Ona hangisinin hangisi olduğunu bilmediğini söyleseydin mesela?”

“Bunun nasıl bir şey olduğunu hâlâ bilmiyorsun.” Egwene tasmayı çekiştirdi; çekmenin de yönlendirmekten fazla bir yararı olmadı. “Renna o bileziği takarken, Güç’le ne yaptığımı ve ne yapmadığımı biliyor. Bazen takmadığı zamanlarda bile biliyormuş gibi görünüyor; *sul’dam*’ların bir süre sonra bir yakınlık geliştirdiğini söylüyor.” İçini çekti. “Daha önce kimsenin aklına beni bunun için sınamak gelmemişti. Toprak, Beş Güç’ün erkeklerde en güçlü olanlarından. O kayaları elime aldığımda, beni kasabanın dışına çıkardı ve onunla terk edilmiş bir demir madeninin yerini tam olarak gösterebildim. Üzeri tamamen bitkilerle kaplıydı ve görünürde hiçbir girişi yoktu, ama nasıl yapıldığını öğrendikten sonra hâlâ toprakta bulunan demir cevherini hissedebildim. Yüz yıldır orada madeni çalıştırmaya değecek kadar demir yokmuş, ama ben orada olduğunu biliyordum. Ona yalan söyleyemezdim, Min. Ben madeni hissettiğim anda bunu anladı. Çok heyecanlandı ve bana yemekte tatlı vadetti.” Yanaklarının öfke ve utançla kızardığını hissetti. “Görünüşe bakılırsa,” dedi acı acı, “artık bir şeyleri patlatmakla ziyan edilemeyecek kadar değerliyim. Bunu herhangi bir *damane* yapabilir; topraktaki cevherleri ancak bir avuç *damane* bulabilir. Işık adına, bir şeyleri patlatmaktan nefret ediyorum, ama keşke tek yapabileceğim bu olsaydı.”

Yanaklarındaki renk koyulaştı. Ağaçların kendi kendilerini parçalayarak kıymıklara bölünmesini ve toprağın patlamasını sağlamaktan gerçekten de nefret ediyordu; bu savaşta, öldürmekte kullanılıyordu ve bunda bir payı olsun istemiyordu. Ancak Seanchanların yapmasına izin verdiği her şey *saidar*’a dokunmak, Güç’ün içinden aktığını hissetmek için bir şanstı. Renna ve diğer *sul’dam*’ların ona yaptırdığı şeylerden nefret ediyordu, ama Tar Valon’dan ayrılmadan önceki haliyle kıyaslandığında artık çok daha fazla Güç’le baş edebileceğini biliyordu. Onunla Kule’deki hiçbir kardeşin aklına gelmeyen şeyler yapabileceğini kesinlikle biliyordu; onlar asla insanları öldürmek için toprağı paramparça etmeyi düşünmezdi.

“Belki de artık bunların hiçbiri için daha fazla endişelenmen gerekmez,” dedi Min sırıtarak. “Bize bir gemi buldum, Egwene. Kaptan Seanchanlar tarafından burada tutuluyormuş ve izin verseler de vermeseler de yelken açmaya hazır gibi bir şey.”

“Seni alırsa, Min, onunla git,” dedi Egwene bitkinlikle. “Sana artık değerli olduğumu söyledim. Renna birkaç gün içinde Seanchan’a bir gemi göndereceklerini söylüyor. Sırf beni götürmek için.”

Min'in gülüşü silindi ve birbirlerine baktılar. Min aniden taşını masadaki yığına fırlatarak hepsini dağıttı. "Buradan çıkmanın bir yolu olmalı. Şu kahrolası şeyi boynundan çıkarmanın bir yolu olmalı!"

Egwene başını duvara dayadı. "Seanchanların, zerre kadar olsun yönlendirebilen kadınların hepsini topladığını biliyorsun. Sırf Falme'den değil, dört bir yandan geliyorlar, balıkçı köylerinden ve iç bölgelerdeki çiftlik köylerinden. Tarabonlu ve Domanlı kadınlar, durdurdukları gemilerin yolcuları. Aralarında iki Aes Sedai var."

"Aes Sedai!" diye bağırdı Min. Alışkanlıktan etrafında bu adı söylediğini duyan bir Seanchan olup olmadığını kontrol etti. "Egwene, burada Aes Sedailer varsa, bize yardım edebilirler. Bırak onlarla ben konuşayım ve-"

"Kendilerine bile yardım edemiyorlar, Min. Sadece bir tanesiyle konuştum –adı Ryma; *sul'dam*'lar ona böyle demiyor, ama adı bu; adını bildiğimden emin olmak istedi– ve bana bir tane daha olduğunu söyledi. Bana bunu hıçkırıklar arasında anlattı. O Aes Sedai ve ağlıyordu, Min! Boynunda bir tasma var, onu Pura adını kullanmaya zorluyorlar ve bu konuda yapabileceği benden fazla bir şey yok. Onu Falme düşerken ele geçirmişler. Ağlıyordu, çünkü mücadele etmekten vazgeçmeye başlamıştı, çünkü cezalandırılmaya artık katlanamıyordu. Kendi canını almak istediği için ve bunu bile izin olmadan yapamayacağı için ağlıyordu. Işık adına, bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyorum!"

Min huzursuzca yer değiştirerek giysisini birden tedirgin bir hal alan elleriyle düzeltmeye başladı. "Egwene sen istiyor olamazsın... Egwene, kendine zarar vermeyi düşünmemelisin. Bir yolunu bulup seni kurtaracağım. Kurtaracağım!"

"Kendimi öldürecek değilim," dedi Egwene sıkkın bir tavırla. "Öldürebilsem bile. Bıçağını bana ver. Haydi. Kendime zarar verecek değilim. Bana ver, o kadar."

Min, bıçağını belindeki kınından yavaşça çıkarmadan önce tereddüt etti. Onu besbelli Egwene bir şeye kalkışırsa üzerine atlamaya hazırlanarak ihtiyatla uzattı.

Egwene derin bir nefes alarak kabzaya uzandı. Kolunun kaslarında hafif bir ürperti dolaştı. Eli bıçağın otuz santim yakınına gelince aniden bir kramp parmaklarını büktü. Gözlerini sabitleyerek elini daha fazla yaklaştırmaya çalıştı. Kramp bütün kolunu etkisine alarak omzuna kadar bütün kaslarını düğümledi. Bir inilti çıkararak geri çekilip kolunu ovaladı

ve düşüncelerini bıçağa *dokunmamak* üzerine yoğunlaştırdı. Acı yavaş yavaş azalmaya başladı.

Min ona gördüklerine inanamayarak baktı. “Ne?.. Anlamıyorum.”

“*Damane*’lerin hiçbir çeşit silaha dokunmasına izin verilmez.” Kolunu çalıştırarak gerginliğin yok olduğunu hissetti. “Etimizi bile bizim yerimize başkaları keser. Kendime zarar vermek istemiyorum, ama bunu istesem bile yapamazdım. Hiçbir *damane,* atlayabileceği yüksek bir yerde –pencere çivilerle kapatılır– veya kendini atabileceği bir nehrin yanında yalnız bırakılmaz.

“Eh, bu iyi bir şey. Demek istediğim... Ah, ne demek istediğimi bilmiyorum. Kendini bir nehre atabilsen kaçabilirdin.”

Egwene, diğer kadın konuşmamış gibi, tekdüze bir sesle devam etti. “Beni eğitiyorlar, Min. *Sul’dam* ile *a’dam* beni eğitiyor. Silah olarak düşündüğüm hiçbir şeye dokunamıyorum bile. Birkaç hafta önce Renna’nın kafasına o sürahiyle vurmayı düşündüm ve üç gün boyunca yıkanacak suyu leğene dökemedim. Onu bir kez öyle düşündükten sonra, sırf ona sürahiyle vurmayı düşünmeyi bırakmak değil, kendi kendimi hiçbir koşulda ona sürahiyle vurmayacağıma ikna ettikten sonra ancak sürahiye tekrar dokunabildim. Ne olduğunu anladı, bana yapmam gerekeni söyledi ve o sürahi ve leğen dışında hiçbir yerde yıkanmama izin vermedi. Ziyaret günlerinin arasında olduğu için şanslısın. Renna o günleri uyandığım andan bitkin bir halde uykuya daldığım ana kadar ter dökerek geçirmemi sağladı. Onlarla mücadele ediyorum, ama beni Pura’yı eğittikleri kadar kesin bir biçimde eğitiyorlar.” Bir elini ağzına kapayarak dişlerinin arasından inledi. “Onun adı Ryma. Ona taktıkları ismi değil, onun adını hatırlamak zorundayım. O Ryma, Sarı Ajah’tan ve onlarla elinden geldiğince mücadele etti. Artık mücadele edecek kadar gücünün kalmamış olması onun suçu değil. Keşke Ryma’nın bahsettiği diğer kardeşin kim olduğunu bilseydim. Keşke adını bilseydim. İkimizi de hatırla, Min. Sarı Ajah’tan Ryma ile Egwene al’Vere. *Damane* olan Egwene değil; Emond Meydanı’dan Egwene al’Vere. Bunu yapar mısın?”

“Kes şunu!” diye ona çıkıştı Min. “Hemen şimdi kes! Seni bir gemiye atıp Seanchan’a götürürlerse, ben de senin yanında olacağım. Ama götüreceklerini sanmıyorum. Seni okuduğumu biliyorsun, Egwene. Okuduklarımın çoğunu anlamıyorum –neredeyse hiçbir zaman anlamam– ama seni Rand’la, Perrin’le, Mat’le ve- evet, hatta Işık aptallığına yardım

etsin, Galad'la dahi bağlayan şeyler görüyorum. Seanchanlar seni okyanusun öteki kıyısına götürürse bütün bunlar nasıl olabilir?"

"Belki de bütün dünyayı fethedecekler, Min. Dünyayı fethederlerse Rand, Galad ve diğerlerinin eninde sonunda Seanchan'a gelmemesi için bir neden yok."

"Seni sersem kafalı kaz!"

"Ben pratik düşünüyorum, o kadar," dedi Egwene sertçe. "Nefes aldığım sürece mücadele etmekten vazgeçmeyi düşünmüyorum, ama *a'dam*'ı üzerimden atabileceğime dair en ufak bir umut görmüyorum. Birilerinin Seanchanları durduracağına dair bir umut görmediğim gibi. Min, bu geminin kaptanı seni alırsa, onunla git. Hiç değilse o zaman içimizden biri özgür olur."

Kapı açıldı ve Renna içeri girdi.

Egwene ayağa fırlayıp çabucak eğildi, Min de öyle yaptı. Ufacık odada pek eğilecek yer yoktu, ama Seanchanlar konfordan çok protokolde ısrarlıydı.

"Ziyaret günün, öyle mi?" dedi Renna. "Unutmuştum. Eli, ziyaret günlerinde bile eğitime devam etmek gerekir."

Sul'dam bileziği alır, açar ve tekrar bileğine takarken Egwene dikkatle izledi. Bunun nasıl yapıldığını göremedi. Tek Güç'le yoklayabilse, görebilirdi, ama Renna bunu anında anlardı. Bilezik Renna'nın bileğinin etrafında kapanırken, *sul'dam*'ın yüzünde Egwene'in içini karartan bir ifade belirdi.

"Yönlendirmişsin." Renna'nın sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı; gözlerinde bir öfke kıvılcımı vardı. "Bunun, bütünlenmiş olduğumuz zamanlar dışında yasak olduğunu biliyorsun." Egwene, dudaklarını ıslattı. "Belki de sana karşı fazlasıyla hoşgörülü davrandım. Belki artık değerli olduğun için, izinli olduğunu sanıyorsun. Eski adını korumana izin vermekle hata ettim. Çocukken Tuli adında bir kedim vardı. Bundan böyle senin adın Tuli. Şimdi gideceksin, Min. Tuli'ye yaptığın ziyaret bitti."

Min çıkmadan önce ancak Egwene'e acılı bir bakış atacak kadar bekledi. Min'in söylediği veya yaptığı her şey yalnızca durumu kötüleştirmeye yarardı, ama Egwene yine de arkadaşının arkasından kapanan kapıya özlemle bakmaktan kendini alamadı.

Renna, Egwene'e kaşlarını çatarak sandalyeye oturdu. "Seni bunun için ciddi bir şekilde cezalandırmalıyım. İkimiz de Dokuz Ay Sarayı'na çağrılacağız –sen yapabildiklerin için; ben de senin *sul'dam*'ın ve eğiticin

sıfatıyla– ve beni İmparatoriçe’nin gözünde küçük düşürmene izin veremem. Bana, *damane* olmayı ne kadar sevdiğini ve bundan sonra ne kadar itaatkâr olacağını söyleyene kadar durmayacağım. Ve Tuli. Beni her kelimene inandır.”

43
Bir Plan

Min, dışarıdaki alçak tavanlı koridora çıkınca odadan gelen ilk tiz çığlık üzerine, tırnaklarını avuçlarına batırdı. Kendine engel olana kadar odaya doğru bir adım attı ve durduğu zaman gözlerine yaşlar doldu. *Işık, yardım et bana. Tek yapabildiğim, işleri daha da kötüleştirmek. Egwene, özür dilerim. Özür dilerim.*

Kendini işe yaramazdan da beter hissederek eteklerini toplayıp koştu ve Egwene'in çığlıkları peşinden geldi. Orada kalmaya gönlü elvermiyor ve oradan gitmek de kendisini korkak hissetmesine neden oluyordu. Gözyaşlarıyla yarı körleştiğinden, kendini daha farkında olmadan sokakta buldu. Niyeti aslında odasına dönmekti, ama bunu yapamadı. Yandaki çatının altında sıcak ve güven içinde otururken, birilerinin Egwene'in canını yaktığı düşüncesine katlanamıyordu. Gözyaşlarını silerek pelerinini omuzlarına atıp sokakta yürümeye başladı. Gözlerini ne zaman silse, yanaklarından yeni yaşlar süzülmeye başlıyordu. Uluorta ağlamaya alışık değildi, ama kendini bu kadar çaresiz, bu kadar işe yaramaz hissetmeye de alışık değildi. Nereye gittiğini bilmiyordu, tek bildiği, Egwene'in çığlıklarından olabildiğince uzaklaşmak zorunda olduğuydu.

"Min!"

Kısık çığlık üzerine, olduğu yerde kalakaldı. Başta ona kimin seslendiğini çıkaramadı. *Damane*'lerin barındığı binaların bu kadar yakınındaki sokaklarda oldukça az sayıda insan dolaşırdı. İki Seanchan askerini renkli tebeşirlerle çizeceği portreleriyle ilgilenmesini sağlayan tek bir adam dışında, tüm yerliler kaçarmış gibi görünmeden çabucak ayakaltından çekilmeye çalışırdı. Yakından bir çift *sul'dam* geçti, *damane*'leri gözlerini yerden ayırmadan arkadan geliyordu; Seanchan

kadınlar denize açılmadan önce daha kaç *marath'damane* bulmayı beklediklerinden bahsediyordu. Min'in gözleri uzun pösteki paltolu iki kadının üzerinden geçti, kadınlar ona yaklaşmaya başlayınca da hayretle onlara döndü. "Nynaeve? Elayne?"

"Ta kendileri." Nynaeve'in gülümsemesi zorlamaydı; iki kadının da gözleri, kaşları endişeyle çatmamaya çalışıyorlarmış gibi gergindi. Min, hayatında onlar kadar güzel bir manzara gördüğünü sanmıyordu. "O renk sana yakışmış," diye devam etti Nynaeve. "Elbise giymeye uzun zaman önce başlaman gerekirdi. Gerçi senin üzerinde gördükten sonra ben de pantolon giymeyi düşünmeye başladım." Daha yakma gelip Min'in yüzünü gördüğünde sesi sertleşti. "Sorun nedir?"

"Sen ağlamışsın," dedi Elayne. "Egwene'e bir şey mi oldu?"

Min irkildi ve omzunun üzerinden geriye baktı. Onun kullandığı basamaklardan bir *sul'dam* ile *damane* indi ve diğer yöne, ahırlara ve at bahçelerine doğru gittiler. Giysisinde şimşekli paneller olan bir başka kadın merdivenlerin başında durmuş, hâlâ içeride olan biriyle konuşuyordu. Min arkadaşlarını kollarından kavrayarak onları sokaktan limana doğru aceleyle yürüttü. "İkiniz için burası tehlikeli. Işık adına, Falme'de olmak sizin için tehlikeli. Her yanda *damane*'ler var ve sizi bulurlarsa... *Damane*'lerin ne olduğunu biliyor musunuz? Ah, ikinizi de görmek ne kadar güzel, bilemezsiniz."

"Herhalde seni görmenin yarısı kadar bile güzel değildir," dedi Nynaeve. "Egwene'in nerede olduğunu biliyor musun? O binalardan birinde mi? İyi mi?"

Min, "Beklenebileceği kadar iyi," demeden önce sadece biraz tereddüt etti. Min her şeyi ayan beyan görüyordu, onlara Egwene'e o an ne olduğunu söylerse, Nynaeve büyük olasılıkla bunu durdurmak için bir hışımla oraya dalardı. *Işık, ne olur artık bitmiş olsun. Işık, ne olur bir kez olsun onlar kırmadan önce o inatçı boynunu eğsin.* "Ancak onu nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. Gemisine onunla birlikte ulaşabilirsek bizi alacağını sandığım bir kaptanla tanıştım –oraya kadar gidemezsek bize yardım etmeyecek ve onu suçladığımı söyleyemiyorum– ama bu kadarını bile nasıl yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Bir gemi," dedi Nynaeve düşünceli bir tavırla. "Ben doğuya atla gitmeyi düşünmüştüm, ama itiraf etmeliyim ki, bu konuda endişelerim vardı. Hesabıma göre Seanchan devriyelerinden tamamen kurtulana kadar neredeyse Tümentepe sınırlarından çıkmamız gerekiyordu, üstelik de

Almoth Ovası'nda bir tür muharebe var. Bir gemiye binmek hiç aklıma gelmemişti. Atlarımız var ve geçiş için paramız yok. Bu adam ne kadar istiyor?"

Min omuzlarını silkti. "İşi o kadar ileriye hiç götüremedim. Bizim de hiç paramız yok. Denize açılana kadar ödemeyi erteleyebileceğimi düşünmüştüm. Daha sonra da... eh, bizi Seanchanların olduğu herhangi bir limana bırakacağını sanmam. Bizi nereye atarsa atsın, kesinlikle buradan iyi olacaktır. Asıl sorun, onu denize açılmaya ikna etmekte. Bunu istiyor, ama limanın dışında da devriyeleri var ve iş işten geçmeden gemilerinde bir *damane* olup olmadığını öğrenmenin bir yolu yok. 'Bana kendi güvertemde bir *damane* verin,' diyor. 'Hemen şu an denize açılayım.' Sonra da güverte derinliğinden, resiflerden ve rüzgâr altındaki kıyılardan bahsetmeye başlıyor. Bu dediklerinden tek kelime anlamıyorum, ama ara sıra gülümseyip başımı sallıyorum, o da konuşmaya devam ediyor ve sanının onu yeterince konuşturabilirsem, kendi kendini denize açılmaya ikna edecek." Titrek bir nefes aldı; gözleri tekrar batmaya başlamıştı. "Ah, artık kendi kendisini ikna etmesine izin vermek için zamanımız kaldığını sanmıyorum. Nynaeve, Egwene'i Seanchan'a gönderecekler, üstelik de yakında."

Elayne'in nefesi kesildi. "Ama neden?"

"Cevherleri bulabiliyor," dedi Min çaresiz bir halde. "Birkaç gün diyor ve birkaç gün bu adamın kendi kendisini denize açılmaya ikna etmesine yeter mi, bilmiyorum. Yetse bile, o Gölgedölü tasmayı boynundan nasıl çıkaracağız? Onu o evden nasıl çıkaracağız?"

"Keşke Rand burada olsaydı." Elayne içini çekti ve ikisi birden dönüp ona baktıklarında çabucak ekledi, "Eh, bir kılıcı var, değil mi? Keşke yanımızda kılıçlı biri olsaydı. On kişi. Yüz kişi."

"Bizim şimdi ihtiyacımız olan kılıç veya kas gücü değil," dedi Nynaeve. "Gerek duyduğumuz tek şey zekâ. Erkekler genellikle göğüs kıllarıyla düşünür." Paltosunun içindeki bir şeyi yoklarmış gibi dalgınlıkla göğsüne dokundu. "Çoğu öyledir."

"Bir orduya ihtiyacımız olurdu," dedi Min. "Büyük bir orduya. Duyduğum kadarıyla Seanchanlar Tarabonlular ve Domanlılarla karşılaştıklarında sayıca dezavantajlı bir durumda olmalarına rağmen her savaşı kolaylıkla kazanmışlar." Bir *damane* ile *sul'dam* yokuşu tırmanırken Nynaeve ile Elayne'i aceleyle sokağın karşısına geçirdi. Israr etmek zorunda kalmadığı için sevinmişti; ikisi de bağlı kadınları kendisi kadar

ihtiyatla izliyordu. “Bir ordumuz olmadığına göre, bunu üçümüz yapmak zorundayız. Umarım ikinizden birinin aklına benim düşünemediğim bir şey gelir; o kadar kafa patlattım, yine de iş *a’dam*’a, yani yularla tasmaya gelince tıkanıyorum. *Sul’dam*’lar onları açarken kimsenin yakından bakmasından hoşlanmıyor. Bunun yardımı olacaksa sizi içeri sokabileceğimi sanıyorum. En azından birinizi. Beni hizmetkâr sanıyorlar, ama hizmetkârların konukları olabilir, hizmetkârlara ayrılmış odalardan çıkmadıkları sürece.”

Nynaeve düşünceli bir tavırla kaşlarını çatmıştı, ama yüzü birden aydınlanarak azimli bir ifadeye büründü. “Sen endişe etme, Min. Benim birkaç fikrim var. Burada zamanımı boşa harcamadım. Sen beni bu adama götür. Sırtlarını diktikleri zamanki Köy Kurulu üyelerinden daha çetin cevizse, ben de bu paltomu yerim.”

Elayne sırıtarak başını salladı ve Min Falme’ye geldiğinden beri ilk kez gerçekten umutlandı. Bir an Min kendini diğer iki kadının auralarını okurken yakaladı. Tehlike vardı, ama bu beklenmeyecek şey değildi –ve daha önce gördüğü imgelere yenileri eklenmişti; zaman zaman böyle olurdu. Nynaeve’in başının üzerinde ağır, altın bir erkek yüzüğü, Elayne’inkindeyse kor bir demir ile bir balta yüzüyordu. Bunların bela anlamına geldiğinden emindi, ama bunlar uzak ve gelecekte olacak şeyler gibi görünüyordu. Okuma sadece bir an sürdü, sonra tek gördüğü kendisini beklentiyle izleyen Elayne ve Nynaeve’di.

“Aşağıda, limanın yakınlarında,” dedi.

Aşağı meyleden sokak onlar indikçe giderek kalabalıklaştı. Sokak satıcıları iç bölgelerden yük arabalarını getirmişlerdi ve kış gelip geçene kadar oradan ayrılmayacak tacirlerle haşır neşirdi; tepsili seyyar satıcılar gelen geçene sesleniyordu, nakışlı pelerinler içindeki Falmeliler, ağır, pösteki paltolu çiftçi ailelerinin yanından geçiyordu. Sahilin daha ilerisindeki köylerden pek çok kişi buraya kaçmıştı. Min bunda bir anlam göremiyordu –Seanchanların onları ziyaret etmesi ihtimalinden dört bir yanlarında Seanchanların mutlaka bulunduğu bir duruma atlamışlardı– ama Seanchanların bir köye ilk geldiklerinde yaptıklarını duymuştu ve tekrar gelmelerinden korkan köylüleri suçlayamıyordu. Bir Seanchan yanından yürüyünce veya perdeli bir tahtırevan dik yokuştan adamların sırtında geçince herkes eğilerek selam veriyordu.

Min, Nynaeve ile Elayne’in eğilerek selam verme meselesini bildiğini görünce memnun oldu. Belden yukarısı çıplak taşıyıcılar da, eğilen

insanlara kibirli, zırhlı askerlerden fazla dikkat etmiyordu, ama eğilmekte kusur eden biri kesinlikle dikkatlerini çekerdi. Yokuşu inerken aralarında biraz konuştular ve Min başta ikisinin şehre kendisiyle Egwene'den sadece birkaç gün sonra geldiklerini öğrenince şaşırdı. Fakat bir an sonra, sokaktaki kalabalık arasında daha önce karşılaşmamış olmalarında şaşılacak bir şey olmadığına karar verdi. Egwene'den uzakta mecbur olduğundan fazla zaman geçirmek istememişti; her zaman kendisine izin verilen görüşmeye gidip de Egwene'i orada bulamama korkusu vardı. *Şimdi de o gitmiş olacak. Nynaeve bir şey düşünemezse.*

Havadaki tuz ve zift kokusu yoğunlaştı ve martılar başlarının üzerinde dönerek haykırdılar. Kalabalığın içinde, çoğu soğuğa rağmen hâlâ çıplak ayak dolaşan denizciler belirdi.

Hanın adı aceleyle Üç Erik Tomurcuğu olarak değiştirilmişti, ama İzleyici sözcüğü tabelaya gelişigüzel sürülmüş boyanın altından görülüyordu. Dışarıdaki kalabalığa rağmen, salonda doluluk yarıdan az fazlaydı; fiyatlar çok sayıda insanın bira için oturmasına olanak vermeyecek kadar yüksekti. Odayı iki ucundaki şöminelerdeki harlı ateşler ısıtıyordu ve şişman hancı gömleğiyle dolaşıyordu. Üç kadına kaşlarını çatarak baktı ve Min adamın onları kovmasını engelleyen şeyin kendi sırtındaki Seanchan giysisi olduğunu düşündü. Çiftlik kadını giysileri içindeki Nynaeve ve Elayne, kesinlikle harcayacak parası olan kişilere benzemiyordu.

Aradığı adam, köşedeki bir masada, her zamanki yerinde oturuyor, şarabına bakarak bir şeyler mırıldanıyordu. "Konuşacak zamanın var mı, Kaptan Domon?" dedi.

Adam başını kaldırıp baktı ve Min'in yalnız olmadığını görünce eliyle sakalını sıvazladı. Hâlâ tıraşlı üst dudağının sakalla tuhaf göründüğünü düşünüyordu. "Demek paramı yesinler diye arkadaşlarını getirdin, ha? Eh, o Seanchan lordu kargomu satın aldığı için param var. Oturun." Adam birden, "Hancı! Buraya sıcak şarap!" diye böğürünce Elayne zıpladı.

"Mesele yok," dedi Min ona masadaki banklardan birinin ucuna oturarak. "Yalnızca sesi ve görüntüsü ayıya benziyor." Elayne şüpheli bir ifadeyle bankın diğer tarafına oturdu.

"Ayıyım, öyle mi?" Domon güldü. "Belki de öyleyimdir. Ama ya sen, kızım? Buradan gitmeyi aklından çıkardın mı? O elbise bana Seanchan elbisesi gibi geldi."

"Asla!" dedi Min hararetle, ama dumanı tüten, buharlı şarapla birlikte gelen bir garson kızı görünce sustu.

Domon da onun kadar temkinliydi. Kızın paralarla birlikte gitmesini bekledikten sonra, “Talih dürtsün beni, kızım. Niyetim seni gücendirmek değildi. İnsanların çoğu lordları Seanchan olsa da olmasa da, hayatlarına devam etmek istiyor.”

Nynaeve önkollarını masaya dayadı. “Biz de hayatlarımıza devam etmek istiyoruz, Kaptan, ama hiçbir Seanchan olmadan. Anladığım kadarıyla yakında denize açılmayı düşünüyorsun.”

“Elimden gelse, bugün gideceğim,” dedi Domon canı sıkkın bir tavırla. “İki üç günde bir o Turak denen adam beni çağırtıp gördüğüm eski şeyleri anlattırıyor. Âşığa benzer bir halim var mı benim? Bir iki hikâye uydurup yoluma giderim sanmıştım, ama şimdi öyle sanıyorum ki, onu eğlendiremez olduğumda, gitmeme izin vermesiyle, kellemi kestirmesi ihtimalleri birbirine denk olacak. Adam yumuşak görünüyor olabilir, ama demir kadar sert ve onun kadar soğuk yürekli.”

“Gemin Seanchanlardan kaçınabilir mi?”

“Talih dürtsün beni, bir *damane Serpinti*’yi kıymıklara ayırmadan limandan çıkabilirsem, bunu yapabilirim. Bunun için, denize çıktığımda içinde *damane* olan bir Seanchan gemisini yanıma fazla yaklaştırmam gerek. Bu sahil boyunca her yerde sığ kumsallar var, *Serpinti*’nin de güvertesi sığ. Onu, o hantal Seanchan azmanlarının girmeye cesaret edemeyecekleri sulara sokabilirim. Yılın bu mevsiminde kıyıya doğru esen rüzgârlara dikkat ediyor olmalılar ve ben *Serpinti*’yi bir-”

Nynaeve adamın sözünü kesti. “O halde senin yolcun olacağız, Kaptan. Dört kişi olacağız ve biz gemiye biner binmez denize açılmaya hazır olmanı bekliyorum.”

Domon bir parmağıyla üst dudağını ovalayıp gözlerini şarabına dikti. “Eh, iş ona gelince, hâlâ limandan çıkma meselesi var, anlıyorsun ya. Bu *damane*’ler-”

“Ya sana bir *damane*’den daha iyi bir şeyle denize açılacağını söylersem?” dedi Nynaeve alçak sesle. Nynaeve’in niyetini anladığında Min’in gözleri irileşti.

Elayne neredeyse kendi kendine, “Bir de bana dikkatli ol, diyordun,” diye mırıldandı.

Nynaeve paltosunu açıp boynunun gerisinde bir şeyler aradı ve nihayet elbisesinin içine tıkmış olduğu bir deri sicimi çıkardı. Sicimin üzerinde iki altın yüzük asılıydı. Bunlardan birini görünce Min’in nefesi kesildi – Nynaeve’i sokakta okuduğu zaman gördüğü ağır erkek yüzüğüydü– ama

Domon’un gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden olanın diğer, daha küçük ve bir kadının ince parmağı için yapılmış olan diğer yüzük olduğunu biliyordu. Kendi kuyruğunu ısıran bir yılan.

“Bunun anlamını biliyorsun,” dedi Nynaeve yüzüğü sicimden çıkarmaya davranarak, ama Domon elini yüzüğün üzerine kapadı.

“Kaldır şunu.” Gözleri huzursuzca etrafta dolandı. Min’in gördüğü kadarıyla onlara bakan kimse yoktu, ama adamda herkesin onlara gözlerini dikmiş bakıyor olduğunu düşünüyormuş gibi bir hal vardı. “O yüzük tehlikeli. Eğer görülürse...”

“Ne anlama geldiğini biliyorsan mesele yok,” dedi Nynaeve Min’i kıskandıran bir sakinlikle. Sicimi Domon’un elinden çekerek tekrar boynuna bağladı.

“Biliyorum,” dedi adam boğuk bir sesle. “Ne anlama geldiğini biliyorum. Belki de bir şans olur eğer sen... Dört kişi mi dedin? Herhalde ağzımın işlemesini dinlemeyi seven bu kızcağız da bunlardan biri olacak. Ve sen ve...” Kaşlarını çatarak Elayne’e baktı. “Kesinlikle bu çocuk- senin gibi değildir.”

Elayne öfkeyle sırtını dikleştirdi, ama Nynaeve bir elini kızın koluna koyarak Domon’a yatıştırıcı bir gülümsemeyle baktı. “Benimle birlikte yolculuk ediyor, Kaptan. Yüzük takmaya hak kazanmadan önce bile neler yapabileceğimizi duysan şaşarsın. Denize açıldığımızda yanında gerekirse *damane*’lerle savaşabilecek üç kişi olacak.”

Domon, “Üç,” diye soludu. “Bir şansımız var. Belki...” Yüzü bir an aydınlandı, ama onlara bakarken tekrar ciddileşti. “Sizi hemen *Serpinti*’ye götürüp denize açılmam gerekir, ama burada kalırsanız, hatta belki de benimle gelirseniz, karşı karşıya gelebileceğiniz şeyi size anlatmazsam Talih dürtsün beni. Beni dinleyin ve söylediklerime dikkat edin.” Etrafa ihtiyatlı bir bakış daha attıktan sonra sesini daha da alçaltıp sözcüklerini özenle seçti. “Ben, o yüzüğün benzerini takan bir kadının, Seanchanlar tarafından ele geçirildiğini görmüştüm. Güzel, ince yapılı bir kadındı ve iri yarı bir Muh- yanında kılıcını kullanmayı biliyormuş gibi görünen bir adam vardı. İkisinden biri dikkatsizlik etmiş olmalı, zira Seanchanlar onlara pusu kurmuştu. İri adam ölmeden önce askerlerden altı yedi tanesini yere serdi. Kadın... Çevresini birden yan sokaklardan çıkan altı *damane*’yle sardılar. Onun şey... şey yapacağını sandım –ne kastettiğimi biliyorsunuz– ama... bu şeyler hakkında hiç bilgim yok. Bir an hepsini yok edecekmiş gibiydi, ancak bir an sonra yüzüne bir dehşet ifadesi geldi ve çığlık attı.”

“Gerçek Kaynak’la bağlantısını kesmişler.” Elayne’in yüzü bembeyazdı.

“Zararı yok,” dedi Nynaeve sakince. “Aynı şeyi bize yapmalarına izin verecek değiliz.”

“Evet, belki de söylediğiniz gibi olur. Ama onu ölene kadar unutmayacağım. Ryma, yardım et bana. Böyle çığlık attıydı. Ve o tasmalardan birini... kadının boynuna geçirirlerken *damane*’lerden biri ağlayarak yere çöktü ve ben... ben kaçtım.” Omuzlarını silkip burnunu ovuşturdu ve gözlerini şarabına dikti. “Üç kadının ele geçişini gördüm ve midem bunu kaldırmıyor. Buradan gitmek için ihtiyar büyükannemi bile güvertede bırakırım, ama size anlatmak zorundaydım.”

“Egwene iki tutsakları olduğunu söylemişti,” dedi Min yavaşça. “Bir Sarı olan Ryma, diğerinin kim olduğunu ise bilmiyordu.” Nynaeve ona keskin bir bakış atınca kızararak sustu. Domon’un yüzündeki ifadeye bakılırsa, Seanchanların elinde bir değil iki Aes Sedai olduğunu söylemek davalarına pek fayda sağlamamıştı.

Ancak adam birden Nynaeve’e bakarak şarabından büyük bir yudum aldı. “Bu yüzden mi buradasın? O... ikisini serbest bırakmak için mi? Üç kişi olacağınızı söylemiştin.”

“Bilmen gerekeni biliyorsun,” dedi Nynaeve ona sertçe. “Önümüzdeki iki üç gün içinde her an denize açılmaya hazırlıklı olman gerek. Bunu yapacak mısın yoksa burada kalıp kelleni kesip kesmeyeceklerini mi göreceksin? Başka gemiler de var Kaptan ve bugün onlardan birinde yerimizi sağlama almayı planlıyorum.”

Min nefesini tuttu; masanın altında parmaklarını üst üste koymuştu.

Nihayet Domon başını evet anlamında salladı. “Hazır olacağım.”

Tekrar sokağa döndüklerinde, Min kapı kapanır kapanmaz Nynaeve’in hanın ön duvarına yaslandığını görerek şaşırdı. “Hasta mısın, Nynaeve?” diye sordu endişeyle.

Nynaeve uzun bir nefes aldı ve sırtını dikleştirerek paltosunu çekti. “Bazı insanların karşısında emin olman gerekir,” dedi. Onlara en ufak bir kuşku kırıntısı gösterirsen, seni gitmek istemediğin bir yöne sürüklerler. Işık adına, adamın hayır diyeceğinden nasıl da korktum. Gelin, daha yapacak planlarımız var. Hâlâ çözülecek bir iki ufak problem kaldı.”

“Umarım balık seversin, Min,” dedi Elayne.

Bir iki ufak problem mi? diye düşündü Min onları izlerken. Şiddetle, Nynaeve’in sadece emin davranmadığını ümit ediyordu.

44
Beş Kişi Yola Çıkacak

Perrin, göğsünde nakışlar ve yamalarla bile örtülmemiş delikler olan, kendisi için fazla kısa pelerinini utangaç bir şekilde çekiştirerek köylüleri ihtiyatla süzüyordu, ama altı kaval üstü şişhane haline ve belindeki baltasına rağmen, köylülerden hiçbiri ona dönüp bakmıyordu. Hurin, pelerininin altına göğsüne mavi sarmallar işlenmiş bir ceket giymişti, Mat'in üzerinde ise çizmelerine soktuğu paçaları kat kat olan, bol bir pantolon vardı. Terk edilmiş köyde buldukları, üzerlerine olan yegâne giysiler bunlardı. Perrin bu köyün de yakında terk edilip edilmeyeceğini merak etti. Taş evlerden yarısı boştu ve hanın önünde, toprak yolun karşı tarafında, yüksek yığınlarla fazlasıyla yüklenmiş ve ipli brandalarla örtülü üç öküz arabasının etrafına aileler toplanmıştı.

Birbirlerine sokulup geride kalanlara en azından şimdilik veda etmelerini izlerken, Perrin köylülerin yabancılara karşı tavrının ilgisizlik olmadığına karar verdi; ona ve diğerlerine bakmaktan özenle kaçınıyorlardı. Bu insanlar yabancılar, hatta Seanchan olmadıkları belli olan yabancılar hakkında meraklarını gizleyebilmeyi öğrenmişlerdi. Bugünlerde Tümentepe'de, yabancılar tehlikeli olabilirdi. Perrin ile diğerleri diğer köylerde de aynı özenli kayıtsızlıkla karşılaşmıştı. Sahilden birkaç fersah ötede, her biri bağımsız başka kasabalar da vardı. En azından Seanchanlar gelene kadar öyleydiler.

“Ben derim ki, gidip atları almanın zamanı geldi,” dedi Mat, “onlar sorular sormaya başlamadan önce. Bunun bir ilki olmalı.”

Hurin, yerde köyün yeşilini bozan büyük, kararmış bir daireye bakıyordu. Yıllanmış bir görüntüsü vardı, ama kimse onu silmek için bir şey yapmamıştı. “Belki altı ya da sekiz ay önce,” diye mırıldandı, “ve hâlâ

leş gibi kokuyor. Köy Kurulu'nun tamamı, aileleriyle birlikte. Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Herhangi bir şeyi neden yaptıklarını kim biliyor?" diye mırıldandı Mat. "Görünüşe bakılırsa Seanchanların insan öldürmek için bir nedene ihtiyacı yok. En azından benim anlayabildiğim bir nedene."

Perrin, kararmış bölgeye bakmamaya çalıştı. "Hurin, Fain konusunda emin misin? Hurin?" Köye gireli beri koklayıcının başka bir şeye bakmasını sağlamak güç olmuştu. "Hurin!"

"Ne? Ah. Fain. Evet." Hurin'in burun delikleri açıldı ve hemen burnunu kırıştırdı. "Eski de olsa bunu tanımamak mümkün değil. Bununla kıyaslayınca bir Myrddraal gül gibi kokuyor. Buradan geçmiş, evet, ama bence tek başınaymış. En azından yanında hiç Trolloc yokmuş ve Karanlıkdostu varsa da uzun zamandır fena bir şeyler yapmamışlar."

"Hanın yanında bir tür kaynaşma vardı, insanlar bağırıp elleriyle işaret ediyorlardı. Perrin ile diğer ikisini değil, Perrin'in köyün doğusundaki alçak tepelerde göremediği bir şeyi.

"Atları şimdi alabilir miyiz?" dedi Mat. "Bunlar Seanchanlar olabilir."

Perrin başıyla onayladı ve terk edilmiş bir evin arkasına bağladıkları atlarına doğru koşmaya başladılar. Mat ile Hurin evin köşesini dönüp gözden kaybolunca, Perrin arkadaki hana doğru baktı ve hayretle durdu. Işığın Evlatları uzun bir sütun halinde kasabaya giriyordu.

Diğerlerinin arkasından atıldı. "Beyazpelerinler!"

Eyerlerine atlamadan önce sadece bir an boyunca ona hayretle baktılar. Aralarına evleri ve köyün anacaddesini alarak, üçü köyden batıya doğru dörtnala çıkarak, omuzlarının üzerinden kendilerini takip edenler olup olmadığını kontrol ettiler. Ingtar onları yavaşlatacak her türlü şeyden uzak durmalarını söylemişti ve Perrin ile arkadaşları onları tatmin eden cevaplar vermeyi başarsalar bile soru soran Beyazpelerinler kesinlikle bunu yapardı. Perrin onları diğer ikisinden bile dikkatle izliyordu; Beyazpelerinlerle karşılaşmak istememesinin kendisine özgü nedenleri vardı. *Ellerimdeki balta. Işık adına, bunu değiştirmek için neler vermezdim.*

Çok geçmeden, köyler seyrek ağaçlı tepelerin ardında kaldı ve Perrin belki de onları kimsenin takip etmediğini düşünmeye başladı. Dizginlerini çekti ve diğer ikisine de durmalarını işaret etti. Ona soran gözlerle bakarak bunu yaptıklarında, etrafa kulak kabarttı. Kulakları eskisinden daha keskindi, ama hiç nal sesi duymadı.

İstemeye istemeye zihniyle uzanarak kurtları aradı. Onları neredeyse hemen buldu, az önce terk ettikleri köyün üzerindeki tepelerde günü dinlenerek geçiren ufak bir sürü. O kadar güçlü şaşkınlık anları oldu ki, bu duygunun kendisinden geldiğini sandı; bu kurtlar söylentileri duymuş, ama kendi türleriyle konuşabilen iki bacaklılar olabileceğine aslında inanmamıştı. Kendisini tanıtma aşamasını geçmek için gereken dakikalar boyunca ter döktü –elinde olmadan Genç Boğa imgesini gönderdi ve kurtlar arasında gelenek olduğu üzere kendi kokusunu ekledi; kurtlar ilk tanışmalarda formalitelere çok düşkündü– ama nihayet sorularını iletmeyi başardı. Kurtlar onlarla konuşamayan iki bacaklılarla ilgilenmiyordu, ama en sonunda iki bacaklıların kör gözlerine görünmeden aşağı doğru gizlice inerek bakmaya gittiler.

Bir süre sonra ona görüntüler, kurtların gördüğü şeyler geldi. Köyün etrafına doluşan atların sırtındaki beyaz pelerinli adamlar, köyün etrafından dolaşıyor, ama hiçbiri köyden gitmiyordu. Özellikle de batıya doğru. Kurtlar kokusunu aldıkları batıya doğru gidenlerin yalnızca kendisi, diğer iki bacaklı ve üç sert ayaklı uzun boylu olduğunu söylediler.

Perrin kurtlarla bağlantısını minnettarlıkla bıraktı. Hurin ile Mat'in ona baktığının farkındaydı.

"Peşimizden gelmiyorlar," dedi.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Mat.

Perrin, "Eminim!" diye onu tersledi. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Eminim işte," diye ekledi.

Mat ağzını açtı, tekrar kapadı ve nihayet, "Eh, peşimizden gelmiyorlarsa ben, Ingtar'a dönüp Fain'in izini sürmeye başlayalım derim. O hançer burada durmakla bize yaklaşıyor değil."

"İzi bu gece o köyün bu kadar yakınından alamayız," dedi Hurin. "Beyazpelerinlerle karşılaşma tehlikesine atılmadan olmaz. Bence Lord Ingtar bundan hoşlanmazdı, Verin Sedai de öyle."

Perrin başıyla onayladı. "Yine de izi birkaç mil izleyeceğiz. Ama etrafı dikkatle gözleyin. Artık Falme'den fazla uzakta olamayız. Beyazpelerinlerden kaçıp da bir Seanchan devriyesine toslarsak bize hiçbir yararı olmaz."

Tekrar yola düştüklerinde, Beyazpelerinlerin orada ne işi olduğunu merak etmeden edemedi.

Geofram Bornhald, birlik ufak kasabaya yayılıp çevresini sararken, eyerinin üzerinde oturmuş, köyün caddesine bakıyordu. Aceleyle gözden kaybolan geniş omuzlu adamı bir yerden gözü ısırıyordu. Evet, elbette. *Demirci olduğunu iddia eden delikanlı. Adı neydi?*

Byar eli yüreğinde, atını Bornhald'ın önünde durdurdu. "Köy sağlama alındı, Lord Kumandanım."

Kalın pösteki paltolar içindeki köylüler beyaz pelerinli askerler tarafından güdülerek hanın önündeki aşırı yüklü arabaların etrafına toplanırken huzursuzca dolanıyorlardı. Ağlayan çocuklar annelerinin eteğine yapışmıştı, ama kimse kafa tutar gibi görünmeye cesaret edemiyordu. Yetişkinlerin yüzlerinden donuk gözler bakıyor, edilgen bir halde olacakları bekliyordu. Bornhald buna seviniyordu. Bu insanların hiçbirini bir ibret manzarasına dönüştürmek için içinde gerçek bir arzu duymuyor, zaman kaybetmeyi ise hiç istemiyordu.

Atından inerek koşumları Evlatlardan birine attı. "Adamların doyurulmasını sağla, Byar. Esirleri taşıyabilecekleri kadar yiyecek ve suyla birlikte hana koy, sonra da bütün kapılar ve kepenkleri çivileyerek kapat. Geride nöbet tutacak adamlar bıraktığımı sansınlar, tamam mı?"

Byar tekrar yüreğine dokundu ve bağırarak emirler vermek üzere atını çevirdi. Gütme işlemi bu kez düz çatılı hanın içine doğru yeniden başlarken diğer Evlatlar da evleri yağma ederek çekiç ve çivi aradılar.

Bornhald yanından geçen ağırbaşlı yüzleri izlerken, aralarından birinin kendinde handan çıkacak ve etrafta hiç nöbetçi olmayacak cesareti bulması için en az iki üç gün geçeceğini düşündü. Onun ihtiyacı olan da sadece iki üç gündü, ama henüz Seanchanların orada olduğunu öğrenmesini göze alamazdı.

Arkasında Sorgucuların birliğinin tamamının hâlâ Almoth Ovası'na dağıldığını düşünmesine yetecek kadar adam bırakarak bini aşkın Evlat'ı bildiği kadarıyla kimseye belli etmeden neredeyse Tümentepe'ye kadar getirmişti. Seanchan devriyeleriyle aralarındaki üç küçük çatışma da çabucak sona ermişti. Seanchanlar yenik ayaktakımıyla karşılaşmaya alışmıştı; Işığın Evlatları onlar için öldürücü bir sürpriz olmuştu. Ancak Seanchanlar Karanlık Varlık'ın orduları gibi savaşabiliyordu ve Bornhald ona elliyi aşkın adama mal olan çatışmayı unutamıyordu. Sonradan baktığı oklarla delik deşik olmuş kadınlardan hangisinin Aes Sedai olduğuna emin olamamıştı.

“Byar!” Bornhald’ın adamlarından biri ona arabaların birinden alınmış bir çömleğin içinden su verdi; boğazından geçen su buz gibiydi.

Bitkin suratlı adam eyerinden aşağı atladı. “Evet, Lord Kumandanım?”

“Ben düşmanla çarpışmaya giriştiğimde, Byar,” dedi Bornhald ağır ağır, “sen bu işe karışmayacaksın. Uzaktan izleyecek ve oğluma olanları haber vereceksin.”

“Ama Lord Kumandanım-”

“Emrim böyle, Byar Evlat!” diye onu tersledi Bornhald. “İtaat edeceksin, tamam mı?”

Byar kasıldı ve dümdüz ileri baktı. “Nasıl emrederseniz, Lord Kumandanım.”

Bornhald bir an onu süzdü. Adam kendisine söyleneni yapardı, ama ona Dain’e babasının nasıl öldüğünü bildirmek dışında bir gerekçe daha vermek daha iyi olurdu. Gerçi Amador’da acil olarak ihtiyaç duyulan bilgilere sahipti. Aes Sedailerle aralarındaki o çatışmadan beri *–Bir tane miydiler, yoksa ikisi de Aes Sedai miydi? Otuz Seanchan askeri, iyi savaşçılardı, ama iki kadın onların iki misli adamımın ölmesine sebep oldu–* o zamandan beri Tümentepe’den sağ salim ayrılmayı beklemiyordu. Ufak bir olasılıkla Seanchanlar bu işi halletmese bile, muhtemelen Sorgucular hallederdi.

“Oğlumu bulduktan –Tar Valon yakınlarında Lord Kumandan Eamon Valda’nın yanında olsa gerektir– ve ona olanları söyledikten sonra Amador’a gidecek ve Lord Kumandan Yüzbaşı’ya rapor vereceksin. Bizzat Pedron Niall’a, Byar Evlat. Ona Seanchanlar hakkında öğrendiklerimizi anlatacaksın; senin için bunları yazacağım. Tar Valon cadılarının bundan böyle olaylara gölgelerden müdahale etmekle yetineceğine güvenemeyeceğimizi anlamasını sağla. Seanchanlar için açıktan açığa savaşıyorlarsa, onlarla başka yerlerde de kesinlikle karşılaşacağız, demektir.” Tereddüt etti. En önemlisi buydu. Gerçeğin Kubbesi altında tüm övündükleri yeminlerine rağmen, Aes Sedailerin savaşa gideceğini bilmeleri gerekiyordu. Aes Sedailerin Güç’ü savaşta kullandıkları bir dünya, içini burkuyordu; o dünyadan ayrılmanın onu üzeceğine emin değildi. Ama Amador’a aktarılmasını istediği bir mesaj daha vardı. “Ve Byar... Pedron Niall’a Sorgucuların bize nasıl muamele ettiğini anlat.”

“Nasıl emrederseniz, Lord Kumandanım,” dedi Byar, fakat Bornhald adamın yüzündeki ifadeyi görünce içini çekti. Adam anlamıyordu. Byar için, emirler ister Lord Kumandan’dan, ister Sorgucular’dan gelsin, ne olurlarsa olsunlar, uyulacak şeylerdi.

“Bunu da Pedron Niall’a vermen için yazacağım,” dedi. Her halükârda bunun ne kadar yararı olacağından emin değildi. Aklına bir düşünce geldi ve adamlarından bazılarının kepenkler ve kapılara gürültüyle çivi çakmakta olduğu hana doğru bir göz attı. “Perrin,” diye mırıldandı. “Adı buydu. İki Nehirli Perrin.”

“Karanlıkdostu mu, Lord Kumandanım?”

“Belki de öyleydi, Byar.” Kendisi bundan tamamen emin değildi, ama kurtları kendi yerine savaştıran biri başka bir şey olamazdı. Bu Perrin’in Evlatlardan ikisini öldürdüğüne şüphe yoktu. “Köye girerken onu gördüğümü sandım, ama tutsaklar arasında demirciye benzeyen kimseyi hatırlamıyorum.”

“Onların demircisi bir ay önce gitmiş, Lord Kumandanım. Bazıları arabalarının tekerleklerini kendi başlarına onarmak zorunda kalmasalar biz gelmeden önce gideceklerinden yakınıyordu. Onun Perrin adlı o adam olduğuna mı inanıyorsunuz, Lord Kumandanım?”

“Her kimdiyse, nerede olduğu bilinmiyor, tamam mı? Ve Seanchanlara bizim burada olduğumuzu söyleyebilir.”

“Bir Karanlıkdostu kesinlikle böyle yapardı, Lord Kumandanım.”

Bornhald suyun son yudumunu da içip çömleği yana fırlattı. “Burada adamlar için bir yemek olmayacak, Byar. Onları uyaran ister İki Nehirli Perrin, ister başkası olsun, bu Seanchanların beni uyuklarken yakalamasına izin vermeyeceğim. Birlik atlara binsin, Byar Evlat!”

Başlarının çok üzerinde pike yapan kanatlı şekli hiçbiri fark etmedi.

Tepenin üzerinde, kamp kurdukları fundalıkların arasında, Rand kılıcıyla hareketleri çalışıyordu. İstediği kendisini düşünmekten alıkoymaktı. Hurin’le birlikte Fain’in izini sürme fırsatı olmuştu; dikkat çekmemek için bu fırsat iki üç kişilik gruplar halinde herkese verilmişti ve o ana kadar hiçbiri bir şey bulamamıştı. Şimdi Mat ile Perrin’in koklayıcı ile birlikte dönmesini bekliyorlardı; saatler önce dönmüş olmaları gerekirdi.

Loial elbette kitap okuyordu ve kulaklarının seğirmesinin kitap yüzünden mi, yoksa keşif kafilesinin gecikmesinden mi olduğunu anlamanın imkânı yoktu, ama Uno ile Shienar askerlerinin çoğu gergin bir halde oturmuş kılıçlarını yağlıyor veya her an Seanchanların ortaya çıkmasını beklermiş gibi ağaçların arasına bakıyorlardı. Aes Sedai ufak ateşin yanındaki bir kütüğe oturmuş, kendi kendine mırıldanarak uzun bir değnekle toprağa bir şeyler yazıyordu; ara sıra başını iki yana sallayıp

ayağıyla bütün yazdıklarını siliyor ve baştan başlıyordu. Atların hepsi eyerlenmiş ve gitmeye hazırdı, Shienarlıların hayvanlarının her biri yere saplanmış bir kargıya bağlanmıştı.

"Sazlarda Yürüyen Balıkçıl," dedi Ingtar. Sırtını bir ağaca vermiş, kılıcından bir bileği taşı geçirip Rand'ı izleyerek oturuyordu. "Onunla uğraşmaya zahmet etmesen iyi olur. Seni tamamıyla savunmasız bırakır."

Rand bir an kılıcını başının üzerinde iki eliyle ters tutarak bir topuğunun üzerinde durduktan sonra rahat bir hareketle diğer ayağına geçti. "Lan dengeyi geliştirmek için iyi olduğunu söylüyor." Dengesini koruması kolay olmuyordu. Boşluğun içinde, çoğu zaman yuvarlanan bir kayanın üzerinde bile dengesini koruyabildiğini düşünürdü, ama boşluğu oluşturmaya cesareti yoktu. Kendisine güvenmeyi fazlasıyla istiyordu.

"Fazla sık idmanını yaptığın şeyi, düşünmeden kullanırsın. Çabuk olursan bununla kılıcını karşındaki adama saplarsın, ama ancak o kendi kılıcını kaburgalarına sapladıktan sonra. Onu resmen davet ediyorsun. Bir adam karşıma bu kadar savunmasız bir şekilde çıksa, bana aynı şekilde karşılık vereceğini bilirken bile kendimi kılıcımı ona saplamaktan alıkoyabileceğimi sanmıyorum."

"Bu sadece denge için, Ingtar." Rand bir ayağının üzerinde sallandı ve düşmemek için diğer ayağını yere koymak zorunda kaldı. Bıçağını çarparcasına kınına koydu ve tebdili kıyafeti olan gri pelerini aldı. Pelerin güve yeniğiydi ve alt tarafı yırtık pırtıktı, ama kalın pöstekiden bir astarı vardı ve batıdan soğuk esen rüzgâr şiddetleniyordu. "Keşke geri gelseler."

Dileği bir işaretmiş gibi, Uno sessiz bir telaşla konuştu. "Kahrolası atlılar geliyor, Lordum." Kılıçlarını o ana kadar çıkarmamış adamlar bunu yaparken kınlar takırdadı. Adamlardan bazıları kargılarını kaparak eyerlerine atladı.

Hurin diğerlerinin önünde dörtnala açıklığa girince gerilim kalktı, ancak o konuşunca geri geldi. "İzi bulduk, Lord Ingtar."

"Neredeyse Falme'ye kadar izledik," dedi Mat atından inerken. Solgun yanaklarındaki bir kırmızılık sahte bir sağlık belirtisiydi; derisi kafatasının üzerinde gergindi. O heyecanlı halinde Shienarlılar etrafına toplandılar. "Sadece Fain, ama gidebileceği başka bir yer yok. Hançer de onda olmalı."

"Beyazpelerinler de bulduk," dedi Perrin eyerinden aşağı inerek. "Yüzlercesi."

"Beyazpelerinler mi?" diye bağırdı Ingtar kaşlarını çatarak. "Burada mı? Eh, bizi rahatsız etmezlerse, biz de onları rahatsız etmeyiz. Belki

Seanchanlar onlarla meşgul olursa, bu bizim Boru'ya ulaşmamıza yardım eder." Gözleri hâlâ ateşin yanında oturan Verin'e ilişti. "Herhalde, bana seni dinlemem gerektiğini söyleyeceksin Aes Sedai. Adam sahiden de Falme'ye gitmiş."

"Çark dilediği gibi dokur," dedi Verin dingin bir ifadeyle. "*Ta'veren*'ler söz konusu olduğunda, belki de olan şeyler, olması gerekenlerdir. Belki de Desen bu fazladan bir iki günü gerektiriyordu. Desen her şeyi tam yerine yerleştirir ve biz onu değiştirmeye çalıştığımızda, özellikle de işin içinde *ta'veren*'ler varsa, dokuma bizi Desen'de olmamız amaçlanan yere geri koymak üzere değişir." Fark etmemiş gibi göründüğü huzursuz bir sessizlik oldu; değnekle yere bir şeyler çiziktirmeye devam etti. "Ancak şimdi, belki de plan yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Desen bizi nihayet Falme'ye getirdi. Valere Borusu Falme'ye götürüldü."

Ingtar, ateşin öteki tarafında diz çöktü. "Yeterince çok kişi aynı şeyi söylediğinde, buna genellikle inanırım ve yerli halk Seanchanların Falme'ye kimin girip çıktığını umursamıyor gibi göründüğünü söylüyor. Hurin ile daha başka birkaç kişiyi şehre götüreceğim. O Fain'in izini Boru'ya kadar izledikten sonra... o zaman göreceğimiz neyse görürüz."

Verin ayağıyla toprağa çizdiği bir çarkı sildi. Onun yerine bir uçta birleşen iki kısa çizgi çizdi. "Ingtar ve Hurin. Yeterince yakınına gelince hançeri hissedebildiği için de Mat. Gitmek istiyorsun, değil mi, Mat?"

Mat kederli görünüyordu, ama başını hızlı hızlı salladı. "Gitmek zorundayım, değil mi? O hançeri bulmam gerekiyor."

Üçüncü bir çizgi eklenince bir kuş ayağı ortaya çıktı. Verin Rand'a yan bir bakış attı.

"Gideceğim," dedi Rand. "Zaten bu yüzden geldim." Aes Sedai'nin gözlerinde tuhaf bir ışık, Rand'ı huzursuz eden bilgiç bir parıltı belirdi. "Mat'in hançeri bulmasına yardım etmek için," dedi Rand sertçe, "ve Ingtar'ın Boru'yu bulmasına yardım etmek için." *Ve Fain için,* diye ekledi içinden. *Çok geç olmamışsa Fain'i bulmak zorundayım.*

Verin dördüncü bir çizgi çekerek kuş ayağını yamuk bir yıldıza dönüştürdü. "Başka kim?" diye sordu usulca. Değneği elinde hazır tutuyordu.

"Ben," dedi Perrin Loial aynı şeyi ahenkli bir sesle söylemeden önce. Uno ile diğer Shienarlıların hepsi birden onlara katılmak için feryat etmeye başladılar.

“Önce Perrin söyledi,” dedi Verin bu meseleyi bitiriyormuş gibi. Beşinci bir çizgi ekleyip beş çizginin etrafına bir çember çizdi. Rand’ın ensesindeki tüyler diken diken oldu; bu, kadının en başta sildiği çarkın aynısıydı. “Beş kişi yola çıkacak,” diye mırıldandı.

“Gerçekten de Falme’yi görmek istiyorum,” dedi Loial. “Aryth Okyanusu’nu hiç görmedim. Boru hâlâ içindeyse sandığı da taşıyabilirim.”

“Hiç değilse beni yanınıza katsan iyi olur, Lordum,” dedi Uno. “O kahrolası Seanchanlar sizi durdurmaya kalkarsa Lord Rand ile ikiniz arkanızı tutacak bir başka kılıca ihtiyaç duyarsınız.” Askerlerin geri kalanı da aynı minvalde bir ağızdan konuştular.

“Aptal olmayın,” dedi Verin sertçe. Bakışıyla hepsini susturdu. “Hep birlikte gidemezsiniz. Seanchanlar yabancılar hakkında ne kadar vurdumduymaz olursa olsun, yirmi asker kesinlikle gözlerinden kaçmayacaktır, siz de zırhlarınız üzerinizde yokken bile askerden başka hiçbir şeye benzemiyorsunuz. Bir ya da iki taneniz de hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Beş kişi dikkat çekmeden içeri girecek kadar az ve bunlardan üçünün aramızdaki üç *ta’veren* olması da yerinde. Hayır, Loial, senin de geride kalman gerek. Tümentepe’de hiç Ogier yok. Sen geri kalan herkesin toplamı kadar dikkat çekersin.”

“Ya sen?” diye sordu Rand.

Verin başını iki yana salladı. “*Damane*’leri unutuyorsun.” Bu kelimeyi söylerken ağzı hoşnutsuzlukla bükülmüştü. “Size ancak Güç’ü yönlendirerek yardım edebilirim ve onların tepenize inmesine neden olursam, bu hiçbir işinize yaramaz. Görecek kadar yakında olmasalar bile bunlardan biri pekâlâ da yönlendiren bir kadını –ona bakılırsa bir erkeği de– hissedebilir. Yönlendirilen Güç miktarını az tutmaya dikkat edilmezse.” Rand’a bakmıyordu; Rand kadının ona bakmadığını fazla belli ettiğini düşündü; Mat ile Perrin ise birden ayaklarıyla fazlasıyla ilgilenmeye başladılar.

“Bir erkekmiş,” diye burun kıvırdı Ingtar. “Verin Sedai, neden problemlere yenilerini ekleyelim ki? Erkeklerin yönlendirdiğini varsaymadan da yeteri kadar sorunumuz var. Ama orada olsan iyi olurdu. Sana ihtiyacımız olursa-”

“Hayır, siz beşiniz yalnız girmelisiniz.” Ayağı toprağa çizilmiş çarka sürünerek kısmen sildi. Dikkatle ve kaşlarını çatarak hepsini teker teker süzdü. “Beş kişi yola çıkacak.”

Bir an Ingtar tekrar soru soracakmış gibi göründü, ama kadının soğukkanlı bakışlarıyla karşılaşınca omuzlarını silkip Hurin'e döndü. "Falme'ye ne kadar zamanda ulaşabiliriz?"

Koklayıcı başını kaşıdı. "Şimdi yola çıkıp gece boyunca yolculuk edersek yarın gün doğumunda orada olabiliriz."

"O halde böyle yapacağız. Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Hepiniz atlarınızı eyerleyin. Uno, diğerlerini de arkamızdan getirmeni istiyorum, ama göze görünme ve kimsenin..."

Ingtar talimatlarına devam ederken, Rand yere çiziktirilen çarka baktı. Artık yalnızca dört direkli, kırık bir çarktı. Nedense, bu ürpermesine neden oldu. Verin'in onu izlediğini fark etti, kadının koyu renkli gözleri bir kuşunkiler kadar parlak ve dikkatliydi. Rand'ın bakışlarını ondan ayırıp eşyalarını toparlamaya başlamak için hayli çaba sarf etmesi gerekti.

Kuruntulara kapılıyorsun, dedi kendi kendisine kızgınlıkla. *Yanında yokken bir şey yapamaz.*

45
Kılıç Ustası

Yükselen güneş, kızıl siluetini ufkun üzerine itti ve Falme'nin limana doğru uzanan taş sokaklarına uzun gölgeler vurdu. Denizden esen bir meltem bacalardan çıkan kahvaltı ateşlerinin dumanını iç bölgelere üfürüyordu. Dışarıda dolaşanlar yalnızca erken kalkanlardı, nefesleri sabah serinliğinde buhara dönüşüyordu. Bir saat sonra sokakları dolduracak kalabalıklarla kıyaslandığında, şehir neredeyse boş görünüyordu.

Hâlâ kapalı olan bir nalbur dükkânının önünde dikine oturtulmuş bir fıçıda oturan Nynaeve, ellerini koltuk altlarına sokarak ısıtıyor ve ordusuna bakıyordu. Min, yolun karşı tarafında Seanchan pelerinine bürünmüş oturuyor ve buruşuk bir erik yiyordu. Pösteki paltosu içinde Elayne de, Min'in olduğu sokağın hemen karşısındaki bir ara yolun kıyısına sıkışmıştı. Min'in yanında rıhtımlardan aşırılmış büyük bir çuval özenle katlanmış halde duruyordu. *Ordum,* diye düşündü Nynaeve kasvetle. *Ama onlardan başka kimse yok.*

Sokağı tırmanan bir *sul'dam* ile *damane*'ye gözü ilişti, bileziği takmış sarı saçlı bir kadın ile tasmayı taşıyan esmer bir kadın; ikisi de uykulu bir halde esniyordu. Sokağı onlarla paylaşan tek tük Falmeli de, gözlerini kaçırıp onlara bol bol yer bırakıyordu. Nynaeve'in limana kadar görebildiği hiçbir yerde, başka bir Seanchan yoktu. Başını diğer yöne çevirmedi. Bunun yerine önceki gibi yerleşmeden önce üşüyen omuzlarını çalıştırırmış gibi gerinip omuzlarını silkti.

Min, yarı yarıya yenmiş eriğini bir tarafa attı, sokağın yukarısına doğru gelişigüzel bir bakış attı ve yine kapı dikmesine yaslandı. Oradaki yol da açıktı, yoksa Min ellerini dizlerine koyardı. Min ellerini gerginlikle

ovuşturmaya başladı ve Nynaeve Elayne'in artık ayak parmakları üzerinde hevesle yaylandığını fark etti.

Bizi ele verirlerse, ikisinin de kafasına yumruğu basarım. Ama bulunmaları durumunda üçünün de başına geleceklerin sadece Seanchanlardan sorulacağını biliyordu. Planladığı şeyin işe yarayıp yaramayacağı konusunda da gerçek anlamda hiçbir fikri olmadığının fazlasıyla bilincindeydi. Onları ele veren şey pekâlâ kendi başarısızlığı olabilirdi. Bir kez daha herhangi bir şey ters giderse, ne yapıp edip dikkatleri kendi üzerine çekerek Min ile Elayne'in kaçmasına imkân vermeyi kararlaştırdı. Onlara herhangi bir şey ters giderse kaçmalarını söylemiş ve kendisinin de kaçacağına inanmalarına izin vermişti. O zaman ne yapacağını bilmiyordu. *Ancak beni canlı ele geçirmelerine izin veremem. Lütfen, Işık, o olmasın.*

Sul'dam ile *damane* orada bekleyen üç kadının arasında kalana kadar sokağı tırmandılar. Bağlı çiftin epey yanından on iki Falmeli geçiyordu.

Nynaeve bütün öfkesini topladı. Yularlılar ve Yuları Tutanlar. Pis tasmalarını Egwene'in boynuna geçirmişlerdi ve ellerinden gelse kendisiyle Elayne'in boynuna da geçirirlerdi. Min'e *sul'dam*'ların istediklerini nasıl yaptırdıklarını anlattırmıştı. Min'in bazı şeyleri, en kötülerini söylemediğine emindi, ama söyledikleri Nynaeve'i akkor bir öfkeye sürüklemeye yeterdi. Bir anda kara, dikenli bir dalın üzerinde beyaz bir tomurcuk ışığa, *saidar*'a açmıştı ve Tek Güç içini doldurmuştu. Görebilenler için etrafında bir hale olduğunu biliyordu. Soluk benizli *sul'dam* irkildi ve esmer *damane*'nin ağzı açık kaldı, ama Nynaeve onlara hiç fırsat vermedi. Yönlendirdiği Güç, hafif bir sızıntıdan ibaretti, ama onu çatlatmayı başardı; bir toz zerresini havadan alan bir kamçının şaklayışı gibi.

Gümüş tasma aniden açıldı ve bir takırtıyla parke taşlarına düştü. Nynaeve ayağa fırladığı anda içini çekerek ferahladı.

Sul'dam düşen tasmaya zehirli bir yılana bakarmış gibi baktı. *Damane* titreyen ellerinden birini boğazına götürdü, ama şimşek işlemeli kadın hareket edecek şansı bulamadan *damane* dönüp kadının suratına bir yumruk patlattı; *sul'dam*'ın dizleri büküldü ve kadın az kaldı düşecekti.

"Aferin sana!" diye seslendi Elayne. Min gibi o da çoktan koşarak kadına yaklaşmaya başlamıştı.

İçlerinden biri iki kadına ulaşamadan *damane* etrafa şaşkın bir bakış attıktan sonra, tüm hızıyla kaçtı.

“Sana zarar vermeyeceğiz!” diye seslendi Elayne arkasından. “Biz dostuz!”

“Sessiz ol!” diye tısladı Nynaeve. Cebinden bir avuç paçavra çıkararak hâlâ yalpalayan *sul’dam*’ın açık ağzına acımasızca tıktı. Min tahıl çuvalını bir toz bulutu içinde aceleyle çıkararak *sul’dam*’ın başına geçirdi ve kadını beline kadar sakladı. “Şimdiden dikkatleri fazlasıyla çektik.”

Bu hem doğru, hem değildi. Dördü hızla boşalan bir sokakta duruyordu, ama başka bir yerde olmaya karar veren kişiler onlara bakmaktan kaçınıyordu. Nynaeve birkaç saniye kazanmak için buna –insanların Seanchanlarla ilgili her türlü şeyden uzak durmak için ellerinden geleni yapmasına– güvenmişti. Eninde sonunda konuşacaklardı, ama fısıltılar halinde; Seanchanların bir şey olduğunu öğrenmesi saatler alabilirdi.

Örtülü kadın mücadele etmeye, çuvalın içinden paçavralar yüzünden boğuk sesler çıkarmaya başladı, ama Nynaeve ile Min kollarını kadına dolayarak onu yakınlardaki bir ara sokağa çektiler. Yular ile tasma arkalarındaki parke taşlarında takırdayarak sürükleniyordu.

“Kaldır şunu,” diye tersledi Nynaeve Elayne’i. “Seni ısırmaz!’

Elayne derin bir nefes aldıktan sonra gümüşi metali, kendisini ısırabileceğinden korkuyormuş gibi dikkatle topladı. Nynaeve onun duygularını, çok olmasa da bir ölçüde paylaşıyordu. Her şey, hepsinin planlanan şeyleri tam olarak yapmasına bağlıydı.

Sul’dam tekmeler atarak serbest kalmaya çalışıyordu, ama Nynaeve ile Min bir olup, onu o sokaktan, evlerin arasındaki başka, biraz daha geniş bir geçide, oradan da başka bir ara sokağa ve nihayet, tahta bölmelere bakılırsa bir zamanlar içinde iki at bulunan kaba, ahşap bir barakaya sürüklediler. Seanchanlar geleli beri çok az kişinin gücü at beslemeye yetiyordu ve Nynaeve’in orayı gözlediği bir gün boyunca, kimse barakanın yakınına gitmemişti. İçeride, bakımsızlığı gösteren küf kokulu bir toz tabakası vardı. Hepsi içeri girer girmez Elayne gümüş yuları yere bırakıp ellerini samanlara sildi.

Nynaeve biraz daha Güç’ü yönlendirdi bilezik toprak zemine düştü. *Sul’dam* bir vaveyla koparakak kendini oradan oraya atmaya başladı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Nynaeve. Diğer ikisi başlarıyla evetlediler ve çuvalı tutsaklarının üzerinden hızla çektiler.

Mavi gözleri tozdan sulanan *sul’dam* hırıltıyla soluyordu, ama yüzünün kırmızılığı çuvaldan olduğu kadar öfkedendi. Kapıya doğru fırladı, ama onu ilk adımında yakaladılar. Çelimsiz biri değildi, ancak onlar üç kişiydiler ve

işlerini bitirdiklerinde *sul'dam* iç çamaşırlarına kadar soyulmuştu ve elleriyle ayakları sağlam bir iple bağlanmış, diğer bir ip parçası da ağzındaki tıkacı çıkarmasına engel olacak şekilde yerleştirilmiş halde, bölmelerden birinde yatıyordu.

Şişen dudağını rahatlatmaya çalışan Min, çıkardıkları şimşek panelli elbiseyle yumuşak çizmelere baktı. "Senin üzerine olabilir, Nynaeve. Elayne'e ya da bana olmaz." Elayne saçlarındaki samanları ayıklıyordu.

"Bunu görüyorum. Aslında seni seçmeyi hiç düşünmemiştim. Seni fazla iyi tanıyorlar." Nynaeve aceleyle giysilerini çıkardı. Onları bir yana attı ve *sul'dam* giysisini sırtına geçirdi. Min düğmeleri iliklemesine yardım etti.

Nynaeve, çizmelerin içinde ayak parmaklarını oynattı; çizmeler ayağını biraz sıkıyordu. Elbisenin de göğüs kısmı sıkıyor, diğer yerleri de bol geliyordu. Etekleri neredeyse yere değiyordu, *sul'dam*'ların etekleri bu kadar uzun olmazdı, ama diğerlerinden birinin üzerinde daha da kötü dururdu. Bileziği kaparak derin bir nefes aldı ve sol bileğine geçirdi. Bileziğin uçları birleşti ve görünürde ek yeri kalmadı. Bilezik takmaktan farklı değildi. Nynaeve farklı olacağından korkmuştu.

"Elbiseyi al, Elayne." Bir çift elbise almış –kendisine ve Elayne'e ait olan birer elbise– ve *damane*'lerin giydiği gri renge ya da o renge olabildiğince yakın bir renge boyayarak buraya saklamışlardı. Elayne açık tasmaya bakıp dudaklarını yalamak dışında herhangi bir hareket yapmadı. "Elayne, onu giymen gerek. Min bunu yapamaz, onu çok fazla kişi gördü. Bu giysi benim yerime senin üzerine olsaydı onu ben takardım." Tasmayı takmak zorunda kalsa delireceğini düşünüyordu; şimdi Elayne'le konuşurken sesinin haşin çıkmaması bundandı.

"Biliyorum." Elayne içini çekti. "Keşke insana ne yaptığı hakkında daha fazla bilgim olsaydı." Kızıl sarı saçlarını çekti. "Min, bana yardım et, lütfen." Min elbisesinin sırtındaki düğmeleri açmaya başladı.

Nynaeve, gümüş tasmayı irkilmeden eline almayı başardı. "Öğrenmenin bir yolu var." Fakat bir saniye tereddüt ederek eğildi ve tasmayı *sul'dam*'ın boynuna geçirdi. *Bunu hak eden biri varsa, odur,* dedi kendisine kararlılıkla. "Bize işe yarar bir şey söyleyebilir." Mavi gözlü kadın, kendi boynundan Nynaeve'in bileğine uzanan yulara baktıktan sonra küçümseyen bakışlarını Nynaeve'e kaldırdı.

"O şekilde çalışmıyor," dedi Min, ama Nynaeve onu doğru dürüst duymadı bile.

Diğer kadının... farkındaydı, kadının hissettiği şeylerin, ipin ayak bileklerine ve arkasındaki bileklerine batışının, ağzındaki paçavralardaki kokmuş balık tadının, iç çamaşırlarının ince kumaşından samanların tenini delişinin farkındaydı. Sanki bunları kendisi, Nynaeve hissediyor gibi değildi; kafasının içinde *sul'dam*'a ait olduğunu bildiği duyumlardan bir öbek vardı.

Bu duyumları yok saymaya çalışarak yutkundu –yok olmadılar– ve bağlı kadınla konuştu. "Sorularıma dürüst cevaplar verirsen sana zarar vermem. Bizler Seanchan değiliz. Ama bana yalan söylersen..." Yuları tehditkâr bir hareketle kaldırdı.

Kadının omuzları sarsıldı ve ağzı tıkacın etrafında alaylı bir gülüşle büküldü. Nynaeve'in *sul'dam*'ın kahkahalarla güldüğünü anlaması bir an sürdü.

Nynaeve'in ağzı gerildi, ama sonra aklına bir düşünce geldi. Başının içindeki duyumlar öbeği, kadının bedeniyle hissettiği her şeyin toplamı gibiydi. Deney kabilinden, öbeğe bir şeyler eklemeye çalıştı.

Gözleri birden yuvalarından fırlayan *sul'dam*, ağzındaki tıkacın bile yalnızca kısmen kesebildiği bir haykırış kopardı. Bir şeyleri savuşturmak istercesine, arkasındaki ellerini sallayıp samanda sürüklenerek boş yere kaçmaya çalıştı.

Nynaeve'in ağzı açıldı ve kendisini aceleyle eklediği fazladan duygulardan kurtardı. *Sul'dam* ağlayarak olduğu yere yığıldı.

"Ne... Ona... ne yaptın?" diye sordu Elayne güçlükle duyulan bir sesle. Ağzı açık kalan Min bakmakla yetindi.

Nynaeve hırçın bir tavırla yanıt verdi. "Marith'e bir fincan attığında Sheriam'ın sana yaptığı şeyin aynısını." *Işık, ama bu pis bir şey.*

Elayne yüksek sesle yutkundu. "Ah."

"Ama bir *a'dam*'ın böyle çalışmaması gerekiyor," dedi Min. "Her zaman yönlendirmeyen bir kadın üzerinde işe yaramayacağını iddia ediyorlardı."

"Çalıştığı sürece nasıl çalışması gerektiği umurumda değil." Nynaeve gümüşi metal yuları hemen tasmayla birleştiği yerden kavrayıp kadını gözlerine bakabilecek kadar yerden kaldırdı. Korkmuş gözler gördü. "Beni kulaklarını aç da dinle. Yanıtlar istiyorum ve onları almazsam, derini yüzdüğümü düşünmeye başlayabilirsin." Kadının yüzünden saf bir dehşet geçti ve kadının söylediklerini harfiyen aldığını anlayan Nynaeve'in içi kalktı. *Yapabileceğimi düşünüyorsa, bildiği bir şey olduğundandır. Bu*

yularlar bu işe yarıyor. Bileziği bileğinden koparıp atmamak için kendisine iyice hâkim olmak zorunda kaldı. Bunun yerine yüzüne daha sert bir ifade verdi. “Beni yanıtlamaya hazır mısın? Yoksa daha fazla ikna edilmeye ihtiyacın var mı?”

Kadının başını çılgınca iki yana sallayışı ona gerekli cevabı verdi Nynaeve tıkacı çıkardığında, kadın, “Sizi rapor etmem. Yemin ederim. Bunu boynumdan çıkar yeter. Altınım var. Al onu. Yemin ederim, kimseye söylemem,” diye gevelemeden önce ancak bir kez yutkundu.

“Kes sesini,” diye çıkıştı Nynaeve ve kadın anında ağzını kapadı. “Adın nedir?”

“Seta. Lütfen. Size yanıt veririm, ama ne olur çıkarın şunu! Birisi beni bunu takarken görürse...” Seta’nın gözleri yulara kaydıktan sonra sıkı sıkı kapandı. “Lütfen?” diye mırıldandı.

Nynaeve bir şeyi anladı. Elayne’e bu tasmayı asla giydiremezdi.

“Artık bu işi yapsak iyi olacak,” dedi Elayne kararlılıkla. Artık o da iç çamaşırlarıyla kalmıştı. “Bana bu diğer elbiseyi giymem için bir dakika izin ver, sonra-”

“Tekrar kendi giysilerini giy,” dedi Nynaeve.

“Birisinin *damane* rolü yapması gerek,” dedi Elayne, “yoksa Egwene’e asla ulaşamayız. O elbise senin üzerine uyuyor, Min de bunu yapamaz. Geriye bir ben kalıyorum.”

“Giysilerini giy, dedim. Yularlımız olacak başka birini bulduk.” Nynaeve Seta’yı tutan yuları çekti ve *sul’dam* yüksek sesle nefes aldı.

“Hayır! Hayır, lütfen! Birisi beni görürse-” Nynaeve’in soğuk bakışlarını görünce sustu.

“Bana kalırsa, sen katilden betersin, Karanlıkdostundan da kötüsün. Senden beter bir şey düşünemiyorum. Bu şeyi bileğime takmak, bir saatliğine bile senin gibi olmak zorunda kalmak, midemi bulandırıyor. Bu yüzden, sana yapmaktan kaçınacağım bir şey olduğunu sanıyorsan, tekrar düşün. Görülmek istemiyor musun? İyi. Biz de istemiyoruz. Gerçi hiç kimse bir *damane*’ye gerçekten bakmaz. Yol boyunca bir Yularlının yapması gerektiği gibi başını yerden kaldırmadığın sürece, kimse seni fark etmez bile. Ama bizlerin de fark edilmemesinden emin olmak için elinden geleni yapsan iyi olur. Biz fark edilirsek, sen de kesinlikle görülürsün ve bu seni tutmaya yetmezse, sana söz veriyorum ki, annenin babana verdiği ilk öpücüğe lanet okuturum sana. Birbirimizi anladık mı?”

“Evet,” dedi Seta zor duyulan bir sesle. “Buna yemin ederim.”

Elayne’in griye boyalı elbisesini yulardan ve Seta’nın başının üzerinden geçirebilmeleri için Nynaeve bileziği çıkarmak zorunda kaldı. Elbise göğüs kısmı bol, kalçaları da dar olduğundan kadının üzerine iyi oturmadı, ama Nynaeve’inki de onun kadar kötü, üstelik de kısa olurdu. Nynaeve insanların gerçekten *damane*’lere bakmadığını ümit ediyordu. Bileziği istemeye istemeye tekrar taktı.

Elayne Nynaeve’in giysilerini topladı, diğer griye boyalı elbiseye sardı ve bir bohça, çiftlik giysileri içindeki bir kadının bir *sul’dam* ve *damane*’yi izlerken taşıyacağı bir bohça yaptı. “Gawyn bunu duyduğunda içi kan ağlayacak,” dedi ve güldü. Kahkahası kulağa zorlama geliyordu.

Nynaeve önce ona, sonra Min’e dikkatle baktı. Sıra tehlikeli bölüme gelmişti. “Hazır mısınız?”

Elayne’in gülümsemesi soldu. “Hazırım.”

“Hazırım,” dedi Min ters ters.

“Siz... biz... nereye gidiyoruz?” dedi Seta, ardından da çabucak ekledi: “Sormamın sakıncası yoksa?”

“Aslanın inine,” dedi Elayne ona.

“Karanlık Varlık’la dans etmeye,” dedi Min.

Nynaeve içini çekip başını iki yana salladı. “Anlatmaya çalıştıkları şu ki, bütün *damane*’lerin tutulduğu yere gidiyoruz ve onlardan birini serbest bırakmayı düşünüyoruz.

Seta’yı barakanın dışına ittiklerinde kadının ağzı hâlâ hayretten açıktı.

Bayle Domon, gemisinin güvertesinden batan güneşi izliyordu. Rıhtımlarda faaliyet çoktan başlamış da olsa, limandan yukarı çıkan sokaklar hâlâ büyük oranda boştu. Bir kazığa tünemiş bir martı gözünü dikmiş, ona bakıyordu; martıların merhametsiz gözleri olurdu.

“Bundan emin misin, Kaptan?” diye sordu Yarin. “Seanchanlar hepimizin güvertede ne yaptığımızı merak ederse-”

“Sen her palamarın yanında bir balta olduğuna emin ol,” dedi Domon kaba bir tavırla. “Ve Yarin? O kadınlar gemiye binmeden önce adamlardan biri halatlardan birini kesmeye çalışırsa, kafasını kırarım.”

“Ya gelmezlerse, kaptan? Ya onların yerine Seanchan askerleri gelirse?”

“Bağırsaklarına hâkim ol be adam! Askerler gelirse, limanın girişine doğru kaçarım ve Işık’ın hepimize merhamet etmesi için dua ederiz.

Ama askerler gelene kadar, o kadınları beklemeye niyetliyim. Şimdi git de kendine hiçbir şey yapmıyormuş süsü ver.”

Domon kasabaya, *damane*’lerin tutulduğu yere doğru bakmaya döndü. Parmakları küpeştede gerginlikle davul çalıyordu.

Denizden esen meltem, Rand’ın burnuna kahvaltı için yakılan ateşlerin kokusunu getirdi ve güve yeniği pelerinini dalgalandırmaya çalıştı, ama Kızıl şehre yaklaşırken Rand pelerinini bir eliyle kapalı tuttu. Buldukları giysiler arasında ona uyacak bir palto yoktu ve kollarındaki halis gümüş işlemelerle yakasındaki balıkçılları gizlemenin en iyisi olacağını düşündü. Seanchanlıların fethedilen kişilerin silah taşımasına karşı tavırları, balıkçıl nişanlı kılıçları kapsamıyor olabilirdi.

Önünde, sabahın ilk gölgesi uzanıyordu. Hurin’in araba bahçeleri ile at arazileri içinden geçtiğini ancak görüyordu. Tacirlerin sıra sıra at arabaları arasında sadece bir iki adam geziyordu, onların da tekerlek tamircisi ve demircilerin taktığı türden önlükleri vardı. Şehre ilk giren Ingtar çoktan gözden kaybolmuştu. Perrin ile Mat belirli aralıklarla Rand’ın arkasından geliyordu. Rand arkasına bakarak onları kontrol etmedi. Onları birbirlerine bağlayacak hiçbir şey olmaması gerekiyordu; erken vakitte Falme’ye gelen beş adamdılar, ancak birlikte değil.

Etrafını çitleri çoktan doyurulmayı bekleyen atlarla dolu at arazileri sarmıştı. Hurin kapıları hâlâ kapalı ve sürgülü olan iki ahırın arasından kafasını uzattı, Rand’ı gördü ve başını tekrar indirmeden önce ona işaret etti. Rand doru aygırı o yöne çevirdi.

Hurin, atının dizginlerini tutarak ayakta duruyordu. Üzerinde ceketi yerine uzun yeleklerden biri vardı ve kısa kılıcıyla kalkanını gizleyen kalın pelerine rağmen, soğuktan titriyordu. “Lord Ingtar arkada,” dedi dar geçidi başıyla işaret ederek. “Atları burada bırakıp yolun yarısını yayan gideceğimizi söylüyor.” Rand atından inerken koklayıcı ekledi: “Fain hemen o sokaktan gitmiş, Lord Rand. Neredeyse buradan bile kokusunu alabiliyorum.”

Rand, Kızıl’ı Ingtar’ın atını çoktan bağladığı, ahırın arkasındaki yere götürdü. Shienarlı derisi birkaç yerinden yenmiş pis bir pösteki palto içinde pek lorda benzemiyordu ve kılıcı, paltonun üzerindeki kemerinde tuhaf görünüyordu. Adamın gözlerinde hummalı bir keskinlik vardı.

Rand Kızıl’ı Ingtar’ın aygırının arkasına bağladıktan sonra eyer torbalarının başında bir an durakladı. Sancağı arkada bırakamamıştı. Askerlerden hiçbirinin torbaları açacağını sanmasa da, ne Verin için aynı şeyi söyleyebiliyor, ne de sancağı bulması durumunda kadının ne

yapacağını tahmin edebiliyordu. Yine de, sancağı yanında taşımak Rand'ı tedirgin ediyordu. Eyer torbalarını eyerinin arkasına bağlı halde bırakmaya karar verdi.

Mat de onlara katıldı ve birkaç saniye sonra Hurin Mat ile birlikte geldi. Mat'in üzerinde paçalarını çizmelerine soktuğu bol pantolon, Perrin'in sırtında da kendisine kısa gelen pelerin vardı. Rand, hepsinin alçak dilencilere benzediğini düşünse de, köylerden pek dikkat çekmeden geçmişlerdi.

"Şimdi," dedi Ingtar. "Ne göreceksek görelim."

Akıllarında, gitmeye niyetlendikleri özel bir yer yokmuş gibi, kendi aralarında konuşarak toprak caddeye çıktılar ve aheste adımlarla araba bahçelerinin yanından yokuşlu parke taş döşeli caddelere aheste adımlarla geçtiler. Rand, ne kendisinin ne de başkalarının ne dediğinin farkında değildi. Ingtar'ın planı, bir arada yürüyen herhangi bir grup adama benzemeye çalışmaktı, ama sokakta çok az insan vardı. Sabah serinliğinde bu sokaklarda beş adam kalabalık ediyordu.

Takım halinde yürümelerine rağmen grubun başını, havayı koklayan ve şu ya da bu caddeye dönen Hurin çekiyordu. Geriye kalanlar da, o döndüğünde, niyetleri baştan beri buymuş gibi, onunla birlikte dönüyorlardı. "Bu kasabanın dört bir yanını dolaşmış," diye mırıldandı Hurin yüzünü buruşturarak. "Kokusu her yerde ve o kadar pis ki, eskisini yenisinden ayırmak zor. En azından hâlâ burada olduğunu biliyorum. Bunlardan bazılarının en fazla bir iki günlük olduğuna eminim. Gerçekten eminim," diye ekledi daha az kuşkulu bir şekilde.

Etrafta birkaç kişi daha görünmeye başladı, mallarını tezgâhına yayan bir meyve satıcısı; kolunun altında büyük bir parşömen tomarı, omzuna bir karatahta asılmış bir adam; el arabasındaki bileme taşının milini yağlayan bir bileyici. Karşı yönden gelen iki kadın yanlarından geçti; birinin gözleri yerdeydi ve boynunda gümüş bir tasma vardı, diğerinin de üzerinde şimşek işli bir elbise vardı ve kangal halinde dolanmış, gümüş bir yular taşıyordu.

Rand'ın nefesi kesildi; arkaya dönüp onlara bakmamak için çaba sarf etmesi gerekti.

"O şey miydi?.." Mat'in gözleri faltaşı gibi açılmış, göz çukurlarından dışarı bakıyordu. "O bir *damane* miydi?"

"Öyle tarif ediliyorlar," dedi Ingtar ters ters. "Hurin, bu Gölge'nin belası şehrin her sokağını arşınlayacak mıyız?"

“Her yerde gezmiş, Lord Ingtar,” dedi Hurin. “Leş kokusu her yerde.” Taş evlerin üç dört katlı, hanlar kadar büyük olduğu bir alana gelmişlerdi.

Bir köşeyi döndüler ve sokağın bir yanındaki büyük bir evin önünde nöbet tutan yirmi askeri –ve o evin karşısındaki başka bir evin basamaklarında birbirleriyle konuşan şimşek desenli elbiseler içindeki iki kadını– gören Rand’ın nefesi kesildi. Askerler tarafından korunan binanın üzerinde bir sancak rüzgârda dalgalanıyordu; yıldırımları elinde tutan altın bir şahin. Kadınların konuştuğu evde, kadınlardan başka bir işaret yoktu. Subayın şaşaalı zırhı, kırmızı, siyah ve altın renklerdeydi, miğferi altın varaklıydı ve örümcek kafasına benzetilmişti. Sonra Rand askerlerin arasında diz çökmüş iki iri, sert derili yaratıkları gördü ve adımını şaşırdı.

Grolm’ler. Üç gözlü ve takoz şekilli o kafaları tanımamaya imkân yoktu. *Olamazlar.* Belki de gerçekten uyuyordu ve bütün bunlar bir kâbustu. *Belki de henüz Falme’ye doğru yola bile çıkmadık.*

“Işık aşkına, nedir bunlar?” diye sordu Mat.

Hurin’in gözleri, yüzü kadar büyük görünüyordu. “Lord Rand, onlar... Onlar...”

“Önemi yok,” dedi Rand. Hurin bir an sonra başıyla onayladı.

“Buraya Boru için geldik,” dedi Ingtar, “Seanchan canavarlarına bakmak için değil. Fain’i bulmaya yoğunlaş, Hurin.”

Askerler onlara doğru dürüst bakmadı bile. Sokak doğrudan yuvarlak limana iniyordu. Rand aşağıya demirlenmiş gemileri görebiliyordu; uzun direkli, kare görünümlü, o mesafeden küçük görünen gemiler.

“Buraya çok gelmiş.” Hurin elinin tersiyle burnunu ovuşturdu. “Sokakta kat kat leş kokusu var. Bence buraya dün bile gelmiş olabilir, Lord Ingtar. Belki de dün gece.”

Mat birden iki eliyle paltosunu kavradı. “İçeride,” diye fısıldadı. Arkasını dönüp sancaklı büyük binaya bakarak geri geri yürüdü. “Hançer orada. O- o şeyler yüzünden onu daha önce fark etmemiştim bile, ama şimdi hissedebiliyorum.”

Perrin parmağıyla Mat’in kaburgalarını dürttü. “Eh, onlar neden kendilerine alık alık baktığını merak etmeden önce kes şunu.”

Rand omzunun üzerinden arkaya bir göz attı. Subay arkalarından bakıyordu.

Mat aksi bir tavırla arkasını döndü. “Sadece yürümeye devam mı edeceğiz? İçeride, diyorum size.”

“Bizim peşinde olduğumuz şey Boru,” diye homurdandı Ingtar. “Fain’i bulmaya ve Boru’nun nerede olduğunu söyletmeye niyetliyim.” Yavaşlamadı.

Mat hiçbir şey söylemedi, ama yüz ifadesinin tamamı bir yakarıştı.

Benim de Fain’i bulmam gerek, diye düşündü Rand. *Buna mecburum*. Ama Mat’in yüzüne bakınca, “Ingtar, hançer o binadaysa, muhtemelen Fain de öyledir. Ne hançeri ne de Boru’yu gözünün önünden ayıracağını sanmıyorum,” dedi.

Ingtar durdu. Bir an sonra, “Olabilir, ama burada durarak bunu asla öğrenemeyiz,” dedi.

“Onu izleyip dışarıya çıkmasını bekleyebiliriz,” dedi Rand. “Sabahın bu saatinde dışarı çıkarsa, geceyi orada geçirmiş, demektir. Ve de iddiaya girerim ki, onun uyuduğu yer, Boru’nun olduğu yerdir. Dışarı çıkarsa, öğle vakti Verin’e dönebilir, akşam çökmeden de bir plan yapmış olabiliriz.”

“Verin’i beklemeye niyetim yok,” dedi Ingtar, “bu geceyi de beklemeyeceğim. Zaten fazlasıyla bekledim. Güneş tekrar batmadan önce Boru’yu elime almaya niyetliyim.”

“Ama bilmiyoruz, Ingtar.”

“Hançerin orada olduğunu biliyorum,” dedi Mat.

“Hurin de Fain’in dün gece burada olduğunu söyledi.” Ingtar Hurin’in bu hükmü hafifletme çabalarını engelledi. “Bir iki günden daha kısa bir zamandan bahsetmeye daha önce hiç gönüllü olmamıştın. Boru’yu şimdi geri alacağız. Şimdi!”

“Nasıl?” dedi Rand. Subay onları izlemeyi bırakmıştı, ama binanın önünde hâlâ en az yirmi asker vardı. Ve de bir çift *grolm. Bu delilik. Burada* grolm’*ler olamaz.* Ancak bunu düşünmesi canavarların ortadan kaybolmasını sağlamadı.

“Bütün bu evlerin arkasında bahçeler varmış gibi görünüyor,” dedi Ingtar düşünceli bir tavırla etrafına bakarak. “Şu ara sokaklardan biri bir bahçe duvarının yanından geçiyorsa... Bazen adamlar önlerini korumakla o kadar meşguldür ki, arkalarını ihmal ederler. Gelin.” Yüksek evlerin ikisinin arasındaki en yakın dar geçide yöneldi. Hurin ile Mat hemen ardından seğirtti.

Rand ile Perrin birbirlerine baktılar –Rand’ın kıvırcık saçlı arkadaşı teslimiyetle omuzlarını silkti– ve onlar da Ingtar’ı izlediler.

Sokak omuzlarından biraz genişti, ama yüksek bahçe duvarlarının arasından geçerek bir el arabası veya ufak at arabasının geçeceği genişlikte

bir diğer sokakla kesişiyordu. O sokak da parke taşı döşeliydi, ama binaların yalnızca arka cephelerini, kepenkleri kapalı pencereler ve geniş taş duvarları görüyordu ve neredeyse yapraksız dallar bahçelerin yüksek arka duvarlarını aşıyordu.

Ingtar onları sokaktan geçirerek dalgalanan sancağın karşısına getirdi. Paltosunun altından çelik sırtlı zırh eldivenlerini çıkarıp eline taktı ve duvarın üst tarafına ulaşmak için zıpladı, sonra kendisini duvarın ötesine bakacak kadar yukarı çekti. Alçak ve tekdüze bir sesle rapor verdi. “Ağaçlar. Çiçek tarhları. Patikalar. Ortada bir kişi bile- Bekleyin! Bir muhafız. Tek kişi. Miğferini bile takmamış. Elliye kadar saydıktan sonra peşimden gelin.” Ayaklarından birini duvarın üzerine attı ve Rand tek kelime edemeden içeriye yuvarlanarak gözden kayboldu.

Mat yavaşça saymaya başladı. Rand nefesini tuttu. Perrin elini baltasının üzerine koydu ve Hurin silahlarının kabzalarına yapıştı, “...elli.” Sözcük daha Mat’in ağzından çıkmadan Hurin duvara tırmanıp öteki tarafa atlamıştı bile. Perrin de hemen onun yanına gitti.

Rand, Mat’in yardıma ihtiyaç duyabileceğini düşünüyordu –o kadar solgun ve süzgün bir hali vardı ki– ama Mat aceleyle yukarı tırmanırken buna dair hiçbir belirti göstermedi. Taş duvarda elle tutacak bir sürü yer vardı ve birkaç saniye sonra Rand Mat, Perrin ve Hurin ile birlikte içeride diz çökmüştü.

Bahçe, güz sonunun pençesindeydi, çiçek tarhları dört mevsim yeşil olan birkaç çalı dışında boş, ağaç dalları neredeyse çıplaktı. Sancağı dalgalandıran rüzgâr hâlâ taş duvarlardaki tozları uçuruyordu. Rand Ingtar’ı bir an bulamadı. Sonra evin duvarına dümdüz yapışmış, kılıcı elinde içeri girmelerini işaret eden Shienarlıyı gördü.

Rand yanında koşan arkadaşlarından çok binanın aşağı bakan pencerelerine dikkat ederek, çömelip koştu. Ingtar’ın yanında duvara yaslanınca ferahladı.

Mat kendi kendisine mırıldanıp duruyordu: “İçeride. Hissedebiliyorum.”

“Muhafız nerede?” diye fısıldadı Rand.

“Öldü,” dedi Ingtar. “Adam kendisine fazla güveniyordu. Bağırarak yardım istemeye bile çalışmadı. Cesedini o çalılardan birinin altına sakladım.”

Rand ona bakakaldı. Seanchan mı kendisine fazla güveniyordu? O an geri dönmesini önleyen tek şey Mat’in acılı mırıldanmalarıydı.

“Neredeyse vardık sayılır.” Ingtar da kendi kendisiyle konuşuyor gibiydi. “Neredeyse vardık sayılır. Gelin.”

Arka merdivenden çıkmaya başlarlarken Rand kılıcını çekti. Hurin’in kısa kılıcıyla çentikli kalkanını çıkardığının ve Perrin’in baltasını kemerindeki halkadan istemeye istemeye çektiğinin farkındaydı.

İçerideki koridor dardı. Sağlarındaki yarı açık bir kapıdan mutfağı andıran kokular geliyordu. O odada birkaç kişi dolaşıyordu; ayırt edilemeyen insan sesleri, ara sıra da bir tencere kapağının yumuşak tıkırtısı duyuluyordu.

Ingtar, Mat’e önden gitmesini işaret etti ve kapının yanından gizlice geçtiler. Rand köşeyi dönene kadar daralan açıklığı izledi.

Önlerinden saçları koyu renkli, zayıf bir kadın, üzerinde tek bir fincan olan bir tepsiyi taşıyarak önlerindeki bir kapıdan çıktı. Hepsi donup kaldılar. Kadın onlara doğru bakmadan diğer yana döndü. Rand’ın gözleri irileşti. Kadının uzun, beyaz giysisi şeffaf sayılırdı. Kadın başka bir köşeyi dönerek kayboldu.

“Onu gördün mü?” dedi Mat boğuk bir sesle. “İçi görünüy-”

Ingtar bir eliyle Mat’in ağzını kapatarak fısıldadı: “Aklını burada bulunma nedenimizden uzaklaştırma. Şimdi bul onu. Benim için Boru’yu bul.”

Mat dönerek yukarı çıkan dar bir merdiveni işaret etti. Bir kat çıktılar ve onları binanın ön tarafına götürdü. Koridorda tek tük eşya vardı ve olan eşyaların hepsi de yuvarlak hatlıydı. Duvarlara yer yer halılar asılmış veya her birinin üzerine dallarda birkaç kuş veya bir iki çiçek boyanmış paravanlar dayanmıştı. Paravanlardan birinin üzerinde bir nehir akıyordu, ama dalgalanan sular ve dar nehir kıyıları dışında, paravanın geriye kalan bölümü boştu.

Rand, dört bir taraflarında hareket eden insanların, yerlerde sürünen terliklerin sesini, mırıltıları duyabiliyordu. Kimseyi göremedi, ama her şeyi gözünde kolaylıkla canlandırabiliyordu: koridora adım atıp silahlarını ellerinde tutan, sessizce oraya sokulmuş beş adamı gören birisi, verilen alarm...

“İçeride,” diye fısıldadı Mat önlerindeki, oymalı tutamakları yegâne süsleri olan bir çift kayan kapıyı işaret etti. “En azından hançer orada.”

Ingtar Hurin’e baktı; koklayıcı kapıları kaydırarak açtı ve Ingtar kılıcını hazır tutarak içeri atladı. İçeride hiç kimse yoktu. Rand ile diğerleri aceleyle içeri girdiler ve Hurin kapıyı arkalarından aceleyle kapadı.

Boyalı paravanlar tüm duvarlar ve diğer kapıları gizliyor, sokağa tepeden bakması muhakkak olan pencerelerden gelen ışığı perdeliyordu. Odanın bir ucunda, yüksek, daire şeklinde bir dolap vardı. Diğer ucunda ufak bir masa duruyordu, halının üzerinde duran tek koltuk masaya doğru çevrilmişti. Rand, Ingtar'ın yüksek sesle nefes aldığını duydu, ama onun içinden sadece ferahlamayla içini çekmek geliyordu. Kıvrımlı altın Valere Borusu masanın üzerindeki bir ayaklıktaydı. Onun altında süslü hançerin kabzasındaki yakut ışığı yansıtıyordu.

Mat masaya doğru atılarak Boru'yla hançeri kaptı. "Elimizde," dedi çatlak bir sesle ve hançeri yumruğunda sıkarak. "İkisi de elimizde."

"O kadar yüksek sesle değil," dedi Perrin yüzünü buruşturarak. "Henüz onları buradan çıkaramadık." Elleri baltasının sapında kımıldanıyordu; başka bir şeyi tutmak istermiş gibiydiler.

"Valere Borusu." Ingtar'ın sesinde saf bir huşu vardı. Boru'ya tereddütle dokunarak parmağını çanın iç tarafına kakılmış gümüş yazıların üzerinde gezdirdi ve çeviriyi dudaklarını oynatarak okudu, sonra bir heyecan ürpertisiyle elini geri çekti. "Bu o. Işık adına, bu o! Kurtuldum."

Hurin pencereleri gizleyen paravanları yerinden oynatıyordu. En sonuncu paravanı da çektikten sonra aşağıdaki sokağa baktı. "O askerlerin hepsi kök salmış gibi orada hâlâ." Ürperdi. "O... şeyler de öyle."

Rand gidip ona katıldı. İki hayvan *grolm*'dü; bunu inkâr etmenin bir faydası olmazdı. "Onlar nasıl..." Gözlerini sokaktan aldığında sözleri yarım kaldı. Bir duvarın üzerinden sokağın karşısındaki büyük binaya bakıyordu. Daha ilerideki duvarların yıkıldığını ve diğer bahçeleri o bahçeyle bağladığını görebiliyordu. Orada kadınlar her zaman çiftler halinde bankların üzerine oturuyor veya patikalarda yürüyordu. Boyunlarından bileklerine gümüş yularlarla bağlanmış kadınlar. Boynunda tasma olan kadınlardan biri başını kaldırıp yukarı baktı. Rand, kadının yüzünü açıkça göremeyecek kadar uzaktaydı, ama bir an gözleri buluşur gibi oldu ve anladı. Yüzündeki kan çekildi. "Egwene," diye soluğunu bıraktı.

"Neden bahsediyorsun?" dedi Mat. "Egwene Tar Valon'da güvende. Keşke ben de öyle olsaydım."

"O burada," dedi Rand. İki kadın dönüyor, birleşik bahçelerin uzak ucundaki binalardan birine doğru yürüyordu. "O orada, sokağın hemen karşısında. Ah, Işık adına, boynunda o tasmalardan biri var!"

"Emin misin?" dedi Perrin. Pencereden bakmaya geldi. "Ben onu görmüyorum, Rand. Ve- ve onu görsem, bu uzaklıktan bile tanıyabilirim."

“Eminim,” dedi Rand. İki kadın yandaki sokağa bakan binalardan birine girerek gözden kayboldu. Midesi düğüm olmuştu. *Onun güvende olması gerekiyordu. Beyaz Kule’de olması gerekiyordu.* “Onu çıkarmak zorundayım. Sizler-”

“Demek öyle!” Aksanı, bozuk ses kanallarında kayan kapıların sesi kadar yumuşaktı. “Beklediğim kişi sen değildin.”

Rand kısa bir an bakakaldı. Odaya giren, başı tıraşlı uzun boylu adamın üzerinde, uzun, yerlere değen mavi bir cübbe vardı ve tırnakları o kadar uzundu ki, Rand adamın herhangi bir şeyi tutup tutamayacağını merak etti. Arkasında aşırı itaatli bir tavırla duran iki adamın koyu renkli saçlarının yalnızca yarısı tıraşlıydı; saçlarının geriye kalanı sağ yanaklarından birer örgü halinde sarkıyordu. Bir tanesi kollarında kını içinde bir kılıç tutuyordu.

Bakmak için yalnızca bir saniyelik zamanı oldu, sonra paravanlar yere inerek odanın iki tarafında, başı tıraşlı ancak zırh giymiş, kılıçları ellerinde dört beş Seanchan askeriyle dolu antreler ortaya çıktı.

Kılıcı taşıyan adam, Rand ve diğerlerine öfkeyle bakarak, “Yüksek Lord Turak’ın huzurundasınız,” diye söze başladı, ama tırnağı maviye boyalı bir parmağın yaptığı kısa bir hareketle sözü yarım kaldı. Diğer hizmetkâr eğilerek öne çıktı ve Turak’ın cübbesini açmaya başladı.

“Muhafızlarımdan biri ölü bulunduğunda,” dedi başı tıraşlı adam sakince, “kendisine Fain diyen adamdan kuşkulandım. Huan’ın esrarengiz ölümünden beri ondan şüpheleniyorum, üstelik de hep o hançeri istiyordu.” Hizmetkârın cübbesini çıkarması için kollarını uzattı. Yumuşak, neredeyse melodik sesine rağmen kollarında ve yüzlerce pliden oluşurmuş gibi görünen beyaz pantolonunu tutan mavi bir kayışın üzerinde çıplak olan göğsünde sert kaslar vardı. Ellerindeki kılıçlara karşı ilgisiz ve kayıtsız görünüyordu. “Şimdi de sırf hançeri değil, Boru’yu da eline almış yabancılar görüyorum. Sabah sabah rahatımı kaçırdığınız için içinizden bir iki tanesini öldürmek bana keyif verecek. Hayatta kalanlar bana kim olduğunuzu ve buraya neden geldiğinizi anlatır.” Bakmadan elini uzattı –kınındaki kılıcı taşıyan adam kılıcın kabzasını eline koydu– ve ağır, kıvrık kılıcı çekti. “Boru’ya zarar verilmesine izin veremem.”

Turak, başka bir işaret vermemiş de olsa askerlerden biri geniş adımlarla odaya girip Boru’ya uzandı. Rand gülsün mü, gülmesin mi bilemedi. Adam zırh giymişti, ama kibirli yüzünde Rand ve diğerlerinin silahlarına karşı Turak’la aynı kayıtsızlık okunuyordu.

Mat bu işe bir son verdi. Seanchan elini uzatırken Mat yakut kınlı hançerle adamın eline bir kesik attı. Asker bir küfür savurarak yüzünde şaşkın bir ifadeyle geriye sıçradı. Yüzünün önünde tuttuğu titreyen eli siyaha dönüyor, avuç içini bölen kanayan kesikten dışarı karanlık sızıyordu. Ağzını açıp haykırarak önce kolunu, sonra da omzunu tırmaladı. Tekmeler savurarak yere yıkılıp ipek halının üzerinde kendisini yerden yere atmaya, yüzü kararıp koyu renkli gözleri geçkin erikler gibi dışarı fırlarken, şişen ve kararan dili sesini kesene kadar çığlıklar attı. Boğularak, topuklarını yere vurarak seğirdi ve bir daha hareket etmedi. Açıktaki teninin her zerresi kokmuş katran kadar siyahtı ve dokunulsa patlayacak gibiydi.

Mat dudaklarını yalayıp yutkundu; hançerdeki parmakları huzursuzca yer değiştirdi. Turak bile ağzı açık, bakıyordu.

“Görüyorsun ya,” dedi Ingtar usulca, “kolay lokma değiliz.” Aniden cesedin üzerinden, hâlâ saniyeler önce omuzlarının başında duran adamdan artakalanlara ağzı açık bakan askerlerin üzerine atladı. “Shinowa!” diye haykırdı. “Peşimden gelin!” Hurin de onun arkasından atladı ve çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı sesler yükselirken askerler karşılarında geriledi.

Odanın diğer ucundaki Seanchanlar Ingtar harekete geçince ileri çıkmışlardı, ama onlar da Perrin’in sözsüz hırlamalarla savurduğu baltasından çok Mat’in onlara saplamaya çalıştığı hançerinden kaçınmak için geriliyorlardı.

Rand birkaç kalp atımlık süre içinde bıçağını karşısında dimdik tutan Turak’la karşı karşıya kaldı. Turak’ın hayret anı geçmişti. Rand’ın yüzüne dikilen gözleri keskindi; askerlerinden birinin kara ve şişmiş cesedinin orada olup olmadığının bir önemi yoktu. İki hizmetkâr için de ne ceset, ne kılıcıyla Rand, ne de iki kapıdan evin içlerine doğru ilerleyerek uzaklaşan dövüş sesleri hiç yok gibiydi. Yüksek Lord kılıcını eline alır almaz Turak’ın cübbesini sakince katlamaya başlamışlar ve ölen askerin çığlıkları üzerine bile başlarını kaldırıp bakmamışlardı; şimdi de kapının yanına diz çökmüş, ruhsuz gözlerle olanları izliyorlardı.

“İşin seninle bana kalabileceğini tahmin etmiştim.” Turak kılıcıyla kolaylıkla önce bir yönde, sonra diğer yönde tam bir daire çizerken, uzun tırnaklı parmakları kabzanın üzerinde narin hareketlerle ilerliyordu. Tırnakları ona hiç engel olmuyor gibiydi. “Gençsin. Bakalım okyanusun bu kıyısında balıkçıla hak kazanmak için neler gerekiyor.”

Rand birden onu gördü. Turak’ın kılıcının üst kısmında bir balıkçıl vardı. Aldığı azıcık eğitimle gerçek bir kılıç ustasıyla karşı karşıya kalmıştı.

Pösteki astarlı pelerini aceleyle yana atarak kendisini ağırlıktan ve yükten kurtardı. Turak bekledi.

Rand çaresizce boşluğu aramak istiyordu. Toplayabildiği her yetenek kırıntısına ihtiyacı olacağı belliydi, o zaman bile o odadan sağ çıkma şansı düşük olacaktı. Oradan sağ çıkmak zorundaydı. Egwene neredeyse bağırdığını duyacak kadar yakındaydı ve Rand ne yapıp edip onu serbest bırakmak zorundaydı. Ama *saidin* boşluğu istiyordu. Bu düşünce aynı anda hem midesini bulandırdı, hem de yüreğinin hevesle titremesine neden oldu. Ama o diğer kadınlar da Egwene kadar yakındaydı. *Damane*'ler. *Saidin*'e dokunursa ve kendini yönlendirmekten alıkoyamazsa, onlar bunu anlardı, Verin ona böyle demişti. Bilmek ve merak etmek. Çok fazla ve çok yakındılar. Turak'ın elinden sağ kurtulup da *damane*'lerin karşısında ölebilirdi ve Egwene özgür olmadan ölmeye razı olamazdı. Rand kılıcını kaldırdı.

Turak sessizce ona doğru kaydı. Kılıç çekicin örse çarpışı gibi kılıca çarparak çınladı.

Rand daha ilk anda adamın onu sınadığını, onu yalnızca ne yapabileceğini görecek kadar zorladığını, ardından da biraz daha, biraz daha fazla zorladığını anlamıştı. Rand'ın hayatta kalmasını sağlayan becerisi kadar bileklerinin ve ayaklarının çabukluğuydu. Turak'ın ağır kılıcının ucu, sol gözünün hemen altında yanan bir yarık açtı. Ceket yeninin, ıslanıp rengi koyulaşan bir parçası omzundan sarkıyordu. Sağ kolunun altındaki, terzi kesiği kadar düzgün bir yarıktan ılık bir ıslaklığın kaburgalarına doğru yayıldığını hissedebiliyordu.

Yüksek Lord'un yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu. Bir horgörü ifadesiyle geriye adım attı. "O kılıcı nereden buldun, evlat? Yoksa burada gerçekten de senden daha mahir olmayanlara balıkçılı veriyorlar mı? Önemi yok. Huzurunu bul. Ölme zamanın geldi." Tekrar Rand'ın üzerine yürümeye başladı.

Boşluk Rand'ı içine aldı. *Saidin* ona doğru akıyor, Tek Güç vaadiyle için için ışıyordu, ama Rand onu yok saydı. Bu teninde bükülen dikenli bir çalıyı yok saymak gibi bir şeydi. Güç'le dolmayı, gerçek Kaynak'ın eril yarısıyla bir olmayı reddetti. Elindeki kılıçla, ayaklarının altındaki zeminle, duvarlarla bir olmuştu. Turak'la bir olmuştu.

Yüksek Lord'un kullandığı kalıpları tanıdı; ona öğretilenlerden biraz farklıydılar, ama yeterince değil. Kanatlanan Kırlangıç, İpeği Aralamak'la buluştu. Suların Üzerindeki Ay, Dans Eden Ormantavuğu'yla buluştu.

Havadaki Kurdele, Dağdan Düşen Taşlar'la buluştu. Odanın içinde adeta dans ederek ilerlediler ve müzikleri çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı sesti.

Turak'ın yüzündeki hayal kırıklığı ve nefret silinerek yerini önce hayrete, sonra konsantrasyona bıraktı. Rand'ı daha da zorlarken Yüksek Lord'un yüzünde terler belirdi. Üç Çatallı Şimşek, Esintideki Yaprak'la buluştu.

Rand'ın düşünceleri boşluğun dışında, kendisinden ayrı bir yerde, doğru dürüst fark bile edilmeden yüzüyordu. Bu yeterli değildi. Karşısında bir kılıç ustası vardı ve boşluk ile becerisinin her zerresiyle kendini ancak koruyabiliyordu. Ancak. Turak yapmadan önce buna kendisi bir son vermeliydi. *Saidin? Hayır! Bazen Kılıcı kendi teninde Kınına Koyman gerekebilir.* Ama bunun da Egwene'e faydası olmazdı. Bunu hemen bitirmesi gerekiyordu. Hemen.

Rand öne doğru kayarken Turak'ın gözleri irileşti. O ana kadar sadece kendini savunmuş olan Rand artık bütün gücüyle saldırıyordu. Dağdan Aşağı Koşan Yabandomuzu. Kılıcının her hareketi bir Yüksek Lord'a ulaşma teşebbüsüydü; şimdi Turak'ın tek yapabildiği oda boyunca, neredeyse kapıya kadar çekilmek ve kendini korumaktı.

Bir anda, Turak hâlâ Yabandomuzu'yla yüzleşmeye çalışırken, Rand saldırdı. Irmak Kıyının Altını Oyuyor. Dizlerinin üzerine çökerek çapraz bir kesik attı. Sonucu anlamak için Turak'ın nefes alma sesine veya kılıcının karşılaştığı dirence ihtiyacı yoktu. İki yumuşak düşme sesi duydu ve ne göreceğini bilerek başını çevirdi. Islak ve kırmızı kılıcının üzerinden kılıcı sarkık elinden düşmüş Yüksek Lord'un yattığı yere, bedeninin altındaki halıya dokunmuş kuşları lekeleyen koyu renkli ıslaklığa baktı. Turak'ın gözleri hâlâ açıktı, ama çoktan ölümün zarıyla kaplanmıştı.

Boşluk sarsıldı. Daha önce Trolloclarla, Gölgedölleriyle karşılaşmıştı. O ana kadar, idman veya blöf dışında bir insanla karşılaşmamıştı. *Az önce bir insan öldürdüm.* Boşluk sarsıldı ve *saidin* içine dolmaya çalıştı.

Çaresizce havayı tırmalayarak kendini kurtardı, etrafına bakarak derin derin nefes aldı. Hâlâ kapının yanında diz çökmüş oturan iki hizmetkârı görünce irkildi. Onları unutmuştu, şimdi de onlar hakkında ne yapacağını bilemiyordu. Adamların ikisi de görünürde silahsızdı, ama tek yapmaları gereken seslenmekti...

Ne ona, ne de birbirlerine hiç bakmadılar. Bunun yerine Yüksek Lord'un cesedine sessizce bakıyorlardı. Cübbelerinin içinden hançerler çıkardılar ve Rand kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı, ama adamların ikisi

de hançerlerinin ucunu göğüslerine dayadılar. “Doğumdan ölüme kadar,” dediler bir ağızdan şarkı söyler gibi, “Kan’a hizmet ederim.” Sonra da hançerleri kendi yüreklerine sapladılar. Neredeyse huzurlu bir ifadeyle, lordlarının karşısında eğilir gibi başlarını yere indirerek yıkıldılar.

Rand onlara gözlerine inanamayarak baktı. *Delilik,* diye düşündü. *Belki ben de delireceğim, ama bunlar çoktan delirmişti.*

Ingtar ile diğerleri koşarak döndüğünde titreyen bacaklarının üzerinde doğruluyordu. Hepsinin de bedeninde irili ufaklı kesikler vardı; Ingtar’ın paltosunun derisi en az bir yerde lekelenmişti. Boru ile hançeri hâlâ Mat’in elindeydi, hançerin madeni kabzasındaki yakuttan daha koyu renkteydi.

“Onların işini bitirdin mi?” dedi Ingtar cesetlere bakarak. “O zaman, alarm verilmediyse, işimiz tamam demektir. O budalalar bir kez bile bağırarak yardım istemediler.”

“Ben gidip muhafızlar bir şey görmüş mü bakayım,” dedi Hurin ve pencereye doğru fırladı.

Mat başını iki yana salladı. “Rand, bu insanlar deli. Bunu daha önce de söyledim, biliyorum, ama bu insanlar gerçekten öyle. O hizmetkârlar...” Rand hepsinin kendilerini öldürüp öldürmediğini merak ederek nefesini tuttu. Mat, “Bizi ne zaman dövüşürken görseler dizlerinin üzerine çöktüler, yüzlerini yere bastırdılar ve kollarını başlarının etrafına sardılar. Hiç hareket etmediler ya da bağırmadılar; ne askerlere yardım etmeye ne de alarm vermeye çalıştılar. Bildiğim kadarıyla da hâlâ oradalar,” dedi.

“Ben olsam dizlerinin üzerinde oturacaklarına güvenmezdim,” dedi Ingtar soğuk bir sesle. “Şimdi buradan gidiyoruz, elimizden geldiği kadar hızla koşarak.”

“Siz gidin,” dedi Rand. “Egwene-”

“Seni ahmak!” diye çıkıştı ona Ingtar. “Buraya almaya geldiğimiz şeyi aldık. Valere Borusu’nu. Kurtuluş umudunu. Onu sevsen bile tek bir kızın Boru’nun ve Boru’nun temsil ettiklerinin yanında ne önemli olabilir?”

“Boru’yu Karanlık Varlık alsa bile umurumda değil! Egwene’i buna terk edersem Boru’yu bulmanın ne anlamı kalır? Bunu yaparsam Boru beni kurtaramaz. Yaratıcı bile beni kurtaramaz. Ben kendi kendimi lanetlerim.”

Ingtar yüzüne anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. “Bunun her kelimesinde ciddisin, değil mi?”

“Dışarıda bir şey oldu,” dedi Hurin telaşla. “Az önce koşarak bir adam geldi ve hepsi birden kovadaki balıklar gibi ortalıkta dolanıyor. Bekleyin. Subay içeri giriyor!”

“Gidin!” dedi Ingtar. Boru’yu almaya çalıştı, ama Mat çoktan koşmaya başlamıştı. Rand durakladı, ama Ingtar koluna yapışarak onu koridora çekti. Diğerleri de Mat’in peşinden koşuyordu; Perrin gitmeden önce Rand’a sadece acılı bir bakışla baktı. “Burada kalıp ölürsen kızı kurtaramazsın!”

Rand da onlarla birlikte koştu. Bir parçası kaçtığı için kendi kendisinden nefret ediyor, ama başka bir parçası, *Geri geleceğim. Ne yapıp edip onu serbest bırakacağım,* diye fısıldıyordu.

Dar, dolambaçlı merdivenin dibine ulaştıklarında, gür bir erkek sesinin evin ön bölümünden yükseldiğini ve öfkeyle birilerinin ayağa kalkıp konuşmasını talep ettiğini duydu. Merdivenlerin dibinde neredeyse şeffaf giysili bir hizmetçi kız, mutfak kapısının yanında da beyaz yünlü giysiler içindeki, una bulanmış uzun önlüklü ak saçlı bir kadın diz çökmüştü. İkisi de aynı Mat’in dediği şekilde, yüzlerini yere bastırmış ve kollarını başlarının etrafına sarmıştı ve Rand ile diğerleri yanlarından koşarak geçerken kıllarını bile kıpırdatmadılar. Rand nefes alırken hareket ettiklerini görerek rahatladı.

Bahçeyi ölümcül bir koşuyla geçip siyah duvara hızla tırmandılar. Mat Valere Borusu’nu önden atınca Ingtar küfretti ve dışarı düşen boruyu yine almaya çalıştı, ama Mat çabucak, “Üzerinde çizik bile yok,” diyerek kaptı ve sokakta koşmaya başladı.

Az önce çıktıkları binadan başka bağırışlar yükseldi; bir kadın bir çığlık attı ve birileri bir gonk çalmaya başladılar.

Onu almak için geri döneceğim. Ne yapıp edip döneceğim. Rand tüm hızıyla diğerlerinin peşinden koştu.

46
Gölgeden Çıkmak

Nynaeve ile diğerleri *damane*'lerin tutulduğu binalara yaklaşırken uzaktan gelen bağırışlar duydular. Sokaklar kalabalıklaşıyordu ve insanlarda bir gerginlik, adımlarında fazladan bir çabukluk, şimşek desenli giysisi ve gümüş bir yularla tuttuğu kadınla yanlarından geçen Nynaeve'e attıkları bakışlarda fazladan bir temkinlilik vardı.

Elayne bohçasının yerini tedirgin hareketlerle değiştirerek bağırışların geldiği, bir sokak ötelerinde, yıldırımları kavramış altın şahinin rüzgârda dalgalandığı yere doğru baktı. "Ne oluyor?"

"Bizimle ilgisi yok," dedi Nynaeve kati bir ifadeyle.

"Öyle olduğunu umuyorsun," diye ekledi Min. "Ben de öyle." Temposunu artırarak diğerlerinin önündeki basamakları aceleyle çıkıp yüksek, taş binanın içinde gözden kayboldu.

Nynaeve yuların boyunu kısalttı. "Unutma, Seta, sen de bunu güvenle başarmamızı bizim kadar çok istiyorsun."

"İstiyorum," dedi Seanchan kadını hararetle. Yüzünü saklamak için çenesini yerden ayırmıyordu. "Yemin ederim, size sorun çıkarmayacağım."

Gri taş basamakları çıkarken, merdivenin başında bir *sul'dam* ile *damane* belirirdi ve onlar çıkarken ikisi aşağı indiler. Nynaeve tasmayı takan kadının Egwene olmadığından emin olmak için bir bakış attıktan sonra Nynaeve onlara bir daha dönüp bakmadı. *A'dam*'ı Seta'yı yakınında tutmak için kullanıyordu, böylece *damane* birisinde yönlendirme yetisini fark ederse, bunun Seta olduğunu sanacaktı. Ancak kadınların ona kendisinden daha fazla dikkat etmediklerini görene kadar belkemiğinden terlerin süzüldüğünü hissetti. Kadınların tek gördüğü, üzerinde şimşekli paneller olan bir elbiseyle bir de gri elbiseydi, bu elbiseleri giyen kadınlar

da bir *a'dam*'ın gümüş ipiyle birbirine bağlıydı. Sadece bir Yuları Tutan ile Yularlı, arkalarında da *sul'dam*'a ait bir bohçayla koşuşturan, civardan bir kız.

Nynaeve kapıyı iterek açtı ve içeri girdiler.

Turak'ın sancağının altında kopan heyecan neyse, henüz buraya ulaşmamıştı. Giriş salonunda tek dolaşanlar giysilerinden konumları kolaylıkla anlaşılan kadınlardı. Bileziklerini *suldam*'lar takmış, gri elbiseli üç *damane*. Üzerinde çatallı yıldırımlar işlemiş paneller olan giysiler içinde iki kadın ayakta sohbet ediyor, üçü de koridordan tek başlarına geçiyordu. Min gibi koyu renkli, düz yünlü kumaşlar içindeki dördü ellerinde tepsilerle koşuşturuyordu.

İçeri girdiklerinde, Min giriş salonunun ilerisinde bekledi; onlara bir bakış attıktan sonra binanın daha derinlerine doğru gitmeye başladı. Nynaeve Seta'yı Min'in peşinden yürüttü, Elayne de onların arkasından geldi. Nynaeve'e kimse onlara dönüp ikinci kez bakmıyormuş gibi geliyordu, ama yakında belkemiğinden inen ter sızıntısının bir nehre dönüşebileceği kanısındaydı. Kimse onlara alıcı gözüyle bakma –daha da kötüsü soru sorma– fırsatı bulamasın diye Seta'yı hızlı hızlı yürütüyordu. Gözlerini ayaklarından ayırmayan Seta'nın o kadar az teşvike ihtiyacı oluyordu ki, Nynaeve yuların oluşturduğu fiziksel engel olmasa kadının koşacağını düşündü.

Binanın arka tarafına yaklaştıklarında Min dönerek yukarı çıkan bir merdivene geldi. Nynaeve Seta'yı da önünden iterek dördüncü kata kadar çıkardı. Burada tavanlar alçaktı, koridorlar usul ağlama sesleri dışında sessizdi.

"Bu yer..." diye başladı Elayne, sonra da başını iki yana salladı. "İnsana verdiği his..."

"Evet, verdiği his öyle," dedi Nynaeve keyifsizce. Bakışlarını yerden kaldırmayan Seta'ya öfkeyle baktı. Seanchan kadının yüzü korku yüzünden normalde olduğundan da solgundu.

Min tek kelime etmeden bir kapıyı açıp içeri girdi, diğerleri de onu izlediler. Kapının arkasındaki oda kabaca inşa edilmiş tahta duvarlarla daha küçük odalara bölünmüş, arada pencerelerden birine kadar uzanan dar bir koridor bırakılmıştı. Nynaeve, sağdaki son kapıya giden Min'in peşine takılıp içeri girdi.

Griler içinde ince yapılı, kumral bir kız ufak bir masada, başını kollarının arasına almış oturuyordu, ama daha kız başını kaldırıp bakmadan

Nynaeve onun Egwene olduğunu anladı. Egwene'in boynundaki gümüş tasmadan çıkan parlak bir madeni şerit duvardaki bir çiviye asılmış bir bileziğe uzanıyordu. Onları gören Egwene'in gözleri irileşti, ağzı sessizce çalıştı. Elayne kapıyı kapatırken Egwene aniden kıkırdadı ve sesi bastırmak için ellerini ağzına kapattı. Minicik oda hepsi içindeyken kalabalıktan da beterdi.

"Hayal görmediğimi biliyorum," dedi titreyen bir sesle, "çünkü hayal görüyor olsam, sizler uzun aygırların sırtında Rand ve Galad olurdunuz. Ama hayal görmedim değil. Rand'ın burada olduğunu sandım. Onu göremedim, ama sandım ki..." Sesi kesildi.

"Onları beklemeyi tercih edersen..." dedi Min duygusuz bir sesle.

"Ah! hayır. Hayır, hepiniz çok güzelsiniz, gördüğüm en güzel şey sizlersiniz. Nereden geldiniz? Bunu nasıl yaptınız? O elbise, Nynaeve ve *a'dam*, ya kim o..." Ani bir çığlık attı. "Seta bu. Nasıl?.." Sesi öyle sertleşti ki, Nynaeve güçlükle tanıyabildi. "Onu bir kazan kaynar suya sokmak isterdim." Seta gözlerini sıkı sıkı kapamıştı ve elleriyle eteklerini kavramıştı; tir tir titriyordu.

"Sana ne yaptılar?" diye bağırdı Elayne. "Sana ne yaptılar ki, böyle bir şey isteyebiliyorsun?"

Egwene gözlerini Seanchan kadından hiç ayırmıyordu. "Ona bunu hissettirmek istiyorum. Bana böyle yaptı; bana boynuma kadar..." Ürperdi. "Bunlardan birini takmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, Elayne. Sana ne yapacaklarını bilmiyorsun. Seta'nın Renna'dan beter olup olmadığına asla kara vermem, ama hepsi iğrenç."

"Sanırım ben biliyorum," dedi Nynaeve sessizce. Seta'nın tenini sırılsıklam eden teri, kollarıyla bacaklarını sarsan soğuk ürpertileri hissedebiliyordu. Sarı saçlı Seanchan'ın içi korkuyla doluydu. Nynaeve Seta'nın korkularını oracıkta gerçeğe döndürmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bunu boynumdan çıkarabilir misin?" diye sordu tasmaya dokunarak. "Ona takabildiğine göre bunu yapabiliyor olmalısın-"

Nynaeve Güç'ü yönlendirdi küçücük bir sızıntı. Egwene'in boynundaki tasma ona yeteri kadar öfke sağlıyordu, o olmasa bile Seta'nın korkusu, bu korkunun ne kadar hak edilmiş olduğunu bilmek ve kadına kendi yapmak istediklerini bilmek, bu işe yarardı. Tasma açıldı ve Egwene'in boğazından aşağı düştü. Egwene, yüzünde hayret dolu bir ifadeyle boynuna dokundu.

Nynaeve, “Benim elbisemle paltomu giy,” dedi ona. Elayne yatağın üzerindeki bohçadan giysileri çıkartmaya çoktan başlamıştı. “Buradan elimizi kolumuzu sallayarak çıkacağız ve kimse seni fark etmeyecek bile.” *Saidar*’la temasını korumayı düşündü –kesinlikle yeteri kadar kızgındı ve *saidar*’la temas halinde olmak fevkalade bir histi– ama istemeye istemeye teması bıraktı. Falme’de birisinin yönlendirdiğini hissetseler *sul’dam* ile *damane*’lerin soruşturmaya gelmeyeceği yegâne yer burasıydı, ama bir *damane sul’dam* olduğunu sandığı bir kadının etrafında yönlendirme halesini görürse kesinlikle bunu soruştururlardı. “Neden şimdiye kadar gitmediğini anlamıyorum. Burada tek başınayken, o şeyi boynundan nasıl çıkaracağını bulamasan bile, eline alıp kaçabilirdin.”

Min ile Elayne, Nynaeve’in eski elbisesini giymesine aceleyle yardım ederken Egwene bileziği bir *sul’dam*’ın bıraktığı yerden taşıma meselesini ve bilezik bir *sul’dam*’ın bileğinde yokken yönlendirmenin nasıl midesini bulandırdığını açıkladı. O sabah tasmanın Güç olmadan nasıl açılabileceğini keşfetmişti –ve mandala açma niyetiyle dokunduğunda elinin düğümlenerek kullanılmaz hale geldiğini görmüştü. Mandala aklında açmak olmadığı sürece istediği kadar dokunabilirdi; ama en ufak açma düşüncesinde...

Nynaeve’in de midesi bulanmıştı. Bileğindeki bilezik midesini bulandırıyordu. Çok korkunçtu. *A’dam* hakkında daha fazla bilgi edinmeden, belki de onu taktığı için kendisini sonsuza dek kirli hissetmesine neden olacak bir şey öğrenmeden önce onu bileğinden çıkarmak istiyordu.

Gümüş bileziğin mandalını açarak çekti, bileziği kapadı ve kancalardan birine astı. “Sanma ki bu bağırarak yardım çağırabileceğin anlamına geliyor.” Seta’nın burnunun altında yumruğunu salladı. “Ağzını açarsan seni hâlâ doğduğuna pişman edebilirim ve o kahrolası... şeye de ihtiyacım yok.”

“Sen- sen beni onunla burada bırakmayı düşünmüyorsun,” dedi Seta fısıldayarak. “Bunu yapamazsın. Beni bağla. Ağzımı tıka, alarm veremeyeyim. Lütfen!”

Egwene neşesiz bir kahkaha attı. “Üzerinde bırak. Ağzı tıkalı olmasa bile bağırıp yardım istemez. Ümit et de seni bulan kişi *a’dam*’ı çıkarsın ve ufak sırrını saklasın, Seta. Pis sırrını, değil mi?”

“Neden bahsediyorsun?” dedi Elayne.

“Bunu çok düşündüm,” dedi Egwene. “Beni burada tek başıma bıraktıklarında tek yapabildiğim düşünmekti. *Sul’dam*’lar birkaç yıl sonra

bir yakınlık geliştirdiklerini söylüyor. Çoğu, kendisine yularla bağlı olsa da olmasa da bir kadının yönlendirip yönlendirmediğini anlayabiliyor. Emin değildim, ama Seta bunu kanıtlıyor."

"Neyi kanıtlıyor?" diye sordu Elayne, sonra da gözleri ani bir idrakle irileşti, ama Egwene konuşmaya devam etti.

"Nynaeve, *a'dam*'lar yalnızca yönlendirebilen kadınlarda işe yarıyor. Anlamıyor musun? *Sul'dam*'lar da *damane*'ler gibi yönlendirebiliyor." Seta dişlerinin arasından inleyerek başını hayır anlamında şiddetle salladı. "Bir *sul'dam* bilse bile yönlendirebildiğini itiraf etmektense ölmeyi tercih eder ve bu yeteneği asla eğitimle geliştirmediklerinden onunla hiçbir şey yapamazlar, ama yönlendirebilirler."

"Sana söylemiştim," dedi Min. "O tasmanın onun üzerinde işlememesi gerekirdi." Egwene'in sırtındaki son düğmeleri ilikliyordu. "Yönlendiremeyen herhangi bir kadın, sen onu o yolla kontrol etmeye çalışırken, seni döve döve sersem edebilirdi."

"Bu nasıl olabiliyor?" dedi Nynaeve. "Seanchanların yönlendirebilen her kadına tasma taktıklarını sanırdım."

"Bulduklarının hepsine," dedi Egwene ona. "Ama bulabildikleri sen, ben ve Elayne gibiler. Bizler bu yetenekle doğmuştuk, biri bize öğretse de öğretmese de yönlendirmeye hazırdık. Ama ya bu yeteneğe doğuştan sahip olmayan, yine de eğitilebilecek olan Seanchan kızları? Herhangi bir kadın bir- bir Yular Tutan olamaz. Renna bana bunları anlatırken arkadaşça davrandığını sanıyordu. Anlaşılan *sul'dam*'lar kızları Seanchan köylerinde bir tür bayram gününde sınamaya geliyor. Sen ya da ben gibi birilerini bulup onlara yular takmak istiyorlar, ama diğer herkesin bileziği takıp tasmayı takan zavallı kadının neler hissettiğini anlayıp anlayamadıklarına bakıyorlar. Anlayabilenler *sul'dam* olarak eğitilmek üzere alınıp götürülüyor. Onlar eğitilebilecek kadınlar."

Seta kendi kendine tekrar tekrar, "Hayır. Hayır. Hayır," diye inliyordu.

"Onun korkunç biri olduğunu biliyorum," dedi Elayne, "ama nasılsa ona yardım etmem gerekirmiş gibi hissediyorum. Seanchanlar her şeyi çarpıtmasa kardeşlerimizden biri olabilirdi."

Nynaeve hepsinin kendi kendilerine yardım etmekle ilgilenmeleri gerektiğini söylemek üzere ağzını açmıştı ki, kapı açıldı.

Renna odaya adım atarak, "Ne oluyor burada?" diye sordu. "Bir mülakat mı?" Eli belinde, Nynaeve'e baktı. "Başka kimsenin evcil hayvanım Tuli'yle bağlanmasına izin vermemiştim. Senin kim olduğunu

bile-” Gözleri Egwene’e takıldı –*damane* grisi yerine Nynaeve’in elbisesini giymiş olan Egwene’e. Boğazında tasma olmayan Egwene’e– ve gözleri kocaman açıldı. Hiç bağırma fırsatı olmadı.

Başka kimse hareket edemeden Egwene lavabonun üzerinden sürahiyi kapıp Renna’nın mide boşluğuna savurdu. Sürahi paramparça oldu ve *sul’dam* bütün nefesini tek bir gurultuyla kaybederek iki kat oldu. Yere düşerken Egwene bir hırıltıyla kadının üzerine atlayıp iterek düzeltti; önceden kendisinin taktığı tasmayı durduğu yerden alıp diğer kadının boynuna taktı. Egwene gümüş yuları bir kez çekerek bileziği kancadan aldı ve kendi bileğine taktı. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı, gözleri korkunç bir yoğunlukla Renna’nın yüzüne dikilmişti. *Sul’dam*’ın omuzlarına diz çökerek iki elini Renna’nın ağzına bastırdı. Renna korkunç bir kasılma nöbetine tutuldu ve gözleri yuvalarından fırladı; Egwene’in elleri yüzünden kadının attığı çığlıklar gırtlağından boğuk sesler olarak çıkıyordu; kadın ayaklarını yere vurup duruyordu.

“Kes şunu, Egwene!” Nynaeve, Egwene’i omuzlarından kavrayarak diğer kadının üzerinden çekti. “Egwene, kes şunu! İstediğin şey bu değil!” Yüzü griye dönen Renna nefes nefese kalmıştı, gözlerinde çılgın bir ifadeyle tavana bakıyordu.

Egwene kendisini birden Nynaeve’e atarak onun göğsünde sarsılarak ağlamaya başladı. “Canımı yaktı, Nynaeve. Canımı yaktı. Hepsi yaktılar. Canımı yaktılar, yaktılar, ta ki, ben istediklerini yapana kadar. Onlardan nefret ediyorum. Canımı yaktıkları için onlardan nefret ediyorum ve bana istediklerini yaptırmalarına engel olamadığım için onlardan nefret ediyorum.”

“Biliyorum, dedi Nynaeve şefkatle. Egwene’in saçını düzeltti. “Onlardan nefret etmekte yanlış bir şey yok, Egwene. Yok. Bunu hak ediyorlar. Ama onların seni kendilerine benzetmelerine izin vermek doğru değil.”

Seta ellerini yüzüne bastırmıştı. Renna titreyen eliyle boğazındaki tasmaya inanamayarak dokundu.

Egwene doğrularak gözyaşlarını çabucak sildi. “Değilim. Onlar gibi değilim.” Bileziği neredeyse tırmalayarak bileğinden çıkarıp yere attı. “Değilim. Ama keşke onları öldürebilseydim.”

“Bunu hak ediyorlar.” Min iki *sul’dam*’ı zalim bakışlarla süzüyordu.

“Rand böyle bir şey yapan birini öldürürdü,” dedi Elayne. Kendini katılaştırmaya çalışıyor gibiydi. “Bundan eminim.”

“Belki de hak ediyorlardır,” dedi Nynaeve, “ve belki de Rand bunu yapardı. Ama erkekler genellikle intikamla adalet adına öldürmeyi birbirine karıştırır. Adaleti yerine getirme hevesleri nadiren olur.” Pek çok kez Kadın Kurulu’yla birlikte yargılamalara katılmıştı. Bazen önlerine kadınların onlara Köy Kurulu’ndaki erkeklerden daha iyi bir savunma hakkı vereceklerini düşünen erkekler gelirdi, ama erkekler her zaman kararın yönünü belagatle veya merhamet dilekleriyle değiştirebileceklerini düşünürdü. Kadın Kurulu hak edene merhamet gösterirdi, ama her zaman adalet dağıtırdı ve kararı açıklayan Hikmet olurdu. Egwene’in attığı bileziği alıp kapadı. “Elimden gelse buradaki her kadını serbest bırakıp bunların hepsini yok ederdim. Ama bunu yapamayacağım için...” Bileziği diğerinin durduğu kancaya geçirdikten sonra *sul’dam*’lara hitaben konuştu. *Artık Yular Tutan değiller,* dedi kendi kendisine. “Belki çok sessiz olursanız, burada tasmaları çıkarmanın yolunu bulacak kadar uzun süre yalnız kalabilirsiniz. Çark dilediği gibi döner ve belki de yaptığınız kötülükleri dengeleyecek kadar iyilik yapmışsınızdır da onları çıkarabilmenize izin verilir. Verilmezse, eninde sonunda sizi biri bulur. Ve de fikrimce sizi bulan kim olursa olsun, o tasmaları çıkarmadan önce bir sürü soru soracaktır. Belki de başka kadınlara yaşattığınız hayatı birinci elden öğrenirsiniz. Adalet bu,” diye ekledi diğerlerine.

Renna’nın yüzünde sabit bir dehşet ifadesi vardı. Seta hıçkırıklarını elleriyle örtüyormuş gibi omuzları sarsılıyordu. Nynaeve yüreğini katılaştırdı *–Gerçekten de adalet bu,* dedi kendi kendisine. *Bu–* ve diğerlerini odadan çıkardı.

Dışarı çıkarlarken kimse onlara içeri girerken olduğundan fazla dikkat etmedi. Nynaeve bunu *sul’dam* giysisine borçlu olduğunu düşünüyordu, ama üzerine başka bir şey geçirmek için sabırsızlanıyordu. Ne olursa. En kirli paçavra bile tenine daha temiz gelirdi.

Hemen arkasından yürüyen kızlar tekrar parke taşlı sokağa çıkana kadar konuşmadı. Bunun yaptığı şeyden mi, birilerinin onu durdurmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Kaşlarını çattı. Kendi kendilerini galeyana getirip kadınların boğazını kesmelerine izin verse kendilerini daha mı iyi hissedeceklerdi?

“Atlar,” dedi Egwene. “Atlara ihtiyacımız olacak. Bela’yı götürdükleri ahırı biliyorum, ama ona ulaşabileceğimizi sanmam.”

“Bela’yı burada bırakmamız gerek,” dedi Nynaeve ona. “Gemiyle gidiyoruz.”

“Herkes nerede?” dedi Min ve Nynaeve birden sokağın boş olduğunu fark etti.

Kalabalıklar gitmişti, insanlardan iz yoktu; sokaktaki dükkân ve vitrinlerin hepsi sıkı sıkı kepenklerle kapatılmıştı. Ama limandan yukarı çıkan sokaktan düzgün sıralar halinde yüz ya da daha çok Seanchan askeri, boyalı zırhı içindeki subaylarının arkasından uygun adım geliyordu. Hâlâ kadınlardan yarım sokak boyu uzaktaydılar, ama amansız, yılmaz adımlarla yürüyorlardı ve Nynaeve’e hepsinin gözleri ona dikilmiş gibi geldi. *Bu gülünç. O miğferler içinde gözlerini göremiyorum ve birisi alarm vermiş olsa, önümüzde değil, arkamızda olurdu.* Yine de durdu.

“Arkamızda da var,” diye mırıldandı Min. Nynaeve artık o çizmelerin sesini duyabiliyordu. “Hangisinin bize daha önce ulaşacağını bilmiyorum.”

Nynaeve derin bir nefes aldı. “Bizimle hiç ilgileri yok.” Yaklaşan askerlerin arsında, yüksek, kutu gibi Seanchan gemileriyle dolu limana baktı. *Serpinti*’yi seçemedi; geminin hâlâ orada ve hazır olduğunu ümit etti. “Yanlarından yürüyüp geçeceğiz.” *Işık adına, umarım geçebiliriz.*

“Ya onlara katılmanı isterlerse, Nynaeve?” diye sordu Elayne. “Üzerinde o elbise var. Sorular sormaya başlarlarsa...”

“Geri dönmeyeceğim,” dedi Egwene zalim bir sesle. “Ölürüm daha iyi. Bana öğrettiklerini göstereyim onlara.” Nynaeve onun etrafını birden saran altın bir hale gördü.

“Hayır!” dedi, ama çok geçti.

İlk Seanchan saflarının ayakları altındaki sokak gök gürültüsü gibi bir kükremeyle patladı, toprak, parke taşları ve zırhlı adamlar bir çeşmeden çıkan sular gibi dört bir yana saçıldı. Işıldamaya devam eden Egwene sokağın diğer tarafına döndü ve gök gürültüsünü andıran kükreme yinelendi. Kadınların üzerine toprak yağdı. Bağıran Seanchan askerleri ara sokaklara ve taraçaların arkasına sığındılar. Birkaç saniye içinde, sokağın ortasındaki iki deliğin etrafında yatanlar dışında hepsi gözden kaybolmuştu. Orada yatanlardan bazıları hafifçe kımıldanıyor ve inlemeleri sokağa yayılıyordu.

Nynaeve aynı anda iki yöne birden bakmaya çalışarak ellerini havaya kaldırdı. “Seni aptal! Dikkatleri üzerimize *çekmemeye* çalışıyorduk!” Artık bunu yapmak için hiç umut kalmamıştı. Tek ümidi yan sokaklardan askerlerin ilerisine geçip limana ulaşabilmeleriydi. *Artık* damane*’ler de öğrenmiş olmalı. Bunu kaçırmış olamazlar.*

“O tasmaya geri dönmem!” dedi Egwene vahşice. “Dönmem!”

“Bakın!” diye bağırdı Min.

Koca bir ateş topu tiz bir vızıltıyla çatıların üzerinden bir kavis çizerek düşmeye başladı. Tam üzerlerine.

“Koşun!” diye bağırdı Nynaeve ve kendisini en yakındaki ara sokağa, kepenkleri kapalı iki dükkânın arasına attı.

Ateş topu yere vururken bir homurtuyla karnının üzerine kabaca düşüp nefesinin yarısını kaybetti. Dar geçitte sıcak hava başının üzerinden akıp geçti. Soluk almaya çalışarak sırtüstü yuvarlandı ve tekrar sokağa doğru baktı.

Az önce durdukları parke taşları, çapı on metrelik bir daire içinde kırılmış, çatlamış ve kararmıştı. Elayne sokağın diğer tarafındaki başka bir ara yolda çömelmişti. Min ile Egwene’den hiç iz yoktu. Nynaeve dehşete düşerek bir elini ağzına kapattı.

Elayne onun ne düşündüğünü anlamış gibiydi. Kız-Veliaht başını şiddetle iki yana salladı ve sokağın aşağısını işaret etti. O tarafa gitmişlerdi.

Nynaeve’in ferahlama dolu iç çekişi hemen homurdanmaya dönüştü. *Aptal kız! Yanlarından geçebilirdik!* Ancak suçlamalara zaman yoktu. Köşeye doğru kaçtı ve binanın kenarından itiyatla baktı.

Sokaktan ona doğru insan kafası büyüklüğünde bir ateş topu geldi. Ateş topu başının az önce durduğu köşede patlayıp üstüne başına taş kırpıkları yağdırmadan hemen önce geriye sıçradı.

O daha farkına varmadan öfke yüzünden Tek Güç’le yıkanmaya başlamıştı. Gökyüzünde şimşekler çakarak, sokağın yukarısında, ateş topunun çıktığı yerin yakınında bir yere bir çatırtıyla çarptı. Göğü bir çatallı yıldırım daha böldü ve ardından Nynaeve sokaktan aşağı doğru koşmaya başladı. Arkasında, sokağın girişine yıldırımlar saplanıyordu.

Domon o gemiyi bekletmiyorsa, onu... Işık adına, hepimiz oraya sağ salim varalım.

Barut rengi gökyüzünde şimşekler çakıp yıldırım kasabanın bir yerlerine düştüğünde ve bu bir kez daha tekrarlandığında Bayle Domon irkilerek doğruldu. *Buna yetecek kadar bulut yok!*

Yukarıdaki şehirde yüksek bir gümbürtü koptu ve rıhtımların hemen üzerindeki çatılardan birine çarpan ateş topu dağılan kirişleri geniş kavisler halinde sağa sola fırlattı. Rıhtımlarda bir süredir birkaç Seanchan dışında kimse kalmamıştı; onlar da artık kılıçlarını çekip bağırarak çılgın gibi koşuşturuyorlardı. Ambarlardan birinden yanında bir *grolm*’le bir adam

çıktı ve hayvanın uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışarak denizden yukarıya çıkan sokaklardan birinde kayboldu.

Domon'un tayfalarından biri zıplayıp bir balta aldı ve baltayı palamarlardan birinin üzerinde savurdu.

Domon iki adımda tek eliyle havadaki baltayı, diğer eliyle de adamın boğazını kavradı. "*Serpinti* ben yelken açsın diyene kadar burada kalacak, Aedwin Cole!"

"Akıllarını kaçırıyorlar, Kaptan!" diye bağırdı Yarin. Limanda bir patlamanın gümbürtüsü yankılanarak martıların çığlıklar atarak havada daireler çizmesine neden oldu ve tekrar şimşek çakarak Falme'nin içinde çatırdayarak toprakla buluştu. "*Damane*'ler hepimizi öldürecek! Onlar birbirlerini öldürmekle meşgulken gidelim. Biz gidene kadar asla farkımıza varmazlar!"

"Söz verdim," dedi Domon. Baltayı Cole'un elinden zorla alarak güverteye bir takırtıyla fırlattı. "Söz verdim." *Acele etsene, kadın,* diye düşündü. *Aes Sedai misin nesin. Acele et!*

Geofram Bornhald, Falme'nin üzerinde çakan yıldırımları gördü ve düşüncelerinden uzaklaştırdı. Uçan bir yaratık –şüphesiz Seanchan canavarlarından biriydi– yıldırımlardan kaçmak için çılgınca uçuyordu. Bir fırtına çıkarsa, Seanchanlara da ona olduğu kadar engel olurdu. Birkaçının üzerinde seyrek fundalıklar olan neredeyse çorak tepeler hâlâ şehri ondan, onu da şehirden saklıyordu.

Bin adamı her iki yanına yayılmış, tepeler arasındaki oyuklarda dalgalanan tek ve uzun bir süvari hattı oluşturmuştu. Soğuk rüzgâr beyaz pelerinlerini savuruyor ve Bornhald'ın yanındaki sancağı, Işığın Evlatları'nın ışınları dalgalı, altın güneşini dalgalandırıyordu.

"Şimdi git, Byar," diye emretti. Bitkin suratlı adam tereddüt etti ve Bornhald sesine daha buyurgan bir hava verdi. "Git, dedim, Byar Evlat!"

Byar eliyle yüreğine dokunup eğildi. "Nasıl emrederseniz, Lord Kumandanım." Yüzündeki her çizgi gönülsüzlüğünü haykırarak atını çevirdi.

Bornhald Byar'ı aklından çıkardı. Orada elinden geleni yapmıştı. Sesini yükseltti. "Birlik yürüme hızıyla ilerleyecek!"

Yer gıcırtıları eşliğinde, beyaz pelerinli adamlardan oluşan uzun sıra, yavaşça Falme'ye doğru ilerlemeye başladı.

Rand köşeden yaklaşan Seanchanlara baktıktan sonra, yüzünü buruşturarak tekrar iki ahırın arasındaki dar sokağa sığındı. Yakında oraya varacaklardı. Yanağında kan kabuk bağlamıştı. Turak'tan aldığı kesikler yanıyordu, ama o an onlar için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Gökyüzünde tekrar şimşekler çaktı; yıldırımın yere saplanırken çıkardığı gümbürtüyü çizmelerinde hissetti. *Işık adına, ne oluyor?*

"Yakında mı?" diye sordu Ingtar. "Valere Borusu kurtarılmalı, Rand." Seanchanlara rağmen, yıldırımlara ve şehrin içindeki tuhaf patlamalara rağmen, kendi düşüncelerine dalmış gibi bir hali vardı. Mat, Perrin ile Hurin sokağın diğer ucunda, başka bir Seanchan devriyesini izliyordu. Artık atları bıraktıkları yere yaklaşmışlardı, ulaşabilirlerse tabii.

"Başı belada," diye mırıldandı. Egwene. Kafasında tuhaf bir his vardı, sanki yaşamının parçaları tehlikede gibiydi. Egwene parçalardan biri, yaşamını oluşturan sicimin bir ipliğiydi, ama diğerleri de vardı ve Rand tehlikede olduklarını hissedebiliyordu. Aşağıda, Falme'de. Ve o ipliklerden biri yok olursa, yaşamı asla bütünlenmiş, olması gerektiği gibi olmayacaktı. Anlamasa da bu duygu kesindi.

"Burada bir adam elli adamı tutabilir," dedi Ingtar. İki ahır birbirine yakındı, aralarında ikisinin omuz omuza durabileceği kadar mesafe ancak vardı. "Dar bir geçitte elli kişiyi tutan tek bir adam. Ölmek için kötü bir yol değil. Daha azı hakkında şarkılar yapılmıştı."

"Buna gerek yok," dedi Rand. "Umarım." Kasabadaki çatılardan biri patladı. *Buraya nasıl döneceğim? Ona ulaşmalıyım. Onlara ulaşmalıyım?* Başını iki yana sallayarak tekrar köşeden baktı. Seanchanlar daha da yakındaydı, hâlâ geliyorlardı.

"Ne yapacağını hiç bilmiyordum," dedi usulca, kendi kendiyle konuşurmuş gibi. Kılıcını çıkarmış, başparmağıyla kenarını kontrol ediyordu. "Sanki yüzüne bakarken bile aslında fark etmediğin, solgun, ufak tefek bir adam. Bana onu Fal Dara'ya, kalenin içine al, dediler. Bunu istemedim, ama yapmak zorunda kaldım. Anlıyor musun? Yapmak zorundaydım. O oku atana kadar niyetinin ne olduğunu anlamadım. Hâlâ okun seni mi, Amyrlin'i mi hedef aldığını bilmiyorum."

Rand ürperdiğini hissetti. Ingtar'a baktı. "Ne diyorsun?" diye fısıldadı.

Kılıcını süzen Ingtar onu duymamış gibiydi. "İnsanlık her yerde sürükleniyor. Uluslar yenilip yok oluyor. Karanlıkdostları her yerde ve bu güneylilerden hiçbiri ne fark ediyor, ne de umursuyor gibi. Bizler Sınırboyları'nı elimizde tutmak, onların evlerinde sağ salim oturmalarını

sağlamak için savaşıyoruz ve her yıl, tüm yaptıklarımıza rağmen Afet daha da genişliyor. Bu güneyliler de Trolloclar ile Myrddraallerin âşık öykülerinden ibaret olduğunu sanıyor.” Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Tek yolu bu gibi görünüyordu. Bir hiç uğruna, hatta bunu bilmeyen, umursamayan insanları savunurken yok olacaktık. Bana mantıklı göründü. Kendi barışımızı yapabilecekken neden onlar için yok olalım? Caralain, Hardan veya... gibi beyhude yere unutulup gitmektense Gölge yeğdir diye düşündüm. O zaman o kadar mantıklı gelmişti ki.”

Rand, Ingtar’ın yakasına yapıştı. “Söylediklerin hiçbir anlam ifade etmiyor.” *Söylediklerinde ciddi olamaz. Olamaz.* “Kastettiğin şeyi açıkça söyle. Deli gibi konuşuyorsun!”

Ingtar ilk kez Rand’a baktı. Gözleri dökmediği gözyaşlarıyla parlıyordu. “Sen benden daha iyi bir adamsın. Lord da olsan, çoban da olsan öylesin. Kehanet, ‘Boru’yu çalan şanı değil, kurtuluşu düşünsün,’ der. Düşündüğüm şey kendi kurtuluşumdu. Ben Boru’yu çalacak ve Çağlar’ın kahramanlarını Shayol Ghul’e karşı yürütecektim. Bu beni kesinlikle kurtarırdı. Hiçbir adam Gölge’de bir daha asla Işık’ta yürüyemeyecek kadar uzun yürüyemez. Öyle derler. Bu kesinlikle olduğum ve yaptığım şeyi temizlemeye yeterdi.”

“Ah, Işık adına, Ingtar.” Rand adamın yakasını bırakıp ahır duvarına yaslandı. “Bence... bence bunu istemek yeterli. Bence tek yapman gereken... onlardan biri olmaya son vermek.” Ingtar sözcüğü telaffuz etmiş gibi irkildi. Karanlıkdostu.

“Rand, Verin bizi buraya Geçit Taşı’yla getirirken ben- ben başka hayatlar yaşadım. Zaman zaman Boru’yu elimde tuttum, ama hiç çalmadım. Olduğum şeyden kaçmaya çalıştım, ama asla kaçamadım. Her zaman benden istenen bir şey vardı, her zaman bir öncekinden daha kötüydü, ta ki ben... Sen bir dostunu kurtarmak için ondan vazgeçmeye hazırdın. Şanı düşünme. Ah, Işık yardım etsin bana.”

Rand ne söyleyeceğini bilemedi. Sanki Egwene ona gelip çocukları öldürdüğünü söylemişti. Bu inanılamayacak kadar korkunç bir şeydi. Gerçek olmadığı sürece kimsenin itiraf etmeyeceği kadar korkunç. Fazlasıyla korkunç.

Bir süre sonra Ingtar kararlılıkla konuştu. “Bunun bir bedeli olmalı, Rand. Bir bedel her zaman vardır. Belki burada ödeyebilirim.”

“Ingtar, ben-”

“Kılıcı Kınına Koyduğu zamanı seçmek her adamın hakkıdır, Rand. Benim gibi birinin bile.”

Rand bir şey söyleyemeden Hurin sokaktan koşarak geldi. “Devriye yana döndü,” dedi aceleyle. “Kasabanın içine doğru. Aşağıda toplanıyor gibiler. Mat ile Perrin önden gitti.” Sokağın aşağısına hızlı bir bakış atıp geri çekildi. “Biz de aynısını yapsak iyi olur, Lord Ingtar, Lord Rand. O böcek kafalı Seanchanlar neredeyse buraya vardı.”

“Git, Rand,” dedi Ingtar. Sokağa doğru döndü ve bir daha ne Rand’a ne de Hurin’e bakmadı. “Boru’yu ait olduğu yere götürün. Her zaman Amyrlin’in bu sorumluluğu sana vermesi gerektiğini biliyordum. Ama benim tek istediğim, Shienar’ın bölünmesine, bizlerin yok olup unutulmamıza engel olmaktı.”

“Biliyorum, Ingtar.” Rand derin bir nefes aldı. “Işık üzerine vursun, Shinowa Evi’nden Lord Ingtar ve Yaratıcı’nın eli seni esirgesin.” Ingtar’ın omzuna dokundu. “Annenin son kucaklayışı seni yuvana buyur etsin.” Hurin’in nefesi kesildi.

“Sağ ol,” dedi Ingtar usulca. Bir gerginliğin etkisinden kurtulur gibi oldu. Trollocların Fal Dara’ya akın ettiği ilk geceden beri, Rand’ın onu ilk gördüğü gibi, kendine güvenli ve rahat görünüyordu. Mutlu.

Rand arkasını dönüp kendisine, ikisine bakan Hurin’le karşılaştı. “Gitme zamanımız geldi.”

“Ama Lord Ingtar-”

“-yapması gerekeni yapıyor,” dedi Rand sertçe. “Ama biz gidiyoruz.” Hurin başıyla onayladı ve Rand hızlı adımlarla onu izledi. Artık Seanchanların çizmelerinin çıkardığı tekdüze sesleri duyabiliyordu. Arkasına bakmadı.

47
Mezar Çağrıma Engel Değil

Rand ile Hurin yanlarına ulaştığında Mat ve Perrin atlarına binmişti. Rand gerisinde uzaklardan Ingtar'ın sesinin yükseldiğini duydu. "Işık ve Shinowa!" Çeliğin çınlaması diğer seslerin gümbürtüsüne karıştı.

"Ingtar nerede?" diye seslendi Mat. "Ne oluyor?" Valere Borusu'nu alelade bir boruymuş gibi eyer kaşına kayışla bağlamıştı, ama hançer kemerindeydi, yakutlu kabzasını sadece kemik ve sinirlerden oluşur gibi görünen solgun eliyle korumak ister gibi kavramıştı.

"Ölüyor," dedi Rand Kızıl'ın sırtına atlarken sertçe.

"O zaman ona yardım etmeliyiz," dedi Perrin. "Mat, Boru'yla hançeri-"

"Bunu hepimiz kaçabilelim diye yapıyor," dedi Rand. *Onun için de.* "Verin'e boruyu hep birlikte götüreceğiz, daha sonra da siz Boru'yu ait olduğunu söylediği yere götürmesine yardım edebilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Perrin. Rand, topuklarını Kızıl'ın yanlarına gömdü ve at şehrin ilerisindeki tepelere doğru fırladı.

"Işık ve Shinowa!" Ingtar'ın muzaffer haykırışı arkasından yükseliyordu ve ona yanıt olarak gökyüzünde yıldırımlar çatırdadı.

Rand Kızıl'ı dizginleriyle dövdükten sonra, doru at yelesi ve kuyruğu havada uçarak var gücüyle koşmaya başlayınca, aygırın boynuna yattı. Ingtar'ın haykırışından, yapması gerekenlerden kaçmıyormuş gibi hissetmek isterdi. *Ingtar, bir Karanlıkdostu. Umurumda değil. Yine de benim arkadaşımdı.* Doru atın koşan bacakları onu kendi düşüncelerinden uzağa götüremezdi. *Ölüm tüyden hafif, görev dağdan ağırdır. O kadar çok görev var ki... Egwene. Boru. Fain. Mat ile hançeri. Neden teker teker gelemiyorlar ki? Hepsiyle ilgilenmek zorundayım. Ah, Işık adına, Egwene!*

Dizginleri o kadar aniden çekti ki, Kızıl kayarak durup arka ayaklarının üzerine oturdu. Falme'ye yukarıdan bakan tepelerden birinin üzerindeki yapraksız ağaçlardan seyrek bir korunun içindeydiler. Diğerleri de dörtnala yaklaşarak arkasına geldi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Perrin. "Biz mi Verin'in boruyu gitmesi gerektiği yere götürmesine yardım edeceğiz? Sen nerede olacaksın?"

"Belki şimdiden aklını kaçırıyordur," dedi Mat. "Aklını kaçırıyor olsa yanımızda kalmak istemezdi. İster miydin, Rand?"

"Siz üçünüz Boru'yu Verin'e götürün," dedi Rand. Egwene. *O kadar çok iplik, o kadar büyük bir tehlikede ki... O kadar çok görev var ki...* "Bana ihtiyacınız yok."

Mat, hançerin kabzasını okşadı. "Bunlar pek iyi de ya sen ne olacaksın? Kavrulayım daha deliriyor olamazsın. Olamazsın!" Hurin duyduklarının yarısını bile anlamadan ağzı açık onlara bakıyordu.

"Geri dönüyorum," dedi Rand. "Oradan hiç ayrılmamam gerekirdi." Nedense bu kendisine tam olarak doğru gelmiyordu. "Geri dönmeliyim. Şimdi." Bu daha iyiydi. "Unuttun mu, Egwene hâlâ orada? Boynunda da o tasmalardan var."

"Emin misin?" dedi Mat. "Onu hiç görmedim. Aaaah! Sen orada diyorsan oradadır. Boru'yu hep birlikte Verin'e götürdükten sonra hepimiz geri dönüp onu alırız. Onu orada bırakacağımı sanmıyorsun, değil mi?"

Rand başını iki yana salladı. *İplikler. Görevler.* Kendini bir havai fişek misali patlayacak gibi hissediyordu. *Işık adına, bana ne oluyor?* "Mat, Verin seni ve o hançeri Tar Valon'a götürmeli ki ondan kurtulabilesin. Boşa harcayacak zamanın yok."

"Egwene'i kurtarmak zamanı boşa harcamak değil!" Ama Mat hançeri tutan elini titreyene kadar sıkmıştı.

"Hiçbirimiz geri dönmüyoruz," dedi Perrin. "Daha değil. Bakın." Falme'yi gösterdi.

Araba bahçeleriyle at arazileri düzgün saflar halinde dizilmiş, pullu hayvanların yanında at süren süvari birliklerinin yanı sıra atlar üzerinde zırhlı adamlar, renkli armalarından anlaşılan subaylarla birlikte ilerleyen binlerce Seanchan askeriyle dolarak kararıyordu. Safların arasında *grolm*'ler ve devasa kuşlarla kertenkelelere benzeyen, ama onlardan biraz farklı yaratıklar ile gri, buruşuk derileri ve kocaman boynuzları olan, tasvir edebildiği hiçbir şeye benzemeyen hayvanlar vardı. Safların arasına belirli

aralıklarla onlarca *sul'dam* ve *damane* yerleştirilmişti. Rand, Egwene'in de aralarında olup olmadığını merak etti. Askerlerin arkasında kalan şehirde hâlâ ara sıra çatılar patlıyor ve şimşekler hâlâ gökleri bölüyordu. Kanat açıklıkları yirmi adımı bulan iki kanatlı hayvan yükseklerde uçarak dans eden yıldırımlardan hayli uzakta duruyorlardı.

"Bütün bunlar bizim için mi?" diye sordu Mat inanamadan. "Kim olduğumuzu sanıyorlar ki?"

Rand'ın aklına verecek bir yanıt geldi, ama cümle tamamıyla oluşmadan önce onu kafasından itti.

"Diğer tarafa da gitmiyoruz, Lord Rand," dedi Hurin. "Beyazpelerinler. Yüzlercesi."

Rand atını çevirerek koklayıcının işaret ettiği yere baktı. Uzun, beyaz pelerinler içindeki bir hat tepelerin üzerinden yavaşça kendilerine doğru geliyordu.

"Lord Rand," diye mırıldandı Hurin, "onlar Valere Borusu'nu görecek olursa, onu bir Aes Sedai'nin yanına asla yaklaştıramayız. Biz de bir daha asla ona yaklaşamayız."

"Belki Seanchanlar bu yüzden toplanıyordur," dedi Mat umutla. "Belki bizimle hiç ilgisi yoktur."

"Olsa da olmasa da," dedi Perrin keyifsizce, "birkaç dakika içinde burada bir savaş kopacak."

"İki taraf da bizi öldürebilir," dedi Hurin, "Boru'yu hiç görmeseler bile. Görürlerse..."

Rand ne Beyazpelerinleri, ne de Seanchanları düşünemiyordu. *Geri dönmeliyim. Dönmeliyim.* Valere Borusu'na baktığını fark etti. Hepsi ona bakıyorlardı. Tüm gözler Mat'in eyer kayışında asılı duran kıvrık, altın Boru'nun üzerindeydi.

"Son Savaş'ta bulunması gerekiyor," dedi Mat dudaklarını yalayarak. "Daha önce kullanılamayacağını söyleyen hiçbir şey yok." Boru'yu çekerek kayışlarından kurtardı ve onlara endişeyle baktı. "Bunu söyleyen hiçbir şey yok."

Başka kimse bir şey söylemedi. Rand'a konuşamazmış gibi geliyordu; kendi düşünceleri konuşmasına izin vermeyecek kadar telaşla doluydu. *Geri dönmeliyim. Geri dönmeliyim.* Boru'ya baktıkça düşünceleri daha telaşlı bir hal alıyordu. *Dönmeliyim. Dönmeliyim.*

Mat Valere Borusu'nu dudaklarına götürürken elleri titriyordu.

Boru gibi altın, berrak bir notaydı. Etraflarındaki ağaçlar, ayaklarının altındaki toprak, başlarının üzerindeki gökyüzü onunla birlikte tınlıyordu sanki. O tek ve uzun ses, her şeyi içine alıyordu.

Hiç yoktan bir sis yükselmeye başladı. Önce havada asılı duran ince tutamlar, sonra giderek kalınlaşan dalgalar toprağı nihayet bulutlar gibi kapladılar.

Geofram Bornhald, havada bir ses yankılanmaya başladığında eyerinde kasıldı, ses o kadar tatlıydı ki, içinden gülmek geliyordu, o kadar hüzünlüydü ki, ağlamak istiyordu. Aynı anda her yönden gelir gibiydi. Bir sis yükselmeye başlayarak gözlerinin önünde büyüdü.

Seanchanlar. Bir şey deniyorlar. Burada olduğumuzu biliyorlar.

Vakit çok erken, şehir çok uzaktı, ama kılıcını çekti –yarım birliğinin hattı boyunca kınından çıkan kılıçların şakırtısı yürüdü– ve, “Birlik tırıs gidecek,” diye seslendi.

Artık sis her şeyi örtüyordu, ama Falme’nin hâlâ orada, ileride olduğunu biliyordu. Atların hızı arttı; onları görmese de duyabiliyordu.

Önlerindeki toprak aniden bir gümbürtüyle havaya uçarak üzerine toprak ve çakıltaşları yağdırdı. Sağ tarafındaki beyaz körlüğün içinden bir gürültü, sonra da insanlar ve atların çığlığını duydu, sonra aynı gürültüler solundan geldi. Bir kez daha. Bir kez daha. Sisin gizlediği gümbürtü ve çığlıklar.

“Birlik hücum edecek!” Topuklarını yanlara gömünce atı öne atladı ve birlikten hâlâ hayatta olanların peşinden gelirken çıkardıkları gümbürtüyü duydu.

Beyazlığa bürünmüş gümbürtü ve çığlıklar.

En son düşüncesi üzüntüydü. Byar oğlu Dain’e nasıl öldüğünü anlatamayacaktı.

Rand artık etraflarındaki ağaçları göremiyordu. Gözleri huşuyla faltaşı gibi açılan Mat Boru’yu indirmişti, ama Boru’nun sesi hâlâ Rand’ın kulaklarında çınlıyordu. Sis her şeyi en halis ağartılmış yünler kadar beyaz dalgalarla örtse de Rand görebiliyordu. Görebiliyordu, ama gördükleri çılgıncaydı. Falme aşağısında bir yerlerde yüzüyordu, kara sınırı Seanchan saflarıyla kararmıştı, sokaklarında yıldırımlar dalgalanıyordu. Falme başının üzerinde asılıydı. Orada Beyazpelerinler hücum ediyor ve atlarının

ayakları altında toprak ateş kusarken can veriyordu. Orada limandaki yüksek, kare gemilerin güvertelerinde adamlar koşuşturuyordu ve gemilerden birinde, tanıdık bir gemide, korku içindeki adamlar bekliyordu. Kaptanın yüzünü bile tanıyordu. Bayle Domon. Başını iki eliyle kavradı. Ağaçlar gizlenmişti, ama hâlâ diğer herkesi açıkça görebiliyordu. Hurin endişeliydi. Mat mırıldanıyordu, korku içindeydi. Perrin bunun olması gereken olduğunu bilirmiş gibi görünüyordu. Sis dört bir yanlarını bulandırıyordu.

Hurin yüksek sesle nefesini tuttu. “Lord Rand!” İşaret etmesine gerek yoktu.

Dalgalanan sisin içinden, sanki bir dağ yamacından inermiş gibi, atlara binmiş şekiller iniyordu. Başta yoğun sis başka bir şey görmelerine izin vermedi, ama şekiller ağır ağır yaklaştılar ve nefesini tutma sırası Rand’a geldi. Onları tanıyordu. Hepsi zırh giymemiş erkeklerle kadınlar. Giysileriyle silahları her Çağ’dan gelse de hepsini tanıyordu.

Rogosh Kartalgözlü, ak saçlı ve gözleri isminin hafif bir çıtlatmadan ibaret olduğunu düşündürecek kadar keskin gözlü, babacan bir adam. Gaidal Cain, iki kılıcının kabzası omuzlarının gerisinden görünen, yağız bir adam. Parıldayan gümüş yayı ve gümüş oklarla dolu sadağıyla altın saçlı Birgitte. Diğerleri. Yüzlerini tanıyor, adlarını biliyordu. Ama yüzlerden her birine bakınca aklına yüz ad geliyordu, bazıları o kadar farklıydı ki, ad olduklarını bilmesine rağmen ona ad gibi gelmiyorlardı. Mikel yerine Michael. Paedrig yerine Patrick. Otarin yerine Oscar.

Önlerinde at süren adamı da tanıyordu. Uzun boylu, kanca burunluydu, kara, çökük gözleri vardı, büyük kılıcı Adalet yanı başındaydı. Artur Şahinkanadı.

Mat kendisi ve diğerlerinin önünde atlarının dizginlerini çekerlerken onlara alık alık baktı. “Hepiniz?.. Hepiniz bu kadar mısınız?” Rand sayılarının yüzden biraz fazla olduğunu gördü ve her nasılsa öyle olacağını bildiğini fark etti. Hurin’in ağzı açıktı; gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

“Bir adamı Boru’ya bağlamak için cesaretten fazlası gerekir.” Artur Şahinkanadı’nın sesi tok ve yüksekti, emir vermeye alışık bir ses.

“Ya da bir kadını,” dedi Birgitte sertçe.

“Ya da bir kadını,” diye kabul etti Şahinkanadı. “Az sayıda kişi Çark’a bağlanıp Çağların Deseni’nde Çark’ın iradesince tekrar tekrar dokunur.

Tene büründüğün zamanı hatırlayabilseydin, sen de ona anlatabilirdin, Lews Therin.” Rand’a bakıyordu.

Rand başını iki yana salladı, ama inkârlarla zaman harcayacak değildi. “İstilacılar, kendilerine Seanchan diyen, savaşta zincirlerle bağlı Aes Sedailer kullanan insanlar geldiler. Tekrar denize doğru sürülmeleri gerekiyor. Ve-ve de bir kız var. Egwene al’Vere. Beyaz Kule’den bir çömez. Seanchanlar onu esir tutuyor. Onu serbest bırakmama yardım etmeniz gerek.”

Artur Şahinkanadı’nın arkasındaki ufak ordudan birilerinin kıkırdadığını ve Birgitte’in yay kirişini deneyerek güldüğünü görünce şaşırdı. “Her zaman başına iş açan kadınları seçersin, Lews Therin.” Sesinde eski arkadaşlar arasındaki şakalaşma gibi, sevecen bir ton vardı.

“Benim adım Rand al’Thor,” diye çıkıştı. “Acele etmeniz gerek. Fazla zaman yok.”

“Zaman mı?” dedi Birgitte gülümseyerek. “Bütün zaman bizim.” Gaidal Cain dizginlerini bıraktı ve atını dizleriyle idare ederek iki eline birer kılıç aldı. Kahramanlardan oluşan küçük grubun her yanında kılıçlar kınlarından çıkıyor, yaylar omuzlardan indiriliyor, mızraklar ve baltalar elde tartılıyordu.

Adalet, Artur Şahinkanadı’nın eldivenli yumruğunda ayna gibi parlıyordu. “Sayısını bilmediğim kadar çok defa senin yanında, pek çok kez de senin karşında savaştım Lews Therin. Çark Desen’e hizmet etmemiz için bizi kendi amaçlarımıza değil, Çark’ın amacına göre dokur. Sen kendini tanımasan da, ben seni tanıyorum. Hep birlikte bu istilacıları senin için buradan süreceğiz.” Savaş atı hopladı ve kaşlarını çatarak etrafına baktı. “Burada yanlış olan bir şey var. Bir şey beni tutuyor.” Birden keskin gözlerini Rand’a çevirdi. “Sen buradasın. Sancak yanında mı?” Arkasındakilerin arasında bir mırıltı dolaştı.

“Evet.” Rand eyer torbalarının kayışlarını yırtarak açtı ve Ejder’in sancağını çıkardı. Sancak ellerini dolduruyor ve neredeyse aygırının dizlerine kadar iniyordu. Kahramanların arasındaki mırıltılar yükseldi.

“Desen kendi kendisini yular gibi boyunlarımıza doluyor,” dedi Artur Şahinkanadı. “Sen buradasın. Sancak burada. Bu anın dokuması belirlendi. Boru’ya geldik, ama sancağı izlemek zorundayız. Ve de Ejder’i.” Hurin biri boğazına sarılmış gibi hafif bir ses çıkardı.

“Kavrulayım,” diye soluğunu bıraktı Mat. “Doğru! Kavrulayım!”

Perrin atından atlayıp sisin içine yürümeden önce sadece bir an tereddüt etti. Bir kesme sesi geldi ve geri döndüğünde elinde dalları ayrılmış, düz bir sürgün tutuyordu. “Onu bana ver, Rand,” dedi ciddiyetle. “Ona ihtiyaçları varsa... Onu bana ver.”

Rand onun sancağı direğe bağlamasına aceleyle yardım etti. Perrin elinde direkle atına binince, bir hava akımı açık renkli sancağı dalgalandırır gibi oldu ve yılankavi Ejder canlı gibi hareket etti. Rüzgâr yoğun sise değil, yalnızca sancağa dokunmuş gibiydi.

“Sen burada kalacaksın,” dedi Rand Hurin’e. “Her şey bittiğinde... Burada güvende olursun.”

Hurin kısa kılıcını çekerek at sırtından bir işe yarayabilirmiş gibi tuttu. “Af buyurun, Lord Rand, ama sanmıyorum. Duyduklarımın... ya da gördüklerimin onda birini bile anlamıyorum” –sesi mırıldanmaya dönüştükten sonra tekrar yükseldi– “ama buraya kadar geldim ve yolun geri kalanını da gideceğimi sanıyorum.”

Artur Şahinkanadı koklayıcının omzuna bir şaplak attı. “Bazen Çark aramıza birilerini ekler, dostum. Belki bir gün sen de kendini aramızda bulursun.” Hurin kendisine bir taç önerilmiş gibi oturduğu yerde dikildi. Şahinkanadı eyerinden Rand’a resmiyetle eğildi. “İzninle... Lord Rand. Borazancı, bize Boru’yla müzik çalar mısın? Valere Borusu’nun savaşa giderken bize şarkısıyla eşlik etmesi münasip olur. Sancaktar, yürür müsün?”

Mat Boru’yu bir kez daha uzun uzun ve yüksek sesle çaldı –sis onun sesiyle çınladı– ve Perrin atını topukladı. Rand balıkçıl nişanlı kılıcını çekerek atını aralarından sürdü.

Yoğun beyaz bulutlardan başka hiçbir şey görememesine rağmen, her nasılsa önündekileri de görebiliyordu. Birilerinin sokaklarda Güç’ü kullandığı Falme, liman, Seanchan ordusu, ölen Beyazpelerinler, hepsi ayaklarının altında, hepsi başının üzerinde, hepsi aynen eskisi gibiydi. Sanki Boru’nun ilk ötüşünden beri hiç zaman geçmemişti, sanki kahramanlar çağrıya yanıt verirken zaman durmuş da şimdi yeniden başlamış gibiydi.

Mat’in, Boru’dan çıkardığı çılgın haykırışlar ve atlar hızlanırken nalların yere vururken çıkardığı sesler siste yankılanıyordu. Rand gittiği yeri bilip bilmediğini merak ederek sisin içine daldı. Bulutlar yoğunlaşarak her iki yanında dörtnala giden kahramanların saflarının uzak uçlarını gizledi. Giderek daha fazla kahraman gözden kayboldu, sonunda yalnızca

Mat, Perrin ve Hurin’i açıkça görebilir oldu. Hurin gözlerini iri iri açmış, eyerine yapışmış, atını daha hızlı gitmeye teşvik ediyordu. Mat boruyu çalıyor, aralarda kahkahalar atıyordu. Sarı gözleri ışıl ışıl yanan Perrin’in arkasında Ejder sancağı dalgalanmaktaydı. Ardından onlar da kayboldular ve Rand’a atını tek başına sürüyormuş gibi geldi.

Bir bakıma onları hâlâ ancak artık Falme’yi ve Seanchanları gördüğü gibi görebiliyordu. Onların nerede olduğunu veya kendisinin nerede olduğunu bilmiyordu. Kılıcına daha da sıkı sarılarak gözünü önündeki sise dikti. Sisin içinde tek başına ilerledi ve her nasılsa bunun böyle olması gerektiğini bildi.

Aniden Ba’alzamon sislerin içinde, önünde belirmiş, kollarını iki yana açmıştı.

Kızıl vahşice şahlanarak Rand’ı eyerinden aşağı fırlattı. Rand havada uçarken çaresizce kılıcına sarıldı. Zor bir iniş olmadı. Aslında bir hayret hissiyle bunun... boşluğa inmek gibi bir şey olduğunu, düşündü. Bir an sislerin arasında yüzerken bir sonraki an yüzmez olmuştu.

Ayağa kalktığında atı gitmişti, ama Ba’alzamon hâlâ oradaydı, elinde uzun, kararmış bir asayla ona doğru yürüyordu. Yalnızdılar, sadece onlar ve dalgalanan sis vardı. Ba’alzamon’un arkasında gölge vardı. Arkasındaki sis kara değildi; bu siyahlık beyaz sise ulaşamıyordu.

Rand başka şeylerin de farkındaydı. Seanchanlarla yoğun sisin içinde karşılaşan Artur Şahinkanadı ve diğer kahramanlar. Sancağı taşıyan, baltasını kendisine yaklaşanların canını yakmaktan çok onları kendisinden uzak tutmak için savuran Perrin. Hâlâ Valere Borusu’ndan çılgın notalar üfleyen Mat. Eyerinden sarkmış, kısa kılıcı ve kalkanıyla bildiği usulde savaşan Hurin. Seanchanların çokluğu yüzünden ilk saldırıda yenilecek gibi görünseler de geriye çekilen kara zırhlı Seanchanlar oldu.

Rand Ba’alzamon’la karşılaşmak için öne çıktı. Gönülsüzce boşluğu oluşturdu, Gerçek Kaynak’a uzandı, Tek Güç’le doldu. Başka bir yolu yoktu. Belki Karanlık Varlık’a karşı hiç şansı yoktu, ama olan şansı da Güç’te yatıyordu. Güç kollarıyla bacaklarını doldurdu, etrafındaki her şeyi, giysilerini, kılıcını bürümüştü sanki. Güneş gibi parlıyor olması gerektiğini düşündü. Güç içini titretiyordu, kusmak istemesine neden oluyordu.

“Çekil yolumdan,” dedi pürüzlü bir sesle. “Buraya senin için gelmedim!”

“Kız için mi?” Ba’alzamon güldü. Ağzı ateşe döndü. Yanıkları neredeyse iyileşmiş, arkada çoktan silinmeye yüz tutmuş birkaç pembe yara

izi bırakmıştı. Orta yaşlı, yakışıklı bir adama benziyordu. Ağzı ve gözleri dışında. "Hangisi, Lews Therin? Bu defa sana yardım edecek kimse olmayacak. Ya benimsin ya da ölü. İki durumda da benimsin."

"Yalancı!" diye hırladı Rand. Ba'alzamon'a vurmaya çalıştı, ama kararmış tahtadan asa kılıcını bir kıvılcım yağmuruyla engelledi. "Yalanların Babası!"

"Budala! Çağırdığın o diğer ahmaklar sana kim olduğunu söylemedi mi?" Ba'alzamon'un yüzündeki ateşler kahkahayla kükredi.

Rand boşluğun içinde yüzerken bile ürperdiğini hissetti. *Yalan söylerler miydi? Yenidendoğan Ejder olmak istemiyorum.* Kılıcını daha sıkı tuttu. İpeği Aralamak, ama Ba'alzamon her kılıç darbesini engelliyordu; bir demircinin ocağıyla çekicinden çıkanlara benzeyen kıvılcımlar fışkırıyordu. "Falme'de işim var, seninle de işim yok. Seninle asla yok," dedi Rand. *Onlar Egwene'i serbest bırakana kadar onu meşgul etmeliyim.* Tuhaf bir biçimde, sislerle örtülü araba bahçeleri ve at arazilerinin arasında savaşın hararetlendiğini görebiliyordu.

"Seni zavallı sefil. Valere Borusu'nu öttürdün. Artık ona bağlandın. Sence bundan sonra Beyaz Kule'nin solucanları seni serbest bırakır mı? Boynunun etrafına öyle ağır zincirler dolayacaklar ki, onları hiç kesemeyeceksin."

Rand o kadar şaşırmıştı ki, bunu boşluğun içinden de hissetti. *Her şeyi bilmiyor! Bilmiyor!* Bunun yüzünden belli olduğuna emindi. Bunu gizlemek için Ba'alzamon'un üzerine atıldı. Arıkuşu Balgülünü Öpüyor. Suların Üzerindeki Ay. Kırlangıcın Havada Uçuşu. Kılıçla arasında yıldırımlar uzandı. Pırıl pırıl ışıklar siste yağmur gibi yağdı. Yine de Ba'alzamon geriledi, gözleri kor alevler gibi harlıydı.

Rand bilincinin kıyısında Seanchanların Falme sokaklarında gerilediğini, çaresizce dövüştüğünü gördü. *Damane*'ler Tek Güç'le toprağı parçalasa da bu ne Artur Şahinkanadı'na, ne de Boru'nun diğer kahramanlarına zarar veremiyordu.

"Bir kayanın altındaki solucan olarak mı kalacaksın?" diye hırladı Ba'alzamon. "Biz burada dururken kendini öldürüyorsun. Güç içinde köpürüyor. Seni yakıyor. Seni öldürüyor! Bütün dünyada sadece ben sana onu nasıl kontrol edeceğini öğretebilirim. Bana hizmet et ve yaşa. Bana hizmet et ya da öl!"

"Asla!" *Onu yeterince uzun süre tutmam gerek. Acele et, Şahinkanadı. Acele et!* Tekrar Ba'alzamon'un üzerine atıldı. Güvercin Kanatlanıyor.

Yaprağın Düşüşü.

Bu kez gerilemeye zorlanan kendisi oldu. Seanchanların, ahırların arasından dövüşerek tekrar ilerlediğini hayal meyal gördü. İki kat çaba sarf etmeye başladı. Yalıçapkınının Gümüşsırtlıyı Alışı. Seanchanlar önde yan yana giden Artur Şahinkanadı ve Perrin'in hücumu karşısında gerilediler. Saman Demeti. Ba'alzamon kılıç darbesini sanki al ateşböceklerinden bir çeşmeyle karşıladı ve Rand asa başını ikiye bölmesin diye sıçrayarak uzaklaşmak zorunda kaldı; darbenin rüzgârı saçını dalgalandırdı. Seanchanlar öne doğru atıldılar. Kıvılcım Çakmak. Kıvılcımlar dolu gibi uçtu, Ba'alzamon kılıç darbesiyle havaya zıpladı ve Seanchanlar gerisingeri parke taşlı sokaklara sürüldüler.

Rand yüksek sesle ulumak istedi. Birden iki savaşın bağlantılı olduğunu anlamıştı. O ilerlediğinde, Boru tarafından çağrılan kahramanlar Seanchanları geri püskürtüyor; kendisi gerilediğinde Seanchanlar toparlanıyordu.

"Seni kurtarmayacaklar," dedi Ba'alzamon. "Seni kurtarabilecek olanlar uzaklara, Aryth Okyanusu'nun diğer kıyısına götürülecek. Onları bir daha görsen bile, tasmalı köleler olacaklar ve yeni efendileri için seni yok edecekler."

Egwene. Ona bunu yapmalarına izin veremem.

Ba'alzamon'un sesi düşüncelerini bastırdı. "Tek bir kurtuluşun var, Rand al'Thor. Lews Therin Kardeşkatili. Tek kurtuluşun benim. Bana hizmet edersen sana dünyayı veririm. Bana direnirsen, daha önce pek çok kez yaptığım gibi seni yok ederim. Ama bu kez ruhunu yok edeceğim, seni tamamen ve sonsuza dek yok edeceğim."

Yine ben kazandım, Lews Therin. Bu düşünce boşluğun ötesindeydi, ancak onu yok saymak, duyduğu onca yaşamı düşünmemek kolay değildi. Kılıcının yerini değiştirdi ve Ba'alzamon asasını elinde tarttı.

Rand ilk kez Ba'alzamon'un balıkçıl nişanlı kılıç ona zarar verebilirmiş gibi davrandığını fark etti. *Çelik Karanlık Varlık'ın canını yakamaz.* Ama Ba'alzamon kılıcı ihtiyatla izliyordu. Rand kılıçla bir olmuştu. Kılıcın gözle görülenden bin kat küçük parçalarının her birini hissedebiliyordu. Kendi içine dolan Güç'ün kılıcın içine de dolduğunu ve Aes Sedailer tarafından Trolloc Savaşları sırasında örülen çapraşık matrislerin içini kapladığını hissediyordu.

O zaman bir başka ses duydu. Lan'in sesini. *Bir zaman gelecek, bir şeyi yaşamı istediğinden daha çok isteyeceksin.* Ingtar'ın sesi. *Kılıcı Kınına*

Koyacağı zamanı seçmek her adamın hakkıdır. Zihninde Egwene'in tasmalı, yaşamını *damane* olarak geçirirken görüntüsü geldi. *Yaşamımın iplikleri tehlikede. Egwene. Şahinkanadı Falme'ye girerse, onu kurtarabilir.* Daha ne olduğunu anlamadan tek ayağının üzerinde, kılıcı yüksekte, açık ve savunmasız, ilk Sazlarda Yürüyen Balıkçıl konumunu almıştı. *Ölüm tüyden hafif, görev dağdan ağır.*

Ba'alzamon ona baktı. "Neden budala gibi sırıtıyorsun, ahmak? Seni tamamen yok edebileceğimi bilmiyor musun?"

Rand, boşluğun verdiği soğukkanlılığın üzerinde bir sükûnet hissetti. "Sana asla hizmet etmeyeceğim, Yalanların Babası. Bin yaşamda sana hiç hizmet etmedim. Bunu biliyorum. Bundan eminim. Gel. Ölmek zamanı geldi."

Ba'alzamon'un gözleri irileşti; bir an Rand'ın yüzünü terleten fırınlar gibiydiler. Ba'alzamon'un arkasındaki siyahlık etrafında kaynaştı ve yüzü sertleşti. "Öl o zaman, solucan!" Asasını mızrak gibi kullanarak savurdu.

Rand asanın yan tarafına battığını, akkor bir küskü gibi tenini dağladığını hissederek çığlık attı. Boşluk sarsıldı, ama Rand kalan son gücüyle tutundu ve balıkçıl nişanlı kılıcı Ba'alzamon'un kalbine sapladı. Ba'alzamon çığlık attı, Ba'alzamon'un arkasındaki karanlık çığlık attı. Dünya ateşle patladı.

48
İlk İddia

Min, parke taşlı sokakta, isterik çığlıklar atmayan herkese tekabül eden beti benzi atmış, boş boş bakan kalabalıkların arasından kendine ite kaka yok açarak ilerliyordu. Görünürde nereye koştukları hakkında hiçbir fikri olmayan birkaçı koşuyordu, ama çoğu, kalmaktan çok gitmekten korkarak kötü yönetilen kuklalar gibi, hareket ediyordu. Egwene'i, Elayne'i veya Nynaeve'i bulmayı ümit ederek yüzleri aradı, ama tek gördüğü Falmelilerdi. Ve de onu, gövdesine bağlı bir ip kadar kesin bir şekilde çeken bir şey vardı.

Bir kez dönüp arkasına baktı. Seanchan gemileri limanda yanıyordu ve liman ağzının ilerisinde başka alevler de gördü. Çok sayıda kare şekilli gemi çoktan batan güneşte küçülmüştü, *damane*'lerin rüzgârları hızlandırarak yapabildiği kadar hızlı ilerliyorlar ve tek bir ufak gemi, kendisini sahil boyunca taşıyacak bir rüzgârı yakalamak için yana eğilerek limandan çıkıyordu. Gördüğü şeylerden sonra Min Bayle Domon'u onları daha fazla beklemediği için suçlamıyordu; adamın bu kadar kalmasının bile şaşılacak bir şey olduğunu düşündü.

Limanda, kuleleri çoktan söndürülmüş ateşlerden kararmış da olsa, yanmayan tek bir Seanchan gemisi vardı. Uzun gemi limanın ağzına doğru süzülürken, atlı bir şekil birden limanın kenarındaki yarlarda belirdi. Suyun üzerinde at sürüyordu. Min'in ağzı açıldı. Şekil yayını kaldırırken gümüş parıltıları görüldü; kutuya benzeyen gemiye doğru bir gümüş izi, yayla gemiyi birleştiren, ışıltılı bir hat uzandı. Min'in o mesafeden bile duyabildiği bir gümbürtüyle öndeki kule tekrar alevlere gömüldü ve denizciler güvertede koşuşturmaya başladılar.

Min gözlerini kırpıştırdı ve tekrar baktığında atlı şekil gitmişti. Gemi hâlâ yavaş yavaş okyanusa doğru ilerliyor, tayfası alevlerle mücadele ediyordu.

Kendisini şöyle bir sarstıktan sonra tekrar yokuşu çıkmaya başladı. O gün suyun üzerinden atla geçen biri yüzünden dikkati bir andan uzun süre dağılamayacak kadar çok şey görmüştü. *Gerçekten Birgitte ile yayı olsa bile. Ve de Artur Şahinkanadı. Onu gördüm. Gördüm.*

Yüksek, taş binaların önüne gelince, kararsızca durup sersemlemiş gibi ona sürünüp geçen insanlara kulak asmadan bekledi. Gitmesi gereken yer içeride bir yerdeydi. Merdivenleri koşarak çıkıp kapıyı iterek açtı.

Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Gördüğü kadarıyla binada kimse yoktu. Falmelilerin çoğu sokakta, hep birlikte delirip delirmediklerine karar vermeye çalışıyordu. Evin ortasından arkadaki bahçeye çıktı ve aradığı oradaydı.

Rand bir meşenin altına sırtüstü uzanmış, yatıyordu; yüzü solgun, gözleri kapalıydı, sol eli otuz santimden sonrası erimiş gibi görünen bir kılıcın kabzasını kavramıştı. Göğsü fazla yavaş inip kalkıyordu ve ritmi normal nefes alan birinin düzenli ritmi değildi.

Min sakinleşmek için derin bir nefes alarak onun için ne yapabileceğine bakmaya gitti. İlk iş o kılıç dibinden kurtulmaktı; kıvranmaya başlarsa kendisine ve ona zarar verebilirdi. Min elini zorla açtı ve kabza Rand'ın eline yapışınca yüzünü buruşturdu. Yüzünü ekşiterek kılıcı yana attı. Kabzadaki balıkçıl ele damgasını vurmuştu. Ama Rand'ın orada baygın yatmasının nedeninin bu olmadığına emindi. *Bu nasıl oldu? Nynaeve daha sonra üzerine bir merhem sürebilir.*

Onu aceleyle muayene edince kesikleriyle morluklarının çoğunun yeni olmadığını gördü –en azından kan kabuk bağlayacak zaman bulmuştu, morlukların da yanları sararmaya başlamıştı– ama sol tarafında ceketi yanarak delinmişti. Min ceketi açıp gömleği yukarı çekti. Nefesini dişlerinin arasından saldı. Rand'ın yan tarafında yanmış bir yara vardı, ama kendi kendisine dağlanmıştı. Min'i asıl sarsan Rand'ın teninin verdiği histi. Buz gibi bir his veriyordu; hava bile onun yanında sıcak kalıyordu.

Min, Rand'ı omuzlarından kavrayarak onu binaya doğru sürüklemeye başladı. Rand kendisini salmıştı, ölü gibi ağırdı. "Koca ahmak," diye homurdandı. "Şöyle kısa boylu ve hafif olamazdın, değil mi? Bütün bu bacak boyu ve omuz illa olacak. Burada yatmana göz yummam gerekir."

Ama Rand'ın bedenini gerekli olandan fazla bir yerlere vurmamak için özen göstererek merdivenleri güçbela çıktı. Onu kapının hemen içinde bırakarak belini ovdu ve kendi kendisine Desen hakkında bir şeyler mırıldanarak aceleyle etrafı aradı. Evin arkasında ufak bir yatak odası vardı, belki de bir hizmetkârın odasıydı; odada üzerine battaniyeler yığılmış ve şöminesine kütükler yerleştirilmiş bir yatak vardı. Birkaç saniye içinde battaniyeleri geri itip ateşi ve yatağın yanındaki bir lambayı yakmıştı. Sonra Rand'ı almak için geri döndü.

Onu odaya sokmak ve yatağa yatırmak kolay olmadı, ama ikisini de ancak biraz nefes nefese kalarak başardı ve Rand'ın üzerini örttü. Bir an sonra bir elini battaniyelerin altına soktu; yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. Çarşaflar buz gibi soğuktu; battaniyelerin tutması için hiç vücut sıcaklığı yoktu. Şöyle bir içini çekerek örtülerin altında Rand'ın yanına sokuldu. Gözleri hâlâ kapalı, nefes alışı hâlâ düzensizdi, ama Min Nynaeve'i getirmeye gitse döndüğünde Rand'ı ölmüş bulacağını düşünüyordu. *Onun bir Aes Sedai'ye ihtiyacı var*, diye düşündü. *Benim tek yapabileceğim, ona biraz sıcaklık, vermeye çalışmak.*

Bir süre Rand'ın yüzünü inceledi. Gördüğü sadece yüzüydü; asla bilinci açık olmayan birini okuyamazdı. "Ben yaşça büyük erkeklerden hoşlanırım," dedi ona. "Eğitimli ve zeki erkeklerden. Çiftliklerle, koyunlarla ve çobanlarla hiç ilgilenmem. Özellikle de delikanlı çobanlarla." İçini çekerek Rand'ın yüzündeki saçları çekti; Rand'ın saçları ipek gibiydi. "Ama sen aslında bir çoban değilsin, değil mi? Artık değil. Işık adına, neden Desen beni sana yetiştirdi? Neden yanımda hiç yiyecek olmadan bir düzine aç Aiel'le gemi kazasına uğramak gibi güvenli ve basit bir şey olamadı?"

Koridordan bir ses geldi ve kapı açılırken başını kaldırdı. Egwene orada durmuş, ateşin ve lambanın ışığında onlara bakıyordu. Tek söylediği, "Ah," oldu.

Min'in yanakları kızardı. *Neden yanlış bir şey yapmışım gibi davranıyorum? Aptal!* "Ben... ben onu sıcak tutuyorum. Baygın ve buz gibi soğuk."

Egwene odaya daha fazla girmedi. "Ben- beni çektiğini hissettim. Bana ihtiyaç duyduğunu. Elayne de hissetti. Bunun şeyle- onun ne olduğuyla ilgili olduğunu sanmıştım, ama Nynaeve hiçbir şey hissetmedi." Derin, titrek bir nefes aldı. "Elayne ile Nynaeve atları alıyor. Bela'yı bulduk. Seanchanlar atlarının çoğunu arkada bırakmış. Nynaeve elimizden geldiği

kadar çabuk gitmemiz gerektiğini söylüyor ve-ve... Min, artık onun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.” Min kolunu Rand’ın başının altından almak istiyordu, ama kendi kendisini hareket etmeye zorlayamıyordu. “Her halükârda, bildiğimi sanıyorum. Her neyse, yaralı. Onun için onu sıcak tutmaktan başka bir şey yapamam. Belki Nynaeve yapabilir.”

“Min, biliyorsun... onun evlenemeyeceğini biliyorsun. O... hiçbirimiz için... güvenli değil, Min.”

“Kendi adına konuş,” dedi Min. Rand’ın yüzünü göğsüne doğru çekti. “Elayne’in söylediği gibi. Beyaz Kule uğruna onu bir kenara fırlattın. Onu ben alsam sana ne?”

Egwene ona çok uzun gelen bir süre boyunca yüzüne baktı. Rand’a değil, sadece ona. Yüzünün kızardığını hissetti ve gözlerini kaçırmaya çalıştı, ama yapamadı.

“Ben gidip Nynaeve’i getireyim,” dedi Egwene nihayet ve sırtını düz, başını dik tutarak odadan çıktı.

Min ona seslenmek, peşinden gitmek istedi, ama orada donmuş gibi kaldı. Hüsran gözyaşları gözlerini yakıyordu. *Olması gereken bu. Biliyorum. Hepsinde okudum. Işık, bunun bir parçası olmak istemiyorum.* “Hepsi senin suçun,” dedi Rand’ın görüntüsüne. “Hayır, değil. Ama sanırım bedelini ödeyeceksin. Hepimiz örümcek ağındaki sinekler gibi yakalandık. Ya ona gelecekte bir kadın, henüz tanımadığı bir kadın olacağını söylesem? Ya siz bu konuda ne düşünürsünüz, iyi Lord Çobanım? Hiç de çirkin değilsin, ama... Işık adına, seçeceğin kişinin ben olup olmayacağımı bilmiyorum bile. Beni seçmeni isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Yoksa üçümüzü birden dizinde oynatmaya mı çalışacaksın. Bu senin suçun olmayabilir, Rand al’Thor, ama adil değil.”

“Rand al’Thor değil,” dedi ahenkli bir ses kapıdan. “Lews Therin Telamon. Yenidendoğan Ejder.”

Min bakakaldı. Bu Min’in gördüğü en güzel kadındı, soluk, düzgün bir teni, uzun, siyah saçları ve gece kadar kara gözleri vardı. Gümüş kemerli elbisesi o kadar beyazdı ki, yanında kar bile pis kalırdı. Tüm takıları gümüştü. Min öfkelendiğini hissetti. “Ne demek istiyorsun? Sen kimsin?”

Kadın yaklaşıp yatağın başında durdu –hareketleri o kadar zarifti ki, Min daha önce hiçbir kadının hiçbir şeyini kıskanmamış olmasına rağmen içinde bir kıskançlık hissetti– ve Min orada değilmiş gibi Rand’ın saçını düzeltti. “Sanırım henüz inanmıyor. Biliyor, ama inanmıyor. Adımlarını

yönlendirdim, onu ittim, çektim, ayarttım. Her zaman inatçıydı, ama bu kez onu şekillendireceğim. Ishamael, olayları kendisinin kontrol ettiğini sanıyor, ama aslında ben ediyorum." Parmağı Rand'ın alnında bir işaret çizer gibi dolaştı; Min tedirginlikle bunun Ejderin Dişi'ni andırdığını düşündü. Rand kımıldanarak mırıldandı, Min onu bulduğundan beri ilk sesi ve hareketiydi.

"Sen kimsin?" diye sordu Min. Kadın ona baktı, sadece baktı, ama Min kendisini sırtını yastıklara bastırıp Rand'a hararetle sarılır buldu.

"Bana Lanfear derler, kızım."

Min'in ağzı birden o kadar kurumuştu ki, hayatı buna bağlı olsa bile, konuşamazdı. *Terkedilmişlerden biri! Hayır! Işık adına, hayır!* Tek yapabildiği, başını iki yana sallamaktı. Bu inkâr Lanfear'ın gülümsemesine neden oldu.

"Lews Therin eskiden de benimdi, şimdi de benim, kızım. Ben onu almaya gelene kadar, bana onun için iyi bak." Ve gitmişti.

Min boş boş bakakaldı. Bir an oradayken bir an sonra kaybolmuştu. Min Rand'ın baygın bedenine sıkı sıkı sarıldığını fark etti. Rand'ın kendisini korumasını istermiş gibi hissetmemeyi dilerdi.

Bitkin yüzü amansız bir azimle sertleşmiş Byar batan güneşi arkasına alıp dörtnala ilerledi ve hiç arkasına bakmadı. Görmesi gereken her şeyi, o kahrolası sisten görebileceği her şeyi görmüştü. Birlik ölmüştü, Geofram Bornhald ölmüştü ve bunun tek bir açıklaması vardı; Karanlıkdostları onlara ihanet etmişti; İki Nehirli Perrin gibi Karanlıkdostları. Bu haberi Lord Kumandan'ın oğlu, Tar Valon'u gözleyen Işığın Evlatları'yla birlikte olan Dain Bornhald'a götürmesi gerekiyordu. Ama verecek daha kötü haberleri de vardı, üstelik de bizzat Pedron Niall'a. Ona Falme'nin üzerindeki göklerde ne gördüğünü anlatmalıydı. Atını dizginleriyle kamçıladı ve hiç arkasına bakmadı.

49
Olması Gereken

Rand gözlerini açtı ve kendisini, mevsime rağmen kaba yaprakları hâlâ yeşil olan bir meşinyaprağın dallarından süzülen gün ışığına bakarken buldu. Yaprakları sallayan rüzgârda, gece olunca kar yağacağını düşündüren bir koku vardı. Sırtüstü yattı ve ellerinin altında, üzerini örten battaniyeleri hissetti. Ceketiyle gömleği gitmiş gibiydi, ama göğsüne bir şey bağlanmıştı ve sol yanı ağrıyordu. Başını çevirdi; Min yerde oturmuş, onu izliyordu. Etek giydiğinden, neredeyse onu tanıyamayacaktı. Kız kararsızca gülümsedi.

"Min. Sensin. Nereden geldin? Biz neredeyiz?" Belleği bölük pörçük geri geldi. Eski şeyleri hatırlayabiliyordu, ama son günler kırık bir aynanın zihninde dönüp duran, açık seçik göremeden kaybolan anlık imgeler gösteren parçaları gibiydi.

"Falme'den," dedi Min. "Şimdi oranın beş gün doğusundayız, sen de bütün bu süre boyunca uyudun."

"Falme." Yeni anılar. Mat, Valere Borusu'nu üflemişti. "Egwene! O?.. Onu serbest bıraktılar mı?" Nefesini tuttu.

"'Onlar' diye kimden bahsettiğini bilmiyorum, ama o serbest. Onu biz serbest bıraktık."

"Biz mi? Anlamıyorum." *O özgür. En azından o-*

"Nynaeve, Elayne ve ben."

"Nynaeve mi? Elayne mi? Nasıl? *Hepiniz mi* Falme'deydiniz?" Ayağa kalkmaya çabaladı, ama Min onu kolaylıkla geri itti ve elleri omuzlarında, gözlerini Rand'ın yüzüne dikerek öyle kaldı. "Egwene nerede?"

"Gitti." Min'in yüzü kızardı. "Hepsi gittiler. Egwene, Nynaeve, Mat, Hurin ve Verin. Aslında Hurin seni bırakmak istemedi. Tar Valon'a

gidiyorlar. Egwene ile Nynaeve Kule'deki eğitimlerine dönecek, Mat ise Aes Sedailerin o hançer ile yapacakları neyse, onun için oraya gidecek. Valere Borusu'nu da yanlarına aldılar. Onu gerçekten gördüğüme inanamıyorum."

Rand, "Gitti," diye mırıldandı. "Benim uyanmamı bile beklemedi." Min'in yanaklarındaki renk koyulaştı ve kız geri çekilerek gözlerini kucağına dikti.

Rand yüzünü kaldırıp elinden geçirdi ve avuç içlerine hayretle bakarak durdu. Artık sol avcunda da sağdakinin dengi, her çizgisi düzgün ve diğeriyle aynı bir balıkçıl vardı. *İlk balıkçıl yolunu çizmek; ikincisi hakiki olduğunu ilan etmek için.* "Hayır!"

"Gittiler," dedi. "'Hayır' demek bunu değiştirmez."

Rand başını iki yana salladı. Bir şey yan tarafındaki ağrının önemli olduğunu söylüyordu. Yaralandığını hatırlamasa da önemliydi. Yarasına bakmak için battaniyeleri kaldıracak oldu, ama Min ellerine vurarak onu engelledi.

"Ona zarar verirsin. Zaten tamamen iyileşmedi. Verin Şifa'yı denedi, ama olması gerektiği gibi işlemediğini söyledi." Dudağını kemirerek durakladı. "Moiraine, Nynaeve'in bir şey yapmış olması gerektiğini, yoksa biz seni Verin'e taşıyana kadar yaşamayacağını söylüyor, ama Nynaeve mum bile yakamayacak kadar korktuğunu söylüyor. Yaranda... bir terslik var. Doğal yollarla iyileşmesini beklemen gerekecek."

"Moiraine burada mı?" Rand acı bir kahkaha attı. "Verin gitti, dediğinde ben de yine Aes Sedailerden kurtulduğumu sanmıştım."

"Buradayım," dedi Moiraine. Baştan aşağı maviler içinde ve Beyaz Kule'de duruyormuş gibi sakince gelip Rand'ın başında durdu. Min Aes Sedai'ye kaşlarını çatarak bakıyordu. Rand Min'in kendisini Moiraine'den korumak istediği gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

"Keşke burada olmasaydın," dedi Aes Sedai'ye. "Bana sorarsan, gizlendiğin yere gidip orada kalabilirsin."

"Gizlenmiyordum," dedi Moiraine sakince. "Burada Tümentepe'de ve Falme'de elimden geleni yapıyordum. Yapabildiklerim hayli az olsa da pek çok bilgi edindim. Seanchanlar onları Yularlılarla birlikte gemilere bindirmeden önce iki kardeşimi kurtarmayı başaramadım, ama elimden geleni yaptım."

"Elinden geleni. Verin'i bana çobanlık etsin diye gönderdin, ama ben koyun değilim, Moiraine. İstediğim yere gidebileceğimi söylemiştin, ben de

senin olmadığın yere gitmeye niyetliyim.”

“Verin’i ben göndermedim.” Moiraine kaşlarını çattı. “Onu kendi başına yaptı. Seninle ilgilenen pek çok kişi var, Rand. Fain seni ya da sen onu buldunuz mu?”

Rand ani konu değişikliğinden afallamıştı. “Fain mi? Hayır. Amma da kahramanım. Egwene’i kurtarmaya çalıştım, ama Min bunu benden önce yaptı. Fain, onunla yüzleşmezsem Emond Meydanı’na zarar vereceğini söyledi ve onu görmedim bile. O da Seanchanlarla mı gitti?”

Moiraine başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Keşke bilseydim. Ama onu bulmaman daha iyi olmuş, en azından onun ne olduğunu öğrenmeden.”

“O bir Karanlıkdostu.”

“Ondan fazlası var. Ondan daha kötüsü. Padan Fain ruhunun derinliklerine kadar Karanlık Varlık’ın yaratığıydı, ama Shadar Logoth’ta, Gölge’yle savaşırken Gölge’nin kendisi kadar alçaklık eden Mordeth’le çarpıştığını sanıyorum. Mordeth tekrar bir insan bedenine sahip olmak için Fain’in ruhunu tüketmeye çalıştı, ama Karanlık Varlık’ın doğrudan dokunduğu bir ruh buldu ve bunun sonucunda ortaya çıkan... Bunun sonucunda ortaya çıkan ne Padan Fain, ne Mordeth, ama çok daha kötü, ikisinin bir karışımıydı. Fain –ona öyle diyelim– inanamayacağın kadar tehlikeli. Böyle bir karşılaşmadan sağ çıkmayabilirdin ve çıksaydın bile, Gölge’ye dönmekten beter olabilirdin.”

“O hayattaysa, Seanchanlarla gitmediyse, ben onunla-” Moiraine pelerininin altından Rand’ın balıkçıl nişanlı kılıcını çıkarınca sözünü yarım bıraktı. Kılıç kabzanın yaklaşık otuz santim uzağında, erimiş gibi sona eriyordu. Anılar kafasına doluştu. “Onu öldürdüm,” dedi usulca. “Bu kez onu öldürdüm.”

Moiraine, mahvolmuş kılıcı, artık olduğu üzere işe yaramaz bir şey gibi kenara koyup ellerini birbirine sildi. “Karanlık Varlık bu kadar kolay öldürülmez. Falme’nin üzerinde gökyüzünde görünmesi bile, kaygı verici olmaktan öte. İnandığımız gibi bağlı olsaydı, bunu yapamaması gerekirdi. Ya değilse, neden hepimizi yok etmedi?” Min huzursuzca kımıldandı.

“Gökyüzünde mi?” dedi Rand hayretle.

“İkiniz de,” dedi Moiraine. “Savaşınız gökyüzünde, Falme’deki herkesin gözlerinin önünde oldu. Duyduklarımın yarısında gerçeklik payı varsa, Tümentepe’nin diğer şehirlerindeki insanların da.”

“Biz-biz hepsini gördük,” dedi Min belli belirsiz bir sesle. Bir elini teskin edercesine Rand’ın ellerinden birinin üzerine koydu.

Moiraine tekrar pelerininin içine uzandı ve Falme'deki sokak ressamlarının kullandığı iri sayfalar cinsinden, kıvrık bir parşömen çıkardı. Parşömeni açtığında tebeşirler biraz birbirine karışmıştı, ama resim hâlâ yeterince açıktı. Yüzü salt alevden oluşan bir adam bir asayla şimşeklerin dans ettiği bulutların arasında kılıç tutan başka bir adamla dövüşüyor ve arkalarında Ejder'in sancağı dalgalanıyordu. Rand'ın yüzü kolaylıkla tanınabiliyordu.

"Bunu kaç kişi gördü?" diye sordu. "Yırt şunu. Yak."

Aes Sedai parşömenin tekrar kıvrılmasına izin verdi. "Bir işe yaramaz, Rand. Onu iki gün önce, içinden geçtiğimiz bir köyden aldım. Bunlardan yüzlerce, belki de binlerce var ve her yerde Ejder'in Falme semalarında Karanlık Varlık'la nasıl cenk ettiği anlatılıyor."

Rand Min'e baktı. Min gönülsüzce başını sallayıp Rand'ın elini sıktı. Kız korkmuş görünüyordu, ama irkilmemişti. *Egwene bu yüzden mi gitti acaba? Gitmekte haklıydı.*

"Desen kendisini senin etrafında daha da sıkı dokuyor," dedi Moiraine. "Bana şimdi her zamankinden de çok ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım yok," dedi Rand haşin bir sesle, "ve seni istemiyorum. Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum." Kendisine Lews Therin diye hitap edildiğini hatırlıyordu; sırf Ba'alzamon değil, Artur Şahinkanadı tarafından. "İstemiyorum. Işık adına, Ejder'in Dünyayı tekrar Kırması, her şeyi paramparça etmesi bekleniyor. Ben Ejder olmayacağım."

"Sen neysen osun," dedi Moiraine. "Daha şimdiden dünyayı karıştırıyorsun. Kara Ajah iki bin yıldır ilk kez yüzünü gösterdi. Arad Doman ile Tarabon savaşın eşiğindeydi ve Falme'nin haberleri onlara ulaştığında daha da kötüsü olacak. Cairhien'de iç savaş var."

Rand, "Ben Cairhien'de hiçbir şey yapmadım," diye itiraz etti. "Onun suçunu bana atamazsın."

"Hiçbir şey yapmamak her zaman Büyük Oyun'da kullanılan bir hile olmuştur," dedi Moiraine içini çekerek, "özellikle de şimdi oynandığı şekliyle. Sen kıvılcım oldun ve Cairhien bir Havai Fişekçi'nin havai fişeği gibi patladı. Falme'nin haberi Arad Doman ve Tarabon'a ulaşınca ne olacak sanıyorsun? Kendisine Ejder diyen herhangi bir adama bağlılığını ilan etmeye gönüllü insanlar olmuştur, ama daha önce hiç böyle alametler görmemişlerdi. Daha fazlası da var. İşte." Rand'ın göğsüne bir kese fırlattı.

Rand keseyi açmadan önce bir an tereddüt etti. Kesenin içinde siyah beyaz sırlı çömleği andıran bir şeyin parçaları vardı. Buna benzer bir şeyi

daha önce de görmüştü. “Karanlık Varlık’ın hapishanesindeki mühürlerden biri daha,” diye mırıldandı. Min yüksek sesle nefes aldı, artık eli teselli vermekten çok, teselli arıyordu.

“İki,” dedi Moiraine. “Artık yeni mührün üçü kırık. Bir tanesi bendeydi, birini de Yüksek Lord’un Falme’deki meskeninde buldum. Yedisi birden kırıldığında ya da belki daha önce, insanların Yaratıcı’nın yaptığı hapishaneye deldikleri deliğin üzerine kapattıkları yama yana atılacak ve Karanlık Varlık bir kez daha elini o delikten uzatıp dünyaya dokunabilecek. Dünyanın tek umudu da Yenidendoğan Ejder’in orada olup onun karşısına çıkabilmesi olacak.”

Min Rand’ın battaniyeleri üzerinden atmasına engel olmaya çalıştı, ama Rand onu nazikçe yana itti. “Yürümeye ihtiyacım var.” Min kalkmasına yardım etti, ama yarasını kötüleştireceğine dair bir sürü iç çekiş ve homurdanma eşliğinde. Göğsünün etrafına bandajlar sarıldığını fark etti. Min battaniyelerden birini pelerin gibi Rand’ın omuzlarına attı.

Rand bir an durup yerdeki balıkçıl nişanlı kılıca, ondan artakalanlara baktı. *Tam’in kılıcı. Babamın kılıcı.* Gönülsüzce, hayatında hiçbir şeye karşı olmadığı kadar gönülsüzce Tam’in gerçek babası olduğunu öğreneceği umudundan vazgeçti. Sanki kendi yüreğini koparıp atıyordu. Ama bu Tam hakkındaki hislerini değiştirmedi, Emond Meydanı da bildiği tek yuvaydı. *Önemli olan Fain. Geriye bir tek görevim kaldı. Onu durdurmak.*

İki kadın onu kamp ateşlerinin çoktan yakıldığı, sıkıştırılmış topraktan bir yola pek de uzak olmayan alana koluna girerek götürmek zorunda kaldı. Loial de orada, *Gün Batımının Ötesine Yelken Açmak* adlı bir kitap okuyor, Perrin ise ateşlerden birine gözlerini dikmiş, bakıyordu. Shienarlılar akşam yemekleri için hazırlık yapıyordu. Lan bir ağacın altına oturmuş, kılıcını biliyordu; Muhafız Rand’a dikkatli bir bakış attıktan sonra başını sallayarak selam verdi.

Başka bir şey daha vardı. Kampın ortasında Ejder sancağı rüzgârda dalgalanıyordu. Bir yerlerden Perrin’in sürgününün yerine geçecek düzgün bir sopa bulmuşlardı.

Rand, “Bu ortalıkta, gelen geçen herkesin görebileceği yerde ne arıyor?” diye sordu.

“Saklaman için artık çok geç, Rand,” dedi Moiraine. “Saklaman için her zaman çok geçti.”

“‘Buradayım’ diyen bir tabela dikmeye de gerek yok. Birisi o sancak yüzünden beni öldürürse Fain’i asla bulamam.” Loial ve Perrin’e baktı.

“Kaldığınız için memnunum. Kalmasanız da anlardım.”

“Neden kalmayayım ki?” dedi Loial. “Doğru, sen inandığımdan da fazla *ta’veren*’sin, ama hâlâ dostumsun. Hâlâ dostum olduğunu umuyorum.” Kulakları kararsızca seğirdi.

“Öyleyim,” dedi Rand. “Yanımda olmak senin için güvenli olduğu sürece, hatta ondan sonra da.” Ogier’in gülümsemesi neredeyse yüzünü ikiye bölecekti.

“Ben de kalıyorum,” dedi Perrin. Sesinde bir razı olma veya teslimiyet vardı. “Çark bizi Desen’e sıkı sıkıya dokuyor, Rand. Emond Meydanı’ndayken kimin aklına gelirdi?”

Shienarlılar Rand’ın etrafına toplanıyordu. Rand hepsinin dizlerinin üzerine çöktüğünü görerek şaşırdı. Hepsi onu izliyordu.

“Sana bağlılık yemini etmek istiyoruz,” dedi Uno. Onunla birlikte diz çöken diğerleri başlarıyla onayladılar.

“Sizin yeminleriniz Ingtar’a ve Lord Agelmar’a,” diye itiraz etti Rand. “Ingtar iyi bir şekilde öldü, Uno. Bizler Boru’yla birlikte kaçabilelim diye canını verdi.” Geri kalanları ne ona, ne de başkasına anlatmaya gerek yoktu. Ingtar’ın Işık’ı tekrar bulduğunu ümit ediyordu. “Fal Dara’ya döndüğünüzde bunu Lord Agelmar’a anlatın.”

“Söylenenlere göre,” dedi tek gözlü adam dikkatle, “Ejder yeniden doğduğunda tüm yeminleri bozacak, tüm bağları parçalayacaktır. Artık bizi tutan hiçbir şey kalmadı. Yeminlerimizi sana etmek istiyoruz.” Kılıcını çekip kabzası Rand’a bakacak şekilde önüne koydu ve Shienarlıların geri kalanı da aynısını yaptılar.

“Sen Karanlık Varlık’la savaştın,” dedi Masema. Masema ona bir Işık imgesi görürmüş gibi bakıyordu. “Seni gördüm Lord Ejder. Gördüm. Ölene kadar senin adamınım.” Kara gözleri şevkle parlıyordu.

“Seçim yapmalısın, Rand,” dedi Moiraine. “Dünya sen kırsan da kırmasan da kırılacak. Tarmon Gai’don gelecek ve sırf o bile dünyayı paramparça etmeye yetecek. Hâlâ olduğun şeyden saklanmaya çalışıp dünyayı Son Savaş’la savunmasız yüzleşmeye mi terk edeceksin? Seçimini yap.”

Hepsi onu izliyor, onu bekliyordu. *Ölüm tüyden hafif, görev dağdan ağır. Kararını verdi.*

50
Sonrası

Falme semalarındaki işaretler ve alametlerin öyküleri, gemiyle ve atla, tacir arabası, yayan adamla Arad Doman'a, Tarabon'a ve ötesine yayıldı; tekrar tekrar anlatılırken değişti, ama özünde hep aynı kaldı. İnsanlar Ejder'e bağlılık yemini ettiler ve diğer insanlar onları devirdi ve onları devirenler de devrildi.

Batan güneşten gelip Almoth Ovası'ndan atla geçen bir sütuna dair başka öyküler de yayıldı. Yüz Sınırboylu, dendi. Hayır, bin. Hayır, Valere Borusu'nun çağrısına uyup mezardan gelen bin kahraman. Işığın Evlatları'nın bir alayını tamamen yok etmişlerdi. Artur Şahinkanadı'nın geri dönen ordularını tekrar denize sürmüşlerdi. O ordular Artur Şahinkanadı'nın dönen ordularıydı. Dağlara doğru, gün doğumuna doğru sürdüler atlarını.

Ancak her öyküde aynı olan bir şey vardı. Başlarında yüzü Falme semalarında görünen bir adam vardı ve Yenidendoğan Ejder'in sancağı altında sürüyorlardı atlarını.

Ve insanlar Yaratıcı'ya seslenerek, Ey Göklerin Işığı, Dünyanın Işığı, Vadedilen Kişi kehanetlere göre, geçmiş çağlarda olduğu ve gelecek çağlarda olacağı gibi, dağdan doğsun, dediler. Sabahın Prensi toprağa şarkısını söylesin ki, bitkiler yeşerip vadiler kuzulansın. Şafağın Efendisi'nin kolu bizi Karanlık'tan korusun ve adaletin yüce kılıcı bizi savunsun. Ejder bir kez daha zamanın rüzgârlarının sırtına binsin.

Charal Drianaan te Calamon,
Ejder Döngüsü'nden.
Yazarı bilinmiyor, Dördüncü Çağ.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra benimsenmiş ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı, kendi imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, fakat bu artık yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve karmaşadan sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

A'dam *(Ey-dam)*: Gümüş bir kayışla birbirine bağlanan bir gerdanlık ve bilezikten oluşan ve kendi isteği dışında yönlendirebilen kadınları kontrol etmek için kullanılan bir araç. Gerdanlık *damane* tarafından, bilezik de *sul'dam* tarafından takılır. *Bkz.* damane; sul'dam.
Aes Sedai *(Ayes Seday)*: Tek Güç'ü kullanan kişiler. Delilik Çağı'ndan bu yana, hayatta kalan yegâne Aes Sedailerin tümü kadındır. Yaygın olarak güvensizlik duyulan ve korkulan, hatta nefret edilen Aes Sedailerin, genellikle ulusların işlerine karıştığı düşünülür. Aynı zamanda, bu tür bağlantıların gizli tutulması gereken ülkelerde bile, Aes Sedai danışman bulundurmayan pek az hükümdar vardır. Saygı ifade eden bir unvan olarak kullanılır, örn: Sheriam Aes Sedai. *Bkz.* Ajah; Amyrlin Makamı.
Afet: *Bkz.* Büyük Afet.
Ağaçkatilleri: Aiellerin Cairhienlilere, dehşet ve tiksintiyle verdikleri isim.
Ağaçşarkıcısı: Ağaçlara şarkı söyleme ("Ağaçşarkısı" denir) yeteneği. Bu yetenekle onları iyileştirirler, büyümelerine, çiçek vermelerine yardım ederler ya da ağaca zarar vermeden tahtasından nesneler yaparlar. Bu

şekilde yapılan nesnelere “şarkı söylenmiş ağaç” denir ve çok değerli sayılırlar. Ağaçşarkıcısı olan pek az Ogier kalmıştır; Yeti yok olmaktadır.
Aiel: Aiel Kıraçları’nın halkı. Sert ve zorludurlar. Öldürmeden önce yüzlerine peçe takarlar. Vahşi davrananlar için kullanılan “kara peçeli Aiel gibi davranmak” deyimi buradan çıkmıştır. Silahları varken ya da çıplak ellerinden başka hiçbir şeyleri yokken ölümcül savaşçılardır, ama asla kılıçlara dokunmazlar. Gaydacıları onları savaşa dans şarkıları ile götürür ve savaşı “Dans” olarak adlandırırlar.
Aiel Kıraçları: Dünyanın Omurgası’nın doğusunda, zorlu, engebeli, neredeyse susuz bir ülke. Oraya pek az yabancı gitmeye cesaret edebilir. Bunun tek sebebi, orada doğmamış olanlar için su bulmanın neredeyse imkânsız olması değil, aynı zamanda Aiellerin kendilerini tüm halklar ile savaş halinde saymaları ve yabancıları hoş karşılamamalarıdır.
Aiel Savaşçı Toplulukları: Aiel savaşçılarının tamamı savaşçı topluluklarından birinin üyesidir, örneğin Taş Köpekler *(Shae’en M’taal),* Kızıl Kalkanlar *(Aethan Dor)* ya da Mızrağın Kızları *(Far Dareis Mai).* Her topluluğun kendi gelenekleri ve bazen özel görevleri vardır. Örneğin Kızıl Kalkanlar polis görevi görür. Taş Köpekler genellikle, savaş başladıktan sonra geri çekilmemeye yemin ederler ve bu yemini yerine getirmek için gerekirse son adamlarına dek ölürler. Aiel klanları –örneğin Goshien, Reyn, Shaarad ve Taardad Aielleri– sık sık kendi aralarında savaşır, ama aynı topluluğun üyeleri, klanları savaşsa bile birbirleriyle savaşmazlar. Böylece, açık savaş halinde olsalar bile klanlar arasında iletişim sağlanır. *Bkz.* Aiel; Aiel Kıraçları; Far Dareis Mai.
Ajah *(Acah)*: Aes Sedailer içinde, her Aes Sedai’nin ait olduğu topluluklar. Renklerine göre ayrılır: Mavi Ajah, Kızıl Ajah, Beyaz Ajah, Yeşil Ajah, Kahverengi Ajah, Sarı Ajah ve Gri Ajah. Örneğin, Kızıl Ajah’a ait biri tüm enerjisini Güç kullanmaya kalkışan erkekleri bulup ehlileştirmeye adar. Diğer yandan Kahverengi Ajah’a ait biri dünyevi işlerden vazgeçer ve kendini bilgi aramaya adar. Karanlık Varlık’a hizmet eden bir Kara Ajah olduğu konusunda söylentiler vardır –ama hararetle inkâr edilir ve bir Aes Sedai’nin önünde bundan söz etmek güvenli değildir.
Alanna Mosvani: Yeşil Ajah’tan bir Aes Sedai.
Aladon Evi’nden Yüksek Lord Turak: Seanchanlı soylu bir adam. Önceden Gelenlerin önderi. *Bkz.* Seanchan; Hailene.
Alar: Tsofu Yurdu İhtiyarlarının En İhtiyarı
Aldieb: Kadim Lisan’da, “Batı Rüzgârı”, bahar yağmurlarını getiren rüzgâr.

al'Meara, Nynaeve *(al-Meera, Nayniiv)*: Emond Meydanı'nın Hikmeti.
al'Thor, Rand *(al-Tor, Rand)*: İki Nehirli genç bir çiftçi ve koyun çobanı.
al'Vere, Egwene *(al-Veer, Egweyn)*: Emond Meydanı hancısının en küçük kızı.
Amalisa, Lady: Lord Agelmar'ın kız kardeşi.
Amyrlin Makamı *(Amirlin)*: (1.) Aes Sedailerin önderinin unvanı. Aes Sedailerin, yedi Ajah'ın her birinden üç temsilciden oluşan en yüksek kurulu olan Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet vermek üzere seçilir. Amyrlin Makamı, en azından teorik olarak Aes Sedailer arasındaki, neredeyse en yüce otoritedir. Bir kral veya kraliçeye denktir. (2.) Aes Sedai önderinin oturduğu taht.
Anaiya: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai.
angreal: Tek Güç'ü yönlendirebilen herkesin, yardımsız kullanılamayacak kadar çok Güç'ü kullanabilmesini sağlayan çok nadir bir nesne. Efsaneler Çağı'ndan kalan nesneler olan *angreal*'lerin nasıl yapıldığı artık bilinmemektedir. *Bkz.* sa'angreal; ter'angreal.
Arad Doman: Aryth Okyanusu'ndan bir halk.
Arafel: Sınırboyları'ndan bir ülke.
Âşık: Gezgin hikâye anlatıcısı, müzisyen, jonglör, akrobat ve tam teşekküllü eğlendirici. Rengârenk pelerinlerinden tanınır, daha çok köylerde ve küçük kasabalarda gösteri yaparlar, çünkü büyük kasabaların ve şehirlerin başka eğlenceleri vardır.
Avendesora: Kadim Lisan'da, "Yaşam Ağacı". Pek çok hikâyede ve efsanede adı geçer.
Aybara, Perrin: Emond Meydanı'ndan genç bir demirci çırağı.

Ba'alzamon: Trolloc dilinde, "Karanlığın Yüreği". Trolloc dilinde Karanlık Varlık'ın adı olduğuna inanılmaktadır.
Bel Tine *(Bel Tayn)*: İki Nehir'de bahar festivali.
Beş Güç: Tek Güç değişik kısımlardan oluşur ve Tek Güç'ü yönlendirebilen her insan bazı kısımları diğerlerinden daha iyi kullanır. Bu kısımlar, onları kullanarak yapılabilenlere göre adlandırılır –Toprak, Hava, Ateş, Su ve Ruh– ve bunlara Beş Güç denir. Tek Güç'ü kullanabilen herkes bunların bir ya da ikisini daha iyi kullanabilir ve diğerlerinde o kadar iyi değildir. Birkaç kişinin üçü üzerinde iyi kontrolü olabilir, ama Efsaneler Çağı'ndan bu yana kimse beş gücün hepsi üzerinde güçlü bir denetim kuramamıştır. O zaman bile bu oldukça nadirdi. Gücün derecesi bireyler

arasında büyük ölçüde değişir, bu yüzden yönlendirebilen bazıları diğerlerinden daha güçlüdür. Tek Güç ile belli eylemleri yerine getirmek, Beş Güç'ün bir ya da daha fazlasını gerektirir. Örneğin ateş yakmak ve kontrol etmek Ateş, hava durumuna etki etmek Hava ve Su, Şifa Su ve Ruh gerektirir. Ruh, erkekler ile kadınlar arasında eşit ölçüde bulunsa da, Toprak ve/veya Ateş'e erkekler, Su ve/veya Hava'ya kadınlar arasında daha sık rastlanır. İstisnalar vardır, ama genellikle Toprak ve Ateş erkek Güç'leri, Hava ve Su kadın Güç'leri olarak kabul edilegelmiştir. Genellikle hiçbir yetenek diğerlerinden daha güçlü sayılmaz, ama Aes Sedailer arasında bir deyiş vardır: "Hiçbir kaya suyun ve rüzgârın yıpratmayacağı, hiçbir ateş suyun ya da rüzgârın söndürmeyeceği kadar güçlü değildir." Bu deyişin, son erkek Aes Sedai öldükten uzun zaman sonra yayıldığına dikkat çekilmelidir. Erkek Aes Sedailer arasında bulunabilecek, buna eş herhangi bir deyiş unutulmuştur.
Beyaz Kule: Tar Valon'da Amyrlin Makamı'nın sarayı.
Beyazpelerinler: *Bkz.* Işığın Evlatları.
Birgitte: Efsanelerde sözü edilen altın saçlı bir kadın kahraman. Gümüşten okları ve gümüşten bir yayı olan bu kadın kahraman, hedeflerini hiç kaçırmazdı.
Bornhald, Geofram *(Bornhald, Cefram)*: Işığın Evlatları'ndan bir Lord Kumandan.
Büyük Afet: Kuzeyde, Karanlık Varlık tarafından tamamen yozlaştırılmış bir bölge. Trolloclar, Myrddraaller ve Karanlık Varlık'ın diğer yaratıklarının yaşadığı yer.
Büyük Boru Avı: Valere Borusu'nun efsanevi aranışı ile ilgili hikâyeler dizisi. Trolloc Savaşları'nın bitişi ile Yüzyıl Savaşları'nın başlangıcı arasında gerçekleşmiştir. Tamamen anlatılması günler sürer.
Büyük Oyun: *Bkz.* Daes Dae'mar.
Büyük Yılan: Zaman ve sonsuzluğun simgesi, Efsaneler Çağı'ndan önceden kalmadır, kendi kuyruğunu ısıran bir yılan ile simgelenir.
Byar, Jaret *(Bayar, Jeret)*: Işığın Evlatları'ndan bir subay.

Caemlyn *(Keymlin)*: Andor'un başkenti.
Cairhien *(Kayriyen)*: Hem Dünyanın Omurgası boylarında yaşayan bir ulus, hem o ulusun başkenti. Şehir, Aiel Savaşı (YÇ 976-978) sırasında yakılmış ve talan edilmişti. Cairhien'in işareti mavi gökyüzünden oluşan bir fonun altında doğan altın rengi, çok ışınlı güneştir.

Caralain: Yüzyıl Savaşları sırasında Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğundan ayrılan bir ulus. Savaş sonrasında zayıflayan ulus, YÇ 500'den sonra tarih sahnesinden tamamen silinmiştir.
Cauthon, Matrim (Mat) *(Kouton, Metrim - Met)*: İki Nehir'den genç bir çiftçi.
Corenne: Kadim Lisan'da, "Dönmek" ya da "Dönüş".
Cuendillar *(Kueyndeyar)*: *Bkz.* Yürektaşı.

Çağın Deseni: Zaman Çarkı, insan yaşamlarının ipliklerini bir Çağın, o Çağın gerçekliğini oluşturacak Deseni'ne dokur. *Bkz.* ta'veren.

Daes Dae'mar: Büyük Oyun; Evler Oyunu olarak da bilinir. Soylu Evlerin planlarına, çevirdiği dolaplara verilen ad.
Dalgaları Gözleyenler: Aryth Okyanusu'nun ötesine gönderilen Artur Şahinkanadı'nın ordularının bir gün geri geleceğine inanan ve bu nedenle Falme kentinde bekleyen bir topluluk.
Damane *(damani)*: Kadim Lisan'da, "Yularlı". Yönlendirebilen kadınlar, *a'dam* tarafından ele geçirilip, Seanchanlar tarafından birçok amaç için kullanılır. *Bkz.* Seanchan; a'dam; sul'dam.
Damodred Evi'nden Lord Barthanes: Cairhien'in lordu, Cairhien'de Kral'dan sonraki ikinci güçtür. İşareti saldıran yabandomuzudur. Damodred Evi'nin işareti ağaç ve taçtır.
Damodred, Lord Galadedrid: Elayne ve Gawyn'in yarım kan kardeşi. İşareti ucu aşağı bakan kanatlı, gümüş kılıçtır.
Dehşetlordları: Tek Güç kullanabilen erkek ve kadınlar arasında, Trolloc Savaşları sırasında Gölge'nin tarafına geçen ve Trolloc güçlerine komuta edenler.
Delilik Zamanı: Karanlık Varlık'ın karşı darbesinin Gerçek Kaynak'ın eril yarısını kirletmesinden sonra, erkek Aes Sedailerin delirip Dünyayı Kırdığı yıllar. Bu dönemin süresi tam olarak bilinmemektedir, ama yüz yıl kadar sürdüğüne inanılır. Son erkek Aes Sedai öldükten sonra sona ermiştir. *Bkz.* Yüz Yoldaş; Gerçek Kaynak; Tek Güç.
Deniz Halkı: Aryth *(Arit)* Okyanusu'ndaki ve Fırtınalar Denizi'ndeki adaların sakinleri. O adaların üzerinde pek az zaman harcarlar, hayatlarını gemilerde geçirirler. Deniz ticaretinin çoğu Deniz Halkı'nın gemileriyle yapılır.

Domon, Bayle *(Domon, Beyl)*: *Serpinti*'nin kaptanı.
Dünyanın Kırılışı: Lews Therin Telamon ve Yüz Yoldaş, Karanlık Varlık'ın zindanını yeniden mühürledikleri zaman, lekeli *saidin*'in karşı saldırısı. Zaman içinde bütün erkek Aes Sedailer çıldırdı. Tek Güç'ü artık bilinmeyen ölçüde kullanabilen bu adamlar, çılgınlıkları içinde yeryüzünün görünüşünü değiştirdiler. Büyük depremlere sebep oldular, dağ sıralarını dümdüz ettiler, yeni dağlar yükselttiler, eskiden denizin olduğu yerde kuru topraklar çıkardılar, eskiden kuru toprak olan yerleri okyanusun boğmasına sebep oldular. Dünyanın çoğu kısmı, büyük ölçüde nüfussuzdu ve hayatta kalanlar rüzgârın önündeki toz zerreleri gibi saçılmıştı. Bu yıkım, hikâyelerde, efsanelerde ve Dünyanın Kırılışı'nın tarihinde hatırlanmaktadır. *Bkz.* Yüz Yoldaş.
Dünyanın Omurgası: Yalnızca birkaç geçidi olan, Aiel Kıraçları'nı batıdaki topraklardan ayıran yüksek bir dağ sırası.
Draghkar: Karanlık Varlık'a ait bir yaratık. İnsan bedeninin parçalarından yaratılmıştır. Bir Draghkar, yarasa kanatları olan dev bir insana benzer; çok solgun bir teni ve iri gözleri vardır. Draghkar'ın söylediği şarkı, avı kendisine çeker ve avlanan varlığını istencini baskı altına alır. "Draghkar'ın öpücüğü ölümdür," diye bir söz vardır. Draghkar'ın öpücüğü, kurbanın önce ruhunu, sonra da yaşamını ele geçirir.
Efsaneler Çağı: Gölge Savaşı ve Dünyanın Kırılışı ile sona eren Çağ. Aes Sedailerin artık ancak düşlerde görülen harikalar yarattığı bir zaman. *Bkz.* Zaman Çarkı.
Ehlileştirme: Aes Sedailer tarafından, Tek Güç'ü kullanabilen erkeklerin Kaynak ile bağlantılarını kesmektir. Bu gereklidir, çünkü yönlendirmeyi öğrenebilen her erkek *saidin*'in kirliliği yüzünden çıldıracak ve deliliği içinde Güç ile korkunç şeyler yapacaktır. Ehlileştirilen bir adam, Gerçek Kaynak'ı hissetmeye devam eder, ama ona dokunamaz. Ehlileştirmeden önce başlayan delilik tedavi edilemez, ama durdurulabilir ve bu yeterince erken yapılırsa ölüm engellenebilir.
Ejder: Gölge Savaşı sırasında Lews Therin Telamon'un lakabı. Tüm Aes Sedaileri ele geçiren çılgınlığa kapılınca, Lews Therin kanından gelen herkesi, sevdiği herkesi öldürdü ve sonuç olarak Kardeşkatili lakabını kazandı. Artık, özellikle sebepsiz yere çevresi için tehlike oluşturanlar ya da onları tehdit edenler için, "İçine Ejder girdi," ya da, "Ejder aldı," denir. *Bkz.* Yenidendoğan Ejder.

Ejder Dişi: Ucu üzerinde dik duran, genellikle siyah stilize işaret. Bir kapıya ya da eve çizildiği zaman, içerideki insanları kötülükle suçlamak anlamına gelir.
Ejder Kehanetleri: Pek az bilinen ve nadiren bahsedilen, Karaethon Döngüsü'nde verilen Kehanetler Karanlık Varlık'ın bir kez daha özgür kalarak dünyaya dokunacağını söyler. Ve Lews Therin Telamon, Ejder, Dünyayı Kıran tekrar doğarak Tarmon Gai'don'u, Gölge'ye karşı Son Savaş'ı verecektir. *Bkz.* Ejder.
Elaida *(İlayda)*: Andor Kraliçesi Morgase'e danışmanlık yapan Aes Sedai.
Elayne *(İleyn)*: Kraliçe Morgase'in kızı, Andor Tahtı'nın Kız-Veliahtı. İşareti altın zambaktır.
Evler Oyunu: *Bkz.* Daes Dae'mar.

Fain, Padan *(Feyn, Padan)*: Kışgecesi'nden hemen önce Emond Meydanı'na gelen bir çerçi.
Far Dareis Mai *(Far Darayz May)*: Sözcük anlamı, "Mızrağın Kızları". Aiellerin savaşçı topluluklarından biri; diğerlerinin aksine yalnızca kadınlardan oluşur. Topluluğa ait bir kız evlenemez ve çocuk taşırken savaşamaz. Bir Kız'ın doğurduğu çocuk, yetiştirmesi için bir başka kadına verilir ve çocuğun annesinin kim olduğu asla açıklanmaz. ("Sen hiçbir erkeğe, hiçbir erkek ya da çocuk sana ait olamaz. Senin sevgilin, çocuğun, hayatın ve mızraktır.") Bu çocuklara büyük değer verilir, çünkü kehanetlere göre bir Kız'dan doğan bir çocuk, kabileleri birleştirecek, Aiellere Efsaneler Çağı'nda sahip oldukları büyüklüğü geri verecektir.
Fersah: Yaklaşık beş kilometrelik uzunluk ölçüsü.

Gaidin: Sözcük anlamı, "Savaş Kardeşi". Aes Sedailer tarafından Muhafızlar için kullanılan unvan. *Bkz.* Muhafız.
Galad: *Bkz.* Damodred, Lord Galadedrid.
Galldrian su Riatin Rie: Riatin Evi'nden Galldrian. Cairhien Kralı. *Bkz.* Cairhien.
Gawyn *(Gevin)*: Kraliçe Morgase'in oğlu, Elayne'in ağabeyi, Elayne tahta çıktığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak kişi. İşareti beyaz yabandomuzudur.
Gecenin Kızı: *Bkz.* Lanfear.
Gerçeğin Kubbesi: Işığın Evlatları'nın büyük izleyici salonu. Amadicia'nın başkenti Amador'da bulunur. *Bkz.* Işığın Evlatları.

Gerçek Kaynak: Evrenin itici gücü, Zaman Çarkı'nı çevirir. Birlikte ve aynı zamanda birbirlerine karşı çalışan eril yarı *(saidin)* ve dişil yarıya *(saidar)* bölünmüştür. *Saidin*'i yalnızca erkekler, *saidar*'ı yalnızca kadınlar kullanabilir. Delilik Zamanı'nın başlangıcında *saidin* Karanlık Varlık'ın dokunuşu sonucunda kirlenmiştir. *Bkz.* Tek Güç.
Gezginler: *Bkz.* Tuatha'an.
Goaban: Yüzyıl Savaşları sırasında Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğundan ayrılan bir ulus. Savaş sonrasında zayıflayan ulus, YÇ 500'den sonra tarih sahnesinden tamamen silinmiştir. *Bkz.* Şahinkanadı, Artur; Yüzyıl Savaşları.
Gölge Savaşı: Aynı zamanda Güç Savaşı olarak bilinir ve Efsaneler Çağı'nı bitirmiştir. Karanlık Varlık'ın özgür kılınması teşebbüsünden kısa süre sonra başlamış, tüm dünyayı sarmıştır. Savaşın anılarının bile unutulduğu bir dünyada, savaşın her yanı yeniden keşfedilmiş, Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunuşu ile çarpıtılmış, Tek Güç silah olarak kullanılmıştır. Savaş, Karanlık Varlık'ın zindanına tekrar kapatılması ile sona ermiştir.
Güç Savaşı: *Bkz.* Gölge Savaşı.
Güneşgünü: Yaz ortasında kutlanan bir festival.

Hailene: Kadim Lisan'da, "Önceller" ya da "Önceden Gelenler".
Hardan: Yüzyıl Savaşları sırasında Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğundan ayrılan, fakat çoktan unutulan bir ulus. Cairhien ve Shienar arasında bulunuyordu.
Hikmet: Köylerde, Kadın Kurulu tarafından şifa, kehanet ve sağduyu gibi yetenekleri için seçilen bir kadın. Çok büyük bir sorumluluk ve yetke pozisyonudur. Genellikle Belediye Başkanı'na denk, hatta bazı köylerde ondan üstün sayılır. Belediye Başkanı'nın aksine, ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve bir Hikmet'in ölmeden görevden alınması çok nadir görülür. Geleneksel olarak neredeyse sürekli Belediye Başkanı ile anlaşmazlık halindedir. *Bkz.* Kadın Kurulu.

Illian: Fırtınalar Denizi kıyısında büyük bir liman, aynı adı taşıyan ulusun başkenti. Illian'ın işareti koyu yeşil fon üzerinde dokuz altın arıdır.
Ishamael: Kadim Lisan'da, "Umuda İhanet Eden". Terkedilmişlerden biri. Gölge Savaşı'nda Karanlık Varlık'a dönen Aes Sedailerin önderine verilen isim. Adamın gerçek adını unuttuğu söylenir. *Bkz.* Terkedilmişler.

Işığın Evlatları: Karanlık Varlık'ın alt edilmesine ve tüm Karanlıkdostlarının yok edilmesine adanmış, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında Lothair Mantelar *(Loteyr Mantilar)* tarafından, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostlarını Işık'a döndürmek için kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedailerden nefret ederler, onları ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazpelerinler olarak bilinirler; işaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır.

Jagad Evi'nden Lord Agelmar *(Cagad; Agelmar)*: Fal Dara Lordu. İşareti koşan üç kızıl tilkidir.

Kabuledilmiş: Belli bir güç seviyesine ulaşan ve bazı sınavları geçen, Aes Sedai eğitimi gören genç kadınlar. Normalde çömezlikten Kabuledilmişliğe yükselmek beş on sene alır. Kabuledilmişler çömezlere göre daha gevşek kurallara sahiptir, belli sınırlar içinde kendi çalışma alanlarını seçerler. Bir Kabuledilmiş Büyük Yılan yüzüğünü takma hakkına sahiptir, ama yalnızca sol elinin orta parmağına takabilir. Bir Kabuledilmiş Aes Sedailiğe yükseldiğinde Ajahını seçer, şal takma hakkını kazanır ve yüzüğünü dilediği parmağa takar, hatta şartlar gerektirirse takmayabilir.
Kader Ağı: Bir Çağın Deseni'nde, *ta'veren* olan bir ya da daha fazla insanın çevresinde oluşan büyük bir değişim.
Kanun: Altı, dokuz ya da on iki yayı olabilen bir telli çalgı. Çekerek veya tıngırdatarak çalınır.
Karaethon Döngüsü: *Bkz.* Ejder Kehanetleri.
Karanlığın Yüce Efendisi: Karanlıkdostlarının Karanlık Varlık için kullandıkları isim. Gerçek ismini kullanmanın küfür sayıldığına inanırlar.
Karanlık Varlık: Shai'tan için her yörede kullanılan en yaygın isim: kötülüğün kaynağı, Yaratıcı'nın antitezi. Yaratıcı tarafından Yaratım anında Shayol Ghul'deki bir zindana kapatılmıştır; onu zindandan kurtarma teşebbüsü Gölge Savaşı'na, *saidin*'in kirlenmesine, Dünyanın Kırılışı'na ve Efsaneler Çağı'nın sona ermesine yol açmıştır.
Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz etmek: Karanlık Varlık'ın gerçek ismini –Shai'tan– söylemek onun dikkatini çeker ve kaçınılmaz bir şekilde,

en iyi durumda kötü talih, en kötü durumda felaket getirir. Bu yüzden pek çok örtmece isim kullanılır. Örn: Karanlık Varlık, Yalanların Babası, Kör Eden, Mezarın Efendisi, Gecenin Çobanı, Yürekbelası, Yürekdişi, Otyakan ve Yaprakkıran. Kötü talihe davetiye çıkaran biri için, "Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz ediyor," denir.
Karanlıkdostları: Karanlık Varlık'ı takip eden ve o zindanından kurtulduğu zaman büyük güç ve ödüller elde edeceğini sanan kişiler.
Kaynak'tan kesme: Aes Sedailer tarafından, bir kadının yönlendirme yeteneğini yok etme eylemi. Kaynak'tan kesilen bir kadın Gerçek Kaynak'ı yine sezebilir, ama ona dokunamaz.
Kızıl Kalkanlar: *Bkz.* Aiel Savaşçı Toplulukları.
Kız-Veliaht: Andor tahtının halefinin unvanı. Kraliçe'nin en büyük kızı tahtta annesinin yerini alır. Hayatta olan bir kız evlat yoksa, taht Kraliçe ile kan bağı olan en yakın kadın akrabaya kalır.

Laman *(Leyman)*: Damodred Evi'nden Cairhien Kralı. Aiel Savaşı sırasında tahtını kaybetti. *Bkz.* Aiel Savaşı; Avendoraldera.
Lanetli Topraklar: Büyük Afet'in ötesinde, Shayol Ghul'ü çevreleyen ıssız topraklar.
Lanfear *(Lenfiyır)*: Kadim Lisan'da, "Gecenin Kızı". Terkedilmişlerden biri, belki Ishamael'den sonra en güçlüsü. Diğer Terkedilmişlerin aksine ismini kendi seçmiştir. Lews Therin Telamon'a âşık olduğu, karısı Ilyena'dan nefret ettiği söylenir. *Bkz.* Terkedilmişler; Ejder.
Lan; al'Lan Mandragoran *(al-Len Mandragoran)*: Moiraine'e bağlı bir Muhafız. Taçsız Malkier Kralı, Dai Shan ve hayatta kalan son Malkier lordu. *Bkz.* Muhafız; Moiraine; Malkier.
Leane *(Liani)*: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai, Vakanüvis. *Bkz.* Ajah; Vakanlivis.
Lews Therin Telamon; Lews Therin Kardeşkatili: *Bkz.* Ejder.
Liandrin: Tarabonlu, eskiden Kızıl Ajah'tan olan bir Aes Sedai. Şimdi Kara Ajah'tan olduğu biliniyor.
Logain *(Logeyn)*: Bir zamanlar Yenidendoğan Ejder olduğunu ilan eden, sonra ehlileştirilen ve Tar Valon'daki Beyaz Kule'de hapsedilen bir adam.
Loial: Shangtai Yurdu'ndan bir Ogier.
Luthair: *Bkz.* Mondwin, Luthair Paendrag.
Malkier: Bir zamanlar Sınırboyları'nda olan, sonra Afet tarafından yutulan bir ulus. Malkier'in işareti uçmakta olan altın turnadır.

Manetheren *(Maneteren)*: İkinci Akit'i yapan On Ulus'tan biri, aynı zamanda o ulusun başkenti. Hem şehir, hem de ulus Trolloc Savaşları sırasında tamamen yok oldu.
Mantear Evi'nden Lord Luc *(Mantear; Luk)*: Tigraine'in, tahta çıktığında Kılıcın İlk Prensi olması gereken erkek kardeşi. Bir şekilde Büyük Afet'te kaybolmuştur. Tigraine'in kayboluşunun da bununla ilişkili olduğu düşünülür. İşareti meşe palamududur.
Masema: Aiellerden nefret eden bir Shienar askeri.
Merrilin, Thom *(Merrilin, Tom)*: Bir âşık.
Min: Baerlon'da, Geyik ve Aslan'da karşılaşılan genç bir kadın.
Moiraine *(Muareyn)*: Kışgecesi'nden hemen önce Emond Meydanı'na gelen bir ziyaretçi.
Mondwin, Luthair Paendrag: Artur Şahinkanadı'nın oğlu. Şahinkanadı'nın Aryth Okyanusu'nun ötesine gönderdiği ordulara komuta etmiştir. Flamasında, altından kanatlarını açmış ve pençelerinde şimşeklerini taşıyan bir şahindir. *Bkz.* Şahinkanadı, Artur.
Morgase *(Morgeyz)*: Işığın İnayeti ile, Andor Kraliçesi, Trakand Evi'nin Yüksek Makamı.
Muhafız: Bir Aes Sedai'ye bağlı bir savaşçı. Bağ Tek Güç ile ilgilidir ve adam bundan hızlı iyileşme, uzun süre yiyecek, su ve uyku olmadan dayanabilme, Karanlık Varlık'ın lekesini uzaktan hissedebilmek gibi yetenekler kazanır. Muhafız hayatta kaldığı sürece bağlandığı Aes Sedai, adam ne kadar uzakta olsa da onun hayatta olup olmadığını, öldüğü anı, ölüm tarzını anlar. Ama bağ Aes Sedai'ye Muhafız'ın ne yönde ya da ne kadar uzakta olduğunu anlatamaz. Çoğu Ajah bir Aes Sedai'ye bağlı en az bir Muhafız olması gerektiğine inansa da, Kızıl Ajahlar hiçbir Muhafız ile bağ kurmaz, Yeşil Ajahlar ise bir Aes Sedai'nin dilediği kadar çok Muhafız ile bağ kurabileceğine inanır. Ahlaki açıdan Muhafız'ın bağa razı olması gerekir, ama adam gönülsüz olsa bile yapıldığı görülmüştür. Aes Sedailerin bağdan ne elde ettikleri, büyük bir özenle saklanan bir sırdır. *Bkz.* Aes Sedai.
Myrddraal *(Marddraal)*: Karanlık Varlık'ın yaratıkları, Trollocların kumandanları. İnsanlar kullanılarak üretilen Trolloclarda, insan özelliklerinin yüzeye çıktığı çarpık ürünlerdir, ama Trollocları yapan kötülük tarafından kirletilmiştir. Fiziksel olarak insanlara benzerler, ama gözleri yoktur. Aydınlıkta ve karanlıkta kartal gibi görebilirler. Karanlık Varlık'tan kaynaklanan belli özellikleri vardır; bakışları ile felç etmek,

gölge olan herhangi bir yerde yok olmak bunların arasında sayılabilir. Sahip oldukları bilinen pek az zayıflıktan biri, akan suyu aşma konusundaki gönülsüzlükleridir. Farklı yörelerde değişik isimlerle bilinirler. Örn: Yarı-insan, Gözsüz, Gölgeadam, Sinsi, Soluk.

Niall, Pedron *(Nayol, Peydron)*: Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı. *Bkz.* Işığın Evlatları.
Nisura, Leydi: Shienarlı bir soylu kadın. Aynı zamanda, Leydi Amalisa'nın hizmetlilerinden biri.

On Ulus Akdi: Dünyanın Kırılışı'ndan sonraki yüzyıllarda (KS 200 civarlarında) kurulan bir birlik. Karanlık Varlık'ın alt edilmesine adanmıştır. Trolloc Savaşları sırasında dağılmıştır.

Ragan: Shienarlı bir savaşçı.
Rhyagelle: Kadim Lisan'da, "Eve Dönmüş Olanlar". Eskiden Artur Şahinkanadı'nın hükmettiği topraklara geri dönmüş olan Seanchanlara verilen isim.

Sahte Ejder: Zaman zaman, Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden adamlar çıkar ve bazen içlerinden biri öyle çok takipçi kazanır ki, alt etmek için bir ordu gönderilmesi gerekir. Bazıları pek çok ulusu karıştıran savaşlar başlatmıştır. Yüzyıllar içinde, çoğu Tek Güç'ü yönlendiremeyen adamlar olmuşlar, ama pek azı Tek Güç'ü kullanabilmiştir. Ama hepsi, Ejder'in yeniden doğuşu ile ilgili Kehanetleri gerçekleştiremeden ya ortadan kaybolmuş ya yakalanmış ya da öldürülmüştür. Bu, adamlara sahte Ejder denir. *Bkz.* Yenidendoğan Ejder.
Saidar; saidin: *Bkz.* Gerçek Kaynak.
Saldaea *(Saldeyea)*: Sınırboyları'nda bir ülke. Saldaea'nın işareti koyu mavi zemin üzerinde üç gümüş balıktır.
Sanche, Siuan *(Sançe, Suon)*: Eskiden Mavi Ajah'a ait olan bir Aes Sedai. YÇ 988 tarihinde Amyrlin Makamı'na yükseltilmiştir.
Sa'angreal: Bir bireyin aksi halde mümkün ya da güvenli olmayacak kadar çok Güç yönlendirmesini sağlayan, son derece nadir bir nesne. *Sa'angreal angreal*'e benzer, ama daha güçlüdür. Efsaneler Çağı'nın andaçlarıdır ve nasıl yapıldıkları artık bilinmemekledir.

Seanchan *(Şovnçan)*: (1.) Atalarının topraklarını geri almak için, Artur Şahinkanadı tarafından okyanusun ötesine gönderilen ordulardaki askerlerin torunları. (2.) Seanchanların geldiği ülke. *Bkz.* Hailene; Corenne; Rhyagelle.
Selene: Cairhien'e yapılan yolculukta karşılaşılan bir kadın.
Seta: Seanchanlı bir kadın. *Bkz.* Seanchan; sul'dam.
Shadar Logoth *(Şadar Logot)*: Kadim Lisan'da, "Gölgenin Beklediği Yer". Trolloc Savaşları sırasında terk edilmiş ve o zamandan bu yana kaçınılan bir şehir. Aynı zamanda "Gölgenin Beklediği" olarak adlandırılır.
Shai'tan *(Şeytan)*: *Bkz.* Karanlık Varlık.
Shayol Ghul *(Şeyol Gul)*: Lanetli Topraklar'da bir dağ, Karanlık Varlık'ın zindanının olduğu yer.
Sheriam *(Şeriam)*: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. Beyaz Kule'de Çömezler Sorumlusu.
Shienar *(Şaynar)*: Sınırboyları'nda bir ülke. Shienar'ın işareti avının üzerine çullanan siyah şahindir.
Shinowa Evi'nden Lord Ingtar *(Şinova; Ingtar)*: Fal Dara'da Shienarlı bir savaşçı.
Shoufa *(Şufa)*: Bir Aiel giysisi, genelde kum ya da kaya rengi bir kumaş parçası, başı ve boynu örtmek için kullanılır, yalnızca yüzü açıkta bırakır.
Sınırboyları: Büyük Afet'in sınırında bulunan uluslar: Saldaea, Arafel, Kandor ve Shienar.
Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir topluluk. Anlaşmazlıklarda gerçeği aramak ve Karanlıkdostlarını ortaya çıkarmak için yemin ederler. Kendilerini gerçek ve Işık arayışlarında, genel olarak Işığın Evlatları'ndan daha hevesli görürler. Normal sorgu yöntemleri işkencedir; normal yaklaşımları, gerçeği zaten bildikleri ve kurbanın itiraf etmesi için çabaladıkları yönündedir. Sorgucular, kendilerine Işığın Eli derler ve zaman zaman Evlatlardan ve Evlatlara komuta eden Kurtsanmışlar Kurulu'ndan tamamen ayrıymış gibi davranırlar. Sorgucuların başı, Kutsanmışlar Kurulu'nda da görev yapan Yüksek Sorgucu'dur.
Sul'dam: *A'dam* bileziğini takıp bir *damane*'yi kontrol etmesini sağlayan sınavları geçen kadınlara verilen ad. *Bkz.* a'dam; damane.
Suroth, Yüce Leydi: Seanchanlı soylu bir kadın.

Şahinkanadı, Artur: Dünyanın Omurgası'nın batısındaki bütün ülkeleri ve Aiel Kıraçları'nın doğusundaki bazılarını birleştiren efsanevi kral. Aryth

Okyanusu’nun ötesine bile ordu göndermiştir, ama onun ölümünden sonra bu ordu ile iletişim kaybedilmiştir. Ölümü Yüzyıl Savaşları’na yol açmıştır. İşareti uçmakta olan altın şahindir. *Bkz.* Yüzyıl Savaşları.
Şarkı söylenmiş ağaç: *Bkz.* Ağaçşarkıcısı.

Tanreall, Artur Paendrag *(Tanreal, Artur Peyndrag)*: *Bkz.* Şahinkanadı, Artur.
Tarmon Gal’don: Son Savaş. *Bkz.* Ejder Kehanetleri; Valere Borusu.
Tar Valon: Erinin Irmağı’nda bir ada şehri. Aes Sedai gücünün merkezi ve Amyrlin Makamı’nın mekânı.
Tar Valon’un Alevi: Tar Valon’un ve Aes Sedailerin simgesi. Stilize bir alev şeklindedir; ucu yukarıya bakan tek bir gözyaşı damlası.
Taş Köpekler: Aiel Savaşçı Toplulukları.
Ta’maral’ailen *(Tamaralaylen)*: Kadim Lisan’da, “Kader Ağı.” Çağın Deseni’nde, *ta’veren* olan bir ya da birden fazla kişinin çevresinde oluşan büyük değişim. *Bkz.* Çağın Deseni; ta’veren.
Ta’veren: Zaman Çarkı’nın çevresine başka, belki tüm yaşam ipliklerini ördüğü ve bir Kader Ağı oluşturduğu kişi. *Bkz.* Çağın Deseni.
Tear: Fırtınalar Denizi’nde büyük bir deniz limanı. Tear’ın işareti kırmızı ve altın rengi fon üzerinde üç beyaz hilaldir.
Tear Taşı: Tear’ı koruyan kale. Delilik Zamanı’ndan sonra inşa edilen ilk kalelerden olduğu söylenir ve kimileri, Delilik Zamanı *sırasında* yapıldığını söyler. *Bkz.* Tear.
Tek Güç: Gerçek Kaynak’tan çekilen güç. İnsanların büyük çoğunluğu Tek Güç’ü yönlendirme yeteneğinden tamamen yoksundurlar. Pek az kişiye yönlendirme öğretilebilir ve daha da azında bu yetenek doğuştan vardır. Bu azınlığa öğretilmesine gerek yoktur; isteseler de istemeseler de, belki de ne yaptıklarını fark etmeden Gerçek Kaynak’a dokunacak, Güç’ü yönlendireceklerdir. Bu doğuştan gelen yetenek genellikle ergenlik çağının sonlarında ya da gençlikte kendini gösterir. Kontrol öğretilmezse ya da kendiliğinden öğrenilmezse –bu çok zordur ve başarı oranı yalnızca dörtte birdir– ölüm kaçınılmazdır. Delilik zamanından bu yana zaman içinde tamamen çıldırmadan Güç’ü yönlendirebilen erkek çıkmamıştır; bir derece kontrol elde etmişse bile, hastanın canlı canlı çürümesine sebep olan bir hastalıktan ölür –bu hastalık, delilik gibi Karanlık Varlık’ın *saidin*’i kirletmesinden kaynaklanır. Bir kadın için, Güç’ün kontrol edilememesinden kaynaklanan ölüm bu kadar korkunç değildir, ama yine de

ölümdür. Aes Sedailer hem Aes Sedailerin sayısını artırmak, hem de ölümden kurtarmak için bu yetenekle doğan kızları ararlar. Erkekleri ise zaman içinde delirerek Güç ile korkunç şeyler yapmamaları için ararlar. *Bkz.* Delilik Zamanı, Gerçek Kaynak.
Tenekeciler: *Bkz.* Tuatha'an.
Terkedilmişler: Bilinen en güçlü erkek Aes Sedai'nin on üçüne verilen ad. Ölümsüzlük vaadine karşılık, Gölge Savaşı sırasında Gölge'nin tarafına geçmişlerdir. Efsanelere ve kalan kayıtlara göre, Karanlık Varlık'ın zindanı yeniden mühürlenirken, onunla beraber tutsak edilmişlerdir. İsimleri hâlâ çocukları korkutmak için kullanılmaktadır.
Ter'angreal: Tek Güç kullanan, Efsaneler Çağı'ndan andaçlar. *Angreal* ve *sa'angreal*'lerin aksine her *ter'angreal* belli bir işi yapması için yaratılmıştı. Örneğin bir *ter'angreal* yeminleri bağlayıcı kılmak için yapılmıştır. Bazı *ter'angreal*'ler Aes Sedailer tarafından kullanılır, ama başka pek çok *ter'angreal*'in hangi amaçla yapıldığı bilinmemektedir. Bazıları, onları kullanan kadınları öldürür ya da yönlendirme yeteneklerini yok eder. *Bkz.* angreal; sa'angreal.
Tia avende alantin: "Ağaçların Kardeşi."
Tia mi aven Moridin isainde vadin: Kadim Lisan'da, "Mezar çağrıma engel değil." Valere Borusu'nun üzerindeki yazı. *Bkz.* Valere Borusu.
Tigraine *(Tigreyn)*: Andor'un Kız-Veliahtı olarak Taringail Damodred ile evlendi ve oğlu Galadedrid'i doğurdu. YÇ 972'de yok olması ve kısa süre sonra kardeşi Luc'un Afet'te kaybolması Andor'da Taht Kavgası'nı başlattı ve Cairhien'de, daha sonra Aiel Savaşı'na sebep olacak gelişmeleri başlattı. İşareti dikenli bir beyaz gül ve sapını tutan kadın elidir.
Trolloclar *(Trolloklar)*: Gölge Savaşı sırasında yaratılan, Karanlık Varlık'ın yaratıkları. Çok iri yapılı, son derece vahşi hayvan-insan melezidirler ve sırf öldürme zevki için öldürürler. Kurnaz, hilekâr ve tehlikelidirler, ancak korktukları kişiler tarafından güvenilirler. Çoğu her şeyi, her tür eti yer ve buna insan eti ile başka Trollocların eti de dahildir. İnsan kaynaklıdırlar ve insanlarla üreyebilirler, ama genellikle ölü doğumlara yol açarlar ve ölü doğmayanlar da genellikle hayatta kalmazlar. Kabile benzeri çetelere bölünmüşlerdir ve aralarında en önde gelenleri Ahf'frait, Al'ghol, Bhan'sheen, Dha'vol, Dhai'mon, Dhjin'nen, Ghar'ghael, Ghob'hlin, Gho'hlem, Ghraem'lan, Ko'bal ve Kno'mon'dur.
Trolloc Savaşları: Yaklaşık KS 1000'de başlayan ve üç yüzyıldan fazla süren, bu sürede Trollocların dünyayı yakıp yıktığı bir savaş dizisi. Zaman

içinde Trolloclar öldürüldü ya da Büyük Afet'e sürüldü, ama bazı uluslar yok oldu ve başkaları nüfuslarının çoğunu kaybetti. O zamana ait kayıtlar bölük pörçüktür. *Bkz.* On Ulus Akdi.
Tuatha'an *(Tuataan)*: Tenekeciler ve Gezginler olarak da bilinen göçebe halk. Parlak renklere boyanmış arabalarda yaşarlar ve Yaprağın Yolu dedikleri pasifist bir felsefeleri vardır. Tenekecilerin onardığı şeyler genellikle yenilerinden iyi olur, ama çocuk çaldıklarına ve gençleri kendi inançlarına döndürmeye çalıştıklarına inanıldığı için çoğu köy tarafından uzak tutulurlar.

Umuda İhanet Eden: *Bkz.* Ishmael.
Uzakgezgini, Jain *(Ceyin)*: Pek çok ülkeye yolculuk yapan ve pek çok macera yaşayan kuzeyli bir kahraman; pek çok kitabın yazarı, kitapların ve hikâyelerin konusudur. YÇ 994'te, Büyük Afet'e, bazılarına göre Shayol Ghul'e kadar yaptığı bir yolculuktan döndükten sonra kaybolmuştur.

Vakanüvis: Aes Sedailer arasında, yetke sırasında Amyrlin Makamı'ndan sonra gelir. Aynı zamanda Amyrlin'in sekreterliğini yapar. Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve genellikle Amyrlin'le aynı Ajah'tan gelir. *Bkz.* Amyrlin Makamı; Ajah.
Valere Borusu *(Valer)*: Büyük Boru Avı'nın efsanevi nesnesi Boru'nun, Gölge'ye karşı savaşmak üzere ölü kahramanları geri çağıracağına inanılır.
Verin: Kahverengi Ajah'tan bir Aes Sedai.

Yarı-insan: *Bkz.* Myrddraal.
Yenidendoğan Ejder: Kehanetlere ve efsanelere göre, insanoğlunun en büyük ihtiyaç anında, dünyayı kurtarmak için Ejder yeniden doğacaktır. Bu insanların can atarak beklediği bir şey değildir, çünkü kehanetler, Yenidendoğan Ejder'in yeni bir Kırılış'ı getireceğini söyler. Aynı zamanda, ölümünün üzerinden üç bin yıl geçmiş olmasına rağmen Lews Therin Kardeşkatili, Ejder, insanları hâlâ ürperten bir isimdir. *Bkz.* Ejder, sahte Ejder.
Yönlendirme: (fiil) Tek Güç'ün akışını kontrol etme işi. *Bkz.* Tek Güç.
Yurt: Bir Ogier yerleşim yeri. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana çok *yurt* terk edilmiştir. Hikâye ve efsanelerde sığınak olarak gösterilirler ve bunun bir sebebi vardır. Artık anlaşılmayan bir şekilde korunmaktadırlar, öyle ki

içlerinde hiçbir Aes Sedai Tek Güç'ü yönlendiremez, hatta Gerçek Kaynak'ın varlığını hissedemez. *Yurdun* dışında Tek Güç kullanma girişimlerinin, sınırlarının içinde etkisi yoktur. Zorlanmadıkları sürece hiçbir Trolloc *yurda* girmez ve bir Myrddraal bile büyük ihtiyaç içindeyse girer ve bunu büyük bir gönülsüzlükle yapar. Kendilerini gerçekten adayan Karanlıkdostları bile bir *yurdun* içinde rahatsızlık hissederler.
Yürektaşı: Efsaneler Çağı'nda yaratılan zarar verilemez bir madde. Onu kırmaya yöneltilen her tür gücü emer ve daha güçlü olur.
Yüz Yoldaş: Lews Therin Telamon önderliğinde Gölge Savaşı'nı sona erdiren, Karanlık Varlık'ı zindanına kapatarak nihai darbeyi indiren, Efsaneler Çağı'nın en güçlü yüz erkek Aes Sedaisi. Karanlık Varlık'ın karşı darbesi *saidin*'i kirletti; Yüz Yoldaş çıldırdı ve Dünyanın Kırılışı'nı başlattı.
Yüzyıl Savaşları: İttifakların devamlı değiştiği, birbirine girmiş bir dizi savaş. Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine ve onun imparatorluğunun paylaşılması için başlamıştır. ÖY 994'ten ÖY 1117'ye kadar sürmüştür. Savaş yüzünden Aryth Okyanusu ile Aiel Kıraçları, Fırtınalar Denizi ile Büyük Afet arasındaki topraklar nüfusunun çoğunu kaybetmiştir. Yıkım o kadar büyük olmuştur ki, o zamana ait pek az kayıt kalmıştır. Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğu paramparça olmuş, bugünkü uluslar oluşmuştur.

Zaman Çarkı: Zaman, yedi çubuklu bir tekerlektir ve her çubuk bir Çağ'dır. Çark dönerken Çağlar gelir ve geçer, her biri unutularak efsaneye, sonra mite dönüşen anılar bırakır ve o Çağ yeniden geldiğinde artık çoktan unutulmuş olur. Bir Çağın Deseni, o Çağ'ın geldiği her seferde biraz değişik olur ve her seferinde büyük değişimlere açıktır, ama yine de her seferinde aynı Çağ'dır.